294

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:

ஆறு

இலக்கணங்கள் பொருந்திய

ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணம்.

278

ஓ. என். இரத்தினம்,

அண்டுகம்பெனியாரால்

பதிப்பிக்கப்பெற்றது

Rigistere Coqy Righit

1926

294. 278

ஸ்ரீ

ஸ்ரீ ரஸ்து.

ஆறு இலக்கணங்கள் பொருந்திய

ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணம்.

இஃது

ஸம்ஸ்கிருத பாஷையிலிருந்து

ஸ்ரீரங்கக்ஷேத்ரவாஸியான

வங்கீபுரம்,

ஸ்ரீவேதாந்த ராமானுஜா சாரியரால்,

தமிழில்

வியாக்கியான டிப்பணிகளுடன் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு,

ஸ்ரீமான்

தென்மடம் - ஸ்ரீரங்காசாரியர் அவர்களால்,

6 - அம்சங்களுக்கு கிரந்தத்தில்

அத்தியாயத்துக்கு முதல் சுலோகமும் கடைசி சுலோகமுமாக

சேர்க்கப்பெற்றுள்ளது.

சென்னை:—ஸ்ரீ ஆதிமூலம் பிரஸ்ஸில்

பதிப்பிக்கலானது.

1930.

T000278
Sarasvati Mahal Library. Thanjavur

ஸ்ரீ

ஸ்ரீவிஷ்ணவே நம:

முகவுரை

இவ்வுலகத்திலுள்ள வைதிக சமயத்தோர் யாவருக்கும் தர்மார்த்த காமமோக்ஷ மென்கிற சதுர்வித புருஷார்த்தங்களைத்தெரிந்துக் கொள்ள சாதனமாய் யுள்ளது வேதம், அந்த வேதத்தின் பொருளை விளக்குவது ஸ்மிருதி இதிஹாச புராணங்கள். அப்புராணங்களோ மச்சக் கூர்மாதி நாமங்களால் பதினெட்டாய் இருக்கும். அவைகளில் மாத்ஸ்யம், கௌர்மம், லிங்கம். சைவம் ஸ்காந்தம் ஆக்நேயம், ஆறும் தாமஸ புராணங்கள் என்றும் ; பிரம்மாண்டம், பிரம்மவைவர்த்தம், மார்க்கண்டேயம், பவிஷ்யோத்தரம், வாமனம், பிராம்மம், ஆறும்ராஜஸ புராணங்கள் என்றும்; ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம், ஸ்ரீபாகவதம், நாரதீயம், காருடம், பாத்மம், வராஹம், ஆறும் சாத்வீக புராணங்கள் என்றும், மச்ச புராணத்திலே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. தாமஸ ராஜஸ புராணங்களிலும் சாத்வீக புராணங்களே உத்தம கங்களாம். அவைகளில் ஸ்ரீ பாகவதமும் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணமும் வைதிகர்களால் கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

அவ்விரண்டிலும் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணமே மிகச் சிறந்தது என்று வேதாந்திகளால் அங்கீகரிக்கப்பட்டுளது; ஏனெனில் (ஸஹோவாசவ்யாஸ꞉ பாராஶர்ய꞉) பராசரகுமாரரானவியாசருரைத்தனர் என்று வியாசமகாமுனிவரையு மேன்மைப்படுத்தும் படியான தன்மையுடைய வராயும் (தேவதா பாரமார்த்யம்ச யதாவவேத்ஸயதே பவான்) இன்ன தேவதையே பரதத்துவ மென்பதை நீர் உள்ளபடி யறிவீர் என்று புலஸ்திய மகாமுனிவராலும், (புலஸ்த்யேன யதுக்தங்தே ஸர்வமேதத் பவிஷ்யதி) புலஸ்தியர் சொன்னதெல்லாம் அப்படியே உமக்கு பயன்படும் என்று வசிஷ்ட மகாமுனிவராலும் வரமருளப்

பெற்றவராயுமுள்ள ஸ்ரீபராசரமுனிவரால், லிங்க முதலிய புராணங்கள்போல இன்ன தேவதையின் மகிமையைச் சொல்ல வேண்டுமென்று பக்ஷபாதத்தோடு வினவாது, ஜகத்காரணமான வஸ்து எதுவோ அதை அருளிச்செய்ய வேண்டுமென்று பொதுவாய் வினவிய மைத்ரேயரை முன்னிட்டுக் கருணையாலே யாவர்க்குந் தத்துவங்களெல்லாம் உண்மையாய் விளங்கும்படி அருளிச்செய்யப் பட்டதனாலும், அவர் அருளிச்செய்த பல சங்கிதைகளுள்ளுங் கடைசியிற் சாரமாய்ச் செய்யப்பட்ட சங்கிதையாகையாலும், தத்துவங்களை யெல்லாஞ் சுருக்கமாயும் விளக்கமாயும் அறிவிக்குந் தன்மையதாகையாலும் இப்புராணஞ் சிறந்ததெனவறிக. இச்சிறப்பைக் கருதியே ஸ்ரீ யாமுனாசாரியர்,

தத்வேந யச்சித சிதீஸ்வர தத்ஸ்வபாவ
போகாபவர்க்க தது பாய கதீருதார:
ஸந்தர்ஶயந் நிரமிமீத புராண ரத்நம்
தஸ்மை நமோ முநிவராய பராசார்ய

(சித்து அசித்து ஈஸ்வரன் என்கிற தத்வத்ரயமென்ன, அவற்றின் தன்மைகளென்ன, விஷயாநுபவமென்ன மோக்ஷமென்ன மோக்ஷோபாயங்களென்ன, இவ்வாத்மா போகக்கூடியவழிகளென்ன ஆகிய இவற்றை உள்ளபடி விளக்காநின்று கொண்டு புராணங்களுள் சிறந்ததான ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தை அருளிச்செய்த ஸ்ரீபராசர மஹர்ஷிக்கு நமஸ்காரம்) என்று அருளிச்செய்தார். அன்றியும் (தத்வவிவேகோ விஷ்ணுபுராணாத்) விஷ்ணுபுராணத்தினாலே தத்துவ விவேகமுண்டாகும் என்று இப்புராணத்தின் சிறப்பை ஸ்ரீமத் சங்கர பகவத் பாதாசாரிய ஸ்வாமிகளும் தெரிவித்தனர்.

இந்த விஷ்ணுபுராணமானது, 6 அம்ஸங்களை யுடையதாயும். 126 அத்தியாயங்களை யுடையதாயும்,6000 ஸ்லோகங்களை யுடையதாயும் இருக்கின்றது. இதிலுள்ள விஷயங்களை யெல்லாம் சுருக்கி இப்புராணத்தின் இறுதியில் பலசுருதியில்“இந்தப் புராணம் வேதத்தோடு சமானமானது. இதைக்கேட்பதனாலே ராகாதிதோஷங்களாலுண்டான பாபராசிகள் நசித்துப்போம்.

இப்புராணத்திற் சொன்ன சிருஷ்டிமுதலிய ஐந்தங்கங்களினாலே தேவதைகளும் தைத்தியரும் கந்தருவரும் உரகரும் ராக்ஷசரும் யக்ஷரும் வித்தியாதரரும் சித்தரும் அப்ஸரசுக்களும் பிரமத்தியானிகளாகியமகாதவமுள்ள முனிவர்களும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறார்கள். மேலும் பிராமணாதிவர்ணங்கள் நான்கும், புருஷருடைய சிரேஷ்டமான சரித்திரங்களும், பூமியிலிருக்கின்ற புண்ணியமான பிரதேசங்களும், புண்ணிய நதிகளும், புண்ணிய சமுத்திரங்களும், மகாபுண்ணியங்களான பர்வதங்களும், ஞானவான்களுடைய சரித்திரங்களும், வர்ணதருமமுதலிய தருமங்களும், வேதசாஸ்திரங்களும், இப்படியாக ஸ்மரணத்தினாலே பாவநீங்கத்தக்க பலவிஷயங்களுஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்வளவேயன்று. ஜகத்தினுடைய உற்பத்திஸ்திதி நாசங்களுக்கு ஏதுவாயும், சர்வசொரூபியாயும், அவ்யயனாயும், சர்வத்துக்கும் ஆத்துமாவாயும், ஐசுவரிய முதலிய ஆறுகுணங்களு நிறைந்தவனாயுமுள்ள ஸ்ரீ ஹரியும் இப்புராணத்தில் உரைக்கப்பட்டிருக்கிறான். எவனுடைய திருநாமத்தைத் தற்செயலாய் ஒருவனுச்சரித்தாலும் அவனுடைய சர்வபாதகங்களும், சிங்கத்தைக்கண்ட அற்பமிருகங்களைப் போலே விரைந்தோடுமோ, பத்தியுடன் செய்யப்படுகிற எவனுடைய நாமசங்கீர்த்தனத்தினாலே சகல பாபங்களும் பெருநெருப்பில்விழுந்த தாதுக்களைப் போலே லயப்பட்டுப் போமோ, எவனை ஒருதரம் நினைத்த மாத்திரத்திலே அதியுக்கிரமாயும், நரகதுக்கத்தைக்கொடுக்கத்தக்கதாயுமிருக்கின்ற கலி கல்மஷமானது உடனே அழிந்துபோமோ, பிரம்மா உருத்திரன் இந்திரன் ஆதித்தர் அசுவினிகள் வாயுக்கள் அக்கினிகள் வசுக்கள் சாத்தியர் விசுவேதேவர் முதலான தேவயோனிகளோடும், அசுவினிமுதலிய நக்ஷத்திரங்களோடும் மற்றுமுள்ள தாரகங்களோடும் சூரியாதி சகல கிருகங்களோடும் அந்தந்த உலகங்களோடும் அந்தந்த உலகாதிபதிகளோடும் பிராமணாதி மனுஷியர்களோடும் பசுக்களோடும் சிங்கமுதலிய கொடிய மிருகங்களோடும் பலவகைப்பட்ட பக்ஷிகளோடும் பாம்பு முதலிய ஊர்வனவற்றோடும் பலாசு முதலான மரங்களோடும் காடுகள் சமுத்திரங்கள் நதிகள் பாதாளங்களோடும் அவற்றிலுள்ள ஜந்துக்களோடும் சப்தாதி விஷயங்களோடும் ஆவரணங்களோடுங் கூடின இந்தப்பிரம்மாண்டம் மேருவுக்கு

ஓராணுப்போலே எவனுக்கு ஏகதேசமா யிருக்கின்றதோ, எல்லாமறிந்தவனாய் "எல்லா முள்ளவனாய் எல்லாச் சொரூபமுடையவனாய் யாதொரு சொரூப்மில்லாதவனாய் சகல பாபநாசகனாயுள்ள அந்த ஸ்ரீவிஷ்ணுபகவான் இப்புராணத்தில் முக்கியமாய் துதிக்கப்பட்டிருக்கிறான். இப்படிப்பட்ட இப்புராணத்தைக் கேட்பவன் அசுவமேதயாகத்தின் அவபிரதத்தில் ஸ்நானஞ் செய்தபலனை யடைவான்" என்று கூறப்பட்டிருப்பதால் இங்கு எழுதுவது அனுவசிய மென்று விடப்பட்டது.

இதிலுள்ள ஶ்லோகங்களை ஸ்ரீவேதவ்யாஸ பகவான் ஸ்ரீப்ரம்ம சூத்திரத்திலும், ஸ்ரீபோதாயன மஹரிஷி தனது விருத்திகிரந்தத்திலும் எடுத்துக்காட்டி யிருக்கிறார்களாகையாலும், ஸ்ரீசங்கராசாரியரும், ஸ்ரீராமாநுஜாசாரியரும், ஸ்ரீமத்வாசாரியரும் தமது பாஷ்யாதிகளில் எடுத்துக்காட்டி யிருக்கிறார்களாகையாலும் மற்ற புராணங்களைவிட இதற்கு ப்ராமாண்யம் அதிக மாயிற்று. ஆகையால் இது ஸகல மதஸ்தர்களுக்கும் ஆதரணீயமாகக் கடவது.

கீ. பி, சுந்தரவரதாசாரி B. A.

ஸ்ரீ

விஷ்ணுபுராணத்தின்,

விஷயஸூசிகை.

அத்.	கதைகளின் வரலாறு.	பக்கம்.
	முதல் அம்சம்	
1	புராணவரலாறு	2
2	உலகஉற்பத்தி	5
3	காலப்ரமாணம்	14
4	ஸ்ரீ வராஹாவதாரசிறப்பு	18
5	தேவமனுஷ்யாதிசிருஷ்டி	26
6	வருணாசிரமஉற்பத்தி	35
7	பிருகுமுதலியவர்களின்படைப்பு	39
8	உருத்திரசிருஷ்டியும் பெரியபிராட்டியார்வைபவமும்	44
9	பெரியபிராட்டியார்அவதாரம்	49
10	பிருகுமரீசிமுதலானோர் வசம்	67
11	துருவசரித்திரம்	69
12	துருவன்சித்திபெற்றது	75
13	பிருதுசக்கரவர்த்தி வரலாறு	85
14	பிரசேதசஸ்தவமும்துதியும்	94
15	கண்டுசரித்திரமும், தக்ஷவமிசமும்	99
16	பிரஹ்லாதசரித்திரத்தைகுறித்து வினா	115
17	பிரஹ்லாதசரித்திரம்	117
18	பிரஹ்லாதன் குருபுத்திரைக்காத்தது	128
19	பிரஹ்லாதன்பகவானைத்துதித்தது	133
20	பிரஹ்லாதனுக்கு நரசிங்கன்பிரத்தியக்ஷமானது	142
21	தனுதானவர்குலகிரமம்	147
22	தேவாதிகாரமும் பகவானுடையவைபவமும்	151
	இரண்டாம் அம்சம்.	
1	பிரியவிருதவமிசவிஸ்தாரம்	160
2	பூமண்டலத்தின் பிரிவுமுதலானவை	163
3	பாரதவருஷவருணனை	168
4	பிலக்ஷாதித்வீபங்களுடையசிறப்பு	171
5	பாதாளவுலகத்தின் வருணனை	177
6	நரகங்களின் வருணனை	180
7	புவர்லோகாதிஉலகங்களும், சூரியாதிநிலைகளும்	186
8	சூரியமண்டலகதி முதலானவை	190
9	சிம்சுமாரசக்கிரவருணனை	202

அத்.	கதைகளின் வரலாறு.	பக்கம்.
10	சூரியரதத்தின்விசேஷம்	204
11	சூரியனுடைய கிரியாவிசேஷம்	207
12	சந்திரமண்டலவர்ணனை	210
13	ஜடபாதயோகி உபாக்கியானம்	216
14	பரமார்த்த உண்மைவிளக்கம்	227
15	ருபுநிதாகஸம்பாஷணை	231
16	நிதாகரும், ஜடபாதரும் முத்தியடைந்தது	235

மூன்றும் அமிசம்.

அத்.	கதைகளின் வரலாறு.	பக்கம்.
1	சென்ற மனுவந்தரங்களின் விபரம்	238
2	இனிவரும் மனுவந்தரங்களின் விபரம்	241
3	வேதவியாஸர்களின் விபரம்	246
4	வேதசாகாபேதங்களின் விபரம்	250
5	யஜுர்வேத சாகைகளின் வரலாறு	253
6	ஸாமவேதஅதர்வணவேத புராணங்களின் வரலாறு	257
7	ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மான்மியம், யமகிங்கர ஸம்வாதமும்	261
8	பிராம்மணாதிவருண தரும	267
9	பிர்மச்சரியாதி ஆசிரம தருமவிவரம்	272
10	ஷோடச கிரியைகளின்விபரம்	276
11	ஆன்னிகதருமங்கள்	279
12	ஸதாசார விபரம்	290
13	சிராத்தங்களின் விபரம்	295
14	சிராத்தங்கள் காலவரலாறு	299
15	சிராத்தம்செய்யமுறை	303
16	சிராத்ததிரவியங்கள்	308
17	நக்கினசொரூபம்	310
18	ஜயின பௌத்வ முதலானோரின் மதமும், சததனு மஹாராஜவின் சரித்திரமும்	315

நான்காம் அமிசம்.

அத்.	கதைகளின் வரலாறு.	பக்கம்.
1	ககுத்மிசரித்திரம்	325
2	சசாதன், ககுத்ஸ்தன், மாந்தாதா, சவுபரிசரிதம்	331
3	புருகுச்சர், சகரர்களுடைய சரித்திரம்	343
4	சகராதிபுத்திரர்கதையும், சக்கிரவர்த்தித்திருமகனார் வை	347
5	நிமிவமிசகதை [பவமும்	358
6	புரூரவமஹாராஜன் சயுத்திரம்	361
7	கௌசிகன்வமிசத்தின்வரலாறு	338
8	காசிதேசத்தரசர்களின்வமிசம்	726

அத்.	கதைகளின் வரலாறு	பக்கம்.
9	ரஜிராஜாவின் சரித்திரம்	373
10	யாதிமஹாராஜாவின் வரலாறு	376
11	கார்த்தவீரியார்ச்சுனன் கதை	378
12	ஜியாமகவரசனதுகதை	381
13	ஸிமந்தகமணி விருத்தாந்தம்.	384
14	அனமித்திரராஜனது விருத்தாந்தம்	398
15	சிசுபாலமோக்ஷமும், கிருஷ்ணனது திருவமிசமும்	401
16	துருவஸுவமிச சரித்திரம்	405
17	துருஹ்யு,	406
18	அனுவமிசவரலாறு	407
19	பூருவமிசசரித்திரம்	408
20	சந்தனுமஹாராஜனது வமிசவரலாறு	413
21	பிற்பட்டபாண்டவரது வம்சபரம்பரை	417
22	பிற்பட்டஇக்ஷ்வாகு வமிசக்கிரமம்	418
23	பின்னிட்டமாகதருடையவமிசம்	419
24	க்ஷத்திரியர்களுக்குப் பிற்பட்ட ராஜபரம்பரையும் கல்கிபகவானுடைய அவதாரம்	420

ஐந்தாம் அமிசம்.

1	பூபாரம்போக்குவதற்காக தேவர்பிரார்த்தனை	434
2	தேவகியாரை தேவர்கள் துதித்தது	442
3	ஸ்ரீகண்ணபிரான் திருவவதாரம்	445
4	கம்ஸன் அஸுரருக்கு உத்திரவளித்தது	448
5	பூதனையை ஸ்ரீகிருஷ்ணன்மாய்த்தது	450
6	சகடாசுரன், யமளார்ஜுனர் இவர்களுடைய பங்கம்	452
7	காளீயமர்த்தனம்	457
8	தேனுகாஸுரவதம்	465
9	பிரலம்பாஸுரவதம்	467
10	கோவர்த்தனகிரிபூஜை	470
11	ஸ்ரீகிருஷ்ணன் கோவர்த்தனகிரியை எடுத்தது	476
12	ஸ்ரீகோவிந்தபட்டாபிஷேகம்	478
13	இராஸக்கிரீடை	481
14	அரிஷ்டாஸுரவதம்	488
15	கம்ஸன் அக்ரூரருக்குக்கட்டளையிடுதல்	490
16	கேசியென்ற அஸுரனுடையவதம்	492
17	அக்ரூரர்ஸ்ரீகிருஷ்ணபலராமர்களைக்காணுதல்	495
18	ஸ்வாமி பிரத்தியக்ஷமானதும். அக்ரூரர்துதி செய்ததும்	499
19	மதுராபுரிக்கு ஸ்ரீராம கிருஷ்ணர்கள் சென்றதும்	505
20	ஸ்ரீகிருஷ்ணன் கம்ஸனைவதம் செய்தது	508
21	வைதிகனுடைய புத்திரனைமீட்டுவந்தது	518
22	ஜராஸந்தனை ஸ்ரீகிருஷ்ணன்ஜயித்தது	521
23	துவாரகாபுரியைப்படைத்ததும். காலயவனைவதித்ததும்,	523

அத்.	கதைகளின் வரலாறு.	பக்கம்.
24	முசுகுந்தனுக்கு ஸ்ரீகிருஷ்ணன் அருள்செய்ததும், பலதேவர் கோகுலத்திற் கெழுந்தருளியதும்	528
25	பலதேவர் வாருணியை அருடைந்ததும், யமுனையைக் கலப்பையால் இழுத்ததும்	531
26	ஸ்ரீருக்குமிணீப்பிராட்டியார் திருக்கலியாணப்	533
27	சம்பராஸுரவதம்	534
28	ருக்மியின்வதம்	538
29	நரகாஸுரவதம்	541
30	பாரிஜாதாபஹரணம்	544
31	பதினாயிரத்தொருநூறுகன்னிகைகளைமணம்புரிந்தது	552
32	உஷாபரிணயாரம்பம், உஷையின்கனவும்	554
33	ஸ்ரீகிருஷ்ணன் பாணாஸுரனைஜயித்தது	557
34	திருவாழியாழ்வானால் கிருத்தியையும், காசியையும் கொளுத்திச் சிறப்பை ஒழிப்பித்த கதை	562
35	பலபத்திரர்ஸாம்பனைக்கவுரவரிடமிருந்துமீட்டது	567
36	த்விதனைபலராமன் வதித்தது	571
37	ஸ்ரீகிருஷ்ணன் தன்னுடைச்சோதிக்கெழுந்தருளியது	573
38	அர்ஜுனனுக்கு ஸ்ரீவியாஸர் உண்மை அருளியது	580

ஆறாம் அம்சம்.

1	கலிதருமம்	589
2	கலியின்குணம்	595
3	நைமித்திகப்பிரளயம்	599
4	பிராகிருதப்பிரளயம்	603
5	ஆத்தியந்திகப்பிரளயம் ஜனனாதிதுக்க நிரூபணம்	607
6	கேசித்துவசகாண்டிக்யசம்வாதம்	615
7	யோகமார்க்கவுபதேசம்	619
8	பலசுருதி	631

அட்டவணை ஸம்பூர்ணம்.

பரமபதநாதர்

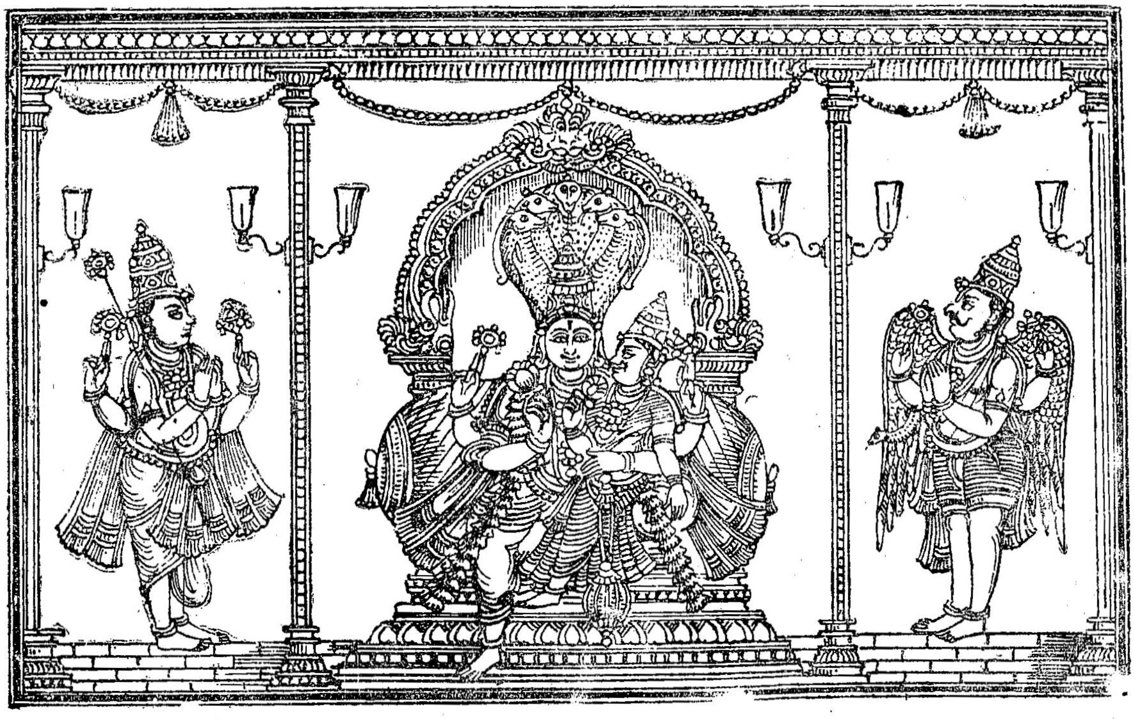

பாரம் நெ 1.] பராசரமாமுனிவர் மைத்திரேயர் [பக்கம் நெ. 1.

ஶ்ரீரஸ்து.

ஸ்ரீமதேவாசுதேவாயநம:

ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம்

யஸ்மாத் விச்வம் ஜகச்ச ஜாயதே யத்ர திஷ்ட
த்ருஷ்ணே ஸம்ஸ்தே ஸ்திதி ஸ்தே லயமேதி யத்ர|
தஸ்மை நம ஸகலஸத்விபவ ஸ்வரூப
வேதாந்த வேத்ய பரமேஷ்டி பரமாத்மனே ய||

ஶ்ரியை ஶ்ரீ விஷ்ணவே விஷ்ணவே ய நமஸ் தார்க்ஷ்யாயி நே|
நம ஸர்வஜ்ஞ ஸ்தம்பாய ஸர்வ ஸ்தானே ஜகதாதயே நம||

73 ரஹஸ்யம் ஷட் விதம் ஸர்வ ஸாரம் ப்ரஸுவேத ஜீவா பராம்|
புராணம் வைஷ்ணவம் சக்ரே ய ஸ்தம் வந்தே பராசரம்||

தத்வஜ்ஞாய ஶ்ரீ விஷ்ணு ஸ்வரூப தத்த்வஹாவ
ஹோமாவவ ஹ்ருத்க்ஷ வாயம தீ ரக்ஷாஸ:|
ஸங்க்ஷேபய ந்ருஸிம்ஹ புராணரத்நம்
தஸ்மை நமோ முநிவராய பராசராய||

திருவினையாகத்திருத்தியதேவன்திருவுருவாய்
இருவினைமாய்க்குமிணையினற்போதமெமக்களித்த
குருவினைநற்குணக்குன்றினைக்கனின்றியொன்றிநன்று
மருவினையேன்மனனேமகிழ்வேயென்றுமெய்துவையே.

செந்தமிழாரணச்செந்தேன்பிலிற்றுஞ்செழுங்கொண்டலென்
றந்தமின்மாட்சியணிந்தவன்வார்கழலாமவற்கு
வந்தவஞ்ஞானமதப்பேய்வதைத்திடுமாந்திரிகற்
கெந்தையிராமானுசற்கிசைந்தார்கழலேத்துவமே.

விராவியசித்தசித்தீசரிவர்கிலைவேண்டும்வளம்
பராவியமுத்திவற்றின்வழிகதிபாங்குணர்த்தும்
புராணவிரத்தினம்போந்தவியல்பிற்புணர்த்தவள்ளல்
பராசரனென்னுமுனிவரன்பாதம்பழிச்சுவமே.

ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணப்ராரம்ப:

முதல் அம்சம்:—முதல் அத்தியாயம்.

புராண வரலாறு.

பராஶரம் முநிவரம் க்ருதபௌர்வாஹ்ணிகக்ரியம்।
மைத்ரேய: பரிபப்ரச்ச ப்ரணிபத்யாபிவாத்ய ச॥

ஸ்ரீமானுன பராசரமஹருஷியானவர் ஒருநாள் காலையில் நித்யமான முற்பகலின் அனுஷ்டானங்களை முடித்துக்கொண்டு ஆஸனத்தில் எழுந்தருளியிருக்கையில், மைத்திரேயரென்ற முனிவர் அங்குவந்து தெண்டன்ஸமர்ம்பித்துச் சரணங்களில் வணங்கிநின்று, "என்னுடைய ஆசாரியனே! அடியேன் ஸகல வேதங்களையும் ஸகல தருமசாஸ்திரங்களையும், வேதாங்கங்களையும் தேவரீரிடத்திலன்றோ ஓதினேன்; ஸகல சாஸ்திரங்களைக் கற்றறிந்தவர்களும் அடியேனைத் தேவரீருடைய அநுக்கிரகத்தினால் எல்லாச் சாஸ்திரங்களிலேயும் நன்றாய்ப் பயிற்சிசெய்தவனென்று சொல்வார்கள். ஓ ஸகல தருமங்களுமறிந்தவரே! இவ்விதம் தேவரீரநுக்கிரகம்பெற்ற அடியேன், உலகமுண்டான விதத்தையும், இனிமேலுண்டாகும் பிரகாரத்தையும் கேட்க இச்சிக்கின்றேன்."

"பின்னும் ஓமகானுபாவரே! பிரபஞ்சமெல்லாம் எந்தவஸ்துவின் சொரூபமாயிருக்கிறது? எங்கிருந்துற்பத்தியாயிற்று? எங்கு எவ்விதம் லயப்பட்டது? இனி எங்கு லயப்படும்? ஐந்து பூதங்கள் எவ்வளவாயிருக்கும்? எதனால் விளங்கும்? இந்தவிஷயங்களையும், தேவதைகள் முதலானவருடைய உற்பத்தியையும் ஸமுத்திரங்கள் மலைகள் இவைகளினுடைய வுற்பத்தியையும் பூமியிருக்கும் தன்மையையும், ஸூரியாதிகளிருக்கும் தன்மையையும், இவற்றின் அளவையும், தேவர்முதலானவருடைய குலங்களையும், மனுக்களையும்; மநுவந்தரங்களையும், மஹாகல்பங்களையும், நான்கு யுகங்களால் வேற்றுமைபட்ட கல்பங்களின் விபாகங்களையும், கல்பத்தின் முடிவின்கிரமத்தையும், ஸகல யுக நெறிகளையும் கேட்க விரும்புகிறேன்.

"ஓ இருஷிவரியனே! மேலும் தேவர் இருஷிகள்என்ற இவர்களுடைய வரலாற்றையும், வியாஸமுனிவர் செய்தருளிய வேதசாகைகளின் பிரிவுகளையும், அந்தணர் முதலானவருணங்களின் நெறிகளையும், பிரமசரியம் முதலான நான்காச்சிரமங்களுடைய நெறிகளையும், இவை யெல்லாவற்றையும் தேவரீரிடத்திலேயே கேட்க விரும்புகிறேன்."

—

"ஓ வஸிஷ்டகுமாரனை சத்திமாமுனிவரின் குமாரனே! இச் சகலவிஷயங்களையும் நன்றாய் அறியும்படி அடியேனிடத்தில் அநுகம்பையோடுகூடிய மனதை வைக்கவேண்டும்," என்று வேண்ட பராசரமகாமுனிவர் அருளிச்செய்கிறார்.—

ஸகல நெறிகளையும் தெரிந்த மைத்திரேயரே! உலகத்தில் சிருஷ்டி முதலானவைகளை அறிந்தவரான என் பாட்டனரான ஸ்ரீ வசிஷ்டபகவான் அருளிச்செய்த முன் விருத்தாந்தத்தை எனக்கு நன்றாய் நினைப்பூட்டினீர். அதாவது, விசுவாமித்திரரால் ஏவப்பட்ட அரக்கனெருவன் என் பிதாவைவிழுங்கிவிட்டானென்கிற ஸங்கதியைக்கேட்ட யான் நிகரில்லாத சினமடைந்து இராக்ஷஸர்கள் ஒழியும்படியான யாகமொன்று தொடங்கினேன். அந்த யாகத்தில் அநேகமாயிரம் இராக்ஷஸர்கள் நாசமடைந்தார்கள். அதனல் வசிஷ்ட மகாமுனிவர், குழந்தாய்! பெருத்த கோபத்தைவிடு; இராக்ஷஸரிடம் குற்றமில்லை: உன் ஜனகனுக்கு விதி அப்படியிருந்தது; இந்தக்கோபம் அறியாதவருக்குவரும்,அறிஞர்களுக்கில்லையே,குழந்தாய்!எவனலே எவன் கொல்லப்படுகிறுன், ஒருவனுலொருவன் கொல்லப்படுவதில்லை; அவனவன் தான் செய்த பாவபுண்ணியங்களையே அநுபவிக்கிறுன்; மனிதர் மிகவும்கஷ்டப்பட்டுத் தேடிய புகழையும்தவத்தையும் சினம் ஒழித்துவிடும்; சுவர்க்க மோக்ஷ மிரண்டையும் கெடுக்கிறதற்கு ஹேதுவான கோபத்தை முனிவர்களெல்லாம் விட்டு விடுகிறுர்கள்; ஆகையால் குழந்தாய்! நீ அந்தக்கோபத்திற்குக் கீழ்ப்படாதே; பிழைபண்ணுமலிருக்கிற பேதையரான வரக்கர் பலர் எரிந்து போனதுபோதும்; இனி இந்தயாகத்தை ஒழித்துவிடு; பெரியோர்களெல்லாம் க்ஷமையையன்றே நல்லொழுக்கமாகப்பிடித்திருக்கின்றுர்கள்" என்று இப்படிச் சொன்னதினுல், யானும் அவருடைய வாக்கியத்தின் கௌரவத்திற்காக

உடனே அந்த யாகத்தைவிடுத்தேன். அதனால்வஸிஷ்டபகவான் மனம்களித்தார்.

அக்கால் அங்கே சதுர்முக புத்திரனான புலஸ்தியனென்ற பிரமரிஷியும் எழுந்தருள, அவருக்கு என்பாட்டனார் ஆஸனமும் அர்க்கியமுங்கொடுத்து உபசரித்தார். மைத்திரேயரே! புலஹருக்குத் தமையனாரான அந்த புலஸ்தியர் என்னைப்பார்த்து, "அப்பா! நீ பெருத்த பகையிருக்கையிலும் அந்தக் குருவினுடைய வசனத்தினால் பொறுமையை யடைந்தாய் ஆதலால் நீ ஸகல சாஸ்திரங்களையும் அறியக்கடவாய்; நீ மிகக்கோபங் கொண்டிருந்தும் நம்முடைய ஸந்ததியை ஒழிந்துபோகச்செய்யாமையினால் யாம் உனக்கு வேறொரு பெரியவரம் தருகிறோம்; அதாவது, குழந்தாய்! நீ புராண சங்கிதைசெய்கிற வன்மையையுடையவனாகக் கடவாய்; தேவதைகளுள் இன்னதே மேலான தேவதையென்ற பரமார்த்தத் தன்மையையும் நீ யறியக்கடவாய்; ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தியென்கிற இரண்டுவித கருமங்களிலேயும் உன் புத்தியானது நம்முடைய அனுக்கிரகத்தினால் ஐயந்திரிபற நிலைக்கக்கடவது, என்று அநுக்கிரகித்தார். அது கேட்டிருந்த வஸிஷ்டபகவான், "குழந்தாய், புலஸ்தியர் எது சொன்னாரோ அவையெல்லாம் அப்படியே யாகட்டும்," என்று அருளிச் செய்தார்.

இப்படி மகாஞானியான புலஸ்தியராலும், வஸிஷ்டராலும், யாதொன்று அருளிச்செய்யப்பட்டிருந்ததோ அவ்வளவும் நீர் வினவியதினால் எனக்கு நன்றாய் உணர்ச்சிக்கு வந்தது. மைத்திரேயரே! இப்படி வரந்தந்த அனுகிரகத்தினால் விசேஷித்த அறிவுபெற்ற யாம் ஸமஸ்தமும் உமக்குக் கூறுகிறோம், கவனித்து நன்றாய்க்கேளும்.

> விஷ்ணோ: ஸகாஶாதுத்பூதம் ஜகத் தத்ரைவ ச ஸ்திதம் ।
> ஸ்திதிஸம்யமகர்த்தாஸௌ ஜகதோஸ்ய ஜகச்ச ஸ: ॥

"ஸ்ரீ விஷ்ணுவிடத்தினின்றும் உலகமுற்பவித்து, அவரிடத்திலேயே இருக்கின்றது, ஸ்திதிக்கும் சங்காரத்திற்கும் செய்யும் கர்த்தா அவரே; இவ்வுலகமெல்லாம் அவராலேயே பரவப்

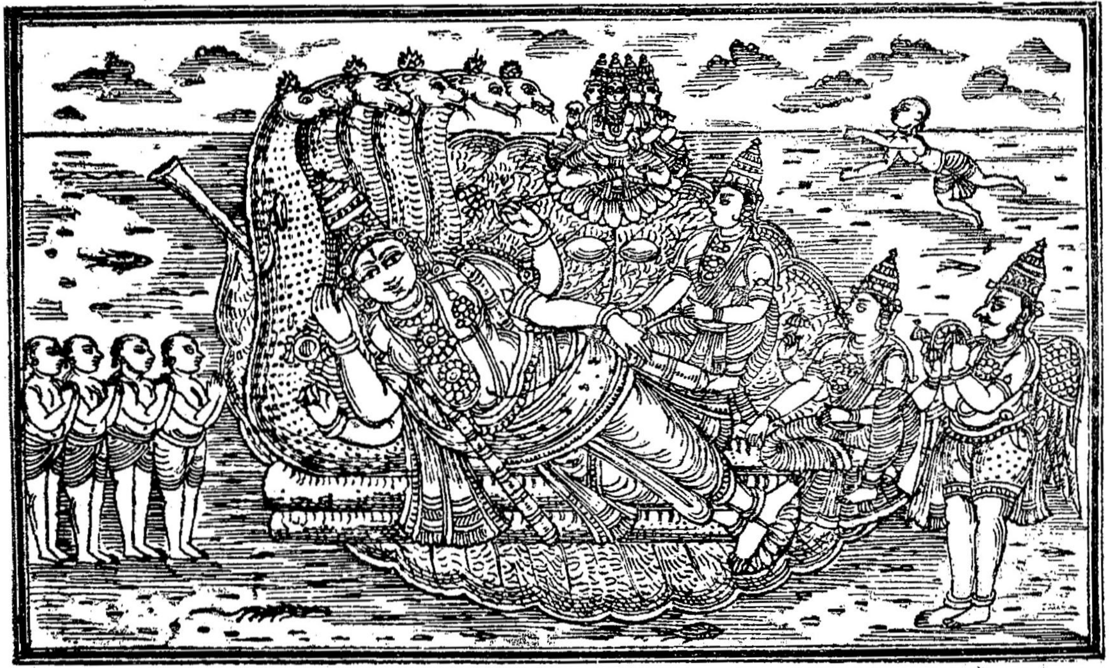

பட்டு, அவருடைய வடிவமாயே யிருக்கின்றது," என்று மைத்திரேயர் கேட்டவைகளுக்குச் சுருங்க மறுமொழியருளிச் செய்தனர்.

முதல் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இரண்டாம் அத்தியாயம்.

உலக உற்பத்தி.

𑌅𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰𑌾𑌯 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾𑌯 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌯 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍇 ।
𑌸𑌦𑍈𑌕𑌰𑍂𑌪𑌰𑍂𑌪𑌾𑌯 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑌵𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌜𑌿𑌷𑍍𑌣𑌵𑍇 ॥

இத்தப்பிரகாரம் பாராசரமாமுனிவர் மைத்திரேயமுனிவரைப் பார்த்துப் புராணஞ்சொல்லத் தொடக்கி, இதன் முக்கிய விஷயமான ஸ்ரீவிஷ்ணுவைப் பலவகையாகத் துதித்தருளுகின்றார்:—

திரிபற்றவனாய், சுத்தனாய், நித்தியனாய், பரமாத்மாவாய் எப்பொழுதும் மாறாத தன்மையுள்ள திவ்வியமங்கள திருவடியுடையவனாய், ஸகலமும் தனது அதீனமா யிருக்கும்படியான விஜயசாலியாயுமிருக்கிற ஸ்ரீவிஷ்ணு பகவானுக்குத் தெண்டனிடுகிறேன். படைக்கும் போது நான்முகவடிவாகவும், இரக்ஷிக்கிறபோது தனதவதார ரூபமாகவும் சங்கரிக்கிறபோது உருத்திரரூபியாகவும் இருந்து ஸம்ஸாரத்தினின்றுங் கரையேற்றுகிறவனுமான ஸ்ரீ வாசுதேவனுக்குத் தெண்டனிடுகின்றேன். ஒன்றும் பலவுமான வடிவமுள்ளவனும், காரணநிலைமையில் ஒன்றாய் சூட்சுமமுமாய் அவ்வியக்தமுமான உருவத்தையும், காரியநிலைமையிலே பலவாய் ஸ்தூலமாய் வியக்தமுமான உருவத்தையும் உடையவனாகி, அனாதி ப்ரகிருதியின் பழக்கத்தில் கட்டுப்பட்ட சேதனர்களுக்கெல்லாம் மோக்ஷத்திற்குக் காரணமான ஸ்ரீ விஷ்ணுவுக்குத் தெண்டனிடுகின்றேன். ஸ்ருஷ்ட்டி திதி ஸம்ஹாரர்களுக்கு ஹேதுவாய், நிமேஷான் மேஷம் சூரியகமன மிவை முதலிய ஸகலபதார்த்த வடிவமான காலமென்பதைச் சரீரமாக உடையவனும், அக்

காலத்திற்கு உட்படாத மேன்மையான சொரூபமுள்ளவனும், எங்கும் நிறைந்தவனுமானவனுக்குத் தெண்டனிடுகின்றேன். உலகத்துக்கெல்லாம் ஆதாரமாய், மிகசூட்சுமங்களான ப்ரகிருதி முதலியபதார்த்தங்களுக்குஞ் சூட்சுமரூபமாய், எல்லாவற்றிற்கும் அந்தரியாமியாய், பிரகிருதியின் சம்பந்தத்தினால் குற்ற மற்று என்றும் பிரியாத ஞானமுடையவனாய் இருக்கிறவனும், நற்குணங்களால் புருஷோத்தமனென்னப்பட்டவனுமான எம்பெருமானைச் சேவித்துச் சொல்லுகிறேன். உண்மையாக விசாரிக்குமிடத்தில் சுத்தஞான வடிவனாய், அறிவின்மை துக்கம் முதலியவையில்லாமல் மிகவும் நிர்மலனுமாய், அனாதி ப்ரகிருதிப்பழக்கத்தினால் உண்டான பிரமிப்பினால் தேஹம்பொறி முதலானவைகளை ஆத்மாவாக நினைக்கிறவர்களுக்குத் தேவமனுஷ்யாதி ரூபமாகத்தோன்றுகின்றவனாய், சேதனங்களிலெல்லாம் பரவி உலகங்களைக் கிரஹித்துச் சங்கல்ப மாத்திரத்தினாலே ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி சம்ஹாரங்களைச் செய்துக் கொண்டு தன் சங்கற்பத்தாலல்லது கருமவசத்தினால பிறப்பிறப் பில்லாதவனும், எப்போதும் முன் சொல்லப்பட்ட ஆட்சியையுடைய தன்மையினின்றும் நழுவாதவனுமான ஸ்ரீ விஷ்ணு பகவானைச் சேவித்து, தக்ஷப்பிரசாபதி முதலான மகாமுனீந்திரர் கேட்க, எம்பெருமானுடைய கொப்பூழ்கமலத்தி லுதித்தவராயும் ஸகலத்தின் உற்பத்தி நாசங்கள் முதலானவைகளை யறிந்தவராயுமுள்ள நான்முகன் அருளிச் செய்ததைச் சொல்லுகிறேன் கேளும்.

பிரமதேவன் உரைத்தருளக் கேட்டறிந்தவர்களான தக்ஷன் முதலான மகரிஷிகள் சித்தசுத்திகரமான நர்மதா நதிக்கரையில் புருகுத்ஸனென்கிற சக்கிரவர்த்திக்கு உபதேசித்தனர். அந்தச் சக்கிரவர்த்தி ஸாரசுவதனென்கிற மகாமுனிக்கு உபதேசித்தார். அந்த மகாமுனிவருடைய அனுக்கிரகத்தினால் நான் தெளிவாக வறிந்தேன். இப்படிப்பட்ட ஆசாரிய பரம்பரையால் அறிந்த இந்த மகாபுராணத்தை ஸவிஸ்தாரமாக வுமக்குச் சொல்லுகிறேன்.

ஓ மைத்திரேயரே! சொரூபம் குணம் விபவமிவைகளால் உயர்ந்த உலகாதிபதிகளுள் முதல்வர்களான பிரமாதிகளுக்கும் முதல்வனும், தன்னைக்காட்டிலும் வேறு முதல்வனில்லாத

வனும், பரமாத்மாவுமாய், சேதனசேதனங்களுக் கெல்லாம் தானே ஆதாரமாய், தனக்குவேறென்றும் ஆதாரமில்லாத படியினல் தன்னிலேயே தானிருப்பவனாய், தேவ மனுஷியாதி ஜாதிகளையும் வெளுப்பு கறுப்பு முதலான வர்ணங்களையும் கிரியாத்திரவியங்களையும் சொல்லுகிற அடைப்பொருளில்லாதவனாய், குறைதல் அழிதல் திரிதல் வளர்தல் பிறவி என்கிற வியவகாரங்களை விட்டிருக்கையால் எப்பொழுதும் அளவில்லாத ஞான சத்தி தேஜோபலாதி அறுகுண ஐஸ்வரியமுள்ள வடிவத்தோடே இருக்கிறவனென்று சொல்லக் கூடியவனாய், சேதனசேதனங்க ளெல்லாவற்றிலும் மேலுங்கீழும் பக்கமுமுள்ளும் புறமும் தான் வஸித்துக் கொண்டு ஸகல சேதனசேதனங்களுந் தன்னிடத்தில் வசிக்கத் தக்கதாகிய எவ்வுலகத்திலும் வியாபகனான சொரூபமுண்டானவனாய், ஒன்றிலுமொட்டாமல் எல்லாம் தன்னலே விளங்கும்படி விளங்குகிறவனாகையால் ஸ்ரீவாசுதேவனென்கிற திருநாமத்தினல் வேதாந்த வித்துவான்கள் கொண்டாடும்படியானவனாய்; ஸ்வரூபத்திலும் குணத்திலும் பெருமையுடையவனாகையால் பிரம்மமென்றும் பரமனென்றும் சொல்லப்பட்டு, நித்தியனும் பிறப்பற்றவனும் அக்ஷரனும் அவ்யயனும் எப்போதும் ஒரேவிதமான ஸ்வரூபனுமாய், துக்கம் அஞ்ஞான முதலான ஈனகுணங்களில்லாதவனாகையாலே நிர்மலனாய், தோன்றுவதும் தோன்றாததுமான எல்லாவுலகங்களையும் உடலாகக் கொண்டவனாய், புருஷரூபமாயும் காலரூபமாயும் இருக்கிற பரப்ரம்மமென்று சொல்லப்பட்ட பகவானொருவனுண்டன்றே; அந்தப்ரம்மத்துக்குச் சேதனமான க்ஷேத்திரக்கியன் முக்கியசரீரம். அப்படியே வியக்தமும் அவ்வியக்தமும் காலமும் வேறு உருவங்களாக இருக்கும். ஆதிகாரணமான பிரகிருதிக்கும் புருஷனுக்கும் வ்யக்தமான பிரபஞ்சத்துக்கும் காலத்துக்கும் வேறாய் உயர்ந்ததாயிருக்கிற அந்த ஸ்ரீ விஷ்ணுவின் ஸ்வரூபத்தை வேதாந்த தத்துவக்கியானிகள் மிகவும் பரிசுத்தமாய் அடையக்கடவதான ஸ்வரூபமாகத் தெரிந்திருப்பார்கள். மூலப்ரகிருதியும். ஜீவனும். தேவமனுஷியாதி வியக்தங்களும், காலமும் வகுத்தபடியே அந்தப் பரமாத்மாவின் சிருஷ்டி ஸ்திதி சங்காரங்களினுடைய தோற்றத்திற்கும் பிரகாசத்திற்கும் உதவியான வுருவங்களாயிருக்கும். எப்படியென்னில்? வியக்தமான சராசரங்களும்,

அவ்யக்தமான ப்ரகிருதியும், சேதனமான க்ஷேத்திரக்கியனும், கலாகாஷ்டாதிரூபமான காலமும் ஸ்ரீ விஷ்ணுவினாலே தாங்கப்பட்டும் ஆளப்பட்டும் இருக்கையாலே அவருக்கே ஸ்வரூபமாயிருக்கும்.

எல்லா இஷ்டமும் நிறைந்திருக்கிற அவருக்குச் சிருஷ்டி முதலானவை ஏன் செய்யவேண்டுமென்று கேட்பீராயின், கூறுகிறேன். விளையாடுகிற குழந்தைக்கு அவ்விளையாட்டே பிரயோஜனமாவதுபோல, பரமாத்மாவுக்குச் சிருஷ்டி ஸ்திதி சங்காரங்களினாலே லீலையேயன்றி வேறு பிரயோஜனம் சிறிதுமில்லையென்று அறியும். இனிஸ்ருட்டிக் கிரமத்தைக் கேட்பீராக பரமாத்மாவிற்குச் சரீரமென்று எதைச்சொன்னோமோ அந்த அவ்வியக்தமானது, ப்ரகிருதியென்றும் ப்ரதானமென்றும் மனு முதலானவர்களாலே சொல்லப்பட்டிருக்கும். அது சேதனாசேதனங்க ளடங்கியதாகையாலே நித்தியமாய், அளவில்லாததாய், தான் அசேதனமாகிலும் மரங்களிடத்தில் அக்கினியிருப்பதுபோல் தன்னிடத்தில் சேதனங்களான ஜீவகோடிகளெல்லா மிருக்கப்பெற்று, அக்ஷயமுமாய், அப்ர மேயமுமாய், பகவானேயல்லது வேறொரு ஆதாரமில்லாததாய், காரியமாகாமையாலே ஒன்றியிராததாய், நிச்சலமாய், சப்தஸ்பரிசரூப ரச கந்தங்களில்லாததாய், ஸாத்துவிக ராஜஸ தாமஸ குண வடிவமாய், ஜகத்துக்குக் காரணம், உற்பத்தி விநாசம் என்னுமிம் மூன்றுமில்லாததாயிருக்கும்.

இந்த ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்பு மஹா ப்பிரளயமானவுடன், அதனாலேயே ஸமஸ்தமும் வியாபிக்கப்பட்டிருந்தது. ஓமைத்திரேயரே! வேதார்த்த தத்துவக்ஞான பிரம்மவாதிகள் பிரதானத்தைத் தெரிவிக்கும்படியான இவ்வர்த்தத்தையே சொல்லுவார்கள். எப்படியெனில், அப்போது பகலும், இராத்திரியும் ஆகாயமும், பூமியும், வாயுவும். ஸகலமும் சூரியசந்திராதிசோதிகளும், இருட்டும், ஸாத்துவிக ராஜஸ தாமஸ குண விலாஸங்களும், மற்றுமுண்டானவஸ்துக்களொன்றுமில்லாமலே பிரதான சப்தத்தின் பொருளான மூலப் பிரகிருதியொன்றே ஸமஷ்டி புருஷரூபமாக இருந்தது. எல்லாவற்றிற்கும் மேற்பட்ட அந்த ஸ்ரீ விஷ்ணுவடிவத்தினின்றும் பிரதானமென்கிற பிரகிருதியும், புருஷனென்கிற ஆத்மாவும் வெளியாகி, ஸ்ருஷ்டிக்கு

உபயோகமான சேர்க்கை யில்லாதவைகளாய் அந்த பரமாத்மாவினுடைய எந்தரூபத்தினலே வஹிக்கப்பட்டிருந்தனவோ, அது அவனுக்குக் காலமென்கிற பேருடையதான ஒரு சொரூபமாயிருக்கும். ஓ விப்பிரோத்மா! வ்யக்தமர்ன மகத் அகங்காராதிகள் பிரகிருதியில் இருக்கும். பிரகிருதியும் பரமாத்துமாவினிடத்தில் லயப்பட்டதனுல் மகாப்ரளயத்துக்குப் பிராகிருதப் பிரளயமென்று சொல்லப்படும். அந்தக்காலமானது அனுதியாயிருக்கும். அந்தக்காலத்துக்கு எப்போதும் முடிவில்லாமையினுலே ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி சங்காரங்கள் இடையற்ற ப்ரவாஹரூப மாகப் ப்ரவர்த்திக்கின்றன.

ஓ மைத்திரேயரே! பிரகிருதி ஸமகுணமாயும் புருடன் வேறாயும் இருக்குமிடத்தில், விஷ்ணுவின் ஸ்வரூபமான காலமானது ஸ்ருஷ்டிக்கனுகூலமாகப் பிரவர்த்திக்கின்றது. பின்பு பரப்பிரமமும், பரமாத்மாவும், உலகமயனும், ஸர்வகதனும், ஸர்வபூதேசுவரனும், சர்வாத்துமகனும், பரமேச்வரனுமான ஸ்ரீஹரி, தன்னிச்சையினுல் லீலார்த்தமாகப் பிரகிருதி புருஷர்களிடத்தில் பிரவேசித்து, ஒன்றுக்கொன்று ஏற்றமும் குறைவுமில்லாமல் ஸமமாக இருக்கிற ஸத்துவ ரஜஸ்தமோகுணங்களுக்கு வைஷம்மியங்களைக் கற்பித்து, பிரகிருதி புருஷர்களுக்குச் சலனமுண்டாக்கியருளினுன். எப்படி அதிகம்பிரமான மனதிற்குக் கந்தமானது தன் சான்னித்தியத்தினுலேயே விகாரத்தை யுண்டாக்குகின்றதேயல்லது யாதொரு தொழிலையுஞ் செய்யவில்லையோ, அப்படியே பரமேசுவரன் தன் ஸான்னித்திய விசேஷத்தினுலேயே பிரகிருதிபுருஷர்கள் பிரபஞ்சத்தைச் சிருஷ்டிக்க எதிர்முகராம்படி கலக்குகிறுன். கந்தம் மனுேவிகாரத்துக்கு நிமித்தமேயானபடி பரமாத்துமா உலகத்துக்கு நிமித்தகாரணமாத்திரமன்று. தானே சலனமுண்டாக்குகின்றவனும் சலிப்பிக்கப் படுவதுமான பிரகிருதி புருஷ ஸ்வரூபமாகத் தானேயாகின்றுன். ஆகையால் உபாதான காரணமுமவனே. ஸூக்ஷ்மரூபமும் ஸ்தூலரூபங்களும், வியக்தமாயும் அவ்வியக்தமாயுமிருக்கின்ற பிரபஞ்சமும், மூலப்ரகிருதியும் ஸர்வேசுவரனுல் புருஷோத்தமனுயிருக்கின்ற விஷ்ணுவின் ஸ்வரூபமாகையாலே காரியமான உலகமும் அவனையல்லாமல் வேறில்லையென்றறியும். மைத்திரேயரே! அதுநிற்க; ஜீவனுடைய கர்ம

வசத்தினாலே அசையப்பட்ட பிரகிருதியினின்றும் ஸாத்துவிக ராஜஸ தாமஸ குணவைஷம்ய ரூபமான மகத்தத்வம் உற்பத்தியாயிற்று. மேலுக்கும் மேலான ஸ்ரீ விஷ்ணுவினுடைய சரீரமான பிரகிருதியானது தன்னாலே யுண்டான மகத்தத்துவத்தை மூடிக்கொண்டது. அந்த மகத்தத்துவம் ஸாத்துவிக ராஜஸ தாமஸமான முக்குணத்தை யுடையதாய், விதையானது மேல் தோலினால் மூடப்பட்டிருக்கிறதுபோல, பிரகிருதியினாலே மூடிக்கொள்ளப்பட்டது. அப்பால் அந்தமகத்தத்துவத்தினின்றும் வைகாரிகம் தைஜஸம் பூதாதியென்று மூன்றுவிதமான அகங்காரம் பிறந்தது. அதில் ஸாத்துவிகாகங்காரம் வைகாரிக மென்று சொல்லப்படும். ராஜஸாகங்காரம் தைஜஸ மென்று செல்லப்படும். தாமஸாகங்காரம் பூதாதி என்று சொல்லப்படும். அந்த அகங்காரங்கள் முக்குணமயமானபடியினால் பஞ்சபூதங்களுக்கும் இந்திரியங்களுக்கும் ஏதுவாயிருக்கும். பிரகிருதியினால் மகத்தத்துவம் மூடப்பட்டதுபோல அகங்கார 'மகத்தத்துவத்தினாலே மூடப்பட்டிருந்தது. அதில் பூதாதியென்று சொல்லப்பட்ட தாமஸாகங்காரம் விகாரப்பட்டு, சப்த தன்மாத்திரையை யுண்டாக்கிற்று. அதினின்றுஞ் சப்தத்தை லக்ஷணமாகப்பெற்ற ஆகாயம்பிறந்தது. அந்த ஆகாயம் தாமஸாகங்காரத்தினால் மூடிக்கொள்ளப்பட்டது. அந்த ஆகாயம் விகாரப்பட்டு பரிச தன்மாத்திரையை யுண்டாக்க அதனாலே வாயு பிறந்தது. அந்த வாயுவுக்கு ஸ்பரிசம் குணமாயிருக்கும். அந்த ஸ்பரிச தன்மாத்திரையான வாயுவும், ஆகாயத்தினால் மூடப்பட்டது. அந்தவாயு விகாரப்பட்டு ரூபதன்மாத்திரையை யுண்டாக்கிற்று. அதனாலேதேஜஸ் பிறந்தது. அந்தத் தேயுவிற்கு ரூபம் அதற்கேயுறித்தான குணமாயிருக்கும். பரிசதன்மாத்திரையினால் ரூபதன்மாத்திரையான தேயு மூடப்பட்டது. தேயு விகாரப்பட்டு ரஸதன்மாத்திரையை யுண்டாக்கிற்று. அதனால் அப்புபிறந்தது. ரஸதன்மாத்திரையான அப்பும் ரூபதன்மாத்திரையினால் மூடப்பட்டது. அந்த அப்புவிகாரப்பட்டு கந்த தன்மாத்திரையை யுண்டாக்கிற்று. அதனால் பிருதிவி பிறந்தது. பிருதிவிக்குக் கந்தம் அஸாதாரணகுணமாயிருக்கும். ஸூக்ஷ்மம் கண்களுக்குத் தெரியாததானபடியினால், பஞ்சமகாபூத காரணங்களான சப்தஸ்பரிச ரூப ரஸ கந்தங்களுடனே கூடின சூக்ஷ்ம பூதங்கள் தன்மாத்

திரை யென்று சொல்லப்படும். தூலங்களான ஆகாயாதி பூதங்களில் சத்தாதிகுணங்கள் மலரப்பட்டதாய்க் காணப்படும். தன்மாத்திரைகள் அதிசூக்ஷுமமாய், சரீரலகுத்துவமும், அற்புதப் பிரகாசமும், பிரஸன்னத்துவமும் உண்டாக்குகின்ற சாந்தமான ஸாத்துவிககுணமும், கவலையும், நானுவிதமான வியாபாரங்களு முண்டாக்குகின்ற கோரமான ராஜஸகுணமும், நித்திரையும் சோம்பலும் உண்டாக்குகின்ற மூடமான தாமஸ குணமும் இல்லாமலிருக்கும்.

இந்தப்படி ஆகாயாதிபூதங்களும், தன்மாத்திரைகளும், பூதாதியென்று சொல்லப்பட்ட தாமதாகங்காரத்தாற்பிறந்தன. தைஜஸமென்று சொல்லப்பட்ட ராஜஸாகங்காரத்தால் இந்திரியங்களுண்டாயினவென்று சிலர் சொல்லுவார்கள். வைகாரிகமென்று சொல்லப்பட்ட ஸாத்துவிக அகங்காரத்தால் இந்திரியங்கள் பிறந்தனவென்று சிலர் சொல்லுவார்கள், இந்த இரண்டு கக்ஷிகளிலேயும் மனதுடன் கூடப்பதினெரு இந்திரியங்கள் ஸாத்துவிக அகங்காரத்திலே பிறந்தனவென்கிறதே நிச்சயம். ராஜஸாகங்காரம் சாத்துவிக தாமஸாகங்காரங்களிரண்டிற்கும் உதவியாயிருக்கும்.

இனி, ஞானேந்திரிய கர்மேந்திரியங்களின் லக்ஷணம் கேளும். தோல், கண், நாசி, நா, காதுகளென்று சொல்லப்பட்ட ஐந்தும் ஞானேந்திரியங்கள். இவற்றிற்குப் பரிசம், ரூபம், கந்தம், ரசம், சத்தமென்னும் இவ்வைந்தும் போகிக்கத்தக்க பதார்த்தங்கள். வாக்கு, பாணி, பாதம், பாயு, உபஸ்தங்களைந்தும் கர்மேந்திரியங்கள். வசனம், கர்மம், கமனம், விஸர்க்கம், ஆனந்த மென்னுமிவை அவ்வைந்துக்குங் காரியங்கள். ஆகாயம் வாயு தேயு அப்பு பிருதிவி என்னும் பூதங்கள் தமக்கு அஸாதாரணகுணமான சத்த, பரிச, ரூப, ரஸ, கந்தங்களைத் தாங்கள் * மேன்மேலும் அதிகமாகப்பெற்று அன்னியோன்னிய மொன்றுபட்டு ஸாத்துவிக ராஜஸ தாமஸ குணத்து

* மென்மேலும் அதிகமாக—இரட்டிப்பாக, அதாவது—சப்தத்திற்குரிய ஆகாயம் ஒருபங்கு பரிசத்திற்குரிய வாயு இரண்டுபங்கு உருவத்திற்குரிய அக்கினி நான்குபங்கு, இரஸத்திற்குரிய அப்பு எட்டுபங்கு, கந்தத்திற்குரிய பூமி பதினறுபங்கு என்று.

மகங்களானபடியினால் அடங்கியவைகளும் கோரங்களும் மூடங்களுமாய் விசேஷித்திருக்கும். இந்தவிதமாயுண்டான பஞ்ச பூதங்களும் நானுவித சக்தியுக்தங்களாய் ஒன்றோடொன்று கூடாதபடியினாலே பிரஜாசிருஷ்டியிற் சாமார்த்திய மில்லாமலிருந்தன. அப்பால் ஈச்வரனுடைய அநுக்கிரகத்தினால் ஒன்றுடனென்று கலந்து ஐக்கியமாயின. அதெப்படி யென்றால், பிரிதிவியில் அப்பும் தேயுவும் வாயுவும் ஆகாயமும், ஜலத்தில் பூமி தேயு வாயு ஆகாயமும, தேயுவில் பிருதிவி அப்பு வாயு ஆகாயங்களும், காற்றில் பிருதிவி அப்பு தேயு ஆகாயங்களும், ஆகாயத்தில் பிருதிவி அப்பு தேயு வாயுக்களும் கலந்தன. இது பஞ்சீகரணப்பிரகாரம். இப்படி அன்யோன்னியமாய்க் கலந்ததனாலே பிரமாண்டத்தைச் சிருஷ்டிப்பதற்கும் நால்வகைப் பிறவிகளைச் ஸ்ருஷ்டிப்பதற்கும் சாமர்த்தியமுடையவைகளாய், ஜீவனுடைய கர்மவிசேஷத்தினாலேயும் பிரகிருதிமகத்தகங்கார தன்மாத்திரிகளின் கூட்டினாலேயும் ஈசுவரனது சங்கற்பத்தினாலேயும் பிரமாண்டத்தை யுண்டாக்கின.

இப்படி பஞ்சபூதங்களினாலே பிறந்த அந்த அண்டம் நீர்க்குமிழிபோல் ஒரு கணப்பொழுதில் விருத்தியாயிற்றே யல்லாமல் கிரமக்கிரமமாக விருத்தியாகவில்லை. இந்தப்படி பிரகிருதியினாலே யுண்டான மிகவும் விசாலமான பிரமாண்டம் பிரகிருதிசரீரகனை ஸ்ரீ விஷ்ணுபகவானுக்கு லீலாஸ்தானமாய் மகாஜலத்தில் மிதந்து கொண்டிருக்கின்றது. இப்படிப்பிறந்த பிரமாண்டத்தில் பிரகிருதி வடிவனும், மகத் அகங்காரம தன்மாத்திரை மகாபூதமிவைகளையுடலாக வுடையவனும், ஜகதீச்ரவனுமான விஷ்ணுதேவன் நான்முக வடிவனுய்த்தானே யவதரித்தான். அந்த அண்டத்துக்கு மேரு சைலமானது உல்ப்பமும், மற்றப்பருவதங்கள் ஜராயுவும், ஸமுத்திரங்கள் கர்ப்போதகமுமாயிருக்கும். உல்ப்பமென்றால் கருவைச்சுற்றியிருக்கிற வஸ்திரம் போன்றதொன்று. ஜராயுவென்றால் அதன்மேல் சுற்றி யிருக்கிற கருப்பை, கர்ப்போதகமாவது அதிலிருக்குக் தண்ணீர். அந்தப் பிரமாண்டத்தில் பருவதங்கள் தீவுகள் கடல்கள் சோதிச்சக்கரங்களும் தேவாஸுர மனுஷிய சங்கங்களும் பிறந்தன. இப்படி யுண்டான பிரம்மாண்டத்தைக் கவிந்து ஒன்றுக்கொன்று தசகுணோத்தரமான ஜலமும் அக்

கினியும் வாயுவும் ஆகாயமும் தாமஸாகங்காரமும் மகத்தத்துவமுமாகிய ஏழாவரணங்க ளிருக்கின்றன. தேங்காயானது நார் மட்டைகளினுல் எப்படி கவியப்பட்டிருக்கின்றதோ அப்படி பிரம்மாண்டம் ஸப்தாவரணங்களினுல் கவியப்பட்டிருக்கிறது. அந்த அண்டத்தில் விசுவேசுவரனுன நாராயணன் பிர்மரூபியாகி ரஜோகுணப் பிரதானனுய் தேவாஸுர கந்தருவ மனுஷிய பசு பக்ஷி தாவரங்களைச் சிருட்டித்துக் கொண்டு, அளவில்லாப் பராக்கிரமனும் ஷட்குணைசுவரிய சம்பன்னனுமான தானே ஸாத்துவிககுணப் பிரதானனுய், லீலார்த்தமாக யுகங்கடோறும் நானுவிதமான திவ்யாவதாரங்கள் செய்து, கல்பாந்த பரியந்தமும் உலகத்தைப் பரிபாலனம் பண்ணிக்கொண்டும், பிரளயகாலத்தில் தாமஸ குணப்பிரதானனுன உருத்திரரூபியாகியிருந்து, அதிக பயங்கரனுய் சராசரங்களான எல்லாப் பூதங்களையும் விழுங்கி, மூன்றுலகங்களையும்ஒரேகடலாகப் பண்ணி; ஸஹஸ்ரபணுமண்டலத்தால் விளக்குந் ஆதிசேஷனுகிய படுக்கையில் பள்ளிக்கொண்டு, பிறகு பிரளயாந்தத்தில் திரும்பவு மெழுந்திருந்து பிரம்மரூபியாய் முன்போலவே பிரபஞ்சத்தைப் படைத்தருளுவன்.

அறுகுணச் செல்வமுடையவனுன ஜநார்த்தன் ஒருவனே அந்தந்தச் சொரூபங்களில் நின்று ஸ்ருஷ்டி திதி சங்காரங்களைச் செய்வதனுல் பிரம்மா விஷ்ணு உருத்திரன் என்கிற திருநாமங்களை யடைகின்றுன். அந்தப் பகவான்தானே ஸ்ருஷ்ட்டிகர்த்தாவாயிருந்து சராசரவுடலனுன தன்னைத்தானே ஸ்ருட்டிக்கின்றுன். அப்படியே தானே பரிபாலனஞ் செய்கின்றுன். யுகமுடிவில்தானே சங்கரிக்கின்றுன். ஆகையால் ஸ்ருஷ்டிகர்த்தாவாகவும் சங்காரகர்த்தாவாகவும் தோற்றுகிறவர்களுக்கும், சிருட்டிக்கப்படுவதும் சங்கரிக்கப் படுவதுமாகத் தோற்றுமவைகளுக்கும், ஏற்றதாழ்ச்சி யொன்றுமில்லை யென்றறியும். ஏனெனில், பிரிதிவி அப்பு தேயு வாயு ஆகாயங்களும் இந்திரியங்களும் மனமும் க்ஷேத்திரக்கியனுமாகிய ஸகலபிரபஞ்சமும்அந்த ஸ்ரீமந்நாராயணனே. எப்படியென்றுல் ஸகல பூதங்களுக்கும் ஆத்துமாவாய் எல்லாவற்றையும் தனக்குச் சரீரமாகவுடையவனுகையாலே கைகால் முதலான சரீரத்தின் செய்கை சரீரியான ஆத்துமாவுக்கு உதவியாவதுபோல், பிரமாதிகள் செய்யும்

ஸ்ருட்டி முதலானவையெல்லாம் அவனுக்கு உதவியாகவிருக்கும். இதுவரையிலும் நான் சொன்ன விஷயங்களையெல்லாம் சுருக்கிச் சொல்லுகிறோம். அதென்னவெனில் ;

> 𑌸 𑌏𑌵 𑌸𑍃𑌜𑍍𑌯𑌃 𑌸 𑌚 𑌸𑌰𑍍𑌗𑌕𑌰𑍍𑌤𑌾
> 𑌸 𑌏𑌵 𑌪𑌾𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌤𑌿 𑌚 𑌪𑌾𑌲𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌚 ।
> 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌭𑌿𑌰𑌶𑍇𑌷𑌮𑍂𑌰𑍍𑌤𑌿𑌃
> 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌰𑍍𑌵𑌰𑌿𑌷𑍍𑌠𑍋 𑌵𑌰𑌦𑍋 𑌵𑌰𑍇𑌣𑍍𑌯𑌃 ॥

சேதனு சேதனங்களான சகல பிரபஞ்சமும் சரீரமாகயிருக்கும்படியான் சொரூப முடையவனுகையாலே பிரமாதி உருவங்களினல் சிருட்டிக்கிறவனு மவனே. ஸ்ருஷ்டிக்கம்படுகிறவனும் அவனே. இரக்ஷிகிறவனும் அவனே ரக்ஷிக்கப்படுகிறவனும் அவனே சங்கரிக்கிறவனுமவனே. சங்கரிக்கப்படுகிறவனு மவனே. ஆனல், தான் சர்வசக்தனுயிருக்க பிரம்மாதிகளை இடையில்வைப்பது ஏனெனின், அவர்களுக்கு இப்படி வரங்கொடுத்திருக்கின்ருன், ஆகையால் மைத்திரேயரே! அந்த ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவாகிய பகவானே எல்லாவிதத்திலும் தியானிக்கத் தக்கவனுயிருக்கின்றனன்.

இரண்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

மூன்ரும் அத்தியாயம்.

காலப்பிரமாணம்.

> 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌗𑍁𑌣𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌰𑌮𑍇𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌯𑌮𑌲𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 ।
> 𑌕𑌥𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌗𑌾𑌦𑌿𑌕𑌰𑍍𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋𑌽𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌮𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥

இப்படி அருளிச்செய்யக்கேட்ட மைத்திரேயர் பராசர முனிவரை நோக்கி, முனிசிரேட்டரே! நிர்க்குணமும் அளவில்லாததும் சுத்தமும் நிர்மலமுமான பரப்பிர்மத்துக்கு சிருட்டி ஸ்திதி சங்காரங்களைச்செய்தல் எப்படிகூடும் என்றுகேட்க, பராசரமுனிவர் மறுமொழி அருளிச்செய்கிருர்.

அக்கினிக்கு உஷ்ணகுணம் இயற்கையா யிருப்பதுபோல், சர்வ பூதங்களுக்கும் வாக்கிற்கும் மனதிற்குமெட்டாத சக்தி

விசேஷங்க ளநேகமுண்டு. அப்படியேபிரம்மத்திற்கும் சிருட்டி முதலானவைகளுக்குக் காரணமான சக்திகளுண்டு. அதினலே பரமாத்துமா சிருட்டி ஸ்திதி லயங்களைச் செய்தருளுவன். ஸ்ரீமந்நாராயணன் பிரபஞ்ச சிருட்டி யுண்டாக்கினவிதஞ் சொல்லுகிறேன் கேளும்.

நாராயணனென்று திருநாமமுடைய பகவான் உலகங்களுக்குப் பிதாமகனை பிரம்மாவாக அவதரித்தானென்று உபசாரத்தினல் சொல்லப்படுவது, மகாராத்திரியான பிரளயத்தில் ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய திருமேனியில் பிரவேசித்திருந்து மறுபடியும் தோன்றுகிறதினலென்று அறியும். அந்தப்பிரம்மாவுக்கு அவருடைய அளவினல் நூறுவருஷகாலம் ஆயுள்உண்டு அதற்குப் பரமென்றுபேயர். அதில்பாதி பரார்த்தமென்று சொல்லபபடும். காலமானது விஷ்ணு சொரூபமென்று முன்பேசொல்லியிருந்தோமே, அந்தக் காலத்தினல் சதுர்முகனுக்கும் அந்தியமுண்டாகும். அதனலேயே மலைகள் கடல்கள் முதலான சகல சராசரங்களுக்கும் வளர்த்தல் நசித்தல் முதலானவை யுண்டாகும். அது அப்படியிருக்க, இனி காலப்பிரமாண இயல்பு சொல்லுகிறோம். மைத்திரேயரே! நிமிஷம் பதினைந்து கூடினல் ஒருகாஷ்டை, அந்தக்காஷ்டை முப்பதானல் ஒருகலை, அந்தக்கலை முப்பதானல் ஒரு முகூர்த்தம். அந்த முகூர்த்தம் முப்பதானல் மனுஷியர்களுக்கு ஒரு அஹோராத்திரம், அதாவது ஒரு நாள்; அந்த அகோராத்திரங்கள் முப்பதானல் இரண்டு பக்ஷங்களோடுகூடின ஒருமாதம்: அந்த மாதம் பன்னிரண்டானல் தட்சிணயனம் உத்தராயணம் என்கிற இரண்டுஅயனமுஞ் சேர்ந்த ஒரு வருடமாம். தட்சிணயனம் தேவதைகளுக்கு இராத்திரியும், உத்தராயணம் பகலுமாயிருக்கும். தேவ அளவில் பன்னீராயிரம் ஆண்டுகளானல் ஒருசதுர்யுகம். அதில் கிருதயுகத்துக்கு பிரமாணம், நாலாயிரமும் இடை, இடைப்பாகங்கள் எண்ணூறு திவ்ய வருடங்களுமாயிருக்கும். திரேதாயுகத்துக்குப் பிரமாணம், இடை, இடைப்பாகங்களுட்பட மூவாயிரத்தறுநூறு திவ்ய வருடங்களாம். துவாபரயுகத்துக்கு, இடை, இடைப்பாகங்களுட்பட இரண்டாயிரத்து நானூறு திவ்ய வருடங்களாம். கலியுகத்துக்கு ஆயிரமும், இடை இடைப்பாகங்களின் வருஷம் இருநூறுமாயிருக்கும். இடையா

வது யுகத்துக்கு முன்னனகாலம். இடைப்பாகமாவது யுகத்துக்குப் பிற்பட்டகாலம். இடை இடையம்சங்களுக்கு நடுவிலிருக்கும் காலமானது கிருத திரேதா துவாபர கலிகளென்று பெயர்பெற்ற ஒருயுகமென்று சொல்லப்படும். இப்படிக்குக் கிருதத் திரேதா துவாபர கலியுகங்களென்கிற சதுர்யுகங்களும், ஆயிரந்தரந் திரும்பினால் நான்முகனுக்கு ஒருபகலென்று சொல்லப்படும். அந்தச் சதுர்முகனுடைய தினத்தில் பதினாலு மநுக்கள் அதிகாரம் பண்ணுவார்கள். இனி மநுவந்தரப் பிரமாணம் கூறுவோம்.

மைத்திரேயரே! ஸப்தரிஷிகளும், வஸு உருத்திராதித்தியர் முதலான தேவதைகளும், இந்திரனும், மநுக்களும், மநுபுத்திரரான ராஜாக்களும் ஏககாலத்திலே சிருஷ்டிக்கப்படுவார்கள். ஏககாலத்திலே சங்கரிக்கப்படுவார்கள். தேவ அளவில் எழுபத்தொரு மகாயுகம் ஒரு மநுவந்தரமென்று சொல்லப்படும். இந்திராதி தேவதைகளுக்கும் மநுக்களுக்கும் இதுவே ஆயுட்பிரமாணமாம். ஒரு மநுவந்தரத்துக்குத் தேவமானத்தில் எட்டுலட்சத் தைம்பத்தீராயிரமாண்டுகள் அளவாம். அது மனுஷியமானத்தினால் முப்பதுகோடி அறுபத்தேழு லட்சத்திருபதினாயிரம் வருஷங்களாம். இந்தப்படி பதினாலு மநுவந்தரங்களானால், நான்முகனுக்கு ஒரு பகலாம். இதன்முடிவில் ஒரு நைமித்திகப் பிரளயம் உண்டாகும். இந்தத் தினப்பிரளயத்தில், பூலோக புவர்லோக சுவர்லோகங்கள் தகிக்கப்பட்டு, அழியும். அப்போது மஹர்லோகத்தில் வாஸம்பண்ணுகிறவர்கள், அந்தப்பிரளயாக்கினிச் சுவாலையினுடைய வேகத்தைப் பொறுக்கமாட்டாமல், தங்கள் உலகத்தைவிட்டு ஜனோலோகத்துக்குப் போவார்கள். அப்பால் ஏழுசமுத்திரங்களும் பொங்கித் திரிலோகங்களையும் ஒரேகடலாகச் செய்த ஸமயத்தில் நாராயணாத்மகனை நான்முகன் திரிலோகங்களையும் விழுங்கின பரமாத்மாவினுடைய உட்புகுவதினால் பருத்தவனாகி, அவனுடைய நாபிக்கமலத்திலிருக்கையால் ஆதிசேஷனாகிய சயனத்தில் திருப்பள்ளிகொண்டு ஜனோலோக நிவாஸிகளான யோகீசுரர்களால் தியானிக்கப்பட்டவனாய், முன் சொல்லப்பட்ட பகலிறவு, இராத்திரியில் யோகநித்திரை செய்தருளுவன். இப்படி ஆயிரஞ் சதுர்யுகப்பிரமாணமான ராத்திரியும் கடந்தபின்பு கமல

சம்பவனுன பிதாமகன்மீண்டும் சராசரங்களைச் ஸ்ருட்டிப்பான். இப்படிப்பட்ட தினங்களைக்கொண்டவருஷம் நூருனல் சதுர் முகனுக்கு ஆயுள்முடியும். அதில் ஐம்பது ஆண்டுகள் பரார்த்தமென்று சொல்லப்படும். முன்னெரு பரார்த்தமாயிற்று. அது பிராம்மமென்கிற கல்பம். அது ஸமார்த்தமானகாலம்.

> ஜிதீயஸ்ய வரார்த்தஸ்ய வதர்வாநஸ்ய வெவ ஜிஜ!
> வாராஹ இதி கல்வொஜயம் ப்ரதமஃ வரிகீர்த்திதஃ॥

இப்போது இரண்டாம் பரார்த்தம் நடக்கின்றது. இது வாராகமென்று பெயரையுடைய முதற்கல்பம்.

மூன்றும் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

நான்காம் அத்தியாயம்

ஸ்ரீவராஹாவதாரச் சிறப்பு

ப்ரஹ்மா நாராயணாக்யோஸௌ கல்பாதௌ பகவாந் யதா|
ஸஸர்ஜ ஸர்வபூதாநி தத் ஆசக்ஷ்வ மஹாமுநே!||

இவ்விதமாக கூறியருளிய பராசரமுனிவரைப்பார்த்து, ஓ முனிசிரேஷ்டரே! நாராயணனென்கின்ற திருநாமத்தையுடைய அந்தப் பிரமஸ்வரூபியான பகவான், இந்தக் கல்பத்தின் ஆதியிலே ஸர்வபூதங்களையும் எந்தப்படி ஸ்ருஷ்டித்தருளினரோ அதை அடியேனுக்கு தெளிவாகும்படி முந்திய பாத்மகல்பத்தைப் பற்றிய பிரளயத்தின் பின்னனை இந்த வராஹகல்ப ஸ்ருஷ்டியை அறிய விரும்புகின்றேன் என, பராசரர் தம் சிஷியரான மைத்திரேயரைக் கடாக்ஷித்து அருளிச்செய்கின்றார்.

ஓ மைத்திரேயரே! பிரஜாதிபதிகளுக்கு அதிபதியாய், நாராயணாத்மகனாய், தேவ தேவனுமான அந்த நான்முக வடிவனான பகவான், ப்ரஜைகளைச் ஸ்ருஷ்டித்த விதத்தை யறிவிக்கிறேன் கேளும். முன்சொன்னபடி சதுர்யுக ஸஹஸ்ர சங்கியையான இராத்திரியெல்லாம் யோகநித்திரை செய்தருளி, விடியற்காலத்தில் உறக்கம்தெளிந்து உணர்வையடைந்து, ஸத்துவகுணம் மேலிட்டவனாய், சூனியமான மூன்று வுலகத்தையும் மறுபடியும் சிருஷ்டிக்கப் பிரமன் திருவுள்ள மானான். பராத்பரனும் ஷட்குண ஐஸ்வரிய சம்பன்னனும் அனாதியும் ஸர்வ ஜகத்காரண பூதனும் சதுர்முகசொரூபனுமான அந்த ஸ்ரீமந் நாராயணனே சர்வலோகங்களுக்கும் பிரபு; மைத்திரேயரே! சிருஷ்டிகாலத்தில் பிரமாவினிடத்தில் உட்பிரவேசித்து ஸ்ருஷ்டியை நடத்துகின்றான்.

அவன் மகாஜலத்தில் சயனித்திருந்தா னன்றோ, இதனாலே மநுவாதி மகரிஷிகள் நாராயணசப்தப் பொருள்முடிவைத் தெரிவிக்கிற சுலோகத்தை அருளிச்செய்திருக்கின்றார்கள். நரசப்தப் பொருளான பரமாத்மாவினிடத்தில் ஜனித்த

உதகங்கள் நாரங்களென்று சொல்லப்படும். * அந்த நாரங்கள் அவருக்கு இருப்பிடமானபடியினால் அந்தத் தேவனுக்கு நாராயணனென்கிற காரண இடுகுறியான திருநாமம் உண்டாயிற்று. இப்படி திவ்யமான திருநாமமுடையவனும் ஜகத்பிரபுவுமான அந்த எம்பெருமான், நீர்மேல் தாமரையிலேயொன்று மிதக்கக்கண்டு, ஒரே கடல்மயமான பிரளயோதகத்தில் முழுகியிருந்த பூமியை மேலேயெடுக்க நினைத்து, முன் கல்பத்தில் உலகரக்ஷணார்த்தமாக மச்சிய கூர்மாதி திவ்வியாவதாரங்களைச்செய்தருளினாற்போல், அப்போது சகலலோகரக்ஷணத்திற்காகவே ஸ்திரமான திருவுள்ள முடையவனாகி, வேதங்களும் வேதங்களாலே சொல்லப்பட்ட யாகாதி தருமங்களுமாக நிரூபிக்கத்தக்கதான ஸ்ரீவராகாவதாரத்தைச் செய்தருளி, ஜனோலோகத்திலிருக்கிற ஸனக ஸனந்தனாதி யோகீந்திரர்கள் வேத வசனங்களாலே வெகுவிதங்களாகத் துதிக்கப்பெற்று, தமக்குத்தாமே ஆதாரமாகி, ஒரேகடலான பிரளயோதகத்தில் பிரவேசித்தருளினான். இவ்விதமாய்த் தன்னைக் கரையேற்றுவதற்காகப் பாதாளத்துக்கு எழுந்தருளின எம்பெருமானைப் பார்த்து, பூமிப்பிராட்டியானவள் சந்துஷ்டாந்தரங்கையாய் அவருக்குத் தெண்டனிட்டு, வணக்கம் ஒடுக்கமுள்ள தேகத்தையுடையவளாய்ப் பக்தியை முன்னிட்டுத் துதிபண்ணுவாளானாள்.

"ஓ செந்தாமரைப்போன்ற திருக்கண்களுள்ளவரே! சங்க சக்கிர கதாதி திவ்யாயுதமுள்ளவரே! உமக்குத் தெண்டன் ஸமர்ப்பிக்கின்றேன். பூர்வத்தில் மகார்ணவத்தில் முழுகிக்கிடந்த என்னை நீரே கரையேற்றினீர். இப்போதும் அப்படியே அடியேனை கரையேற்றியருளவேண்டும். ஓ ஜனார்த்தனா! உமது கடாக்ஷத்தினால் காக்கப்பட்ட நானும் ஜல தேஜோ வாயு ஆகாயங்களும், மகத்தகங்கார தன்மாத்திரைகளும், பிரகிருதியும், ஜீவனும், உம்முடைய சரீரங்களன்றோ.

* இங்கே தண்ணீர் மற்றுமுள்ள தத்வங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். ஆகவே ஸகலத்திலும் உள்ளவனென்றும் ஸகலத்துக்கும் காரணனென்றும் திருநாமத்தினால் சொல்லப்படும். ஆனதினாலே எம்பெருமானுடைய நாபிக்கமலத்தில் வயப்பட்டிருந்து, மறுபடியும் ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் தோன்றி பகவானால் அநுப்ரவேசிக்கப்பட்டு, ஸ்ருஷ்டிசெய்யும் பிரமனுக்கு அந்தத்திருநாமம் பொருந்ாது என்று அறிக.

க்ஷேத்திரக்கியசொரூபனும், பரமாத்மாவும், ஸமஸ்தஜகத் வியாபகனுமான உமக்கு நமஸ்கரிக்கின்றேன். அவ்வியக்தமான சூக்ஷ்மப்பிரகிருதியும், வியக்தமான பிரபஞ்சமும், காலமும், சொரூபமாகவுடைய உமக்கு நமஸ்காரம் செய்கின்றேன்.

"பிரமரூபமும் ஸ்வயரூபமும் உருத்திரரூபமும் எடுத்து ஸர்வ பூதங்களுக்கும் சிருஷ்டிகர்த்தாவும் இரக்ஷகனும் சங்காரகனுமாய் இருந்து, கல்பாந்தகாலத்தில் ஸகலபூதங்களையுங் கிரகித்து, மூன்றுலகங்களையும் தண்ணீர்பொங்கி மூழ்த்தும்படிசெய்து திருவனந்தாழ்வானுகிற திருப்பள்ளியில் சயனித்து, மகாயோகிகளால் தியானிக்கப்பட்ட கோவிந்தன் நீரன்றோ. பராத்பரனும் திவ்வியனுமான உமது நிஜசொரூபத்தை எவராகிலுமறிவாரோ. நீர் ஜகத்தை ரக்ஷிக்கவேண்டிலீலார்த்தமாகவெடுத்த, அந்த மத்சியகூர்ம வராகாதி அவதாரங்களையன்றோ தேவர்களும் பூஜிக்கின்றார்கள். மோக்ஷத்தை விரும்புகிற மகரிஷிகளும் பரப்ரம்மமான வும்மை ஆராதித்து முக்தராய்ப் பரமாநந்தத்தை யடைகிறார்கள். எல்லாவற்றிற்கும் ஆதாரமும் ஆதேயமும் தாரகனும் பிரகாசகனுமாகையால், ஸ்ரீவாசுதேவனென்கிற திருநாமமுள்ள உம்மை பூஜியாமல் எவன் முத்தியடையக்கூடும். மனதினால் கிரகிக்கப்படுகிற இன்பம் முதலானதும், கண்முதலிய இந்திரியங்களால் கிரகிக்கத்தக்க ரூபாதிகளும், புத்தியினால் பகுத்தறியப்படும்படியான ப்ரமாணாந்தரங்களும், உமது சொரூபங்களன்றோ. ஓ தேவதேவனே! உம்மிடத்தில் பிறந்து, உம்மையாஸ்ரயித்து உமது சரீரபூதையாய் உம்மிடத்திலேயே நிலைத்திருப்பேனாகையால், உலகங்களெல்லாம் அடியேனை மாதவனது உறவு பெற்ற மாதவியென்று பிரசித்தமாகச் சொல்லும். சகலஞானசொரூபனே! நீர் ஜயசாலியாகக் கடவீர்; அதாவது, நீர் வாழ்க. ஸ்தூலப்பிரபஞ்சசொரூபனே! நீர்ஜயிக்கக்கடவீர். அவ்யயனே! வாழ்க. அளவில்லாதவனாகையால், அனந்தனென்னுந் திருநாமமுடையவரே! ஜயஜய. வியக்தபூதாதிசொரூபனே! அவ்வியக்தரூபனே! ஜயஜய. மகாப்பிரபாவரே! உத்கிருஷ்டங்களுக்கும் நிக்ருஷ்டங்களுக்கும் ஆத்துமாவானவரே! ஜயஜய. விசுவாத்துமகனே! ஜயஜய. எக்கியங்களுக்கு அதிபதியே! நீர் ஜயஜய. யக்கியங்களும் வஷட்காரமும் நீரே.

பிரணவமும் திரேதாக்கினிகளும் நீரே. சதுர்வேதங்களும் நீரே. வேதாங்கங்களும் நீரே. அந்த யாகத்துக்கு உரிய புருஷனும் நீரே. புருஷோத்தமா! சூரியசந்திராதிகிரகங்களும், அசுவின்யாதி நக்ஷத்திரங்களும், மற்றுமுண்டாகிய தாரகாகணங்களும், மூர்த்தமான திரவியங்களும், மூர்த்தமல்லாதவைகளும், காணப்பட்டவைகளும், காணப்படாதவைகளும், மற்றும்அடியேனாலே சொல்லப்பட்டதும், சொல்லப்படாததும், சமஸ்தமும்நீரே. ஓ சகலமான தேவதைகளுக்கும் மேலான ஸ்வாமீ! இப்படி எல்லாவற்றிற் நம ஆத்துமாவான உமக்குத் தெண்டன் ஸமர்ப்பிக்கின்றேன். இன்னுமின்னும் உமக்கு நமோநம:."

இவ்விதமாய்ப் பூமிபிராட்டி வெகுவாய் துதிபண்ண, அந்தப்பூமியைத் தரிப்பவனான ஸ்ரீயப்பதியானவன் வராகரூபத்துக்கு அநுகுணமான சாமவேத மயமான குர்க்குர என்ற சத்தத்தினால் பூமிப்பிராட்டி செய்த தோத்திரத்துக்குத் திருவுள்ள முகந்ததைக் காட்டியருளினான். பின்பு மலர்ந்த செந்தாமரை மலரை யொத்த திருக்கண்களுடையவனும், கருநெய்தற்பூவையொத்து விளங்குந்திருமேனி யுடையவனுமான மகா வாராஹ ரூபமுடைய ஸ்ரீமந்நாராயணன் கோட்டின் நுனியாலே பூமியை யுயரவெடுத்து மகா நீலமலைபோல பாதாளத்தினின்றும் எழுந்தருளினான். இப்படித் தோன்றிய ஸ்ரீயக்கியவாரகமூர்த்தியினுடைய சுவாஸமாருத வேகத்தினாலெழும்பிய பெருங்கடல் நீரானது, ஜனோலோகம் வரைக்கும், பரந்து அங்கே பகவத்தியானஞ் செய்துகொண்டு மகாபரிசுத்தராயிருக்கிற ஸனக ஸனந்தனாதிகளுடைய தேகங்களில் பரிசித்து, அவர்களை மேலும் பரிசுத்தராக்கியது.

அந்தச்சமயத்தில் ஒரேகடலான அநதநீர் ஸ்ரீயக்கியவராஹமூர்த்தியினுடைய குளம்புதாக்கினதினால் பிளந்த அண்டகடாகத்தினுள்ளே,பாதாளத்துக்கு வெகு இரைச்சலுடனே இறங்கிற்று. அந்த மகா வராகமூர்த்தியினுடைய பிரளய மாருதத்திற்குநிகரான நிசுவாசத்தின் வேகத்தினாலே, பூலோகவாசிகளான ஜனங்கள் தள்ளப்பட்டவர்களாய், அப்புறம் போய்விட்டார்கள். இவ்வாறு ஸ்வாமி ப்ரளயார்ணவஜலத்தி

னால் நனைந்த திருவுதரத்தோடு கோட்டுநுனியில் பூமியை யெடுத்துக்கொண்டு, ரஸாதல லோகத்திலிருந் தெழுந்தருளி, சர்வவேதாத்மகமான திவ்விய திருமேனியையுதறியருளுமள வில், அந்த வராஹ மூர்த்தியினுடைய உரோமகூபங்களி னடுவே நின்று காணப்பட்ட ஜனோலோக நிவாஸிகளான ஸனக ஸனந்தன ஸனத் குமாராதிதிவ்யயோகிகள் ஆனந்த மிகுந்து, அதிக பக்தியுடன் முடிவணங்கிக்கொண்டு, மயிர்க் கூச்சலுற்ற சரீரர்களாய்க் கெம்பீரமும் பயங்கரமுமான கண் களுடையவனை வராஹப்பெருமாளைத் துதிசெய்தருளினார் கள்.

"பிரமன் முதலான லோகேசுவரர்களுக்கெல்லாம் மேலான ஈசுவரனே! உமக்கு ஜய முண்டாகுக. பிரம ருத்திரர்களைப் படைத்ததனால் கேசவனென்னும் உபநாமமுடையவனே! சங்கு சக்கரம், கதை, வாள், வில் என்கிற பஞ்சாயுதங்களைத் தரித்த வனே! எல்லாம் செய்யவல்லவனே! ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதிசங்காரங் களுக்குக் கர்த்தாவாயும், ஆள்பவனும், பக்தர்களுக்கெல்லாம்பர மப்பிராப்பியனும் நீரே; ஸ்வாமீ! *வேதங்கள் உம்முடையபாத கமலங்களில் இருக்கின்றன. யூபஸ்தம்பங்கள் உன்னுடையகோ ரைப்பற்கள். யாகங்களெல்லாம் உன்னுடைய தந்தங்களிலிருக்கி ன்றன. நானாவிதமான வேதிகை ஸ்தான சயனங்களெல்லாம் உன் திருமுகத்திலிருக்கின்றன. அக்கினியே உன்னுடையநாக்கு.

* எம்பெருமான் ஸ்ரீவராகாவதாரத்தினால் லோகோத்தாரணஞ் செய் தருளி, வேதங்களாலே பகவதாராதனமாகப் பிரதிபாதிக்கப்பட்டயாகாதி தருமங்களைப் பிரவர்த்திப்பித்த படியினாலே, ஸ்வாமியை யக்ஞ புருஷ னென்றும், யக்கியவராகன் என்றும், ரிஷி அருளிச்செய்தார். அதற் கேற்ற யாகாதிகளை அவயவமாக நிரூபித்தபடி எங்ஙனமெனில் வேதங் கள் நான்காய்த் தருமப்பிரவர்த்தகங்க ளாகையாலே திருவடிகளாகவும், யூபஸ்தம்பங்கள் பசுக்களைப் பந்திக்கும் ஸ்தானங்களாகையாலேகோரைப் பற்களாகவும், அவிகளைக் கொள்ளுமிடமாகையாலே யக்கியங்கள் திரு முத்துக்களாகவும், ஓமஸ்தானமாகையாலே, திருமுகம் சயனங்களாகவும், அவியைப்புசிப்பதாகையாலே அக்கினி நாக்காகவும், யக்கியசாலையில் ஆவிர்ப்பவித்த எம்பெருமானுக்கு உரோமம் போன்றமையாலேதருப்பை கள் உரோமங்களாகவும், யாகங்களைக் காட்டுகிறபடியினாலே இராப்பகல் செய்யுஞ் சந்திர சூரியர்கள் திருக்கண்களாகவும், பிரணவம் பிரதான மாகையாலே திருமுடியாகவும், இப்படி நிரூபிக்கப்பட்டன.

உன்னுடைய ரோமங்களே தருப்பைப் புற்கள். ஆதலால் யக்கியரூபமாய், யக்கியத்தினால் ஆராதிக்கப்படும் புருஷன் நீயே, நீ இன்னும் யாகரூபியாயிருப்பதை விண்ணப்பஞ்செய்கின்றோம். ஓ மகாத்துமாவே! இரவும் பகலும் உன்னுடைய திருக்கண்கள். சகல வேதங்களுக்கும் ஆதியான பிரணவமே உன்னுடைய சிரசு. புருஷசூக்த முதலான சூக்தங்களெல்லாம் உன்னுடைய பிடரியின் மயிர்கள். ஓமத்திரவியங்களெல்லாம் உன்னுடைய நாசி சுரூபம். ஸ்ருக்கு என்னும் மர அகப்பைபோன்ற ஓமக்கருவி உன்திரு முகமண்டலம். சாமவேதமே உன்னுடைய கம்பீர மான துவனி, பிராக்வம்ச மென்கிற அக்கினிசாலையின் முன்புறமானது உன்னுடைய திவ்விய திருமேனி சத்திரயாகங்களேஉன்னுடைய அவயவ சேர்க்கைகள் யாகாதிகருமங்களும் குளம் வெட்டுகல் முதலான தருமங்களும் உன்னுடைய செவிகள். இப்படியான மூர்த்தியாய் அனாதியாயுள்ள ஷட்குண ஐச்வரிய சம்பன்னனான எம்பெருமானே! அடியொங்களிடத்தில் திருவுள்ளமிரங்கவேண்டும். திருவடிவைப்பினால் பூமியை ஆக்கிரமித்து, முதலில் நின்ற சொரூபமும், பதம்கிரமம் என்கிற ஏற்பாடுகளோடுகூடி அளவற்றதாய், ஆதியில்நின்ற சப்தப்பிரமமும் நீயே. அக்ஷர சொரூபியாயும் சராசரமயமான உலகங்களுக்கெல்லாம் நீயேஒப்பில்லாத ஆட்சியை யுடையவனாயும், தம் தம் விருப்பங்களைப் பிரார்திக்கத் தக்கவனாயும் இருக்கின்றாய் என்று அறிந்தோம். ஆதலால் உன்னை ப்ரார்த்திக்கின்றோம். கிருபைசெய்யவேண்டும். லோகநாதனே! திவ்வியமான உன்னுடைய கோரப்பல்லின் நுனியில் காணப்பட்டிருக்கிற இந்த எல்லாப் பூமண்டலமானது தாமரைத் தடாகத்தில் பிரவேசித்து விளையாடுகிற மதயானைக் கொம்பிலே சேறுடனே கூடினகமல பத்திரமெப்படி யிருக்குமோ அப்படிக் காணப்படுகின்றது. ஒப்பில்லாத மகிமை புள்ளவனே! பூமிக்கும் ஆகாயத்திற்கும் நடுவாயிருக்கும் அந்தரிக்ஷமென்பது யாதுண்டோ, அதெல்லாம் விசுவரூபதாரனான உனது திவ்வியமங்கள விக்கிரகத்தினாலேயே வியாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. சர்வலோகங்களையும் வியாபிக்கத்தக்க காந்தியுடையனே! நீ இந்தப் பிரபஞ்சத்திற்கு க்ஷேமமுண்டாகும்படி திருவுள்ளம் பற்றவேண்டும். ஓ ஜகந்நாதா! உண்மையானபொருள் நீயொருவனேயன்றி மற்

ளொன்றுமில்லை. எப்படியெனில், சராசரமயமான சகலமும் உன்னாலே வியாபிக்கப்பட்டு உன் திருமேனியாயிருக்கிறபடியினால் இது வெல்லாம் உன்மகிமையே யாகின்றது. ஆனதுபற்றி நீ யொருவனே மெய்மையான பொருளாகிறாய். உலகத்துக்குக் காரணபூதனாய், அதனிடத்தில் உள்ளும் புறமும்வியாபித்திருக்கின்ற உன்மகிமை கூறத்தக்கதோ. திருஷ்டிக்கும் மனதுக்கும் விஷயங்களாய்க் காணப்பட்டிருக்கிற வஸ்துக்களெல்லாம் ஞானமயமான உன்னுடைய சரீரங்கள். ஸத்து அஸத்து என்கிற பகுத்தறிவில்லாத அஞ்ஞானிகள் உன்னுடைய சரீரமான பிரபஞ்சத்தை பிராந்திக்ஞானத்தினால் வேறான தேவ மனுஷ்யாதி ரூபமாக நினைக்கின்றனர். புத்தியீனர்களான ஜனங்கள் ஞானமயமான தங்களுடைய நிஜசொரூபங்களை யறியாமல் தான் அமரனென்றும், தான் மனுஷியனென்றும், இது பசுவென்றும், இது தாவரமென்றும், பிராந்திக்கு வசப்பட்டு நினைத்துக் கொண்டு, மோகக்கடலில் முழுகியிருக்கிறார்கள். இப்படி பிரகிருதிபுருஷ விவேகமில்லாத சேதனங்கள், சகல ஜகத்காரணபூதனும் சமஸ்த பிரபஞ்ச சரீரகனுமான உன் சொரூபத்தை எப்படிக்காண்பார்கள். எவர்கள் ஆத்தும சொரூபத்தை ஞானஸாரமாக அறிந்து, பகவானை அனுபவிக்கத்தக்க யோகநிலைக்கு யோக்கியமான பரிசுத்த மனமுடையவர்களோ அவர்கள் பிரகிருதிவிகாரமான தேவ மனுஷ்யாதி ரூபமாய்க்காணப்படுகிற இந்தப் பிரபஞ்சத்தை ஞானகுணமுள்ள ஆத்தும சொரூபமாகவும் உன் திருமேனியாகவும்காண்கின்றார்கள். ஓ எல்லாருக்கு மேலான ஸ்வாமீ! ஸகலத்துக்கும் அந்தர்யாமியா யிருப்பவனே! சகல உலகங்களுக்கும் இருப்பிடமானவனே! அறியக்கூடாத மகிமையை யுடையவனே! சேவிப்பவர்கள் நெஞ்சம் குளிரும்படி செந்தாமரை போலலர்ந்ததிருக்கண்களுடையவனே! இந்தப் பூமியைக் கரையேற்றி அடியேங்களுக்குக் ஹிதத்தைக் கொடுத்தருள வேண்டும். ஸர்வைச்வரிய முதலான சற்குண முடையவனே! கோவிந்தனே! நீ ஸத்துவகுணப் பிரதானனாகி இந்த உலகத்தை யெல்லாம் இரட்சிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றினாய். ஆகையால் பூமியை யுத்தரித்து ஸ்தானத்தில் நிறுத்தி, எங்களுக்கு க்ஷேமத்தைக் கொடுத்தருளவேண்டும். தாமரைக்கண்ணனே! உலகங்களுக்கு உதவி

யாகவன்றோ நீ சிருஷ்டியில் பிரவேசிப்பது; உனக்குத் தெண்டன் சமர்ப்பிக்கின்றோம். அடியோங்களுக்குச் சுகமருளக் கடவை.' என்று இப்படி ஸனகஸனந்தனாதி யோகீந்திரர்கள் பலவிதமாகத் தோத்திரம் பண்ண, பூமியை வகித்தவனும், ஸ்ரீவராஹரூபனுமான பரமாத்துமாவானவன் பெருங்கடலினின்றும் பூமியையெடுத்து பழையபடியே ஜலத்தின்மேல் நிலை நிறுத்தியருளினான்.

இவ்விதமாய் அந்தப் பெருவெள்ளத்தின்மேல் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட பூமியானது கப்பல்போல் உருக்குவிந்து பரந்ததாகையாலே அந்த மகார்ணவ ஜலத்தில் மிதந்துகொண்டிருந்ததேயல்லாமல், முழுகவில்லை. பின்பு ஸர்வகாரணமாய் அனாதியான ஸ்ரீஹரியான பகவான் பூமிதேவி பிரார்த்தித்தபடி அந்தப் பூமியில் தன்னுடைய சங்கல்ப மாத்திரத்தினால் முன்எரிந்துபோன பர்வத முதலானவைகளையெல்லாம் மறுபடியும் முன்போலவே படைத்தருளினான். இப்படியாக ஸ்ரீமந்நாராயணன் ரஜோகுணத்தை யண்டி நான்கு முகங்களோடு கூடின பிரமரூபத்தைத் தரித்து, ஏழுதீவாயிருக்கிற பூமிபாகங்களையும், மற்றும் புவர்லோக முதலான லோகங்களையும், மறுபடியும் முன்போலவே படைத்தருளினான். எம்பெருமான், சிருட்டியில் நிமித்தமாத்திரமே யாகிறான். சிருஷ்டிக்கப்படும் வஸ்துக்களினுடைய சக்திகளே முக்கியசக்திகளாகின்றன. மைத்திரேயரே! எம்பெருமான் மத்தியஸ்தனையும் நிமித்தகாரணனையும் இருப்பான். ஆகையால் இப்படிச்சிருஷ்டிக்கிறதினால் அவனுக்கு பக்ஷபாதமும் கருணையின்மையும் இல்லை. ஜீவன்கள், அனாதி கர்மங்களின் பழக்கத்தில் அகப்பட்டு பூர்வகர்மானுரூபமாக நானாவித சரீரங்களையடைந்து, நானாவித கர்ம மார்க்கங்களில் ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. ஸர்வஸமனும் ஸாக்ஷிபூதனுமான பரமபுருஷனைத் தவிரப்பிரபஞ்சத்துக்கு வேறொருகாரணமுமில்லை. ஜீவாத்துமாக்களுடைய அனாதி கர்மவாசனா சக்தியினால் நல்ல ஜன்மங்களும் கெட்ட ஜன்மங்களுமாய் அந்தந்த வஸ்துக்கள் மாறி வரும்.

நிமித்தமாத்ரம் ஏவைகம் நாந்யத் கிஞ்சித் அபேக்ஷதே।
நீயதே தபதாம்ஶ்ரேஷ்ட! ஸ்வஸக்த்யா வஸ்து வஸ்துதாம்॥

ஆகையாலே தான் ஸ்ரீயப்பதி முக்கிய காரணமாயிருந்தாலும் சேதனர்களுடைய கர்மங்களைக் கொண்டே சிருஷ்டி நானாவித மாகவேண்டி யிருக்கையால், அவை பிரதானமாய் உபசாரமாகச் சொல்லப்பட்டன வென்றறியும்.

நாலாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஐந்தாம் அத்தியாயம்

தேவமனுஷ்யாதி சிருஷ்டி

யயா ஸஸர்ஜ தேவோஸௌ தேவர்ஷி பித்ருதாநவாந்।
மநுஷ்யதிர்யக்வ்ருக்ஷாதீந் பூவ்யோம ஸலிலௌகஸ:॥

இவ்விதம் பராசரமகாமுனிவர் அருளிச்செய்யக் கேட்ட மைத்திரேயர், ஓ மகாத்துமாவே! அந்தப் பிர்மாவானவர் ஆதி காலத்தில், தேவதைகள் ரிஷிகள் பிதுர்க்கள் அசுரர் மனிதர் முதலானவர்களையும், விலங்குகளையும், பறவைகளையும், மற்றும் தாவரங்களையும், சரங்களையும், வான்சரங்களையும், ஜலசரங்களை யும் எந்தவிதமாய் ஸ்ருஷ்டித்தார்? அவைகளுக்குக் குணங்களும் சுபாவங்களும் ரூபங்களும் எவை? இந்த விஷயங்களையெல்லாம் விரிவாக அடியேனுக்குக் கிருபைபண்ணவேண்டும் என்று கேட்க, ஸ்ரீ பராசரமாமுனிவர் அருளிச் செய்வாராயினர்.

ஓ முனீந்திரரே! அந்தப்பிரமதேவன் உலக சிருஷ்டி செய்ய நினைத்துக்கொண் டிருக்கையில், சர்வநியாமகனை நாராயணனால் ஏவப்பட்ட நினையாத நினைவினால் தாமஸகுணப் பிரதானமான சிருஷ்டியொன்று உண்டாயிற்று. அது * தமசு,

* தமஸ,—தேகாதிகளை ஆத்துமாவாக நினைத்தல். மோகம்,—தேக சம்பந்தமான மக்கள் முதலானவர்களுக்குத் தன்னை அதிபதியாக நினைத்தல். மகாமோகம்,—சப்தாதி விஷயங்களை யனுபவிக்கும் நினைப்பு. தாமிஸ்ரம்,—அதற்கு இடையூறு வந்தால் உண்டாகுங் கோபம். அந்த தாமிஸ்ரம்,—அவற்றை நாசப்படவொட்டாமல் காக்கவேண்டுமென்னும் மனவெழுச்சி. இவை அவித்தையின் விருத்திகள்.

மோகம், மகாமோகம், தாமிஸ்ரம், அந்ததாமிஸ்ரம் என்று சொல்லப்பட்ட விரிவுகளினால் ஐந்துவிதமாய், விருக்ஷங்களும், புதர்களும், கொடிகளும், பூண்டுகளும், புல்லுகளுமான ஐவகைப்பட்ட தாவரசிருஷ்டியாயிருந்தது. அது சுத்ததாமச சிருஷ்டியாகையால், தண்ணீர் முதலானவைகளைக் கிரகிப்பது முளைப்பது செழிப்பது முதலான காரியங்களுக்கேற்ற அற்ப அறிவுள்ளதேயன்றித் தன்னை இப்படிப்பட்டதென அறிவதும், சப்தாதி விஷயங்களையும் சுக்துக்கங்களையும் அறிவதுமாகிய அறிவு இல்லாததாயிருக்கும். பிதாமகன் அவைகளைப் பார்த்து தமோகுணம்பாக்ததான இந்தத்தாவரங்கள் முன்னே எவ்விதம்பிறந்தன வென்றனன். ஆகையால், தாவரங்கள் முக்கிய ஸ்ருஷடியென்று சொல்லப்படும். சதுர்முகன் இந்த தாவரங்கள் உலகவியாபாரத்தை நடத்தும் வன்மையில்லாதவை. ஆகையால் இவற்றால் பயனில்லை என்று சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கையில், அவருடைய பக்கங்களிலிருந்து மிருகங்கள் முதலான திரியக்குஜாதிகள் பிறந்தன. அவை பக்கங்களிலிருந்து குறுக்காய்ப் பிறந்தனவாகையால் திரியக்குகள் என்று சொல்லப்படும். அவையும் தமோகுணப் பிரதானங்களாகையால், விவேகமில்லாதவையாய், தாயைப்புணர்தல் முதலான அக்கிரமச் செய்கைகளுள்ளவைகளாய், பகுத்தறிவில்லாத தங்கள் ஞானமே மிகச்சிறந்தஞானமாக நினைத்துக்கொண்டு, தேகத்தையே ஆத்துமாவாக வெண்ணிக்கொண்டு, அகங்கார மயங்களாய், 0 இருபத்தெட்டு விதங்களாய், இன்பதுன்ப மாத்தி

0 இருபத்தெட்டு விதங்களாவன;—மாடு, ஆடு, எருமை, மான், பன்றி, கவயம், ருரு, அவி, ஒட்டகம், ஆகிய இரட்டைக்குளம் புள்ளவை ஒன்பதும், கழுதை, குதிரை, கோவேறுகழுதை, கவுரம், சமரம், கவரி ஆகிய ஒற்றைக்குளம்புள்ளவை ஆறும், நாய், நரி, செந்நாய், புலி, பூனை, முயல், சல்யகம், சிங்கம், குரங்கு, யானை, ஆமை, உடும்பு, முதலை ஆகிய ஐந்து நகங்களுடையவை பதின்மூன்றும், ஆக மிருகசாதிகள் இருபத்தெட்டுவிதம். இன்னும் அனேகமிருகங்களிருந்தாலும் அவையெல்லாம் இவற்றின் உட்பிரிவிகளானவெனவறிக.

இருபத்தெட்டுச்சத்தி வதமுள்ளவையென்றுஞ் சொல்லப்படும். வதமென்றால் கெடுதல். அவையாவன, முன்சொல்லப்பட்ட ஞானேந்திரிய கர்மேந்திரியங்களென்னும் பதினோரிந்திரியங்களின் கேடும், துஷ்டிகளென்கிற ஒன்பதும் சித்திகளென்கிற எட்டும் ஆகிய பதினேழு

சம் தெரிந்தவைகளாய், தகப்பன் தாய் அண்ணன் தம்பியென்கிற சம்பந்தமொன்று மறியாதவைகளாய் இருந்தன. அப்பால் நான்முகன் விவேக ஈனமான இந்தத் திரியக்கு ஜாதிகளினாலேயும் பிரயோஜன மில்லை. ஆகையால் விசேஷசிருஷ்டி

விதமான புத்திகளின்கேடும் சேர்ந்து இருபத்தெட்டு விதங்களாம். பிரகிருதி, உபாதானம், காலம், பாக்கியம், சுதாரம், சம்சாரம், நேத்திரம், மாரீசகம், உத்தமாம்பசம், இவ்வொன்பதும் துஷ்டிகள். இவற்றுள் பிரகிருதியாவது:—எட்டுவித பிரகிருதியில் சித்தம் லயப்பட்டதனால் முத்தனானேன் என்கிற சந்தோஷமாம். உபாதானமாவது:—சன்னியாசிவேஷந்தரித்தவினாலே பயன்பெற்றேனென்கிற சந்தோஷமாம். காலமாவது:—மற்றொரு காலத்தினால் சித்திக்குமென்கிற சந்தோஷமாம், பாக்கியமாவது:—பாக்கியத்தினாற் கிடைக்குமென்கிற சந்தோஷமாம். இந்நான்கும் ஆத்தியாத்துமிக மென்று சொல்லப்படும். பொருளைச் சம்பாதித்தல், காப்பாற்றல், செலவழித்தல், அனுபவித்தல், போகத்தில் வைராக்கிய மில்லாமை, ஆகிய இவற்றில் கிலேசத்தையும் தோஷத்தையும் காண்பதனால் சப்தமுதலான ஐம்புலன்களிலும் பற்றற்றேனென்னுஞ் சந்தோஷங்கள் ஐந்தும், சுதார முதலாகியவைகளாம். ஊகம், சப்தம், அத்தியயனம், முத்தாபத்தைமூன்று, நட்புப்பேறு, தானம், ஆகிய இவ்வெட்டும் சித்திகளாம், அவற்றுள் ஊகமாவது:—உபதேச மில்லாமலே பொருளை யுன்னிப்பது. சப்தமாவது:—ஒருசம்பந்தவசத்தில் சொல்லக்கேட்டு அதன் பொருளை யறிவது. அத்தியயனமாவது:—குருவுபதேசித்த மாத்திரத்தில் அவனிலும் அதிகமாகப் பொருளை யறிவது. வாகடத்தினால் ஆத்தியாத்துமிகமென்கிற உடலைப்பற்றின துன்பநீக்கலும், லௌகிகவுபாயங்களாலே ஆதிபௌதிகமென்கிற உலகத்தால் வருந்துன்பநீக்கலும், வணக்கம் மங்கலஞ் செய்கை முதலியவைகளால் ஆதிதெய்விகமென்கிற தெய்வத்தால் வருந்துன்பநீக்கலுமாகிய இம்மூன்றுமே முத்தாபத்தை மூன்று. இவைமுறையே மோதகம், பிரமுதிதம், மோத மானம் என்கிறபெயரால் வழங்கப்படும். நட்புப்பேறுவது:—ஒருவரைச் சிநேகிப்பதனால் இஷ்டத்தைப் பெறுதல். தானமாவது:—வித்வான்கள் தவசிகள் இவர்களுக்கு சிசுருஷை செய்வதனால் வரும் பொருட்பேறு. இவையெல்லாம் முக்தியைக்குறித்து முந்திய இடையூறுகளாம். இந்த விஷயங்களைச் சாங்கிய சாஸ்திரத்தில் பரக்கக் கண்டுகொள்க.

இந்திரிய சக்திவதம் மனிதருக்கும் உண்டு, ஆயினும் புத்திவத மில்லாத அவர்களுக்குப் புத்திவதமுடைய மிருகங்களுக்குப்போல அவ்வளவு துன்பமில்லாமைபற்றி மிருகங்களுக்கே இவை சிறப்பாகச் சொல்லப்பட்டனவென வறிக.

செய்யவேண்டு மென்கிற ஆலோசனைகொண் டிருக்கையில் அந்தக்கமலகர்ப்பனுடைய சரீரத்தின்மேல் பாகத்திலிருந்து ஸத்துவகுணப் பிரதானராயும், சுகானுபவமும் ஆனந்தமும் மிகுந்தவராயும், உள்ளும் புறமும் அஜ்ஞானுவரண மில்லாமல் ஆத்துமக் கியானமும் இதரவஸ்து விவேகமு முண்டானவரா யும், நித்திய சந்தோஷமுள்ள வராயுமான தேவதைகள் உதித் தார்கள். அவர்கள் ஊர்த்துவபாகத்திலிருந்து பிறந்தபடியி னல் ஊர்த்துவஸ்ரோதஸ்க்களென்று பெயர்பெற்று, பூமி யைத் தீண்டாமல் இருந்தார்கள். பிதாமகரானவர் இப்படி மூன்ருஞ் சிருஷ்டியில் சத்துவகுணப் பிரதானராகப்பிறந்த தேவர்களைக் கண்டு ஸந்தோஷித்தார். ஆயினும் அந்தக் கம லாஸனன், கர்மஸாதக மாகையினுல் கேவல தேவசிருஷ்டியி னலேயும் பயனில்லை என்று நினைத்து உலக ஸாதனமாக வே ருெரு சிருஷ்டியுண்டாக்கும்படி ஆலோசித்துக் கொண்டிருந் தார்.

அப்படி யிருக்கையில் சத்திய சங்கல்பரான அவருடைய மத்தியஸ்தானத்திலிருந்து பூமியைநோக்கின சிருஷ்டியொ ன்று உண்டாயிற்று. அதில்மனிதர் ஜனித்தார்கள். அவர்கள் நடுதேகத்தில்ஜனித்த படியினல் மத்தியலோகத்தில் வாஸம் பண்ணத் தக்கவர்களாய், ஒரு காலத்தில் ஸாத்துவிக குணு திக்கமும், ஒருகாலத்தில் ராஜஸகுணத்தின் பெருக்கமும், ஒரு ஸமயத்தில் தமோகுணதிக்கமும் உண்டானவர்களாய், துக்கத் துக்குடையவர்களாய், போஜனுதி காரியங்களைத் திரும்பித் திரும்பிச் செய்துகொண்டு, ஆத்தும மனோபுத்தி இந்திரியாதி விவேகங்களும், புறமேயுள்ள வஸ்துக்களின் ஞானங்களுமுடை யவர்களாய், உலகமரியாதையை நடத்தத்தக்கவர்க ளாயிருந் தார்கள். இவர்கள் அர்வாக் ஸ்ரோதஸ்க்களென்று சொல் லப்படுவார்கள்.

பிறகு அந்த அம்புஜாஸனன் தாவரஜாதிகளுக்கும், ஜந் துஜாதிகளுக்கும், தேவதைகளுக்கும், மனுஷியர்களுக்கும் யதாக்கிரமமாக அவித்தையும் அசக்தியும் சந்துஷ்டியும் ஸித் தியும் ஆகியநான்குகுணவிசேஷங்களை யுண்டாக்கினன். இது தாமஸமாயும் ஸாத்துவிகமாயுமிருந்து அனுக்கிரஹ ஸ்ருஷ்டி யென்று சொல்லப்படும்.

அதன்பிறகு ஸனக ஸனந்தன ஸனத்குமார ருத்திராதிகளையும் சிருஷ்டித்தார். இது கௌமாரசிருஷ்டியென்று சொல்லப்படும். மைத்திரேயரே! இப்படி தாவரசிருஷ்டி, திரியக்கு சிருஷ்டி, தேவசிருஷ்டி, மானுஷ்யசிருஷ்டி, அனுக்கிரகசிருஷ்டி கௌமாரசிருஷ்டி என்னும் ஆறுவிதமான சிருஷ்டி விசேஷங்களை அறிவித்தேன்.

ஸ்ருஷ்டி ஒன்பது விதமென்றுஞ் சொல்லப்படும். அதாவது, முன்னே மகத்தத்துவ சிருஷ்டியும், பிறகு ஏகாதச இந்திரியங்களுக்குக் காரணமான ஸத்துவ ரஜஸ் தமோகுண வடிவமான அகங்கார சிருஷ்டியும், மேல் ஆகாயாதிபஞ்சமகா பூத காரணங்களான தன்மாத்திரைகளின் சிருஷ்டியும், ஆகிய இந்த மூன்றும் ஸமஷ்டி ஜீவசொரூபனுன ஹிரணியகர்ப்பனுடைய சங்கல்பமில்லாமல் ஜனித்ததனுலேபிராகிருத சிருஷ்டியென்று சொல்லப்படும். ஆயினும் அவனுலேயுண்டான சிருஷ்டியென்றே சொல்லாம். எப்படி என்றுல், நித்திரையில் புருஷனுக்கு இச்சை இல்லாமலே சுவாஸ நிசுவாஸங்களும் நித்திரையும்பிறந்திருக்க, அவைகளுக்கு அவனைக் கர்த்தாவாக வழங்குவதுபோல், மஹதஹங்கார தன்மாத்திரைகள் நான்முகனுக்கு முன்பே ஸம்பவித்தவையானுலும், ஹிரணியகர்ப்பனுடைய கர்ம விசேஷத்தினுல் யுண்டானபடியினுல், அதுவுமவனுடைய செய்கையென்றே சொல்லப்படும். முன்சொல்லப்பட்ட பிராகிருதசிருஷ்டி மூன்றெழிய, நான்காவதான தாவரசிருஷ்டியும், ஐந்தாவதானு திரியக்கு சிருஷ்டியும், ஆருவதான்தேவசிருஷ்டியும், ஏழாவதான மனுஷிய சிருஷ்டியும், எட்டாவதான அவித்தை முதலான அனுக்கிரஹ சிருஷ்டியும், ஆகியசிருஷ்டிகளைந்தும் பிரம்மாவின் விகிருதியினுல் யுண்டானதினுல் வைகிருதங்களென்று சொல்லப்படும். ஒன்பதாம் சிருஷ்டியாகிய கௌமாரம் பிராகிருத வைகிருதவடிவமா யிருக்கும். இவ்விதம் இரணியகர்ப்பனுல் உண்டாக்கப்பட்ட பிராகிருத வைகிருதங்களாய் ஜகத்துக்கு மூலங்களான நவவித சிருஷ்டியையுஞ்சொன்னேன், இனிச்சிருஷ்டி விஷயமாய் யாதுகேட்க விரும்பிகிறீரென, மைத்திரேயர் பராசரமுனிவரைப்பார்த்து, ஓமுனிசிரேஷ்டரே! மனுஷியாதி சிருஷ்டிப்பிரகாரங்களை தேவரீர் சுருக்கமாகக் கூறி அருளிச்செய்தீர். அதைத் தெளிவாக அறியும்படிக்குக்

கிருபைசெய்தருளல் வேண்டுமென்று வேண்டிக்கொள்ள, அந்த மகா ருஷிச்ரேஷ்டர் அருளிச்செய்கின்றார்.

மைத்திரேயரே! ஆதியற்ற கர்மவாசனையினால் கட்டுண்டவர்களும் நானுவித கர்மபலங்களை அனுபவிப்பவர்களுமான சேதனர்கள், பூர்வவாசனாவசத்தால் சங்காரகாலத்தில் சங்கிரிக்கப்பட்டு, சிருஷ்டி காலங்களில் தேவமனுஷ்யதிரியக்குத்தாவர ஜன்மங்களாய்ப் பிறப்பார்கள். சிருஷ்டிகாரிய முடைவனான பிதாமஹனுடைய இச்சையினால் (அம்பஸ்) என்கிற பேராலே சொல்லப்பட்ட தேவாஸுர பிதுர்மனிஷிய ஜாதிகள் நான்குமுண்டாயின. அந்தவிவரம் தெரியக்கேளும். கமலோற்பவன் சிருஷ்டிகாரியார்த்தமாய் ஒருவித தேகத்தோடு கூடிச்சிந்திக்கையில், தமோகுணப்பெருக்கினாலே அவனுடைய இடையின் கீழ்ப்புறத்திலிருந்து அஸுரர் உதித்தார்கள். பின்பு அந்தப்பிரமன் தமோகுணவடிவமான அந்தத்தேகத்தை ஒழித்துவிட, அது இருள்மிகுந்த இராத்திரியாயிற்று. அப்பால் கமலாசனன் திரும்பியும் பிரஜாசிருஷ்டிசெய்ய நினைத்து வேறொரு தேகந்தரித்து சந்துஷ்டசித்தனாக இருக்க, அந்தத் தேவனுடைய முகக்கமலத்திலிருந்து ஸத்துவகுணாதிக்கமுள்ள தேவதைகள் ஜனித்தார்கள். மீண்டும் அப்பிதாமஹன் அந்தச் சரீரத்தையும் விட்டார். அதுஸத்துவகுண மயமான பகலாயிற்று. அதனால் தேவதைகள் பகலிலேயும் அசுரர் இராத்திரியிலேயும் பலவான்களானார்கள். பின்னும் பிதாமகன் மறுபடியும் ஸத்துவகுண மிகுந்த வேறொரு தேகந் தரித்துத் தன்னைப் பிதாவைப்போல் நினைத்துக்கொண்டிருக்க, அவனுடைய பக்கங்களினின்றும் பிதுர்தேவதைகள் உதித்தார்கள்.

இப்படிப் பிரமன் பிதுர்க்களைச் சிருஷ்டித்து அந்தச் சரீரத்தையும் விட்டுவிட, அதுபகலிராத்திரிகளுக்கு நடுத்தரமான ஸந்தியாயிற்று. பின்பு அந்தப் பதுமகர்ப்பன் கேவல ரஜோகுணாத் மகமான வேறொரு சரீரத்தைத் தரித்து, ரஜோகுணாதிகரான மனுஷியர்களைச் சிருஷ்டித்து, அந்தத் தேகத்தையும் நீக்கிவிட, அது பிரகாசமான விடியற்காலசந்தியாயிற்று. ஆனபடியினாலே மனிதர்கள் பிராதஸ் ஸந்தியிலேயும், பிதுர்க்கள் சாயஞ் சந்தியிலேயும், பலவான்களா யிருப்பார்கள். மயித்திரேயரே! பகல் இரவு மாலை விடியற்காலம் ஆகிய இந்நான்

கும் பிரமதேவனுக்கு முக்குணங்களோடு கூடின சரீரங்களென்று அறியும். அதன்பின்பு அந்தக்கமலகர்ப்பன் மேலுஞ் சிருஷ்டி நிமித்தமாய், தமோகுணாதிக்கமுள்ள மற்றொரு சரீரத்தைத் தரித்தான். உடனே அவனுக்குப் பொறுக்கக்கூடாத பசியுண்டாயிற்று. அதனாலே தீவிரமானகோபம் ஜனித்தது. அதனாலே அந்தப்பிரமன் இருட்டிலிருந்து விகாரரூபமும் பயங்கரமானதாடி மீசைகளுமுள்ள ஒருவித புருஷரைச் சிஷ்ருடித்தான். அவர்களில்பசியுற்ற சிலர் "ஜக்ஷாம" உண்ணக்கடவோமென்றனர்; பசியுறாதசிலர் "ரக்ஷாம" காக்கக்கடவோமென்மனர். இப்படியுரைத்த அவர்களை நோக்கிக் கமலாஸனன் சிறித்து, பசிபொறுக்கமாட்டாமல்ஜக்ஷாம என்றவர்யக்ஷரர்கக் கடவரென்றும், ரக்ஷாம என்றவர் ராக்ஷஸராகக் கடவரென்றும் அளிருச்செய்தனர். ஹிரணியகர்ப்பன் இவ்விதம்பிறந்த யக்ஷரையும் ராக்ஷஸரையும்பார்த்து மனதிலே பிரியமில்லாதவனாய்ச் சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கையில், அந்தத்தேவனுடைய சிரத்திலிருந்த கேசங்கள் ஈனமாய்க் கழன்று விழுந்து மறுபடியுஞ் சிரத்தின் மேல் ஏறின. இப்படி நகர்ந்து ஏறினதினால் அவை ஸர்ப்பங்களென்றுங், ஈனமானதினாலே அஹிகளென்றுஞ் சொல்லப்பட்டன. மறுபடியும் அந்தச் சதுர்முகன் கோபாவேசத்தினாலேபடைக்க நினைக்க, கபிலநிறத்தோடுகூடி ரக்தமாமிச ஆகாரங்களுள்ளவைகளான பூதங்கள் பற்பலவுண்டாயின.

பின்பு தியானபாராயணனாய் அந்தப்பிரமன் தன்னுடைய அங்கங்களி னின்றும் அந்தக்ஷணத்திலே கந்திருவர்களை உற்பத்தி பண்ணினான். அவர்கள் சமத்காரமாய்ப் பாடிக்கொண்டிருந்த படியினாலே கந்திருவரென்று சொல்லப்பட்டார்கள். இப்படிச்சதுர்முகன் சிருஷ்டிக்கப்படும்வஸ்துக்களின் சக்திகளினாலே ஏவப்பட்டு, அததின் கர்மானுகுணமாய் வெகுவிதமான பூதங்களைச் சிருஷ்டித்து, பின்னும் தன்னிச்சையின்படி வயஸைக்கொண்டு பாரிசங்களினாலே பக்ஷிகளையும், மார்பினாலே ஆடுகளையும், முகத்தினாலே வெள்ளாடுகளையும், வயிற்றினால் பசுக்களையும், பாதத்தினால் குதிரைகளையும், யானைகளையும், கழுதைகளையும், கவயமென்கிற மிருகங்களையும் ஒட்டகங்களையும் கோவேறு கழுதைகளையும், கடம்புமான்களையும், மற்று

முள்ளமிருக ஜாதிகளையும் சிருஷ்டித்தான்; திரும்பியும் ரோம கூபங்களினாலே நானாவித உபயோகமுள்ள மூலிகைகளையும் தானியங்களையும் உண்டாக்கினான். இந்தவிதமாய்ப் பிதாமஹன் கல்பாதியான கிருதயுகத்தில் மூலிகைகளையும், பசுபக்ஷிகளை யும் படைத்து அவைகளை யாகங்களுக்கு உபயோகமாகவைத் தனன். மாடுகளும் ஆடுகுதிரைகளும் ஒட்டகங்களும் வெள்ளா டுகளும் கோவேறு கழுதைகளும் கழுதைகளும் கிராமியங்க ளான பசுஜாதிகளென்றறியும். சிங்கம் புலிமுதலான துஷ்ட மிருகங்களும், இருகுளம்புடைய மிருகவிசேஷங்களும், யானை களும், வானரங்களும், பக்ஷிஜாதிகளும், ஜலசரங்களான மீனா மை முதலியவைகளும், ஸர்ப்பங்களும் ஆகிய ஏழுசாதியும் ஆரணியபசு விசேஷங்களென்று அறியும். அப்பால் பிதாமஹ னவர் காயத்திரி சந்தஸும், இருக்குவேதமும், த்ரிவிருத் தென்கிற ஸ்தோமமும், ரதந்தரஸாமமும், அக்கினிஷ்டோம மும் தன்னுடைய கிழக்குமுகத்தினாலே யுண்டாக்கினர். யஜுர் வேதமும், த்ருஷ்டுப் சந்தஸும், பஞ்சதஸ்தோமமும், பிருகத் ஸாமமும், உத்தியமென்கிற யாகவிசேஷமும் தக்ஷிண முகத்தி னாலே யுண்டாக்கினர். ஸாமவேதமும், ஜெகதீச்சந்தஸும், ஸப்ததசஸ்தோமமும், வைரூப்பியமென்கிற ஸாமவிசேஷமும், அதிராத்திரயாகமும், மேற்கு முகத்திலே யுண்டாக்கினர். அதர்வவேதமும், ஏகவிம்சஸ்தோமமும், அனுஷ்டுப் சந்த ஸும், வைராஜமென்கிற ஸாமவிசேஷமும், அப்தோர்யாம மென்கிற யக்கியமும், வடக்கு முகத்தினாலே யுண்டாக்கினர். நானாவிதமான ஜந்துக்கூட்டங்களையும் நானாவிதமான அவய வங்களினாலே பிறப்பித்தார். இந்தப்படி பிதாமஹன் தேவா ஸுர பிதுர்மனுஷ்யாதி பூதஜாதிகளைச் சிருஷ்டித்து, திரும்பி யும் பிரஜா சிருஷ்டி செய்ய வேண்டுமென்று உத்ஸாகத்தோடு சங்கல்பித்து, கின்னரர் கந்திருவர் அப்ஸரஸுக்கள் யக்ஷர் கள் ரக்ஷதர் பிசாசர் முதலியோர்களையும், பசு பட்சி ஸர்ப்ப மிருகங்களையும், மற்றுமுண்டாகிய தாவர ஜங்கமங்களையும் உண்டாக்கினர்.

இப்படி ஆதிகர்த்தாவும் லோகேசுவரனுமான நான்முகக் கடவுள் நானாவித பூதக்கூட்டங்களை யுண்டாக்க, அவை, சில

தீயவடிவுள்ள தன்மையுள்ளவைகளும், சில மிருதுசுபாவங்க ளும், சில இம்சை செய்பவைகளும், சில இம்சைசெய்யாத வைகளும், சில தர்மசொரூபங்களும், சில அதர்மசொரூபங்க ளும், சில சத்தியமயங்களும், சில அசத்திய மயங்களுமாய் பூர்வசிருஷ்டியில் எப்படிப்பட்ட வினைகளை யடைந்தனவோ அப்படிப்பட்ட வினைகளையே இந்தச் சிருஷ்டியிலும் அடைந் தன.

பின்பு சமர்த்தரான அந்தப்பிரமதேவர் தேகேந்திரிய மனோபுத்தி விசேஷங்களுக்கும் சப்தபரிசாதி யோக்கிய வஸ் துக்களுக்கும் தேவவசனங்களைக்கொண்டே தேவரிஷி பிதுர் மனுஷிய பசு பட்சி மிருகாதி நாமதேயங்களையும் ரூபங்களையும் அறிந்து, முன்போலவே நாமங்களையும் ரூபங்களையும் உண்டாக் கினர். மயித்திரேயரே! இப்படியே ரிஷிகள் முதலானோருக் கும் வஸிஷ்டாதி நாமங்களை நித்தியமான வேத சப்தங்களைக் கொண்டே யுண்டாக்கினர். ஏனெனில், வஸந்தம் முதலான ருதுக்கள்தோறும் அந்தந்தக் காலயோக்கியமான பல புஷ்பாதி விசேஷங்கள் இயற்கையாக உண்டாவதுபோல் கிருததிரேதா யுகங்களில் அக்காலோசிதமான விசேஷங்கள் இயற்கையாகவே யுண்டாகும். இப்படிப் பிதாமஹன் கல்பாதிகாலத்தில் எம் பெருமானுடைய சக்தியினால் உள்பிரவேசித்துத் தூண்டப் பட்டு உலகங்களை அதகின் வினைகளின்படி சிருஷ்டித்தார்.

க்ருதெ தெவம்வியாம் ஸ்ருஷ்டிம் ஸம்பாராஶ்ச வாநஃவாநஃ
விஸ்ருக்ஷாஶக்தியாநக்ருதெஸர் ஸ்ருஜ்யஶக்திப்ரசொதிதஃ॥

இதில் சகலசிருஷ்டியும் கல்பாதி கிருதயுகத்திலும், யாகாதிக ளும் அவற்றின் உபகரணங்களும் திரேதாயுகாதியிலும் சிருஷ் டித்தாரென்று அறியும். இப்படியே கல்பந்தோறும் சிருஷ்டி நடந்துவரும்.

ஐந்தாமத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஆறும் அத்தியாயம்.

வருணாசிரம வுற்பத்தி.

அர்வாக்ஸ்ரோதாஸ்து கதிதோ பவதா யஸ்து மாநுஷ꞉
ப்ரஹ்மந்! விஸ்தரதோ ப்ரூஹி ப்ரஹ்மா தமஸ்ருஜத் யதா ||

இவ்வண்ணம் தேவாதி ஸ்ருஷ்டிமுறை சொல்லக்கேட்ட மைத்திரேயர், பராசர முனீந்திரரைநோக்கி, ஓ முனிசிரேஷ்டரே! அர்வாக் ஸ்ரோதசான மனித ஸ்ருஷ்டியைப் பற்றிச் சுருக்கமாக அருளிச்செய்தீர். ஆகையால் அவர்களுடைய குணங்களைப்பற்றியும், வர்ணாச்ரம விவரங்களைப்பற்றியும், ஆசார பேதங்களைப்பற்றியும் தெளிவாக அறிய விரும்புகின்றேன். அதை தயை புரியவேண்டுமென்று வேண்ட ஸ்ரீ பராசரமகரிஷி அருளிச்செய்கின்றார்.

முன்பு நான்முகன் பிரஜைகளின் படைப்பைக் குறித்துச் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்குமிடத்து, அவன் திருமுகத்தினின்று ஸத்துவகுணத்தை முதலாகவுடைய பிராமணர்களும் மார்பினின்று ரஜோகுணாதிகரான க்ஷத்திரியர்களும், தொடைகளினின்று ரஜோகுணமும் தமோகுணமுங்கலந்த வைசியர்களும், பாதங்களினின்று தமோகுணமுக்கியர்களான சூத்திரர்களும் உதித்தார்கள். இவ்விதம் தன்னுடைய முகம் மார்பு தொடைகால் என்கிற அவயவங்களினின்று பிறந்த பிரமக்ஷத்திரியவைசிய சூத்திரர்கள் என்கிற ஜனங்களை யாகங்களுக்கு உபயோகமான காரியங்களிலே இறங்கும்படி ஏவினர். ஓ பிராமணோத்தமனான மைத்திரேயரே! இந்த நால்வகைவருணத்தாரும் யாகங்களுக்கு அவசியமானவர்கள்; ஆனதால் அவர்கள் செய்யும் யாகங்களினாலே தேவதைகள் திருப்தியடைந்து, காலத்தில் மழைகளைப் பொழிவித்து, மனிதரையும் திருப்திப்படுத்துவார்கள். ஆகையால் சிரேயஸுக்கு ஏதுக்களான யாகங்கள் ஜனங்களுக்கு அவசியம் செய்யத்தக்கவையாம்.

வேதசாஸ்திர விரோதமான கெட்ட ஆசாரங்களை விட்டுச் சன்மார்க்கத்தில் நடக்கிற ஸத்புருஷர், சொர்க்க சுகத்தையும், மோக்ஷானந்தத்தையும், இன்னும் தங்களுக்குவேண்டிய மற்ற ஸ்தானங்களையும், இந்த மனிதப்பிறப்பினாலேயே அடைவார்கள். இந்தப்படி ஹிரணியகர்ப்பனால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட சதுர்வர்ண ஜனங்களும் சாஸ்திரத்திலுள்ள நம்பிக்கையில் சதாசாரமும் வணக்கமுமுண்டாய், நிர்மலாந்தக்கரண முடையவர்களாய், ஸகலமான சத்கர்மங்களையுஞ் செய்துகொண்டு, காமக்குரோதாதி தோஷங்களும் மற்று முண்டாகிய உபத்திரவங்களும் இல்லாமல், நினைத்தவிடத்தில் வாஸம் பண்ணிக்கொண்டு, நிர்மலமான இருதயத்தில் புண்டரீகாக்ஷனைத் தியானஞ்செய்து தத்துவஞானம் தெளியப்பெற்றுச் சற்கதியடைந்துவந்தார்கள்.

இவ்விதம் கிருதயுகந்தொடங்கித் திரேதாயுகத்திலும் சிறிதுகாலம் நடந்தது. பின்பு நாராயணாம்சமென்று சொல்லப்பட்ட காலத்தின் வசத்தினால் மனிதருடைய ஸத்துவ புத்தி தைரியங்களும் ஆயுளும் குறையும்படி நேரிட்டது. அதனால் மோஹமும் லோபமும் வளர்ச்சியையடைந்து, அதருமம் மிகுதியாகத் தலைப்பட்டது. அதனால் மோட்சமார்க்க விருத்தங்களான இராகத்துவேஷங்கள் மேலிட்டன. ஆனபடியினால், இயற்கையில் உண்டாகத்தக்க ஞானமும், தொந்தங்களை வெல்லத் தக்க வலிவும் ஜனங்களுக்குக் குறைந்துபோயின. முற்காலத்தில் ஸ்திரீ முதலானவையில்லாமலே ஆனந்தமுண்டாயிருக்கும். யோகாப்பியாஸ வசத்தினாலே சிரஸில் சந்திரமண்டலத்தினின்றும் ஒழுகுகிற அமிருதத்தினால் பசியில்லாமலிருக்கும். ஒருதரம் மழைபெய்வதனாலேயே பயிர்விளையும். நினைத்த போதே கிருஹப்பிரதேசங்களில் விருக்ஷங்கள்பலிக்கும். நினைத்த காரியங்கள் அப்படியே கைகூடும். பரத்துவாஜ மாமுனிவருக்கு நடந்ததுபோல் கற்பக விருக்ஷங்கள் வந்து வேண்டியதைக்கொடுக்கும். மேன்மேலும் வேண்டும்போது மழைபொழியும். உழுதுவருந்தாமலும் பூமிவிளையும். இவ்விதமான எட்டுச்சித்திகளும் பிரஜைகளுக்குக் கைகூடாமல்க்ஷயித்துப்போயின. பேர்கவே பாவச்செய்கைகள் விருத்தியாயின

அதனால் பூமியிலிருக்குஞ் ஜனங்கள் இராகத்வேஷலோப மோஹாதிதொந்த துக்கங்களால் பீடிக்கப்பட்டு, ஒருவரை யொருவர் நம்பாமல், மணல்பூமியிலேயும்,பர்வதப்பிரதேசங்களி லேயும், க்ருத்திரம ஜலப்பிராய பூமியிலேயும் வஸித்துக் கொண்டு, அதில்கோட்டைகள் கொத்தளங்கள் அகழ்முதலா கிய காப்புகளை யுண்டாக்கிக்கொண்டு, அங்கே நகரங்களையும் உபக்கிராம ஸகிதமான பட்டணங்களையும் பலவிதமானகிருஹங் களையும் ஸிருஷ்டித்து, மழைகாற்று சீதோஷ்ணாதி துன்பங்களை நீக்கும்படியான வுபாயங்களை யுண்டாக்கிக்கொண்டு ஜீவனார்த் தமாகக் கிருஷி கோரக்ஷ வாணிபாதி தொழில்களைச் செய்து கொண்டு, அதினால் விளைந்த சம்பாமுதலான நெல், யவம், கோதுமை, சிறுதானியம், எள்ளு, பிரியங்கு, சோளம், கேழ் வரகு, தினை, உழுந்து, பயறு, சிறுகடலை மொச்சை, கொள்ளு துவரை, கடலை, சணல் ஆகிய தற்காலபபயன்களை யனுபவித் துக் கொண்டிருந்தார்கள், இப் பதினேழுவகையான தானி யங்களும் கிராமியங்களென்று சொல்லப்படும். நெல், யவம், உழுந்து, கோதுமை, சிறுதானியம், எள்ளு, பிரியங்கு, கொள் ளு, சாமை, செந்நெல், காட்டெள்; கெவீதுகம், மூங்கிலரிசி, மற்கடகம் என்று சொல்லப்பட்ட பதினாலு வி தானியங்களும் கிராமிய ஆரணியங்களென்கிற பெயருடையவைகளாய் யாகங் களுக்கு உபயுக்தமாம். இப்போமு சொன்ன தானிய விசே ஷங்கள் யக்கியங்களுக்கும் பிரஜைகளின் விருதிக்கும் காரண மாக இருக்கும். ஆனபடியினால் மேல் கீழ்பகுத்தறிவுள்ளவர் களான ஞானிகள் இவைகளைக் கொண்டு நாடோறும் பாவங்க ளைப் போக்கத்தக்க * பஞ்சமா யக்கியங்களைச் செய்வார்கள். முனிபுங்கவனே! நித்தியமும்யாகாதி கர்மங்கள் செய்கிறதினால் புருஷர்கள் சகலபாவவிமுக்தராய்ப் பரமஸௌகத்தை யடைவார் கள். ஆதிகாலத்தில் எவர்மனம் காலவசத்தினால் பாவதூஷி தமாயிற்றோ, அவர்கள்யாகாதி சத்கருமங்களில் நம்பிக்கையில் லாமல், பாவங்களை அபிவிர்த்தியாக்கிக்கொண்டு, வேதங்களை

* பஞ்சமஹா யக்கியங்களாவன - தீ, நீர், உரல், அம்மி விதைகள். ஆக இவ்வைந்துகளும் உபயோகித்தலா லுண்டாகும் பாவங்களைப் போக்கக்கூடிய தேவபூஜை, மனிதபூஜை பூதபூஜை, பிதருபூஜை, பிரம்மபூஜை என்ற ஐந்துவிதமான யக்கியங்களாம். யக்கிய மென்றால் வழிபடுதல்.

யும் ஸத்கர்மங்களையும் நிந்தித்துக்கொண்டு, யாகவிக்கினங்களைச் செய்துகொண்டு, தேகத்தைப் போஷிப்பதற்கேற்ற காரியங்களை மாத்திரஞ் செய்து கொண்டு, உலகவிருத்திக்கு விரோதிகளாய், துராத்துமாக்களும் துராசார முள்ளவர்களுமாய் வக்கிரபுத்தி யுடையவரா யிருப்பார்கள். அதுநிற்க.

ஹிரணியகர்ப்பன் பிரமக்ஷத்திரியாதிய நாலு வருணங்களையும் நான்கு ஆசிரமங்களையும் படைத்து, வருணாசிரமோசிதமான மரியாதைகளையும் ஏற்படுத்தி, அவர்களுடைய தாரதம்யானு குணமாகப் புண்ணியலோகங்களையும் ஏற்படுத்தினார். தன்தர்மானுஷ்டான பராயணரான பிராமணர்களுக்குப் பிராஜாபத்தியலோகமும், யுத்தத்திற் பின்வாங்காத க்ஷத்திரியர்களுக்கு இந்திரலோகமும், தன்தர்ம நிரதரான வைசியர்களுக்கு மருத்துக்களுடைய வுலகமும், பணிவிடையில் நிரதரானசூத்திரர்களுக்குக் கந்தர்வலோகமும், குரு சுச்ருஷா பராயணர்களான பிரமசாரிகளுக்கு ஊர்த்தரேதஸ்ஸான எண்பத் தெண்ணாயிரம் யதீசுரர்கள் வாஸம்பண்ணுகிற திவ்வியலோகமும், தம்தர்ம பராயணரான வானப்பிரஸ்தர்களுக்கு ஸப்தரிஷிலோகமும், சத்கர்ம பாராயணரான கிருகஸ்தர்களுக்கு இராஜாபத்தியலோகமும் சந்நியாசிகளுக்குப் பிரமலோகமும் உண்டாகும்படி ஸங்கல்பித்தார். இது கர்மமார்க்கத்திலுண்டாகியபுண்ணிய லோகங்கள் : இனி ஞானவான்களுக்குக் கிடைக்கும் உலகங்களைச் சொல்லுகிறேன் கேளும். கேவல ஆத்துமத்தியான பராயணரான யோகீசுரர்களுக்கு 0அமிர்தஸ்தானமுண்டாம். நித்தியம் யோகாப்பியாச யுக்தராய் பிரமத்தியானஞ் செய்து கொண்டு, பரமை காந்திகளாயிருக்கிற மஹாத்மாக்களுக்கெல்லாம் நித்தியஸூரிகளால் காணப்பட்டபரமபதமுண்டாம். சந்திரசூரியாதிகிரஹங்களும் காலக்கிரமமாக அநேகந்தரம் ஸ்தானங்களினின்று நீங்கிப்போகின்றன. துவாதசாட்சர மந்திரத்தைச் செபிக்கிற மகாத்மாக்கள் என்றைக்கும் திரும்பிவாராமற் பரமாநந்தத்தை யனுபவிப்பார்கள், இனிப்பாவ கர்மிகளான துர்ஜனர் அடையத்தக்கதான வுலகத்தை யறிவிக்கிறேன். கேளும்

0 அமிர்தஸ்தானம்—துருவலோகத்துக்கு மேலே கங்கை ஆவிர்பவிக்கிற ஸ்தானம்.

விநிந்தகாநாம் வேதஸ்ய யஜ்ஞவ்யாகாதகாரிணாம் ।
ஸ்தாநமேதத் ஸமாக்யாதம் ஸ்வதர்மத்யாகிநஶ்ச யே ॥

தாமிஸ்ரமும், அந்ததாமிஸ்ரமும் ரௌரவமுங் மகா ரௌரவமும், அஸிபத்திரவனமும், கோரமான காலசூத்திரமும், அவீசுமத்து என்று சொல்லுகிற மகா நரகங்களெல்லாம் வேதநிந்தகர் யக்கியவிக்கினஞ்செய்பவர் முதலான பாபாத்துமாக்களுக்கு உண்டாகும்.

ஆரும் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஏழாம் அத்தியாயம்

பிருகுமுதலானருடைய சிருஷ்டி

ததோ(அ)பித்யாயதஸ்தஸ்ய ஜஜ்ஞிரே மாநஸாः ப்ரஜாः ।
தச்சரீரஸமுத்பந்நைः கார்யைஸ்தைः கரணைஸ்ஸஹ ॥
க்ஷேத்ரஜ்ஞாः ஸமவர்தந்த காத்ரேப்யஸ்தஸ்ய தீமதः ॥ ॥

இவ்வண்ணம் பராசரமுனிவர் மனிதருடைய தருமங்களை விவரித்துப் பின்னும் அருளிச்செய்கின்றார். நான்முகன் பிரஜாசிருஷ்டி செய்யும்படியான ஆலோசனையோடிருக்கையில் அவனது சங்கல்பத்தினால் அவன்அங்கத்திலிருந்து தர்மத்தை அனுபவிக்கும்படியான தேகேந்தியங்களுடனேகூடி ஜனித்த தேவ மனுஷிய திரியக் ஸ்தாவரங்களான சதுர்வித சங்கங்களும் விருத்தியடையாமற்போனதைக்கண்டு, இரணியகர்ப்பன் மறுபடியும் பிரஜாசிருஷ்டிசெய்ய எண்ணி, பிருகு, புலஸ்தியர், கிரது, அங்கிரஸ், மரீசி, அத்திரி, தக்ஷர், வசிட்டர், நாரதர் என்றுசொல்லப்பட்ட ஒன்பது புத்திரரை மனதினால் சிருஷ்டித்தான். அவர்கள் பிர்மாவுக்குச் சமானராகையால் நவப்பிரமாக்கள் என்று புகழ்பெற்றார்கள். இப்பிருகு புலஸ்தியாதி நவப்பிரமாக்களுக்கு முன்னே, பிதாமஹன் ஸனக ஸநந்தனாதிகளைச் சிருஷ்டித்தான். அவர்கள் வைராக்கியத்தை யடை

ந்து மோக்ஷமார்க்க நிரதர்களாய், பிரஜா சிருஷ்டியில் மனம் பிற ங்காமல் ஸர்வசங்க பரித்தியாகிகளாய், யோக நிஷ்டைபெற்றுக் காமக்குரோத மதமாச்சரியங்க ளில்லாதவர்களாய், கிருதார்த் தரா யிருந்தார்கள். அவர்கள் பிரஜா சிருஷ்டிசெய்யாம லிருந் தபடியினால், மஹாத்துமாவான இரணியகர்ப்பனுக்குப் பொறு க்கக்கூடாத கோபம் உண்டாயிற்று. அப்போது மூன்றுலோக மும் எரிந்துபோகும்படியான கோபாக்கினி ஜ்வாலைகள் பொரு ந்தியும், பயங்கரமாகப் புருவங்களை நெறித்துக் கொண்டும், குரோதத்தினால் ஜொலித்துக்கொண்டு மிருக்கிற பிர்மாவின் நெற்றியிலிருந்து, மத்தியான்னத்திய ஸூரிய மண்டலம்போல் பிரகாச முடையவரும், அர்த்தநாரிரூபத்தைத் தரித்தவருமான ருத்திர மூர்த்தி உண்டானார்.

இவ்விதம் மிக்க வுன்னத சரீரமுடையவராயும், உக்கிர குணமுள்ளவராயும், பாதியுடம்பு ஆணும் பாதியுடம்பு பெண் ணுமாயும், பிறந்த ருத்திர மூர்த்தியைப்பார்த்து நான்முகன், "இரண்டுவிதமா யிருக்கிற வுன்னைப் பிரத்தியேகமாகப் பிரி" என்றுசொல்லி, அந்தர்த் தானமானான். பிறகு அந்த உருத் திரமூர்த்தியும், பரமேஷ்டி ஆக்கினைப்படி, ஸ்திரீ புருஷவடிவ மான தம்முடம்பை, ஸ்திரீரூபமும் புருஷ ரூபமுமாகத் தனி யே பிரித்து வேறாகஏற்படுத்திப் பின்பு அந்தப் புருஷரூபத்தை யும் பதினொருவிதமாகப் பிரித்து; ஸ்திரீ சொரூபத்தையும் வெகு விதங்களாகப் பிரித்தார். அவைகள் ஸௌமியங்களும், பயங்கரங்களும், ஸாந்தங்களும், கோரங்களுமாய் கறுத்தவை களும், வெளுத்தவைகளுமாகப் பலவகைப்பட்டிருந்தன.

பிறகு இரணிய கர்ப்பன் பிரஜைகளைக்காக்கிற நிமித்தமா கத் தம்முடைய பங்கினாலே புத்திர னொருவனைச் சிருஷ்டித் தான். அவன் சுவாயம்புவமநு என்று பேர்பெற்றுப் பிரஜா பரிபாலனஞ் செய்து கொண்டிருந்தான். பிரம்மா, தான் தன் பங்கினாலே மநுவென்கிற புருஷனை துபோல், தன் மனைவியின் பங்கினாலே ஒரு ஸ்திரீயை யுண்டாக்கினான். அந்தஸ்திரீ, சத ரூபையென்னும் நாமதேயமுடையவளாய், தனக்குச் சரியான புருஷன் வேண்டுமென்று மிகுந்த தவஞ்செய்து ,மிகப் பரிசுத்

தையாயிருக்க, அந்தப் பத்மாக்ஷியை பிரமதேவனுடைய உத்திரவின்படி சுவாயம்புவ மநுவானவர் விவாஹம் செய்துக்கொண்டு, அவளிடத்தில் பிரியவிரதனென்றும் உத்தானபாதனென்றும் சொல்லப்பட்ட இரண்டு பிள்ளைகளையும், பிரசூதியென்றும்ஆஹூதியென்றும் சொல்லப்பட்ட இரண்டுபெண்களையும், பெற்றார். பின்பு அந்த மநு, உருவம் யவ்வனம் குணமிவைகளாலலங்கிருதைகளான அந்த இரண்டுபெண்களுள் பிரஸூதியை தக்ஷனுக்கும், ஆஹூதியை ருசியென்பவனுக்கும் கலியாணஞ்செய்து கொடுத்தார். அந்த ருசியென்பவன், ஆஹூதியென்பவளை யடைந்து யக்கியன் என்கிற பிள்ளையையும், தக்ஷிணையென்கிற பெண்ணையும், பெற்றான். பிறகு அந்த யக்கியன் தனக்குப் மனைவியாகத் தன்னுடனே சிருஷ்டிக்கபட்ட தக்ஷிணை யென்பவளிடத்தில் பன்னிரண்டு பிள்ளைகளைப்பெற்றான். அவர்கள் சுவாயம்புவ மநுவந்தரத்தில் யாமர் என்கிற பெயரையுடைய தேவர்களாயிருந்தார்கள்.

அவ்விதமே தக்ஷனென்பவனுக்கும் அந்தப் பிரஸூதியென்கிற ஸ்திரீயினிடத்தில் இருபத்து நான்கு கன்னிகைகளைப் பெற்று அவர்களில் சிரத்தை, இலட்சுமி, திருதி, துஷ்டி, புஷ்டி, மேதை, கிரியை, புத்தி, லஜ்ஜை, வபு, சாந்தி, ஸித்தி, கீர்த்தி என்று சொல்லப்லட்ட பதின் மூன்று கன்னிகைகளையும், தர்மனுக்கு விவாகஞ் செய்து கொடுத்தான். அவன் சிரத்தையினிடத்தில் காமனையும், இலக்ஷ்மியினிடத்தில், தர்ப்பனையும், துஷ்டியினிடத்தில், சந்தோஷனையும், புஷ்டியினிடத்தில் லோபனையும், மேதையினிடத்தில் சுருதனையும், கிரியையினிடத்தில் தண்டன், நயன், வினயன் என்கிற மூவரையும், புத்தியினிடத்தில் போதனையும், இலச்சையினிடத்தில்வினயனையும், வபுவினிடத்தில் வியவஸாயனையும், சாந்தியினிடத்தில் க்ஷேமனையும், சித்தியினிடத்தில் இன்பனையும், கீர்த்தியினிடத்தில் விஜயனையும் பெற்றான். அவர்களுள் சிரத்தையின் புத்திரனை காமன் இரதி யென்கிறவளிடத்தில் ஹர்ஷனென்கிற பிள்ளையைப் பெற்றான். மற்றுமுள்ள தக்ஷகன்னிகைகளான கியாதி, ஸதி, ஸம்பூதி, ஸ்மிருதி, பிரீதி: க்ஷமை, ஸன்னதி அனஸூயை, ஊர்ஜ்ஜை, ஸ்வாகை, ஸ்வதை, என்கிற நாம

தேயங்களையுடைய பதினொரு கன்னிகைகளையும், முறையாகப் பிருகு மகாரிஷிக்கும் ருத்திரனுக்கும், மரீசிக்கும், அங்கிரஸுக்கும், புலஸ்தியருக்கும், புலஹருக்கும் கிரதுவுக்கும், அத்திரிக்கும், வஸிஷ்டருக்கும், அக்கினிக்கும், பிதுர் தேவதைகளுக்கும் கொடுத்தான். அது அப்படியிருக்க, அதர்மன் என்கிறவன் ஹிம்ஸையென்கிற பெண்ணைச் சேர்ந்து அநிருத்தன் என்கிற மகனையும், நிகிருதி என்கிற கன்னிகையையும் பெற்றான். அவ்விருவரும் அச்சம், நரகன் என்று சொல்லப் பட்ட இரண்டு பிள்ளைகளையும் பெற்றார்கள். அவர்களில் மாயையென்கிறவள், ஸர்வ பிராணிகளையும் அபஹரித்துக் கொள்ளுகிற மிருத்தியுவைப் பெற்றாள். வேதனையென்கிறவள் ரவுரவனைச் சேர்ந்து துக்கனென்கிற மகனைப் பெற்றாள். அந்த மிருத்யுவுக்கு பிணி, மூப்பு,சோகன், திருஷ்ணை, குரோதன் என்கிற மக்கள் பிறந்தார்கள், அவர்களெல்லாரும் துக்கமான ஸ்பாவமுள்ளவர்களாய், அதர்மசொரூபிகளாய், ஊர்த்வரேதஸுக்களுமாய், மனைவி புத்திராதி ஸம்பந்தங்களில்லாமல் ஜகத்தின் சங்காரத்துக்கு ஏதுக்களாயிருந்தார்கள். ஓ முனிகுமாரனே! இப்படி நாம்சொன்ன அதர்மாதி ஸ்வரூபங்களெல்லாம் அந்தஸ்ரீவிஷ்ணுவினுடைய ரௌவுத்திரமான சரீரங்கள் இவை நித்தியப் பிரளயத்துக்கு ஏதுக்கள். தக்ஷன், மரீசி, அத்திரி, பிருகு முதலான பிரஜாதிபதிகள், நித்திய சிருஷ்டிக்குக் காரணமாவார்கள், மநுவும் மநுபுத்திரர்களும், ஸன்மார்க்க நிரதராயும் சூரராயும் வீரியமே முக்கியமாக நினைத்தவராயுமுள்ள பூபாலகரும், நித்திய ஸ்திதிக்குக் காரணமாவார்கள். இப்படிச் சொல்லக்கேட்ட அந்த மைத்திரேயர் பிராணிகள் அநித்தியங்களாயிருக்க நித்திய சிருஷ்டியும், நித்திய ஸ்திதியும், நித்தியப் பிரளயமும் உண்டாவதற்குக் காரணம் யாது என்று வினவ, பராசர முனிவர் கூறியருள்கின்றார்.

மைத்ரேயரே! பூதபர்வனனும் அறியக்கூடாத சொரூபமுள்ளவனும் தடையில்லாதவனுமான ஸ்ரீ மதுசூதனனென்கிற திருநாமமுடைய பகவானே, தன் சக்தியினால்விசேஷிப்பிக்கப் பட்ட மநுமுதலான அந்தந்த ரூபங்களைக் கொண்டு, சிருஷ்டி ஸ்திதி சங்காரங்களை நடத்துகிறான். ஆகையால் சிருஷ்டி

ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்கள் நித்தியங்களென்று சொன்னேம் இனிப் பிரளயபேதங்களைக் கேளும்:—பிரளயம் நைமித்திகம், பிராகிருதம், ஆத்தியந்திகம், நித்தியம் என்று நான்கு விதமாயிருக்கும் அவற்றுள் எதினிடத்தில் உலகபதியான லட்சுமீவல்லபன் மஹார்ணவோதகத்தில் சயனிப்பனே அது பிரமனுடைய தினந்தியத்தி லுண்டாகிய நைமித்திகப் பிரளயமாம். சதுர்முகனுடைய ஆயுள் முடிவில் பிரமாண்டமுடைந்து ஸகல பூதங்களும் பிரகிருதியினிடத்தில் லயப்படுவது பிரர்கிருதப் பிரளயமாம், யோகியானவன் ஞானதிசயத்தினால் அநாதிகர்ம பழக்கத்தினால் செய்யப்பட்ட ஸர்வ ஸங்கங்களையும் பரித்தியாகம் பண்ணி பரமாத்துமாவினிடத்தில் ஸாயுஜ்யத்தை யடைவது ஆந்தியந்திகப் பிரளயமென்று சொல்லப்படும். நான்குவித பூதங்களும் தத்தம் ஆயுள் முடிவில், மரணமடைவது நித்தியப்பிரளயமென்று சொல்லப்படும். சிருஷ்டி பேதங்களையும் கேளும்—சதுர்முகன் பிறப்பதற்கு முன்பு பிரகிருதியினால் மகஹதஹங்கார தன்மாத்திரைகளை யுண்டாக்குவது பிராகிருத சிருட்டியென்றும், தினப்பிரளயத்தின் முடிவில் பிரஜைகளை யுண்டாக்குகிறது, நைமித்திக ஸ்ருட்டி யென்றும், ஸ்வர்க நரகாதி போகானுபவமானபின்பு ஜீவாத்துமாக்களை மனுஷிய பசுபக்ஷிபாதி உருவங்களாய்ப் பிறப்பிப்பது நித்திய சிருஷ்டி யென்றும், புராணவித்துவான்கள் சொல்லுவார்கள். ஓ பிராமணோத்தமனே! இந்த விதமாய் ஜகத்காரண பூதனை ஸ்ரீ விஷ்ணுபகவான் ஸர்வ பூத சரீரங்களிலேயும் இருந்துகொண்டு சிருஷ்டி ஸ்திதிலயங்களைச் செய்தருளுகிறுர்.

ஆனல் பரமாத்மா ஸர்வசரீரங்களிலேயும் எப்போதுமிருக்கையால் சிருஷ்டி யாதிகள் கால பேதத்தினால் உண்டாகவேண்டிய தென்ன வெனில், ஸகல பூதங்களிலும் சிருஷ்டி ஸ்திதி சங்காரசக்திகள் எப்போதும் ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய சங்கல்பத்திற்குத் தகுந்தபடி யுண்டாகின்றன வாதலால் காலபேதத்தால் சிருஷ்டியாதிகள் உண்டாகின்றன வென்றறியும். இந்த மேன்மையான சிருஷ்டிஸ்திதி சம்ஹார சக்திகள் மூன்றும் ரஜோகுணம் ஸத்துவகுணம் தமோகுணம்ஆகிய முக்குணங்களா லுண்டானவைகள்.

𑌗𑍁𑌣𑌤𑍍𑌰𑌯𑌮𑌯𑌂 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌤𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌨𑍍 𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌤𑍍𑌰𑌯𑌂 𑌮𑌹𑌤𑍍।
𑌯𑍋𑌽𑌤𑌿𑌯𑌾𑌤𑌿 𑌸 𑌯𑌾𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌪𑌰𑌂 𑌨𑌾𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇 𑌪𑍁𑌨𑌃॥

எவன் இவைகளுக்குட்படாமல் எல்லாப்பற்றும் விட்டவனாய் பிரம்ம ஸாயுச்சியத்தை யடைவானோ, அவன் அப்படியேயிருப்பதன்றி மறுபடியும் திரும்பமாட்டான்.

ஏழாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

எட்டாம் அத்தியாயம்.

ருத்திரசிருஷ்டியும்

பிராட்டி வைபவமும்.

𑌕𑌥𑌿𑌤𑌸𑍍𑌤𑌾𑌮𑌸𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌗𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌮𑌹𑌾𑌮𑍁𑌨𑍇।
𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑌸𑌰𑍍𑌗𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌤𑌨𑍍𑌮𑍇 𑌨𑌿𑌗𑌦𑌤𑌃 𑌶𑍃𑌣𑍁॥

பராசர முனிவர் கூறுகிறார்:— ஓ மகாமுனிவரே! நான்முகன் தாமஸ சிருஷ்டி செய்தானென்று முன்சொன்னேனன்றோ. அதைச் சார்ந்த ருத்திரசிருஷ்டி விசேஷத்தைச் சொல்லுகிறேன். கல்பாதி காலத்தில் இரணியகர்ப்பன் தனக்குச் சமானமான குமாரனைப் பெறவேண்டுமென்று சிந்தித்துக் கொண்டிருக்குமளவில், அவனுடைய மடியிலே நீலலோகிதனை கறுப்புஞ் சிவப்புங் கலந்திருக்கிற குமாரனொருவன் உண்டாகி, இனிமையான குரலுடன் அழுது கொண்டு ஓடினான். பிதாமஹன் அவனை நோக்கி, "குமாரனே! ஏன் ரோதனன்பண்ணுகிறாய்" என்ன, "அவன் எனக்கு நாமதேயங் கொடும்" என்று மறுமொழிசொன்னான். அதைக்கேட்டுப் பிரமன், தேவனே! நீ ருத்திரனென்கின்ற நாமதேயத்தினால் பிரசித்தனாகக் கடவை ரோதனஞ் செய்யாதே, தைரியமாயிரு" என்று சொன்னான். இப்படிச்சொல்லியும் அந்தக்குமாரன் மேலும் ஏழுதரம் ரோத

ணம் பண்ணினுன். அதனல் பிரபுவாகிய அந்தக் கமலாஸனன் அவனுக்குப் பவன், சர்வன், ஈசானன், பசுபதி, பீமன், உக்கிரன், மஹாதேவன் என்னும் ஏழுநாமங்களைக் கொடுத்து, இந்த நாமங்களையுடைய இந்த ருத்திர மூர்த்திகளுக்கு வேறு வேறு ஸ்தானங்களையும், மனைவிகளையும், புத்திரர்களையும் கொடுத்தான்.

அந்த ஸ்தானக்களாவன:—சூரியன்,ஜலம், பூமி, அக்கினி, வாயு, ஆகாயம், தீட்சிதனான பிராமணன், சந்திரன் என்னுமெட்டுமாம். அங்கே இருப்பதனல் அவையேசரீரங்களுமாயின. ருத்திராதி நாமதேயமுடையவரான அவ்வெட்டு மூர்த்திகளுக்கும் முறையே சுவர்ச்சலை உமை, ஸுகேசி, சிவை, சுவாகை, திசை, தீட்சை, ரோகிணி என்கிற இவ்வெட்டுஸ்திரீகளும்பத்தினிகள். இவர்களுக்குச்சனி, சுக்கிரன், அங்காரகன், மனோஜன், கந்தன், சொர்க்கன், சந்தானன், புதன் ஆகிய எண்மரும் குமாரர்களானர்கள். இவர்களுடைய புத்திரபௌத்திராதி பரம்பரையினல் உலகமெல்லாம் நிறைக்கப்பட்டது. இப்படி அஷ்டமூர்த்தியாகிய ருத்திரன் தக்ஷப்ரஜாபதியின் புத்திரியான ஸதீதேவியைப் பாணிக்கிரஹணம் பண்ணினுன். அந்தத்தேவியும் தன் தகப்பனுடைய கோபத்தினல் தானும் கோபித்துத் தன் சரீரத்தை விட்டு விட்டாள். பின்பு அவள் ஹிமவானுக்கு மேனையென்கிற ஸ்திரீயினிடத்தில் உமை என்கிற நாமதேயத்தினல் மறுபடியும் ஜனித்தாள். மஹாத்துமாவான அந்தச் சிவபெருமான் தன்னையே நினைத்துக் கொண்டிருந்த அந்தக் கன்னிகையைத் திரும்பியும் திருமணம் செய்து கொண்டார். அது அப்படி இருக்க, முன்சொன்னபடி பிருகுமஹாமுனிவர் தன் பாரியையாகிய கியாதியினிடத்தில், தாதா, விதாதா என்கிற இரண்டு குமாரர்களையும், ஸ்ரீமந் நாராயணனுக்குப் பிரிய பத்தினியான ஸ்ரீ தேவி என்று சொல்லப்பட்ட திருமகளையும் பெற்ருர்.

இது கேட்டு மைத்திரேயர், ஓ பிரமரிஷி சிரேஷ்டரே! அமிருதங்கடைந்த காலத்தில் ஸ்ரீ மஹாலட்சுமியானவள் திருப்பாற் கடலில் அவதரித்தாளென்று உலகப்பிரசித்தமாக இருக்கி

றதே, பிருகு மகாரிஷிக்குச் கியாதியினிடத்தில் அவதரித்தா
ளென்று தேவரீர் அருளிச்செய்தவிதமென்ன வென்று கேட்க,
ஸ்ரீபராசரபிரமரிஷி யருளிச் செய்கின்றார்.

உலகமாதாவான பிராட்டியானவள்என்றைக்கும் ஸ்ரீவிஷ்
ணுபகவானோடு பிரிவற்றவளாய் நித்தியையா யிருக்கிறவளே
யன்றி ஜனனாதிகளுள்ளவளன்று. எம்பெருமானைப்போல் அவ
ளும் அவதரிப்பதும் மறைவதுமாயிருப்பள். அன்றியும்எம்பெ
ருமான், விபுவாய் எங்கும் நிறைந்து தன்ஸ்வபாவத்தை விடா
மல் சத்தியஞானானந்தாதி சகலகலியாண்குணங்களோடுவிள
ங்குவதுபோல் பிராட்டியும் எங்கும் நிறைந்து சகல கலியாண
குணங்களோடுவிளங்குவாள். இப்படி ஸகல பூதங்களுக்கும்
தாயுந்தந்தையுமான அந்தத்திவ்விய தம்பதிகளுடைய மஹா
விபூதியின்வைபவம் சொல்லுகிறேன் கேளும். பதத்துக்குப்பொ
ருள் அந்தப்பெருமாள், அந்தபொருளைத் தெரிவிக்கும் பதம்
இந்தப்பிராட்டி; இப்படியே நீதி இவள், அந்நீதியின் உபாய
மானநயம் அவன்; இவள் புத்தி, அப்புத்தியாலாகும் போதம்
அவன்; தருமம் அந்த ஸ்ரீமந்நாராயணன், அந்தத்தருமத்து
க்கு உதவியானஸத்கிரியை இந்தப் பதுமாஸனீ; சிருஷ்டிக்கிற
வன் ஸ்ரீவிஷ்ணுதேவன், அந்தச்சிருஷ்டி சக்தி ஸ்ரீதேவி; இவள்
பூமி; இந்தப் பூமியைத்தரிப்பவன் அவ்வெம்பெருமான்; அந்
தப்பகவான் ஸந்தோஷம், அச்சந்தோஷத்தை யுண்டாக்கும் சந்
துஷ்டிஇப்பிராட்டி; இச்சையென்பது ஸ்ரீதேவி, காமமென்
பது பகவான்; யாகமானது மாதவன், தக்ஷிணையானது உல
கமாதா; புரோடாசமானது ஜனார்த்தனன், ஆஜ்யாஹுதியா
னதுபதுமை; பிராக்குவம்சமென்பது மதுசூதனன், பத்தினி
சாலையென்பது ஸ்ரீதேவி; யூபஸ்தம்பம் ஸ்ரீஹரி, யக்ஞவசனம்
ஸ்ரீஇலட்சுமி; எம்பெருமானே தருப்பை, பிராட்டியே சமித்து;
சாமவேதமானது பகவான், அதிற்சேர்ந்த உத்கீதியென்பது
இலட்சுமி; ஜகத்பதியான வாசுதேவன் அக்கினிபகவான்,
இலட்சுமியானவள் சுவாஹா தேவி; ஸ்ரீவிஷ்ணுபகவானே சங்
கரன், ஸ்ரீமகாலட்சுமியானவள் பார்வதிதேவி; கேசவனே சூரி
யன், அந்தச் சூரியனுடைய பிரபை கமலை; ஸ்ரீவிஷ்ணுதேவன்
பிதுர்தேவதாசொரூபி, ஸ்ரீதேவி ஸ்வதாசொரூபி, ஜகன்மா

தாவே ஆகாயம், மிகவும்பரந்த அதின்பரப்பே விஷ்ணு; அந்த ராமபதியே சந்திரன், அச்சந்திரனுடைய காந்தியாகிய நிலவு ஸ்ரீதேவி; எதையுமடைந்த ஸ்ரீஹரியே வாயு, மேகாதிகளைத் தரிக்கத்தக்க அக்காற்றின் செய்கை திருமகள்; ஸமுத்திரம் கோவிந்தன், ஸ்ரீதேவி அச்சமுத்திரத்தின் அலைமுதலானவிகாரம்; மதுசூதனனே தேவேந்திரன், இந்திரையே இந்திராணி; ஆழியானன பகவானேயமன், கமலாலயே யமபத்தினியான தூமோர்ணை; ஸ்ரீதரனை தேவனை குபேரன், ஸ்ரீதேவியே அக்குபேரனுடைய செல்வம்: கேசவனே வருணன் லட்சுமியே வருணபத்தினியான கௌரி, கோவிந்தனே தேவஸேனபதியான ஸ்கந்தன், இந்திரையே தேவஸேனை; கதாதரனே பிடிப்பு, அதற்குக் காரணமான சத்தியானது சீதேவி; நிமிஷவடிவம் நாராயணன், காஷ்டையின் சொரூபம் இலட்சுமி; முகூர்த்தம் ஸ்ரீவாசுதேவன், அம்முகூர்த்தத்தின் அவயவமானகலை ஸ்ரீலோகமாதா; திருவிளக்கு சர்வேசுவரன், அதின்காந்தி லோகநாயகி; ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு விருட்சம், சீதேவி கொடி; சக்கிரதரன் பகல், ஸ்ரீகாந்தை இராத்திரி; வரப்பிரதனை விஷ்ணுவே மணகன், தர்மரைக் காட்டில் வாஸஞ்செய்யுமவளே மணமகள்; பகவான் நதசொரூபன், ஸ்ரீதேவி நதிசொருபை; புண்டரீகாக்ஷன் அரசருடையகொடி, புண்டரீகத்தில் வாஸஞ்செய்பவள்; அக்கொடிச்சீலை; லோகேசுவரனை நாராயணன் லோபம், ஜெகதீசுவரியான லட்சுமியே ஆசை; கோவிந்தன் இராகம், சீதேவி அதன்காரணமாகிய காதல். மைத்திரேயரே! அநேகவாக்கியங்களலே சொல்வதில் பிரயோசனமென்ன. அந்தத் திவ்ய தம்பதிகளின் செல்வத்தைச் சுருக்கமாகச்சொல்லுகிறேன் கேளும்:

தேவதிர்யங்மநுஷ்யேஷு பும்நாமா பகவாந் ஹரி:।
ஸ்த்ரீநாம்நீ ஶ்ரீஶ்ச விஜ்ஞேயா நாநயோர்வித்யதே பரம்॥

மற்ற தேவதைக்குள்ளும், மனிதர்க்குள்ளும் திரியக்குகளுக்குள்ளும், மற்றுமுண்டாகிய வஸ்துக்களுக் குள்ளும் புல்லிங்கமான பெயருடைய பதார்த்தங்க ளெல்லாம், ஷட்குண

ஐசுவரிய ஸம்பன்னனை ஸ்ரீஹரியே, ஸ்திரீலிங்கமான பெயருடைய பதார்த்தங்களெல்லாம் ஸ்ரீமகா லட்சுமியே என்று நினையும்

இவ்விருவரினும் வேறான வஸ்து ஒன்றுமில்லை, எல்லாம் அவர்களாலே வியாபிக்கப்பட்டு அவர்களுடைய செல்வங்களாயே இருக்கின்றன.

எட்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

---

1. ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய சங்கல்பத்திற்குத் தகுந்தபடி யுண்டாகின்றன என்பது—எம்பெருமான் எங்கும் எப்போதுமிருந்தாலும் அவன் எப்போது எதைக்கொண்டு என்ன நடத்தத் திருவுள்ளம் பற்றுகிறானோ அப்போது அதனால் அக்காரியம் நடக்கும் என்பது கருத்து.

2. ருத்திரன்—ரோதனம் - அழுகை, திராவணம் - ஓடுதல், இந்த ரோதன திராவணங்களைக் கொண்டு ருத்திரனென்கிற நாமதேய முண்டாயிற்றென அறிக.

* சகலமும் திவ்ய தம்பதிகளுடைய விபூதியாயிருந்தாலும், சில பொருள் எம்பெருமான் விபூதியாகவும், சிலபொருள் எம்பெருமாட்டி விபூதியாகவும் அருளிச்செய்தது, அவற்றில் அவர்களுடைய விசேஷ சாந்நியத்தினாலே யென்றறியவேண்டும். விபூதியென்பது சர்வவிதத்திலும் ஆளுகைக்கு உட்பட்டவஸ்து. காரிய காரணாதி ரூபமாயிருக்கிற அவ் வவ் வஸ்துக்களும் அவ்விருவருடைய அனுக்கிரகாதீன மென்பது கருத்து.

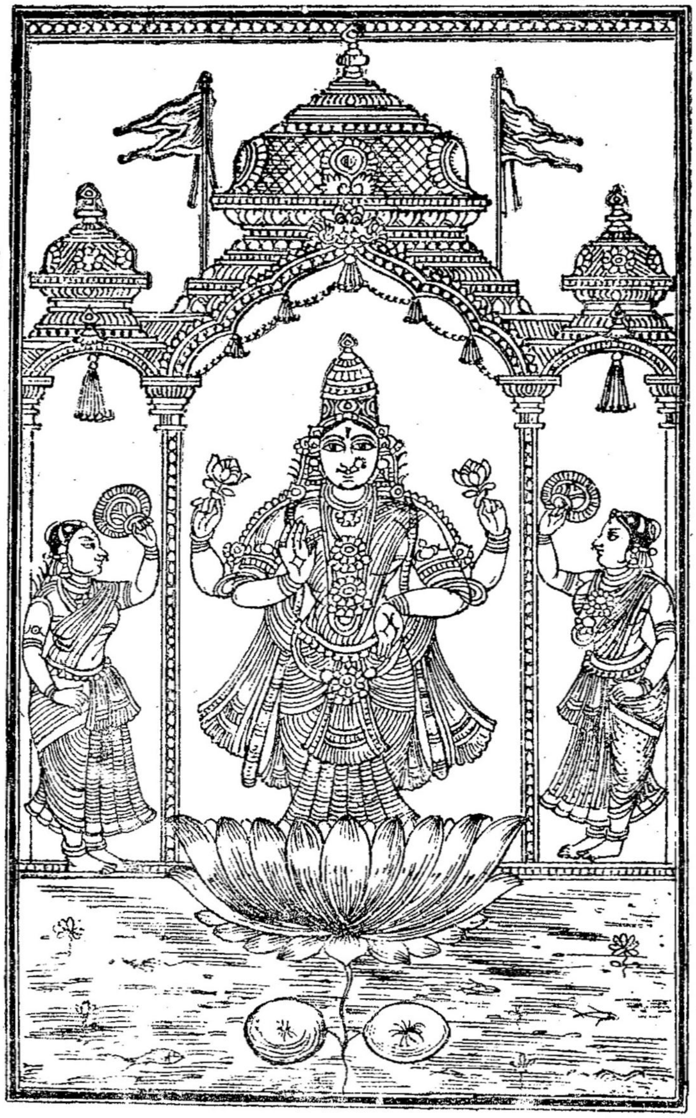

ஒன்பதாம் அத்தியாயம்.

பெரிய பிராட்டியார் திருவவதாம்.

இவ்விதமாய்ப் பிராட்டியாரது வைபவஞ் சொல்லிய பின்னும் பிரமரிஷியாகிய பராசர் திருவாய்மலர்ந்தருள்கின்றார்.

𑌇𑌦𑌂𑌚 𑌶𑍃𑌣𑍁 𑌮𑍈𑌤𑍍𑌰𑍇𑌯 𑌯𑌤𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑍋𑌽𑌹𑌮𑌿𑌹 𑌤𑍍𑌵𑌯𑌾|
ஸ்ரீ𑌸𑌮𑍍𑌬𑌨𑍍𑌧𑌂 𑌮𑌯𑌾𑌪𑍍𑌯𑍇𑌤𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑍁𑌤𑌮𑌾𑌸𑍀𑌨𑍍𑌮𑌰𑍀𑌚𑌿𑌤𑌃||

ஓமஹாரிஷியே! நீர் அறிய விரும்பிய பிராட்டியின் திருவவதாரமான சரித்திரத்தைக்குறித்து நாம் முன்மரீசிமஹாமுனிவரிடத்தில் கேட்டறிந்தபடி சொல்லுகிறோம் கேளும். அதென்னவென்றால்.

ருத்திரருடைய அம்சமாய் மிகுந்த கோபமுள்ளவரான துர்வாஸ மஹாமுனிவர் தன்னிச்சைப்படி பூமண்டலமெங்குஞ் சஞ்சரித்துக்கொண்டு நடக்கையில் ஒருநாள் மனிதர் எளிதில் அடையக் கூடாத ஒருவனத்தில் போகும்போது, அங்கே ஒரு வித்தியாதரஸ்திரீயின் கரார்ம்புயத்தில் திக்குகளெல்லாம் வியாபிக்கும்படியான திவ்விய பரிமளமிகுந்த அற்புதமான மாலையொன்றைக் கண்டார். உன்மத்த விரதத்தோடு லோகங்களில் ஸஞ்சரிக்கிற அந்தமகாமுனிவர் அந்த வித்தியாதர ஸ்திரீயைப்பார்த்து, "பெண்ணே! அதிமனோஹரமான இந்த ஸந்தான விருக்ஷத்தின் பூமாலையை எனக்குக்கொடு" என்று யாசித்தார். அந்தப் பெண்ணரசியும், இவர் கேட்கப்பெற்ற ஸந்தோஷத்தினால் கண்மலர்ந்து, பக்திபூர்வமாக அவருக்குத் தெண்டனிட்டு அம்மாலையைக் கொடுத்தாள். உன்மத்த ரூபதரனான அந்தத் துர்வாஸமுனி, அந்தபுஷ்பமாலையைத் தன்சிரஸில் சுற்றிக்கொண்டு அங்கங்கே ஸஞ்சரித்து வருகிறபோது, திரிலோகாதிபதியான தேவேந்திரன் மதோன் மத்தமான ஐராவதத்தின்மேல் ஏறிக்கொண்டு தேவகந்தர்வக்கூட்டங்கள் நாலுபக்கமுஞ் சூழ்ந்துவர வெகு கோலாகலமாய் வருவதைக்கண்டு, அந்தத் துர்வாஸர், தேனுக்கும் வாஸனைக்கும் பரவசமாய் வண்டுகள் களி

த்துச் சூழாநின்ற அந்தப்பூமாலையைத் தன் சிரஸினின்றுமெடுத்து: ஐராவதத்தின்மேலிருக்கிற இந்திரன்மேல் பித்தனைப்போல் விட்டெறிந்தார். அந்த தேவேசுவரன் அதைக் கைக்கொண்டு, ஐராவதத்தினுடைய கும்பஸ்தலத்தின் மேற்போட, அதனால் அந்த மதயானையானது திவ்ய கங்காப் பிரவாஹத்தினால் விளங்குகிற கைலாஸ பர்வத சிகரம்போற் பிரகாசித்தது. பின்பு மதமிகுதியினால் கண்சுழன்று நிற்கிற அந்தயானையானது, அப்பூமாலையைத் தன் துதிக்கை நுனியினால் முகந்து பார்த்து, எடுத்துத் தரையிலெறிந்து விட்டது.

அதைக்கண்டு அந்தத் துர்வாஸமஹாமுனிவர் மிகவும் கோபங் கொண்டு தேவேந்திரனைப் பார்த்து' "அடாவாஸ்வா! நீ ஐசுவரிய மதமத்தனாய் மிகவும் கர்வித்திருக்கின்றாய். ஸ்ரீ மகாலக்ஷ்மி வாஸஸ்தானமான திவ்யமாலையை நீ அங்கீகரித்துக் கொண்டாடாமற் போனாய். நான் கொடுக்கும்போது வினயத்தோடு நமஸ்கரித்துக் கைகளை யேந்தி வாங்கி ஸந்தோஷத்தினால் கன்னங்கள் மலர்ந்து விளங்கக் கிருதார்த்தனானேன், மஹாப்பிரஸாதம் பெற்றேன் என்று சொல்லிச் சிரஸிலே தரியாமல் போனாய். மேலும் இந்தப் புட்பமாலையைத் தரையில் எறிவித்தாய். ஆனதினால் உன்னுடைய திரிலோக ஐசுவரியமும் சீக்கிரத்தில் நாசமடையக்கடவது. நான் கோபித்தால் மூன்றுவுலகமும் நடுங்கிப்போமே. அப்படிப்பட்ட என்னைக் கொஞ்சமாகிலும் நினையாமல் அவமானம்பண்ணி, நான் கொடுத்த மாலிகையை அங்கீகரியாமற் போனதினால், உன்னுடைய திரிலோகமும் மகாலக்ஷ்மிவாசம் ஒழிந்து துர்த்தசையையடையக் கடவது" என்று சபித்தார்.

பிறகு இந்திரன் வெகு பரபரப்போடு யானையினின்று மிறங்கி, குற்றமில்லாத அந்த மகாரிஷியின் பாதங்களில் வீழ்ந்து, தன் அபராதத்தை பொருக்கும்படியாகப் பலவிதமாய் வேண்டிக் கொண்டான்.

இவ்விதம் வணங்கிவேண்டிக்கொண்டும் மனமிரங்காமல் அந்தத் துர்வாஸர் இந்திரனைப் பார்த்து, "இந்திரனே! நான் தயையுள்ள இதய முடையவ னல்லேன். என்னிடத்தில்பொரு

மை என்கிற குணம் வந்து சேருகிறதில்லை. உனக்கு உட்பட்டுப் பின்பாட்டுப் பாடுகிற ரிஷிகள் வேறே யிருக்கிறார்கள். என்னை யவர்களில் ஒருவனாக நினையாதே. நான் துர்வாசனென்றறி. தங்கள் விஷயத்தில் செய்த மஹா துரோகத்துக்காக உன்னைக் கௌதமர் முதலான முனீந்திரர் முன்னே சபித்து, மறுபடியும் உம்முடைய விநயத்திற் குட்பட்டு அநுக்கிரஹம் பண்ணினதினால், நீ கர்விதனாய் என்னையும் அவர்களைப் போல நினைத்தாய். நான் அப்படிப்பட்டவனன்று. அடங்காத கோபத்தின் ஸாரமெல்லாம் ஒருங்கே திரண்டு வாஸம் செய்யு மிடமான துர்வாஸன் காண். வஸிஷ்டாதிகளான தயையுள்ள சில மகரிஷிகள் விசேஷமாய் உன்னைத் துதித்து வருவதினால் நீ மிகவும் இறுமாப்படைந்து, இப்போதென்னை அவமானித்தாய். அக்கினி ஜ்வாலைகள் போல் ஜொலிக்கின்ற ஜடாகலாபத்தோடும் உக்கிரமான புருவ நெறிப்போடுங்கூடிப் பயங்கரமா யிருக்கும் என்முகத்தைக் கண்டு பயப்படாதவனும் உலகத்தில் உண்டோ? சதமகனே! அநேகமான வார்த்தைகளினால் பிரயோஜன மென்ன. நான் க்ஷமிக்கிறவ னல்லேன். நீ யேன் பயந்தவனைப் போல் கபடமான பாசாங்கு செய்கிறாய். என்னைப் பரிகாஸஞ் செய்ய வேண்டாம். சும்மாபோ" என்று சொல்லித் துர்வாஸமுனி தன்னிச்சையாகப் போனார். இந்திரனும் மறுபடியும் ஐராவதத்தின் மேல் ஏறிக் கொண்டு அமராவதி பட்டணத்துக்குப் போய் சேர்ந்தான்.

கேளும் மைத்திரேயரே! அன்று முதல் மூன்று லோகங்களும் லட்சுமீ கடாக்ஷமற்று, ஓஷதிகளும் கொடிகளும் பல விருக்ஷங்களும் குறையத் தொடங்கி, கேட்டை யடைந்து கொண்டு வந்தன. அது முதல் யாகாதி கர்மங்களும் நன்றாய் நடக்கவில்லை. தபஸிகளும் நன்றாய்த் தவஞ் செய்ய வில்லை. தானம் முதலான தர்மகாரியங்களில் ஜனங்களுக்கு மனது பிரவேசிக்க வில்லை. ஸகலமான ஜனங்களும் ஸத்துவ மில்லாதவர்களாய், உலோபம் முதலானவைகளால் இந்திரிய சுத்தி யில்லாதவர்களாய், அற்ப விஷயத்திலும் பேராசையுள்ளவரானார்கள். ஏனென்றால், மைத்திரேயரே! சத்துவ குணம் எங்கே யிருக்கு

மோ அங்கே ஸ்ரீ மகாலக்ஷ்மி வாஸஞ்செய்வாள் ஸத்துவகுண மும் லக்ஷ்மி கடாக்ஷத்தை அனுசரித்திருக்கும். இலக்ஷ்மி கடாக்ஷ மற்றவர்களுக்குச் ஸத்துவ மேது, ஸாத்துவிக குண மில்லாதவரிடத்தில் மற்ற நற்குணங்கள் மிகவும் துர்லபமா யிருக்கும். புருஷன் எவ்வளவு பிரஸித்தனு யிருந்தாலும் பலம் சவுரியம் தைரியமிவைகளும் ஔதாரியாதி குணங்களும் இல்லாதவனுனல், எல்லா ஜனங்களாலேயும் தூஷிக்கத்தக்கவனும், அவமானஞ் செய்யத்தக்கவனு மாவான். அது அப்படியிருக்க இந்தப்படி திரிலோகங்களும் இலக்ஷ்மீ கடாக்ஷங் குறைந்தன வாய், மிகுந்த துர்த்தசையை யடைந்திருக்கையில், தைத்திய தானவாதிகள் தேவஜனங்களை துன்பப்படுத்தத் தொடங்கினுர்கள்.

அதன் பிறகு லோபாதி துர்க்குணங்க ளுடையவர்களாய் இலக்ஷ்மீ கடாக்ஷ மில்லாதவர்களுமாய், வலியும் ஸத்துவமும் இல்லாதவர்களுமா யிருந்த அசுரர்களும், ஐசுவரிய மிழந்தவ ராய் துர்ப்பலரான தேவகைகளும், ஒருவரோடொருவர் யுத்தஞ் செய்யத்தொடங்கினுர்கள். இப்படிப் போர்புரிகையில், இந்திரன முதலான தேவர்களெல்லாம் தயித்தியர்களுடைய பராக்கிரமத்துக்குத் தோற்று, எதிர் நிற்கமாட்டாமல் ஓடிப் போய், பிரமதேவனைச் சரணமடைந்து, தங்களுக்கு அஸுர ராலே நேர்ந்ததுர்த்தசையை யறிவித்தார்கள், அதுகேட்டு, அவ்விரிஞ்சன் „தேவர்களே! பராபரங்க ளென்று சொல்லப்ப ட்ட உயர்ந்தவைகளுக்கும் தாழ்ந்தவைகளுக்கும் ஈசுவரனும், அஸுரரையெல்லாம் நாசஞ்செய்ய வல்லவனும், உலகத்தினு டைய உற்பத்தி திதி லயங்களுக்குக் காரணமானவனும், தன க்கொரு காரணமின்றித் தானே சுதந்திரனு யிருப்பவனும் ஸர் வேசுவரனும், பிரஜாதிபதிகளுக்கும் அதிபதியும், முடிவில்லா, தவனும் ஒருவராலும் வெல்லக்கூடாதவனும், நித்தியர்களும் காரிய பூதர்களுமான பிரகிருதி புருஷர்களுக்கு உட்புகுந்து நடத்துகிறவனும், தன்திருவடிகளை யடைந்தவர்களுடைய துன் பங்களை நீக்க வல்லவனுமான ஸ்ரீ விஷ்ணுவைச் சரணமடையுங் கள்; அவர் உங்களுக்கு நன்மைச் செய்தருளுவர்; வாருங்கள், என்றுசொல்லி, அவர்களைக்கூட்டிக் கூட்டிக்கொண்டு, திருப் பாற்கடலின் வடகரையிற்சென்று, அங்கே ஸகல தேவஸமூக

மும் தானுமாய்ச் சராசரேசுவரனை ஸ்ரீயப்பதியை உத்தேசித்துத் துதிசெய்வாராயினர்.

„ஸர்வமயனும், ஸர்வேசனும், முடிவில்லாதவனும், பிறப்பில்லாதவனும், சுருங்கல் முதலானவை யில்லாதவனும்,லோகாதாரனும், தனக்குவேறு ஆதார மில்லாதவனும், அளவில்லாதவனும், பேதிக்கக் கூடாதவனும், சூட்சுமங்களிலும் அதிசூட்சுமமானவனும், தூலங்களிலும் அதிதூல மானவனுமாகிய ஸ்ரீமந் நாராயணனுக்குத் தெண்டன் சமர்ப்பிக்கின்றோம். அடியேன் முதலான ஸமஸ்தப் பிரபஞ்சமும் எவனிடத்தினின்றும் ஜனித்ததோ, எவனிடத்தி லிருக்கின்றதோ, எவனிடத்தில் தலயப்படுமோ, ஸர்வபூதங்களும் எவனுடைய சரீரமோ எந்தத் தேவன் மேலானவர்களுக்கும் மேலானவனோ, எவன் இருபத்து நான்கு தத்துவங்களுக்கும், பரனை புருஷனுக்கும் மேற்பட்டவனென்றும், பரமாத்துமா வென்றும் மோக்ஷத்தையபேக்ஷிக்கிற யோகிகளால் மோக்ஷத்திற்காக தியானிக்கப் படுகிறானோ, எவனிடத்தில் பிராகிருதமான ஸத்துவாதி குணங்களில்லையோ, சுத்தமான எல்லா வஸ்துக்களுக்கும் மிகவும் சுத்தனை அந்த ஆதிபுருடன், அடியோங்களுக்குப் பிரஸன்னனாக வேண்டும். கலை காஷ்டை நிமிஷம் முதலான காலசூத்திரத்திற்கு விஷயமான விடத்தில், பிராட்டி, திவ்விய மங்கள விக்கிரஹம், பரிஜனம் முதலான எவனுடைய செல்வங்கள் இல்லையோ, அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீ ஹரி அடியேங்களுக்குப் பிரஸன்னனாகக் கடவன்.''

"எவன் பரமேசுவரனும் பிறப்பற்றவனுமாயிருந்து எல்லோருக்கும் அந்தர்யாமியாயிருக்கையால், முத்தியடைந்தஆத்துமாவாக உபசார வழக்காய்ச் சொல்லப்படுகின்றானோ, அந்த ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணு அடியோங்களுக்குப் பிரஸன்னனாகக்கடவன். எவன் காரணமாகியும் காரியமாகியும் காரணத்திற்குக் காரணமாகியும் காரியத்திற்குக் காரிய மாகியு மிருக்கின்றானோ, அவன் பிரஸன்னனாகக்கடவன். பிரகிருதியின் காரியமான மஹத்தின் காரியமான அஹங்காரம் யாதுண்டோ அதின் காரியமான தன் மாத்திரைக ளுண்டன்றோ, அவற்றின் காரியமான பஞ்சமஹாபூதங்க ளுண்டன்றோ, அவற்றின் காரியமான பிர்மாண்டத்திற்குக் காரியமாயிருக்கிற நான்முகனும், அவனிடத்

திலுண்டான தக்ஷாதிகளும், ஆகிய இந்தவுலகப் பெருக்கெல்லாம் எவன் தானேயா யிருக்கின்ருனே, அப்படிப்பட்ட எம்பெருமானை அடியோம் சரணமடைகின்ரேம். எவன் சப்தாதி ஸகல போக்கியங்களை அநுபவிப்பவனும், சப்தம் முதலான சகல போக்கிய வஸ்துக்களாயும், ஸகல பிரபஞ்சங்களுக்கும் சிருஷ்டிகர்த்தாவாயும், சிருஷ்டி காரிய மாயும், சர்வ சரீரகனுயிருக்கையால், இப்படிக் கர்த்துரு வடிவமாயும் காரியவடிவமாயு மிருக்கிற மேன்மையான பிராப்பியனுக்குத் தெண்டனிடுகின்ரேம். விசுத்தஞானமயமும் அஜமும் அக்ஷரமும் அவ்யயமும் அவ்யத்தமுமாய்த், தூலமும் சூட்சுமமு மல்லாதே, சகல விசேஷண வர்ஜிதமாயிருக்கிற அந்தப் பராத்பரமானவிஷ்ணு சொரூபத்துக்குத் தெண்டன் ஸமர்ப்பிக் கின்ரேம். பரப்பிரம சொரூபனை அந்தப் புருஷோத்தமனுடைய பதினுயிரத்திற் பதினுயிரமான பங்கின் ஏகதேசமான பங்கில் ஸமஸ்த பிரபஞ்ச சக்தியும் இருக்கிறதோ, அந்த அவ்யயனுக்குத் தெண்டன் சமர்ப்பிக்கின்ரேம். எப்போதும் தியானஞ் செய்து கொண்டிருக்கிற யோகிகள் தங்களுடைய பாவபுண்ணிய வடிவமான வினைகள் தீர்ந்தவுடனே எந்தச் சொரூபத்தைப் பிரணவப் பொருளாகக் காண்கிருர்களோ, எந்தச் சொரூபத்தைத் தேர்வகளும் ரிஷிகளும் நானும் சங்கரனும் அறிய மாட்டோமோ, தனக்குமுன் யாருமில்லாமல் தானேஎல்லாவற்றிற்கும் முன்னுயிருக்கிற எந்தத்தேவனுடைய சக்திகள் பிரம்மவிஷ்ணுசிவாத்துமகங்களாய் ஸ்ருஷ்டிஸ்திதிஸம்ஹாரங்களை யுண்டாக்குமோ அந்த ஸ்ரீமகா விஷ்ணுவினுடைய சொருபத்துக்குத் தெண்டன் ஸமர்ப்பிக்கின்ரேம். ஸர்வேசுவரனே! ஸர்வபூத சொருபனே! ஸகலத்துக்கும் பிடிப்பானவனே! அச்சுதனே! ஸ்ரீ விஷ்ணு பகவானே! உன்சரண கமலங்களை நம்பியிருக்கிற அடியோங்களிடத்தில் கிருபைசெய்து அடியோங்களுடையகண்களுக்கு எதிரில் ஸேவைஸாதித்தருளவேண்டும்," என்று சதுர்முகன் துதித்துக் கொண்டிருக்க, மற்றத் தேவர்கள்அவ்வெம்பெருமானைக் குறித்து அநேகமாகத் தெண்டனிட்டு, „ஸ்வாமி! அடியோங்களிடத்திற் பிரஸன்னனுகிச் சேவை சாதிக்கவேண்டும், எம்பெருமானே! இரணியகர்ப்பனும், ருத்திரனும் உன்னுடைய உயர்ந்த சொரூபத்தை நிஜமாக அறிய

மாட்டார்கள். ஜகந்நிவாஸனைய் எங்கும் நிறைந்தவனை உன க்குத்தெண்டன் ஸமர்ப்பிக்கிறோம்" என்று துதிசெய்யக்கண்டு, பிரஹஸ்பதி முதலான தேவரிஷிகளும் துதிசெய்ய வாரம்பித் தார்கள்.

"முதல்வனையும் யக்ஞபுருஷனையும், ஸகல யக்ஞங்களால் ஆராதிக்கத் தக்கவனையும், பூர்வீகர்களுக்கும் பூர்வீகனையும், உலகத்தைச் ஸ்ருஷ்டிக்கிற பரமேஷ்டிக்குத்தகப்பனையும், இன் னபடியென்று விசேஷப்படுத்தக் கூடாதவனையும் இருக்கிற ஸ்ரீய ப்பதிக்குத்தெண்ட னிடுகின்றோம். ஷட்குண ஐஸ்வரிய ஸம் பன்னனானவனே! முற்பட்டவைகளுக்கும் பிற்பட்டவைகளுக் கும்அதிபதி யானவனே! யக்ஞஸ்வரூபத்தைத் தரித்தவனே! அழிவில்லாதவனே! உன்னுடைய திருவடித் தாமரைகளைச்சர ணமாகப் பற்றின அடியோங்களுக்குக் கிருபைசெய்து ஸேவை ஸாதிக்கக் கடவீர். அடியோமோடுகூட இந்தப் பிரம்மதேவ ரும், ஏகாதசருத்திரர்களோடு இந்த மஹாதேவனும், துவாத சாதித்தர்களோடு இந்தப்பூஷாவும், திரேதாக்கினி களோடு இந்த அக்கினிதேவனும், அசுவனி தேவதைகளும், வஸுக் களும், மருத்துக்கணங்களும், விசுவேதேவர்களும், ஸாத்திய ரும், மற்றுமுள்ள தேவகணங்களோடு இந்தத் தேவேந்திர னும், அஸுர ஸேனைகளினால் ஜயிக்கப்பட்டு ஓடிவந்து, உன் திருவடித் தாமரை களையே தஞ்சமாகப்பற்றி, அநேகமாய்த் தெண்டன் ஸமர்ப்பித்துக் கொண்டிருக்கின்றார்கள்: இவர்களைக் கடாக்ஷித்தருளவேண்டும். ஸ்வாமீ" என்று தேவரிஷிகளால் துதிக்கப்பட்ட எம்பெருமான் சங்க சக்கிராதி லக்ஷணங்க ளோடு கூடி அந்தத் தேவ ஸமூகங்களுக்குப் பிரத்தியக்ஷ மாகி ஸேவை கொடுத்தருளினர்.

இவ்விதம் திருவாழி திருச்சங்குமுதலானவைகளோடுகூடி விசேஷ லக்ஷணமான திவ்யமங்கள விக்கிரகாதிகளை யுடையவ னைய் தேஜோ ராசியாய்ச் சேவைஸாதித்த எம்பெருமானைச்சது ர்முகாதி தேவதைகள் ஸேவித்து, அந்த ஆநந்தத்தினால் கண் கள் மலர்ந்து, அசையாமலிருக்க, முன்பு தெண்டன் சமர்ப்பித் திருந்தாலும், பக்தியின் அதிசயத்தினால் அடிக்கடி கீழே வீழ் ந்து தெண்டன் சமர்ப்பித்துச் செந்தாமரைக் கண்ணனை அவ் வெம்பெருமானைத் துதிக்கத் தொடங்கினார்கள்.

ஸ்வாமி! அநந்தமான தெண்டன் சமர்ப்பிக்கின்றோம். உயர்ந்தவர் தாழ்ந்தவர் என்னும் வேற்றுமையில்லாமல் எல்லோரிடத்திலும் ஸமமான அநுக்கிரகமுள்ளவன் நீ. பிரமாவும் உருத்திரமூர்த்தியும் இந்திரனும் அக்கினியும் வருணனும் வாயுவும் ஆதித்தனும் யமனும் வஸுக்களும் மருத்துக்களும் விசுவேதேவர்களும் மற்றும் இங்கே வந்திருக்கிற ஸகல தேவகணங்களும் நீயே. ஏனெனில் யாவரிடத்திலும் நீயே இருந்து நடத்துகின்றாயன்றோ? ஆகையாலே ஆத்துமாவுக்குக் கரணங்கள் போல், எல்லாரும் உனக்கு இயற்கையிலடிமையாயிருக்கிறார்கள். அன்றியும் உன்னுடைய பூஜையான யாகங்களும் வஷட்காராதிகளும் ஸகலவேதமூலமானபிரணவமும் நீயே. இவ்விதமான ஸகல பூஜைகளையும் திருவுள்ளம்பற்றிப் பிரஜைகளை ரக்ஷிப்பவனும் நீயே. எல்லாவற்றையும் அறிபவனும் நீயே. எல்லாவற்றாலும் அறியப்படுவதும் நீயே. உன்னிடத்தில் எல்லாப்பிரபஞ்சமும் நிற்கின்றது. அடியோங்கள் தயித்திய சங்கத்தினால் ஜயிக்கப்பட்டு மிக்கவியஸனமடைந்து ஸர்வலோக இரக்ஷகனான உன்னைச் சரண மடைந்தோம். கிருபை செய்து உன்னுடைய தேஜோ விசேஷத்தினாலே அடியோங்களை பரிபூர்ணராகச் செய்தருளவேண்டும். ஸகல பாவநாசகனான உன்னைச் சரணமடையுமவுளதான் சேதனனுக்கு உபத்திரவமும் விஷயத்திலாசையும் மோஹமும் துன்பமு முண்டாயிருக்கும். தயாசமுத்திரனே! சரணாகதரான அடியோங்களிடத்தில் பிரஸன்னனாகி உம்முடைய திவ்வியதேஜஸினால் அடியோங்களுடைய தேஜஸை நிறைத்தருளவேண்டும்" என்று துதி செய்து தெண்டன் சமர்ப்பித்துக் கைகூப்பிக்கொண்டு நிற்கின்ற அவ்வமரர்களைப்பார்த்து ஸர்வக்ஞனான எம்பெருமான் திருமுக மலர்ந்து அநுக்கிரஹம் புரிந்து அருளிச்செய்வாராயினர்.

„ஓ! தேவர்களே! என்னுடைய தேஜோ விசேஷத்தினால் உங்களுடைய பலஸத்துவ தேஜோதைரியங்களை நன்குவிர்த்தி செய்கின்றேன்; நீங்கள் தைத்தியர்களை ஒருமைப்படுத்திக் கூட்டிக்கொண்டு, திருப்பாற்கடலில் ஸகல ஓஷதிகளையும் போட்டு, மந்தர பர்வதத்தை மத்தாகவும் வாஸுகியைக் கடையுங் கயிறாகவுஞ் செய்துக்கொண்டு, அமிர்தத்தைக் குறித்துக்கடையு

ங்கள்; இதனா லுண்டாகும் பயனை நாமிருதிறத்தாருஞ் சரியாய் பங்கிட்டு அநுபவித்துக் கொள்ளுவோ மென்றே பேசி, ஸாமோபாயத்தினால் தைத்திய தானவர்களை வசம் பண்ணிக் கொள்ளுங்கள்; இப்படி திருப்பாற்கடலைக் கடைவதினாலேயுண்டாகும் அமிர்தத்தைப் பானஞ்செய்து நீங்கள் மஹா பலவான்களும் அமரர்களுமாவீர்கள்; நான் அந்த அமிர்தம் அவ்வஸுரர்ககளுக்கு எட்டாமல் துன்பமாத்திரமே மிகுந் திருக்கும்படி செய்விக்கிறேன்; இந்தக்காரியத்தில் உங்களுக்கு வேண்டுஞ் சகாயஞ் செய்கின்றேன் என்று எம்பெருமான் திருவாய் மலர்ந்தருளக்கேட்டு, தேவர்கள் மிகவும் சந்துஷ்டி யடைந்து, ஸ்வர்மி ஸந்நிதியினின்று விடை பெற்றுப்போய், ஸாமோபாயத் தினால் அசுரருடனே சமாதானம் பண்ணிக்கொண்டு, அமிர்தமதனஞ் செய்வதற்காக இருதிறத்தாருமொருமனப்பட்டுக் கூடிப்போய் எல்லா ஓஷதிகளையும் கொண்டுவந்து சரத்கால மேகத்தைப் போல் மிகவும் வெண்மையா யிருக்கிற திருப்பாற்கடலிலே போட்டு, மந்தர பர்வதத்தை மத்தாகவும் வாஸுகியைக் கயிறாகவுங் கொண்டு, அதிக வுற்சாகத்தோடு கடையத் தொடங்கினார்கள்.

அப்பேர்து எம்பெருமான் தேவதைகளை வாஸுகியின் வாலைப் பிடிக்கும்படியாகவும், அஸுரரைத் தலையைப்பிடிக்கும் படியாகவும் நியமித்தார். அவர்களும் அப்படியே செய்துவர, பல பராக்கிரமங்கள் மிகுந்தவரான தானவர்கள் விஷாக்கினி ஜ்வாலையோடு கூடின வாசுகியினுடைய பெரு மூச்சுக் காற்றினால் தேஜஸ் குறைந்து வலிவு குன்றினாராயினார். தேவர்களோ, அந்த நாகேந்திரனுடைய மூச்சின் வேகத்தினால் அடித்துத் தள்ளப்பட்டு வாலின் பக்கத்திற் சேர்ந்த மேகங்கள்வருஷித்த சீதளமான நீர்த்திவலைகளால் வருத்தந் தீர்ந்து சுகப்பட்டார்கள். அக்கால் ஸ்ரீமந்நாராயணன் திருப்பாற் கடலின்மத்தியில் மஹாகூர்ம வடிவத்தைத் தரித்து, சுழலாநின்ற மந்தர பருவதத்துக்கு ஆதாரமாக எழுந்தருளி யிருந்தார். மேலும் வேறொரு திருமேனியைத் தரித்துத் அசுரர்கள் பக்கதிலேயும் நின்று, சங்க சக்கராதி திவ்வியாயுதங்களைத்தரித்து, வாசுகியினுடைய வாலையுந்தலையையும் பிடித்து வலமுமிடமுமாக இழுத்து, கடைந்தருளினார்.

இதுவு மல்லாமல் மிகவும் பெருத்த ஒரு திவ்விய ரூபத்தினால் அந்தப்பர்வதத்தின்மேற் புறத்தை ஆக்கிரமித்து, அதைப் வலுப்படுத்தி யருளினார்: பின்னும் மஹாப்பிரபுவான அப்பகவான், தேவரும் அசுரரும் அறியமாட்டாத அதிரகஸ்யமான வேறொரு சொரூபத்தினால் நாகேந்திரனை வாசுகிக்கும், மற்றொரு சொரூபத்தினால் தேவர்களுக்கும், தேஜோ பலதைரிய வுற்சாகங்களை நன்குவிருதி செய்துகொண்டு எழுந்தருளி யிருந்தார். இவ்விதமாய்ச் சகல விதத்திலும் ஸ்ரீயப்பதினுடைய ஸகாயத்தைக்கொண்டு தேவர்களும் அஸுரரும் கடைந்த திருப்பாற்கடலினின்றும், ஹவிசுக்கு இருப்பிடமாய், ஸகல தேவர்களினாலேயும் பூசிக்கத்தக்க காமதேனு உண்டாயிற்று. அதைக்கண்டு தேவரும் அஸுரரும் மனமிழுக்கப்பட்டுக் கண்கள் மலர்ந்து சந்தோஷத்தை யடைந்தார்கள். பின்பு ஆகாயத்தில் ஸித்தாதிகள் மோஹத்தினால் கலக்குற்றமன முடையவர்களாய் இதுவென்ன அற்புதமென்று அதிசயிக்கும்படி மதித்த கண்களைச் சுழற்றிக் கொண்டு ஸகலலோக மோகினியான வாருணீ தேவி தோன்றினாள். திரும்பியும் மந்தர மலையினால் கடையப்பட்ட திருப்பாற்கடலி லிருந்து அபூர்வமான திவ்விய பரிமளத்தினால் மூன்று லோகத்தையும் பரிமளிப்பிக்கத்தக்கதும், தேவஸ்திரீகளுக்கு ஆநந்தகரமானதும் ஆகிய பாரிஜாத மென்கிற விருட்சமும், பின்பு ஜகன் மோகனமான ரூபலாவண்ணிய விலாஸங்களுள்ள அற்புதமான அப்ஸரஸ்திரீகளும் அதற்குப் பின்பு குளிர்ச்சியான கிரணங்களால் உலகாநந்தகரனை சந்திரனும் ஜனித்தார்கள். அந்தச் சந்திரனை ருத்திரமூர்த்தி எடுத்துக்கொண்டார்.

பின்பு அக்கடலினுதித்த விஷத்தைச் சிவனும், நாகேந்திரர்களும் கிரகித்துக்கொண்டார்கள். அப்பால் பகவதம்சமான தன் வந்திரி யென்னுந்தேவன், வெண்மையான வஸ்திரமும் பூமாலையும் தரித்துக் கொண்டு, அமிர்தம் நிறைந்த கமண்டலத்தைக்கையில் எடுத்துக் கொண்டு, அந்தப்பாற்கடலிலிருந்து உதயமானான். இப்படி அமிர்த கலசத்தோடு உதித்த அந்தத் தேவனைக்கண்டு ஸுரர்களும் அஸுரர்களும் மனச் சமாதானப்பட்டு மிகுந்த சந்தோஷத்தினால் பூரிப்பை யடைந்தார்கள்.

கேளும் மைத்திரேயரே! பின்பு, அதியற்புதமும் இதன் முன்னில்லாததுமான திவ்விய காந்திவிசேஷத்தினால் திக்குக ளெல்லாம்பிரகாசிக்கும்படியாய், மலர்ந்தசெந்தாமரைமலரை ஆஸனமாகக்கொண்டு தாமரைப் புஷ்பங்களையே திருக்கரங்க ளிலும் தரித்துக்கொண்டு, உலகமாதாவான பெரியபிராட்டி யார் திருவவதரிக்கக்கண்டு, மஹாரிஷிக ளெல்லாம் பரமஸந் தோஷ முடையவர்களாய், ஸ்ரீஸூக்தங்களைக் கொண்டு வெகு விதமாகத் தோத்திரஞ்செய்தார்கள்.

அம்பொழுது பிராட்டியின் ஸந்நிதியில் விசுவாவஸு முத லான கந்திருவர்கள் கீதங்களைப் பாடினார்கள். கிருதாசி முத லான அப்ஸரஸ்திரீகள் நடனஞ்செய்தார்கள். கங்கைமுதலான மஹா நதிகள் தங்கள் தீர்த்தங்களைக்கொண்டு அந்தப் பிராட் டியின் திருமஞ்சனத்திற்காக ஸ்திரீரூபந் தரித்துச் சேவித்து நின்றன. திக்கஜங்கள் நவரத்தின மிழைத்த தங்கக்கலசங்க ளில் அந்த நதிதீர்த்தங்களை யெடுத்துச் ஸர்வலோக மஹேச்வ ரியான அந்தப் பிராட்டிக்குத் திருமஞ்சனஞ் செய்தன. அந்த க்ஷீராப்தி, ஒரு புருஷரூபத்தைத் தரித்து நித்யவிகஸிதமும் திவ்வியமுமான தாமரைமாலையைத்தாயாருக்குச் ஸமர்பித்தது. உடனே விசுவகர்மாவானவன் திவ்விய ரத்தினமயமான திரு வாபரணங்களைத் தாயார் திருமேனியில் சாத்தினான். இவ்வித மாய் அவரவர்செய்த பணிவிடைகளைத் திருவுள்ளம்பற்றி, திரு மஞ்சனங்கண்டருளி, திருவாபரணம் திருமாலை முதலனவை களைச் சாத்திக்கொண்டு, அந்தப் பிராட்டியானவள் பிரமருத் திர புரந்தராதி தேவர்கள் பார்த்துக்கொண்டேயிருக்க, அந் தத் தேவர்குழாத்தின் நடுவே எழுந்தருளியிருந்த பெருமானு டைய திருமார்பிலேறி எழுந்தருளி யிருந்தாள்.

பின்பு எம்பெருமானுடைய திருமார்பில்வீற்றிருந்தபடியே அப் பெரியபிராட்டியார் குளிரக் கடாக்ஷித்ததனால் தேவதைக ளெல்லாம் மனஸ்தாபமொழிந்து,மிகுந்த ஸந்தோஷத்தையடை ந்தார்கள். விப்பிரசித்தி முதலான அஸுரர், பெருமாளிடத் தில் பக்தியில்லாத வர்களாகையாலே, பிராட்டியின் கடாக்ஷமி ழந்து மிகுந்த தீனஸ்திதியை யடைந்தார்கள். இப்படியிருக்க, தயித்தியர்கள் தன்வந்திரியின் கையிலிருந்த அமிர்தகலசத்

தைப் பலாத்காரமாகப் பிடிங்கிக் கொண்டார்கள். அப்போது ஸ்ரீமந்நாராயணன் ஜகன்மோஹனகரமான ஒரு ஸ்திரீரூபத்தை த்தரித்து, அஸுரர்களை வஞ்சித்து, அமுதத்தைக் கைக்கொண்டு, அமரர்களுக்குப் பிரஸாதித்தார். இப்படி பகவானது கிருபையினாலே கிடைத்த அவ்வமுதத்தைத் தேவதைகள்பானஞ்செய்து, பெருத்தவலியுடையவர்களாய்ப் பிரகாசித்தார்கள். நானாவித ஆயுதங்களைத் தாங்கித்தேவர்களோடு யுத்தத்துக்கு வர, தேவதைகள் அமிர்தபானத்தினால் பலசௌரிய தைரிய வுற்சாகங்கள் மிகுந்திருந்ததனால் பின்வாங்காமல் உக்கிரமாக எதிர்த்து அஸ்திரங்களைப் பிரயோகித்தார்கள். அதனாலே அஸுரர்கள்மெலிந்து மனங் கலங்கி மிகவும் நடுக்கமுற்றுப் பாதாளலோகத்துக்கு ஓடிப்போய் விட்டார்கள். இந்திரன் முதலிய தேவர்களெல்லாம் விஜயமடைந்து, இலக்ஷ்மீகடாக்ஷ வீக்ஷணத்தால் சிறபுற்றவர்களாய், சங்கசக்கர கதாதரனை ஸ்ரீயப்பதிக்குத் தெண்டன் ஸமர்ப்பித்து, விடை கொண்டு சென்று: முன்போலவே தேவராஜ்யத்தை இடையூறின்றி அநுபவித்துக்கொண்டு ஸுகமாக வாழ்ந்திருந்தார்கள்.

ஓ முனிசிரேஷ்டனே! அக்காலையில் சூரியன் பிரசன்னகிரணங்களோடு கூடித் தன்வழியில் மாறாது ஸஞ்சரித்துவந்தான். மற்று முண்டாகிய கிரஹ நக்ஷத்திராதி ஜோதிக் கணங்களும் தம்வழி மாறாமல் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்தன. அக்கினிபகவானும் வலமாகச் சுழன்று ஜ்வாலா ஜாலங்களினால் மிகவும் பிரகாசித்தான். ஸகலஜனங்களுந் தரும புத்தியுடையவர்களாய் ஸுகமாக இருந்தார்கள். இப்படி மூவுலகங்களும் இலக்ஷ்மீகடாக்ஷம் பெற்று வாழ்ந்திருந்தன.

ஸ்ரீ ஸ்துதி.

ஸிம்மாஸனகதச்சக்ர: ஸம்ப்ராப்ய த்ரிதிவம் புந:।
தேவராஜ்யே ஸ்திதோ தேவீம் துஷ்டாவாப்ஜகாரம் தத: ||

இவ்வித மிருக்குங்காலத்தில் சொர்க்கத்தில் தேவராச்சியம்பெற்றுத் திவ்விய சிங்காசனாரூடனாயிருக்கிற தேவேந்திரன் பிராட்டியைத் தோத்திரம் பண்ணுவானானான்.

நமாமி ஸர்வலோகாநாம் ஜநநீமப்திஸம்பவாம் ।
ஸ்ரியமுந்நித்ரபத்மாக்ஷீம் விஷ்ணுவக்ஷ:ஸ்தலஸ்திதாம் ॥

சகல லோகங்களுக்குந் தாயாராய்; திருப்பாற்கடலில் திருவவதரித்தவளாய் மலர்ந்த தாமரைப் பூவையொத்த திருக்கண்களுடையவளாய்; பெருமானுடைய திருமார்பில் எழுந்தருளியிருக்கிற ஸ்ரீதேவிக்குதெண்டனிடுகிறேன்.

பத்மாலயாம் பத்மகராம் பத்மபத்ர நிபேக்ஷணாம் ।
வந்தே பத்மமுகீம் தேவீம் பத்மநாபப்ரியாமஹம் ॥

தாமரைமயிரில் வீற்றிருப்பவளும்; தாமரைமலரைத் திருக்கைகளில் தரித்தவளும்; தாமரை மலர்போன்ற திருக் கண்களுடையவளும், தாமரை மலரையொத்த திருமுக மண்டலமுள்ளவளும்; உந்தியில் தாமரை பூத்தவன் திருவுள்ளத்துக்குச் சம்மத மானவளுமான ஸ்ரீதேவியைச் சேவிக்கின்றேன்.

த்வம் ஸித்திஸ்த்வம் ஸ்வதா ஸ்வாஹா
ஸுதா த்வம் லோகபாவநீ ।
ஸந்த்யா ராத்ரி: ப்ரபா பூதி:
மேதா ஸ்ரத்தா ஸரஸ்வதீ ॥

உலகங்களைப் பரிசுத்தஞ் செய்தருளுகிறதாயே! சித்தியும் சுவாஹையும் ஸுதையும் சந்தியும் இராத்திரியும் பிரபையும் பூதியும் மேதையும் சிரத்தையும் ஸரஸ்வதியும் எல்லாம்நீயே.

யஜ்ஞவித்யா மஹாவித்யா குஹ்யவித்யாச சோபநே ।
ஆத்மவித்யாச தேவி த்வம் விமுக்தி பலதாயிநீ ॥

சகலமங்கள சொரூபையான தாயே! யக்ஞவித்தையென்கிற கர்ம மீமாஞ்சையையும்; மகா வித்தையேன்கிற இந்திர ஜால வித்தையும்; குஹ்யவித்தையென்கிற மந்திரவித்தையும்; மோக்ஷங்கொடுக்க வல்ல ஆத்மவித்தையென்கிற வேதாந்தவித்தையும் நீயே.

ஆந்வீக்ஷகீ த்ரயீ வார்த்தா
தண்ட நீதிஸ்த்வமேவச ।
ஸௌம்யா ஸௌம்யைர் ஜகத்ரூபை:
த்வயைதத் தேவி பூரிதம் ।

தர்க்கவித்தையும் : வேதவித்தையும்; கிருஷி கோரக்ஷ வாணிச்சியாதி வித்தையும்; தண்டநீதி வித்தையும்நீயே. இப்படி சாந்தங்களாயும் அசாந்தங்களாயுமிருக்கிற உலகங்களைக் கொண்டு நீ மூன்றுலகங் களையும் நிறைந்திருக்கிறாய்.

காத்வந்யா த்வர்ம்ருதே தேவி ஸர்வயக்ஞ மயம் வபு: |
அத்யாஸ்த்தே தேவதேவஸ்ய யோகிசிந்த்யம் கதாப்ருத: ||

தாயே! ஸர்வலோகேசுவரி! நீயல்லாமல் மற்றும் யார்ஸகல யக்கியசொரூபமாய் மஹாயோகீந்திரர்களுக்குத் தியானித்தறியத்தக்க தேவதேவனான கதாயுதமுடையவனுடைய திருமேனியில் வீற்றிருக்க மாட்டுவார்கள்?

த்வயா தேவி பரித்யக்தம் ஸகலம் புவந த்ரயம் |
விநஷ்டப்ராயமபவத் த்வயேதாநீம் ஸமேதிதம் ||

உலகமாதாவே! உன்கடாக்ஷ மிழந்தபோது மூன்றுலகங்களும் நாச மடைந்தவைகள்போலாகித் திரும்பவும் உன் கடாக்ஷம் பெற்றபடியினால் ஸௌபாக்கியங்களைப் பெற்றிருக்கின்றன,

தாரா: புத்ராஸ்ததா காரஸுஹ்ருத் தாந்யதநாதிகம் |
பவத்யேதந் மஹாபாகே நித்யம் த்வத்வீக்ஷணாத் ந்ருணாம் ||

மகானுபாவையான தாயே! கிருபாரஸம் நிறைந்த உன்கடாக்ஷ வீக்ஷணத்தினால் பிராணிகளுக்கு பாரியா புத்திர பந்து மித்திர கிருகக்ஷேத்திர தனவாகனாதிகள் எப்போதும் உண்டாகின்றன.

சரீராரோக்யமைஸ்வர்யம் அரிபக்ஷக்ஷய: ஸுகம் |
தேவி த்வத் த்ருஷ்டித்ருஷ்டாநாம் புருஷாணாம் நதுர்லபம் ||

எம்பெருமாட்டி!உன் கடாக்ஷமுண்டான புருஷர்களுக்குத் தேகாரோக்கியமும்; அதிகாரமும்; சத்துருஜயமும்; சுகமுங் கிடைப்பது அருமையன்று.

த்வம் மாதா ஸர்வலோகாநாம் தேவதேவோ ஹரி: பிதா |
த்வயைதத் விஷ்ணுநாசாம்ப ஜகத்வ்யாப்தம் சராசரம் ||

அம்மா! நீ ஸமஸ்த பிரபஞ்சத்துக்குத்தாய். தேவதேவனான நாராயணன் தந்தை. அம்மா! நீங்களிருவருமே சேர்ந்து சராசர ஸ்வரூபமான இந்தப் பிரபஞ்சமெல்லாம் வியாபித் திருக்கின்றீர்கள்.

மா ந:கோசம் ததாகோஷ்டம் மாக்ருஹம் மாபரிச்சதம் |
மா சரீரம் களத்ரம்ச த்யஜேதா: ஸர்வபாவநி ||

ஸ்ரீ விஷ்ணுவின் திருமார்பில் வீற்றிருக்குந் தாயே! அடியேனுடைய புத்திரமித்திர வர்க்கங்களையும்; பசுக்கணங்களையும்; பூஷணங்களையும்: ஒருநாளும் பிரியாமலிருக்கவருளவேண்டும்.

மா புத்ராந் மா ஸுஹ்ருத்வர்க்காந் மாபசூந் மாவிபூஷணம் |
த்யஜே தாமம தேவஸ்ய விஷ்ணோர்வக்ஷ:ஸ்தலாலயே ||

ஸகலத்தையும் பரிசுத்தம்பண்ணவல்ல தாயே! அடியேனுடைய தனப்போக்கிஷத்தையும்; தொழுவத்தையும்; கிருகங்களையும்; பரிகாரங்களையும், சரீரத்தையும்; களத்திரத்தையும்; ஒருநாளும் பிரியாமலிருந்தருளவேண்டும்.

ஸத்யேந சௌச ஸத்யாப்யாம் ததா சீலாதிபிர்குணை: |
த்யஜ்யந்தே தேநராஸ்ஸத்ய: ஸந்த்யக்தா யேத்வயாமலே |

நிர்மலையான தாயே! உன்னுடைய கடாக்ஷத்துக்குத் தூரமானபோது ஜனங்கள் ஸ்த்தியசௌசீலாதி ஸாத்துவிககுணங்களெல்லாமற் போவார்கள். குண ஹீனராணாலும் உன்கடாக்ஷத்துக்குப் பாத்திரரான புருஷர் அப்போதே ஸௌசீல்யாதி ஸகல மஹாகுணங்களும் தனதானியாதிப் பெருக்கும் பிரபுத்துவமும் பெற்றுவாழ்வார்கள்.

த்வயாவலோகிதா: ஸ்த்ய: சீலாத்யைஸ்ஸகலைர்குணை: |
தநைச்வர்யைச்ச யுஜ்யந்தே புருஷா. நிர்குணா அபி ||

ஸ்ரீவிஷ்ணுவல்லபையான தாயே! உன் கருணைகடாக்ஷத்துக்கு எவன்பாத்திர பூதனோ அவனே சிலாக்கியனும் குணவானும் புண்ணியவானும் மிகுந்தகுணமுள்ளவானும்; புத்திமானும் சூரனும் பராக்கிரமவானுமாவான்.

ஸ ச்லாக்ய: ஸகுணீ தந்ய: ஸ குலீநஸ் ஸபுத்திமாந் |
ஸசூரஸ்ஸச விக்ராந்தோ யம்த்வம் தேவி நிரீக்ஷஸே ||

ஜகத்தையெல்லாம் வளர்க்குந் தாயே! நீ அசட்டை பண்ணினால் அவனிடத்திலே உண்டான ஸத்தியசமதமாதி சகல நற்குணங்களும் துர்க்குணங்களாய் மாறிவிடும்.

ஸத்யோ வைகுண்யமாயாந்தி சீலாத்யா: ஸகாலகுணா:|
பராங்முகீ ஜகத்தாத்ரீ யஸ்ய த்வம் விஷ்ணு வல்லபே ||

நதே வர்ணயிதும் சக்தா குணாந் ஜிஹ்வாபி வேதஸ: |
ப்ரஸீத தேவி பத்மாக்ஷி மாஸ்மாம் ஸ்த்யாக்ஷீ: கதாசந ||

ஓ பத்மாக்ஷி! உன் திருக்கலியாணகுணங்களைச் சதுர்முகனும் முழுவதும் துதிக்கமாட்டுவனோ? அப்படியிருக்க அடியேன்எவ்வளவு ஆனாலும் அடியோங்களிடத்தில் கிருபைகூர்ந்து ஒருக்காலும் விட்டுவிடாமல் இரக்ஷித்தருளவேண்டும்.

ஏவம் ஸ்ரீஸ்ஸம்ஸ்துதாஸம்யக்
ப்ராஹா த்ருச்யா சதக்ரதும் |
பச்யதாம் ஸர்வதேவாநாம்
ஸர்வபூத ஸ்திதா த்விஜ ||

பரிதுஷ்டாஸ்மி தேவேச
ஸ்தோத்ரேணாநேந தே ஹரே |
வரம் வ்ருணீஷ்வ யஸ்த் விஷ்டோ
வரதாஹம் தவாகதா ||

என்றிவ்வாறு தோத்திரஞ்செய்ய, எங்கும் நிறைந்திருக்கிறவளான பிராட்டியார் திருவுள்ளம்முவந்து அக்கணமே புரந்தரனுக்குப் பிரத்தியக்ஷமாய் எழுந்தருளிச் சேவைசாதித்து, தேவதைகளுங் கேட்கும்படியாக, „ஓ தேவேந்திரனே! நீசெய்த ஸ்தோத்திரத்துக்குச் சந்தோஷித்து வரங்கொடுக்க வந்தேன்; உனக்கு வேண்டிய வரங்களைக்கேள்" என்று அருளிச் செய்ய;

வரதா யதி மே தேவி
வரார்ஹோ யதி சாப்யஹம் |
த்ரைலோக்யம் ந த்வயா த்யாஜ்யம்
ஏஷமேஸ்து வர: பர: ||

ஸ்தோத்ரேண யஸ்த்வதைதேந
த்வாம் தோஷ்யத்யப்தி ஸம்பவே |
ஸ த்வயா ந பரித்யாஜ்ய:
த்விதீயோஸ்துவரோ மம ||

அந்தப்புரந்தரனும் தாயாரைச் சேவித்து; தாயே! அடியேன் உன் கிருபாகடாக்ஷத்துக்குப் பாத்திரனாகும்படி கிருபைகூர்ந்து வரந்தரும்படி எழுந்தருளினதனால் நீ திரிலோகத்தையும் விடாமல் எழுந்தருளியிருக்கவும், எவனாகிலும் பக்தியுத்தனாய் இந்த ஸ்தோத்திரத்தினாலே உன்னைத் துதித்தால் அவனை நீயொருநாளும் கைவிடாமல்ரக்ஷித்தருளவும்

வேண்டும்" என இரண்டுவரங்களைக் கொடுத்தருளும்படி வேண்டினன்.

த்ரைலோக்யம் த்ரிதசச்ரேஷ்ட
நஸந்த்யக்ஷ்யாமி வாஸவ ।
தத்தோ வரோ மயாயம் தே
ஸ்தோத்ராராதந துஷ்டயா ॥

யச்ச ஸாயம் ததா ப்ராத:
ஸ்தோத்ரேணாநேந மாதவ:
மாம் தோஷ்யதி நதஸ்யாஹம்
பவிஷ்யாமி பராங்முகீ ॥

ஏவம் வரம் ததௌ தேவீ
தேவராஜய வை புரா ।
மைத்ரேய ஸ்ரீர்மஹாபாகா
ஸ்தோத்ராராதந தோஷிதா ॥

மஹாலக்ஷ்மியும் இந்தப் பிரார்த்தனையைத் திருவுள்ளம் பற்றி தேவேந்திரனைப்பார்த்து; "அமரேந்திரா! நீ விரும்பிய படியே நீ யாளுகிற உலகங்களை நான்விட்டு நீங்குவதில்லை. அன்றியும், எவன் தினந்தோறும் காலைமாலைகளில் இந்தத்தோத்திரத்தினால் என்னைத் துதிக்கிறானோ அவனை யொருநாளும் நான் அசட்டைசெய்யாமல் கடாக்ஷிக்கிறேன்" என்று இரண்டு வரங்களையும் கொடுத்தருளினாள்.

கேட்டீரோ மைத்திரேயரே! முன்பு ஸ்ரீதேவி பிருகு மகாரிஷிக்குக் கியாதியென்கிற ஸ்திரீயினிடத்தில் அவதரித்தாளென்று சொன்னேனே; பின்பு அமிர்தங் கடைந்த காலத்திலே திருப்பாற்கடலிலேயும் அமவதரித்தாள். இதுமாத்திரமன்று. லோகநாதனான ஜனார்த்தனன் எந்தெந்த காலங்களில் உலகங்களில் அவதரிப்பானோ, அந்தந்த காலங்களில் ஸ்ரீதேவியும் அவனோடுகூட அவ்வவதாரப் பிரயோஜனம் தலைக்கட்டும்படி அவதாரஞ்செய்தருளுவள். முன் நாராயணன் அதிதிக்குக்குமாரனாக அவதரித்தபோது; இவள் பதுமையென்கிற திருநாமமுடையவளா யவதரித்தாள். அவன் பரசுராமனாக அவதரித்தபோது, இவள் பூமிப்பிராட்டியாக அவதரித்தாள்.

அவன் ஸ்ரீராமசந்திரனாய் அவதரித்தபோது, இவள் ஸீதா பிராட்டியாக அவதரித்தாள். அவ்வெம்பெருமான் கிருஷ்ண ளுக அவதாரஞ் செய்தருளினகாலத்தில்: இவள் ருக்குமணிப் பிராட்டியா யவதரித்தாள். இப்படியே மற்ற அவதாரங்களி லேயும், இப்பிராட்டி எம்பெருமானைவிட்டுப் பிரியாமல் கூடவே அவதரித்துக் கொண்டிருப்பள். எம்பெருமான் தேவதா ஸ்வ ரூபத்தோ டவதரித்தால்; இப்பிராட்டியும் அதற்கேற்ற தேவ திருமேனியோடே யவதரிப்பாள். மனுஷ்ய வடிவத்தோட வதரித்தால்; தானும் மனுஷ்ய வடிவோடே யவதரிப்பாள். எம் பெருமான் செய்தருளுந் திருவவதாரங்களுக்கு இசைந்த திவ் விய மங்கள விக்கிரக குணாதிகளோடு பிராட்டியும் அவதரித் துக்கொண்டிருப்பாள்.

> ஐ_தி ஸ:கஃவிஃ-ஸ்தூவா_ஷ்டிஹெ த-ஃ
> ஷுஃதி ர்ய தீ:ஒ, ஃஃவொாஃ_தா ஹி ஃக்ஷ்யா:।
> கூநுாஃந தீஹ வஃ்யெத ரீயஹி ஸெஃ்ய:
> வஸ_தி ந தெஸா கஃாஃவிஃ வீஃக்ஷீ:॥

மைத்திரேயரே! ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியின் இந்தத் திருவவதா ரத்தை எந்தமனிதன் அன்போடு பாராயணஞ்செய்கின்றனோ; அல்லது எவன் உள்ளன்போடு கேட்கின்றனோ; அவர்கள் வீடு களில் மூன்று தலைமுறைவரைக்கும் பெரிய பிராட்டியார் பிரி யாம லெழுந்தருளியிருப்பாள். எந்தக் கிருஹங்களில் இந்த ஸ்ரீதேவியின் சரித்திரம் நித்தியமாய்ப் படிக்கப்படுமோ; அந்த மாளிகைகளில் சண்டைக்கு மூலமான ஏழ்மை எப்போதும் சேராது. ஸ்ரீதேவி முன்பு பிருகுமகர்முனியின் புத்திரியாகி மறுபடியும் திருப்பாற்கடலில் அவதாரஞ் செய்த விதத்தை உமக்குத் தெரியச் சொன்னேன். ஸமஸ்த ஐசுவரியகாரணமாய் இந்திரனால் கூறப்பட்ட இந்த இலட்சுமீ ஸ்தோத்திரத்தை யாராகிலும் நித்தியம் பக்தியுடனே படிப்பார்களோ; அவர்கள் ஒருக்காலும் அமங்களத்தை யடையாமல் எல்லா இஷடங்களை யும் அடைந்து சதிராக வாழ்ந்திருப்பார்கள்.

ஒன்பதாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பத்தாவது அத்தியாயம

பிருகுமரீசி முதலானோர் வமிசம்

கதிதம் தே ஸர்வம் ஸம்யக் த்வத்ஷோடஶ மஹாமுநே
ஹ்ருதானந்தர ஸ்ருஷ்டேர்ப்ருகுஷ்மேவாதே ஸம்யக் தாம்வதந:||

பின்பு மைத்திரேயர் தம் ஆசாரியனை வணங்கி; முனிஸ்ரேஷ்டரே! உம்முடைய அநுக் கிரகத்தினால் பிராட்டியின் திருவவதார வைபவத்தைத்தெளிவாக அறிந்தேன். இனிப்பிருகு முதலானோருடைய வமிச வரலாற்றைப்பற்றி அருளிச் செய்ய வேண்டுமென ; பராசர முனிவர் கூறத்தொடங்கினர்.

ஓ மைத்திரேயரே! பிருகு மகரிஷிக்குக் கியாதியென்கிற ஸ்திரீயினிடத்தில் ஸ்ரீ விஷ்ணு பத்தினியான இலக்ஷ்மியும், தாதா, விதாதா என்ற இரண்டு பிள்ளைகளு முண்டானார்களன்றோ? அந்தத் தாதாவும் விதாதாவும் மேருபுத்திரிகளான ஆயதி, நியதி என்கிற கன்னிகளை வரிசையாக விவாஹஞ்செய்தார்கள். அவர்களில் தாதாவுக்குப் பிராணனென்கிற குமாரனுண்டானான். அவனுக்குத் த்ருதிமானென்கிற மகனுதித்தான். அவனுக்கு அசாவனென்கிற குமாரன் பிறந்தான். விதாதாவுக்கு மிருகண்டு என்கிற புத்திரனுண்டானான். அவனுக்கு மார்க்கண்டேயன்பிறந்தான். அந்தமுனிக்கு வேதசிரஸ்ஸென்கிற தநயன் ஜனித்தான். இவர்களால் பிருகுவமிசம் உலகத்தில் பரவிவந்தது. அது அப்படியிருக்க, மரீசிமகரிஷிக்கு சம்பூதியென்கிற பத்தினியினிடத்தில் பௌர்ணமாஸனென்கிற புத்திரன்பிறந்தான். அவனுக்கு விரசன் பர்வதன் என்கிற இரண்டு புத்திரர்களுண்டானார்கள். அவர்களுடைய குலக்கிரமம் பின்னால் சொல்லுவேன். ஆங்கிரஸ ரிஷிக்குப் பத்தினியான ஸ்மிருதியென்பவள் ஸினீவாலி, குஹூ, ராகை, அநுமதி என்று சொல்லப்பட்ட நான்கு பெண்பிள்ளைகளைப் பெற்றாள். அத்திரி மகரிஷிக்கு மனைவியான அனஸூயையென்கிறவள்சந்திரனையும் துர்வாஸஸையும் தத்தாத்திரேயர் என்கிற

மஹார்யோகியையும்பெற்றாள். புலஸ்தியருக்குப் ப்ரீதி யென்கிற பாரியையினிடத்தில் தத்தாத்திரி யென்கிற குமாரனுண்டானான். அவன் முன்பிறவியில் ஸ்வாயம்புவ மநுவந்தரத்தில் அகஸ்தியனாக இருந்தான். புலஹனென்கிற ரிஷிக்கு க்ஷமை யென்கிறவளிடத்தில் கர்த்தமன், அர்வரீவான், ஸகிஷ்ணு என்கிற மூன்று மக்களுண்டானார்கள். கிரது வென்கிற மகரிஷிக்கு சன்னதி யென்பவளிடத்தில் ஊர்த்தவரேதஸ்ஸும், கட்டைவிரல் கணுவள வுள்ளவர்களும் சூரியப் பிரகாசிகளுமான வாலகில்யர் என்கிற அறுபதினாயிரம் ரிஷிகளுமுண்டானார்கள். வசிஷ்டருக்கு ஊர்ஜை யென்கிற பெண்ணிடத்தில் இரஸனும், காத்திரனும், ஊர்த்வ பாஹுவும், ஸவனனும், அனகனும், ஸுதபனும், சுக்கிரனும் ஆகிய ஸப்த மஹா ரிஷிகள் பிறந்தார்கள். பிரம தேவனுக்கு மூத்தமகனான அக்கினி யென்பவனுக்கு சுவாஹை யென்கிற பத்தினியிடத்தில் பாவகனும், பவமானனும்; சுசியும் ஆகிய புத்திரர் மூவர் பிறந்தார்கள். அவர்களுடைய குலத்தில் நாற்பத்தைந்து பிள்ளைகள் வம்சகாரிகளாக உதயஞ் செய்தார்கள். இவர்களும் இவர்களுடைய தகப்பன்மார் மூன்றுபேரும் கூடஸ்தனான அக்கினி அபிமான தேவதையும் ஆக நாற்பத்தொன்பது பேரும், அக்கினிகளென்று சொல்லப்பட்டிருப்பார்கள். ஓ மைத்திரேயரே! நான்முகன் சிருஷ்டித்த அக்கினிஷ்வாத்தர் என்றும், பர்ஹிஷதரென்றும் சொல்லப்பட்டு, யாகஞ் செய்யாதவர்களும் யாகஞ் செய்பவர்களுமான பிதுர்கணங்களைச்சேர்ந்து ஸ்வதை யென்கிறவள் மேனை வைதாணி என்கிற இரண்டு பெண்களைப் பெற்றாள். அவ்விருவரும் யோகாப்பியாஸ முள்ளவர்களாய்ப் பிரம்மவாதினிகளாய் உத்தமமான ஞானமும் சமதமாதிகுணங்களு முள்ளவர்களாய் இருந்தார்கள்.

இத்யேஷா தக்ஷகந்யாநாம் கதிதாபத்யஸந்ததி:।
ச்ரத்தாவாந் ஸம்ஸ்மரந்நேதாம் நாநபத்யோऽபிஜாயதே॥

இவ்விதமாய் விர்த்தியான தக்ஷபுத்திரிகளுடைய ஸந்தானக்கிரமம் சொன்னேன். இதை நம்பிக்கையோடு ஸ்மரணஞ் செய்த மனிதன் ஸந்தான மில்லாதவனாகமாட்டான்.

பத்தாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினோராவது அத்தியாயம்

துருவசரித்திரம்

𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌵𑍍𑌰𑌤𑍋𑌤𑍍𑌤𑌾𑌨𑌪𑌾𑌦𑍌 𑌮𑌨𑍋𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌯𑌮𑍍𑌭𑍁𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌤𑍁 ।
𑌦𑍍𑌵𑍌 𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑍌 𑌸𑍁𑌮𑌹𑌾𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑍌 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌜𑍍𑌞𑍌 𑌕𑌥𑌿𑌤𑍌 𑌤𑌵 ॥

திரும்பவும் ஸ்ரீபராசரர் மைத்திரேயரைப்பார்த்து, முனீந்திரனே! ஸ்வாயம்புவ மநுவுக்குப் பிரியவிரதனென்றும், உத்தான பாதனென்றும் இரண்டு பிள்ளைக ளுண்டானாரென்று முன்பு சொன்னே னன்றோ, அவர்களில் உத்தானபாதனுக்கு ஸுருசி ஸுநீதி யென்று மனைவிக ளிருவரிருந்தார்கள். அவர்களுள் ஸுருசி உத்தான பாதனுக்கு பிரியமுள்ளவளா யிருந்தாள். அந்தப்பெண்ணுக்கு உத்தமனென்று சொல்லப்பட்ட குமாரனுண்டானான். அவன் தகப்பனுக்கு மிகவும் பிரியனா யிருந்தான். ஸுநீதி யென்கிறபெண் கணவனுக்குப் பிரியமில்லாதவளா யிருந்தாள்.

அப் பெண்ணுக்குத் துருவனென்கிற குமாரன் பிறந்து ஸகல குணபிராமனாக இருந்தான், ஒரு நாள் அவன், சிங்காஸனத்தில் வீற்றிருந்த தன் தகப்பனுடைய மடியிலே யுட்கார்ந்திருந்த தன்னுடன் பிறந்த உத்தமனைப்பார்த்துத் தானும் அவ்விதம் உட்காரவேண்டுமென்று கிட்டப்போனான். அப்போது தகப்பன், ஸுருசி எதிரி லிருந்தபடியினால் புத்திரனுடைய எண்ணத்தை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. இவ்விதமாய்ப் பிதாமடியின்மே லேறவேண்டுமென்று வந்த சக்களத்திமகனை துருவனைப்பார்த்து, ஸுருசி “சிறுவனே! நீ யேன் வீணாக இம் முயற்சி செய்கின்றாய். இந்த மனோரத முனக்குக் கிட்டாது. என் வயிற்றில் ஜனியாமல் வேறொருத்தி வயிற்றில் பிறந்த நீ இந்த உத்தமோத்தமமான சிங்காதனத்திலே யிருக்க நினைக்கின்றது அறியாமையேயாம். நீ இந்த பூபாலனுக்கு மகனானாலும், ஸகல ராச்சிய லக்ஷ்மி நிவாஸமான சிங்காஸனத்துக்கு நீ தகுந்தவனாக மாட்டாய். என் குமாரனே அதற்குத் தக்கவனாவான். வீணான கஷ்டம் வேண்டாம், என் குமார

னுக் கிருக்கிறதுபோ லுனக்கு மிப்படிப்பட்ட மேன்மையான உள்ளாசை இருக்கத்தகாது. பிள்ளாய்! நீ பாக்கியமில்லாத ஸுநீதி கருப்பத்தில் பிறந்ததை நினைத்துக் கொள்ள வேண்டாமா? போ" என்று இழிவாகச் சொன்னதைப் பொறுமல், கோபத்தினால் கலங்கின மன முடையவனாய், தடீரென்று தன் தாயார் வீட்டிற்குப் போய் விட்டான்.

அந்த ஸுநீதி, கோபத்தினால் கண் சிவந்து உதடு துடிக்க வந்த தன் மகனை மடியிலுட்கார வைத்துக் கொண்டு சொல்லுகின்றாள், "குமாரனே! உன் கோபத்துக்குக் காரணமென்ன? உன்னையார் உபலாளனம் பண்ணாதே போனார்கள்? உனக்கு இப்படி அபராதஞ் செய்து, பூமண்டலேசுவரனான வுன் பிதாவை அவமானஞ் செய்தவர் யார்?" என்று கேட்டதற்குத் துருவன், ஸபத்னீ மாதாவான ஸுருசி கெர்வத்துடன் அரசனண்டையில் தன்னைச் சொன்ன வார்த்தைகளையெல்லாம் மாதாவுடனே சொன்னான். அதைக் கேட்டவுடன் ஸுநீதியானவள் பெருமூச்சு விட்டுக் கண்ணொளி மழுங்கி, மெலிந்தவளாய்ச் சொல்லலுற்றாள்.

பாலகனே! ஸுருசி சொன்ன வார்த்தைகளெல்லாம் உண்மை தான். நீ சொற்பமான பாக்கியமுள்ளவன். ஏனென்றால் மஹா புண்ணிய முள்ளவர்களுடைய குழந்தை சத்துருக்களால் இப்படி சொல்லப்படுமா? இத்தனையும் உன்னுடைய முந்திய ஜன்ம வினைத்திரிபாக நினைத்து, மனதிலே துக்கத்தை விட்டு விடு. உன்னுடைய பூர்வ ஜன்ம புண்ய பலத்தை யபஹரிக்க எவராலே யாகும், நீ செய்யாத கர்மபலத்தைக் கொடுக்கத்தான் எவராலாகும். பாக்கியவான்களான புருஷர்களுக்கே யல்லாமல் மற்றவருக்கு மஹாராஜ யோக்கியமான சிங்காஸனமும் சவேதச் சத்திரமும் கஜதுரகாதி வாகனங்களு முண்டாகுமா? ஸுருசியானவள் பாக்கியவசத்தினால் கணவன் தன்னிடத்தில் மிகவும் பிரியமுள்ளவளா யிருக்கப்பெற்று, பரிபூர்ண மனோரதையாய்ச் ஸுகமாயிருக்கிறாள். என்னைப் போல் பாக்கிய மில்லாமலிருக்கிறவள் மனைவி யென்கிற பெயர்மாத்திர முடையவளாய்த் துன்ப முற்றிருக்கிறாள்.

உத்தமன் புண்ணியவானைபடியினால் ஸுருசிக்கு மகனாகப் பிறந்தான். அற்ப பாக்கியனை நீ யென்கருவிலே ஜனித்தாய் குழந்தாய்! என்ன செய்யலாம் எவனுக்கெந்தமட்டும் அதிர்ஷ்டமோ, அவன் அந்த மட்டிலே ஸந்தோஷிக்க வேண்டும். இது தான் யுத்திமானுடைய காரியம். ஆனபடியினால் ஐசுவரியத்தை நினைத்துத் துக்கிக்க வேண்டாம். ஆனால்ஸுருசி சொன்ன வார்த்தைகளுக்கு நீ மனம்பொறு விட்டால், உனக்கு அப்படிப்பட்ட மேன்மை யுண்டாகும்படி ஸகல பலப்பிரதமான புண்ணியத்தைச் செய்ய எத்தனப்படு. தர்மாத்துமாவாய் நல்ல நடக்கையி லிருந்துகொண்டு ஸர்வபூத தயாபரனும் ஸர்வஜன மித்திரனுமாகச் ஸுகிர்தங்களைச் செய்தால், தண்ணீர் பள்ளத்தி லெப்படிபோய்ச் சேருமோ அப்படியே, செல்வங்களுங் குணவானை மனிதனிடத்தில் தானே வந்துசேரும்" என்று அன்னை சொல்லக்கேட்டுத் துருவன், அன்னையைப் பார்த்து, அம்மா! நீ சொன்ன வார்த்தைகள் ஸுருசிசொன்ன துர்ப்பாஷணத்தினாலே பிளந்திருக்கிற என்னிருதயத்தில் பதியவில்லை; ஐசுவரிய கெர்விதையான அவளால் நிராகரிக்கப் பட்ட நான், ஸர்வோத்தம்மான ஸ்தானத்தைத் தேடுவதற்கு முயற்சி செய்கின்றேன் பார்; மஹீபாலனுக்கு அத்தியந்த பிரியையான ஸுருசியினுடைய கருப்பத்தில் பிறவாமல் உன்னுதரத்தில் பிறந்தவனாகிலும் என்னுடைய மேலான திராணியைப் பார். என்னுடைய பிராதாவான உத்தமன் ஸுருசிக்குக் குமாரனைபடியினால் தகப்பன் கொடுத்த இராச்சியத்தை அனுபவிக்கட்டும். நான் எனது சக்தியினால் ஸம்பாதிக்கப் பட்ட செல்வமல்லாமல் ஒருவர் கொடுத்த செல்வத்தைக் கைக் கொள்ளேன். என் தகப்பனுக்குத் துர்லபமான திவ்வியஸதானத்தைத் தவத்தினால் சம்பாதிக்கின்றேன்." என்று சொல்லித் தாயாருடைய அநுமதியைப் பெற்றுக் கொண்டு அதிசீக்கிரமாகப் பட்டணத்தை விட்டு, அந்த பட்டணத்துக்குச் சமீபத்திலே யிருக்கிற ஒரு தோட்டத்திலே சென்றான்.

அங்கே கிருஷ்ணாஜினவுத்தரீயங்களையே ஆஸனமாக விரித்துப் போட்டு உட்கார்ந்திருக்கிற ஏழுரிஷிகளைக் கண்டு அந்த ராஜகுமாரன் அவர்களுக்குத் தெண்டனிட்டு விநயத்தி

ணால் மிகுந்த வணக்கத்துடன் சொல்லுகின்றான். "முனீந்திரர்களே! நான் உத்தான பாதனுக்கு ஸுநீதி வயிற்றில் பிறந்த குமாரன். துருவனென்கிற நாமதேயமுடையவன், மிகுந்த மனவருத்தத்தினாலே தேவரீர்கள் ஸந்நிதிக்கு வந்தேன்" என்று சொல்லக்கேட்டு, அந்த மஹாமுனிகள் குழந்தையைப்பார்த்து "ராஜகுமாரனே! நீ நாலைந்து வயதுள்ளவனாயிருக்கிறாய். இவ்வளவு சிறுவனான உனக்கு மனதில் துக்கமுண்டான காரணமென்ன? உன்பிதா வாழ்ந்து கொண்டிருக்கையிலே உனக்குக் குடும்ப ரக்ஷணபார மில்லையே. ஆனதால் இஷ்டமான அர்த்தமேதாகிலு முனக்குக் கைகூடாமலிருக்க மாட்டாதே. இஷ்டபந்து ஜனவியோக முண்டானதாகவும் தோன்றவில்லை. உன் சரீரத்தில் பிணி துன்ப மொன்று முண்டாயிருக்கவு மில்லை. இப்படியிருக்கமனவெறுப்புக்குக் காரணமென்ன, சொல்லப்பா" என்று கேட்க துருவன் அந்த மஹாமுனிவர்களைப் பணிந்து "என் தாய்க்குச் சக்களத்தியாகிய ஸுருசி சொன்ன வார்த்தையாலே வெறுப்புண்டாயிற்று. அந்த அவமானத்தைப் பொறுக்க மாட்டாமையால் வந்தேன்" என்று சொல்லக்கேட்டு அந்த முனிவர்கள் ஒருவரோ டொருவர், "இந்தப்பாலகன் சக்களத்தித் தாய்ப்பேச்சைப் பொறுக்கமாட்டாமல் கோப பரவசனாகப் புறப்பட்டு வந்தானன்றோ. உக்கிரமான க்ஷத்திரிய தேஜஸைப் பார்த்தீர்களோ. இவ்வளவு சிறுவனும் அவமானம் பொறுக்கவில்லையே" யென்று பேசிக்கொண்டு துருவனைப் பார்த்து, "இராஜகுமாரனே! நீ மனஸ்தாபத்தினாலே நொந்து என்ன செய்யவேண்டுமென்று நினைத்திருக்கிறாய், அதற்காக எங்களாலுனக்கு வேண்டிய உதவியென்ன" என; துருவன் முனீந்திரர்களே! அடியேன் இராஜ்யத்தையாவது மற்றுமுண்டான பொருள்களையாவது விரும்புகின்றேனில்லை. ஆனால் இதன் முன்னொருவனாலேயும் அனுபவிக்கப்படாததாய் அபூர்வமாய், ஸகல ஸ்தானங்களுக்கும் உன்னதமாயு மிருக்கும்நல்ல ஸ்தானத்தை வேண்டுகின்றேன். இந்த மனோரதம் நிறைவேறும்படியான உபாயத்தை அடியேனுக்கு அநுக்கிரகிக்க வேண்டும்" என்று சொன்னான். அதற்கு மரீசிமஹாமுனிவர், "ஓ ராஜகுமாரனே! ஸ்ரீ கோவிந்தனுடைய சரணார விந்

தங்களை யடைந்து ஆரர்தியாதவர்களுக்குச் ஸர்வோத்தம மான ஸ்தானங் கிடைக்கமாட்டாது, ஆனபடியினாலே நீ பக்த பராதீனனான அச்சுதனை ஆராதனஞ்செய்" யென்று அருளிச் செய்தார். பின்பு அத்திரிமகாரிஷி அந்த ராஜகுமாரனைப் பார்த்து, "லோகேசுவரனான பிரம்மாதிகளுக்கும் அதீசுவரனான ஜனார்த்தனன், எவனைக் கடாக்ஷிப்பானோ அவனே, அழிவில் லாத திவ்வியஸ்தானத்துக்கு உடையவனாவான். என் வார்த்தை யை ஸத்தியமாக நினை" என்றார். அப்பால் ஆங்கீரஸர், "சராசராத்மகமான சகல பிரபஞ்சமும் எவனுடைய குக்ஷியி லிருக்கின்றதோ, அந்தக் கோவிந்தனுடைய சரணகமலங்களை அர்ச்சனைபண்ணு. ஸர்வோன்னதமான ஸ்தானத்தைப் பெறு வாய்" என்று அருளினார். பிறகு புலஹமகரிஷி, "எவன் பரப் பிரம்மமும் பரமப்பிராப்பியமும் ஸர்வ வியாபகனுமாக இருக் கின்றானோ, அந்த ஸ்ரீஹரியை ஆராதனஞ் செய்கிறதினாலேமிக வும் துர்லபமான மோக்ஷத்தையு மடையலாமென்றால், இதர ஸ்தானங்களை யடைகிறதற்கு ஸந்தேகமென்ன" என்று சொல் லியருளினார். பின்பு கிரதுமகரிஷி, "எவன் யக்கியங்களாலே ஆராதிக்கப்படும் புருஷனாகவும், யக்கிய சொரூபியாகவும் யக்கி யங்களுக்கு அதிபதியாகவும் இருக்கிற பரமபுருஷனோ? அந்தச் ஜனார்த்தனன் திருவுள்ளம்பற்றினானாகில் அடையக்கூடாதஸ்தா னமுமுண்டோ" வென்று கூறினார். பின் புலஸ்தியமகரிஷி, "பூர் வதத்திலே இந்திரன் ஜகத்பதியான எவனை யாராதித்துச் சர்வோன்னதமான இந்திரபதவியை யடைந்தானோ, அப்படிப் பட்ட யக்கியேசுவரனான ஸ்ரீ விஷ்ணுவை ஆராதனம் பண்ணு" என்று சொல்லியருளினார். அப்பால் வஸிஷ்டர், "குழந்தாய்; ஸ்ரீ விஷ்ணுபகவானை ஆராதனஞ்செய்வாயாகில் இதுவரையி லும் இல்லாத புதிதான இடமொன்றை நீ மனதிலே நினைந்தா லும் அதையும் ஸித்தமாய் அடைவாய். அப்படியிருக்க முன் னமே சிருஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கிற மூன்று உலகத்துக்கும் உள் பட்ட மேலான ஸ்தானமடையச் சந்தேகமென்ன" என்று அரு ளிச்செய்தார்.

இம்மொழிகளைக் கேட்டுத் துருவன் அந்த மஹாமுனிவர் களைப்பார்த்து, "முனீந்திரர்களே! தேவரீர் ஆராதிக்க வேண்

டியவனை அடியேனுக்குத் தெரியும்படி அருளிச் செய்தீர்கள்; அம்மெம்பெருமான் திருவுள்ளமிரங்கி கிருபைசெய்யும்படி ஜெபிக்கவேண்டிய மந்திரத்தையும் ஆராதனஞ் செய்யவேண்டிய முறையையும் அடியேனுக்குப் பிரஸாதிக்கவேண்டும்' என்றுகேட்க அந்தமகரிஷிகள் "ஓ இராஜபுத்திரனே! ஸ்ரீ விஷ்ணுவினிடத்தில் பக்திசெய்யவேண்டுமென்கிற மனிதன், முன்னதாகப் பாஹ்யவிஷயேச்சைகளைவிட்டுமனதை நிர்மல மாக்கிப் பின்பு அம்மனதை முகுந்தனுடைய சரணாரவிந்தங்களில் நிச்சலமாகச் சேர்த்து வேறு நினைவில்லாமல் அத்திருவடிகளையே தியானித்துக்கொண்டு பரிசுத்தனாய் "வியஷ்டி ஸமஷ்டி ரூபமாகப் பிரகிருதியும் புருஷனும் சரீரமாகவுடைய சுத்தஞான மயனை வாசுதேவனுக்குத் தெண்டன் சமர்ப்பிக்கிறேன்" என்கிற பொருளை யுடைத்தான மகா மந்திரத்தைச் செபிக்க வேண்டும். உன்னுடைய பிதாமஹனை ஸ்வாயம்புவ மநுவானவர் இந்த மஹாமந்திரத்தினால் ஜனார்த்தனனை யுபாஸனை செய்ததினாலே அவர் திருவுள்ள முகந்து அந்த மநுவுக்கு அவர் விரும்பியபடி மூவுலகத்திலும் கிடைக்கவரிய ஐசுவரியத்தைப் பிரஸாதித்தருளினர்.

உஉள யமாஹிலஷிதா ஜுஸிம் மெதுவொக்ஷு உடிடிஹாஜ்।
தமா க ஜவி மொவிநு தொஷெயெத ஸூா ஜவநு॥

நீயும் அப்படியே இந்த மஹா மந்திரத்தை ஜெபித்து ஸ்ரீயப்பதியை ஆராதனஞ் செய்யக் கடவாய்" என்று நியமித்தருளினர்கள்.

["இங்கு (ஓம் நமோ பகவதே வாசுதேவாய) ஸ்ரீமத் துவாதசாக்ஷர மஹாமந்திரம் உபதேசிக்கப்பட்டது. அது தகுந்த சிஷியனுக்கு ஏகாந்தத்தில் உபதேசிக்க வேண்டியதானதால் அதை மகரிஷி நேராக வருளிச்செய்திலர். இது இலிங்க புராணத்தினால் விளங்கும்.]

பதினோராம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பன்னிரண்டாவது அத்தியாயம்.

துருவன் சித்திபெற்றது.

நிஶஂ்ய த ஈஶேஷண ஶைஶ்யேதய ! ந்ருவபெத ஸூதஃ
நிஜஂ்மாஶ வநா த்ஸா தணிவத்ய ஸ தா ந்ரு ஷீநு॥

இவ்விதம் ஸப்தமகரிஷிகளிட முபதேசம் பெற்று துருவன் ஸந்துஷ்டி யுடையவனுகி மஹாமுனிகளுக்குத் தெண்டனிட்டுக் கிருதார்த்தனுனேன் என்று நினைத்துக் கொண்டு அந்த உபவனத்தை விட்டுப் புறப்பட்டு மதுவென்கிற பெயரை யுடைய அஸுரனுக்கு வாஸஸ்தானமா யிருந்ததினுல் மதுவனமென்று பேர்பெற்றதாயும், பிற்காலத்தில் ஸ்ரீ சத்துருக்கனுழ்வான் அந்த மதுவின் புத்திரனுன லவணுஸுரனைச்சங்கரித்து ,மதுரை யென்கிற புரத்தைச் செய்தருளப் பெற்றதாயும், தேவதேவனுயும் ஸகல பாவங்களையும் போக்கும்படியான புத்தியுள்ளவனுயுமிருக்கிற பரமாத்மாவினுடைய ஸாந்நித்தியமுள்ளதாயுமுள்ள யமுனுநதிதீரத்தில் விளங்குகின்ற மதுவனத்துக்கு வந்து ஸகலபாவக்ஷயகரமான அப் புண்ணியக்ஷேத்திரத்தில் மரீசிமுதலான மகரிஷிகள் உபதேசித்த வரிசையாக ஸகலதேவதைகளுக்கும் நாதனுன ஸ்ரீ விஷ்ணுவைத் தன் இருதயகமலத்தில் தியானித்துக் கொண்டிருந்தான்.

இப்படி ஒரு நினைவாய்த் தியானஞ் செய்து கொண்டிருந்த அந்தத் துருவனுடைய சித்தத்தில் ஸர்வ பூதங்களிலுமுள்ளவனுன ஸ்ரீ ஹரியானவர் அதிப்பிரகாசமாகத் தோன்றியருளினுர். மைத்திரேயரே! கேளும், இந்தப்படி பரமயோகியான துருவனுடைய இருதயத்தில் ஸ்ரீமன் நாராயணன் எழுந்தருளி யிருந்த படியினுல், ஸகலத்தையும் வஹிக்கிற பூதேவி அந்தப் பரமயோகீந்திரனைத் வகிக்கமாட்டாமல் இருந்தாள். அவன் பூமியை இடக்காலாலே தாங்கி நிற்கையில் பூமி இடப்

பக்கத்தில் தாழ்ந்தும் வலக்காலாலே தாங்கி நின்றபோது வலப் பக்கத்தில் தாழ்ந்தும் நின்றது. பிறகு அந்தயோகி ஒரே பாதத்தின் கட்டை விரலால் பூமியில் நின்ற போது, அந்தப் பூமண்டலமானது மலைகளோடு கூட நடுநடுங்கிற்று. மஹா நதிகளும் ஸப்தஸாகரங்களும் கலங்கிப் போயின. இவ்விதமாய் ஜனங்களுக்குக் கலக்க முண்டானதைக் கண்டு, அந்த மநுவந்தரத்திலே யிருந்த யாமரென்று சொல்லப்பட்ட தேவதைகள், சித்தங் கலங்கி, இந்திரனுடனே ஆலோசனை செய்து துருவனுடைய தியானத்திற்கு இடையூறு செய்ய வேண்டுமென்று முயற்சி செய்தார்கள்.

அந்த ஸமயத்தில் தேவேந்திரனுடைய கட்டளையினால் கோரரூபங்களும் பயங்கரங்களுமான கூசுமாண்டங்க ளென்கிற பூத விசேஷங்கள், அந்த மஹாயோகி செய்கிற தியானத்தைக் கலைக்கும்படி வந்து சூழ்ந்து பல மாயங்கள் செய்தன. எப்படியெனில் துருவனுக்கு தாயான ஸுநீதியின் சொரூபத்தை ஒரு மாயை தரித்து துருவனுக்கு எதிரில் "அப்பா மகனே!" என்று இரக்கமான குறலோடு கூவிக்கொண்டு வந்து, குமாரனே! சரீரம் அபாய மடைவதற்குக் காரணமாகையால் கொடியதான இத்தவத்தை நிறுத்து,ஐயோ மகனே! அநேக காலந் தவஞ் செய்து உன்னைப் பெற்றேனே? என் மனோரதங்களைத் தவிர்த்து, அனாதையும் பேதையுமான என்னைத் தனியே அலையவிட்டுச் சக்களத்தித் தாய் சொன்னபேச்சினாலே நீ யிப்படி வருந்துகின்றது நியாயமோ? குழந்தாய்! கதியில்லாத எனக்கு நீயன்றோகதி? ஐந்து வயதுள்ள பாலக! நீ யெங்கே? மிகவும் கடினமான இத்தவ மெங்கே? பயனற்ற இந்தப் பிரயாஸத்திலிருந்து மனதைத்திருப்பு. அப்பனே! இது உனக்கு விளையாடுகிற காலமாயிற்றே? இதற்குப் பின் வேதசாஸ்திரங்களை ஓதும் காலம், அதன்பின் விஷயபோகானுபவங்களுக்குக் காலம், அதற்குப் பிறகல்லவோ தவஞ் செய்வதற்கு காலம். புத்திரனே! விளையாடுகிற பிராயத்தில் தேஹக்கிலேசமான தவஞ்செய்கிறது யுத்தமன்று. எனக்குச் சந்தோஷஞ் செய்வதன்றோ உனக்குத் தருமம்? தாயான என் வார்த்

தைகளைக் கேட்டு இப்பிராயத்துக்குத் தகுந்தபடி என்னோடு கூட வர வேண்டியது உனக்கு நியாயம். இப்படிச் செய்யாமல் புத்தி மோஹத்தினால் இவ்வதர்மத்தைச் செய்கின்றாய். இனி யாவது விட்டு விடு. என்னருமைக் குழந்தாய்! நீ கடின நெஞ்சனாகி யென்வசனத்தைக் கேளாமலிருக்கிறாய். இனி இந்தத்தவத்தை விடாமற் போனையேயானால், இதோபார் உன்னெதிரிலேயே என் பிராணனை விட்டு விடுகிறேன்" என்று இப்படி கண்களிலே தாரைதாரையாகக் கண்ணீர் பெருகக் கதறியழுது கொண்டு நிற்கிற மாயா ஸ்த்ரீயைத் தன் முன்னே கண்டும், துருவன் நாராயண சரணாரவிந்தங்களில் சித்தத்தை வைத்திருப்பதினால் காணாதவனாகவே யிருந்தான். பின்பு அந்த மாயாஸ்த்ரீயும், துருவனைப் பார்த்து, குழந்தாய்! கோராகாரர்களான இராக்கதர்கள் தடி கத்திமுதலான ஆயுதங்களை யெடுத்துக் கொண்டு இதோ உன்னைக் கொல்ல வருகின்றார்கள். இப்போதாகிலும் தவத்தை விட்டோடிவா" என்று சொல்லி மறைந்து போனாள். அதன் பின் பல வித ஆயுதங்களோடு அக்கினிச் ஜ்வாலாகுலமான முகங்களுடையவர்களாய், அநேக அரக்கர்கள் வந்து தோன்றினார்கள். அவர்கள் அச் சிறுவனுக் கெதிரில் வந்து, மிகவும் கூர்மையான தடி கத்தி சூலங்கள் முதலான ஆயுதங்களைக் கைகளிலேந்தி பளபளவென்று மின்னும்படி திருப்பிக் கொண்டு, பயங்கரமாகக் கர்ஜனை செய்தார்கள். அன்றியும், குப்குப்பென்று அனலெழும்புகிற முகங்களுடன் கூடின நரிகள் அந்தப் பாலகனை நாற்புறமுஞ் சுற்றிக் கொண்டு, அதிகோரமாகக் கூவிக் கொண்டிருந்தன. சிங்க முகங்களும் முதலை முகங்களும் ஒட்டக முகங்களுமுள்ள அரக்கர்கள், இந்தப் பையனைக்கொல்லுங்கள் குத்துங்கள் வெட்டுங்கள் புசியுங்களென்று ஒருவர்க்கொருவர் சொல்வது போல் குரூர வசனங்களினாலே அதட்டிக்கொண்டு பெருங்கூச்சலிட்டுப் பயப்படுத்தினார்கள். அவன் கோவிந்தனுடைய சரணாரவிந்தங்களில் லயமான இருதய முடையவனானதினாலே அந்த அரக்கர்களும் அவர்களுடைய ஆயுதங்களும் அந்த நரிகளும் பயங்கரமான சத்தங்களும் அந்தப் பால

கனுக்கு ஒன்றுஞ் செய்யமாட்டாமற் போயின. அவன் இவை களைக் கவனியாமல் ஸ்திர சித்தத்துடனே ஸ்ரீமந்நாராயணனைத் தனக்குள்ளே எழுந்தருளியிருக்கிறவனைத் தியானித்துக் கொண்டு மற்றொன்று மறியாமலிருந்தான்.

இவ்விதம் பிரயோகித்த அந்த மாயைகளெல்லாம்உபயோ கப்படாமல் நாசமடைந்தது கண்ட தேவதைகள், அந்த மகாத் மாவினுடைய தபோமகத்துவத்தினாலே தங்களுக்கு என்ன தீங்கு நேரிடுமோ வென்று பயப்பிராந்த சித்தர்களாய் அத்தவ த்தை நிறுத்தவுபாயந் தேடவேண்டுவது உறுதியெனத் துணி ந்து, அநாதி நித்யனாய்ச் ஜகத் காரணபூதனாய் சரண்ணியனு மாயிருக்கிற ஸ்ரீமந்நாராயணனைச் சரணமடைந்து விண்ணப்பம் பண்ணுகின்றார்கள்." தேவ தேவனே! ஜகந்நாதனே! புரு ஷோத்தமனே! துருவனுடைய தவத்தின் பெருமையினாலே நாங்கள் தபிக்கப்பட்டவர்களாய் உன்னெதிரில் சரணாகதரா னோம். சந்திரன் தினந்தினமுங் கலைகளினாலே வளர்வது போலே, உத்தானபாதனுடைய குமாரன் தபோவிசேஷத்தி னாலே வளர்ந்து வருகின்றான். அதினாலே அடியோங்கள் பயப் படுகின்றோம். அந்த வாலிபன் இந்திர சூரியசந்திராதிகளு டைய அதிகாரத்திலே யெதைக்கேட்பனோ அறியோம். ஆன தினாலே அவனுடைய தவத்தை நிறுத்தி அடியோங்களுடைய விசாரத்தைத் தீர்த்தருள வேண்டும்" என்று வேண்டிக் கொள்ள, புண்டரீகாக்ஷன் தேவர்களைக் கடாக்ஷித்து," துரு வனானவன் இந்திரவருண சூரிய சந்திராதிகளுடைய அதிகா ரங்களிலே யொன்றையும் அபேட்சிக்கவில்லை. அவனுடைய மனோரதத்தை நானறிவேன். நீங்கள் கிலேசத்தை விட்டு உங்க ளுடைய இருப்பிடங்களுக்குப் போய்ச் சேருங்கள். நான் அவ னுக்கு இஷ்டமான வரத்தைக் கொடுத்துத் தவத்தை நிறுத்து கின்றேன்" என்று அருளிச்செய்தான். பிறகு இந்திராதி தே வதைகள் தெண்டன் சமர்ப்பித்துச் ஸ்வஸ்தசித்தர்களாய்த் தங்களுடைய வாஸஸ்தானத்துக்குப் போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

பின்பு ஸர்வாத்மகனான எம்பெருமான் துருவனுடைய ஒரே சித்தமான தியானத்திற்குத் திருவுள்ள முகந்து, நான்கு

தோளுள்ள திருமேனியோடு துருவனுக்குப் பிரத்தியக்ஷமாய் அவனுடக்கு யருளிச் செய்கின்றான்." ஓ உத்தானபாத குமாரனே! உனக்கு சுபமுண்டாகக் கடவது. உன் தவத்துக்குச் சந்தோஷித்து இஷ்டமான வரங்கொடுக்கிறதற்காக இதோ வந்தேன். நீ வெளி விஷயங்களைப் ஒழித்துச் சித்தத்தை யென்னிடத்திலே நிலையாக நிறுத்தினதினால் சந்தோஷமடைந்தேன், இஷ்டமான வரத்தைக் கேள்." என்று அருளிச் செய்யக் கேட்டு, அப்பாலகன் கண்களைத் திறந்து தான் தியானஞ் செய்த விதமாகவே எதிரில் சங்க சக்கர கதாகட்க சார்ங்கங்களாகிய பஞ்சாயுதங்களுடனேயும், கிரீடவனமாலிகா கவுஸ்துப பீதாம்பராதிகளுடனேயும், எழுந்தருளிவந்த ஸ்ரீயப்பதியைக் கண்டு, திடீரென்று ஸாஷ்டாங்கமாய்ப், பூமியில் விழுந்து தெண்டன் சமர்ப்பித்துப், புளகாங்கித காத்திரனாய்ப் பயபக்திகளுடனே தேவ தேவனான ஸ்ரீ மந்நாராயணனைத் துதிசெய்ய நினைத்து, "இந்த மகாபுருஷனைக் குறித்து எந்த வாக்கியஞ் சொல்லுவேன், எவர் சொன்னபடி துதிப்பேன்" என்று மனங் கலங்கி ஒன்றுந்தோன்றாமல் அவ்வெம்பெருமானையே சரணமடைந்து, "ஸ்வாமீ! ஐசுவரிய ஸம்பன்னனே! அடியேன் தவத்துக்குத் திருவுள்ள முகந்தாயானால் தேவரீரை ஸ்தோத்திரஞ் செய்ய நினைக்கின்ற அடியேனுக்கு அதற்கேற்ற ஞானத்தைக் கொடுத்தருள வேண்டும். தேவனே! வேதாந்த வேதிகளான பிரமாதிகளும் உன்னுடைய பெருமையைச் சொல்ல வல்லவர்களல்லர். அப்படிப்பட்ட உன்னைப் பாலகனான அடியேன் எந்த விதமாகத் துதிப்பேன். பரமேசுவரனே! அடி-யேன் மனம் உன் சரணகமலங்களில் பக்தியுடன் கூடினதாய் உன்னைத் துதிக்க வேண்டு மென்கிற விருப்ப முடையதாயிருக்கின்றது. ஆகையால் அடியேனுக்கு அதற்கேற்ற ஞானோதயத்தைத்தந்தருள வேண்டும்" என்று பிரார்த்திக்க, ஸ்ரீ கோவிந்தன் ஸகல வித்தியாமயமான தன்னுடைய திவ்ய சங்கத்தினாலே, அஞ்சலிபண்ணி நின்று கொண்டிருக்கின்ற அந்தப் பாலகனுடைய முகத்திலே தடவியருளினான்.

பின்பு இராஜகுமாரன் ஞானோதயமானதினாலே பிரஸன்னமானமுகத்துடனே தெண்டனிட்டு, அந்தக்ஷணத்திலே சர்வபூதேசுவரனை அச்சுதனைத் தோத்திரஞ் செய்யத் தொடங்கினான்.''பிரிதிவி அப்பு தேயுவாயு ஆகாயங்களும், மனமும் மற்றுமுள்ள இந்திரியங்களும், மகதகங்காரங்களும், மூலப்பிரகிருதியும் எவனுடைய உருவங்களோ, அந்த ஸர்வேசுரனுக்குத் தெண்டனிடுகிறேன். இயற்கையில் சுத்தனாய், ஸூக்ஷ்மரூபியாய், ஞானத்தினாலே எங்கும் வியாபித்தவனாய் பிரகிருதிக்கும் மேலாயிருக்கின்ற புருஷனும் எவனுடைய உருவமாயிருக்குமோ அந்தக் குணாகரனான புருஷோத்தமனுக்குத் தெண்டன் சமர்ப்பிக்கின்றேன். பிருதிவி முதலான பூதங்களும் கெந்தாதி குணங்களும் புத்தியாதிகளும் பிரகிருதியும் ஸம்சாரியான ஜீவனும் ஆகிய இவர்களைக் காட்டிலும் மேற்பட்ட முக்தஜீவன் எவனுடைய உருவமா யிருக்குமோ அப்படிப்பட்ட ஜகத்பதியானவனுக்குத் தெண்டன் ஸமர்ப்பிக்கின்றேன். பரமேசுவரனே! பிர்ஹ்மலக்ஷண முள்ளதாய் ஸகல லோகத்துக்கும் அதிபதியாய்; சுத்தமாயு மிருக்கிற உன் சொரூபத்துக்கு வந்தனஞ் செய்கின்றேன்.'' ஸர்வாத்மகனே! ஸமஸ்த சத்திகளும் அமைந்திருக்கையாகிற பிருஹத்வத்தினாலேயும், ஜகதாகாரத்தினாலேயும் மஹாப்பிரமாணமாக இருப்பதினாலேயும் பிரஹ்மமென்கிற நாமதேய முடையதாய் விகாரமில்லாததாய் யோகி நினைக்கத் தகுந்ததாய் விளங்குகின்ற உன் சொரூபத்துக்கு வந்தனஞ் செய்கிறேன். நீ ஆயிரம் சிரசுகளும் ஆயிரம் பாதங்களும் ஆயிரம் கண்களு முடையவனாய், புருஷனுமாய், எல்லாவற்றையும் வியாபித்து பூமியென்று சொல்லப்பட்ட சராசரமயவான பிரபஞ்சத்தைக் காட்டிலும் பதின் மடங்கதிகமாக மேற்பட்டிருக்கிறாய். சென்றதும் வருவதுமானக் கூட்டங்கள் நீயே. புருஷோத்தமனே! விராட்டு என்று சொல்லப்பட்ட அவியக்த சரீரகனான அநிருத்தனும், ஸ்வராட்டு என்று சொல்லப்பட்ட கேவலாத்ம பிராப்தியுள்ளவனும், ஸம்ராட்டு என்று சொல்லப்பட்ட பரம பதத்தை யடைந்தவனும், அதிபுருஷன் என்று சொல்லப்பட்ட பிரமதேவனும், உன்னிடத்திலே யுண்டானார்கள். ஸமஷ்டி தேஹனான இரணியகர்ப்ப

னென்கிற அப்புருஷன் பிரிதிவிக்கு கீழ்பாகத்திலும், பக்கவுட லிலும், மேற்பட்ட தேகத்திலும், வியாபித்திருக்கிருன், உன் னிடத்தில் பிரபஞ்ச மெல்லா முண்டாயின. உன்னிடத்திலே யே உண்டாகவும் போகின்றன.

இங்ஙனம் உன்னல் சிருஷ்டிக்கப்பட்டு, உன்னுடைய உருவ மாயிருக்கின்ற இரணியகர்ப்ப னுதரத்திலே, அகிலப்பிரபஞ்ச மும் அடங்கி யிருக்கின்றதனல், எல்லாம் உனக்குள்ளேயென்று வேருகச்சொல்லவேண்டுமோ. எல்லா ஹோமஞ்செய்யப்பெற்ற யாகமும், ப்ரஷதாஜ்யம் என்கிற ஹவிஸும் கிராமியங்கள் ஆரணியங்களென்று மிரண்டு விதமான பசுக்களும் இருக்கு யஜுஸ் ஸாமங்களும் சந்தஸ்ஸுக்களும் அசுவங்களும் அஜம் முதலியவைகளும் ஒற்றைப்பல்வரிசை யுள்ளனவாகிய ஜந்துக் கூட்டங்களும் மிருகங்களும் உன்னிடத்தில் உண்டாயின. உன் முகத்தில் பிராமணர்களும் புஜங்களிலே க்ஷத்திரியர்களும், தொடைகளில் வைசியர்களும், பாதத்தில் சூத்திரர்களும் கண் களில் சூரியனும் மனதில் சந்திரனும், பிராணனில் வாயுவும், முகத்தில் அக்கினியும், நாபியில் அந்தரிக்ஷமும், சிரத்தில் சொர்க்கமும், செவிகளில் திசையும், பாதங்களில் பூமியுமுண் டாயின. அதிவிஸ்தீர்ணமான ஆலமரம் மிகவும் சிறியவித் திலே யடங்கி யிருத்தற்போலே மகத்தான இந்தப் பிரபஞ்ச மெல்லாம் பிரளயகாலத்தில் ஆதிகாரண பூதனை உன்னிடத் திலே யடங்கி யிருந்தது. ஆலவிருட்சம் மறுபடியும் வித்தி னின்று முண்டாய்ச் சாகோப சாகமாக விஸ்தார மா்ணுற் போலே சிருஷ்டி காலத்திலே பிரபஞ்ச மெல்லா முன்னிடத்தி லிருந்து உண்டாய் பரந்த தாயின. ஜகந் நாயகனே! பட்டைகள் ஒன்றின்மே லொன்ருய் மூடப்பெற்று, ஓரேவடிவமாகத் தோன்றுகிற இளவாழைக்கன்றே பெரிதாகி வேருகாமலிருப் பதுபோல் சூக்ஷ்ம சிதசித்துக்களோடுகூடிக் காரண ரூபமான உன்னைக்காட்டிலும் தூல சிதசித்துக்களின் ரூபமாய்க் காரிய மான இந்தப் பிரபஞ்சம் வேருகாமலிருக்கின்றது. சுத்த சந் தோஷகரமும், இடைவிடாது நிகழ்வதும், எப்போதும் ஒரே விதமுமாயிருக்கின்ற ஞானமும் உன்னிடத்திலேயேஉண்டு. இப் படியல்லாமல் ஸந்தோஷ துக்கங்களையுண்டாக்குவதும், தனித்த

துக்கத்தை யுண்டாக்குவதுமான அறிவுகள் உன்னிடத்தி லில்லை. ஏனெனில், நீ பிராகிருதங்களான ஸத்துவாதி குணங்களோடு கலப்பில்லாமல் அப்பிராகிருத சுத்த ஸத்துவமயனு யிருக்கின்றுயன்ரு. பிரபஞ்சத்துக்கு வேருய் நிற்கின்ற ஒரே ஆத்மாவாய், ஸர்வ பூத சரீரகனுய் விளங்குகின்றவுனக்கு வந்தனஞ் செய்கின்றேன். பிரபஞ்சத்தில் சிரேஷ்டரான பிரஹ்மாதி சுவரூபியும், சர்வ பூதாந்தர்யாமியுமானவுனக்கு தெண்டனிடுகின்றேன். சூக்ஷ்ம பிரகிருதியும், ஸ்தூலப் பிரகிருதியும், புருஷனும், விராட்டு ஸ்வராட்டு ஸம்ராட்டு என்கிறவர்களும் எல்லாம் நீயே யாகின்றுயன்ருே? அன்றியும் எல்லோருடைய அந்தக்கரணங்களிலேயும் அழிவில்லாத ஞானமயனுகப் பிரகாசிக்கின்ருய். நீ அததின்ஸாரமாய்ச் ஸர்வத்திலேயு மிருக்கின்ருய். உன்னிடத்தில் ஸர்வமுமிருக்கின்றது. ஆதலால் ஸர்வாத்மகனை உனக்குத் தெண்டனிடுகின்றேன். இப்படி நீ எல்லாவற்றிற்கும் காரணமாய், எல்லாவற்றையும் வியாபித்து, எல்லாவற்றிலுள்ளு மிருக்கின்ரு யானபடியினுல்,நீயே அடியேனுடைய மனோரதமுழுதும் அறிவாய். ஆதலால் அடியேன் விண்ணப்பஞ்செய்ய வேண்டுவதென்ன இருக்கின்றது. ஸ்வாமீ! உன்னைப் பிரத்தியக்ஷமாகக் கண்டு தெண்டன் ஸமர்ப்பித்தேனுனதினுல் அடியேன் மனோரதங்களும் நிறைவேறின, அடியேன் தவமும் பயனடைந்தது, அடியேன் கிருதார்த்தனுனேன்" என்று இப்படி துதிசெய்து நின்ற துருவனைப்பார்த்து, எம்பெருமான் அருளிச் செய்கின்ருர்.

"இராஜ குமாரனே! என்னைக்கண்டு வணங்கினதினுல் உன் தவம் பயனுற்றது சரிதான். ஆனுல் நான் ஸேவை கொடுத்தது வீணுகக் கூடாதாகையால் உனக்கு வேண்டிய இஷ்டத்தைக் கேள், நான் பிரத்தியக்ஷமானேனுனுல் புருஷர்களுக்குச்சகல மனோரதங்களும் கைகூடும்" என்று பெருமாள் அருளினதைத்கேட்டுத் துருவன் விண்ணப்பஞ் செய்கிருன். "தேவதேவனே! ஸர்வ பூதாந்தர்யாமியான வுனக்கு அடியேனுடைய இஷ்டம்தெரிந்தே யிருக்கின்றது, ஆனுலும் நியமித்தபடியினுல் விண்ணப்பஞ் செய்கின்றேன். மூடனை அடியேன் துர்லபமான பொருளை பிரார்த்திக்கின்றேன். இந்திரன் உமத

னுக்கிரகத்தினலேயன்றே திரிலோக ராச்சியத்தை யனுபவித்துக்கொண்டிருக்கின்றன். ஜநார்த்தனனே! ஸுருசியானவள், தன் கருப்பத்திலே பிறவாதபடியினலே நீ ராஜயோக்கியமான சிங்காசனத்துக்கு அதிகாரியல்ல என்று அடியேனைப்பார்த்து வெகு இறுமாப்போடு சொன்னளன்றே? ஆனதினல் ஜகத்துக்கு ஆதாரபூதமும் ஸர்வோத்தமமும் அழியாததுமான உன்னத ஸ்தானம் பெறவேண்டு மென்று அபேக்ஷிக்கின்றேன். அநுக்கிரகித்தருளவேண்டும்" என, ஸ்ரீ பகவான் இராஜ குமாரனைக் கடாக்ஷித்து, "பாலனே! உனக் கபீஷ்டமான ஸ்தானத்தை யடையக்கடவாய், இதற்குக் காரணம் வேறுமுண்டு, சொல்லுகிறேன் கேள்: பூர்வஜன்மத்தில் நீ யொரு பிராமணனய்ப்பிறந்து, தாய்தந்தைகளின் சிசுருஷைகள் செய்து தருமம் தப்பாதே ஏகாக்கிரசித்தனய் என்னை யாராதித்துக்கொண்டிருந்தாய்; சிலநாள் சென்ற பிறகு உனக்கு காளைப்பருவம் வந்தபோது, ஸர்வாபரண பூஷிதனும் ஸகலபோக ஸம்பன்னனும் மஹா சுந்தரதேக முடையவனுமான ஒரு இராஜகுமாரன் நேசனனன்; அப்போது துர்லபமான அவனுடைய ஐசுவரிய போகங்களைக்கண்டு ஆசைப்பட்டு, இராஜபுத்திரனகப் பிறக்க வேண்டு மென்று விரும்பினய்; ஆனதினல் உன் மனேரதத்துக்கு ஏற்றதாயும் அடைய முடியாததாயுமுள்ள உத்தானபாதன் அரண்மனையில் பிறந்தாய்; என்னைத் துதியாத மற்றவர்களுக்கு உலக பூஜிதமான ஸ்வாயம்புவமநு வமிசத்தில் ஜனன முண்டாவது கடினம்.

இப்பொழுதும் நீ மிகுந்த பக்தி விசேஷத்தினலே என்னை இனிக்கும்படி செய்தாய். என்னிடத்தில் சித்தத்தை நிறுத்தி என்னைத் தியானஞ் செய்த மனிதன் அதிசீக்கிரத்தில் ஸர்வோத்தமமான மோக்ஷத்தையும் அடைவனனல், அற்பமான சொர்க்காதி பலன்களை யடைவது அற்புதமோ. நீயும் என்னுடைய அநுக்கிரகத்தினல் மூன்று லோகங்களுக்கும் மேற்பட்டதாய் ஸகல நக்ஷத்திரகிரஹங்களுக்கும் ஆதாரபூதமாய், சூரிய சந்திர அங்காரக புத குரு சுக்கிர சனிகளுடைய ஸ்தானங்களுக்கும், நக்ஷத்திர மண்டலத்துக்கும், சப்தரிஷிமண்டலத்துக்கும், விமானரூடனய் ஸித்தாதிகள் ஸஞ்சரிக்கின்ற

ஸ்தானங்களுக்கும் அதியுன்னதமாய், விளங்குகின்ற திவ்விய ஸ்தானத்தை யடைந்து, ஸுகமாயிருப்பாய், தேவதைகளில் சிலர் சதுர்யுக பரியந்தமும், சிலர் மநுவந்தர பரியந்தமு மல்லாது அதிககாலம் இரார்கள். நீயோ என்கிருபையினால் கல்ப கால பரியந்தமும், அந்தச் சர்வோன்னத ஸ்தானத்திலே சுகமாக இருக்கக் கடவாய், உன்னுடைய தாயான ஸுநீதியும் திவ்விய விமானத்தி லேறிக் கொண்டு நக்ஷத்திர ரூபமாய் பிரகாசித்துக் கொண்டு கல்பாந்த பரியந்தமும் உன் சமீபத்திலே யிருக்கக் கடவள். எவனாகிலுங் காலே மாலைகளிலே, மனவுறுதியுள்ளவனாய் உன்னைக் கீர்த்தனம் பண்ணுவானாகில், அவன் மஹாபுண்ணியத்தைப் பெறுவான் என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

இவ்விதமாகத் தேவதேவனும் உலகத்துக்கு நாதனுமான ஜனார்த்தனனுடைய கிருபையினால் இஷ்டமான வரம் பெற்றுத் துருவன் சர்வலோகோன்னதமான ஸ்தானத்தை யடைந்தான். தாய் தந்தைகளுடைய பணிவிடையினாலும், தவத்தின் பெருமையினாலும், ஸ்ரீமத்துவாதசாக்ஷர மஹா மந்திரத்தின் பெருமையினாலும், மகாத்மாவான துருவனுக்கு உண்டான அபிமானமும் லோகோத்தரமான ஐசுவரியமும் மகிமையும் பார்த்து அசுரகுருவான சுக்கிராசாரியர் ஸந்தோஷ மடைந்து, "சப்தரிஷிகளும் எந்த மகாத்மாவை முன்னிட்டுக் கொண்டு ஸஞ்சரிக்கின்றார்களோ, அந்தத் துருவனுடைய மேன்மையான தவத்தின் பெருமையை என்ன சொல்லுவேன், அவனுடைய தவத்தின் பயனை என்ன சொல்லுவேன், வெகு ஆச்சரியமாயிருக்கின்றது, இந்தப் பெருமையைக் கொண்டாட யாராலே யாகும். இதமும் சத்தியமுமானவாக்குமுள்ள துருவன் தாயான ஸுநீதியின் பெருமையை வர்ணிக்கத்தக்க கவிகளும் உலகத்திலுண்டோ, அந்தப் பெண்ணரசி துருவனைக் கர்ப்பத்திலே தரித்ததினாலே ஸர்வோத்தமும் சாஸ்வதமும் மூன்றுலோகங்களுக்கு மாதார பூதமுமான அந்தத் திவ்விய ஸ்தானத்தை யடைந்தாள், ஓகோ! என்ன அத்ருஷ்டம் என்னமகிமை' என்று சில சுலோகங்களாலே துதித்தார்.

ஶ்ரா௩்த⁴ம் ந வா ப்ரோதி தி³வி வா யதி³ வா ஹவி |
ஸர்வபாபவிநிர்முக்த: ஸ்வர்க்கலோகே மஹீயதே ||

மைத்திரேயரே! எந்தமனிதன் துருவன் ஸர்வோன்னத மான ஸ்தானம் பெற்றதைக் கீர்த்தனஞ் செய்வானே, அவன் சகல பாவ நிவர்த்தியுள்ளவனாய் சொர்க்கலோகத்தில் வாசஞ் செய்வான். அன்றியும் அவன் வானத்திலும் பூமியிலும் நிலைதவறாமலும் ஸகல சௌபாக்கியங்களுமுண்டாய் தீர்க்காயு ளோடு வாழ்வான்.

பன்னிரண்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதின்மூன்றாம் அத்தியாயம்

பிருதுசக்கரவர்த்தி சரித்திரம்

த்⁴ருவாச்சி²ஷ்டிம் ஹவ்யம் ச ஹவ்யாச்சம்பு⁴ரஜாயத |
ஶிஷ்டேராத⁴த்த ஸுச்சா²யா பஞ்ச புத்ராநகல்மஷாந் ||

இவ்விதம் ஸ்ரீபராசரமஹரிஷி துருவசரித்திர மருளிச் செய்து, அவ்வமிசக்கிரம மருளிச்செய்கின்றார். முனிச்ரேஷ்டரே! இவ்வண்ணம் தவஞ்செய்து ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய கிருபையி னால் ஸர்வோத்தமமான அதிகாரத்தை யடைந்து பரிபூர்ண மனோரதனான துருவன், சம்புவென்கிறவளை மணஞ்செய்து கொண்டு அப்பத்தினியிடத்தில் சிருஷ்டி என்றும் பவியன் என்றும் சொல்லப்பட்ட இரண்டு பிள்ளைகளைப்பெற்றான். அவர் களில் சிருஷ்டியென்கிறவன், ஸுச்சாயையென்கிற மனைவியிடத் தில் ரிபு ரிபுஞ்சயன் விப்பிரன் விருகலன் விருகதேஜஸ் என்கிற குமாரர் ஐவரைப் பெற்றான். அவர்களில் ரிபு என்கிறவன் பிர ஹதீயென்கிற மனைவியிடத்தில் சாட்சுஷன் ஸர்வதேஜஸ் என் கிற இரண்டு பிள்ளைகளைப் பெற்றான். அவர்களிலே சாட்சுஷன் வருணனது சந்ததியில் பிறந்தவளும் வீரணப் பிரஜாபதிக்கு மகளுமான புஷ்கரிணியிடத்தில் ஆறாவது மநுவந்தரத்திற்கு

அதிபதியான மநுவைப்பெற்றான். அந்த மநுவுக்கு வயிராஜனென்னும் பிரஜாபதியின் புத்திரியான நட்வலை யென்கிறவளிடத்தில் ஊரு, பூரு, சதத்யும்னன், தபஸ்வி, சத்தியவான், சுசி, அக்கினிஷ்டோமன், அதிராத்திரன், ஸுத்யும்னன், அபிமன்யு என்னும் பத்துமக்கள்கள் பிறந்தார்கள். இவர்கள் மஹா பிரபாவமுடையவர்கள். அந்த ஊரு என்பவனைச் சேர்ந்து அக்கினியின் மகள் மகா தேஜசுள்ளவர்களான அங்கன், சுமனசு, சுவாதி, கிரது, அங்கிரசு, சிபி என்கிற ஆறு பிள்ளைகளைப் பெற்றாள். அங்கனுக்கு மிருத்யு புத்திரியான ஸுநீதையென்கிறவளிடத்தில் வேனன் என்பவன் உண்டானான். மகரிஷிகள் மக்களுக்காக அந்த வேனனுடைய வலக் கையைக் கடைந்தார்கள். அப்போது அதினின்றும் பிருது வென்கிற குமாரன் பிறந்தான். அவன் பிரஜைகளின் நன்மைக்காக பசு வடிவம் தரித்த பூமியினின்றும் வேண்டிய வஸ்துக்களைக் கறந்து கொடுத்தான் என்று சொல்லக்கேட்டு, மைத்திரேயர் ரிஷிசிரேஷ்டரே! மகரிஷிகள் வேனனுடைய வலது கையை ஏன் கடைந்தார்கள்? அதினால் பிருது எப்படி பிறந்தார்? அதைச் சொல்லவேண்டுமென ஸ்ரீபராசரர் கூறுகின்றார்.

மைத்திரேயரே! மிருத்யவுக்கும் பிரதம புத்திரியான ஸுநீதை யென்கிறவள் அங்கனென்கின்ற இராஜாவுக்குப் பத்தினியாகிய வேனனென்னும் மகனைப் பெற்றாளன்றோ? அந்தவேனன் மாதாமகனான மிருத்யுவினுடைய தோஷத்தினால் குணங்கெட்டவனாய் வாலிபம்முதல் துஷ்டஸ்வபாவனாகவே இருந்தான். அவன் எப்போது மகரிஷிகளாலே மகா ராஜாவாகப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்யப்பட்டானோ அப்போதே "யாவரும் இன்றுமுதல் யக்கிஞங்கள் பண்ணவேண்டாம். ஓமங்கள்செய்யவேண்டாம் தானங்கள் கொடுக்கவேண்டாம் நானே யக்கியங்களுக்கு ஆட்சியுள்ளவனும் ஜகத்பிரபுவுமல்லாமல் வேறொருவனில்லை, என்றுபறையறை வித்ததைக்கேட்டு, முனிவர்களெல்லாம் அந்த இராஜாவினிடத்திற் போய்வணங்கி, "ஓராஜேந்திரனே! எங்கள் வசனங்களைக்கேளும் நாங்கள் தேசத்துக்கும் பிரஜைகளுக்கும் இதமாகத் தீர்க்கஸத்திரயாகத்தைச்செய்து யக்கியேசுரனான ஸ்ரீஹரியை ஆராதிக்கி

ரேம். அதினால் உமக்கும் யக்கியபலத்தில் பங்குகிடைக்கும். யக்கியபுருஷனை ஸ்ரீமந்நாராயணன் நாங்கள்செய்கிற யக்கியத்தினால் திருவுள்ளம் களித்து உனக்குச் ஸகலாபீஷ்டமும்கொடுத்தருளுவான். எவனுடைய இராச்சியத்திலே யாகாதி ஸத்கர்மங்களினால் யக்கியேசுரனை புருஷோத்தமன் பூஜிக்கப்படுவனோ, அந்தராஜாவுக்கு அவ்வெம்பெருமான் சகலமனோரதங்களையும் அருளுவன்" என்று சமாதானமாகவும் இனிமையாகவும் சொன்னதற்கு வேனன் "என்னிலும் அதிகனும் அர்ச்சிக்கத்தக்கவனுமான புருஷன் வேறுண்டோ? நீங்கள் யக்கியேசுரனென்று நினைத்திருக்கிறீர்களே அந்த ஹரியென்கிறவன்யார்? பிரமன் விஷ்ணு சிவன் இந்திரன் யமன்வருணன் குபேரன் வாயு அக்கினி சந்திரன் சூரியன் பூமி என்கிற தேவர்களும் மற்றுமுள்ள சாபனுக்கிரக ஸாமர்த்தியமுடையவர்களான யாவரும் இராஜாவினுடைய சரீரத்திலே யிருக்கிறார்கள். ஆகையால், பூபாலன் ஸர்வதேவசொரூபியென்று சாஸ்திரம் சொல்வதையறிந்து, நான் ஆக்கியாபித்தேன். அதின்படி நடந்துகொள்ளுங்கள். தானங்கள் செய்யவேண்டாம், ஓமங்கள் நடத்தவேண்டாம், யக்கியங்களைப் பண்ணவேண்டாம், ஸ்திரீகளுக்குத் தங்கள் பர்த்தாவின் பணிவிடையே முக்கிய தர்மமானதுபோல் அரசனாகிய என்னுடைய உத்திரவை பரிபாலனஞ்செய்வதே உங்களுக்குத் தருமமாம்" என்று சொன்னதைக்கேட்டு, மகரிஷிகள் மறுபடியும் மிகவணக்கத்துடனே அவனைப்பார்த்து, "ராஜோத்தமனே! யக்கியங்கள் செய்கிறதற்கு உத்திரவு கொடும், தர்மத்தை நாசம்பண்ணவேண்டாம், சராசராத்மகமான பிரபஞ்சமெல்லாம் யக்கியங்களிலே ஓமஞ்செய்கிற ஹவிசினாலே வளர்ந்து வருகின்றன' என்று வெகுவிதங்களாகப் பலதரம் பிரார்த்தித்தபோதிலும் பாபசித்தனான வேனன், அதைக் கைக்கொள்ளாமலிருந்ததினால் அந்தமஹரிஷிகள், கோபமிகுந்தவராய் இவன் ஆதி யந்தங்களில்லாதவனும் ஜகத்பிரபுவும், யக்கிய புருஷனுமான ஸ்ரீயப்பதியை நிந்தித்தானன்றோ? இப்படி நிந்தனைசெய்கிற நராதமன் ராஜ்ஜியபரிபாலனத்துக்குத் தகுந்தவனல்லன். இந்தத் துராத்மாவைக் கொன்றுபோடுங்கள், வதையுங்கள், இதனாலே நமக்குப் பாவம்வராது"

என்று ஒருவரோடொருவர் பேசிக்கொண்டு, மந்திரங்களாலே சுத்திசெய்யப்பட்டிருந்த குச தருப்பங்களினால் அவ்விராஜனை யடித்தார்கள். அவன் முன்னமேயே ஸர்வேசுவரனை ஸ்ரீ விஷ்ணுவையும், அவன் பெருமையை விளக்கும்படியான வேதத்தையும், அவன் திருவாராதனமான யாகத்தையும், நிந்திப்பதாகிய அக்கினியினால் கொளுத்தப்பட்டிருந்தபடியினால் அவர்களுடைய தருப்பங்களின் அடி பட்டமாத்திரத்தில் பிராணன் போய்க் கீழே விழுந்தான்.

இது இப்படியிருக்க, நான்கு திசைகளிலும் அதிகமாய்த் தூளெழும்பி ஆகாயமெங்கும் பரவிற்று. அதைக்கண்டு அம்முனிவர் அங்கே இருந்த ஜனங்களைப்பார்த்து, "இது என்ன காரணத்தினால் உண்டாயிற்று." என்றுகேட்க, அந்த ஜனங்கள் முனிகளைநோக்கி "உங்களாலே பூமண்டலம் அராஜகமானதினால் அனேகஜனங்கள் ஒன்றாய்க்கூடி அங்கங்கே பிரவேசித்துப் பிறருடைய திரவியங்களை திருடுகிறதற்காக விசையாய் வருகிறார்கள். இவ்விதமாயோடிவருகிற அந்தத் திருடருடைய கால்கள்பட்ட வேகத்தினாலே யுண்டாகிய புழுதிக்கூட்டமிது" என்று சொன்னார்கள், அதைக் கேட்டபின் அந்தமுனிவர்கள் ஒருவரோடொருவ ராலோசனைசெய்து புத்திரனை யுண்டாக்க வேண்டுமென்று, அபுத்திரனான வேனனுடைய தொடையைக் கடைந்தார்கள். அப்போது அதிலிருந்து எரிந்தகட்டைபோல் கறுப்பான நிறமும், விகாரமானமுகமும், குட்டையான சரீரமுமுள்ள ஒருமனிதன் ஜனித்து அம்முனிவரைப்பார்த்து, "நானென்ன செய்யவேண்டும்" என்றுகேட்டான். அதற்கு அவர்கள் [நிஷீத] உட்கார் என்று சொன்னார்கள். அதுகாரணமாக அவன் நிஷாதன் என்னும்பெயரை யடைந்தான். விந்தியபர்வத நிவாசிகளாய்ப் பாவத்தொழில் செய்பவரான வேடர் அவன் பரம்பரையிலுண்டானார்கள். ஆனதால், அவர்கள் நிஷாதர் என்று சொல்லப்படுவார்கள். இப்படி அந்தராஜாவினுடைய பாவமெல்லாம்திரண்டு புருஷாகாரமாகப் பிறந்தது. அன்று முதல் நிஷாத ஜாதியொன்று ஜகத்திலேயுண்டாயிற்று.

பிறகு அந்தமகரிஷிகள் வேனனுடைய வலக்கையைக் கடைந்தார்கள். அந்தக்கையிலிருந்து அக்னிபோல் ஜொலிக்

கிற திவ்யதேஜோ விராஜிதனும், மகா பிரதாப முள்ளவனுமாய் ஒரு புத்திரன் உண்டானான். பிருதுசக்கரவர்த்தி என்று அவனுக்கு பெயருண்டாயிற்று. அவன் பிறந்தவுடனே ஆகாயத்திலிருந்து அஜகவமென்கிற முதல்வில்லும், திவ்யமான அம்புகளும் கவசமும்விழுந்தன. அவன் அவைகளைக் கைக்கொண்டான். இவ்வண்ணம் அம்மகாத்மாவை உற்பத்திசெய்ததினால் சகலபூதங்களும் மகாசந்தோஷத்தை அடைந்தன. வேனனும் மஹாப்பிரபாவசாலியான ஸத்புத்திர னுண்டானதினால் புத்து என்கிற நரகத்தினின்றும் நீங்கிச் சொர்க்கலோகத்துக்குச்சென்றான். அக்கால் சமுத்திரங்களும் நதிகளும் அவனுக்கு அபிஷேகார்த்தமாகத் திவ்விய இரத்தினங்களையும் நிர்மலமான தீர்த்தங்களையுங் கொண்டுவந்து வணங்கிநின்றன. நான்முகனும் ஆங்கிரஸ் என்று சொல்லப்பட்ட தேவர்களோடும் ஜங்கமங்களும் தாவரங்களுமான ஸகல பூதங்களோடும் வந்து வேனனுடைய புத்திரனை பிருது சக்ரவர்த்தி எல்லாப் பூமண்டலத்துக்கும் அதிபதியாகப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்தான். அச்சமயம் பிரஹ்மாவானவர் பிருது சக்கரவர்த்தியினுடைய வலதுகையிலே சக்கர ரேகையைக்கண்டு, இவன் நாராயணாம்சம் உடையவனென்று நினைத்து ஆனந்தத்தையடைந்தார்.

மைத்திரேயரே! எவர்களுடைய வலது கரதலத்திலே விஷ்ணு சின்னமான சக்கர ரேகை காணப்படுமோ, அவர்கள் தேவர்களாலும் ஜயிக்கக்கூடாத பராக்கிரமமுடையவர்களாய்ச் சக்கரவர்த்திகளுக்குள் மேன்மையானவராவார்கள். இவ்விதம் மிகுந்த பிரபாவசாலியான பிருதுசக்கரவர்த்தி, சகல மகாராஜாக்களுக்கும் ராஜாவாகப் பட்டாபிஷிக்தனாகி, முறைப்படி பிராஜா பரிபாலனஞ் செய்துவருகையில், அவனுக்குத் தகப்பனை வேனனுடைய உபத்திரவத்தினால் வருந்தி மெலிந்தஜனங்கள், இவனுடைய நற்குணங்களினால் சந்தோஷ மடைந்தார்கள். பிரஜைகளை ஸம்ரக்ஷணைசெய்து அவர்களுடைய அனுராகத்தை பெற்றபடியினால், பூமிக்குராஜாவென்று பேர்பெற்றான். அவன் தேரில் ஆரூடனாய்ப் புறப்பட்டுப் போகும்போது,

ஸமுத்திரங்கள் இரைச்ச லிடாமல் அடங்கி நின்றன. பர்வதங்களெல்லாம் வழிவிட்டு நின்றன. அவனுடைய விருதுக்கொடிகள் கிளைகளில் படுமென்கிற பயத்தினால் உயர்ந்த விருக்ஷங்கள் தாழ்ந்து நின்றன. பூமி உழாமலே விளைந்தது. அன்றியும் நினைத்த மாத்திரத்தில் பலன்கள் சித்தித்து வந்தன. பசுக்கள் வேண்டிய பால் முதலானவைகளைக் கொடுத்துவந்தன. இலைமடிப்புகளிலெல்லாம் தேன் நிறைந்திருந்தது. பிரமாவைக்குறித்துச் செய்த யக்கியத்திலே இவ்விதமாய் மகா பிரபாவசாலியான பிருது சக்கிரவர்த்தியானவன் ஜனித்தவுடனே அந்த யக்கியத்தின் சுத்தியாகாலத்தில் ஸூதனும், மாகதனும் பிறந்தார்கள். இப்படி ஜனித்த ஸூதமாகதர்களைப் பார்த்து, அங்கே யிருந்த மகாமுனிவர்கள் "பிரதாபசாலியான இந்தப் பிருது மஹாராஜனை தக்கவையான குணகர்ம சரித்திரங்களைச் சொல்லித் துதியுங்கள், இவன் ஸ்தோத்திரத்துக்குத் தகுந்தவன்" என்று ஆக்கியாபித்தார்கள். இவ்வாக்கினையைக் கேட்டு அவர்கள் முனிவரை நோக்கி நமஸ்கரித்து "முனீந்திரர்களே! இவரிப்போதுதானே உற்பவித்தார். ஆகையால் இவருடைய குணங்களையும் கீர்த்திப் பிரதாபங்களையும் நாங்களறியோமே, என்ன காரியத்தைக் கொண்டு துதிப்போம்" என்று சொல்ல, அதற்கு ரிஷிகள் "இந்த மஹீபாலன் சக்கரவர்த்தியும் மகா பலவானுமாகிய லோகத்துக்கிதமான அனேக காரியங்களைச்செய்வான். ஆனதினாலே இவனுக்கு இனிமேல் விளங்கத்தக்க குணங்களைப் பற்றித் துதியுங்கள்" என்று சொன்னார்கள். இதைக்கேட்டு பிருதுசக்கரவர்த்தியும் ஸந்தோஷமடைந்து தன்னுள் நினைக்கிறான், "லோகத்திலே சற்குணங்களினாலே புருஷனுக்குக் கீர்த்தியுண்டாம், இந்த ரிஷிகள் துதிக்கச்சொன்னது நான் சற்குணங்களைத் தெரிந்துகொள்ளும்படியான ஒருபதேசம், ஆனதினாலே நான் குணவானாகுவேன், அறிவாளிகளான இந்த வந்தி மாகதர்கள் கீர்த்தனஞ்செய்யுங் குணங்களையே நானும் ஏற்கிறேன், இவர்கள் காட்டுந் துர்க்குணங்களை விடுகிறேன்" என்று ஸித்தமா யிருந்தான்.

அக்கால் அந்தச் சூதமாகதர்கள் அந்த ராஜகுமாரனை "இந்த மகாராஜகுமாரன் சத்தியவாதி; தானசீலன், பிரதிக்

கினையை நிறைவேற்ற வல்லவன்; செய்யக்கூடாத காரியத்திலே வெட்கமுள்ளவன், ஜயசாலி, பொறுமை யுடையவன், சினேகருண முள்ளவன், மகா பிரதாபவான், துஷ்டர்களைச் சிட்சிக்குந் தன்மையுள்ளவன்; இனிமையாய்ப் பேசுந் திறமையுடையவன், பூசிக்கத் தகுந்தவர்களைப் பூசிப்பவன், யாக சீலன், பிராமணரிடத்திற் பக்தியுள்ளவன், யோக்கியரிடத்தில் அன்புள்ளவன், சத்துரு மித்திரர்களிடத்திலே ஸமபுத்தியாய்ப் பட்சபாதமில்லாமல் சகல வழக்குகளையுந் தீர்க்கிறவன்" என்றிப்படி நல்ல ஸ்வரத்தோடு நன்றாகத் துதித்தார்கள். ஸூதனும் மாகதனும் எடுத்துச்சொன்ன நற்குணங்களை யெல்லாம் அந்தப் பிருது சக்கிரவர்த்தியானவன் தன் நெஞ்சிலே நன்றாய் நிறுத்தி, அந்தப்படி தானும் சகலகலியாண குணகரனாய்ப், பூமண்டலத்தைப் பரிபாலனஞ் செய்துகொண்டு, அதிக தட்சிணைகளுடனே பலவிதமான வேள்விகளைச் செய்துவந்தான்.

வேனனிறந்து போனதினாலே பூமி அராஜகமா யிருக்க, இவ்வரசன் துரைத்தனத்திற்கு ஆரம்பிக்கும்போது, அகிலப் பிரஜைகளும் பசியினால் வருத்தப்பட்டவர்களாய் மகாராஜாவினிடம் வந்து ஓ "மகாராஜாவே! நீர் ராச்சியாபிஷேகஞ் செய்யப்படுகிறதற்கு முன்னே பூமண்டலம் அராஜகமாகிச் சகல ஓஷதி வர்க்கங்களையும் தனக்குள்ளே இழுத்துக்கொண்டது. ஆகையால் இப்போது உணவுகளில்லாமல் பிரஜைகள் [க்ஷுத்து] பசிபாதையினாலே நாசத்தை யடைகிறார்கள். அன்ன பானங்கள் கொடுத்து எங்களை காக்கிற நிமித்தமே ப்ரஹ்மா உம்மை யுண்டாக்கி எங்களுக்குக் கொடுத்தருளினார்; ஆகையாலே பசியினால் பீடிக்கப்பட்டவர்களான எங்களுக்குப் பிழைக்கும்படியான ஓஷதிக் கூட்டங்களைக் கொடுத்துக்காக்க வேண்டும்" என்று முறையிட்டுக் கொண்டார்கள். அதைக் கேட்டு அந்த பூவல்லபன் நன்றென மனதிற்கொண்டு "அப்படியே யாகட்டும்" என்று சொல்லி, அஜகவமென்கிற, வில்லையும் திவ்ய பாணங்களையும் கையிலெடுத்துக்கொண்டு கோப மூண்டவனாய்ப் பூமியின்மேல் எதிர்த்துவந்தான். அந்தப் பூதேவியானவள் அப்போது பசுவின்ரூபத்தைத் தரித்துப்பயந்தோடினாள். அந்தமன்னனும்விடாமல் பூமியைப்பின்தொடர்ந்தேபோனான்.

அக்காரணத்தால் அந்த பூமியும், ப்ரஹ்மலோகாதி சகல லோகங்களிலுமோடிப் பார்த்தும் எங்குஞ் சரணங் காணமல் தனுர்த்தரனுய்ப் பின்னே வருகிற மகா பராக்கிரமசாலியான பிருதுவைப் பார்த்து, மிகுந்த பயத்தினுல் தளர்ச்சியுற்று, பிராணனைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள நினைந்து, "நரேந்திரனே! பெண் வதையினுல் பாவம் உண்டாகுமென்று அறிந்தும் என்னைக் கொல்ல இந்தயத்தன மெப்படிச்செய்தாய்?" என்று சொன்னுள். அதற்கு வைனியன் (வேனனுடைய மகன்.) "வஸுந்தரையே! துஷ்டகாரியஞ் செய்கிற ஒருவனைக்கொன்றதினுலே வெகு ஜனங்களுக்கு நன்மையுண்டாகுமானுல் அப்படிப்பட்ட கொலையினுலே புண்ணிய முண்டாமே யல்லது பாவமுண்டாகாது" என, அதைக்கேட்டுப் பூதேவி அவனை நோக்கி, "ராஜேந்திரனே! பிரஜைகளுக்கு இதமுண்டாம் பொருட்டு என்னைச் சங்கரிப்பையானுல் சதுர்விதபூத சாதங்களுக்கும் ஆதாரமென்ன?' என்று கேட்டாள். பிருது "வஸுந்தராய்! என்னுடைய உத்திரவைக்கடந்து வணக்கமற்று நடக்கிற உன்னைக் கூர்மையான அம்புகளினுலே சங்கரித்து என் யோக பலத்தினுல் ஸகல பிரஜைகளையும் தரிக்கிறேன்" என்று சொன்னுன். அதைக்கேட்டு வஸுந்தரை பயத்தினுல் நடுநடுங்கி அந்த மகாராஜனுக்குத் தண்டம் சமர்ப்பித்துச் சொல்லுகிறுள்.

"இராஜபுங்கவனே: உபாயத்தினுல் ஸகலமான காரியங்களும் சித்திக்குமே யல்லது வேறுவிதமாய்க் கைகூடுவதில்லை; ஆனதினுல் நானோர் உபாயஞ் சொல்லுகிறேன் கேளும். லோகத்திலுண்டான ஓஷதிக்கூட்டங்களை யெல்லாம் நான் எனக்குள்ளே அடங்கும்படி ஏற்றிருக்கிறேன். ஆகையால் அவைகள் என்னிடத்தில் பால்வடிவமாக இருக்கின்றன; வேண்டுமானுல் பால்ரூபமாயிருக்கின்ற அவ்வோஷதிகளை லோகஹிதத்துக்காக கொடுக்கின்றேன்; தகுந்த வொருகன்றை யுண்டாக்கிக்கொடும், அந்தக் கன்றினிடத்திலே வாத்ஸலியத்தினுலே பால்ரூபமாக அந்த ஓஷதிகளைக் கறக்கச்செய்வேன். நான் கொடுக்கிற க்ஷீரங்கள் உலகமெல்லாம் பரவும்பொருட்டு மேடுபள்ளமாக இருக்கிற என்னிடம் சமமாகும்படி மலைகளையெல்லாம் விலக்கி, என்னை மேடுபள்ளமில்லாமல் நிரவும்" என்றனள். பிருது

நரேந்திரனும் "அப்படியேயாகட்டும்" என்று, நூறுயிரங் கோடி பர்வதங்களையெல்லாம் தன்னுடைய வில்லின் நுனியாலே அப்புறம் தள்ளிப் பூமண்டலத்தைச் சமமாகச் செய்தான்.

மைத்திரேயரே! பூர்வகாலத்தில் மலைகள் முழுதும் பரவி நெருங்கி யிருந்ததினால், பூமண்டலம் ஏற்றதாழ்ச்சியாயிருந்தது பற்றிப் புரங்களும் கிராமங்களுமாகிய குடியிருப்பிடங்கள் பிரிவுபடாதே யிருந்தன. அன்றியும் பயிற்செயலும், பசுக்காத்தலும் வாணிபங்களுமில்லை. பிருது நரேந்திரன் ராச்சியாபிஷிக்தனானதுமுதல் இவ்வேற்பாடுகள் உலகத்திலே யுண்டாயின. எங்கெங்கே மேடு பள்ளமில்லாமல் பூமியானது சமமாக விருக்குமோ, அங்கங்கே அந்தச்சக்கிரவர்த்தி புரங்களையுங் கிராமங்களையும் உண்டாக்கி ஜனங்களைக் குடியிருக்கப்பண்ணினான். முன்பு கந்த மூலபலாதிகள் பிரஜைகளுக் குணவாக இருந்தன. உலகம் அராஜகமானபோது அவைகளும் கிடைப்பது அரிதாயிற்று. ஆனதினால் வைனியமகாராஜா அப்போது ஸ்வாயம்புவ மனுவைக் கன்றாகவைத்துத், தனது கையைப்பாத்திரமாகச்செய்து, பசுவடிவமான பூமியினிடத்தில் ஸகல பயிர்களையுங்கறந்தார். அதினால் பிரஜைகள் ஸந்தோஷமடைந்து, அவனுண்டாக்கின ஆஹாரத்தினாலே பலத்தையும் சக்தியையும் பெற்றுச் சுகித்தார்கள். அவன் கொடுத்த அன்னத்தினாலேதான் இன்றளவும் பிரஜைகள் ஜீவித்துவருகிறார்கள். அந்தப் பிருதுமகாராஜன் பூமிக்குப் பிராணனைக்கொடுத்ததனால் பிதாவானான். அந்தக் காரணத்தினால் பூமிக்கு "பிருதிவி" என்கிற பெயருண்டாயிற்று. அப்பால் தேவதைகளும் ரிஷிகளும் தயித்தியர்களும் ராக்ஷஸர்களும் கந்தருவர்களும் நாகர்களும் பிதுர்க்களும் விருட்சங்களும் பிருதுமகாராஜாவினுடைய அனுக்கிரகத்தினால் தங்கள் தங்கள் ஜாதிக்கான பாத்திரத்தையுங் கன்றையுங் கறக்கிறவனையு முண்டாக்கித் தங்களுக்கு இஷ்டமான வஸ்துக்களைக் கறந்துகொண்டு சந்தோஷத்தையடைந்தார்கள். ஸகல பூததாரிணியாயும் ஸகலங்களையு முண்டாக்கிறவளாயும் எல்லாவற்றையும் இரக்ஷிக்கிறவளாயும் ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணு பாதாம்புயத்திற் பிறந்தவளாயுமிருக்கிற பிருதிவி

முன்போலச் சகல பூதங்களுக்கும் இஷ்டங்களைக் கொடுத்துக் காப்பாற்ற ஏற்பட்டான்.

மைத்திரேயரே! இப்படி வேனபுத்திரனை பிருதுசக்கரவர்த்தி மிகுந்த பிரபாவ ஸம்பன்னனாய், முன் காலத்திலே பிரஜாரஞ்சனஞ்செய்ததினால் ராஜா வென்கிற பெயரைப்பெற்று விளங்கினான்.

து:ஸ்வப்நோபஶமம் ந்ருணாம் ஶ்ருண்வதாமேததுத்தமம்।
ப்ருதோர்ஜந்மப்ரபாவஶ்ச கரோதி ஸததம் ஸுகம்॥

எவன் இப்படிப்பட்ட பிருது மகாராஜனுடைய சரித்திரத்தைப் பாடஞ்செய்வானோ அவன் பாவந்தீர்ந்தவனாகிக் கெட்டகனவும் பயங்களுமில்லாமல் இனபத்தை யடைவான்.

பதின்மூன்றாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினாலாம் அத்தியாயம்

பிரசேதஸ்ஸினுடைய

தவமும் தோத்திரமும்.

ப்ருதோ: புத்ரௌ து தர்மஜ்ஞௌ ஜஜ்ஞாதேऽந்தர்திவாதிநௌ।
ஶிகண்டிநீ ஹவிர்தாநமந்தர்தாநாத் வ்யஜாயத॥

பராசரமகரிஷி மறுபடியுஞ் சொல்லுகின்றார். அந்தப் பிருது நரேந்திரனுக்கு அந்தர்த்தானன், வாதி என்று இரண்டு பிள்ளைகளுண்டானார்கள். அந்தர்த்தானனென்கிற சிகண்டிநீ என்கிற மனைவியினிடத்தில் ஹவிர்த்தானனென்கிற மகனைப் பெற்றான். அவனுக்கு அக்கினிபுத்திரியான திஷணையினிடத்தில் பிராசீனபர்ஹிஸ், சுக்கிரன், கயன், கிருஷ்ணன், விரஜன், அசினன் என்று ஆறுகுமாரர்கள் உண்டானார்கள். அவர்களில் அந்த ஹவிர்த்தானனுக்கு மூத்தகுமாரனும் மகாத்மாவாயு

மிருக்கிற பிராசீன பர்ஹிஸ் மகா பிரபாவத்தினால் பிரஜைகளை விருத்தியாக்கி பிரஜேசுவரனானான். கிழக்கு நுனிகளான தருப் பங்களினால் பூமியெல்லாம் பரப்பி யக்கியங்கள் செய்ததினால் அவனுக்குப் பிராசீனபர்ஹிஸ் என்கிற பேருண்டாயிற்று. அவன் சமுத்திரனுக்குப் புத்திரியாய் இருள் நீக்குங் காந்தி யுள்ளவளான ஸுவர்ணையென்பவளைத் திருமணஞ் செய்து, அவளிடத்திலே பிரசேதஸ்ஸுக்களென்று சொல்லப்பட்ட பத்து பிள்ளைகளைப்பெற்றான்.

அவர்கள் தனுர்வேதத்தின் கரைகண்டவர்களாய் யாவரும் ஒரேபயனை யபேக்ஷித்து, ஒரே தர்மத்தைச் செய்து கொண்டு சமுத்திர ஜலத்திலே முழுகியிருந்து, பதினாயிரம் வருஷம் தவஞ்செய்தார்கள். ஏனெனில், நான்முகனுடைய உத்தரவின்படி பிராசீனபரிஹியின் பிரஜைகளை விர்த்திசெய்ய நினைத்து, "புத்திரர்களே! தேவதேவனான பிதாமஹர் என்னைப் பிரஜாபி விருத்தி பண்ணும்படி உத்தரவளித்தார். நானும் அப்படியே யாகட்டுமென்று அந்தத்தேவனுடைய கட்டளைக்கு இசைந்தேன். ஆனதினால் நீங்களெனக்குப் பிரியமாகப் பிரஜாவிருத்திசெய்யுங்கள். சோம்பலில்லாமல் ப்ரஹ்மாவினுடைய உத்திரவைப் பரிபாலனஞ்செய்யுங்கள்" என்று சொன்னார். பிரசேதஸரும் தந்தையினுடைய வார்த்தையை யங்கீகரித்துத் தகப்பனைநோக்கி, "ஐயா! நாங்கள் எந்தக்காரியஞ் செய்தால் பிரஜாவிர்த்தி செய்யத்தக்க மிடுக்குடையவர்களாவோம். அதை விளங்கச் சொல்லவேண்டும்" என்றுகேட்க பிராசீனபரிஹிஸின் புதல்வர்களைப் பார்த்து, "இஷ்ட பலங்களைத்தரும் ஸ்ரீவிஷ்ணுவை யாராதித்துப்புருஷன் இஷ்டத்தைப் பெறுவானேயல்லாமல் வேறோருபாயத்தினால் இஷ்டசித்தி பெற மாட்டான். இனி நான்வேறென்ன சொல்லவேண்டும். நீங்கள் இஷ்டம் கைகூடவேண்டுமென்று விரும்புவீர்களாகில் ஸ்ரீ கோவிந்தனை யாராதியுங்கள். பிரஜாவிர்த்தி செய்யமாட்டுவீர்கள். புருஷனுக்கு அறம்பொருள் இன்பம் வீடென்கிறநான்குவிதபுருஷார்த்தங்களிலே விருப்பமுண்டானால் ஆதியந்த ரகிதனும் பகவானுமான புருஷோத்தமனை யர்ச்சிக்கவேண்டும். ஆதிகாலத்

தில் பிதாமகன் ஸ்ரீ ஜனார்த்தனனை ஆராதித்துத் தான் சிருஷ்டிக்கும் ஸாமர்த்தியத்தைப் பெற்றார். உங்களுக்கும் அச்சுதனை ஆராதிப்பதினால் பிரஜாவிர்த்தீ ஸாமர்த்திய முண்டாமென்று சொன்னார். அதைக்கேட்டு அந்தப் பிராசேதஸர் பதின்மரும் தந்தையினுடைய உத்தரவின்படி தவம்பண்ண நிச்சயஞ் செய்துகொண்டு ஸாகரத்திலே முழுகி அடக்கமுள்ள சித்தர்களாய் ஸர்வலோக சரண்யனும் ஜகத்பதியுமான ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய சரணாரவிந்தங்களில் மனங்களைச் சமர்ப்பித்து, பதினாயிரம் வருஷந்தவஞ் செய்துகொண்டு ஸகலா பீஷ்டங்களையும் கொடுக்க வல்லவனான லக்ஷ்மீநாயகனை இனிமையான துதி வசனங்களினால் துதித்தார்கள்.

இவ்விதம் கூறக்கேட்டு மைத்திரேயர், முனிசிரேஷ்டனே! பிராசேதஸர்கள் சமுத்திரத்திலே யிருந்துக்கொண்டு ஸ்ரீ விஷ்ணுதேவனைத் தோத்திரஞ் செய்தார்களென்று சொன்னீரே, அந்தப் பரிசுத்தமான ஸ்தோத்திரத்தை தெளிவாகத் திருவாய்மலர்ந்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கப் பராசரர் தம்முடைய மாணாக்கனைநோக்கி, ஓ பிராமணோத்தமனே! பக்தி பரவசத்தினாலே தன்மயராய் ஸாகர ஜலத்தில் நின்றுகொண்டு, பிராசேதஸர்கள் செய்த ஸ்ரீ விஷ்ணு ஸ்துதியைச் ஜாக்கிரதையாகக் கேளுமென்று சொல்லுகின்றார்.

"எல்லாச் சொற்கூட்டக்களும் எங்கேசென்று நிலை பெறுமோ, அப்படிப்பட்ட ஸகல லோகங்களுக்கும் சிருஷ்டிசங்கார கர்த்தாவான பரமபுருஷனுக்குத் தண்டஞ்சமர்ப்பிக்கின்றோம். சூரிய சந்திராதி ஜோதிக்கணங்களையும் விளங்கப் பண்ணுகிற பிரக்ருதியற்ற சோதிமயனும், நிகாற்றவனும், சூட்சுமரூபனும், கால அளவில்லாதவனும், இட அளவில்லாதவனும், சராசராத்மகமான ஜகத்துக்குக் காரண பூதனுமான ஸ்ரீ விஷ்ணுவுக்குத் தண்டம் சமர்ப்பிக்கின்றோம், எவனுக்குப் பகல் முதல்உருவமாயும், இரவு இரண்டாம் உருவமாயும் ஸந்தி மூன்றாம் உருவமாயும் இருக்குமோ, காலரூபியான அந்தப் பரமேசுவரனுக்குத் தண்டமிடுகின்றோம். எவன் அமிர்தமாகித் தினந்தோறும் தேவதைகளாலும் பிதுர்க்களாலும்

உண்ணப்படுகின்றனே, ஓஷதிகளைக்கொண்டு எல்லாவற்றிற்கும் உயிராயிருக்கின்ற அந்தச் சந்திரவடிவான பகவானுக்குத் தண்டமிடுகின்றோம். எவன் உஷ்ணமயமாகித் தன் கிரணங்களினால் இருளைப் போக்கி ஆகாயத்தைப் பிரகாசிக்கச்செய்து கொண்டு தாபத்திற்கும், சயித்தியத்திற்கும் ஜலத்திற்கும் காரணமா யிருக்கிறனே, சூரிய வடிவனை அந்தப் பகவானுக்குத் தண்டம் சமர்ப்பிக்கின்றோம். எவன் கடினமான ரூபமுள்ளவனாய் இவ்வுலகத்தையெல்லாம் வஹித்துக்கொண்டு சப்த ஸ்பரிச ரூப ரஸ கந்தங்களுக்கு இருப்பிடமாய் விளங்குகிறனே, அந்த பூமிஸ்வரூபனை எம்பெருமானுக்குத் தண்டம் சமர்ப்பிக்கின்றோம். சுக்கிலமும் சோணிதமுமாகி உலகங்களுக்குக்காரணமாயிருக்கிற ஜலமென்பது யாதுண்டோ, பக்தரட்சகனுடைய அத்தஸ்வரூபத்துக்குத் தெண்டனிடுகின்றோம், எவன் ஸகல தேவதைகளுக்கும் முகமாயிருந்து ஹவ்யத்தையும், பிதுர்க்களுக்கு முகமாயிருந்து கவ்யத்தையும் புஜிக்கிறனே, அந்த அக்கினிஸ்வரூபமான பரமாத்துமாவுக்குத் தண்டம் சமர்ப்பிக்கின்றோம் பிராணுபானுதி ரூபமாகச் சரீரங்களிலேயிருந்து எப்போதும் சுவாஸம் விடுவதுமுதலான செய்கைகளைச் செய்கிறவனாய் ஆகாயத்தினின்று முற்பவித்தவனாயு மிருக்கிற வாயுதேவதா ஸ்வரூபனை ஜகதீசுவரனுக்குத் தண்டம் சமர்ப்பிக்கின்றோம். எவன் ஸகல பூதங்களுக்கும் இடங்கொடுத்துக்கொண்டு அநந்த மூர்த்தியாயும் சுத்தமாயுமிருக்கிற ஆகாயரூபியாயிருக்கிறனே, அந்த ஸ்வாமிக்கும் வந்தனஞ் செய்கின்றோம். எவன் ஸகலேந்திரியங்களுக்கும் இருப்பிடமான சப்தாதி விஷயவடிவனு யிருக்கிறனே, அப்படிபட்ட ஜகத்கர்த்தாவான ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக்கு நமஸ்காரம் செய்குறோம்.

எவன் கெடுவதும் கெடாததுமான இந்திரிய வடிவமாகிச் சப்தாதி விஷயங்களைக் கிரகித்துக்கொண்டு ஞானத்துக்காதாரமாக இருக்கிறனே, அப்பிரணதார்த்திஹரனை பெருமானுக்குத் தண்டம் சமர்ப்பிக்கின்றோம். இந்திரியங்களினாலே வாங்கப்பட்ட சப்தாதி விஷயங்களை ஆத்மா அறிவதற்குக் கருவியாய் நின்ற மனம், புத்தி, அகங்காரம், சித்தம், என்று சொல்லப் பட்ட உட்கரண ஸ்வரூபியான ஸர்வேசுவரனுக்குத் தண்

டம் சமர்ப்பிக்கின்றோம். அளவில்லாதவனான எவனிடத்தில் ஸகல பிரபஞ்சமும் இருக்கிறதோ, எவனிடத்தி லிருந்து உண்டாயிற்றோ, எங்கே லயிக்கிறதோ, அந்தப் பிரகிருதி வடிவமுடையவனுக்கு வந்தனஞ் செய்கின்றோம். எவன் பிராகிருத ஸத்துவாதிகுணங்க ளில்லாதே சுத்தனாகி யிருந்தும் பிரகிருதி ஸம்பந்தமான ஸத்துவாதி குணங்களுள்ளவனைப்போலே மயக்கத்தினாலே தோன்றுகிறானோ, அந்த ஜீவர்த்ம ரூபியான புருஷோத்தமனுக்குத் தண்டம் சமர்ப்பிக்கின்றோம். அறிவு சுருங்குவதும் விரிவதுமான திரிதலில்லாதவனும், பிறப்பற்றவனும் சுத்தனும், பிரகிருதி குண சம்பந்த மில்லாதவனும், பிரகிருதி புருஷர்களைக் காட்டிலும் மிகுந்த மேன்மையுள்ளவனுமாக இருக்கிற முக்தஜீவன் எவனுண்டோ, அந்த ஸ்வரூபியாய் விளங்குகிற ஸ்ரீவிஷ்ணுதேவனுக்குத் தண்டம் சமர்ப்பிக்கின்றோம். தீர்க்கமும் குறுகியதும் பருத்ததும் சிறுத்ததும் சிவந்ததும் கருத்ததுமில்லாதே யிருப்பதாய், ஒட்டுதலும் சாயையும் தேகமும் அவயவங்களும் இல்லாததாய் துன்ப மில்லாததாய், இடைவெளி யில்லாததாய், சப்தபரிச ரூப ரச கந்தங்களில்லாததாய், கண் மூக்கு காது முதலானவையும் வாக்கு பாணி பாதாதிகளும் உட்கரணமு மில்லாததாய், நாமகோத்திரங்களும் அன்ன பானாதி களாலுண்டாகும் சுகமும், தன்னினும் வேறான தேஜஸும் தனக்கொரு காரணமுமில்லாததாய், அச்சம் மயக்கம் தூக்கம் மூப்பு இறப்பு முதலான குற்றங்களில்லாததாய், ஸஞ்சரித்த லில்லாததாய், ஒன்றினால் மூடப்படாததாய், அமிர்தமயமாய், முன்னும் பின்னுமில்லாததாய், பரமேஸ்வரத்துவாதி சகல மங்கள குணங்களுடையதாய், ஸகலத்துக்கும்பிடிப்பாய், தனக்கோர் பிடிப்பில்லாததாய், வாக்குக்கும் மனதுக்கும் எட்டாததாய், கண்ணினாற் காணக்கூடாததாய், இப்படி யெல்லாவிதத்திலும் மேலானதாய், அடையப்படுவதில் மேலானதாய் விளங்குகிற அந்த ஸ்ரீவிஷ்ணுபகவானுடைய உருவத்துக்குத் தண்டம் சமர்ப்பிக்கின்றோம்." என்றிவ்வாறு பிரசேதஸர்கள், நாராயணனை துதிசெய்துகொண்டு அங்கே மனம் பற்றினவர்களாய், பெருங்கடல் ஜலத்திலே யிருந்து, பதினாயிரம் வருஷகாலத் தவஞ்செய்தார்கள். அப்பால் ஷட்

குண ஐசுவரிய சம்பன்னனான ஸ்ரீ ஹரி அவர்களிடத்திலே கிருபை கூர்ந்து அந்தச்சமுத்திரஜலத்திலேயேபிரத்தியக்ஷமானார்.

அப்பொழுது அந்தப் பிரசேதஸர்கள் அலர்ந்த கருநெய்தல் இதழைப்போலே நீலச்சாயையுடனே பிரகாசிக்கிற திவ்ய தேகத்துடனேயும், கிரீடமகரகுண்டலாதி திவ்ய பூஷணங்களுடனேயும், சங்க சக்கராதி திவ்யாயுதங்களுடனேயும், பக்ஷிராஜனான கருடனது திருத்தோளிலேறிவந்து சேவைசாதித்த ஸ்ரீமந்நாராயணனைக் கண்களாரக் கண்டு சேவித்து, பக்தியாகும் சுமையினாலே தலைவணங்கி, பிரணமங்கள் செய்து அஞ்ஜலி செய்துகொண்டு நின்றார்கள். அனந்தனான பகவான் அவர்களைக் கடாக்ஷித்து, "ஓ பிரசேதஸரே! உங்கள் தவத்தால் சந்தோஷித்துப் பிரசன்னனானேன், உங்களுக்கு வேண்டும் வரங்களைக் கேளுங்கள் கொடுக்கிறேன்" என்று அருளிச்செய்ய அவர்கள் மறுபடியும் நமஸ்காரங்களைச் செய்து தந்தையின் சொற்படி பிரஜாபிவிர்த்தியுண்டாக்க எங்களுக்குச் சாமார்த்தியமுண்டாகும்படி கிருபைசெய்யவேண்டுமென்று வேண்டினார்கள்.

ஸ தாபி தேவ ஸ்ரேஷ்டா யதாபிலஷிதம் வரம்।
தத்வா அந்தரதாத் ஸத்ய: தே ச நிஷ்க்ரமுர் ஜலாத்॥

அந்தத் தேவதேவனும் அவர்கள் கேட்டவரத்தைக் கொடுத்தருளி, மறைந்தருளினான். பிரசேதஸ ஸர்க்களும் ஸ்ரீ விஷ்ணுவினுடைய அனுக்கிரகத்தினால் அபீஷ்டவரம் பெற்றுக் கடலிலிருந்து தங்கள் இடம்போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

பதினாலாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினைந்தாம் அத்தியாயம்

கண்டு சரித்திரமும் தக்ஷவம்சமும்

தப: சரத்ஸு வர்க்ஷேஷு ப்ரசேதஸ்ஸு மஹீருஹா:।
அரக்ஷ்யமாணா மாவவ்ரு: பபூவாத ப்ரஜாக்ஷய:॥

இம்மாதிரி சொல்லிப் பராசரமுனிவர் மேல் நடந்ததை அருளிச்செய்கின்றார். கேளீர் மைத்திரேயரே! அந்தப் பிரசேதஸர்களும் சமுத்திர ஜலத்திலே முழுகித் தவஞ்செய்து கொண்

டிருக்கையில் இவர்களுடையபிதாவான பிராசீனபரிஹிஸ், நாரதமுனிவருடைய உபதேசம்பெற்று, இராச்சியத்தைத் துறந்து யோகநிஷ்டை செய்யலாயினர். அதனல் அராஜகமாகிச் சனங்கள் பயிர்த்தொழிலைக் கைவிட்டார்கள். ஆகையால், பூமியிலே யுண்டான விருக்ஷங்கள் கிளைகளதிகமாக நெருங்கியதாய் பூமியையுமாகாயத்தையும் மூடிக்கொண்டிருந்தன. அதனுல் காற்றும் வீசமாட்டாமற் போயிற்று. இப்படி மரங்களெல்லாம் மிகவுமுயரமாய் வளர்ந்து ஆகாயத்தை அளாவி யிருந்தபடியினலே பதினுயிரம் வருஷகாலம் காற்றுவீச இடமில்லாமலிருந்தது. அதனுல் சகலஜனங்களும் அசையவுமாட்டாமல் நாசமடைந்தார்கள். பின்பு பிரசேதஸர்கள் ஜலத்தினின்றும் வெளிப்பட்டுவந்து, மரங்களுலகமெல்லாம் வெளியில்லாதபடி வளர்ந்து மூடிக்கொண்டதினுலே மிகுதியாகப் பிரஜா நாசமானதைப் பார்த்துக் கோபங் கொண்டவர்களாய், தம்முடைய முகங்களிலிருந்து காற்றையும் அக்கினியையுமுண்டாக்கினர்கள். அந்தப் பெருங்காற்றுவந்து மரங்களை யெல்லாம் வேரோடே வீழ்த்தி வற்றப்பண்ண, காலாக்கினிக்குச் சமானமான அந்த அக்கினி அவைகளை எரிக்க, மரக்கூட்டங்கள் ஒரேகாலத்திலே நாசமாகத் தலைப்பட்டன.

இவ்வண்ணமாய் மரங்கள் ஆங்காங்கு ஒன்றிரண்டே மிகுந்து மற்றவையெல்லாம் நாசமடைவதைக்கண்டு, ஓஷதிகளுக்கு அதிபதியான சந்திரன், பிரசேதஸர்களிடத்திற்கு வந்து "ராஜகுமாரர்களே! நீங்கள் கோபத்தைவிட்டு என் வார்த்தையைக் கேளுங்கள்; விருக்ஷங்களுக்கும் உங்களுக்கும் சந்தி செய்து சிநேகத்தை யுண்டாக்குகின்றேன். விருக்ஷங்களுக்கெல்லாம் மகளான மாரிஷையென்கிற கன்னியை வருங்காரியத்தையறிந்து நான் கிரணங்களினலே வளர்த்து வைத்திருக்கின்றேன். ஜகன்மோஹனமான ரூபலாவணிய ஸௌந்தரியங்களாலே மிகுந்து, இரத்தினம்போலே விளங்காகின்ற அந்தப் பெண்ணை உங்களுக்குப் பாரியையாய்க் கொடுக்கின்றேன். அவள் வமிசத்தை விருத்தி செய்யத்தக்கவள். அந்தப் பெண்ணிடத்திலே உங்களுடைய தேஜஸின் பாதியினுலும் என்னுடைய தேஜஸின் பாதியினுலும் மஹாவித்துவானன தட்ச

னென்கிற பிரசாபதிபிறந்து, அக்கினி சமானமான தேஜசுள்ளவனுய், வெகுவாய்ப் பிரஜாபிவிர்த்தி செய்வான். அந்தக் கன்னிகையின் உற்பத்திக் கிரமத்தைதெரியச்சொல்லுகிறேன், கேளுங்கள்."

முன்பு வேதசாஸ்திரங்கள் நன்ருயறிந்தவரான கண்டுவென்கிறமகரிஷி, அழகான கோமதீ நதிக்கரையில் மிக்கஅரிய தவத்தைச் செய்து கொண்டிருந்தார். இந்திரன் அவருடைய தவத்திற்கு விக்கினஞ் செய்யவேண்டுமென்று நினைத்து பிரமிலோசையென்கிற அப்ஸரஸை அனுப்பினன். அந்தப் பொற்கொடியும் அந்த மகரிஷியின் ஆச்சிரமத்துக்குவந்து மனதைக் கவரும் லாவண்ணிய விலாஸங்களினுல் அவரை மயங்கப்பண்ணினுள். அந்த மஹரிஷியும் அவளுடைய விலாஸங்களினுல் மனங்கலங்கி, அந்த ஸ்திரீயுடன் கூடி, மந்தர பர்வதத்தின் நடுத்துரோணியிலே நூறுவருஷகாலம் அஹோராத்திரங்களறியாமல் விளையாடிக்கொண்டிருந்தார். பிறகு அந்தப் பெண்ணரசு முனிவனைப்பார்த்து, 'பிராமணேத்தமரே! நான் இனித் தேவலோகத்துக்குப் போகின்றேன். என்னிடத்தில் பிரஸன்னராய் விடைகொடுக்கவேண்டும்" என்ருள். அந்தமுனிவன் அவளைப் பிரியமாட்டாமல், நல்லாய்! நீ இன்னுஞ் சிலநாளிங்கிருக்கவேண்டும், என்று விரும்பினுர். அதனுல் அத்தெய்வப் பெண் மறுபடியும் நூறுவருஷம் அந்த முனிக்கு இஷ்டபோகங்களினுல் திருப்தி யுண்டாக்கிப் பிறகு, 'மகாத்மாவே இனி நான் அமரலோகத்துக்குப் போகிறேன் உத்தரவு கொடும், என்றதற்கு, அந்தத் தவசி அந்த ஸ்திரீயைப் பார்த்து, 'அடி கட்டழகி! போகலாம் இரு' என்று சொன்னுர். அந்தப் பெண்மணியும் திரும்பி நூறு வருஷத்திற்கும் மேலான காலம் வரையில் அங்கேயிருந்து, ஒருநாள் அவரைநோக்கி அன்போடு புன்னகைகொண்டு, 'முனிவனே! நான் இனியாகிலும் சுவர்க்கத்துக்குப்போக உத்திரவு கொடும் என்ருள். அதைக்கேட்டு அம்முனிவர் காமபரவசராய் அந்தத் தடங்கண்ணியைக் கெட்டியாய்க் கட்டிக்கொண்டு, 'அழகிய புருவத்தினுய்! இன்னம் ஒரு கணமாத்திரம் இரு, போனுயாகில் நெடுங்காலம் வரமாட்டாயன்ருே? என்று வேண்டிக்கொண்டார். அந்தப் பெண்ணழகி

முனிவன் சபிப்பானென்று பயந்து, சிறிதுநாள் குறைய இரு நூறு வருஷங்கள் அவனோடு கூடியிருந்து, அப்பால் அமராவதிக்குப்போகவேண்டுமென்று அந்த மகரிஷியினிடத்தில்விடை கேட்க, அவரும் காமபோகத்திலே திருப்தி அடையாமல் இன்னமும் சிலநாளிருக்க வேண்டுமென்று வேண்டினர். இவ்விதம் அவள் கேட்கக் கேட்க 'சிலநாளிரு' என்றுசொல்லிக்கொண்டே வந்தார். அவ்வப்ஸரஸானவள் சாபபயத்தினுலேயும் தாக்ஷிண்யத்தினுலேயும் அவருடைய அனுஸரிப்பினுலேயும் மறுமொழி சொல்லப்பயப்பட்டுத் திரும்பியும அநேககால மங்கேதானேயிருக்க, அந்த மகரிஷி மதன பரவசராய் ஒருநாளுக் கொருநாள் மோஹமதிகமாய் ஆசையின் மேன்மையினுலே அந்த ஸ்திரீயைக்கூடி இஷ்டபோகங்களை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தார். இப்படி யிருக்கையில், அம்முனிவர் ஒருநாள் சீக்கிரமாக எழுந்திருந்து ஆசிரமத்தை விட்டுப்புறப்பட்டுப்போக; அவரைப்பார்த்து அந்த தெய்வ ஸ்திரீ 'ஓ முனீந்திரரே! வேகமாக எழுந்து எங்கேபோகிறீர்' என்று கேட்டாள். அதற்கு அம்மகரிஷி, அடிதாமரைநயனே! மாலை காலம் வந்ததினுல் ஸந்தியா வந்தனஞ்செய்வதற்குப் போகிறேன், செய்யாவிடில் பெரியதான கெடுதி யுண்டாகும்' என்று சொன்னர். அதைக் கேட்டு அந்தக்கமலகந்தி, வதனாவிந்தத்திலே மந்தஹாஸமுடையவளாகி அந்த ரிஷியைப்பார்த்துச் சொல்லுகிருள். 'சர்வ தருமக்கியனே! உமக்குச் சந்தியா வந்தனகாலம் இப்போ தானுவந்தது? அனேகம் நூறு வருடங்கள் உமக்கொரு நாளானது யாருக்குத்தான் வியப்பைச் செய்யமாட்டாது? பிறரிடத்திற் சொல்லிப்பாரும், என்று சொல்லக்கேட்டு, அந்தரிஷி அந்த ஸ்திரீயைப்பார்த்து, 'பெண்ணே! நீ காலைப்பொழுதில் நதிக்கரையிலிருந்து வந்தாய்; அப்போது உன்னைப்பார்த்து ஆசிரமத்துக்குக் கூட்டிக்கொண்டு வந்தேன்; இப்போது பகலீருன ஸாயங்கால மானபடியால் ஸந்தியாவந்தனஞ் செய்யப்போகின்றேன்; இதற்குப் பரிஹாஸமேன்செய்கின்ருய்; உண்மையாகச் சொல், என்றுகேட்டார். அதற்குப் பிரமிலோசை சொல்லுகிருள், 'பிராமணேத்தமரே! நான் விடியற்காலத்திலே வந்தது மெய்தான், ஆனுலும் அது இன்றைய விடியற்கால மன்று, அதின் பிறகு அனேக நூறு சம்வத்ஸரங்கள் ஆயின, என்று

சொன்னதைக்கேட்டு, அந்தப் பிராமணன் பயப்பட்டு, நடுநடுங்கித் அப்ஸரஸ்ஸைநோக்கி, 'அடி பத்மாக்ஷி! நான் உன்னுடன் கூடி யெத்தனைகாலம் போகித்துக் கொண்டிருந்தேன், சொல்ல வேண்டும், என்று கேட்க, அந்தப்பெண்மணி அந்த மகரிஷியைப் பார்த்து 'முநீந்திரரே! நான் வந்து தொளாயிரத்தேழு வருஷமும் ஆறுமாதமும் மூன்றுநாளும் ஆயின' 'என்று சொன்னாள். அதைக்கேட்டு அத்தவசி அந்தத் தேவஸ்திரீயைப்பார்த்து, 'இது யதார்த்தமோ உண்மையாகச் சொல்லு, நான் உன்னுடனே கூடியிருந்தது ஒருதினமென்று நினைக்கிறேன்' என்று சொல்லக்கேட்டுப் பிரமலோசை சொல்லுகிறாள்.

பிரமரிஷி சிரேஷ்டரான தம்மிடத்திலே பொய்யை யேன் சொல்லுவேன்? அதுவுமல்லாமல் தர்மமார்க்கத்தை அனுஸரித்துக் கேட்டதற்கு நான் பொய் சொல்லப்போமோ? ஆதலால் நான் சொன்னது உண்மைதான்' என்று இப்படி சொன்னதைக்கேட்டு, அந்த முனிவர் மனதினால் அத்தியந்த ஸந்தாபத்தையடைந்து தன்னைத்தானே நிந்தித்துக் கொண்டு, ஐயோ! என் தவம் நஷ்டமாயிற்றே ; என்ன செய்வேன்; ப்ரஹ்ம வித்துக்களான பிராமணர்களுக்குப் பொருளான வேதாத்தியயனமும் வீணாயிற்றே; என்விவேகம் கொள்ளைகொடுக்கப்பட்டுப் போயிற்றே; என்னை வஞ்சனை செய்வதற்காக எவனோ இந்தப்பெண்ணை படைத்துப் அனுப்பினான்; பசி, தாகம், சோகம், மோகம், மூப்பு, மரணம் ஆகிற ஆறூர்மி என்று சொல்லப்பட்ட இவ் வாறுவிகாரங்களுமில்லாதே நிர்மலமாயிருக்கிற பரப்பிரமத்தை யறியும் பொருட்டு மனவடக்கஞ் செய்ய நோன்பு கொண்டிருந்த என் விவேகத்தை கொள்ளையிட்டு, என்னை யோகத்தினின்றும் பிரஷ்டனாகச் செய்த காமமென்கிற மகாபூதத்தைத் தகிக்கவேண்டும்; சாந்திராயாணாதி விரதங்களும் வேதாப்பியாஸமும் மற்றுமுண்டான மோட்ச காரணங்களான புண்ணியங்களும் நரகத்துவார மார்க்கமான துஷ்ட ஸஹவாசத்தினாலே பாழாக்கப்பட்டன 'என்று, இந்தப்படி யனேகவிதமாய்த் தன்னைத் தானே வெறுத்துக்கொண்டு, அந்த அந்தணோத்தமன் அந்த தேவஸ்திரீயைப் பார்த்துச்

சொல்லுகிறான். 'அடிபாதகி! நீ இனிமேலாகிலும் யதேச்சையாகப் போய்விடு. நீ வந்து நடையுடை பாவனை விலாஸத்தினாலே என் சித்தத்தைக் கலக்கி, இந்திரனுக்குச் செய்வேண்டிய காரியங்களைச் செய்தாய்; இப்படிப்பட்ட வுன்னை என்னுடைய கோபாக்கினி ஜ்வாலைகளினாலே நீற்கச் செய்யவேண்டும்; ஆனாலும் நல்லோருக்கெல்லாம் ஏழடி கூட நடந்தவர்களும் சினேகர்கள் ஆவார்கள்; ஆனபடியினாலே இத்தனை நாளும் முன்னுடனே கூடியிருந்ததை நினைத்துப் பொறுத்தேன்; மெய்யாக விசாரித்தால் உன்மேல் குறைசொல்ல வேண்டியதில்லை; நான் இந்திரியங்களைச் ஜயிக்கமாட்டாதே மோஹ பரவசனானதினால் என்மேலேதான் குற்றமிருக்கின்றது. இந்திரனுக்குப் பிரீதியாக என்னுடைய தபோவிக்கினஞ் செய்யவல்ல வுன்னுடைய மஹாமோகத்திற் கிருப்பிடமான மாயையைத் தகிக்கவேண்டும்" என்று இப்படி கோபாகுலிதமானஸனை அந்த முனிசிரேஷ்டன் உக்கிர வசனங்கள் சொல்லுகிறபோது, அந்த அப்ஸரப்பெண் பயத்தால் குழங்கிய மானசையாய் நடுநடுங்கித் தன்னுடல் வியர்த்துக் கவலைப்பட்டிருந்தாள். அந்த மாமுனீந்திரன் வியர்த்து மயிர்சிலிர்த்து நடுங்கிக் கொடிபோல் நிற்கிற அந்த ஸ்திரீயைப்பார்த்துக் குரோதம் மிகுந்து அக்கினிபோல ஜொலித்துக்கொண்டு, போ போ, என்று அதட்ட, அந்தப் பிரமலோசை அம் முனிவனுடைய கோப வசனங்களுக்குப் பயந்து, அந்த ஆச்சிரமத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டு, ஆகாயமார்க்கத்திலே போகிறபோது, தன் சரீரத்திலே யுண்டான வியர்வையைத் தருக்களினுடைய நுனியிலிருந்த தளிர்களினாலே துடைத்து, விருட்சங்களிலே போட்டு மரத்தின்மேல் மரமாகத் தாண்டிப்போனாள்.

அம் மகரிஷியினாலே பிரமலோசையிடத்தி லுண்டான கர்ப்பமானது அவளுடைய ரோம கூபங்களினின்றும் வியர்வையாகக் கசிந்துவந்ததனால், அக்கருவை விருக்ஷங்கள் தரித்தன. பின்பு அவ்வியர்வையெல்லாம் வாயுவினாலே கூட்டப்பட்டு ஒன்றாய்த் திரண்டு நின்றன. அவற்றை நான் கிரணங்களினாலே வளர்த்து வந்தேன். இப்படி அந்தக் கர்ப்பம் நாளுக்கு நாள் வளர்ந்துவர, அதிலிருந்து மனோஹர லாவண்ணிய சௌந்தரி

யமுள்ள ஒரு கன்னிகை யுதித்தாள். அவள் மாரிஷையென்கிற பெயரையுடையவளாய் வளர்ந்துகொண்டிருக்கிறாள். இந்த மரங்கள் இந்தக்கன்னிகையை உங்களுக்குக்கொடுக்கிறதினாலே நீங்கள் கோபத்தைவிட்டுவிடுங்கள். இந்த மாரிஷையென்கிற கன்னி, கண்டுமகரிஷி பிரமலோசையினிடத்தில் விட்ட வீரியத்தினாலே மரங்களிலே ஒட்டி, வாயுவும் நானும் உதவி செய்ய வளர்ந்ததனாலே, கண்டுமுனிக்கும் மரங்களுக்கும் வாயுவுக்கும் எனக்கும் பிரமலோசைக்கும் மகளாயிருக்கிறாள். அது அப்படியிருக்க; பிறகு கண்டுமகரிஷி பிரமலோசை போன பிறகு, தவம் குறைந்ததற்காக மனவச்சத்தை யடைந்து, ஸ்ரீ விஷ்ணுதேவனுக்கு இருப்பிடமான ஸ்ரீ புருஷோத்தமமென்று சொல்லப்பட்ட பர்வதத்துக்கு வந்து, அங்கே ஒரே மனதுடையவராய் ஸ்ரீ ஹரியை ஆராதனஞ் செய்துகொண்டு மேல்தூக்கிய பாகுவாய் மகா நிஷ்டையிலிருந்து, அடக்கப்பட்ட சித்தனாய் ப்ரஹ்ம பரஸ்துதியைச் சேவித்து வந்தார்,'' என்று சந்திரன் சொல்லக்கேட்டுப் பிரசேதஸர்கள், சந்திரனைப் பார்த்து, ''மகாத்மாவே! கண்டு மகரிஷி ஸ்ரீமந்நாராயணன் திருவுள்ள முகக்கும்படி செய்த அந்தப் பிரமபரஸ்துதியை அறிய விரும்புகின்றோம், விசதமாகச் சொல்லவேண்டும்'' என்று கேட்க, சந்திரன் சொல்லுகிறான்:—

ப்ரஹ்ம பரஸ்துதி

''அந்தமில்லாததும் கடக்கக்கூடாததும் காமக்குரோத மோகாதி திமிதிமிங்கலங்களாலே பீதிகரமுமான ஸம்சாரசாகரத்தைக் கடப்பதற்கு ஒரு தெப்பம்போலிருப்பவனும், அதற்கு மேலான முடிவாயிருப்பவனும், உபதேசபரம்பரையினாலே அறியப்பட்டவனும், அளவற்ற வன்மையுள்ளவனும், தேசகால வஸ்துக்களினாலே அளக்கவொண்ணாதவனும்நிறைவுபெறாத கிரியாதிகளைத் தன் திருநாம ஸங்கீர்த்தனத்தினால் நிறைவேற்றுகிறவனும், பிரமாதிகளான சகல ஆத்மகோடிகளுக்கும் மேற்பட்டவனாய் காரணமாய் மேலதிசயமற்ற ஆனந்தரூபனாய் இருக்கிறவனும், பிரமாதிகளைப் போலே காலத்திற்குள்ளகப்படாமல்ஸகல சத்திகளோடு கூடி நித்தியமாய் தேஜோமயமாய் விளங்குகிற திவ்வியமங்கள விக்கிரக முடையவனாய், முக்கியப் பிரயோஜன

மான ஆனந்த ஸ்வரூபியாய் இருப்பவனும், பிரதான தத்துவத்துக்கு முடிவிடமாயும் வேதவைதிகங்களைப் பரிபாலிப்பவனுயும், பிரதானமும் ஜீவனும் பிரளயகாலத்திலே லயமடைகிறஸ்தானமாயும், எல்லாவற்றிற்கும் கலப்புண்டாகாம லிருக்கும்படியாய் ஏற்பட்ட அணையாயும், முத்தியடைந்தவர்களுக்கும் மேற்பட்டவனென்று சொல்லும்படியான காரணத்துவ சேஷித்துவங்களை யுடையவனுயும், பிரபஞ்சத்துக்குப் முடிவான காலத்துக்கும் முடிவான இடமாயும், ஆகாயமுதலான பரந்தத்ரவியங்களையும் நிறைப்பவனுயும், சகலமான ரக்ஷகர்களுக்கும் ரக்ஷகனுயு மிருக்கிற ஸ்ரீ விஷ்ணுதேவனே, ஜகத்துக்குக் காரணமான விராட்புருஷனும், அவனுக்குக்காரணமான அகங்காரமும், அதற்குக் காரணமான மகத்தத்துவமும், அதற்குக் காரணமான பிரகிருதியும், இத் தத்துவங்களின் முக்கியகாரியங்களுமாகி காரியகாரணரூபமாகக் காணப்பட்டுக்கொண்டு, ஸ்வாபாவிகங்களும் அனந்தங்களுமான ஞானபல ஐஸ்வரிய வீரிய சத்தி தேஜஸ் ஸௌசீலிய வாத்ஸல்லிய சௌரியதயிரியாதி ஸகல மங்களகுணங்களுக்கும் இருப்பிடமாகிக் கிரியாவடிவங்களாலேயும், செய்பவன் வடிவக்களாலேயும், சேதனு சேதனங்களையெல்லாம் காத்து வருகிறுன். வேதங்களுக்கு அதிபதியும் வேத வேதாந்தங்களினுலே அறியப்படுகிறவனும், வேதங்களும் வேதாங்கங்களும் மற்றுமுள்ள ஸமஸ்த சாஸ்திரங்களும் அந்த ஸ்ரீ விஷ்ணுவே யல்லாமல் வேறில்லை, சாஸ்திரத்திலிருந்துண்டாகும் ஞானம், விவேகத்தினின்றுமுண்டான் ஞானம் என்று சொல்லப்பட்ட இரண்டுவித ஞானமும், ஆதி வேதபிரவர்த்தகனுன பிரமாவும், ஸ்மிருதி பிரவர்த்தகரான மனுமுதலானரும், இந்த அச்சுதனே. அபக்ஷயாதிதோஷங்களை யடையாமல் ஜனன ரகிதமும், அக்ஷரமும், நித்தியமுமான பரப்பிரமமும் அந்த ஸ்ரீ விஷ்ணுவே. அந்தப் பிரம்மமே பக்தபரிபாலனுர்த்தமாக இந்தப்புருஷோத்தம க்ஷேத்திரத்திலே ஸகல கலியாண குணங்களும் பூர்ணமாய் விளங்கும்படி இந்தப் புருஷோத்தம னென்கிற அர்ச்சாரூபியாய்த் திருவவதாரஞ் செய்தருளி விளங்கா நின்றது. ஆகையால் அவனை ஸேவித்துச் சிந்தித்துச் சரணமடைந்து நிற்கிற அடியேனிடத்திலே சத்கிரியா யோகங்களுக்குப் பங்கம் வரும்படி யுண்டாகிய

ராகத் துவேஷ லோப மோஹாதி துர்க்குணங்கள் அடங்கிப் போகக்கடவன" என்று, இத்தப்படி கண்டுமாமுனி பரம மான ப்ரஹ்மபாஸ்துதியைச் சபஞ் செய்து, கேசவனை ஆராதித்துச் சித்திப்பெற்றுப் பரமபதத்துக்குப் போனார்.

அதுநிற்க, மாரிஷையென்று சொல்லப்பட்ட இந்தக் கன்னிகையினுடைய பூர்வ ஜன்ம விர்த்தாந்தத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள். இதைச் சொல்வதினாலே எனக்குப் பெரிய கார்ரியமுடிவும், கேட்பதினாலே உங்களுக்கு மேலான பலனின் சித்தியுமுண்டாம். விருட்ச கர்ப்பத்திலே சனித்த இந்த மாரிஷை முந்திய ஜன்மத்திலே ஒரு ராஜாவுக்குப் பத்தினியாக இருந்து புத்திரனில்லாதே பாலியத்தில்வைதவியத்தை யடைந்தாள். பின்பு பக்திவிசுவாசத்துடனே ஸ்ரீமந்நாராயணனை யாராதித்துக் கொண்டுவந்தாள். அந்த எம்பெருமான் திருவுள்ளமுகந்து கண்களுக்குநேரில் அந்த ஸ்திரீயைப்பார்த்து, பெண்ணே! உனக்கு அபீஷ்டமான வரங்களைக் கேள் என்று நியமித்தருளினார். அந்த இராஜபத்தினியும் ஸ்வாமியைப் பார்த்து, 'ஸ்வாமி! அடியேன் வாலிபத்திலே வைதவியத்தை யடைந்து சந்ததியில்லாமல் இப்படிப்பட்ட கெட்டநிலைமையோடிருக்கிறேன். எனக்கு இப்பிறவி வீணாய்ப்போயிற்று. இனிமேலுன்னுடைய கிருபா கடாக்ஷத்தினாலே அடியேனுக்கு ஜன்ம ஜன்மங்களிலேயும் சர்வ ஜகத் பூச்சியர்களான புருஷர்களும், சதுர்முகனுக்குச் சமானமான புத்திரனு முண்டாக வேண்டும். ஓ அதோக்ஷஜனே! அடியேனும் சகலஜன இருதயானந்தகரமான சௌந்தரிய விலாசங்களினாலே விளங்கிக் கொண்டு யோகிஸம்பந்த மில்லாதவளாகப் பிறக்கவேண்டும். கிருபை செய்து இவ்வரங்களைத் தரவேண்டும் என்று பிரார்த்தித்துப், பிரணமம் செய்தாள். இஷ்டத்தையளிப்பனும் பரமேசுவரனும் தேவதேவனுமான ஹ்ருஷீகேசன், தண்டமிட்டுக் குனிந்து நிற்கிற அந்தப்பெண்ணைத் தன் கரபத்மங்களினாலேயெடுத்து, 'பெண்ணே! உனக்கு வேறொரு ஜன்மத்திலே பிரசித்தியும் புகழுமுடையவர்களாய், மஹாவுதாரகுண முடையவரான பர்த்தாக்கள் பத்துப்பேர் உண்டாவார்கள். மகாத்மாவாயும் பலபராக்கிரம ஸம்பன்னனாயும் பிரமசமானனாயுமுள்ள

புத்திரன் உண்டாய், திரிலோகமும் நிறையும்படியான சந்தானத்தையுடையவனாய், அனேகம் நூறுவமிசங்களுக்குக் கர்த்தாவா யிருப்பன். நீயும் அதி மனோகரமான ரூபலாவண்ணியாதி சற்குணங்களுடையவளாய்ப் பதிவிரதையாயும் அயோனிஜையாயும் சகல ஜனங்களுக்கும் இருதயாநந்த முண்டாகும்படி யிருக்கக் கடவாய்' என்று அருளிச்செய்து, முகுந்தன் அங்கேயே மறைந்தவனானன்.

இவ்விதம் ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய கருணையினாலே அபீஷ்ட வரங்களைப்பெற்ற அந்த ராஜபத்தினி இப்போது மாரிஷையாய் ஜனித்திருக்கிறாளாகையினாலே, இந்தப் பெண்மணியை நீங்கள் பெற்றுக்கொள்ளுங்களென்று சந்திரன் சொல்லக் கேட்டு, பிரசேதஸர்கள் சினத்தைவிட்டு அடங்கிய சித்தர்களாக, விருக்ஷங்களும் அந்தக் கன்னிகையைக் கொடுக்க, பெற்றுக்கொண்டு மணம்புரிந்து வாழ்ந்திருந்தார்கள். பின்பு அந்த ஸ்திரீயிடத்திலே அந்த பிராசேதஸர்கள் பதின்மராலேயும் மகானுபவானான தக்ஷப்பிரஜாபதி பிறந்தான். இவனே முன்பு ப்ரஹ்மாவினுடைய வலதுகால் கட்டைவிரலிலிருந்து ஜனித்திருந்தான். மகா தவசியான அந்தத் தக்ஷப்பிரசாபதி பிரஜைகளைச் சிருஷ்டிக்க நினைத்து, சரங்களும் அசரங்களும் இரண்டு கால்களும் நான்கு கால்களுமான பிராணிஸமூகங்களைச் சிருஷ்டித்து நான்முகனுடைய ஆக்கினையைப் பாலனஞ்செய்தான். அச்செய்தியை ஸவிஸ்தாரமாகக் கேளும். தட்சன் ஐம்பது பெண்களைப்பெற்று, அவர்களிலே தருமனுக்குப் பத்துப்பெண்களையும், காசிபருக்குப் பதின் மூன்று பெண்களையும்; சந்திரனுக்கு காலநிச்சயமிடுக்கர்களான இருபத்தேழு பெண்களையுங் கொடுத்தான். அப் பெண்களிடத்தில் தேவ வைத்திய தானவ புஜங்க கந்தர்வ அப்ஸரோ கணங்களும் தேவர்களும் உண்டானார்கள்.

மைத்திரேயரே! அதுமுதற்கொண்டுதான் பிரஜைகள் ஸ்திரீ புருஷ ஸங்கமத்தினால் பிறந்து வருகின்றார்கள். அதற்கு முன்காலத்தில் தவம்மிகுந்த மகாத்துமாக்கள் பார்ப்பது தொடுவது சங்கல்ப மிவைகளினால் சந்ததிகளை யுண்டாக்கி வந்தார்கள் என்று சொல்ல, மைத்திரேயர் ஸ்ரீ பராசரமுனி

யைப் பார்த்து முனீந்திரரே! பூர்வத்தில் தக்ஷன் பிரமாவி னுடைய வலது பாதத்தின் கட்டை விரலிலே ஜனித்தா னென்று கேட்டிருந்தேனே, இப்போது பிரசேதஸர்களாலே பிறப்பிக்கப் பட்டானென்று சொல்லுகிறீர், இவ்விஷயம் ஸந் தேகமாயிருக்கின்றது, சந்திரனுக்குப்பாட்டனுரான தட்சன் திரும்பி அவனுக்கு எப்படி மாமனுனுன் என்று கேட்க, ஸ்ரீ பாராசரர் கூறுகின்றார்.

சிறந்தவனே! ஸகலபூதங்களுக்கு உற்பத்திநாசங்கள் இயற்கையாயுள்ளதானதினுல், திவ்வியக்கியான முடையவர்க ளான முனீந்திரர்களுக்கு இவ்விஷயத்தில் சந்தேகம் உண்டா வதுமில்லை. அவர்கள் மயங்குவதுமில்லை தக்ஷன் முதலான ஸகல தேவரிஷிகணங்களும் யுகந்தோறும் பிறந்து லயத்தை யடைந்து வருவார்கள் ஆகையால் ஸந்தேகப்பட வேண்டிய தில்லை. முன்காலத்தில் வயதைப் பற்றி பெரியவன் சிறியவன் என்கிற ஏற்பாடுகளுமில்லை. தவத்தினுலும் ஞானத்தினுலும் மிகுந்தவர்களே மூத்தவர் என, மைத்திரேயர் "பிரமரிஷி சிரேஷ்டரே! தேவ தானவ கந்தர்வ பன்னக ராக்ஷஸாதிகளு டைய வுற்பத்திக்கிரமம் ஸவிஸ்தாரமாகச் சொல்லியருளவேண் டுமென்று கேட்க ஸ்ரீபாராசரர் சொல்லுகின்றார்.

பதுமாஸனனுடைய உத்திரவினுல் முன் தக்ஷன், தேவ ரிஷி கந்தர்வ அசுர பன்னகாதி பூதங்களைத் தன் சங்கற்பமாத் திரத்தினுல் சிருஷ்டித்தான். அவைகள் நன்றுகவிர்த்தியா காதே நசித்துப் போகக்கண்டு, அவன் திரும்பவும் பிரஜா சிருஷ்டி செய்கிறதற்காக ஆலோசித்து, ஸ்திரீ சங்கமத்தினுலே பிரஜைகளைச் சிருஷ்டிக்க வேண்டுமென்று யத்தனஞ்செய்து, வீரணப்பிரஜாபதிக்கு மகளான அஸிக்கினி யென்கிறவளைப் மணம் செய்துகொண்டு, அவளிடத்திலே ஐயாயிரம் பிள்ளை களைப்பெற்றுன்.

அவர்கள் ஹரியசுவர்களென்கிற பெயரினுல் பிரசித்தராகி, பிரஜாவிருத்திசெய்ய யத்தனித்திருந்தார்கள். அப்படியிருக் கிற காலத்திலே இனியவாக்குப் பேசக்கற்ற நாரதமுனிவர், அவர்களிடத்திற்கு வந்து சொல்லுகின்றார்: "ஹரியசுவர்களே!

பிரஜாசிருஷ்டிசெய்ய நினைத்த நீங்கள் ஒருகாரியத்தை முன்ன தாகச்செய்யவேண்டும். அதாவது, பூமியினுடைய விஸ்தார மும் தாழ்வையும், மேடும் அறியவேண்டும். நீங்கள் வாலிபர்க ளாகையால் அறியமாட்டீர்களே. இவ்விதமானல் நீங்கள் பிரஜைகளைச் சிருஷ்டிக்கிறது எப்படி? தடையில்லாமல் எங் குஞ் செல்ல வல்லவர்களான நீங்கள் பூமியின் உயரமும் கீழ்பாக மும் பக்கமுமான பூமியின் அளவை ஏன் அறியாம லிருக்கிறீர் கள்?" என்று சொல்ல, ஹரியசுவர்கள் "பூமியினளவை யறிந் துவருகிறோம்" என்று நான்கு திக்கிலும்போய்ச் சமுத்திரத்தி லேபோன நதிகளைப்போலே இதுவரையிலும் திரும்பிவராமலே யிருக்கின்றார்கள். இப்படி அரியசுவர்கள் நாசமடைந்ததை பிராசேதஸனை தட்சன் கேட்டுத் திரும்பவும் வீரணபுத்திரி யான அஸிக்கினியினிடத்தில் ஆயிரமக்களைப் பெற்றான். அவர் கள் சபளாசுவர்களென்று பெயருடையவர்களாய் பிரஜா சிரு ஷ்டி செய்ய நினைத்திருக்கிற காலத்தில் நாரதர் வந்து முன் சொன்னது போலேவே அவர்களோடு சொன்னார். அவர்கள் "நாரதர் சொன்னது ஸரிதான்" என்று ஒருவருக்கொருவர் பேசிக்கொண்டு தங்களுடைய சகோதரர்களான ஹரியசுவர் கள்போன மார்க்கத்திலேபோய்ப் பூமியின் அளவை யறிந்து வந்து பின்பு பிரஜைகளை உண்டுபண்ணுவோமென்று நினைத்து, முதற் போனவர்கள் போன வழியிலேபோய்ச் சாகரங்களிலே புகுந்த ஆறுகளைப்போலே இதுவரையிலும் திரும்பிவராது போனார்கள். அது தொடங்கி தூரதேசம் போன சகோத ரனை தேடிக்கொண்டு ஒருவன் போனல் நாசமடைவான். ஆன தினல் அறிவாளியானவன் அவ்விதம் செய்யக்கூடாது.

பிறகு தக்ஷன் சபளாசுவர்களும் நசித்ததைக்கேட்டு மன தில் கோபமுண்டவனாகி, "நீ எங்கும் நிலைபெறாமல் திரிகிறவ னாய்ப் போகக் கடவாய்" என்று நாரதனைச் சபித்தான். திரும் பியும் பிரஜா ஸ்ருஷ்டிசெய்ய நினைத்து, அஸிக்கினியி னிடத் தில் அறுபது பெண்மக்களைப் பெற்றான். அவர்களில் தரும னுக்குப் பத்துப்பேரையும், காசிபனுக்குப் பதின்மூன்று பே ரையும், சந்திரனுக்கு இருபத்தேழு பேரையும், அரிஷ்டநே மிக்கு நாலுபேரையும், வெகுபுத்திரனுக்கு இரண்டுபேரையும் அங்கிரஸுக்கு இரண்டுபேரையும், பிருஜாசுவனுக்கு இரண்டு

பேரையுமாகக் கொடுத்தான். முதல் பத்துப் பெண்களாகிய அருந்ததி, வஸு, ஜாமி, லங்கை, பானு, மருத்வதி, சங்கல்பை, முகூர்த்தை, சாத்தியை, விசுவை என்று சொல்லப்பட்ட கன்னிகைகளை தருமன் விவாகஞ் செய்துகொண்டு, விசுவை யென்கிறவ ளிடத்தில் விசுவேதேவர்களையும், சாத்தியையி னிடத்தில் சாத்தியர்களையும், மருத்வதியினிடத்தில் மருத்மக் தர்களையும், வசுவினிடத்தில் வசுக்களையும், முகூர்த்தையிடத் தில் முகூர்த்தர்களையும் பானுவினிடத்திலே பானுக்களையும், லங்கையென்கிறவ ளிடத்திலே ஸுகோஷனையும் ஜாமியினிடத் திலே நாகவீதியென்கிற திவ்யமார்க்க அபிமானி தேவதை யையும், அருந்ததியினிடத்தில் பூமியைச் சேர்ந்த வஸ்துகள் முழுமையையும், சங்கல்பையினிடத்திலே எல்லாவற்றையும் பற்றின சங்கல்பன் என்கிறவனையும் ஜனிப்பித்தான்.

அவர்களுள் கரைகடந்தபலமும் தேஜஸுமுடைவர்களாய் விளங்குகின்ற அக்னிமுதலான வசுக்களுடைய வமிச விஸ்தா ரத்தை விசதமாகச்சொல்லுகின்றேன் கேளும். ஆபன் துருவன் சோமன், தருமன், அனிலன், அனலன், பிரத்தியூஷன், பிரபா ஸன் என்னு நாமமுடைய வஸுக்கள் எட்டுப்பேர். அவர்களுக் குள்ளே ஆபனுக்கு, வைஸ்தபத்தன் சிரமன் சிராந்தன் துனி என்கிற பிள்ளைகளுண்டானார்கள். துருவனுக்கு, சகலலோ கங்களையுஞ் செலுத்துகிறவனை காலன் உண்டானான். சோம னுக்கு வர்ச்சசஸன் என்ற மகான் உண்டானான். அவனால் தான் ஸகல ஜனங்களுக்கும் வர்ச்சஸ் என்கிற ஒருவித பிரகாச முண்டாகின்றது. தருமனுக்கு, மனோகரை யென்கிறவளிடத் தில் திரவிணன் உதவகன் சிசிரன் பிராணன் ரமணன் என்கிற புத்திரர்கள் உண்டானார்கள். அனிலனுக்குச் சிவையென்கிற ஸ்திரீயினிடத்தில், புரோசவன் அவிக்கியாதகதி என்கிற இரண்டு புத்திரர்கள் உண்டானார்கள். அனலனுக்கு, நாணற் புதரிலே குமாரனென்று சொல்லப்படுகிற சுப்பிரமணியன் உண்டானான். அவனுடைய முதுகிலிருந்து சாகன், விசாகன், நைகமேஷன் என்கிற மூன்று பிள்ளைகளுத்திதார்கள். அந்தச் சுப்பிரமணியன் கிருத்திகைகளின் முலைப்பாலைப்பானஞ் செய் ததினால் அவர்களுக்குப் பிள்ளையாகிக் கார்த்திகேயனென்கிற

பெயரையடைந்தான். பிரத்யூஷனுக்குத் தேவலனென்கிற மகரிஷி பிறந்தான்.

அவனுக்குப் பொறுமையுள்ளவர்களாயும் மகா புத்திசாலிகளாயுமுள்ள இரண்டு புத்திரருண்டானார்கள்: அவர்களில் ஒருவன் பிரகஸ்பதி, அந்தப் பிரகஸ்பதிக்குச் சகோதரியான ஒரு பெண்பிள்ளை யோகசித்தியுள்ளவளாய் ஒழிவையடைந்தவளாகிப் பிரமசரியத்தோடு உலகமெங்கும் ஸஞ்சாரம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தாள். பின்பு அவள் வஸுக்களில் எட்டாவனான பிரபாஸனுக்கு மனைவியாகி, விசுவகர்மாவைப்பெற்றாள். அவன் வியக்கத்தக்க அனேகசிற்ப கர்மங்களை யறிந்தவனாய் தேவதைகளுக்குத் தச்சனாகி, அநேக திவ்விய பூஷணங்களையும் விமானாதிகளையும் படைத்தான். அவன் செய்த சிற்பங்களில் சிலவற்றை யறிந்துதான் பூலோகத்திலுள்ள ஜனங்கள் வேலைசெய்து பிழைக்கிறார்கள். மேலும் அந்தப் பெண்ணரசியினிடத்தில் அஜைகபாத், அகிர்ப்புத்தினியன், துவஷ்டா, உருத்திரன் என்கிற நான்கு குமாரர் பிறந்தார்கள். அவர்களுள் துவஷ்டாவுக்கு விசுவரூபனென்கிற மகா தவசியான புத்திரன்பிறந்தான். மகா புத்திசாலியான உருத்திரனுடைய அமிசமாய்; அரன், பகுரூபன், திரியம்பகன், விருஷாகபி, சம்பு, கபர்த்தி, ரைவதன், மிருகவியாதன், சர்வன், கபாலி, என்கிறபதினொருவர் பிறந்து, உருத்திரர் என்கிறபேரை யடைந்து, மூவுலகதிபதிகளாய் விளங்குகிறார்கள். இப்படி இவர்களிலிருந்து அளவற்ற ஒளியுடையவர்களான நூறுபிள்ளைகளுண்டானார்கள்.

அவ்வாறு நிற்க, காசியபருக்கும் மனைவிகளான அதிதி, திதி, தனு அரிஷ்டை, ஸுரசை, கஸை, சுரபி, வினதை, தாம்பிரை, குரோதவசை, இளை, கத்ரு, முனி என்னும் நாமமுடைய பதின்மூன்று பேர்களுள், அதிதி என்பவளுக்கு, பூர்வத்தில் சாக்ஷுஷ மனுவந்தரத்தில் துஷிதர் என்று சொல்லப்பட்ட பன்னிரண்டு தேவதைகள், "வைவச்சுத மனுவந்தரம் வரும்போது நாமெல்லோரும் அதிதி கர்ப்பத்தில் பிறக்கவேண்டும்," அதனால் க்ஷேமமுண்டாகும் என்று சேர்ந்து ஆலோசித்து நிச்சயித்துக்கொண்டபடி பிறந்தார்கள். அவர்கள், இந்திரன், விஷ்ணு, அரியமா, தாதா, துவஷ்டா, பூஷா, விவஸ்வான்,

ஸவிதா, மித்திரன், வருணன், அமிசு, பகன் என்று பெயரு டையவர்களாய்த் துவாதசாதித்தர் என்று சொல்லப்படுவார் கள். இப்படியாகச் சாட்சுஷ மனுவந்தரத்தில் துஷிதர் என்று சொல்லப்பட்ட தேவதைகள், வைவஸ்வதமனுவந்தரத்தில் ஆதித்தியர் என்று சொல்லப்பட்டார்கள். சந்திரனுக்குப் பத் னிகளான அசுவினி முதல் இருபத்தேழு பேருக்கும் மிகுந்த காந்தியுள்ள மக்களுண்டானார்கள். அரிஷ்டநேமி பத்தினிகள் நாலுபேருக்கும் பதினறு பிள்ளைகள் உண்டானார்கள். வெகுபுத் திரனுக்கு மனைவிகளான இருவரிடத்திலும் காற்று, வெய்யில் மழை, துர்ப்பிக்ஷம், இவற்றிற்கு ஏதுக்களாய் கலந்த வர்ணமும் சிவந்த நிறமும் மஞ்சள் வர்ணமும் கருத்த வர்ணமுமான நான்கு மின்னல்களுண்டாயின. அங்கிரஸுக்கு, பிரமரிஷிகள் துதிக்கத்தக்க மேன்மையையுடைய பிரத்தியங்கிரஸுக்களென் கிற மந்திரங்களுதித்தன. பிருசாசுவனுக்கு, திவ்ய அஸ்திரங் கள் பிறந்தன. இப்படி கல்பாதி காலத்தில் உண்டான * முப்ப த்து மூன்றுகோடி தேவர்களும், சூரியன் தினந்தினமுதய மாகி அஸ்தமிப்பதுபோல் ஒவ்வொரு மனுவந்தரத்திலும் பிற ந்து கொண்டே வருவார்கள். இவர்கள் தன் இச்சையின்படி பிறப்பவர்கள். திதி யென்பவளிடத்தில் காசிபருக்கு வெல்லக் கூடாத ஹிரணியகசிபுவும் இரணியாக்ஷனும், விப்பிரசித்தி யென்கிற ராக்ஷதனுக்குப் பெண்டிரான சிம்ஹிகை யென்கிற கன்னிகையும் ஜனித்தார்கள். அவர்களில் இரணிய கசிபுவுக்கு அனுஹ்லாதன், ஹ்லாதன், பரமதார்மிகனுன பிரஹ்லாதன், சம்ஹ்லாதன் என்கிற நான்கு பிள்ளைகள் ஜனித்து பலபராக்கி ரம சாலிகளாய்த் தயித்திய குலத்தை நன்குவிர்த்தி யாக்கி னூர்கள். அவர்களில் பிரஹ்லாதன் ஜிதேந்திரியனும் ஸர்வ பூதஸமனும் மகாபாகவதனுமாய் ஸ்ரீமந் நாராயணனிடத்தில் பரமமான பக்திசெலுத்தி உலகத்தில் பிரசித்தனுனன்.

மஹாரிஷியே! கேளும், தயித்தியராஜனுன ஹிரணியகசிபு வின் ஆக்ஞையினல் அசுரர்கள் கொளுத்தின அக்கினியும், ஸ்ரீ

* அஷ்டவசுக்கள் 8, ஏகாதசருத்திரர்கள் 11, துவாதசாதித்யர்கள் 12, அசுவனிதேவர்கள் 2, ஆக 33 கோடி (வகை) தேவர்கள்.

வாஸுதேவன் இருதயகமலத்தில் வசித்திருந்ததனால் அந்தமகாத்துமாவான பிரஹ்லாதனாகும் பக்தனைத் தகிக்கமாட்டாது போயிற்று. அந்த மகானுபாவன் பாசங்களினால் கட்டப்பட்டு பெருங்கடல் மத்தியத்திலிருந்து அசைந்தபோது பல மலைகளும் காடுகளும் நெருங்கின. பூமண்டலமும் நடுங்கிற்று. எங்கும் நாராயணனையே தியானித்துக்கொண்டிருந்தபடியினால் அம் மகாத்மாவினது தேகத்தைப் பருவதம் போலே கடினங்களாய் தைத்யேந்திரனால் எறியப்பட்ட பலவித ஆயுதங்களும் வெட்டமாட்டாதே போயின. ஹிரண்யகசிபு ஏவின விஷாக்கினிச் சுவாலைகள் ஜொலித்துக் கொண்டிருந்த ஸர்ப்பங்கள் அந்தப் பெருமானைப் பீடிக்கமாட்டாதே போயின. அந்த மகா பாகவதன் பர்வதங்களினால் அமிழ்த்தபட்ட போதிலும் ஸ்ரீ விஷ்ணு ஸ்மரணமாகிய கவசத்திலே காக்கப்பட்டு மரணமடையாமற் போனான். சொர்க்கலோகத்திலிருந்து ஹிரணியகசிபு மிகவுமுயரமான விடத்தினின்றும் தாழேதள்ளினபோது அந்த மகாபுருஷனைப் பூமிதேவி ஏந்தி யெடுத்துக்கொண்டாள். ஹிரணியகசிபுவினாலேவப்பட்ட ஸம்சோஷகனென்கிற வாயுவானது மதுசூதனன் அவனது இருதயத்திலிருந்ததனால் அந்த மகானுபாவனிடத்தில் புகுந்து நாசமடைந்து போயிற்று. திக்கஜங்களெல்லாம் ஹிரண்யகசிபுவின் உத்தரவினாலே அந்தப் பாகவதன்மேல் ஏவப்பட்டு மார்பிலே பாய்ந்து கொம்புகள் ஒடிந்து மதமெல்லாம் குறைந்துபோய் விட்டன. தயித்திய புரோகிதர்களால் நிர்மிக்கப்பட்ட கிருத்தியைகள், கோவிந்த பாதாரவிந்தங்களிலே மனதைச்செலுத்தி யிருக்கிற அந்த மஹா யோகீசுவரனைத் துன்பப்படுத்தமாட்டாது போயின. மஹாமாயாவியான சம்பரனென்கிற அசுரன், அப்புண்ணிய புருஷன்மேல் ஏவின அளவற்ற மாயைகளும் ஸ்ரீ விஷ்ணுவின் திருக்கையிலிருந்து விடப்பட்ட சக்ராயுதத்தினாலே சாம்பலாய் விட்டன. ஹிரணியகசிபுவி னுடைய சமையற்காரர் ஹாலஹாலமென்கிற மஹா விஷத்துடன் கூடக் கலந்துவைத்த சோறானது, மாச்சரிய மில்லாதவனும் விகாரமில்லாதவனுமான அம் மகாபாகவதன் வயிற்றில் ஜீரணமாய்விட்டது ஸர்வப்பிராணி சமனும ஸர்வப்பிராணி மித்ரனுமான அந்த மகாத்துமா தன் சரீரத்தைப்போலேயும் தன் பிள்ளைகளைப் போலேயும் சகலப் பிராணிகளையும் லாலனை செய்துவருவான்.

யஜூராதா ஸத்யஶௌசாதிகுணாநாமாகரஸ்ததா।
உதாஹரணம் ஸாதூநாம் பபூவ ஸ மஹாமதி:॥

தர்மாத்துமாவாய்ச் ஸத்திய சௌவுச சமதமாதி நற்குணங்களுக்கெல்லாம் இருப்பிடமாய் விளங்குகின்ற அந்த மகானுபாவன ஜகத்திலே ஞானனுஷ்டானம் நிறைந்த சத் புருஷர்களுக்கெல்லாம் துல்லியனுய்ப் புகழுடைந்திருந்தான்.

பதினைந்தாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினுரும் அத்தியாயம்

பிரஹ்லாத சரித்திர விஞ.

கதிதோ பவதா வம்ஶோ மாநவாநாம் மஹாத்மநே!।
காரணம் சாஸ்ய ஜகதோ விஷ்ணுரேவ ஸநாதந:॥

இவ்விதம் பராசரமஹரிஷி சொல்லக்கேட்ட மயித்திரேயர், முனிவரரே! மனுவமிசத்தில் பிறந்த உத்தானபாதன் துருவன முதலான மஹாராஜாக்களுடைய சரித்திரங்களையும் அனுதி புருஷனை ஸ்ரீவிஷ்ணுவே ஜகத்காரணமான பிரமமமெனகிற பெருளேயும் விரிவாகக் கேட்டறிந்தேன். ஆனுல், தயித்திய சிரேஷ்டனுன பிரஹ்லாதனென்ற பக்தனே அக்சினியும ஆயுதங்களும கொளுத்தமாட்டாமற் போய்விட்டன வென்றும, கயிறில் கட்டுண்டவனுப் கடலில் கிடந்த அந்த மகாத்துமா அசைந்தவுடனே பூமண்டலமும் நடுங்கிப் போயிற்றென்றும், அடக்கப்பட்ட சித்தனுன அந்தத் தயித்தியோத்தமன் பருவதங்களினுல் அமிழ்த்தப்பட்ட போதும் மரணமடையாதிருந்தானென்றும், இபபடி வெகுவிதமாய் அந்தப் பிரஹலாதனுடைய பெருமையை தேவரீரே புகழ்ந்தருளினதனுலே, தத்துவ ஞானமும் பகவத் பக்தியுமுடைய அந்த மகானுபவா

னுடைய உவமையிலாத சரித்திரத்தைக் கேட்க விரும்புகின்றேன். அந்த மகாதர்மிஷ்டனை அஸுரர் ஆயுதங்களினாலே ஏன் போட்டார்கள்? பாசங்களினாலே கட்டிச் சமுத்திரத்திலே ஏன் போட்டார்கள்? பருவதங்களிலிருந்து அவரை ஏன் உருட்டினார்கள்? அவர்மேல் மகாசர்ப்பங்களை ஏன் கடிக்க விட்டார்கள்? திக்கஜங்களைக் கொண்டு ஏன் அவரைத் துன்பப்படுத்தினார்கள்? உயரத்திலிருந்து ஏன் கீழேதள்ளினார்கள்? ஏன் அக்கினியிற்போட்டுக் கொளுத்தினார்கள்? அஸுரன் அவன்மேலே காற்றடிக்கும் வாயுவை ஏன் விட்டனர். தயித்திய புரோகிதர் அந்த மகாத்மாவின்மேல் கிருத்தியையை ஏதுக் கேவினார்? சம்பரன் அவரிடத்தில் அநேகவாயிரமாயைகளை எதற்குச் செய்தான்? ஹிரணிய கசிபுவினுடைய சமையற்காரர் அவருக்கு அன்னத்தில் விஷத்தை ஏன் வைத்தார்கள்? அதை அவர் ஜீரணஞ் செய்துகொண்டார் என்றும் அருளிச் செய்தீரே, அவை முதலிய அந்தப் பரம பாகவதருடைய சரித்திரங்களை யெல்லாம் விரிவாகக் கேட்கவிரும்புகிறேன். இது விசேஷமான அர்த்தத்துக்குக் குறிப்பாக இருக்கின்றது. அவர் இந்தச் செய்கைகளினாலே மரணமடையா திருந்தது ஆச்சரியமன்று. ஏனெனில் ஸ்ரீ கோவிந்த சரணாரவிந்தங்களிலே சித்தத்தை நிலைபெறவைத்த மகாபாகவதனை துன்பப்படுத்த வல்லவன் உலகத்திலுண்டோ? இல்லையே. ஆனால் தர்மபராயணனும் ஸ்ரீ நாராயணாராதனத்தில் அன்புள்ளவனும் தங்கள் குலத்தில் பிறந்தவனு மிருக்கிற அந்தமகானுபாவனிடத்தில் அசுரர் பகைமை பாராட்டியது அற்புதமாக இருக்கின்றது. தர்மாத்துமாவாய் மாச்சரிய மற்றவராய் விஷ்ணுபக்தரா யிருக்கிறவரிடத்திலே தயித்தியர் ஏன் இப்படிப்பட்ட கொடிய துன்பங்களைச் செய்தார்கள்? உலகத்திலே நற்குணமுள்ளவனாய் ஸாதுவா யிருக்கின்றவன் வேறுகுலத்தனானாலும் அவன் திறத்திலேயும் எவரும் இவ்வளவு கொடுமைசெய்யமாட்டார்களே. தன்குலத்தானிடத்தில் செய்யமாட்டார்க ளென்பதற்குக் கேட்கவேண்டுமோ? இப்படி யிருக்க, மங்கள குணங்களுள்ளவரும் தங்கள் வமிசத்திற் பிறந்தவருமான பிரகலாதன் திறத்தில் அசுரர் இப்படி செய்தகாரணத்தை விரிவாக அருளிச்செய்யவேண்டும்.

𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌤𑌤𑍍𑌕𑌥𑍍𑌯𑌤𑌾𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌸𑍍𑌤𑌰𑌾𑌨𑍍𑌮𑍁𑌨𑌿𑌸𑌤𑍍𑌤𑌮।
𑌦𑍈𑌤𑍍𑌯𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌚𑌰𑌿𑌤𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍁𑌮𑌿𑌚𑍍𑌛𑌾 𑌮𑍍𑌯𑌶𑍇𑌷𑌤𑌃॥

அந்தத் தயித்தியேசுவரனாகிய பரமபாகவதனுடைய மான்மியமெல்லாம்கேட்க ஆசையாயிருக்கிறது, தயவு செய்து கூறியருளவேண்டும்.

பதினாறும் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினேழாம் அத்தியாயம்

பிரஹ்லாதசரித்திரம்.

𑌮𑍈𑌤𑍍𑌰𑍇𑌯! 𑌶𑍍𑌰𑍂𑌯𑌤𑌾𑌂 𑌸𑌮𑍍𑌯𑌕𑍍𑌚𑌰𑌿𑌤𑌂 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌧𑍀𑌮𑌤𑌃।
𑌪𑍍𑌰𑌹𑍍𑌲𑌾𑌦𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌦𑍋𑌦𑌾𑌰𑌚𑌰𑌿𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃॥

இவ்வண்ணம் கேட்ட மைத்திரேயரைநோக்கி, பராசரமுனிவர், ஞானவானும் உதாரசரிதராயு மிருக்கிற பிரஹ்லாதருடைய மான்மியத்தைச் சொல்லுகிறேன்; ஜாக்கிறதையாகக் கேட்பீராக வென்று திருவாய் மலர்ந்தருளுகின்றார்.

முன்பு பெருத்த பலபராக்கிரமசாலியும் அதிதியின் சுதனுமான இரணியகசிபு என்கிறவன் கொடூரமான தவங்களினால் பிரமாவைச் சந்தோஷப்படுத்தி, அவரிடத்தில் அநேக வரங்களைப்பெற்று, கர்விஷ்டனாகி மூவுலகங்களையும் தன தாதீனமாக்கிக்கொண்டு, இந்திரன், ஆதித்தன், வாயு, அக்கினி, வருணன், சந்திரன், யமன் முதலானோர் செய்கிற அதிகாரங்களைத் தானே செய்துகொண்டு, யக்கியங்களிலே அவர்களுக்கான ஹவிர்ப்பாகங்களைத் தானே ஆண்டுகொண்டிருந்தான். அப்போது, புரந்தராதி தேவதைகள் அந்த மகாசூரனுக்குப் பயந்து, சொர்க்கலோகத்தை விட்டு, மனித வேஷம் பூண்டு பூமியில் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இப்படி இரணியகசிபு திரிலோக ராச்சியாதி பத்தியத்தினாலே அதிக இறுமாப்புற்றவனாய்ப் பொங்கி, கந்திருவர் கீதங்கள்பாட, சித்தசாரண பன்னகாதிகள் மிருதங்க கோமுகாதி வாத்தியங்களை வாசிக்க, வித்தியாதரர் ஜெயஜெய சத்தங்களினாலே துதிக்க, அப்ஸர ஸ்திரீகள் நாட்டியங்கள் செய்ய, படிகமயமும் அப்பிரக சிலாமயமும் அதியுன்னதமும் அதிமனோகரமுமான உப்பரிகையிலே யிருந்துகொண்டு, மகாசந்தோஷப் பூரிப்போடு மதுபானஞ்செய்துகொண்டு மனதுக்கிச்சையான படி போகங்களை யனுபவித்துக் கொண்டிருந்தான்.

அவனுக்குப் பிரஹ்லாதனென்று சொல்லப்பட்ட புத்திரனுண்டாய், மகானுபாவனாய் இருந்தான். அவர் வாலிபத்திலே உபாத்தியாயர் வீட்டிலே யிருந்து வாலிபர் படிக்க வேண்டிய படிப்பைப் படித்துக்கொண்டிருந்து, ஒருநாள் உபாத்தியாயருடனே கூட மத்தியபான பரவசனா யிருந்த தன் தகப்பனண்டைக்குவந்து, பாதங்களில் தண்டனிட்டுநின்றார்.

அந்த அசுரேசுவரன் மகா ஒளியோடு விளங்காநின்ற அந்தப் புதல்வனை யெடுத்துக்கொண்டு, சந்தோஷத்தோடு சொல்லுகிறான்: ‘குழந்தாய்! இத்தனை நாளாய் அதிக முயற்சியோடு உன்னுடைய குருவானவர் உனக்குச் சொல்லிக்கொடுத்த விஷயங்களிலே ஸாரமான ஒரு நல்வாக்கைச் சொல்லு, கேட்க விரும்புகிறேன்” என்று சொன்னதற்குப் பிரஹ்லாதன், ‘ஐயா! நீர்கட்டளையிட்ட படிக்குச் சமாகித சித்தனாய்ச் சாரபூதமாக மனதிலிருக்கிற நல்வாக்கைப் படிக்கிறேன் கேளும்” என்று சொல்லுகிறார்: “ஆதி மத்தியாந்த ரகிதனும் அஜனுமாகி, விருத்தியும் க்ஷாமமு மில்லாதே ஸர்வ பூதாந்தராத்துமாவாய், ஸ்ருஷ்டியாதிகளுக்குக் காரணங்களான சகலத்துக்குங்காரணமாய், எப்போதும் ஆனந்தசொரூபியாய் விளங்குகிற ஸ்ரீ அச்சுதனுக்குத் தண்டம சமர்ப்பிக்கின்றேன்” என்றிந்தப்படி படிக்க, இரணியகசிபு அந்த வார்த்தையைக் கேட்டுக் கோபாவேசத்தினாலே கண்கள் சிவந்து, உதடு துடிக்கப் பயங்கரமான ரூபத்தோடு குருவைப் பார்த்து, “ஓய் துஷ்ட பிராமணனே! துர்ப்புத்தி யுள்ளவனே! நிஸ்ஸாரமும் சத்

துருபட்ச ஸ்தோத்திர ஸஹிதமுமான இந்தச் சுலோகத்தை இந்தப் பாலனுக்குச் சொல்லிக்கொடுத்து என்னை அவமானித்தாயே" என்று சொல்ல, அதற்கு உபாத்தியாயன் அவனைப் பார்த்து, "தயித்தியேசுரா! கோபம் வேண்டாம், உம்முடைய புதல்வன் நான் சொல்லிக் கொடுத்தபடி படிக்கவில்லை" என்று சொன்னான். அதுகேட்டு இரணியகசிபு பிரஹ்லாதனைப் பார்த்து, "குழந்தாய் பிரஹ்லாதா! உபாத்தியாயன் தான் இப்படியுபதேசிக்கவில்லையென்று சொல்லுகிறானே, மற்றையார் உனக்கு இப்படிப் போதித்தார்?" என்று கேட்டதற்குப் பிரஹ்லாதன் பிதாவைப் பார்த்து, "ஐயா! எவன் ஸர்வ பூதங்களுடைய இருதயத்திலே இருக்கின்றானோ அந்த ஸ்ரீவிஷ்ணுவே சகல ஜனங்களுக்கும் புத்தியைக் கற்பிக்கின்றவன். பரமாத்துமாவான அந்தத் தேவனையல்லாமல் வேறுயார் கற்பிக்கிறவனிருக்கின்றான்" என்று சொல்லக்கேட்டு, தயித்தியேந்திரன் அவனைப் பார்த்து "துர்ப்புத்தியுள்ளவனே! ஜகதீசுரனான என் முன்னிலையில் அச்சமில்லாமல் எவனையோ அடிக்கடிப் பலவிதமாகத் துதிக்கின்றாயே, அந்த விஷ்ணு என்கிறவன் யார்?" என்றதற்குப் பிரஹ்லாதனானவன், "எவனுடைய பரமார்த்த ஸ்வரூபம் இப்படிப்பட்டதென்று சொல்லக் கூடாமல் யோகிந்திரர்களுக்குத் தியானத்திற்கே தோன்றுவதோ, எவனாலே லோகமெல்லா முண்டாயிற்றோ, எவன் உலகமயனாயிருக்கிறானோ, அந்தப் பரமேசுவரன்தான் ஸ்ரீவிஷ்ணு என்றறியும்" என்று சொல்ல, இரணியன் சொல்லுகிறான் "மூடா! யோகேசுரனாக நானிருக்கப் பரமேசுரனென்கிற பேர் வேறொருவனுக்குண்டாமோ? நீ நாசமாகியதற்காகப் பலவிதமாய் என் முன்னே அன்னியனைத் துதிசெய்கிறாய்" என்றுசொல்ல, பிரஹ்லாதன், "தயித்தியேசுரனே! பரப்பிரம பூதனான ஸ்ரீவிஷ்ணு, எனக்கொருவனுக்கன்று, உமக்கும், சகலமான பிரஜைகளுக்கும், நிலைப்படுத்துகிறவனும், சிருஷ்டிக்கிறவனுமாயிருக்கிறான். ஆகையால் ஏன் கோபிக்கிறீர், கோபத்தை விட்டுச் சாந்தசித்தராக இரும்" என்று சொன்னதற்கு, இரணியன், "துர்ப்புத்தியான இந்தப் பாலகனுடைய இருதயத்திலே எவனோ ஒரு பாவகர்மமுடையவன் பிரவேசித்து மோகத்தை யுண்டாக்கினான். ஆனதினாலேதான் இவன் இப்படிப்பட்ட கெட்ட

வார்த்தைகளைப் பலவாகச் சொல்லுகின்றான்'' என்று சொல்ல, பிரஹ்லாதன், "ஸர்வலோக வியாபகனான அந்தஸ்ரீமகாவிஷ்ணு என்னிருதயத்திலே மாத்திரமன்று, ஸமஸ்தலோகங்களிலும் வியாபித்து, நீரும் மற்றுமுள்ள ஸகலமான பேரையும் அந்தந்தக் காரியங்களில் பிரவேசிப்பிக்கின்றான்'' என்று சொன்னதைக் கேட்டு இரணியன், தன் கிட்ட விருந்த அசுரர்களைப் பார்த்து, "துராத்மாவான இந்த மூடனைக் குருவின் கிரகத்துக்குக் கொண்டுபோய் நன்றாய்ச் சிக்ஷிப்பிக்கும்படி சொல்லுங்கள். எவனேனொரு துராத்மா இவனுக்குச் சத்துரு பக்ஷத்தைத் துதிக்கும்படி போதித்திருக்கின்றான்'' என்று சொன்னவுடனே, அவ்வசுரர் அந்த மகாத்மாவைக் குருவின் கிருகத்துக்குக் கூட்டிக்கொண்டுபோய் விட்டார்கள். அவரும் அங்கே குருவுக்குப் பணிவிடை செய்துகொண்டு வித்தியாப்பியாஸம் செய்துவந்தார்.

கிறிதுகாலஞ் சென்றபிறகு இரணியகசிபு தன்குமாரனை யழைப்பித்து, "புத்திரனே! ஏதாகிலு மொருசுலோகத்தைச் சொல்'' என்றான். பிரகலாதன் தகப்பனைப்பார்த்து, "எவனிடத்தினின்றும் மூலப் பிரகிருதியும் ஸமஷ்டிரூபனான ஜீவாத்மாவும் உண்டானார்களோ, எவனிடத்தினின்றும் சராசராத்மகமான சகல பிரபஞ்சமுஞ் ஜனித்ததோ அப்படிப்பட்ட சர்வ காரண பூதனான ஸ்ரீவிஷ்ணு தேவன் நமக்குப் பிரசன்னனாகக் கடவன்'' என்கிற சுலோகத்தை அருளிச்செய்ய, அந்த அசுரேசுவரன் கோபமூண்டவனாய் அங்கிருந்த அசுரரைநோக்கி, இத் துராத்மாவை வதையுங்கள்; இவன் பிழைத்திருப்பதினாலே பிரயோஜன மொன்றுமில்லை; இவன் தன் வமிசத்துக்குக் கேடு செய்கிறவனாய்த் தலைப்பட்டபடியினாலே இக்குலத்துக்கு ஒரு அக்கினிபோ லிருக்கின்றான்'' என்று ஆக்கியாபித்தான். அந்தப் பேச்சைக்கேட்டு அந்த அசுரர் அநேகர்கூடி நானாவித ஆயுதங்களைஎடுத்துக்கொண்டு அவரைக்கொல்லும்படி எத்தனித்தார்கள். அப்போது பக்தனான பிரகலாதன் கூறி யருளுவதாவது:

"ஓ அசுரர்களே! உங்களிடத்திலேயும் என்னிடத்திலேயும் உங்களுடைய ஆயுதங்களிலேயும் ஸ்ரீமந்நாராயணன் பரிபூர

ணுய் எழுந்தருளி யிருக்கின்ருன் என்பது சத்தியம். இந்தச் சத்தியத்தினுலே உங்களாயுதங்கள் என்மேல் பாயா திருக்கக்கடவன" என்று சொல்லக்கேட்டும், அவ்வசுரரெல்லாம் ஒன்ருய்ச் சேர்ந்து தடி கத்தி சக்கரம் சூலம் முதலான ஆயுதங்களினுலே அடித்தார்கள். ஆயினும் பிரகலாதன் அவைகளினுலே கொஞ்சமேனும் வேதனை யுருமல் மிகுந்த காந்தி பொருந்தி விளங்கினுன். அப்போது இரணியகசிபு, தநயனைப்பார்த்து "அடா துர்ப்புத்தி யுடையவனே! இனியாகிலும் சத்துருவைத் துதிசெய்வதினின்றும் ஒழிந்து விடுவையாஞல் உனக்கு அபயம் கொடுக்கின்றேன். அதிக மூடத்தன்மையை யடையாமல் சன்மார்க்கனுயிரு" என்று சொல்ல, பிரகலாதபக்தன் "ஐயா! எவனைச் சிந்தித்த மாத்திரத்திலே பிறப்பு இறப்பு மூப்பு முதலான சமஸ்த பயங்களும் ஓடிப்போமோ, அப்படிப்பட்ட சகல பயங்களையும் போக்கடிப்பவனை அனந்தன் என் இருதயத்திலே பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்க எனக்குப் பயமெங்கே யிருக்கிறது?" என்று சொன்னதற்கு, இரணியன் மகாநாகங்களைக் கூப்பிட்டு "ஓ சர்ப்பங்களே! நீங்கள், மிகவும் துர்ப்புத்தி யுள்ளவனுய் கெட்டநடக்கை பூண்ட இச்சிறுவனை விஷச்சுவாலைகள் மிகுந்த உங்கள் பற்களினுலே கடித்து இப்போதே நசிக்கப் பண்ணுங்கள்" என்ருன். அது கேட்ட தக்ஷகன் முதலான கொடிய மகாசர்ப்பங்கள் உக்கிரமான விஷங்களைக் கக்கிக்கொண்டுவந்து, அவருடைய சகல அவயவங்களிலும் கடிக்க, அந்த மகானுபாவர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடத்தில் சித்தத்தை நிறுத்தி யிருப்பதனுலே ஆனந்த பரவசராகி, அந்தபெரிய ஸர்ப்பங்களாலே கடிக்கப்பட்டிருந்தும் தம்தேகத்தையே யறியாமலிருந்தார். அப்பால் அந்த பாம்புகள் இரணிய னிடத்திற்சென்று, "மகாராஜனே! எங்களுடைய பற்களொடிந்தன; முடியிலிருக்கும் ரத்தினங்கள் வெடிக்கின்றன; படங்களிலே மகாதாபமொன் றுண்டாயிற்று, இருதயமோ நடுங்குகின்றது, இவ்வளவே யல்லாமல் அந்தப் பாலகனுடைய தேகத்திலுள்ள தோலில் சிறிதாகிலும் சேதமுண்டாக வில்லை, ஆகையாலே எங்களிடத்திலே நீர் தெளிந்து இக்காரியத்தை யொழித்து, வேருெரு காரியத்தை எங்களுக்குக் கட்டளையிடும்" என்று சொல்லிக்கொண்டன.

பிறகு இரணியகசிபு திக்கஜங்களைப்பார்த்து, "ஓ திக்கஜங்களே! ஒன்றோடொன்று நெருங்கி அதிக கடினமாயும் உக்கிரமாயுமுள்ள உங்கள் தந்தங்களினாலே என் சத்துரு பட்சத்திலே கூடி வேறுபட்டிருக்கிற இக்கெட்ட மனமுடையவனைப் பாய்ந்து கொல்லுங்கள். அரணியிலேஜனித்த அக்கினியே அரணியைத் தகிக்குமாப்போலே தயித்திய குலத்திலே பிறந்த இந்த அதமன் தன்குலத்துக்கு விநாசகாரனாயிருக்கின்றான்" என்று சொல்ல, உடனே திக்கஜங்கள் அந்தப் பாலகனைப் பூமியிலே வீழ்த்திப் பருவத சிகரங்களோடொத்த தந்தங்களினாலே பாய்ந்து இடித்தன. ப்ரயவே, கோவிந்த சரணாரவிந்தத்தில் நிறுத்திய மானஸனான அந்தப்பாலகனுடைய மார்பிலே பட்டதினாலே, அந்தத் திக்கஜங்களுடைய தந்தங்கள் முறிந்து பொடியாய் போயின.

அப்போது அந்த மகாத்மா பிதாவைப்பார்த்து, "தயித்தியேசுவரனே! வஜ்ரகடினங்களான திக்கஜங்களுடைய தந்தங்கள் பொடியானது என்னுடைய பலத்தினாலே அன்று, ஸகல ஆபத்துக்களையும் பாவங்களையும் நாசஞ்செய்யவல்ல ஸ்ரீ ஜனார்த்தனனுடைய ஸ்மரணத்தின் பெருமையினாலே யென்று நினையும்" என்று சொன்னதைக் கேட்டு, கோப மிகுந்த திக்கஜங்களை அப்பாற் போக்கி, அசுரர்களைப்பார்த்து, "தயித்தியர்களே! பாவகர்மனான இவனைக் காலாக்கினிக்குச் சமானமான மகா அக்கினியை வளர்த்தி அதிலேபோட்டுத் தகியுங்கள்" என்றுரைத்து, காற்றை நோக்கி, "மாருதனே! அந்த மகா அக்கினியை மகாச் சுவாலை கொண்டு ஜொலிக்கச் செய்" என்று ஆக்கியாபித்தான். அந்தத் தானவர்கள் அவ்வசுரேந்திரனுடைய கட்டளையினால் மலைபோல் விறகுகளைக் குவித்து, அந்தப் பாலகனை யதிலே மறையும்படிவைத்து, அனலை மூட்டிக் கொளுத்தினார்கள். அப்போது பிரஹ்லாதன் தந்தையை நோக்கி, "பிதாவே! பிரசண்டமாருதத்தினாலே ஜொலிக்கப்பட்டும், இவ்வக்கினிகொஞ்சமாகிலுமென்னைத் தகிக்கவில்லை, மேலும் நான் பத்துத்திசைகளையும் நல்ல தாமரை மலர்களாலே நிறைத்து அதி சீதளமாகச் செய்யப்பட்டவை போலக் காண்கிறேன்" என்றுகூறினான்.

அவ்வித மிருக்க, இரணியனுக்குப் புரோகிதராயும் சுக்கிரனுடைய குமாரர்களாயும், மகாத்துமாக்களாயுமுள்ள சண்டாமர்க்கர் முதலானோர்கள், அவ் வசுரேந்திரனை நல் வார்த்தைகளினாலே துதித்து, "ஓ அசுர ராசேந்திரனே! உமக்குப் பிரதி பக்ஷிகளான தேவர்களிடத்திலே இந்தக் கோபத்தைச் செலுத்த வேண்டுமேயல்லாமல்" உமது குமாரனை இந்தப் பாலகனிடத்திலே செலுத்துவது தகுதியன்று. இவன் இனிமேல் சத்துரு பட்ச ஸ்துதியை விட்டுப் புத்திமானாகும்படி நாங்கள் கற்பிக்கின்றோம். பாலியம் சகல துர்க்குணங்களுக்கும் இருப்பிடமானதினாலே, பாலகனான இக்குமாரனிடத்திலே மிகுதியாகக் கோபஞ்செய்யவேண்டாம். நாங்கள்போதிக்கிறதினாலே, இவன் ஹரிபக்தியை விடாதே யிருப்பானாகில் இவனைக் கொல்வதற்கு தடுக்கமுடியாத கிருத்தியையை நாங்களே யுண்டாக்குகின்றோமென்று வெகு விதமாக வேண்டிக்கொண்டார்கள். இதைக் கேட்ட அந்தத் தயித்தியேந்திரனும் மகாக்கினி மத்தியிலே போட்டிருக்கின்ற பிரகலாதனை அஸுரரைக் கொண்டு புறத்திலேயிழுத்துக் கொண்டு வரச்சொல்லி, குருவின் வீட்டிற்குப் போகும்படி உத்தரவிட்டான்.

அதன் பிறகு அந்த மகாபாகவத சிகாமணி, குருவீட்டில் வஸித்துக் கொண்டிருக்கையில், உபாத்தியாயர் படிப்பியாத தருணங்களிலே தம்மோடு கூடப் படிக்கின்ற தயித்திய பாலர்களை யழைத்து வைத்துக்கொண்டு, கடைத்தேருகிற மார்க்கமான ஞானத்தை உபதேசித்துக்கொண்டு வந்தார். "ஓ தயித்திய பாலகர்களே! யதார்த்தமான விஷயத்தை யுபதேசிக்கிறேன் கேளுங்கள். என் வசனங்களை பொய்யாக நினைக்க வேண்டாம். ஏனென்றால், நான் பணம் முதலானவற்றில் ஆசை வைத்தாவது, மயங்கியாவது உபதேசிக்க வந்தேனல்லேன். ஆதலால் நான் சொல்லுவதை நம்பிக் கேளுங்கள். புருஷன் பிறந்தவுடனே பாலியமும், பின்பு யவ்வனமும், அதற்குமேல் தடுக்கக்கூடாத கிழத்தனமும் பெற்று, அப்பால் மிருத்யுவின் வசமடைவான். தயித்திய பாலர்களே! பிராணிகளிடத்திலே இவை யெல்லாமுண்டாவது நமக்கும் உங்களுக்கும் நேரிடக் காணப்பட்டிருக்கின்றதன்றோ? இவ்வளவேயன்று. மர

ணமடைந்தவனுக்குத் திரும்பி ஜென்ம முண்டாகிறதும் உண்மை. இவ்விஷயத்திற்கு ச்ருதி ச்மிருதி முதலிய சாஸ்திரங்கள் பிரமாணங்களாம். அவைகளை நீங்களும் ஓதி யிருக்கிறீர்கள். இந்தத் தேகம் பிறப்பதற்கு முன்ஜன்மத்திற் செய்த பாவபுண்ணியங்களோடு கூடின ஸ்திரமான ஆத்துமாவையல்லாமல் வேறு காரணம் அகப்படாமையாலே சுக்கில சோணிதங்களுக்கு அதிஷ்டாதாவான ஆத்மாவே முக்கிய காரணமாம். ஆகையால் புருஷனுக்குக் கர்ப்பவாஸ முதல் சரீரம் விழுமளவும் ஸர்வ நிலைமையிலும் துன்பமே யென்று நினையுங்கள். அன்னபானதிகளாலே பசியும் தாகமும் தீருகிறதும் அந்தந்த வுபாயங்களினலே சீதோஷ்ணதி உபத்திரவங்கள் விலகுகின்றதும் சுகமென்று நினைக்கின்றது அவிவேகம். எப்படி யென்றால், அன்னபானதிகளைச் சம்பாதிக்கிறதற்காகச்செய்யும் பிரயாஸத்தினலே யுண்டாகிற துன்பங்கள் சொல்ல முடியுமா. அந்த அன்னதிகளே அஜீர்ணமானபோது எத்தனை துக்க ஹேதுவாகின்றன. இதற்குத்ருஷ்டாந்தம் பாருங்கள்.

வாததோஷங்களினலே மறைத்திருக்கிற அங்கங்களுடையவர்களாய், துன்பத்தினலே தேகசௌக்கியம் விரும்புகிறவர்களுக்கு உடம்பைக்குத்தி நசுக்குவதும் அடிப்பதும் சுககரமாக இருக்கின்றது. காமமோகத்தால் குருடர்களான ஜனங்களுக்கு ஊடலில் காமுற்றவள் காலடியும் சுகமாய்க் காணும். இப்படி, துக்கஙுதுக்களில் சுகப்பிராந்தி யுண்டாயிருக்கிறதைக் கண்டீர்களே. இப்படியே மாமிஸ சிலேஷ்ம மலமூத்திராதிமயமான தேகத்தில், சௌந்தரிய சௌகுமார்ய சௌலப்பிய காந்தி முதலான குணங்களுண்டென்று நினைப்பதும் மயக்கமே யல்லாமல் வேறன்று. இரத்த மாம்ஸ சிலேஷ்ம மலமூத்திர மஜ்ஜா ஸ்நாயு எலும்புகளின் கூட்டமாக யிருக்கிற தேகத்திலே பிரீதிவைக்கிறவன் நகரத்திலேயும் பிரீதி வைக்கலாம். குளிரினலே அக்கினியும், தாகத்தினலே தண்ணீரும், பசியினலே அன்னமும், சுகமாகத் தோன்றுகின்றன. சயித்தியமும் தாகமும் பசியு மில்லாதபோது அக்கினியும் நீரும் அன்னமும் துக்க ஹேதுக்களா யிருக்கும். ஓ பிள்ளைகளே! புருஷன் எவ்வளவாய்த் தனதானிய ரத்தினங்களைக் சேகரிக்கிறனே,

அவ்வளவுந்துக்கமென்று நினைக்கவேண்டும். மனிதன்மனதுக்குப் பிரியங்களான புத்திர மித்திர களத்திராதி பற்றுக்களெத்தனை தேடுகின்றானோ அவ்வளவும் அவனுடைய இருதயத்திலே தைத்த ஆணிகள் போலிருக்கும். புருஷன் எத்தனை தூரத்திலே யிருந்தாலும் அவனுடைய இருதயத்திலே யிருக்கிற தனதானிய ரத்தினாதிகள் நாசமும், அக்கினிபாதையும் சோரபயமு மில்லாமல் ஸ்திரமாய்க் கஷ்டப்படுத்திக்கொண்டே யிருக்கின்றன. வீட்டில் கள்ளர் முதலிய பயமில்லாமலிருந்தாலும், நெஞ்சில் பொருளினிடத் தன்பினாலே அவையுண்டாய்க் கொண்டே யிருக்கின்றன. மேலும் பிறக்கிறபோது அனுபவிக்கிற துக்கத்தைப்போலே மரணத்திலேயும் துக்கம் உண்டாகின்றது. பிறகு யமவாதனையிலேயும் மறுபடி கர்ப்ப பிரவேசத்திலேயும் மகா துக்கமேயுண்டாம். கர்ப்பவாசத்திலே லேசமாத்திரமாகிலும் சுகமுண்டா யிருக்குமென்று தோன்றினால் சொல்லுங்கள். ஆனதுபற்றி எங்கும் சுகமில்லை.ஆகையாலே ஜகமெல்லாம் துக்க மயமாக இருக்கின்றன. இப்படி சகல துக்கங்களுக்கும் இருப்பிடமான ஸம்சாரக்கடலை ஸ்ரீமந் நாராயணனொருவனே கடக்கப்பண்ணுகின்றவன். உங்களுக்குச் சத்தியமே சொன்னேன். நாம் பாலியரானதினாலே வைராக்யவழிக்கு அதிகாரிகளல்லோமென்று நினைக்கவேண்டாம், பாலிய யவ்வன ஜராமரணாதி நிலைமைகள் தேகத்துக்கே யல்லாமல் ஆத்மாவுக்கில்லை. சரீரத்திலே ஆத்மா ஜனன மரணாதி ரகிதனாய் சாசுவதனா யிருக்கின்றான். உலகத்தில் புருஷன் பாலியஞ் சென்ற பிறகு யவ்வனத்திலே ஆத்மாவுக்கு இதஞ்செய்து கொள்ளுகின்றேனென்றும், யவ்வனத்தை யடைந்திருக்கிறபோது மூப்பிலே க்ஷேமமான ஞானத்தைப் பெற்றுக் கொள்வேனென்றும், நினைப்பான். பிறகு வயதுமுதிர்ந்து மூப்புவந்து இந்திரியங்கள் பலஹீனப்பட்டுப் போனவளவில் இனிமேலென்ன செய்வேன், திடகாத்திரனாக இருந்தபோதே ஆத்மாவுக்கு இதம் செய்து கொள்ளாமல் மூடனாய்ப் போனேனே யென்று சோகிப்பான். இவ்விதமே யல்லாமல் கெட்ட நடையால் மயக்கமுற்று ஒருநாளும் சிரேயஸான மார்க்கத்துக்கு எதிர் முகனாகமாட்டான். எப்படி யென்றால், நானாவித லீலா விசேஷங்களிலே பாலியமும், சந்தனம் பூ பெண் முதலிய போகபரவசத்தினாலே யவ்

வனமும், அசக்தியினாலே மூப்பும், போக்கிக்கொண்டு, அஞ்ஞானிகள் தங்களாயுளை வீணாக்குகின்றார்கள். ஆனதினால் கங்கா பிரவாகத்தி லிருந்தபோதிலும், வண்ணான் தாகமெடுத்தபோது தண்ணீரைக் குடியாமல் இந்தத் துணி தோய்த்தாகட்டும், இந்தத் துணி தோய்த்தாகட்டுமென்று காலம் போக்குவது போலவும், செம்படவன், இந்த மீன் பிடித்தாகட்டும், இந்த மீன் பிடித்தாகட்டும், என்றுகாலம் கடத்துவது போலவும், பிற்காலத்தை நினைத்துப் பருவத்தை வீண்போக்கலாகாது. பாலிய யௌவன ஜரா மரணாதி அவஸ்தைகள் சரீரத்துக்கே யல்லது ஆத்மாவுக்கில்லையென்று நினைத்து, விவேகமுடையவர்களாய் நீங்கள் ஆத்மா கடைத்தேறும்படியான முயற்சி செய்யுங்கள்.

இவ்விதம் வைராக்ய வழியை விரிவாக உங்களுக்கு உபதேசித்தேன். இது அசத்தியமென்று நினையாதேயுங்கள். ஸர்வப் பிரகாரத்திலேயும் சம்சாரபந்த மோசகனான ஸ்ரீமந் நாராயணனை நினையுங்கள். அவ்வெம்பெருமானை ஸ்மரிக்கிறதற்குப் பிரயாசமென்ன. ஸ்மரித்த மாத்திரத்திலே ஸகலபாபங்களும் நாசமாய், ஸகல சுபங்களு முண்டாம். ஆதலால் எப்போதும் அவனை ஸ்மரித்து மகாத்துமாக்கள் கடைத்தேறுவார்கள். ஸர்வ பூதாந்தர்யாமியான நாராயணனிடத்திலே ஸ்நேஹத்தன்மையானபுத்தி உங்களுக்கு உண்டாகக்கடவது. அவனுக்கு லீலாஸாதனங்களான சேதனங்க ளிடத்தில் சிநேகஞ் செய்யுங்கள். அதினாலே மயக்கம் முதல் சகல துன்பங்களும் விலகும். * ஆத்தியாத்மிகாதி தாபத் திரயத்தினாலே ஜகமெல்லாம் துன்பப்பட்டிருக்கையாலே, மிகவும் இரங்கவேண்டிய பிராணிகளிடத்திலே அறிந்தவனாயிருந்தால், எவன் தான் பகையைவைப்பான்? ஒரு சமயம் சகல பிராணிகளும் செல்வம் கல்வி பலம் முதலானவைகளாலே தன்னைக் காட்டிலும் மேலா யிருக்கிறதாகவும், தானொருவனே அப்படி யல்லாமல் சக்தியீனனாயிருக்கிற தாகவும் நினைத்தானானால், அப்போதும் பகையைச் செய்யாமல் சந்தோஷப் படவேண்டும். துவேஷம் செய்தால் கிடைப்

* ஆத்யாத்மிகம்—தன்னையும் தன்னுடலையும் பற்றியுண்டாகும் துன்பம் ஆதி பௌதிகம்-ஸ்தாவர ஜங்கமங்களாலுண்டாகும் துன்பம் ஆதிதெய்விகம்-தெய்வத்தால் திடீரென உண்டாகும் துன்பம் ஆக தாபம் மூன்று

யது குறைவே. ஆனதினால் பிராணிகளிடத்தில் மாச்சரியம் செய்யலாகாது. சிலர் வீண்மாச்சரியத்தினாலே தன்னிடத்தில் பகையைச் செய்தால் விவேகியானவன், ஐயோ! இவர்கள் அஞ்ஞானக்கடலில் அமிழ்ந்திருக்கிறார்களே, என்றைக்கு உஜ்ஜீவிப்பார்கள் என்று இரங்கவேண்டும். சிறுவர்களே! இவ்விதமாக மயித்திரீ, கருணை, முதிதை, உபேக்ஷை என்கிற மனத்தெளிவின் காரணங்களை நடுத்தரவதிகாரிகளுடைய மதத்தை யனுசரித்து உங்களுக்குச் சொன்னேன். நடுத்தரவதிகாரிகள் யாரென்றால் லோகத்தை பகவானுடைய சொரூபமாக நினையாமல் வேறாக நினைக்கிற சாங்கியர். உத்தமாதிகாரிகளுக்கான காரியத்தைச் சுருக்கமாகச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள்."

"சகல பிரபஞ்சமும் சர்வாத்துமாவான ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய சொரூபமென்றுநினைத்து ஞானமுள்ளவர்கள் ஸகல பூதங்களையும் தன்னைப்போலே அபேதமாக நினைக்கவேண்டும். ஆகையால் நானும் நீங்களும் அசுரத்தன்மையை விட்டு பேரானந்தத்தைப் பெறும் பொருட்டு முயற்சிசெய்வோம். சூரியன், சந்திரன், அக்கினி, வாயு, இந்திரன், வருணன் மேகம் முதலானவர்களாலே ஒருபயனுமில்லை. ஆனால் என்னசெய்யவேண்டுவதென்றால்,தேவ அசுர யக்ஷராக்ஷஸ கின்னர பன்னகாதிகளாலேயும், மனுஷ்ய பசு பக்ஷி மிருகங்களாலேயும், அதிஸார ஜ்வர குல்மாதி மகாரோகங்களாலேயும், ராகத்வேஷ லோப மோக மத மாச்சரியங்களாலேயும், எது நாசஞ்செய்யப்படாததோ, அப்படிப்பட்ட பேரானந்தத்தைப் பெற ஸ்ரீவாசுதேவனுடைய திருவடிகளில் மனத்தை நிறுத்தவேண்டும். அதனால் இலகுவாயடையலாம். ஆதலால், அஸாரமான ஸம்சார வழியிலே யுண்டாகிற தேவ மனுஷ்யாதி சரீரங்களுக்கு உரியசொர்க்காதி போகங்களுக்கு இச்சைபட வேண்டாம். உங்களுக்கு நான் வலுவில் வந்து நன்மை சொல்லுகின்றேன்: சர்வப் பிராணிகளிடத்திலேயும் ஸமத்துவ புத்தியைப் பண்ணுங்கள். ஸர்வ பூத சமத்துவந்தான் அனந்தனுக்கு ஆராதனமாகும். ஸர்வேசுவரனான அந்த எம்பெருமான் தெளிந்தவனால் கிடையாத பொருளென்ன இருக்கின்றது. ஆனாலும், தர்மார்த்த காமங்களைப் பிரார்த்திப்பது நல்லதன்று. அவை

அற்பங்கள். அவைகளினாலே பிரயோசனமென்ன. மோட்சத்தையும், விரும்பவேண்டாம்.

𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌨𑍍𑌨𑍇 𑌕𑌿𑌮𑌿𑌹𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑌲𑌭𑍍𑌯𑌂
𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑌕𑌾𑌮𑍈𑌰𑌲𑌮𑌲𑍍𑌪𑌕𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇।
𑌸𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌤𑌰𑍋𑌰𑌨𑌨𑍍𑌤𑌾
𑌨𑌿𑌃𑌸𑌂𑌶𑌯𑌂 𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌫𑌲𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌾𑌤𑌾𑌃॥

ஏனெனில் நன்றாய்ப்பழுத்த மாமரத்தினடியைச்சேர்ந்தவனுக்குத் தற்செயலாய்ப் பழம்கிடைக்குமாப்போல் பரப்ரம்மமான அனந்தனென்கிற மகா கல்பவிருக்ஷத்தை ஆசிரயித்தவனுக்கு மோட்சானந்தமென்கிற பலம் தன்கடையே கிடைக்கும்; சந்தேகமில்லை. அவனையடைதலே அதற்குக்கருவி. என்றுபிரகலாதபகவான் அருளிச்செய்தனர்.

பதினேழாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினெட்டாம் அத்தியாயம்

பிரஹ்லாதர் குருபுத்திரரைக் காத்தது.

𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌤𑌾𑌂 𑌦𑌾𑌨𑌵𑌾𑌶𑍍𑌚𑍇𑌷𑍍𑌟𑌾𑌂
𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌦𑍈𑌤𑍍𑌯𑌪𑌤𑍇𑌰𑍍𑌭𑌯𑌾𑌤𑍍।
𑌆𑌚𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌃 𑌸 𑌚𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌸𑍂𑌦𑌾
𑌨𑌾𑌹𑍂𑌯 𑌸𑌤𑍍𑌵𑌰𑌃।

ஸ்ரீ பராசரமகரிஷி மேலுஞ் சொல்லுகிறார்:—அனந்தரம் அஸுரபுத்திரர்கள் பிரஹ்லாதருடைய உபதேசத்தைக்கேட்டு, இரணிய கசிபுவின் உத்திரவுக்குப் பயப்பட்டு, அவர்கூறிய வார்த்தைகளை யெல்லாம் அந்த அசுரேசுவரனுக்குச் சொல்லினர். அசுரேந்திரன் கோபமடைந்து, தனக்குப் பாகஞ் செய்வோரை யழைத்து, "ஓ பாசகர்களே! இந்த மந்தபுத்தியான என் குமாரன், தான் சத்துரு பக்ஷத்தைச் சேர்ந்து கெட்டுப்போனது மல்லாமல் மற்றுமுள்ள பேருக்கும் துன்மார்க்கமான வுபதேசஞ் சொல்லிக் கொடுத்துக்கொண் டிருக்கின்

றான்; ஆகையால் இவனைத் தாமதமில்லாமல் கொல்லவேண்டும். ஆனதால் இவனறியாதபடி போஜனங்களிலெல்லாம் ஹாலாஹலமென்கிற மகாவிஷத்தைக்கலந்து இவனுக்குக் கொடுத்து விடுங்கள், இந்தக் காரியத்தைக் குறித்துச் சந்தேகப்படவேண்டாம்'' என்று உத்திரவிட்டான். அவர்களும், அப்படியே விஷங்கலந்த அன்னத்தை அவருக்குக் கொடுத்தார்கள். அந்த மகானுபாவன் இதை அறிந்து மனதில் யாதொரு வேற்றுமை யில்லாதவராய் அனந்தன் என்கிற திவ்விய நாமதேயத்தினால் அந்த அன்னங்களை யெல்லாம் நன்கு மந்திரித்துச் சந்தோஷமாய் அமுது செய்தார்.

ஸ்ரீ அனந்த நாமோச்சாரணப் பெருமையினாலே அந்த விஷம் நிர்வீரியமாகி, அவருடைய உதரத்தில் ஜீர்ணமாய் விட்டது. பின்பு அந்தப்பாசகர் அந்த மகாவிஷம் அவருக்கு ஜீர்ணமானதைப் பார்த்து மகா பயம் பிடித்தவர்களாய் தயித்தியேந்திரன் சமீபமடைந்து வணங்கி ''தானவேந்திரனே! அதி பயங்கரமான மகாவிஷத்தை அன்னத்தோடே கலந்து வைத்தோம், உன் குமாரனான பிரஹ்லாதன் அதைப் போஜனம் பண்ணி ஜீர்ணமாக்கிக் கொண்டான்'' என்று சொல்லக்கேட்ட இரணியன் அதிவுக்கிரமடைந்து தன் புரோகிதர்களை யழைப்பித்து, ''புரோகிதர்களே விரைவில் அந்தத் துர்மார்க்கப் பையலைக் கட்டிக்கொண்டுபோய், உங்கள் மந்திர பலத்தினால் பயங்கரமான கிருத்தியையை யுண்டாக்கிச், சீக்கிரத்தில் கொலைசெய்யுங்கள்'' என்று ஆக்கியாபித்தான். அந்த அந்தணர்கள் ஆக்கினையைச் சிரமேற்கொண்டு, பிரகலாதனை அணுகி வணக்கத்தோடு நிற்கிற அம்மகாத்துமாவைப் பார்த்து பிரியமாகவும் மிருதுவாகவும் சொல்லுகின்றார்கள்.

''சிறுபிள்ளாய்! திரிலோகத்திலும் புகழ்பெற்ற பிரம குலத்திலே பிறந்து, தயித்தியேந்திரனான இரணிய கசிபுவுக்குத் தனயனானவுனக்கு எந்தத் தேவர்களினாலே தான் என்ன ஆக வேண்டியது? அந்த அனந்தனாலே தான் என்ன பயன்? சகல லோகங்களுக்கும் உன் தந்தையே அதிபதியானதினாலே நீயுமப்படியே ஸகல லோகாதிபதியா யிருக்கலாம்; ஆனதினால் சத்

துருபக்ஷ ஸ்தோத்திரத்தைவிட்டுவிடு சகல ஜனங்களுக்கும் உன் பிதாவே பூசிக்கத் தக்கவனும், பரம குருவாயு மிருக்கின்றார்; ஆனபடியினாலே, இப்போது நீ அவருடைய ஆக்கினையைப் பரிபாலனஞ் செய்வதே நியாயம்" என்று புரோகிதர் சொன்னதற்சப் பிரகலாதர், "மகாத்துமாக்களே! உங்கள் வார்த்தைகளெல்லாம் பெரும்பாலும் நிஜந்தான். மூன்று லோகத்திலேயும் பிரம புத்திரனை மரீசியின் வமிசம் பரிசுத்தமென்று சொன்னது சரிதான். என் தகப்பனை இரணியகசிபு லோகங்களுக்கெல்லாம் மேன்மையான தேஜோபல பராக்கிரமங்களுண்டானவ னென்கிறதும் உண்மை.பிதாவே பரம குருவென்கிறதும் நியாயமானது தான். நான் அப்படிப்பட்ட தகப்பனிடத்திலே கிஞ்சித்தர்கிலும் அபராதஞ்செய்யவில்லை அது அப்படியிருக்க, நீங்கள் அனந்தனாலே பிரயோஜன மென்னவென்று சொன்னீர்களே, இப்படி அறிஞர் சொல்லார்கள். இந்த வார்த்தை யொன்றுதான் பொருளில்லாதது" என்று சொல்லி, அவர்கள் ஆசாரியர் என்பதை நினைத்து, மற்றொன்றுஞ் சொல்லாமல் சற்றுநேரஞ் சும்மாவிருந்து, அப்பால் கொஞ்சஞ் சிரித்துக்கொண்டு, அவர்களைப்பார்த்துச் சொல்லுகின்றார்; "உபாத்தியாயரே! அநந்தனாலே பிரயோஜனமென்னவென்று சொன்ன வாக்கியம் மகாநேர்த்தியா யிருக்கின்றது; என்னுடையஆசாரியர்களே! அநந்தனாலே காரிய மென்னவென்று கூறியது மிக்க நன்றாயிருக்கின்றது; நான் சொல்வதினாலே மனதில் கஷ்டம் வேண்டாம்; அநந்தனாலே யாகிற பிரயோஜனத்தைச் சொல்லுகின்றேன் கேளுங்கள்; தர்மார்த்த காம மோட்சமென்கிற இந்நான்கும் புருஷார்த்தமென்று சொல்லப்படுமே. அந்த நான்குவிதமான புருஷார்த்தங்களும் எவனாலே யுண்டாமோ, அந்த அனந்தனாலே பிரயோஜன மென்னவென்று சொன்ன வசனங்களை நான் எப்படி யங்கீகரிப்பேன்; மரீசி முதலானவர்களும் தக்ஷர் முதலானவர்களும் மற்றுமுண்டாகிய பேர்களும் அனந்தனை யாராதித்து அவ்வனந்தனுடைய கருணையினால் அறம் பொருளின்பங்களில் அவரவர் விரும்பியதைப் பெற்றார்கள்; தத்துவக் ஞானிகளான மகாத்துமாக்கள் ஞான நிஷ்டையினால் அந்த பரமாத்மனை ஆராதித்துச் ஸம்ஸார பந்தத்தினின்றும்

விடுபட்டவராய் மோக்ஷமடைந்தார்கள்; ஸம்பத்துக்கும் ஆட்சிக்கும் பெருமைக்கும் சந்ததி லாபத்துக்கும் நல்ல காரியத்துக்கும் மோக்ஷத்துக்கும் ஒன்றாலேயே பெறத்தக்க காரணமெது வென்றால் ஸ்ரீ ஹரியினுடைய உபாஸனையேயாம். இப்படி தருமார்த்த காமங்களும் மோக்ஷமும் எவனிடத்தினின்றும் அடையப்படுமோ அப்படிப்பட்ட அனந்தனாலேயும் என்ன என்ன வென்கிறீர்களே? ஓ அந்தணர்களே! இதென்ன நியாயம்? மேலும் நான் பலபல வார்த்தை சொல்வதில் பிரயோஜனமென்ன? நீங்களெனக்கு ஆசாரியர்கள். ஆனதினால் மோஹமில்லாமல் பொல்லாதாகிலும் நல்லதாகிலும் யதேச்சையாகச் சொல்லுங்கள். எனக்கு அதனால் விசேஷமுண்டாக மாட்டாது. இந்த அற்பமான பகுத்தறிவுதான் இருக்கும். இனி என் அபிப்பிராயத்தை விரிவாய்ச்சொல்லி யென்ன? முடிவான ஸித்தாந்தஞ் சொல்லுகிறேன். அந்த ஸ்ரீமந் நாராயணனே கர்த்தாவும் வளர்க்கிறவனும் சங்கரிக்கிறவனும். உலகநாதனும் சகலத்தின் இருதயத்தி லிருப்பவனும் ஸகலத்தையும் அனுபவிக்கிறவனும் அனுபவிக்கிறவனுமே யல்லாமல் வேறொருவனுமன்று. இப்படி நான் வாலிபத்தினால் உங்களிடத்தில் சொன்னதைப் பொருத்தருளவேண்டும்" என்று பிரஹ்லாதன் சொன்னதைக் கேட்டு அஸுரபுரோகிதர்கள் அவரைப்பார்த்து "குழந்தாய்! இனிமேல் நீ இப்படி சத்துருபக்ஷ ஸ்தோத்திரமான வார்த்தைகளைச் சொல்லமாட்டா யென்று நினைத்து பெரும் அக்கினிமத்தியில் தகிக்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்த உன்னைப் புறத்தே இழுக்கச்செய்தோம். மூடனுகையால் அதை நீ அறியாமல் மறுபடியும் இப்படி பேசுகின்றாய், இனி நீ மூர்க்கத்தனமான இப்படிப்பட்ட பிடிவாதத்தை விடாம லிருப்பையே யானால் கிருத்தியையை யுண்டாக்கி க்ஷணமாத்திரத்திலே உன்னை நாசம் பண்ணுகிறோம்" என்றதற்கு பிரகலாதன் சொல்லுகின்றார்,

"ஓ அந்தணர்களே! ஒருவனாலொருவன் இரக்ஷிக்கப்படுகிறதுமில்லை. சங்கரிக்கப்படுகிறது மில்லை. அவனவன் தன் தன் நன்னடையினாலே தன்னை ரக்ஷித்துக் கொள்ளுகின்றான். தீயநடையினாலே நாசப்படுத்திக் கொள்ளுகின்றான். ஆனதினால் சகல பயன்களும் சற்கதியுமுண்டாகின்றன. ஆனதினால்

சர்வப்பிரயத்தனத்தினாலேயும் சற்கருமமே செய்யவேண்டும், என்று உரைத்ததைக் கேட்டு தயித்திய புரோகிதர்கள் கோபாவேசமடைந்து, ஜ்வாலா மாலைகளால் மிகவும் பயங்கரமான முகத்துடனே காணப்பட்ட ஒரு கிருத்தியையை யுண்டாக்கிப் பிரஹ்லாதர்மேலே ஏவினார்கள். அது பூமி நடுங்கும்படி கால்களை யெடுத்து வைத்துக்கொண்டு ரௌத்திராகாரமாக வந்து,சூலத்தினால் அந்தப்பாலகனுடைய மார்பிலே குத்திற்று; அந்தச் சூலம் அவருடைய மார்பிலே பட்டமாத்திரத்திலே ஒடிந்து பொடிப்பொடியாய் தரையில்விழுந்து போயிற்று. மைத்திரேயரே! பகவானாய் ஜகதீசுவரனுமான ஸ்ரீ ஹரி எங்கே பிரியாமலிருப்பனோ, அங்கே வச்சிராயுதமானாலும் பொடியாய்ப் போமென்றால், சூலத்தின் கதையைக்கேட்க வேண்டுமோ? இப்படி கிருத்தியைவந்து ஒன்றுஞ் செய்யமாட்டாதே திரும்பிப்போய்க் குற்றமில்லாத விடத்தில் தன்னை யேவின பர்வவினையரான புரோகிதர்மேலே விழுந்து தகிக்க ஆரம்பித்தது. ஆதினாலே தகிக்கப்பட்டுத் தவிக்கிற உபாத்தியாயர்களைப் பார்த்து, பிரகலாதன் பெருந்தயையுடையவராகி, அவர்களை ரக்ஷிக்கும்பொருட்டு "ஸ்ரீகிருஷ்ண! அனந்த! இவர்களை ரக்ஷிக்க" என்று சொல்லிக்கொண்டு அவர்கள் கிட்ட ஓடி, சுவாமியைப் பிரார்த்தித்தருளினார்.

"ஓ ஸர்வவியாபகனே! ஜகத்ரூபனே! ஜகத் கர்த்தாவே! ஜனார்த்தனனே! கடினமான மந்திராக்கினியினால் தகிக்கப்படுகிற இந்த விப்பிரர்களை ரக்ஷித்தருளவேண்டும், சர்வ பூதங்களிடத்திலேயும் ஜகத்குருவான ஸ்ரீவிஷ்ணுவே வியாபித்திருக்கிறானென்பது சத்தியமானால் இந்தப் புரோகிதர்கள் பிழைக்கக் கடவர்கள். ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவே ரக்ஷகராக யாரிடத்திலும் பிரியாமலிருக்கிறவனென்று நினைத்து சத்துருபக்ஷத்திலேயும் துவேஷ மில்லாம லிருப்பேனாகில் இந்த ப்ராமணர்கள் பிழைக்க வேண்டும். நான் என்னைக் கொல்ல வந்த தயித்தியரிடத்திலேயும், விஷமிட்ட சுயம்பாகிக ளிடத்திலேயும், அக்னியால் கொளுத்தின தானவர்களிடத்திலேயும், தந்தங்களாலே யிடித்துக் குத்தின திக்கஜங்களிடத்திலேயும், விஷங் கக்கிக்கொண்டு கடித்தஸர்ப்பங்க ளிடத்திலேயும், சிநேகிதரிடத்திலேயும் ஸம

மான புத்தியுடையவனாகவேயிருந்து எங்கும் ஒருதீங்கும் நினையாமலிருக்தேனாகில், அந்தச் சத்தியத்தினால் இந்த அசுர புரோகிதர்கள் பிழைத்துச் சுகமாயிருக்கவேண்டும்" என்றுபிரார்த்தித்து அனுக்கிரகித்தார். அதனாலே அந்தவிப்பிரர்கள் வேதனையொழிந்து சந்தோஷ மடைந்து வணக்கமாய் நிற்கிற பிரஹ்லாதனைப்பார்த்து "குழந்தாய்! நீ தீர்க்காயுளும் எதிரில்லாத வீரியபல பராக்கிரமங்களும் புத்திரபவுத்திர தனதிஐசுவரியங்களும் பெற்றுச் சுகமாயிருக்கக்கடவை" என்று ஆசீர்வாதஞ்செய்து

இத்யுக்த்வா தம் ததோ கத்வா யதாவ்ருத்தம் புரோஹிதா:|
தைத்யராஜாய ஸகலம் ஆசசக்ஷுர் மஹாமுநே||

இரண்ணியகசிபுவினிடம் போய் அந்தச்செய்தியை ஸவிஸ்தாரமாகக் கூறினார்கள்.

பதினெட்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பத்தொன்பதாம் அத்தியாயம்

பிரகலாதர் ஸ்தோத்திரஞ்செய்தது

ஹிரண்யகசிபு: ச்ருத்வா தாம் க்ருத்யாம் விதத்தீக்ருதாம்|
ஆஹூய புத்ரம் பப்ரச்ச ப்ரபாவஸ்யாஸ்ய காரணம்||

பராசர மஹரிஷி மேல் நடந்ததை கூறியருள்கின்றார். பிறகு இரணியகசிபு தம் புரோகிதர் உண்டாக்கின கிருத்தியை வீணாய்ப் போனதைக்கேட்டு, ஆச்சரியமடைந்து புத்திரனையழைப்பித்துக் கேட்கின்றான்; அடா பிரஹ்லாதா! உன்பெருமைமிகவும்அதிசயமாயிருக்கின்றது.இதற்குக் காரண மென்ன? இது உனக்கு மந்திரத்தினாலுண்டானதா? இயற்கையாயுள்ளதா? தெரியச்சொல்" என பிரகலாதன் பிதாவின் பாதங்களிலே தண்டமிட்டுச் சொல்லுகின்றார்:—

“ஐயா! எனக்கு இந்தப்பெருமை மந்திர தந்திராதிகளாலே உண்டானதுமன்று இயற்கையானதுமன்று. எவனெவன் இருதயத்தில் ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு ஸ்திரமாக விளங்குவானோ அவனுக்கெல்லாம் இப்படிப்பட்ட பெருமையுண்டு. யாவனொருவன் தனக்குக் கேட்டை நினையாதது போலே பிறருக்குங்கேட்டை நினையாமலிருப்பானோ அப்படிப் பட்டவனுக்குப்பாவத்தின் காரணமாகிய துரோகமில்லாமையால் காரியமாகிய பாவம் உண்டாவதில்லை. எவன் மனோவாக்குக் காயங்களினால் பிராணித்துரோகம், அதாவது பிறருக்குக்கேடு செய்கிறானோ அவனுக்கு அந்தத் துரோக சிந்தையாகிற விதையினின்றும் விசேஷமான கேடு உண்டாகின்றது ஆனதினால் நான் ஸ்ரீகேசவன் ஸர்வ பூதங்களிலும்வியாபித் திருக்கின்றானென்று தன்னிலே நினைத்து, மனோவாக்குக் காயங்களினாலே எவருக்கும் கேடு செய்யாமலிருக்கின்றேன். இப்படி நல்ல சிந்தை யுள்ளவனை எனக்கு ஆத்தியாத்து மிகம் ஆதிதெய்விகம் ஆதிபௌதிகம் என்கிற மூன்றுவித துக்கமும் ஏனுண்டாகும். ஆனபடியால் விவேக முள்ளவர்கள் ஸ்ரீ ஹரியே ஸர்வாத்துமகனாயிருக்கின்றானென்று நினைத்துச் சகல பிராணிகளிடத்திலேயும் ஸர்வதேச ஸர்வகாலங்களிலேயும் இடை விடாமல் அன்புசெய்ய வேண்டும்” என்று சொல்லக்கேட்ட இரணியகசிபு, கோபாவேசத்தினால் மனதிலிருளடைந்து, அங்கிருந்த அஸுர கிங்கரர்களைப் பார்த்து, “நூறு யோசனை யுன்னதமான இந்த மாளிகையின் மேலிருந்து இந்தத் தீயமனத்தோனைக் கீழே தள்ளுங்கள். இவன் அந்த மலைனின்றும் விழுந்து உடம்பெல்லாம் சின்னா பின்னமாய்ச் சிதைந்து போகட்டும்” என்று ஆக்கியாபித்தான். அந்தக் கிங்கரர்களும் அந்தப் பெரியமனத்தோனை அப்படியே கீழேவிழத் தள்ளினார்கள். அவர் இருதய கமலத்திலே புண்டரீகாக்ஷனை நினைத்துக் கொண்டிருந்ததனால், பூமிதேவி ஸர்வபூத ரட்சகனான கேசவனுக்குப் மிகவுமன்பனான அவரைத் தன் கைகளாலே ஏந்திக்கொண்டாள்.

இப்படி விழுந்தும் அவயவத்தில் சிறிதுஞ் சேதமில்லாமல் சொஸ்தமாய் எழுந்திருந்து வந்தமகனைப் பார்த்து, அவ்விரணியன் மனம் பொறாமல் மகாமாயாவியான சம்பராசுரனைக்

கூவி, "அசுரோத்தமனே! கெட்ட நடையோனை இந்தப் பையனைச் சாகும்படி நான் எத்தனையுபாயம் பண்ணினாலும் இவன் சாகாமலே யிருக்கின்றான். ஆகையால் சகல மாயையு மறிந்த உன் மாயாபலத்தினாலே இந்தத் துராத்துமாவைக் கொல்ல வேண்டும்" என்று சொல்லக் கேட்டு, அந்தச் சம்பரன் சொல்லுகின்றான், "தயித்தியேந்திரனே! என் மாயா பலத்தைப் பாரும், ஆயிரங்கோடி மாயைகளைச் செய்து பிரஹ்லாதனைக் கொல்லுகின்றேன்" என்று சொல்லித் துர்ப்புத்தியான சம்பராசுரன் சர்வபூதங்களுக்கும் ஹித சிந்தை செய்கிற பிரகலாதன் மேல் பல விதங்களான மாயைகளை ஏவினான், அவரோ அடங்கிய சித்தராகி அந்தச் சம்பரனிடத்திலும் த்வேஷ மில்லாமல் ஸ்ரீமது சூதனனையே நினைத்துக் கொண்டிருந்தார். அத்தருணத்தில் ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய ஆக்ஞையினாலே அநேக வாயிரம் சுவாலைகளோடு கூடின ஸுதரிசனமூர்த்தி அவரை ரக்ஷிக்கும் பொருட்டு அதிவேகமாய் அங்கே யெழுந்தருளி சம்பரன் செய்த மாயைகளை யெல்லாம் கொளுத்திச் சாம்பலாக்கி விட்டார்.

பின்பு, தயித்தியராஜன் ஸம்சோஷக னென்று சொல்லப்பட்ட வாயுவைப் பார்த்து, "சீக்கிரமாக இந்தத் துஷ்டனை நாசஞ் செய்து விடு" என்று அனுப்பினான். அவனும், அதிக சீதளமும் அதிக உக்கிரமு முள்ளவனாகிச் சகிக்கக் கூடாதவிதமாய், அதிசீக்கிரமாகப் பிரகலாதனுடைய திருமேனிக்குள்ளே பிரவேசித்தான். பிரகலாதர் அதையறிந்து, இருதயத்திலே மகாத்துமாவான ஸ்ரீ தரனை நினைத்துக் கொண்டிருந்த படியினால், இருதயத்தில் எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீ மாதவன் அந்தச் ஸம்சோஷகனை விழுங்கி ஒரு க்ஷணமாத்திரத்திலே நாசஞ் செய்தருளினான். இதைக்கண்டு இரணியனும் பிரமித்துச் சும்மா விருந்தான். இந்தப்படி சம்பரனாலேவப்பட்ட மாயைகளும் ஸம்சோஷகவாயுவும் நாசமானதை யறிந்து மகாபுத்தி சாலியான பிரகலாதன் பின்னும் குரு கிருகத்துக்குப் போய் படித்துக் கொண்டிருந்தார்.

அதன் பின் ஆசாரியன் பிரகலாதனுக்குத் தினந் தினமும் சுக்கிர புரோக்தமான நீதிசாஸ்திரத்திலே ராச்சியத்

தின் பயனை கொடுக்கத் தக்க நீதிகளையெல்லாம் நன்ருயுபதேசித்து வந்து, சிலகால மான பின்பு அவர் நீதிசாஸ்திர விசாரதராய்த் தங்களுபதேசத்துக்குப் பணிந்திருக்கிருரென்று நினைத்து, அவரை இரணிய கசிபுவினிடத்தில் இட்டுக் கொண்டு போய் "தயித்தியேசுவரனே! உம்முடைய புத்திரன் சுக்கிராசாரியர் செய்திருக்கிற நீதி சாஸ்திரத்தை நன்ருய்த் தெரிந்து கொண்டு, சகல வியவகாரங்களிலேயும் சமர்த்தனுன்" என்று சொன்னுர்கள். அதுகேட்டு அவன் பிரகலாதரை வினவுகிருன், "மைந்தனே! அரசன் மித்திரர்களிடத்திலேயும், சத்துருவர்க்கத்திலேயும், மத்தியஸ்த ரிடத்திலேயும், விருத்தி, ஸாமியம், க்ஷயம் என்பன நேரிடுங்காலங்களில் எப்படியிருக்க வேண்டும்? புத்தி ஸஹாயரான மந்திரிகளிடத்திலேயும், காரியஸஹாயர்களான அமாத்தியரிடத்திலேயும், பாஹ்யரென்று சொல்லப்படுகிற வரி வாங்கிச் சேர்க்கு மதிகாரி முதலானுரிடத்திலேயும், ஆப்யந்தரரென்று சொல்லப்படுகிற அந்தப்புரவதிகாரி முதலானு ரிடத்திலேயும், சாரர்களிடத்திலேயும், நகரஜனங்களிடத்திலேயும், தன் கையினுலே ஜயிக்கப்பட்டுத் தன்னிடத்தில் சேவகஞ் செய்து கொண்டிருக்கிற பகைவர்களிடத்திலேயும், மற்றச்சனங்களிடத்திலேயும் அரசன் எப்படி நடந்துகொள்ள வேண்டும்? சந்தி விக்கிரகம் முதலான வைகளில் எங்கே எதையெதைச் செய்யவேண்டும்? தனக்குள்ளிருந்து உங்களை யறிந்து பிறகு பிறராலே மாற்றிக்கொண்டு போக வுடன்பட்டிருக்கிற தன் ஜனங்களைப் மாருதபடிக்கு நிலைநிறுத்துகிற உபாயமென்ன? மலைதுர்க்கம் வனதுர்க்கம் ஜலதுர்க்கம் முதலான துர்க்கங்களைச் சாதிக்கிற விதமென்ன? அஸாத்தியர்களாய் காட்டிலே வாசஞ்செய்து கொண்டிருக்கிற மிலேச்ச புளிந்தாதிகளை வசப்படுத்துகிற வுபாயமெது? கள்ளர் முதலான துஷ்டர்களை அடக்குகிறவிதமெது? இவைகளையும், சாமதான பேதாதி யுபாயங்களையுமெப்படி நடத்தவேண்டுமோ அதையும், நீ நீதிசாஸ்திரத்தில் கற்றிருக்கிறபடி சொல்லவேண்டும். உன் மனதிலிருக்கிற அபிப்பிராயத்தையறிய விரும்புகின்றேன்" என்றதற்கு, விநயாலங்கிருதரான பிரகலாதன் பிதாவின் பாதத்திலே தண்டனிட்டு, அஞ்சலிபண்ணிக் கொண்டு சொல்லத் தொடங்கினுர்.

''என் தந்தையே! ஆசாரியர் சகலநீதி சாஸ்திரங்களுமுபதேசித்தார். நானும் படித்தேன். ஆனாலும் இவையெல்லாம் அஸாரமென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. மித்திராதிகளை வசப்படுத்துவதற்குச் சாம தான பேத தண்டங்கள் என்கிற நான்கு உபாயங்களைச் செய்யும்படி நீதிசாஸ்திரத்திலே சொல்லியிருக்கின்றது. ஐயா! கோபியாதேயும். ஜகத்திலே சத்துரு மித்திரன் என்பவர்களை நான் காணவில்லை. ஆனதினால் சாம தானாதி யுபாயங்கள் வீணாகின்றன. சாத்திய மில்லாதபோது சாதனத்தினாலே பிரயோஜன மென்ன? சகல பூதங்களையுஞ் சரீரமாகக்கொண்டு ஜகத் ஸ்வரூபியாய்ஜகந்நாதனாய்பரமாத்துமாவாயிருக்கிற ஸ்ரீகோவிந்தன் எழுந்தருளி யிருக்கையில்சத்ரு மித்திரன் என்கிற பேச்சுக்கு அவகாசமேது? அந்த விவரத்தைக் கேளும். ஸ்ரீ விஷ்ணுபகவான் உம்மிடத்திலேயும் என்னிடத்திலேயும் மற்றுமுள்ள ஸகல ஜகத்திலேயும் நிறைந்து எழுந்தருளியிருக்கச் சத்ரு மித்திரன் என்கிற வேற்றுமை எப்படியுண்டாகும். ஆனதினால் இஹலோக போக சாதனங்களாய் வீணான சொற்கள் விரிந்து அவித்தைக்கு உட்பட்டிருக்கின்ற தண்டநீதி சாஸ்திரங்களினால் யாது பயன்? ஐயனே! பந்தம் நீங்கும்படியான ப்ரஹ்ம வித்தியாப்பியா ஸத்துக்கே முயற்சி செய்யவேண்டும். சிறுவன் மின்மினிப் பூச்சியைப்பார்த்து அக்கினியென்று மயங்கினதுபோல் சிலர் அஞ்ஞானத்தினாலே * அவித்தையை வித்தையென்று நினைக்கின்றார்கள்.

எது ஸம்சார பந்தத்திற்குக் காரணமாகாதோ அப்படிப்பட்ட கருமமே கருமமாம். எது மோக்ஷத்திற்குக் காரணமாகுமோ அப்படிப்பட்ட வித்தையே வித்தையாம். மற்றக்கருமமெல்லாம் வீணான பிரயாசத்தை யுண்டாக்குமே யல்லது வேறு கா. மற்ற வித்தைகளும் சிற்பசாமர்த்திய மாத்திரமாய் நிற்குமேயல்லாமல் உபயோக மாகமாட்டா. ஆனதினால் நீதி சாஸ்திரத்தினால் வரும் இராச்சியாதி பயன்கள் தாழ்ந்ததென்று நினைத்து மேலான வொரு பொருளைச் சொல்லுகின்றேன், சாவதானமாகக் கேளும். உமக்குத் தண்டமிடுகின்றேன். பூமியிலே

* அவித்தையென்றால் அக்ஞானம், அதாவது "வித்ய" என்பது ஞானம், இதற்கு எதிராயுள்ளது. ந+வித்யா=அவித்யா-இதுதென்மொழியில் அவித்தை எனவாயிற்று.

இராச்சியாபேக்ஷையில்லாதவனும் தனபேக்ஷையில்லாதவனும் உண்டோ? ஆனாலும் முந்திய புண்ணிய வசத்தினால் கிடைக்கத்தக்கதே கிடைக்குமல்லாமல் நினைத்தது கிடைக்காது. பெருத்த பாக்கியவானான என்பிதாவே! ஜகத்திலே எவரும் தமக்கு ஐசுவரிய முண்டாகவேண்டுமென்று முயற்சி செய்கிறார்கள், ஆனாலும் அது ஜன்மாந்தர பாக்கியவசத்தினாலே யல்லாமல் முயற்சியா லுண்டாகமாட்டாது. விவேகமில்லாதவர்களுக்கும் முயற்சி செய்யாதவர்களுக்கும், நீதிசாஸ்திர மறியாத பேர்களுக்கும், அதிர்ஷ்ட வசத்தினாலே இராச்சியாதிகள் உண்டாகின்றன. ஆனதினால் ஐசுவரியத்தை விரும்புகிறவர்களும் புண்ணியமே செய்ய முயற்சிப்படவேண்டும். மோக்ஷ சுகத்தையும் விரும்புவானாகில் எல்லாவற்றையும் ஸமமாக நினைக்கும்படியான அறிவைக்குறித்து முயற்சி செய்யவேண்டும். தேவ மனுஷிய பசு பக்ஷி விருட்சாதி வடிவமான உலகமெல்லாம் ஸ்ரீ அனந்தனுடைய வடிவமா யிருக்கின்றன. ஆனால் அஞ்ஞானிகளுக்கு வேறுபோல் காணப்படுகின்றன. ஸ்ரீவிஷ்ணுபகவான் ஸமஸ்த வடிவையுடையவனானதினால் தாவர ஜங்கமாத்மகமான பிரபஞ்சத்துக்கெல்லாம் அந்தர்யாமியா யிருக்கின்றானென்று நினைத்து, விவேகியானவன் எல்லாப் பிராணிகளையும் ஆத்ம சமமாக நினைத்திருக்கவேண்டும். இந்த ஞான மெவனுக் குண்டாயிருக்குமோ அவனிடத்தில் அனாதியாயும் ஷட்குணைசுவரியம் நிறைந்தவனாயுமிருக்கிற அந்தப் புருஷோத்தமன் பிரசன்னனாவான். அவன் பிரசன்னனானால் சமஸ்த கிலேசங்களும் விலகிப்போம்" என்று சொல்லக்கேட்டு! இரணியகசிபு ஸகிக்கமாட்டாமல் கோபாக்கினியால் கொளுத்தப் பட்டவனாகிச் சிங்காதனத்திலிருந்தெழுந்திருந்து, மகனை மார்பிலுதைத்து; கோபமேறிந்து ஜொலிக்கச் ஜகத்தைச் சங்கரிக்கின்றவனைப்போலே கையோடு கையையறைந்துகொண்டு, பயங்கரமாகக் கிட்டவிருந்த அசுரரைப்பார்த்துச் சொல்லுகின்றான் "ஓ விப்பிரசித்தி! ஓராகுவே! ஓ பலனே! இப் பையலை நாக பாசங்களினாலே கட்டிச் சமுத்திரத்திலே போடுங்கள். காலதாமதப்பட வேண்டாம். இல்லாதே போனால் ஸகல லோகங்களும் தயித்திய தானவ சமூகங்களும் மூடனான இந்தப் பாவியின் மார்க்கத்திலே நடந்து கெட்டுப்போம். இந்தத் துர்மார்க்கன் நாமெத்தனை விதத்திலே வேண்

டாமென்றாலும் தன்னுடைய கெட்ட புத்தியை விடாமல் மூட ராய் சத்ரு பக்ஷஸ்துதியே செய்கின்றான், துர்ச்சனங்களைச் சங்கரிக்கின்றதினால் லோகோபகாரமே யல்லாது வேறில்லை, ஆகையால் இவனை நான் சொன்னபடி செய்யுங்கள்" என்று உத்திரவிட்டான். தயித்தியர்களும் அவனுக்கினையைச் சிரசிலே வகித்துச் சீக்கிரமாக அந்த மகானுபாவனை நாக பாசங்களி லேயே கட்டிக்கடலிலே போட்டார்கள்.

பிறகு பிரக்லாதன் அதில் வீழ்ந்து அசைய, அதினாலே சமுத்திரமும் அல்லோல கல்லோலமாய்க் கலங்கி வரைதப்பி ஜக மெல்லாம் வியாபித்தது. இப்படிச் சமுத்திரம் பொங்கிப் பூமி யில் வியாபித்ததை இரணியன் கண்டு, தயித்தியர்களைப்பார் த்து "கடலிலே முழுகியிருக்கிற இந்தத் தீயன்மேலே நெருக்க மாகப் பர்வதங்களை யடுக்குங்கள். அக்கினியும் ஆயுதங்களும் ஸர்ப்பங்களும் காற்றும் நஞ்சும் கிருத்தியையும் மாயைகளும் திக்கஜங்களும் இவனைக் கொல்ல மாட்டாதே போயின. மே லும் இவன் நூறுயோஜனை யுன்னதமான மேடையிலிருந்து தள்ளப்பட்டு மலைமேல் விழுந்தும் மரண மடையாமற்போனான். கெட்ட சித்தனான இந்தப் பையன் பிழைத்திருப்பதினால் யா தொரு பயனுமில்லை. ஆனதினால் ஜலக்கூட்ட நடுவே மலைகளி னால் நாற் புறத்திலும் அமிழ்த்தப்பட்டுக்கொண்டே வெகுவா யிர வருஷகால மிருந்தானாகில் பிராணனை விடுவான்" என்று ஆக்கியாபித்தான். பின்பு தயித்திய தானவர்கள் அதி யுன்ன தங்களான பருவதங்களைக் கொண்டுவந்து பிரக்லாதன்மேல் போட்டுச் சுற்றிலும் ஆயிரம் யோசனையளவாய் அடுக்கினார் கள். இப்படி பிரகலாதாழ்வான் கடல் நடுவில் மலைகளாற் சூழப்பட்டவரா யிருந்து கொண்டு, திருவாராதன சமயத்திலே ஒரே மனமுடையவராய் அச்சுதனைத் துதித்தருளினார்.

"ஸ்ரீ புண்டரீகாக்ஷனே! உமக்குத் தண்டம் இடுகின்றேன். புருஷோத்தமனே! உமக்குத் தண்டமிடுகிறேன். சர்வலோக ஸ்வரூபனே! உமக்குத் தண்டமிடுகின்றேன். உக்கிரமான சக்கி ராயுத முடையவனே! உமக்குத் தண்டமிடுகின்றேன் ப்ரமண் ணியம் என்று சொல்லப்பட்ட தவம் வேதம் முதலானவைக ளுக்குத் தேவனாயும், கோக்களுக்கும் பிராமணர்களுக்கும் இத

னும், ஜகத்துக்கெல்லாம் ரட்சகனும், ஸ்ரீ கிருஷ்ணனென்றும் கோவிந்தனென்றும் திருநாம முடையவனும் இருக்கின்ற உமக்கு மேன்மேலும் தண்டமிடுகின்றேன். பிரம ரூபமாகிச் ஜகங்களைச் சிருஷ்டித்துக்கொண்டும், தன் ஸ்வரூபமாகி ரட்சித்துக்கொண்டும, கல்பாந்தத்தில் ருத்திர ரூபமாகிச் சங்காரஞ் செய்துகொண்டும, திரிமூர்த்தியாகி விளங்குகிற வுனக்குத் தண்டமிடுகின்றேன். ஓ அச்சுதனே! தேவாசுர கந்தர்வகின்னர சித்த சாத்திய பன்னக யக்ஷ ராக்ஷஸ பிசாச மனுஷிய பசு பட்சி ஸ்தாவர பிபீலிகாதிகளும், பிருதிவி அப்பு தேயு வாயு ஆகாயங்களும், சத்த பரிச ரூப ரச கந்தங்களும், மனோ புத்தி சித்த அகங்காரங்களும், காலமும் அதினுடைய குணங்களும், இவைகளின் பரமார்த்தமான ஆத்துமாவும், இவையெல்லாம் விசிஷ்டவடிவத்தினால் நீயே. வித்தைஅவித்தைசத்தியம் அசத்தியம், பிரவிர்த்தி, நிவிர்த்தி தோக்த சர்வகர்மங்களும் நீயே. ஓ ஸ்ரீ விஷ்ணுபகவானே! ஸ்மஸ்த கர்மபோகத்தை அனுபவிக்கிறவனும், கர்ம சாதனங்களான திரவியங்களும், ஸர்வகர்ம பலன்களும் நீயே. ஓ மகாபிரபுவே! என்னிடத்திலேயும் மற்றவரிடத்திலேயும் சேஷ பூதங்களான சகல லோகக்களிலேயும் நீ வியாபித்திருப்பது, உபாதான நிமித்தகாரண வடிவமான ஐசுவரியத்தையும் அநந்த ஞானசக்தி முதலான மங்கள குணங்களையும் நன்றாய்க் குறிப்பிக்கின்றன. பரமயோகிகள் உன்னைத்தியானம் செய்கினறார்கள். யாக சீலரும் உன்னைக் குறித்து யாகம்பண்ணுகின்றார்கள். நீயே பிதுரு வடிவமும் தேவவடிவமும் தரித்து ஹவ்ய கவ்யங்களைப் புஜிக்கின்றாய். ஓ அச்சுதனே ! மஹத் அகங்காரம் முதலான ஸூட்சுமங்களும பிருதிவி முதலான பூதங்களும், அவைகளி லிராகின்ற அதி சூட்சுமமான ஆத்துமதத்துவமுமாகிய இந்தச் சூட்சும பிரபஞ்சமெல்லாம எங்கே யிருக்கிறதோ, எங்கிருந்து உண்டாகிறதோ, அது ஸ்வரூப குணங்களிலே பெருத்த உன்னுடைய மஹாரூபமா யிருக்கின்றது. சூக்ஷ்ம முதலான யாதொருவிசேஷணங்களு மில்லாதே, நினைக்க அரிதாய், யாதொரு ரூபமுண்டோ அது உன்னுடைய பரமாத்மசொரூபம். இப்படிப்பட்ட புருஷோத்தமனை உனக்குக் தண்டமிடுகின்றேன். ஸர்வாத்துமகனே! சகல பூதங்களிலேயும் சத்துவாதி குணங்களைப் பற்

றியதாய், உன்னுடைய யாதொரு பிராகிரத சக்தி யிருக்கிற தோ, ஜீவ ஸ்வரூபமான அந்தச் சக்தியை நமஸ்கரிக்கின்றேன் எது வாக்குக்கும் மனதுக்கும் எட்டாததோ, யாதொரு விசே ஷத்தினுலும் விசேஷப்படுத்தக் கூடாததோ, ஞானிகளுடைய ஞானத்தினுல் எடுத்துக்காட்டக் கூடியதோ, அப்படிப்பட்ட முக்தாத்ம ஸ்வரூபமா யிருக்கின்ற உன்னுடைய மேலான சக் திக்கு பிரணுமஞ் செய்கின்றேன். எவனுக்கு வேருன தொன்று மில்லையோ, எவன் எல்லாவற்றிற்கும் வேரு யிருக்கிருனே, அப் படிப்பட்ட பகவானுன ஸ்ரீ வாசுதேவனுக்குத் தண்டமிடுகின் றேன். கர்மாதீனமான பெயர் வடிவங்களில்லாமல், வேறு இல க்ஷணுய் இருக்கிறதாக மாத்திரம் எவன் காணப்படுவானே அப்படிப்பட்ட மஹாத்மாவுக்கு நமஸ்காரம். அவனுக்கு நமஸ் காரம். அவனுக்கு நமஸ்காரம். சங்கர்ஷணுதி வியூஹ ரூபியான வனுக்கு நமஸ்காரம். தேவதைகளும் எவனுடைய பராத்பர மான ரூபத்தைக் காணமாட்டாமல் மத்ஸ்யகூர்மாதி அவதார ரூபங்களையே அர்ச்சனை செய்வார்களோ, அந்தப் பரமாத்மா வுக்கு வந்தனம்: எவன் ருத்திராதி சகல பூதங்களுக்கும் அந்தர்யாமியாகி சுபாசுபங்களைக் கண்டுகொண்டிருப்பானே, அந்தச் ஸர்வசாட்சியும் பரமேசுவரனுமான ஸ்ரீ விஷ்ணுதேவ னுக்குத் தண்ட மிடுகின்றேன். காணப்படுகின்ற இந்த ஜக மெல்லா மெவனேடு பிரிவில்லாம லிருக்கின்றதோ, அந்த விஷ் ணுவுக்குப் பிரணுமம் செய்கின்றேன். ஸகலத்துக்கும் ஆதி யான அந்த ஸ்ரீஹரி எனக்குப் பிரஸன்னனுகக்கடவன். அக்ஷர மென்கிற பெயரை யுடையவனுயிருக்கிற எவனிடத்தில் உலக மேல்லாம் நூலில் வஸ்திரம் கலந்திருப்பதுபோலே கலந்தும், நூலில்மணிகள் சேர்க்கப்பட் டிருப்பதுபோலே கோர்க்கப்பட் டும் இருக்குமோ, அந்தத் தியானத்தாலடையக்கூடிய அச்சு தன் என்னிடத்திலே பிரஸன்னனுகக் கடவன். ஸர்வஸ்வாமி யாகி ஸர்வ சேஷியாயிருக்கிற அந்த ஸ்ரீ மகா விஷ்ணுவுக்குத் தண்டமிடுகின்றேன். எவனிடத்திலே சகலமும் பிரளயகாலத்தி லொடுங்குமோ, எவனிடத்திலிருந்து சகலமும் சிருஷ்டி காலத் தில் உண்டாகுமோ, எவன் சகல சரீரகனுயும் சகலாதாரமாயு மிருக்கிருனே அந்த ஸ்வாமிக்குப்பலதரம்தண்டனிடுகின்றேன்.

*ஸ்ரீ அநந்தன் எங்கும் ஆத்மாவாய் உள்ளும்புறமும் வியாபித்து ஞானனந்தமயனாய் நிறைந்திருக்கிற படியினால் நானும் அவனாகவேயிருக்கின்றேன். ஆகையால் என்னிடத்தினின்றும் எல்லாமுண்டாயிற்று. நானே எல்லாமாயிருக்கின்றேன். எப்போதுமிருக்கின்ற என்னிடத்தில் எல்லாமிருக்கின்றன.

அஹமேவாவ்யயோ நித்ய: பரமாத்மாத்மஸம்ஸ்ரய: |
ப்ரஹ்மஸம்ஜ்ஞோ(அ)ஹமேவாக்ரே ததாந்தே ச பர: புமாந் ||

நானே அவ்யயனாயும் நித்தியனாயும் வேறோராதாரமின்றித் தன்னிலேயே தானிருப்பவனாயுமிருக்கிற பரமாத்மாவா யிருக்கின்றேன். நான் சிருஷ்டிக்குமுன் பிரமனென்னும் பெயரையுடையவனாயிருந்தேன். அப்படியே பிரளய காலத்திலேயும் எல்லாமுள்ளே யொடுங்கும்படியான பரம புருஷனாயிருப்பேன்'' என்று இப்படி பிரகலாதன் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தார்.

பத்தொன்பதாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இருபதாம் அத்தியாயம்

பிரஹ்லாதருக்கு நரசிம்மன் பிரத்தியக்ஷம்

ஏவம் ஸஞ்சிந்தயந் விஷ்ணும் அபேதேநாத்மநோ த்விஜ! |
தந்மயத்வம் அவாப்ர்யம் மேநே சாத்மாநமச்யுதம் ||

இந்தப்படி பிரஹ்லாதன் ஸர்வகாரணனும் ஸர்வாத்மகனுமான ஸ்ரீ விஷ்ணுதேவன் தம்மைச் சரீரமாகக் கொண்டவனாய் உள்ளும் புறமும் வியாபித்துப் பூர்ணமா யிருக்கின்றதினால், விஷ்ணுமயனாகத் தம்மை நினைத்து விஷ்ணுவில்லாத வஸ்துவொன்றும் வேறே காணாமையாலே, நிர்குணாத்மகமாய் அநாதிப் பிரகிருதி வாஸனா மலினமாய் மற்றக்காலத்தில் தோன்று

* சகலமும் எம்பெருமானுடைய விபூதியாய், அவனைப்பற்றியே நிற்பதும் இயல்வதுமாகிச், சற்றும் சுதந்தரமில்லாம லிருப்பதைப்பற்றி, எம்பெருமானே எல்லாமென்றும், அவனல்லது வேறொன்றுமில்லையென்றும், அவனுக்குள்ளேயே சொருகித் தன்னையும் அனுசந்தித்தபடி. இது தான் விசிஷ்டாத்துவைதம்.

பிரகலாதருக்கு நரசிம்மன் பிரத்தியக்ஷம்

கிற ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை மறந்தார். தாம் அவ்யயனும் நித்தியனுமான பரமாத்மாவுக்குச் சரீரபூதனும், தன்மயனென்று நினைத்தார். இந்தப்படி யோகாப்பியாசப் பெருமையினாலே வரிசையாகச் சகல கர்மங்களினின்றும் விடுபட்டவராய் மிகவும் பரிசுத்தனான அவருடைய அந்தக்கரணத்திலே ஞானமயனும் அச்சுதனுமான ஸ்ரீ விஷ்ணுபகவான் விளங்கியருளினான்.

அப்பால் யோகப் பிரபாவத்தினாலே பிரக்லாதன் விஷ்ணுமயனானதினால், அவனுடைய அங்கத்திலே கட்டியிருந்த நாக பாசபந்தங்கள் கணமாத்திரத்திலே சின்னபின்னமாக அற்று விழுந்தன. பின்பு சமுத்திரமானது, மீன் ஆமை முதலை முதலான ஜீவஜந்துக்களெல்லாம் ஏங்கி நிற்கவும், அலைகள் ஒன்றின்மேலொன்று விரைவாய்ப்பாய்ந்து கரைகளை முழுத்தவும், ஒரு பெருங் கலக்கத்தையுடைய, மலைகாடுகள் கூடின எல்லா பூமண்டலமும் நடுங்கிப் போயிற்று. அப்போது மகாபுத்திசாலியான பிரஹ்லாதன், தயித்தியர் தம்மேலே போட்டிருந்த பருவதங்களையெல்லாம் விலக்கித் தள்ளிக்கொண்டு ஸமுத்திரத்தை விட்டுப் புறப்பட்டு வெளியில்வந்து, ஆகாயாதிகளினால் குறிப்பிக்கப் பட்டஉலகத்தைப் பார்த்து, லௌகிக திருஷ்டியினால் தான் பிரகலாத நாமதேயன் இரணியகசிபுஸுதனென்று நாம ஜாதியாதி விசேஷண ஸமேதராக மறுபடியும் தம்மை நினைத்தார். புத்திசாலியான அந்த அஸுர சூடாமணி ஒன்றையே பற்றிய சித்தராகி, மனோவாக்குக் காயங்களை ஸ்வாதீனமாக்கிக் கொண்டு, குழப்பத்தைவிட்டு, அநாதி புருஷோத்தமனான அச்சுதனை மறுபடியுந் துதிசெய்தருளினார்.

"உண்மையான பிரயோஜனமானவனே! ஸ்தூல சூட்சும ரூபனே! வியத்தமாயும் அவியத்தமாயு மிருப்பவனே! பஞ்சேந்திரியாதி கலைகளைக் கடந்தவனே! சகலேசுவரனே! நிரஞ்சனனே! குணங்களைத் தோற்றுவிப்பனே! குணங்களுக்காதாரமானவனே! பிராகிருத குணமில்லாதவனே! சகல நற்குண முடையவனே! மூர்த்தமும் அமூர்த்தமு மானவனே! மஹாமூர்த்தியான விசுவரூபமும், சூக்ஷுமமூர்த்தியான வியூக ரூபமும், வெளிப்படையாய்த் தோன்றுகிற விபவரூபமும், அப்படித் தோன்றாத பரஸ்வரூபமுமுடையவனே! சத்துரு

சங்காராதி காலங்களில் க்ரூரமாயும் இயற்கையில் சாந்தமாயு முள்ள ரூபமுடையுவனே ! ஞானமயனும் அஞ்ஞானமயனுமா யிருப்பவனே ! உள்ளது மில்லதுமானவனே ! நல்லதாயிருப்பவனே ! எல்லாவற்றிற்கும் உண்மையையும் இன்மையையும் கற்பிப்பவனே ! நித்தியா நித்தியபிரபஞ்சாத்மகனே ! பிரபஞ்சங்களுக்கு மேற்பட்டவனே ! நல்லோர் ஆசிரியிக்கப் பெற்றவனே ! அச்சுதனே ! உனக்குத் தண்டமிடுகின்றேன். ஏகா ! அநேகா ! வாசுதேவா ! ஆதிகாரணா ! உனக்குத் தண்டமிடுகின்றேன். எவன் ஸ்தூலரூபத்தினால் தோன்றுகின்றவனும், சூட்சுமரூபத்தினால் தோன்றாதவனுமா யிருக்கிறானோ, எவன் ஸகல பூதங்களையும் சரீரமாகக் கொண்டு எல்லாவற்றிலும் தான் மட்டில் வேறுலக்ஷணமுடையவனாயிருக்கின்றானோ, இந்தவுலகமெல்லாம் மேல் கீழாகிய படைப்பிற்குக் காரணமாகாதவனிடத்திலின்று முண்டாயிற்றோ, அந்தப் புருஷோத்தமனுக்கு நமஸ்கரிக்கின்றேன்" என்று பலவாறாய் தோத்திரஞ் செய்த பிரகலாதனிடத்தில் ஸ்ரீ ஹரிபகவான் பிரஸன்னனாய்ப் பீதாம்பராதி திவ்ய லக்ஷணங்களோடு அவருக்குப்பிரத்தியக்ஷமாய் ஸேவைகொடுத்தான். அப்போது அந்தப்பரமபாகவதன், பயபக்தியுடனே அந்த நாராயணனைச் சேவித்து, சந்தோஷத்தின் மிகுதியினால் குரல்தடுமாறி, "ஸ்ரீ விஷ்ணுவுக்குத் தண்டமிடுகின்றேன்" என்று பலதரஞ்சொல்லி வேண்டிக்கொண்டார்.

ஸ்வாமீ! சரணாகதி செய்தவர்களுடைய துன்பத்தைப்போக்கடிக்கிறவனே! ஸ்ரீகேசவனே! அடியேனிடத்தில் தெளிவுடையவனாகி, இப்படியெக்காலமும் பிரத்தியக்ஷமாகக் காக்ஷிதந்து ரக்ஷித்தருள வேண்டும்" என்று வேண்டிக்கொண்டார். அப்போது ஸ்ரீ பகவான் அவரை நோக்கி, "ஓ பிரக்லாதனே ! நீ வேறு பலங்களை இச்சியாமல், மற்றவரையு மெண்ணாமல், என்னிடத்திலே பரமமான ஏகாந்த பக்தியைச் செய்தாயானபடியினால் உனக்குப் பிரஸன்னனானேன், இஷ்டமான வரங்களை வேண்டிக்கொள்,, என்றருளிச் செய்ய, பிரக்லாதன் "ஸ்வாமி! அச்சுதனே ! அடியேன் தேவதிரியக் மனுஷியாதி ஜன்மங்களிலே எந்த ஜன்ம மெடுத்தாலும் அந்தஜன்மங்களிலெல்லாம் உன்னிடத்திலே இடையறாத பக்தி விசேஷ முண்டாக வேண்டும், மேலும் விவேகமில்லாத ஜனங்களுக்கு நல்ல சந்தணம்

ஸ்திரீ தாதி முதலிய போக்கிய வஸ்துக்களில் எப்படிப்பட்ட அன்புண்டாகுமோ, அப்படிப்பட்ட அன்பின் விசேஷமானது உன்னை ஸ்மரிக்கிற அடியேனுடைய மனதினின்றும் நீங்காமலிருக்க வேண்டும்" என்று பிரார்த்திக்க, எம்பெருமான் பக்த சூடாமணியைக் கடாக்ஷித்து, "பிரகலாதனே! முன்னமே என்னிடத்திலே பிரியாத பக்தி விசேஷமுனக்குண்டாயிருக்கின்றது. இன்னமும் அப்படியே நன்கு விர்த்தியாகும். அதிருக்கட்டும், இப்போது உனக்கு வேண்டிய வரத்தை கேள்" என்று அனுக்கிரகிக்க, பிரகலாதன் பிரார்த்திக்கின்றான்.

"எம்பீசனே! உன்னைத் துதிக்கா நின்ற அடியேனிடத்தில் மாற்சரியம் பாராட்டினதனால் ஸஹிக்கமுடியாத அபராதம் செய்தவனாகிலும், இரணியனை என் தகப்பன் பாவியாயிருப்பதைப்பற்றிப் பாவமில்லாதவனாகும்படி அனுக்கிரகிக்க வேண்டும். அன்றியும் ஆயுதங்களினால் அடிப்பித்தும், அனலிலே போடுவித்தும், ஸர்ப்பங்களால் கடிப்பித்தும், போஜனத்தில் நஞ்சை இடுவித்தும், நாக பாசங்களினால் கட்டிச் சமுத்திரத்தில் போடுவித்தும், பர்வதங்களால் துகைப்பித்தும், இவ்வாறு மற்றும் நானாவிதங்களான உபத்திரவங்களைச் செய்து, உன்னன்பனை அடியேனைச் கொல்லப்பார்த்த என் பிதாவுக்கு ஸம்பவித்திருக்கின்ற அளவில்லாத பெருத்தபாவங்கள் உன் கடாட்சத்தினால் நாசமாகவேண்டும். இதுதான் அடியேனுக்கு வேண்டிய வரம்" என்றதற்கு, மாதவன் அவரைப் பர்த்து "பிரக்லாதனே! என் அனுக்கிரகத்தினால் நீ கேட்டபடி யாகும். சந்தேகமில்லை. இன்னமும் நான் உனக்கு வேண்டிய வரங் கொடுக்கின்றேன் கேள்" என்றருளிச்செய்ய, பிரகலாதன் சொல்லுகிறான், புருஷோத்தமனே! உன்னுடைய திருவடித் தாமரைகளில் பிரியாத பக்தியுண்டாகும்படி அனுக்கிரகித்ததினால் அடியேன் கிருதார்த்தனானேன். ஸகல ஜகத்காரண பூதனான உன்னிடத்தில் எவனுக்கு அசையாத பக்தி விசேஷமுண்டாகுமோ, அவனுக்குக் ஸர்வோத்தமமான மோட்சமென்பது கையிலிருக்கு மன்றோ? அப்படி யிருக்க, அவனுக்குத் தர்மார்த்த காமங்களாலே ஆகவேண்டுவதென்ன" என்றுவிண்

ணப்பஞ் செய்யக்கேட்டு, ஸ்ரீ பகவான் அந்த அஸுரோத்தம னைப்பார்த்து, "குழந்தாய்! உன் மனது என்னிடத்தில் பக்தியோடுகூடி எப்படி அசையாதிருக்கின்றதோ, அப்படியே என்னனுக்கிரகத்தினால் பெரிதான மோட்சானந்தத்தையும் பெறுவாய்" என்று அருளிச்செய்து, அவர் பார்த்துக்கொண்டேயிருக்க அந்தர்த்தானமாய் மறைந்து போயினர்.

பிரகலாதன் மறுபடியும் புரத்துக்குவந்து தகப்பனுடைய பாதங்களிலே தண்டமிட்டு நின்றார். அப்போது தகப்பனை இரணியன் புத்திரன் திறத்தில் தான் செய்ததற்காகப் அநுதாபமடைந்து கெட்டியாய்க் கட்டிக்கொண்டு, உச்சிமுகர்ந்து, கண்களில் நீர் ததும்பிநிற்க, அடா குழந்தாய்! பிழைத்து வந்தாயா?' என்று மிகுந்த வன்போடு லாலனை செய்தான். கேட்டீரோமைத்திரேயரே! பரமதார்மிகரானபிரகலாதனும், ஆசாரியனுக்குப் பணிவிடை செய்து கொண்டு சுகமாயிருந்தார்.

அதன்பின் சிறிதுகாலத்துக்குப் பிறகுஇரணியகசிபு வானவன் முன்பு நேர்ந்திருக்கின்ற பிரம சாபவசத்தினால், பகவானிடத்தில் துவேஷம் முற்றி பின்னேயும் ஸுதனைக் கொல்லயத்தனித்தபோது ஸ்ரீ ஹரிபகவான் நரசிம்ஹ ரூபியாய் அவ்வரக்கன் சுட்டிக்காட்டிய ஒரு கம்பத்தினின்றும் தோன்றிஅவ்வசுரராஜனைச் சங்கரித்தருளினர்.

பின்பு பரமபாகவதரான பிரக்லாதன் தயித்திய இராச்சியத்தில் பட்டாபிஷேகஞ் செய்யப்பெற்று, அந்த ராச்சியபோகத்தினால் ஊழ் வினைகளைக் கழித்து, புத்திர பௌத்திராதிகளையும் பெற்று, ஊழ்வினை யனுபவமாகிற அதிகாரங்கழிந்தவுடன் இரண்டையும்விட்டு பகவத்தியான யோகத்தினால் மேன்மையான மோட்சத்தை யடைந்தார்.

மைத்திரேயரே! பரம பக்தருள் முன்னவரான பிரக்லாதனுடைய மகிமையை ஸவிஸ்தாரமாகச் சொன்னேன் எவன் மகாத்மாவான பிரக்லாதனுடைய சரித்திரத்தை ஒடுங்கிய சித்தனுகிக் கேட்பானே, அவனுக்கு அப்போதே ஸகல பாவங்களுந் தீர்ந்துபோம். பிரக்லாதனுடைய சரித்திரத்தைம் படிக்

கிறவர்களுக்கும் கேட்கிறவர்களுக்கும் இரவும் பகலுஞ் செய்த பாவங்களெல்லாம் நீங்குவதற்குச் சந்தேகமில்லை. எவன் இந்தச் சரித்திரம்படிக்கிருனே அவன் பூர்ணிமாவிலும் அமாவாசையிலேயும் துவாதசியிலேயும் அஷ்டமியிலேயும் திவ்யக்ஷேத்திரத்திலேயும் சூரியகிரண புண்ணியகாலத்தில் தங்கக்கொம்பு முதலானவைகளாலே அலங்கரிக்கப்பட்ட * உபயதோமுகியான பசுக்களை சற்பாத்திரத்தில் பூரணமான தக்ஷிணைகளோடு தானஞ்செய்த பலனை அடைவான்.

ப்ரஹ்லாதம் ஸகலாவஸ்தாஸு யதா ரக்ஷிதவான் ஹரி:।
ததா ரக்ஷதி யஸ்தஸ்ய ச்ருணோதி சரிதம் ஸதா॥

எவன் பக்தி பூர்வகமாக பிரக்லாதனுடைய சரித்திரத்தைக் கேட்கிருனே அவனை ஸ்ரீமந்நாராயணன் பிரக்லாதனை இரட்சித்தாற்போல ஸகல ஆபத்தையும் விலக்கி எக்காலமும் காத்தருளுவன்.

இருபதாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இருபத்தோராம் அத்தியாயம்

தனுமுதலானவர்களுடைய குலக்கிரமம்.

ப்ரஹ்லாதஸ்ய த்ரய: புத்ரா: சிபிர் பாஷ்கல ஏவ ச।
விரோசநஸ்து ப்ராஹ்லாதிர் பலிர் ஜஜ்ஞே விரோசநாத்॥

கேளும் மைத்திரேயரே! இவ்விதம் பெரும் பெருமையையுடையவரான பிரக்லாதனுக்குச் சிபி, பாஷ்கலன், விரோசனன், என்கிற மூன்று பிள்ளைகள் ஜனித்தார்கள். விரோசனனுக்கு, பலிச்சக்கரவர்த்தி பிறந்தான். பலிக்கு பாணாஸுரன் முதலான நூறுமக்கள் ஜனித்தார்கள். இது நிற்க; இரணியாட்சனுக்குச்சர்ச்சரன், சகுனி, பூதசந்தாபனன், மகாநாபன், மகாபாகு, காலநாபன் என்கிற தனயர்களறுவர் பிறந்தனர்.

* உபயதோமுகி என்பது இருபுறத்திலும் முகத்தையுடையது என்றால் பசு கன்றை யீன்றுக்கொண்டே யிருக்கையில் இருக்கும் இருப்பு.

இவ்விதம் திதியின் குலக்கிரமம் சொன்னேன். இனி காசிபருக்கு மனைவியான தனு முதலான பெண்களுடைய குலங்களைச் சொல்லுகிறேன் கேளும். தனு வென்பவளுக்கு துவிமூர்த்தா, சம்பரன், அயோமுகன், சங்குசிரன், கபிலன், சங்கரன், ஏகவக்திரன், தாரகன், சொர்ப்பாநு, விருஷபர்வா, புலோமன், விப்பிரசித்தி முதலாக பெருத்த பல பராக்கிரமங்களால் விளங்கும் ஸுதர்கள் உண்டானார்கள். அவர்களில் சொர்ப்பாநுவுக்குப் பிரபை யென்பவளும், விருஷபர்வாவுக்கு சர்மிஷ்டை யென்கிறவளும், வைசுவாநரனுக்கு உபதாநவி, அயசிரை, புலோமை, காலகை என்று சொல்லப்பட்ட நான்கு கன்னிகளும் ஜனித்தார்கள். அவர்களில் புலோமை காலகை என்கிற மகானுபாவைகளான கன்னிகள் மரீசிக்குப் பாரியைகளாய், பௌலோமர் என்றும், காலகேயர் என்றும் பெயர்பெற்ற அறுபதினாயிரம் மக்கள்களைப் பெற்றார்கள். இரணியகசிபுவுக்குச் சகோதரியான சிம்ஹிகை, விப்பிரசித்திக்கு மனைவியாகி, திரியமிசன், சல்லியன், நபன், வாதாபி, இல்லவலன், நமுசி, கசிருமன், அந்தகன், நரகன் காலநாபன், ராகு என்றுசொல்லப்பட்ட மகாசக்தியுள்ள மக்கள்களைப் பெற்றாள். இவ்விதம் தனுவென்பவள் வமிசத்தை வளர்த்தியவர்களாய், பெருத்த பலபராக்கிரம முடையவர்களாயுள்ள அஸுரர் பற்பலர் பிறந்தார்கள். இவர்களுக்கு நூறாயிரம் கணக்காகப் புத்திரபௌத்திர சந்ததிகளு முண்டாயின. மேலும் முன்பு நான் சொல்லியபடி ஆத்மக்கியானவானான பிரக்லாதன் வமிசத்தில் நிவாதகவசர் என்கிற தயித்தியர் தோன்றினர். தாமிரை என்றவளுக்குக் காசியபரிடத்தினின்றும் சுகி, சேனி, பாசி, சுக்கிரீவை, கிருத்திரி, சுசி என்கிற ஆறு பெண்கள் பிறந்தார்கள். அவர்களில் சுகிக்குக் கோட்டான்களும், காக்கைகளும் பிறந்தன. சேனி யென்கிறவளுக்குப் பருந்துகளும், பாசிக்குச் செம்போத்துகளும், கிருத்திரிக்குக் கழுகுகளும், சுசிக்குத் தண்ணீர்ப்பறவைகளும், சுக்கிரீவைக்கு அசுவங்களும் ஒட்டகங்களும் கழுதைகளும் உண்டாயின. இது தாமிரையின் குலவிஸ்தாரம். இனி விநதைக்குக் கருடன், அருணன் என்று இரண்டு புத்திரர் ஜனித்தார்கள். அவர்களுள் கருடன் ஸர்ப்பங்களைப் புசிப்பவனும்க்கொரமான ரூபமுள்ள வனும்ப் பட்சி இனத்துக் கெல்லாம் மேலானவனு

மாய் உலகத்தில் கீர்த்தி பெற்றிருந்தான். ஸுரசை யென்கிற வளுக்கு மகாப் பிரகாச முள்ளவைகளும் அநேகந்தலையுள்ள வைகளும் மிகுந்தசத்தி யுடையவைகளும் ஆகாயத்தில் ஸஞ்ச ரிக்க வல்லவைகளும் பெருத்த மான்மிய முள்ளவைகளுமான ஸர்ப்பங்களாயிரம் பிறந்தன. கத்துருவுக்கும் வலியுந்தேஜசு முண்டானவையாய் அநேக படவட்டங்களாலழகிய பற்பல நாகங்கள் உண்டாயின. அவை கருடனுக்கு கீழ்ப்பட்டிருந்தன

இந்த நாகர்களில் சேஷன், வாஸுகி, தக்ஷகன், சங்கன், சுவேதன், மகாபத்மன், கம்பளன்; அசுவதரன், ஏலாபுத்திரன், கார்க்கோடகன், தனஞ்ஜயன் என்பவர்கள் முதன்மையானவர் கள். இவர்களும் மற்றும் பலரும் விஷச்சுவாலையால் பயங்கரங் களாயும் கூர்மையுள்ள தந்தங்களாயுமுள்ள வாய்களோடு கூடி யிருப்பார்கள். குரோதவசை யென்கிறவளுக்குப் பதினாயிரம் பேர் வரையில் ராக்ஷஸரும் ஸர்ப்பங்களும், நிலத்திலும் நீரி லுஞ் சஞ்சரிக்கிற பக்ஷிகளும் பிறந்து, குரோதவசகணமென்று பேர் பெற்றார்கள். அவர்களெல்லாம் மிகவும் குரூரமான பற்க ளுள்ளவர்களும் பயங்கரமானவர்களும் மாமிச முண்பவர்களு மாயிருந்தார்கள். சுரபியென்கிறவளுக்கு மாடுகளும் எருமைக ளும் ஜனித்தன. இரையென்பவளுக்கு மரங்களும் கொடிக ளும் புல்லுகளு முண்டாயின. கஷையென்கிறவளுக்கு யட்சோ ராட்சதர்களும், மனுவென்கிறவளுக்கு அப்ஸரசுகளும், அரிஷ் டை யென்கிறவளுக்கு மிக்க பலவான்களான கந்திருவர்களும் பிறந்தார்கள்.

இவ்விதமாய் தாவரங்களும் ஜங்கமங்களுமான காசிபரு டைய சந்ததிகளை யெல்லாம் தெளிவாகச் சொன்னேன். அவர் களுடைய புத்திர பௌத்திராதி சந்ததிகளோ, கணக்கில்லாது உலகத்துள்ளே விளங்கி யிருந்தன. மைத்திரேயரே! இது ஸ்வாரோசிஷ மனுவந்திரத்திலே நடந்த படைப்பின் கிரமம். இனி வைவச்சுத மனுவந்தரத்திலே வருணன் மகாவைபவமான யாகம் செய்து கொண்டிருக்க, அதில் நான்முகன் ஹோதா வாகி அதை நடாத்திக்கொண் டிருக்கையில், பிரஜாசிருஷ்டி செய்த முறை விவரிக்கிறேன் கேளும். தேவரிஷி கந்தர்வ பன்னகாதிகளுக்குப் பிதாமகனை நான்முகன் புதிய படைப்பு

செய்யக் காலம்பெருமல்; முந்தி சுவாரோசிஷ மனுவந்திரத் திலே தன் சங்கர்ப்பத்தினுலுண்டான சப்தரிஷிகளைப்பார்த்து “வைவச்சுத மனுவந்திரத்திலே நீங்களே பிரஜைகளைப் படையுங்கள்” என்று நியமித்தார். அவர்களும் அப்படியே செய் தார்கள். அதப்படி யிருக்கட்டும். தேவதைகளினுல் தயித் தியாயதி அசுரரெல்லாம் விநாசமாய்ப் போனதனுல் திதியென் கிறவள் புத்திரசோக மடைந்து, அநேககாலம் கணவனுன காசி பரைப் பூஜித்துவந்தாள். அந்தச் காசிபர் களிப்படைந்தவ ராகித் திதியை நோக்கி, “பெண்ணே! இஷ்டமான வரத்தைக் கேள்” என்று சொல்ல, அந்தத் திதியானவள் தனக்கு அதி பராக்கிரம முள்ளவனுய் இந்திரனைக் கொல்லத்தக்கவ னுன ஒரு மகன் உண்டாக வேண்டும் என்று வேண்டினள்.

அந்த மஹரிஷி அவளைப் பார்த்து, “என் பிரியமான மனை வியே! உனக்கு மஹேந்திரனைச் சங்கரிக்குஞ்சாமர்த்திய முள்ள வனுன மகன் வேண்டுமானுல், நூறுவருஷம் ஸரியானஎண்ணத் துடன் சுசியாய்க் கர்ப்பத்தைத் தரித்திரு. அதனுல் உன் இஷ்டப்படி புத்திரன் உண்டாகும்” என்று சொல்லிஅவளோடு சேர்ந்தார். அவளும் அதனுல் கருத்தரித்து, நித்தியமும் சுசி யாய் விரதத்தை அனுஷ்டித்துக் கொண்டிருந்தாள். இப்படி யிருக்க, இந்திரன் இச்செய்தி யறிந்து அண்டையில் வந்து, விநயத்தோடு பணிவிடை செய்து கொண்டு, கர்ப்பத்தைச் சேதம்பண்ணச் சமயம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். இருக் கையில் சில நாள் குறைய நூறுவருஷமாகுங் காலத்தில், ஒரு நாள் திதிதேவி கால்சுத்தி செய்யாமல் வந்து படுக்கையிற் படுத்து நித்திரை செய்தாள். அந்த ஸமயத்தில் இந்திரன் அவள் அசுசியா யிருப்பதறிந்து, வச்சிராயுதத்தைக் கையி லெடுத்துக் கொண்டு, சூட்சுமரூபமாக அவள் வயிற்றிலே நுழைந்து, அக்கர்ப்பத்தை ஏழுதுண்டாகத் துண்டித்தான். அப்போது அந்தச் சிசு பெருங்குறலாக அழ, இந்திரன் “அழு தல் செய்ய வேண்டாம்” என்று பன்முறை சொல்லி, இன்னுங் கோபமாருமல் அந்த ஏழு கண்டங்களையும், மறுபடியும் எவ்வே ழாகக் கண்டித்தான். அப்பால் அந்த நாற்பத்தொன்பது கண்டங்களுக்கும், “(மாரோதீ) ரோதனஞ் செய்யாதே”

என்று சொன்னகாரணத்தினல் மருத்துக்களென்கிற பெய ருண்டாயிற்று.

யதாக்தம் ரெவெ ஊவவதா தெரெநவ ஊாரெதாzஹவநு।
தெவா வரகொநவஞுாஶ க்ஷாயா வஜ்ரவாணிநஃ॥

பின்பு அந்த மருத்துக்கள் விவேக சத்துவமுள்ளவராய் இந்திரனுக்குதவியாகத் தேவர்களா யிருந்தார்கள்.

இருபத்தோராம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இருபத்திரண்டாம் அத்தியாயம்

தேவதாதிகாரமும்

பகவத்வைபவமும்.

யதாபிஷிக்த ஸ வ்ருயஃ வரிவம் ராஜ்ய ஊஹஷிபிஃ।
ததஃ க்ரஜண ராஜ்யாநி தடௌ லொகவிதாஊஹஃ॥

பராசரமுனிவர் அருளிச்செய்கின்றார்:—கேளும் மைத்தி ரேயரே! முன்பு பிருதுமகாராஜா மகரிஷிகளாலே ராச்சியாபி ஷேகஞ் செய்யப் பெற்ற போது, பிரம்மா, சந்திரனைக் கிரக நட்சத்திரங்களுக்கும் ஓஷதிகளுக்கும் பிராமணர் களுக்கும் யக் கியங்களுக்கும் தவங்களுக்கும் ராஜாவாகவும், குபேரனை ராசாக்களுக்கு அதிபதியாகவும், வருணனை ஜலத்துக்கு அதி பதியாகவும், விஷ்ணுவென்கிற சூரியனை ஆதித்யர்களுக்கு எஜமானனுகவும், தக்ஷனைக் கர்த்தமர் முதலான பிரஜாநாய கருக்கு அதிபதியாகவும், இந்திரனை வசு ருத்திராதித்தியரை முன்னிட்ட தேவர்களுக்கு அதிபதியாகவும், பிரக்லாதனை தயித்திய தானவர்களுக்கு நாயகராகவும், எமதர்மராஜனைப் பிதுர் தேவதைகளுக்கு இராஜா வாகவும், ஐராவதத்தை எல்லா கஜாதி பதிகளுக்கும் அதிபதியாகவும், கருடனைச் சகல பட்சிகளுக்கும் நாயகனுகவும், வாசுகியை நாகாதிபதி யாகவும், உச்சைச்சிரவவைக் குதிரைகளுக் கெல்லாம்மேலான

தாகவும் விருஷபராஜனை கோக்களுக்கு அதிகாரியாகவும், இமவானைப் பருவதங்களுக்குப் பிரபுவாகவும், கபிலரை முனிகளுக்கு அரசராகவும், சிங்கத்தை மிருகங்களுக்கு இந்திரனாகவும், புலியை நகமும் பல்லுமுள்ள மிருகங்களுக்குப் பிரபுவாகவும், கல்லாலமரத்தை விருட்சங்களுக்குச் சேகரமாகவும், ஏற்படுத்தி, இப்படியே மற்றுமுண்டான அந்தந்தச் சாதிகளுக்கும் தகுந்தபடி தலைவர்களாகும்படியான இராச்சியாதிபத்தியங் கொடுத்தருளினர். இப்படித் தலைவர்களை ஏற்படுத்திய பின்பு, அந்தப்பிரம்மா வயிராஜப் பிரசர்பதியின் குமாரனை சுதன்வாவைக் கீழ்த்திசைக்கு அதிபதியாகவும், கர்த்தமப் பிரசாபதியின் புத்திரனை கேதுமானென்பவனை மேற்றிசைக்கு அதிகாரியாகவும், பர்ச்சன்னியப் பிரசாபதியின் மகனை இரணியரோமா என்பவனை வடதிசைக்கு எஜமானாகவும் நியமித்தார். அவர்களினாலே துவீப சமுத்திர பர்வதாதிகளோடுகூடின மஹீமண்டலமெல்லாம் இதுவரையிலும் தங்கள் தங்கள் எல்லைகளிலே தர்மமாகப் பரிபாலனஞ் செய்யப்பட்டு வருகின்றன. இப்போது நான் சொன்னவர்களும் மற்ற ராஜாக்களும் ஜகத்தை காப்பதில் புகுந்திருக்கிற ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய செல்வமாயிருக்கிறவர்களென்றறியும். பூர்வத்தில் இருந்தவர்களும் இப்போதிருக்கிறவர்களும், இனிமேலுண்டாகுமவர்களுமான பூதாதிபதிகள் யார்யாருண்டோ அவர்களெல்லாம் ஸர்வமயனாயிருக்கிற ஸ்ரீவிஷ்ணுவினுடைய அமிசபூதரென்றறியும். தேவ தானவ பிசாசமனுஷ்ய பசுபட்சி பன்னகாதிபதிகளும், கிரகாதிபதிகளும், விருட்ச பருவதாதி பதிகளுமாயிருக்கிற சென்றவர்களும் உண்டாகுமவர்களும், எல்லாரும்ஸர்வபூதமயனானஸ்ரீவிஷ்ணுபகவானுடைய அமிசபூதரா யல்லாமல் வேறானவரல்லர்.

ஓ பிராஞ்ஞரே! ஜகத்ரட்சண தீட்சிதனும் ஸர்வேசுவரனுமான ஸ்ரீ ஹரிக் கல்லாமல் வேறொருவனுக்கு ரட்சிக்கிற சாமர்த்திய முண்டாயிருக்காது. இவ்வளவே யன்று, அவன் ஸத்துவ குணதாரமான சொரூபத்தோடே ஜகத்தை எப்படி ரக்ஷிக்கிறானே அப்படியே ராஜஸதாமஸகுணங்களை யங்கீகரித்துச் சிருஷ்டிகாலத்திலேசிருட்டிகர்த்தாவாகிச் சிருஷ்டித்துக்கொண்டும், பிரளயகாலத்திலே சங்கார கர்த்வாவாகிச் சங்காரஞ்

செய்துகொண்டி ருக்கின்றான். அந்தச் ஜனார்த்தனன் சிருஷ்டியிலும் நான்கு விதமுடையவனாய், அப்படியே ஸ்திதி சங்காரங்களிலும் நந்நான்கு பேதமுள்ளவனாயிருக்கின்றான். எப்படியெனில் முதலமிசத்தினாலே பிரம்மாவாயும்' இரண்டாமமிசத்தினாலே மரீசிப் பிரமுகரான பிரசாபதிகளாயும், மூன்றாமமிசத்தினாலே காலமாயும், நாலாமமிசத்தினாலே சகல பூதங்களாயும் ரஜோகுணத்தை அடைந்துச் சிருஷ்டிப்பான். ஸ்திதிகாலத்திலே சத்துவ குணாதாரமான முதலமிசத்தினாலே பலவித திவ்யாவதார ரூபியாயும், இரண்டாமமிசத்தினாலே மனுவாதி ரூபியாயும், மூன்றாம் அமிசத்தினாலே காலரூபியாயும், நாலாமமிசத்தினாலே ஸகல பூதங்களிலே யிருந்தும் இரட்சிப்பான். சங்கார காலத்திலே தமோகுணத்தை அவலம்பித்து, முதலமிசத்தினாலே ருத்திரரூபம் தரித்தும், இரண்டாமமிசத்தினாலே அக்கினி வாயு அந்தகாதி ரூபங்களைத் தரித்தும், மூன்றாமமிசத்தினாலே காலசொரூபந் தரித்தும், நாலாமமிசத்தினாலே சர்வப் பிராணிகளுக்கும் அந்தரியாமியாக இருந்தும் சங்கரிப்பான்.

ஓ மைத்திரேயரே! இவ்விதமே கல்பந்தோறும் சிருஷ்டி ஸ்திதி சங்காரங்களில் எம்பெருமானுக்கு நந்நான்கு பேதஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. ப்ரஹ்மாவும் தக்ஷாதிகளும் காலமும் ஸகலபூதங்களும் ஸ்ரீவிஷ்ணுதேவனுடைய லோகசிருஷ்டி ஹேதுக்களான லீலாச்செல்வங்கள். உபேந்திராதி யவதார சொரூபங்களும், மனுமுதலானவர்களும், காலமும், சகலபூதங்களும், ஸ்ரீ விஷ்ணுவினுடைய லோகஸ்திதி ஹேதுக்களான லீலாச்செல்வங்கள். ருத்திரனும் யமன் முதலானோரும் காலமும் சகல பூதங்களும் நாராயணனுடைய லோகசங்கார காரணங்களான செல்வங்கள். ப்ரஹ்மாவும் மரீசிமுதலான பிரஜாபதிகளும், ஆதிகால முதலாகப்பிரளயகாலம் வரைக்கும் நான்குவித பூதக் கூட்டங்களைப்படைத்து வருகின்றார்கள்.

எப்படியென்றால், ஆதிகாலத்தில் ப்ரஹ்மாவினாலும் இடையில் மரீசிமுதலான பிரஜாதிபதிகளினாலும் பின்பு அந்தந்தப் பிராணிகளாலும் சிருஷ்டிக்கப்பட்டு வருகின்றன. சிருஷ்டிக்கெல்லாம் முக்கியகாரணம் காலம். காலசக்தியில்லாமல் பிரமாவும் தக்ஷாதிகளும் பிரஜைகளும் சிருஷ்டிக்க வல்லவரல்லர்.

ஸ்திதியும் இப்படி காலசக்தியில்லாமல் யாராலுமாகாது. பிரளயத்திலே ருத்திராதிகளும் கால சக்தியில்லாமல் சங்கரிக்க மாட்டார்கள். மைத்திரேயரே! அநேக வார்த்தைகளினால் பயன்யாது? எதினால் எது ஸ்ருஷ்டிக்கப்படுகின்றதோ அந்தச் சிருஷ்டிக்கப்படும் வஸ்துவின் உற்பத்தியைக் குறித்துக்காரணமாயிருக்கிற அவ்வஸ்துவெல்லாம் பரமாத்மாவினுடைய திருமேனியேயாம். இப்படியே ஒன்றைச் சங்கரிக்கிற வஸ்து எதுவுண்டோ அதுவும் சங்கார ஹேதுவான ஜனார்த்தனனுடைய ஒரு ருத்திரவடிவமாம். ஸ்ரீவிஷ்ணுவே சிருஷ்டியும் ரட்சணையும் சங்காரமும் செய்கிற சீவன்களுக்கு உள்ளிருப்பவராகிச்சிருஷ்டி ஸ்திதி சங்காரங்களைச் செய்தருளுகின்றான். இந்தப்படி சத்துவ ரஜஸ் தமோகுணங்களிலே புகுந்து, சிருஷ்டி காலமுதலான காலங்களிலே மூன்று விதமாயிருக்கிற பிரம்மாதி ஸ்தாவராந்தமான நாராயணனுடைய ரூபத்தை விவரித்தேன். இனி முக்த ஜீவமயமான அவனுடைய மற்றவடிவத்தைச் சொல்லுகின்றேன் கேளும். பிரகிருதி குணவர்ச்சிதமும், ஞான குணவத்துவம், சுயம்பிரகாசமும், உபமான ரகிதமும், சகலபூதவியாபகமும், பிரம்மாதி ஜீவஜாதங்களைக் காட்டிலும் சிரேஷ்டமுமான முக்தஜீவ ஸ்வரூபமும், நாராயணனுடைய பரஸ்வரூபமென்று சொல்லப்படும். அதுவும் நான்குவிதமாக இருக்கும் என்று பராசர முனிவர் அருளிச்செய்ய மைத்திரேயர், முனிவரே! ஞானமயமாய் நாராயணனுக்குச் சரீரபூதனான முக்த சொரூபம் நான்குவிதமாக இருக்கின்றதென்று சொல்லி யருளியதை விரிவாகத் தெரிவிக்கும்படி வேண்ட, ஸ்ரீ பராசரர் கூறுகின்றார்.

மைத்திரேயரே! உலகத்தில் இஷ்டவஸ்துவைத்தேட கருவியாயுள்ளது சாதனமென்றும், இஷ்டவஸ்துவான சாத்தியமென்றுஞ் சொல்லப்படும். மோட்சத்தை விரும்பின யோகிக்குப் பிராணாயாமாதிகள் சாதனமும், பரப் பிரம்மமானது சாத்தியமுமாக இருக்கின்றது. யோகிகளுக்கு முத்தி நிமித்தமாய் யோக சாஸ்திரத்தினால் பிறந்த பிராணாயாம முதலான சாதனங்களுடைய ஞானமானது அந்த ஞானமய வடிவத்திற்கு முதல்பேதம். பாபமோசனார்த்தமாக யோகாப்பியாசஞ்செய்து கொண்டிருக்கின்றவனுக்குச் சாத்தியமாய் சாங்கிய சாஸ்திரத்

தினாலுண்டான ஆத்தும விஷயமான ஞானமானது இரண்டாவதுபேதம். இவ்விரண்டும் சாத்திய சாதன சம்பந்தத்தினால் சேர்ந்ததாய், தேவ மனுஷியாதி வேற்றுமையில்லாத ஆத்மாவைப் பற்றி வியாபித்திருக்கிற த்யானவடிவமான ஞானமானது மூன்றாவது பேதம். இம் மூன்றுவகைப்பட்ட ஞானங்களுக்கும் சாதனமாயிருத்தலாகிய விசேஷம் யாதுண்டோ, அதை நீக்குதலினால் தோன்றுகிற ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரமானது நாலாவது பேதம், இந்த ஞான விஷயமான ஆத்ம ஸ்வரூபமானது சாதனானுஷ்டானமில்லாததாய் ரூபாதிகளுக்கும் விஷயமாகாததாய், சுருக்கமில்லாமல் பரந்திருப்பதாய், உபமானமற்றதாய், தன்னாலேயே அறியத்தக்கதாய், வளர்தல் குறைவு முதலியன இல்லதாய், குறிகளினால் அறியப்படாததாய், உணவாசை முதலிய ஆறு ஊர்மிகளுமற்றதாய், பயமற்றதாய், கர்மசம்பந்தமற்றதாய், இவ்விதமென்று ஊகிக்கப் படாததாய் யாதொன்றையும் பற்றாததாய் நின்று, ஞானமயனான ஸ்ரீ விஷ்ணுதேவனுக்குப் பிரம்மமென்று பேர்கொண்ட வடிவமென்றுசொல்லப்படும். எந்தயோகிகள் அந்த ஸ்வரூபத்தில் மரணகாலத்தில் நினைவு பலத்தினால் வேறான நினைப்பெல்லாந் தவிர்ந்து ஸகல ஏதுக்களுமில்லாமையாகிற லயத்தை யடைகின்றார்களோ, அவர்கள் ஸம்சாரமாகிற வயலில் விதைப்பதற்கு உமிநீங்கின அரிசிபோல் வித்துத்தன்மை யற்றவராவார்கள்.

நாம் விவரித்த முக்த ஸ்வரூபத்துக்குள்ள ஸகல குணங்களையுமுடையதாய், எக்காலும் சுத்தமாய், சர்வாத்துமகமாய், பரிபூர்ணமாய், ஹேயகுணங்களில்லாததாய், மங்கள குணங்களுடையதாய் ஸ்ரீவிஷ்ணு என்று திருநாமமுள்ள உத்தமமான ஸ்வரூப மொன்றுண்டு. அதுதான் பரப்பிரமமென்று சொல்லப்படும். அந்தப் பரப்பிரம்மத்தையடைந்த யோகியானவன் புநராவிருத்தி யில்லாதே புண்ணியம் பாவமிரண்டு மற்றவனாய், சகல கிலேசமுமற்று மிகவும் நிர்மலமான ஆனந்தானுபவஞ் செய்துகொண்டிருப்பான். பரப்பிரம்மத்துக்கு மூர்த்தம் அமூர்த்தம் என்று இரண்டு ரூபமுண்டு. அவற்றுள் பிரம்மாதி ஜீவக்கூட்டங்கள் மூர்த்தமென்று சொல்லப்படும். அது அழிவதாகையால் க்ஷரமென்று பேர்பெறும். முக்த ஸ்வரூபமானது

அமூர்த்தமென்று சொல்லப்பட்டு, அழியாததாகையால்அக்ஷர மென்று பேர்பெறும். ஏகதேசத்திலிராநின்ற அக்னியினுடைய காந்தியானது விஸ்தாரமாக பரவியிருக்கிறது போலே பரப்பிரமமான ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய சத்திவிசேஷமானது சகல ஜகத்தையும் பரவியிருக்கின்றது. அக்னி ஸமீபத்திலேயிருந்தால் காந்தி விசேஷம் மிகுதியாயிருக்கும்.

தொலையிலே யிருந்தால் சொற்பமாயிருக்கும். அதுபோல் ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய சத்தியும்பிரம்மாதி ஸ்தாவராந்தமான உலகத்தில் ஏறவுங்குறையவும் பரந்திருக்கின்றது. அந்தவிவரஞ் சொல்லுகிறேன் கேளும். பிரம்மா விஷ்ணு ருத்திரர்களிடத்திலே பரப்பிரம்ம சக்தி மிகுதியாக பரந்திருக்கும். அதிலே பிரமருத்திரர்களிடத்தில் உள்நுழைந்ததாகவும், விஷ்ணுவினிடத்தில் தன் வடிவமாகவு மிருக்குமென்று அறியவேண்டும். இனி அவர்களைக்காட்டிலும் தக்ஷாதிகளும் அவர்களைக் காட்டிலும் மனுஷியர்களும், அவர்களைக்காட்டிலும் பசு பட்சி ஊர்வனவும், அவைகளைக்காட்டிலும் விருக்ஷம் கொடி செடிகளும் வரிசையாய்க் குறைந்திருக்கும்.

இப்படி உற்பத்தி நாசம் முதலான விகற்பங்களை உடையதாயும் கணக்கில்லாததாயும் நித்தியமாயு மிருக்கிற இப் பிரபஞ்சம் பரமாத்மனுக்கு ஒரு ரூபம். பூர்வம் சொல்லப்பட்ட சர்வ சக்திகளையு முடையவனுக்கு மூர்த்தமான வேறு ரூபமொன்றுண்டு. மந்திர ஜபாதியுக்தமான ஸாலம்பன மென்கிற மகா யோகத்தை அப்பியாசிக்கிற சமயத்தில் யோகிகளுக்குள் அஸ்திர பூஷணதியுக்தமும், திவ்வியமுமான விஷ்ணுதேவனுடைய அந்த ரூபந்தான். தியானஞ்செய்ய வேண்டுவது. சித்தத்தை அலையவிடாமல் யோகாப்பியாசஞ்செய்கிற யோகிகளுக்கு இப்போதறிவித்த தியான விசேஷம் சித்திக்கும். ஓ மைத்திரேயரே! அப்பரமாத்மனுக்கு நாம் முன் சொன்ன சகல ரூபங்களைக்காட்டிலும் மேலானரூபம் அந்த விஷ்ணுசுவ ரூபமே யல்லது வேறில்லை. அதுவே திருவுள்ள முகந்த சுவரூபம். ஏனென்றால் அந்த ஸ்ரீஹரியே சர்வாத்மகமான பரப்பிரம்மஸவரூபம். அவனிடத்திலே சகல லோகங்களும் வஸ்திரத்திலே நூல்களைப் போல் கலந்து கோப்புண்டிருக்கின்றன.

எப்படியென்றால், சகலலோகங்களும் அவனிடமிருந்துண்டாகி அவனிடத்திலேயே நின்றிருக்கின்றன. க்ஷராக்ஷரமயனான ஸ்ரீவிஷ்ணு, பிரகிருதி புருஷாதிகளை யெல்லாம் அஸ்திர பூஷணங்களாகத் தரித்திருப்பன் என்று அருளிச்செய்யக் கேட்டு, மைத்ரேயர் வினவுகின்றார். முனீந்திரரே! ஸ்ரீமந் நாராயணன் சகல ஜகத்தையும் அஸ்திர பூஷணவடிவமாகத் தரித்திருக்கும் விதத்தைத் சொல்ல வேண்டுமென ஸ்ரீ பராசர் அருளிச்செய்கின்றார்.

அளவில்லாதவனும் சர்வசக்தனும் சர்வேசுவரனுமாய் எழுந்தருளியிருக்கிற ஸ்ரீ விஷ்ணுதேவனுக்குத் தண்டம் சமர்ப்பித்து, என்பிதாமகனான வசிஷ்டமுனீந்திரர் அருளிச்செய்தபடி நாராயணனுடைய அஸ்திர பூஷணாதி சொரூபம் விவரிக்கிறேன் கேளும். உலகத்தோடு ஒட்டாதவனும், பிரகிருதிகுணமில்லாதவனுமான க்ஷேத்திரக்ஞனே கவுத்துப மணியாகவும், ஜகதாதி காரணமான மூலப்பிரகிருதியே ஸ்ரீவச்சமென்ற மறுவாகவும், புத்தியே கௌமோதகீ யென்கிற கதையாகவும், தாமஸாகங்காரமே பாஞ்சசன்னிய மென்கிற சங்காகவும், சாத்விகாகங்காரமே சார்ங்க மென்கிற வில்லாகவும், சலனாத்துமகமான மனமே மகாவேகத்தினாலே வாயுவை நிராகரிக்கத்தக்க சுதரிசன மென்கிற சக்கரமாகவும், பஞ்சமகா பூதங்களும் முத்து மாணிக்க மரகத இந்திரநீல வச்சிரமயமாய்ப் பஞ்சவர்ணமான வைஜயந்தியென்கிற வனமாலையாகவும், ஞானேந்திரியங்களும் கர்மேந்திரியங்களும் அம்புகளாகவும், வித்தையே அத்தியந்த நிர்மலமான நந்தகமென்கிற கத்தியாகவும், அவித்தையே அக்கத்தியின் உறையாகவும், இப்படி ஸ்ரீமந்நாராயணன் பிரகிருதி புருஷர்களை யெல்லாம் அஸ்திரபூஷணவடிவமாகத்தரித்து, அற்புத சக்தியுள்ளவனாகிச் சேதனர்களுக்கெல்லாம் இதஞ்செய்தருளுவான். மைத்திரேயரே! வித்தையும் அவித்தையும் சேதனமும் அசேதனமும் நாராயணனிடத்திலேதான் இருக்கின்றன. கலைகாஷ்டை முகூர்த்தகோராத்திரமாசாயன ஸம்வச்ர வடிவமான காலமும் ஸ்ரீ ஹரி வடிவம். பூலோக புவர்லோக சுவர்லோகங்களும், மஹோலோக ஜனோலோக தபோலோக சத்தியலோகங்களும், தேவமனுஷ்ய பசுபக்ஷிமுத

லிய ஜீவக்கூட்டங்களும், இருக்கு யசுஸ், சாமம், அதர்வண மென்கிற வேதங்களும், உபநிஷத்துகளும், இதிகாசங்களும், வேதாங்கங்களும், மநுவாதி ஸ்மிருதிகளும், கல்ப சூத்திராதிகளும், காவியங்களும், கீதங்களும், மற்றுமுண்டான சாஸ்திரங்களும், மூர்த்தங்களாயும் அமூர்த்தங் களாயுமிருக்கிற பதார்த்தங்களும், ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய சரீரமென்று நினையும். எல்லோருக்கும் ஸ்ரீ ஹரியே ஆத்மாவாயிருக்கப்பட்டவன். ஸகலமும் அவனே. ஜனார்த்தனனைக்காட்டிலும் காரியமுங் காரணமுமான வேறே வஸ்து இல்லை, என்று திடசித்த முண்டானவன் ஜன்ம சம்பந்தமான தொந்த துக்க மில்லாதவனாய் மேன்மையான மோக்ஷானந்தத்தைப் பெறுவான்.

மைத்திரேயரே! சகல பாவக்ஷயகரமான ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்திலே பிரதமாமிசத்தை இருபத்திரண்டு அத்தியாயத்தால் ஸவிஸ்தாரமாய்ச் சொன்னேன். அடக்கியச் சித்தர்களாகி இந்த முதலமிசத்தைக் கேட்ட மனிதருக்கு புஷ்கரத்திலேயும் புண்ணிய தீர்த்தங்களிலேயும் பன்னிரண்டுவருஷம் கார்த்திகை பௌர்ணமாவாசையில் ஸ்நானஞ்செய்த பயனுண்டாம். புத்திர பௌத்திர தன கனக வஸ்து வாஹனங்களும், அழிவற்ற பரமபத இன்பமும் உண்டாம்.

ദേവര്ഷി പിതൃഗന്ധര്വ യക്ഷാദീനാം ച സംഭവം।
ഭവന്തി ശൃണ്വതഃ പുംസോ ദേവാദ്യാ വരദാ മുനേ!॥

தேவ ரிஷி பிதுர் கந்தர்வ யக்ஷாதிகளுடைய சிருஷ்டிக்கிரமத்தைக் கேட்ட மனுஷியர்களுக்கு, தேவ ரிஷி கந்தர்வாதிகளுக்கும் சந்தோஷத்தையடைந்து வனுவிலே ஸகலாபீஷ்டங்களையும் கொடுப்பார்கள்.

இருபத்திரண்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணம் முதல் அமிசம்,

முற்றிற்று.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதேவாசுதேவாயநம:

ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம்.

இரண்டாம் அமிசம்.

முதல் அத்தியாயம்.

பிரயவிரத வமிசவிஸ்தாரம்.

பகவந் ஸம்யகாக்யாதம் மமைததகிலம் த்வயா।
ஜகத: ஸர்கஸம்பந்தி யத் ப்ருஷ்டோஸி குரூத்தம॥

மைத்திரேயர் ஸ்ரீ பராசர மஹரிஷியைப்பார்த்து "ஓ மகானுபாவரே! உலகசிருஷ்டி சம்பந்தமாக எந்தெந்தக் கேள்விகள் அடியேன் கேட்டேனே அவைகளுக்கெல்லாம் மறுமொழி அருளிச்செய்தீர். அப்படி தேவரீர் அருளிச்செய்த முதல்அமிசத்திலேயே அந்த உலகசிருஷ்டி சம்மந்தமாக மறுபடியும் ஒரு விஷயத்தைக்கேட்க விரும்புகின்றேன். சுவாயம்புவ மனுவுக்குக் குமாரர்களான பிரயவிரதன், உத்தானபாதன் என்பவர்களுக்குள் உத்தான பாதனுக்குத் துருவன் என்கிற புத்திரன் பிறந்தானென்று அருளிச்செய்தீர். மற்றவனை பிரயவிரதனுடைய சந்ததியையோ அருளிச்செய்யவில்லையே. ஆதலால் அதைக்கேட்க விரும்புகின்றேன். அடியேனிடத்திற் கிருபை செய்து அருளிச்செய்ய வேண்டும்" என, பராசர முனீந்திரர் கூறுகின்றார்:—

கேட்பீர் மைத்திரேயரே! அந்தப் பிரயவிரதன் கர்த்தமப் பிரஜாபதியின் புத்திரியை விவாஹம் செய்துகொண்டு சம்ராட், குக்ஷி என்கிற இரண்டு கன்னிகைகளையும் ஆக்கினீத்திரன், அக்கினிபாகு, வபுஷ்மான், தியுதிமான், மேதா, மேதாதிதி, பவியன், ஸவனன், புத்திரன், ஜியோதிஷ்மான் என்னும் பத்து

மக்கள் களையும் பெற்முன். அவர்கள் மகாஞான வான்களும் மகா சத்திவான்களும் வணக்கமுள்ளவர்களுமாகித் தகப்பனு க்கு இனியரா யிருந்தனர். இவர்களுள் ஜியோதிஷ்மான் என்ப வன் அவன் பெயர்ப் பொருளின்படி மகா பிரபாவமுள்ளவனு யிருந்தான்.

இவ்விதம் மகாபல பராக்கிரமசாலிகளான அந்தப் பிரய விரதன் மைந்தர்களுக்குள்ளே மேதா, அக்கினிபாகு, புத்தி ரன் என்னும் மூவரும் முன்பிறவி ஞானத்திஞல் யோகாப்பியா சத்தில் முக்கியராய் மகானுபாவராய்ச் ராச்சியம் முதலான சக லவிஷயங்களிலும் பற்றற்றவராய்க் கருமபலன்களை விரும்பாது விதிப்படி கர்மாதிகளைச்செய்து வந்தார்கள். ஆனதால் தகப் பனை பிரயவிரதன் தனது ஸப்தத்வீபங்களையும் மகாத்மாக்க ளான மற்ற எழுவருள் ஆக்கினீத்திரன் ஜம்பூத் துவீபத்தை யும், மேதாதி பிலக்ஷத் துவீபத்தையும், வபுஷ்மான் சால்மலத் துவீபத்தையும், ஜியோதிஷ்மான் குசத்துவீபத்தையும், தியுதி மான் கிரவுஞ்சத் துவீபத்தையும், பவியன் சாகத்துவீபத்தை யும், ஸவனன் புஷ்கரத் துவீபத்தையும் ஆளும்படிக்குப் பகு த்துக்கொடுத்து அவர்களை அவைகளுக்கு அரசராக்கினன்.

இவர்களுள் ஜம்புத்துவீபத்தின் அதிபதியான ஆக்கி னீத்திரனுக்குப் பிரம்மசமானரான நாபி, கிம்புருஷன், ஹரிவரு ஷன், இளாவிரதன், ரமியன், இரண்வான், குரு,பத்திராசுவன் கேதுமாலன் என்னும் ஒன்பது தநயர்கள் பிறந்தார்கள். இவர்க ளுடைய தந்தை தன்னிராச்சியமான ஜம்பூத்துவீபத்தை ஒன் பது பங்காக்கி நாபிக்குத் தென்புறமான பாரதவருஷத்தையும், (வருஷம்—வாசஞ்செய்யு மிடம்) கிம்புருஷனுக்கு ஹேமகூட, வருஷத்தையும், ஹரிவருஷனுக்கு நைஷதவருஷத்தையும், இளாவிரத னென்பவனுக்கு மேருபர்வதம் நடுவிலே யிருக்கப் பெற்ற இளாவிருத வருஷத்தையும், ரம்மியனென்பவனுக்கு நீலாசலத்தைச்சேர்ந்த ரம்மியக வருஷத்தையும், ஹிரண்வா னுக்கு அதற்கு வடக்கிலுள்ள சுவேத வருஷத்தையும், குரு வென்பவனுக்குச் சிருங்கவத்தென்ற மலைக்கு வடக்கிலுள்ள குருவருஷத்தையும், பத்திராசுரனுக்கு மேருபர்வதத்திற்குக் கிழக்கிலிருக்கிற பத்திராசுவவருஷத்தையும், கேதுமாலனுக்கு

கந்தமாதன வருஷத்தையும் கொடுத்து, அவர்களுக்கு ராச்சிய பட்டாபிஷேகஞ் செய்து, அவ்வரசன் தவவேடம் பூண்டு மஹா பரிசுத்தமான ஸாளக்கிராம மென்னும் திவ்விய க்ஷேத்திரத்திற்குப் போய்ச் சேர்ந்தான்.

கிம்புருஷவருஷம்முதலான எட்டு வாஸ ஸ்தானங்களிலும் வஸிப்பவர்களுக்கு யாதொரு முயற்சியு மில்லாமலே பெரும்பாலும் சுகானுபவமே கிடைக்கும். மேலும்துக்கானுபவமும் மூப்பு சாவு, இவைகளின் பயமும், தருமம் அதருமம் என்பவைகளும், உத்தமன்மத்தியமன் அதமன்என்கிற வேற்றுமைகளும், பிராணிகளுடைய உடல்முதலானவை குறைதலாகிய அடையாளமுள்ள யுகபேதங்களுமில்லை. ஹிமாஹ்வயம் அல்லது பாரதம் என்கிற வருஷத்திற்கு அதிபதியான நாபியென்பவனுக்கு மேருதேவியென்பவ ளிடத்தில் மகாதேஜஸ்வியான ரிஷபரென்பவர் உதித்தார். அந்தரிஷபருக்குப் பரதர் பிறந்தார், அவர் நூறுபேருக்குள்ளே மூத்தவர். அந்த ரிஷபமகாராஜன் தர்மமாக இராச்சியபரிபாலனஞ்செய்து, அநேகவிதமான யாகங்களையும்நிறைவேற்றி, மூத்த குமாரனை பரதனுக்கு ராச்சிய பட்டாபிஷேகஞ் செய்வித்துத் தான் தவஞ்செய்யும் பொருட்டு புலஹருடைய ஆச்சிரமமான ஸாளக்கிராம க்ஷேத்திரத்திக்குச்சென்றார். அவ்விடத்திலும் வானப்பிரஸ்த விதிப்படியிருந்து விசேஷமாகத் தவங்களையும் யாகங்களையுஞ்செய்து அந்தத் தவமுயற்சியினாலே உடம்பெல்லாம் நரம்புகள் வெளிப்பட்டுக்காணும் படி மிகவும் இளைத்துப்போய்ப் பின்பு வஸ்திரங்களையும் விட்டு, நிர்வாணமாய் வாயில் பக்தைப்போன்ற கற்கவளத்தை வைத்துக்கொண்டு, அங்கிருந்து மகாப்பிரஸ்தானம் போய்விட்டார்.

கேட்டீரோ மைத்திரேயரே! இவ்விதம் பரதமகாராஜனுக்குக் கொடுக்கப்பட்டதினால் இப்பாகமானது உலகங்களில் பாரதவருஷமென்று வழங்கப் படுகின்றது. அந்தப்பரதனுக்கு மகா தர்மசீலனான ஸுமதி என்கிற புத்திரனபிறந்தான். அந்த பரதரும் நீதிப்படி ராச்சிய பரிபாலனத்தையும் யாகங்களையுஞ் செய்து புத்திரனுக்கு ராச்சியத்தைக் கொடுத்துவிட்டு ஸாளக்கிராம க்ஷேத்திரத்திற்குப்போய் யோகாப்பியாஸஞ் செய்துக் கொண்டிருந்து பிராணனை விட்டார். அவர் மறு படியும் உத்த

டமான யோகிவமிசத்தில் பிராமணனாகப்பிறந்தார். மைத்திரேயரே! அவருடைய சரித்திரத்தை உமக்குமேலே கூறுகின்றேன்.

அந்தச் சுமதிக்கு இந்திரத்தியும்னன் என்கிற குமாரன் ஜனித்தான்: அவனுக்குப் பரமேஷ்டி என்பவன் குமாரன். அவனுக்கு மகன் பிரதிஹாரன். அவ்வனுடைய மகன் மகாப்பிரசித்தனை பிரதிகர்த்தா: அவனுக்குப் பவனென்பவனும், அவனுக்கு உத்கீதி யென்பவனும், அவனுக்குப் பிரஸ்தாவனென்பவனும் ஜனித்தார்கள்: அவனுடைய குமாரன் பிருது. பிருதுவின் மைந்தன் நக்தன். அவனுடைய மகன் கயன். கயனுடைய புதல்வன் நரன். அவன் தநயன் விரோசனன். விரோசனனுடைய பிள்ளை மகா வீரியன். அவன் பாலன் தீமான். அவனுக்கு மகாந்தன் ஜனித்தான். அவனுக்குப் பாவனன் பிறந்தான். அவனுக்குத் துவஷ்டா. அவனுக்கு விரஜன். விரஜனுக்கு ரஜன். அவன் புத்திரன் சதஜித்து. அந்தச் சதஜித்துக்கு நூறு குமாரர் உண்டானார்கள். அவர்களுள் மூத்தவன் விஷ்வக்ஜோதி. இந்த விஷவக்ஜோதி முதலானவர்களாலேதான் பிரஜைகளெல்லாம் நன்றாய் வளர்க்கப்பட்டார்கள். அவர்களாலே இந்தப் பாரதவருஷமானது ஒன்பது பிரிவாக்கப்பட்டு வாசஞ் செய்யப்பெற்றது. அவர்களுடைய குலத்தில் பிறந்தவர்களால் இப்பாரத பூமியானது கிருதயுகம் முதலான நான்குபிரிவுகளோடு கூடின எழுபத்தொரு சதுர்யுக காலம் அனுபவிக்கப்பட்டது.

𑌏𑌷 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌯𑌮𑍍𑌭𑍁𑌵𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌗𑍋 𑌯𑍇𑌨𑍇𑌦𑌂 𑌪𑍂𑌰𑌿𑌤𑌂 𑌜𑌗𑌤𑍍 ।
𑌵𑌾𑌰𑌾𑌹𑍇 𑌤𑍁 𑌮𑍁𑌨𑍇 𑌕𑌲𑍍𑌪𑍇 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌮𑌨𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌧𑌿𑌪𑌃 ॥

இதுதான் சுவாயம்புவமனுவின் படைப்பு. இந்த வாராஹ கல்பத்தில் முதல் மனுவந்தராதிபதியான சுவாயம்புவமனுவின் காலத்தில் இந்தப் பிரயவிரத குலக்கிரமம் நடந்தது.

முதல் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இரண்டாம் அத்தியாயம்.

பூமண்டலத்தின் பிரிவுமுதலானவை

𑌕𑌥𑌿𑌤𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌨𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌗𑌸𑍍𑌸𑍍𑌵𑌾𑌯𑌮𑍍𑌭𑍁𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌮𑍇।
𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍁𑌮𑌿𑌚𑍍𑌛𑌾𑌮𑍍𑌯𑌹𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌸𑌕𑌲𑌂 𑌮𑌣𑍍𑌡𑌲𑌂 𑌭𑍁𑌵𑌃॥

இவ்வண்ணம் சொல்லக்கேட்ட மைத்திரேயர் மேலும் வினவுகிறார்:—ஓ மகாமுனியே! தேவரீர் சுவாயம்புவமனு சிருஷ்டிக்கிரமத்தை அடியேனுக் கருளிச்செய்தீர். இனிப் பூமியினுடைய மண்டலத்தையும், அதிலுள்ள சமுத்திரங்கள், தீவுகள், மலைகள், காடுகள், நதிகள், தேவர்கள் முதலானாருடைய நகரங்கள், அவைகளின் அளவு ஆதாரம் இலட்சணம், இருக்கும்விதம் ஆகிய இவைகளை அறிய விரும்புகின்றேன், கிருபை செய்து கூறியருள வேண்டும் என்று வேண்ட, பராசரர் அருளிச்செய்கின்றார்:—

ஓ மைத்திரேயரே! இவ்விஷயங்களை விவரித்துச்சொல்ல அநேகமாயிரம் வருஷங்களும் போதாதாகையால் நான் சுருக்கமாய்ச் சொல்லுகின்றேன். இந்தப்பூமியானது ஜம்பூத்துவீபம், பிலக்ஷத்துவீபம், சால்மலத்துவீபம், குசத்துவீபம், கிரௌஞ்சத்துவீபம், சாகத்துவீபம், புஷ்கரத்துவீபம் என ஏழு துவீபங்களாய்ப் பிரிந்திருக்கின்றன. இவ்வேழுத் துவீபங்களும் உப்பு, கருப்பஞ்சார், கள், நெய், தயிர், பால், சுத்தநீர் என்கிற ஏழுசமுத்திரங்களால் துவீபங்களின் அளவாகச் சூழப்பட்டிருக்கின்றன. இவைகளுக்குள் ஜம்பூத்துவீபமென்பது எல்லாவற்றிற்கும் நடுவிலிருக்கின்றது.

அதற்கு நடுவில் மேருவென்கிற கனகபர்வதமானது எண்பத்து நாலாயிரம் யோஜனை உயரமுள்ளதும், பதினாறாயிரம்யோஜனை பூமிக்குள்ளே யுருவியதும், முப்பத்திரண்டாயிரம் யோஜனை தலையில் விரிந்ததும், பதினாறாயிரம் யோஜனை அடியில் விரிந்ததுமாகிப் பூமி என்னுந் தாமரைமலருக்குக் கர்ணிகையைப்போல் விளங்குகின்றது. இதின் தென்புறத்தில் இமவான் ஏமகூடம்

நிஷதம் ஆகிய மூன்றும், வடபுறத்தில் நீலம் சுவேதம் சிருங்கி என்கிற மூன்றும் வருஷங்களின் எல்லைமலைகளா யிருக்கின்றன அவற்றுள் நடுவிலிருக்கும் இரண்டுபர்வதங்கள் லக்ஷயோஜனைப் பிரமாண முள்ளவைகளாயும், மற்றவைகள் பதினாயிரம்யோஜனை குறைந்தவைகளாயும் இருக்கின்றன. அவையெல்லாம் இரண்டாயிரம் யோஜனை உயரமும் அவ்வளவுபரப்பும் உள்ளவைகள் இந்த ஜம்பூத்துவீபத்தில் முதல் பாரதவருஷமும், பின்பு கிம்புருஷவருஷமும், அப்புறம் ஹரிவருஷமும் இம்மூன்றும் மேருவின் தெற்கே யுள்ளவை, சிரம்மியகவருஷம், இரண்மய வருஷம் குருவருஷம் ஆகிய மூன்றும் மேருவின் வடக்கிலுள்ளவை. பாரதவருஷம் எவ்விதம் தெற்கின் கடைசியோ, அப்படியே குருவருஷம் வடக்கின் கடைசியாய் இருக்கின்றது. மேருவைச்சுற்றிலும் இராநின்ற பூமி இளாவிருத வருஷமென்று சொல்லப்படும். இவ் வருஷங்களில் ஒவ்வொன்றும் ஒன்பதினாயிரம் யோஜனை விசாலம் உள்ளவை. அந்த இளாவிருத வருஷத்தில் நான்குபர்வதங்கள் மேருவுக்குத் தாங்கிகளா யிருக்கும்படியுண்டாகப்பட்டுப் பதினாயிரம் யோஜனை உயரமுள்ள மேட்டுக் கேஸரபர்வதங்களா யிருக்கின்றன.

அவற்றுள் கிழக்கில் மந்தரமும், தெற்கில் கந்தமாதனமும், மேற்கில் விபுலமும், வடக்கில் ஸுபார்சுவமும் இருக்கின்றன. அந்தமலைகளில் முறையே கடம்பு, நாவல், அத்தி, ஆல் என்கிற மரங்கள் பதினோராயிரம் யோஜனை அளவுள்ளனவால் கொடிகள் நாட்டினது போல பிரகாசிக்கின்றன. ஓ மகாமுனிவரே! அந்த நாவல மரத்தைப் பற்றிததான் இந்தப்பூமிக்கு ஜம்பூத்துவீபம் எனகிற பெயர் உண்டாயிற்று. அந்த நாவல் மரத்தின் பழங்கள் மஹாகஜ ப்ரமாணமுள்ள வைகளாய் மலையின்மேல் விழுந்துசிதைய அவைகளின்ரஸத்தினாலே ஜம்பூநதியென்று பிரசித்தமான ஒருநதி ஓடுகின்றது. அவ்வாற்றின் தண்ணீரை யவ்விடத்தார் பானஞ்செய்வதினால் அவர்களுக்கு வியர்வையும், துர்க்கந்தமும், மூப்பும், இந்திரியங்களின் பலக்குறைவும் உண்டாவதில்லை மேலும் மனம் எப்போதும் தன்னிடமா இருக்கின்றது. அவ்வாற்றங்கரையின் மண்ணானது அந்தரஸத்தில் நனைந்துகாற்றினாலுலா ஜாம்பூநதம் என்றுபேர்

கொண்டுஸித்தர்கள் தரிக்கும்படியான சொர்ணமாகின்றது. அந்த மேருபர்வதத்திற்குக் கிழக்கில் பத்திராசுவ வருஷமும், மேற்கில் கேதுமால வருஷமும் இருக்கின்றன. அன்றியும், மேருவின் கிழக்குமுதலாகிய நான்கு திசைகளிலும் முறையே சைத்திராதம, கந்தமாதனம், வைப்பிராசம், நந்தனம் என்று சொல்லப்பட்ட நான்கு பூந்தோட்டங்களுண்டு. அவைகளில் அருணோதம், மகாபத்திரம், ஸிதோதம, மானஸம என்கிற நான்கு ஏரிகள் தேவதா யோக்கியங்களா யிருக்கின்றன. அந்தமேருவின் கிழக்கில் ஸிதாம்பம, குமுத்துவான், குரரி, மாலியவான, வைகங்கம் முதலாகிய கேஸர பர்வதங்கள் சிலவுண்டு. திரிகூடம், சிசிரம், பதங்கம், ருசகம், நிஷதம் முதலியன தென்புறத்தில் உள்ள கேஸர பர்வதங்கள் சிகிவாஸம், வைடூரியம், கபிலம், கந்தமாதனம், ஜாருதி முதலானவை மேற்கின் கேசர பருவதங்கள மேருவினுடைய சுற்றிலுமிருக்கிற அவயவங்களிற் சேர்ந்திருக்கினற சங்ககூடம், ரிஷபம, ஹம்சம், நாகம், காளாஞ்சனம் முதலானவை வடக்கின் கேசர மலைகள்.

மைத்திரேயரே! மேருவின்மேல் பதினாலாயிரம் யோஜனை விஸ்தாரமுள்ளதாய்ப் பிரமாவினுடைய ஒருமகா பட்டணமிருக்கினறது. அதைச்சுற்றி எட்டுத்திக்குகளிலும் லோகபாலகர் எட்டுப்பேருக்கும் சிறந்த பட்டணங்களுண்டு. ஸ்ரீ விஷ்ணு பதத்தினின்றும் உதித்த கங்காநதி ஆகாயத்தி னின்றும் சந்திரமண்டலத்தில் வீழ்ந்து அதை நனைத்துக்கொண்டு மேருவின்மேல் இருக்கும் பிரம்மாவினுடைய நகரத்திற்கு நாற்புறத்திலும் நான்கு பிரிவாய்விழுந்து சீதை, அளகநந்தை, சட்சு, பத்திரை, எனப் பெயர்பெற்று விளங்குகினறது. அவற்றுள் சீதை என்னும் நதிமலை மேல்மலையாக ஆகாய மார்க்கத்திலிருந்து பத்திராசுவ வருஷத்தில் இறங்கிச் சமுத்திரத்திற் சேருகின்றது. அப்படியே அளகநந்தையும தெனபுற மலைகளினவழியாய்ப் பாரத வருஷத்திற் சென்று ஏழுபிரிவாய்ப் பிரிந்து சமுத்திரத்தில் விழுகின்றது. அந்தச் சட்சுவென்பதும் மேற்கு மலைகளைக்கடந்து கேதுமால வருஷத்திற்போய்க்கடலில் கூடப்படுகின்றது. அப்படியே பத்திரை வடமலைகளின் வழியாய்க் குருவருஷத்திற் புகுந்து கடலைச் சேருகினறது.

மாலியவான், கந்தமாதனம் என்னும் பர்வதங்கள் நீலநிஷதபர்வதங்களின் அளவாயிருக்கின்றன. அவைகளின் நடுவிலே தான் மேருபர்வதமானது கர்ணிகைபோல் இருக்கின்றது. பாரத, கேதுமால, பத்திராசுவ வருஷங்கள் எல்லை மலைகளாகி ஜடராதிகளுக்குப் புறத்தில் இப்பூமியென்னுந் தாமரைமலருக்கு நான்கு இதழ்களாக விளங்குகின்றன. ஜடரம், ஏமகூடம் என்னுமிரண்டு மலைகள் தெற்கு வடக்காய் நீல நிஷத பர்வதங்களினளவாய்த் தென்புறத்தில் எல்லை மலைகளா யிருக்கின்றன. கந்தமாதனம், கயிலாசம் என்கிற இரண்டு பருவதங்களும் எண்பதினாயிரம் யோஜனை யளவாய் கிழக்குத் திசையில் எல்லை மலைகளாய் நீண்டு சமுத்திரத்திர நடுவிலிருக்கின்றன. நிஷதம், பாரியாத்திரம் இவ் விரண்டும் கீழ்த்திசை மலைகள் போலவே மேற்றிசையில் எல்லை மலைகளா யிருக்கின்றன. திரிசிருங்கம், ஜாருதி என்பவைகள் முந்தியமலைகளைப்போலவே நீண்டு சமுத்திரத்தினடுவிலே வடக்கெல்லைமலைகளா யிருக்கின்றன. ஓ முனிவரே! இவ்விதமாக இளாவிருத வருஷத்தின் உட்பிரிவின் எல்லை மலைகள் இரண்டிரண்டா யிருப்பதைச் சொன்னேன். முன்பு மகாமேருவின் நாற்புறத்திலும் கேஸரபர்வதங்கள் சில இருக்கின்றனவென்று சொன்னேனன்றோ, அந்த ஸிதசயில முதலானவைகளின் நடுவிலுள்ள சரிவான பள்ளத் தாக்குகள் சித்தசாரணாதிகள் வாசஞ் செய்யப்பெற்று, மிகவும் மனோகரங்களாய் விளங்குகின்றன.

அவைகளிலே மிகவும் மனோரம்யங்களான ஸ்ரீ வனம், கிம்சுகவனம், நளவனம், சயித்திரரதம் என்னும் பூந்தோட்டங்களும், ஹேமசித்திரம், பூதவனம், பிர்மபாரிசம், சுராபகம் என்னும் பட்டணங்களு மிருக்கின்றன. அன்றியும் அங்கே ஸ்ரீ மகாலக்ஷ்மி, விஷ்ணு, அக்கினி, சூரியன் முதலான தேவர்களுக்குத் திவ்யமான வாஸ ஸ்தானங்க ளுண்டு. அந்த மலைச்சந்துகளிலே கந்திருவ யக்ஷாதிகள் எப்போதும் கீத வாத்தியாதிகளுடனே விளையாடிக் கொண்டிருப்பார்கள். ஓ முனிவரே! இவையெல்லாம் பூலோக சொர்க்கங்களென்று சொல்லப்படும். இவற்றுள் புண்ணிய வான்கள் போய்ச் சேருவார்களே யல்லாமல் பாவிகள் அநேக ஜனன மெடுத்தாலும் போய்ச்

சேரமாட்டார்கள்: ஸ்ரீ விஷ்ணுபகவான் பத்திராசுவ வருஷத்தில் * ஹயக்கிரீவ ரூபியாய் எழுந்தருளி யிருக்கின்றார். கேதுமால வருஷத்திலே வராஹரூபியாகவும், பாரதவருஷத்திலே கூர்மரூபியாகவும், குருவருஷத்திலே மச்சிய ரூபியாகவும் எழுந்தருளியிருக்கின்றார். சர்வேசுவரனான அந்த ஸ்ரீ ஹரிபகவான் எல்லாவடிவமாய் எல்லாவற்றிற்கு மாதாரமாய் எங்கும் இருக்கின்றார். முன்சொல்லப்பட்ட கிம்புருஷாதி வருஷங்களேட்டிலும் சோகமும் ஆதங்கமும் பயம் பசிமுதலான துன்பமில்லாமல் பிரஜைகளெல்லாம் அடங்கிய சித்தராய் தேஜோ பலாதிக ளுடையவர்களாய்ப் பதினாயிரம் பன்னீராயிரம் வருஷமட்டும் பிழைத்திருப்பார்கள், அங்கே மழைபொழிவதில்லை. பூமியில் சுரக்குந் தண்ணீரே எப்போதும் வேண்டியமட்டு மிருக்கும். அங்கே கிருதயுகம் திரேதாயுகம்முதலான காலகற்பனைகளுமில்லை.

ஸர்வேஷ்வேதேஷு வர்ஷேஷு ஸப்த ஸப்த குலாசலா:|
நத்யஶ்ச ஶதஶோ யேப்ய: ப்ரஸூதா யா த்விஜோத்தம||

அந்த வருஷங்களுள் ஒவ்வொன்றிலும் எவ்வேழு குலாசலங்களுண்டு. அவ்வசலங்களினின்றும் அநேகமாயிரம்ஆறுகள் உற்பத்தியாகி வெகு அழகாய் ஓடுகின்றன.

இரண்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

---

* பிரமதேவர் உறங்குகையில் மதுகைடவர் வேதங்களைத் திருடிச் சென்றகாலத்து பரிமுகதிவ்யரூபங்கொண்டு சென்று அவ்வசுரர்களைக் கொன்று அவ்வேதங்களைக் கொண்டுவந்து புந: பிரமதேவருக்கு அருள் செய்த ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவின் அவதார விசேஷம்.

மூன்றும் அத்தியாயம்.

பாரதவருஷவர்ணனை

𑌉𑌤𑍍𑌤𑌰𑌂 𑌯𑌤𑍍 𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌹𑌿𑌮𑌾𑌦𑍍𑌰𑍇𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌮𑍍 ।
𑌵𑌰𑍍𑌷𑌂 𑌤𑌦𑍍 𑌭𑌾𑌰𑌤𑌂 𑌨𑌾𑌮 𑌭𑌾𑌰𑌤𑍀 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌸𑌂𑌤𑌤𑌿𑌃 ॥

ஸமுத்திரத்திற்கு வடக்காகவும் இமாலயத்துக்குத் தெற்காகவும் இருக்கிற பூமியானது பரதனுடைய குலத்தார் வஸிப்பதினால் பாரதவருஷமென்று சொல்லப்படுகின்றது ஓ மைத்திரேயரே! இதன் விரிவு ஒன்பதினுயிரம் யோஜனையுள்ளது. சொர்க்கத்தை யடைகிறவர்களுக்கும் மோக்ஷத்தையடைகிறவர்களுக்கும் இழிதல் ஒழிதல் வடிவமான கர்மசாதனபூமி இதுதான். இதில் மகேந்திரம், மலயம், ஸஹ்யம், சுத்திமான், ரிக்ஷம், விந்தியம், பாரியாத்திரம் இவ்வேழு மலைகளிருக்கின்றன. பிராணிகள் இங்கிருந்து சொர்க்க மடைகின்றார்கள். மோக்ஷத்தையும் பெறுகின்றார்கள். மிருகாதி ஜன்மங்களையும் நரகத்தையும் இங்கிருந்தே யடைவார்கள். இதைவிட வேறிடத்தில்மனிதர்களுக்குச் சொர்க்கமோக்ஷங்களுக்குரிய கருமம் விதிக்கப்படவில்லை. இப்படிப்பட்ட இந்தப் பாரதவருஷத்திற்கு இந்திரத்துவீபம், கசேரு, தாம்பிரபர்ணம், கபஸ்திமான், நாகத்துவீபம், சௌமியத்துவீபம், காந்தருவத்துவீபம், வாருணத் துவீபம், பாரதத்துவீபம் என்னும் நாமதேயங்களையுடைய ஒன்பது பிரிவுகளுண்டு. அவற்றுள் ஒன்பதாவதான பாரதத்துவீபம் அல்லது பாரதகண்டம் என்பது நாமிருக்கும் இந்தப்பூமிதான். இது ஸகரர்தோண்டிய கடலால் பெரும்பாலும் சூழப்பட்டிருக்கின்றது. இதுபோல மற்றக்கண்டங்களும் கடல்களால் சூழப்பட்டிருக்கின்றன. இந்தப்பாரதகண்டமானது தெற்குவடக்கில் ஆயிரம் யோஜனை யளவாயிருக்கின்றது. கிழக்கில் கிராததேசமும் மேற்கில் யவனதேசமும் இருக்கின்றன. நடுவில் பிராமணர் க்ஷத்திரியர் வைசியர் சூத்திரர் என்கிற நான்கு ஜாதியாரும் வகுப்பின்படி இருக்கின்றனர். யாகாதிசெய்கைகளும் யுத்தஞ்செய்து துஷ்டரை யடக்குதலும் வாணிபஞ்செய்தலும் சிற்பத்தொழிலுமாகிய ஜீவனோபாயங்

களினலே வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றனர். இதில் சதத்துரு, சந்திரபாகை முதலான நதிகள் இமவத் பருவகத்தின் சரிவிலிருந்து பெருகுகின்றன. வேதஸ்மிருதி முதலிய பலநதிகள் பாரியாத்திர பருவதக்தினின்று முண்டாகி வருகின்றன; நருமதை, சுரசைமுதலான நதிகள் விந்தியமலையினின்றும் ஓடிவருகின்றன. தாபீ, பயோஷ்ணீ, நிர்விந்தியைமுதலான நதிகள் ரிக்ஷபருவதத்தின் சாரலிலிருந்து ஓடுகின்றன. கோதாவரீ, பீமரதி, கிருஷ்ணவேணீ முதலியநதிகள் ஸஹ்ய பருவதத்தின் தாழ்வரைகளினின்று முண்டாகி வருகின்றன; கிருதமாலை, தாம்பிரபர்ணி முதலிய நதிகள் மலயமலையி லுண்டாகின்றன. திரிஸாமா, ரிஷிகுல்யா முதலான நதிகள் மகேந்திரகிரியி லுதிக்கின்றன; குமாரீமுதலான நதிகள் சுத்திமத்தென்னும் பருவதத்திற் பிறந்தவைகள். இவைகளைச்சேர்ந்த கிளைநதிகளும் வேறுநதிகளும் அநேகமாயிர மிருக்கின்றன. இவ்வாற்றங்கரைகளில் குருபாஞ்சாலம், மத்தியதேசம், பூர்வதேசம், காமரூபம், ஆந்திரம், கலிங்கம், மகதம் பாண்டியாதி தென்தேசம், அபராந்தம், சவுராஷ்டிரம், சூத்திரதேசம், ஆபீரதேசம், பர்ப்பரதேசம், மாருகம், மாளவம், பாரியாத்திரம், சவ்வீரம், சிந்து, ஹூணம், சால்வம், கோசலம், மத்திரம், ஆராமம், அம்பஷ்டம், பாரசீகம் முதலான நாநாதேசத்துச் ஜனங்களும் வாசஞ்செய்துகொண்டு அவற்றின் தண்ணீரைப் பானஞ்செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள்.

இந்த விடத்திலேதான் கிருதயுகம், திரேதாயுகம், துவாபரயுகம், கலியுகம் என்கிற நான்குயுக பேதங்களுண்டு. மற்றோரிடத்திலுமில்லை. இங்கேதான் யோகிகள் தவஞ்செய்கின்றனர். யாகசீலர் யாகஞ்செய்கின்றனர். தானசீலர் தானங்களைச்செய்கின்றார்கள். இப்படி பரலோகசாதகமான நல்ல வாங்களைச் சனங்கள் ஆவலோடு செய்துவருகின்றனர். இந்தச் ஜம்பூத் தீவிலே யக்கிய புருஷனையும் யக்கியசொரூபியாயு மிருக்கிற பகவான் ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணு யக்கியங்களினால் ஆராதிக்கப்படுகின்றான். ஏனெனில் இந்தச் சம்பூத் தீவானது பரலோகத்திற்குதவியான கருமங்கள் செய்யத் தகுமிடமாகையால்பாரதவருஷந்தான் சிரேஷ்டமானது. மற்றவிடமெல்லாம்போகங்களுக்கே

உரியனவாம். ஓ! சத்புருஷனே! ஒரு ஜந்து அநேக ஜன்மங்களிலேசெய்த புண்ணியத்திரளினாலே இவ்விடத்தில் மனிதப்பிறவியை யடையும். இந்தப் பாரதவருஷத்தைப்பற்றித் தேவதைகள் பாடியபாட்டைக்கேட்பீராக: "சொர்க்கத்துக்கும் மோக்ஷத்துக்கும் ஏதுவான வினைகளுக்கு உதவியாயிருக்கின்ற இந்தப்பாரத வருஷத்திலே தேவஜன்மத்துக்குப் பின்னாகிலும் பிறவியை பெறுவார்களானால், அவர்களே புண்ணியவான்கள்; அவர்களே தேவர்களிலும் மேலானவர். அவ்விடத்துச் சனங்கள் வினைப்பயன்களிலே கருத்தை வையாமல் செய்தகருமங்களையெல்லாம் பரமாத்மாவான ஸ்ரீ விஷ்ணுவுக்கு அர்ப்பணஞ்செய்து, நிர்மலராய் அந்த அநந்தனிடத்தில் லயத்தையடைகின்றனரன்றோ? நமக்குச் சொர்க்கபிராப்தி காரணமான கருமம் அனுபவித்தலினால் அழிந்த பின்பு, எவ்விடத்திலே தேகப்பற்றைப்பெறுவேமோ அதை அறியோம். இப்போது பாரதவருஷத்திலே பிறவிபெற்று ஞானேந்திரிய கர்மேந்திரியங்கள் குறைவறப் பெற்றிருக்கின்றவர்கள் சுலபமாய் ஆத்மா கடைத்தேறும் வழியைத் தேட மாட்டுவார்கள். ஆதலால் அவர்கள் மகாபுண்ணியவான்களென்று சொல்லப்படுகின்றார்கள்."

ஜம்பூத்வீபம் ஸமாவ்ருத்ய லக்ஷயோஜநவிஸ்தர:।
மைத்ரேய! வலயாகாரஸ்தித: க்ஷாரோததி: பஹி:॥

கேட்டீரோ மைத்திரேயரே! இப்படி ஒன்பது வருஷங்களாகப்பிரிந்து இலக்ஷயோஜனை விஸ்தாரமுள்ள ஜம்பூத்துவீபத்தின் விஷயத்தை உமக்குச் சுருக்கமாய்ச் சொன்னேன். இந்தச் சம்பூத்துவீபத்தைச் சுற்றி வளையம்போலே இலவண சமுத்திரமானது லக்ஷயோஜனை விரிவுள்ளதா யிருக்கின்றது;

மூன்றும் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

நாலாம் அத்தியாயம்

பிலக்ஷாதித் துவீபங்களின் வர்ணனை

க்ஷாரோதேந யதா த்வீபோ ஜம்பூஸம்ஜ்ஞோ பிவேஷ்டித:|
ஸம்வேஷ்ட்ய க்ஷாரமுததிம் ப்லக்ஷத்வீபஸ் ததா ஸ்தித:||

ஸ்ரீ பராசரமுனிவர் கூறுகின்றனர்: இந்தச் சம்பூத்துவீபமானது இலவணசமுத்திரத்தினாலே சுற்றப்பட்டது போலே அந்த லவணசமுத்திரம் பிலக்ஷதுவீபத்தினாலே சுற்றப்பட்டிருக்கின்றது: ஜம்பூத்துவீபத்தின் விஸ்தாரம் லக்ஷயோசனையன்றோ; அதனை இரட்டிப்பு பிலக்ஷத்துவீபத்தின் விஸ்தாரமென்றறியக்கடவீர். அந்தப்பிலக்ஷத் துவீபாதிபதியான மேதாதிதி என்பவனுக்குச் சாந்தஹயன், சிசிரன், சுகோதயன், ஆனந்தன், சிவன், க்ஷேமகன், துளிவன் என ஏழுகுமாரர்களுண்டு. அத்தீவில் அவர்களின் பேராலேயே சாந்தஹயம், சிசிரம், சுகதம், ஆனந்தம், சிவம், க்ஷேமகம், துருவம் என்று ஏழுவருஷங்களுண்டு. இவற்றிற்குக் கோமேதம், சந்திரம், நாதம், துந்துபி, ஸோமகம், ஸுமனசு, வைப்பிராஜம் எனனும் ஏழுமலைகள் எல்லைகள். மிகுந்த அழகுள்ள இந்தவருஷ பருவதங்களிலே, அவ்விடத்துச் சனங்கள் தேவகந்தருவாதிகளோடு விநோதமாய் வாசஞ் செய்துகொண்டிருப்பார்கள். அங்கே சகலராச்சியங்களும் பரிசுத்தமானவைகள். வெகுநாள் கழிந்தபின்பே ஜனங்கள் மரணமடைவார்கள். தேகவியாதிகளும் மனோவியாதிகளும் அங்கில்லை. எக்காலமும் சுகமாகவே இருக்கும். அவ்வருஷங்களேழுக்கும் சமுத்திரம் சேரத்தக்க ஆறுகள் அநுதப்தை, சிகி, விபாலை, திரிதிவை, அக்கிலமை, அமிருதை, சுக்ருதை என ஏழாம். இவையெல்லாம் பேர்சொன்னமாத்திரத்திலேயே பாபங்களை நீக்கும்படியான மகிமையுள்ளன. மேலும் சிற்றாறுகளும் சிறுமலைகளும் பற்பல விருக்கின்றன. அவ்விடத்தியவர் உத்ஸர்ப்பிணீ என்கிற விருத்திகாலமும் அவஸர்ப்பிணீ என்கிற க்ஷயகாலமும் கிருதாதி யுகபேதங்களுமில்லாது எப்போதும் திரேதாயுகத்துக்குச் சமமான காலமுடையவர்களாய் அந்தப் பர்வதச்சாரல்களில் வாசஞ்செய்து

கொண்டும், அந்நதிகளின் தண்ணீரைப்பருகிக்கொண்டும் சுக மாய் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பார்கள். ஓ பிராமணோத்தமனே! இந்தப் பிலக்ஷத்வீப முதலாகச் சாகத்வீபம் வரையிலுமுள்ள பூமிகளிலே நோயொன்றுமில்லாமல் ஐயாயிரம் வருஷமளவும் பிரஜைகள் பிழைத்திருப்பார்கள். இவ்வைந்து தீவுகளிலும் வேறுபிரிவின்படி வர்ணாச்சிரம தருமமுண்டு. அங்கேயும் ஆரியகர், குஹரர், விதிசியர், பாவியர் எனப் பிராமணர் க்ஷத்திரியர் வைசியர் சூத்திரர் என்கிறபிரிவுகள்போலே நான்குபிரிவுகளுண்டு. அத்தீவின நடுவில் முன்சொன்ன நாவல் மரத்தினளவாய் ஒரு கல்லாலமரமிருக்கின்றது. அதனாலேதான அதற்குப் பிலக்ஷத்துவீப மென்கிற பெயருண்டாயிற்று. அங்கே சர்வேசுவரனான ஸ்ரீஹரிபகவான் ஸோமரூபியாய் ஆரியகர்முதலானவர்களாலே ஆராதிக்கப் படுகின்றான. அந்தப் பிலக்ஷ த்வீபமானது அத்தீவின் அளவுள்ள கருப்பஞ்சாற்றுக் கடலினாலே நாற்புறமும் சூழப்பட்டிருக்கின்றது.

இதன்மேல் சால்மலத் வீபத்தைக் குறித்துச்சொல்லுகின்றேன் கேளும். அந்தச்சால்மலத் துவீபத்திற்கு அதிபதியான வபுஷ்மானென்பவனுக்குச் சுவேதன், அரிதன், ஜீமூதன், ரோஹிதன், வைத்யுதன, மானஸன், சுப்பிரபன் எனறு ஏழு மைந்தர்களிருந்தனர். அவர்களுடைய பெயரினாலே அங்கே ஏழுவருஷங்களுண்டு. அத்தீவின் அளவு பிலக்ஷத்துவீபத்தின் அளவுக்கு இரட்டித்தது. அங்குமம், குமுதம், உன்னதம், பலாஹகம், துரோணம, கங்கம, மஹிஷம், ககுத்துமான் என்னும் ஏழுபருவதங்கள் ஏழுவஷங்களுக்கும் எல்லைகளாயும், நானாவித ரத்தினங்களுக்கு உற்பத்திஸ்தானங்களாயும் விளங்குகின்றன. அவற்றுள்ளே துரோணமெனகிற பருவதமானது திவ்விய மூலிகைகளுக்கு இருப்பிடம். முனபு ஆஞ்சநேயர் அங்கிருந்துதான் சஞ்சீவனீ முதலான மூலிகைகளைச் இராமசந்திரனுக்காக இலங்கைக்குக் கொண்டுபோனார். அத்தீவில் யோனி, தோயை, விதிருஷ்ணை, சந்திரை, சுக்கிலை, விமோசினீ, நிவர்த்தி என ஆறுகளும் ஏழுண்டு. அங்கே, கபிலர் அருணர் பீதர் கிருஷ்ணர் எனகிற நான்குவர்ணத்தாருண்டு அவர்கள் சர்வஸ்வரூபியான பரமாத்மாவை வாயுரூபியாகப் பாவித்து யாகங்களினாலே வணங்கி வருகின்றனர். அங்கே சகல தேவதைகளும் சாந்நியத்தி

த்துடனிருக்கின்றனர். அதின்நடுவில் மிகப்பெரிதான இலக்ஷை மரமொன்றிருப்பதினால் அத்தீவிற்கு அப்பெயருண்டாயிற்று. இத்தீவைச்சுற்றி இதனளவுள்ள [சுரா] கள்சமுத்திரஞ் சூழ்ந்துகொண்டிருக்கின்றது.

இந்தசமுத்திரத்தைச்சுற்றி இதற்கு இரட்டிப்பான அளவுள்ள குசத்துவீபமிருக்கின்றது. அதின அதிபதியான ஜியோதிஷ்மானுக்கு உத்பிதன, வேணுமான், சுவைரதன், லம்பன், திருதி பிரபாகரன், கபிலன் என்னும் புத்திரர்கள் ஏழுபேருண்டு. அவர்களுடைய பெயராலே அங்கே ஏழுவருஷங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. அதில தேவஅசுரயக்ஷகின்னரகிம்புருஷ கந்தர்வாதி தேவகணங்களும், தமிகள் சுஷ்மிகள் தேஹர் மந்தேஹர் என்கிற நால்வகைச்சனங்களும் வாசஞ் செய்கின்றனர். அந்த நானகுவகுப்பினரும் தங்களுக்குக் கர்மாதிகாரம் நிவர்த்தியாகும பொருட்டு ஞானுனுஷ்டான முடையவர்களாய் பிரம்மரூபியான ஸ்ரீ ஜனார்த்தனனை உபாஸித்துக் கொண்டு கடுமையான பயன் கொடுக்கவல்ல முன்ஜன்மகர்மங்களைத் தொலைகின்றனர். அவ்விடத்தில் வித்துருமம், ஹேமசயிலம், த்யுதிமான் புஷ்பவான், குசேசயம, ஹரி, மந்தரம என்னும் வருஷ எல்லைப்பர்வதங்கள் ஏழுண்டு. தூதபாலப, சிவை, பவித்திரை, சுமதி, வித்தியுதமபை, மஹீ என ஏழு பிரதான நதிகளுண்டு. கிளைநதிகளும் கிளைப் பருவதங்களும அநேகமுண்டு. சிறந்த நாணற்புல் லிருப்பதுபற்றி அத்தீவிற்கு அந்தநாமதேய முண்டாயிற்று. அத்தீவின் அளவுள்ள சர்ப்பிஸ் [நெய்] சமுத்திரம் அதைச் சூழ்ந்துகொண்டிருக்கின்றது.

அந்த வுததியைக் கிரவுஞ்சத் துவீபஞ் சுற்றிக்கொண்டிருக்கிறது. அதின பெருமை சொல்லுகிறேன் கேளும். அத்தீவானது முந்திய தீவின இரட்டித்த விஸ்தாரமுள்ளது. மேலும் அதின அரசனான த்யுதிமான என்பவனுக்குக் குசலன், மனுகன், உஷ்ணன சிவரன், அந்தகாரகன், முனி, துந்துபி என்னும ஏழுதனயர்கள் உண்டு. அவர்கள்பெயரினாலே அங்கு ஏழு வருஷங்கள் உண்டு. மேலும் கிரவுஞ்சம, வாமனம், அர்த்தகாரகம, வடவாக்கினிக்குச் சமானமான இரத்தினசயிலம், திவாவிருது, புண்டரீகவான, துந்துபி என்கிறஏழு வருஷ எல்லைப்பருவதங்களுண்டு. அவற்றுள் முதலாவதான கிரவுஞ்சம் என்கிற

பருவதத்தைப் பற்றி அத்தீவிற்கு அப்பெயர் வந்தது. இந்தத் துவீபங்களெல்லாம் எப்படி ஒன்றிலொன்று இரட்டிப்பான அளவுள்ளனவோ, அப்படியே அந்தந்தத்தீவின் வருஷ பருவதங்களும் முந்தினவைகளிற் பிந்தினவை இரட்டித்த அளவுள்ளனவாயிருக்கும். இந்த மலைகளெல்லாம் ஸித்த சாரண கிம்புருஷ கின்னராதிகள் விநோதமாய் விளையாடிக்கொண்டிருக்குமிடங்கள். இந்த வருஷங்களேழிலும் புஷ்கரர், புஷ்கலர், தந்தியர், திஷ்யர் என்று சொல்லப்பட்ட பிராமணாதி நான்கு வகுப்பினரும் தேவதானவர்களோடு கூடவே வாசஞ்செய்துகொண்டு, கவுரீ, குமுத்துவதீ, சந்தியா, ராத்திரி, மநோஜவா, கியாதி, புண்டரீகா என்கிற ஏழு மகாநதிகளினும் மற்றும் பல கிளைநதிகளிலுமுள்ள தண்ணீரைப் பானஞ்செய்துகொண்டு ருத்திர ரூபியாய் எழுந்தருளியிருக்கிற ஸ்ரீ ஜனார்த்தனனை வேள்விகளால் ஆராதித்து வருகின்றார்கள். இப்படிப்பட்ட அந்தக் கிரவுஞ்சத் துவீபமானது அத்தீவிற்களாவன ததி[தயிர்] சமுத்திரத்தினாலே சூழப்பட்டதாயிருக்கிறது.

இனிமேல் அச்சமுத்திரத்தைக் கவர்ந்திராநின்ற சாகத் துவீபமானது அளவில் கிரவுஞ்சத்திற்கு இரட்டித்தது. அத்தீவின் ராஜாவானபவியன் என்கிறவனுடைய புத்திரர்களான ஜலதம், குமாரம், சுகுமாரம், மரீசகம், குசுபோதம், சுமோதம், மகாத்துருமம் என்பவர்களின்பெயரினாலே ஏழுவருஷங்களும், அந்தரத வருஷங்களின் எல்லைகளான உதயகிரி, ஜலதாரம், ரைவதகம், சியாமம், அம்போகிரி, ஆம்பிகேயம், கேசரி என்னும் ஏழுமகா பர்வதங்களும் உண்டு. அங்கு சித்தர் கந்திருவர் முதலானவர்கள் இருந்து உல்லாசமாய் விளையாடப் பெற்ற சாகமென்னும் மகா விருக்ஷமொன்று இருப்பதினாலே அதற்குச்சாகத் துவீபமென்கிற பெயருண்டாயிற்று. அம்மரத்தின் இலைகளில் உறைந்து காற்று வீசும்போது மிகுந்த ஆனந்தவுல்லாஸமுண்டாகும் அங்கேபரிசுத்தமான அநேகராச்சியங்களும் ஸகல பாபஹரங்களான சுகுமாரீ, குமாரீ, நளிநீ, வேணுகீ, இக்ஷு, தேனுகை, கபஸ்தி எனகிற ஏழு பிரதான நதிகளும், அநேக பருவதங்களும விளங்குகின்றன. சில ஜனங்கள் சொர்க்க சாதனமான புண்ணியம் க்ஷீணமானபோது சிறிது மிகுந்த அப்புண்ணியவசத்தினால் சொர்க்கத்தினின்றும் அவ்வரு

ஷங்களிலிறங்கி அந்நதிகளின் மதுரமான தீர்த்தத்தைப் பானஞ்செய்துகொண்டு அதிக ஸந்தோஷமுடையவர்களாயிருப்பார்கள். அவைகளில் தருமஹானியும் பரஸ்பரகலஹமும் மரியாதையைக் கடத்தலுங் கிடையா. மங்கர், மாகதர், மானசர், மந்தகர் எனப் பிராமணாதி ஜாதியார் இருக்கின்றனர். அவர்களங்கே சூரிய ஸ்வரூபியாய் எழுந்தருளியிராநின்ற ஸ்ரீவிஷ்ணுபகவானைத் தங்களுக்கு விதித்திருக்கிற ஞானகருமங்களினால் வழிபட்டு வருகின்றனர். இந்தச் சாகத்துவீபமானது இவ்வளவோடு கூடின க்ஷீர [பால்] சமுத்திரத்தினால் ஒரு வளையத்தினாலே சுற்றப்பட்டதுபோலே சுற்றப்பட்டிருக்கின்றது.

ஓபிராமணோத்தமனே! இத்தப்பாற்கடலைச் சுற்றிப்புஷ்கரமென்னுந் துவீபமிருக்கின்றது. அதின் அளவு சாகத்துவீபத்தின் அளவிலிரட்டித்தது. அத்தீவிலே அதின் அதிபதியான ஸவனனுடைய புத்திரர்களால் தங்கள் பேரைக்கொண்டு மகாபீதம் தாதகி என்றிரண்டு வருஷங்களுண்டாக்கப்பட்டன, இவ்விரண்டு வருஷங்களையும் பிரிக்கின்ற மானஸோத்தரம் என்னும் பர்வதம் அத்தீவின் மத்தியத்தில் வளையம் போலச்சுற்றிக்கொண்டிருக்கின்றது. அந்தப்பர்வதம் ஐம்பதினாயிரம் யோஜனையுயரமும் அவ்வளவு பரப்புள்ளதாய் சக்கிரமாய் இருக்கின்றது. அதனாலே அதிலுள்ள இரண்டு வருஷங்களும் வளையாகாரமாகவே பிரகாசிக்கின்றன. அங்குள்ள ஜனங்கள் பிணிசோகமுதலான துன்பமில்லாமலே பதினாயிரம் வருஷகாலம் சுகமாய்ப் பிழைத்திருக்கின்றனர். அங்கே மேலானவன் கீழானவன் என்கிற வேற்றுமையும், கொல்லுகிறவனும், கொல்லப்படுகிறவனும் பொறாமை அசூயை பயம் கோபம் உலோபம் முதலான துர்க்குணங்களும், மெய் பொய்களும் இல்லை. முற்கூறிய மானஸோத்தரம் அல்லாமல் வேறு மலைகளும் நதிகளும் அங்கில்லை. அங்கிருக்கும் மனிதரெல்லாம் தேவதைகளுக்குச் சமமான ரூபமுடையவர்களாய் வேஷ பாஷாதிகளிலும் சுகத்திலும் வேற்றுமையில்லாதவர்களாய், வர்ணாச்சிரமாசாரங்களும் தரும நடக்கைகளுமில்லாமலிருக்கின்றனர். மேலும் அவ்விடத்தில் வேதங்களும் பயிரிடுதல் முதலான பிழைப்புகளும், ராஜநீதிமுறைகளும், மேலோருக்குக்கீழோர் பணிவிடை செய்வதும், இவைகளெல்லாம் இல்லை. அவ்விடம் உத்தமமான ஆ

பூலோக சொர்க்கமென்று சொல்லப்பட்டு சுத்த போகத்திற்கே உரியதாயிருக்கின்றது. காலமும் அங்கு ருதுபேத மில்லாமல் எப்போதும் எல்லாருதுக்களின் சுகத்தைக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கும். பிணி மூப்பு முதலியனவும் இல்லை. அங்கே மிகப்பெருமையும் சிறப்பும் உள்ளதாய். பிரம்மதேவன் வாசஞ் செய்யப் பெற்றதுமாய், புஷ்கரம் என்கிற பேரோடுகூடிய ஆலமரம் ஒன்றிருக்கின்றது. அதனால் அதற்குப் புஷ்கரத்துவீபம் என்னும் பெயருண்டாயிற்று. அத்தீவைச்சுற்றித் தீவின் பிரமாணமான அளவுள்ளதாய்ச் சுத்தோதக [சல] சமுத்திரமானது சூழ்ந்துகொண்டிருக்கின்றது.

மைத்திரேயரே! இம்மாதிரி ஏழுதீவுகளும் ஏழு ஸமுத்திரங்களாலே சூழப்பட்டு விளங்குகின்றன. தீவுகளும் சமுத்திரங்களும் ஒரேயளவாயிருக்கும். முந்திய துவீப சமுத்திரங்களிலும் பிந்திய துவீப சமுத்திரங்கள் இரட்டித்த அளவுள்ளவையாயிருக்கும். சகல சமுத்திரங்களிலும் எப்போதுந் தண்ணீர் சமானமாயிருக்குமேயல்லது ஸ்பாவத்தில் உயர்வதும் குறைவது இல்லை. ஆனாலும் ஒரு பாத்திரத்திலிருக்கிற ஜலமானது அக்கினியின்சம்பந்தத்தைப்பெறும்போது பொங்குவதும். அவ்வக்கினி சம்பந்தப் நீங்கினபோது தணிவதுமாயிருப்பதுபோல், சுக்கிலபக்ஷ கிருஷ்ணபக்ஷங்களில் சந்திரனுடைய உதயாஸ்தமய காலங்களில் சமுத்திரஜலம் பொங்கியுந் தாழ்ந்தும் வருகின்றது. இப்படிப் பொங்குவதுந் தாழ்வதும் ஐந்நாற்றுப்பத்து அங்குலம் வரையுமேயுள்ளதென்று நிச்சயம் உண்டாயிருக்கிறது. அந்தப் புஷ்கரத் துவீபத்தில் ஷட்ரஸங்களோடுகூடிய அன்னமானது முயற்சியின்றி கிடைக்கும். முன்சொன்ன தெளிந்தஜல சமுத்திரத்தின் புறத்திலே உலகநிலைகாணப்படவில்லை, ஆனால் முந்திய பூமிக்கு இரட்டிப்பான நல்ல சுவர்ணபூமி காணப்படுகின்றது. அங்கே ஒரு ஜீவனுமில்லை. அதற்குப்பிறகே பதினாயிரம் யோஜனை உயரமும் பதினாயிரம் யோஜனை பரப்பும் உள்ள லோகாலோகம் என்கிற பருவதம் இருக்கின்றது. அதின் நாற்புறங்களிலும் பேரிருள் ஒன்று சூழ்ந்திருக்கின்றது. அவ்விருளுக்குப் புறத்திலே அண்டச்சுவர் சுற்றிக்கொண்டிருக்கின்றது.

ஸைஷா தாத்ரீ விதாத்ரீ ச ஸர்வபூதகுணாதிகா।
ஆதாரபூதா ஸர்வேஷாம் மைத்ரேய! ஜகதாமிதி॥

இவ்விதமாக இந்தபூமியானது ஸகல சமுத்திர துவீபங்களோடும் அண்டகடாஹத்தோடும் ஐம்பதுகோடி யோஜனையளவாய் ஸகலத்துக்கும் உற்பத்தி ரக்ஷணங்களைச் செய்துகொண்டும் கந்தமுதலிய குணங்களைத்துமுடையதாய் பிரகாசிக்கின்றது.

நாலாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஐந்தாம் அத்தியாயம்

பாதாளலோகவர்ணனை

விஸ்தார ஏஷ கதித: ப்ருதிவ்யா பவதோ மயா।
ஸப்ததிஸ்து ஸஹஸ்ராணி த்விஜோச்ச்ராயோऽபி கத்யதே॥

ஓ மைத்திரேயரே! உமக்கு நான் பூமியின் பரப்பைப் பற்றிச் சொன்னேன் அன்றோ, அதன் உயரமானது எழுபதினாயிரம் யோஜனை யளவுள்ளதென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அதில் அதலம், விதலம், நிதலம், ரசாதலம், சுதலம், பாதாளம் என ஒவ்வொன்றும் பதினாயிரம் யோஜனை யளவாய் ஏழு கீழ்லோகங்கள் இருக்கின்றன. இவைகளில் வெளுப்பு, கருப்பு, சிவப்பு பொன்னிறமாகிய நிறமுள்ள பருத்த மலைகளும், தங்க பூமிகளும் இருக்கின்றன. அங்கே உத்தமமான மெத்தை மேடைகளில் தானவர் தயித்தியர் முதலான அசுரஜாதிகளும், பெருமையுள்ள நாகஜாதிகளும் வாசஞ்செய்துகொண்டு உல்லாஸமாய் இருக்கின்றனர். நாரதமகாமுனிவர் பாதாளத்திலிருந்து சொர்க்க லோகத்துக்கு ஒருக்கால் வந்து தேவஸபையிலே "பாதாளலோகங்கள் சொர்க்கலோகத்தைப் பார்க்கிலும் மிக்க அழகுள்ளவைகளா யிருக்கின்றன" என்று சொன்னார்.

அந்தப்பர்தாளங்களிலே நாகஜாதிகள் அணிந்துகொண்டிருக்கும் ஆபரணங்களிலுள்ள திவ்விய ரத்தினங்கள் மகாவெண்மையாய் வெகுப்பிரகாச முள்ளனவாய் அதிகசந்தோஷகரங்களாய் இருக்கின்றன. ஆதலால் அப்பாதாளத்துக்குச் சமானமேது? அங்கே தயித்திய தானவர்களுடைய கன்னிகைகள் இங்கு மங்குந் திரிந்துகொண்டு இருக்கப் பார்க்கிறவன் மகாவைராக்யமுள்ளவனானாலும் மனம்பதியாமற் போகமாட்டான். அங்கே பகலில் சூரிய கிரணங்கள் உஷ்ண மில்லாமலே வெளிச்சத்தைமாத்திரம் தருகின்றன. அப்படியே இரவில் சந்திரனுடைய கிரணங்கள் சைத்தியஞ் செய்யாமல் வெளிச்சந் தருகின்றன. இஷ்டப்படி சேர்ந்த அன்ன பானாதிகளினாலே மகாசந்தோஷ மடைந்து, அங்கிருப்பவர் காலஞ் செல்வதையும் அறியாம லிருக்கின்றார்கள்.

அவ்விடங்களில் மகா வியப்பான உத்தியான வனங்களும, இரமணீயங்களான நதிகளும், தாமரைத்தடாகங்களும், குயில்முதலான பக்ஷிகளின் இனிப்பானகுறல்களும், அதி மனோகரங்களான வஸ்திராபரணங்களும், அதிசுகந்தமான சாந்துகளும், பூமாலைகளும் வீணை வேணு மிருதங்க முதலிய வாத்தியகோஷங்களும், உல்லாஸமான ஆடல்பாடல்களும், இன்னும் வேண்டிய போகபோக்கியங்களெல்லாம் எப்போதும் தயித்திய நாகாதிகளாலே சம்பூர்ணமாய் அனுபவிக்கப்படுகின்றன.

இப் பாதாளங்களுக்குக் கீழேமுப்பதினாயிரம் யோஜனையுள்ளவிடத்திலே ஸ்ரீமகா விஷ்ணுவினுடைய ஸம்ஹாரஹேதுவாகையாலே தமோ குணத்திற்கிருப்பிடமான திருமேனியாய் விளங்குகிற ஆதிசேஷன் எழுந்தருளி இருக்கின்றனர். அவர் அனந்தன் எனகிற திருநாமத்தினாலே பிரசித்தராய் தேவதைகளினாலும் தேவரிஷிகளினாலும் பூசிக்கப் படுகின்றனர். மேலும் ஸ்வஸ்திகம் என்கிறஇரேகையினாலே அலங்கரிக்கப்பட்ட ஆயிரந் திருமுடிகளோடுகூடி அத்திருமுடி களிலுள்ள திவ்விய ரத்தின காந்திகளினாலே திக்குகளை யெல்லாம் பிரகாசிப்பித்துக் கொண்டு, லோகஹிதத்திற்குவேண்டிச் சகலமான அசுரர்களையும் சக்திஹீனராக்கிக் கொண்டிருக்குந் திருக்கண்களுடைய

வராய், எப்போதும் ஒருகுண்டல ரூபத்தையும் கிரீட வரிசைக ளையும்வகித்துக்கொண்டு, தலையில்அக்கினி ஜொலித்துக்கொண் டிருக்கிற வெள்ளிமலையைப் போலவும், நீலமான பட்டாடையும் வெண்மையான முத்துமாலைகளையும் பூண்டிருப்பதனால் ஆகாய கங்காப்பிரவாஹம் மேலே விழப்பெற்று இடையிலே மேகஞ் சூழப்பெற்றுள்ள கயிலாஸபருவதம் போலவும், பிரகாசிக்கின் றனர். அல்லாமலும் திருக்கைகளினாலே கலப்பையும் உலகையும் வகித்தவராய் காந்திதேவியினாலேயும் வாருணீ தேவியினாலேயும் வணங்கப்பட்டு இருக்கின்றனர். அவருடைய முகங்களின்றும் பிரளயகாலத்திலே விஷாக்கினிச் சுவாலைகளோடு கூடின காலா க்னிஉருத்திரன் ஸங்கர்ஷண மூர்த்தியினாலே ஆவேசிக்கப்பட்டு உண்டாகி ஜகத்தையெல்லாம் நாசஞ்செய்வன். அந்த ஆதிசே ஷன் இந்தப் பூமண்டலத்தைத் திருமுடிகளுக்கு ஓராபரணம் போலே வகித்துக்கொண்டு பாதாளத்தினடியிலே சகல தேவதைகளினாலும் வணங்கப்பட் டிருக்கின்றனர். அவரு டையபலத்தையும் சத்தியையும் சொரூபத்தையும் இயல்பை யும் வர்ணிப்பது தேவர்களுக்கும் அருமையா யிருக்கும். நான்முன் சொல்லியபடி தீவீப சமுத்திர பருவதாதிக ளோடு கூடின இந்தப் பூமண்டலமானது அவர் திருமுடியில் ஒரு பூமாலைபோலே விளங்கும். ஆனால் அவர் சத்திவிசேஷ த்தை வர்ணிக்க யார்க்குத்தான் சாமர்த்தியமுண்டு. அந்த அநந்தன் கொழுப்பினால் கண்கள்சுழலமிடக்கொட்டாவி யிடுவ ரானால் இந்தப் பூமிமுழுதும் நடுநடுங்கிப்போம். தேவ, தானவ யக்ஷ, கந்தர்வ, சித்த, சாரணாதிகளும் அவருடைய குணங்க ளின் முடிவு காணமாட்டார். ஆகையால், அவருக்கு அநந்த னென்கிற திருநாமம் உண்டாயிற்று. அவருடைய திருமேனி யில் நாககன்னிகைகள் கைமலர்களாலே சமர்ப்பித்த ஹரிசந் தன மானது, அவர் மூச்சுக்காற்றினால் வீசப்பட்டுத் திக்குகளி ன்மேல் இறைத்த கந்தப்பொடிபோல் ஆகின்றது. முன்பு கர் கரென்று பெயர்பெற்ற ஒருமகரிஷி அவரை நெடுநாள் ஆராதி த்துச் சூரியாதி சகல கிரக ஸஞ்சாரக் கிரமங்களையும், அந்தக் கிரகஸஞ்சாரத்தினாலே குறிப்பிக்கப்படுகிற பலவிசேஷங்களை யும் நன்றாயறிந்தார்.

தேநேயம் நாகவர்யேண ஶிரஸா வித்⁴ருதா மஹீ।
பி³ப⁴ர்த்தி மாலாம் லோகாநாம் ஸதே³வாஸுரமாநுஷாம்॥

அப்படிப்பட்ட அந்த நாகராஜனாலே இந்தப்பூமியானது தரிக்கப்பட்டுத் தேவமனுஷ்யாதிகளோடு கூடின உலக அடுக்குகளைத் தாங்கிக்கொண்டிருக்கின்றது.

ஐந்தாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஆறும் அத்தியாயம்.

நரகவர்ணனை

ததஶ்ச நரகா விப்ர! பு⁴வோऽத⁴ஸ் ஸலிலஸ்ய ச।
பாபிநோ யேஷு பாத்யந்தே தாந் ஶ்ருணுஷ்வ மஹாமுநே!॥

ஓமைத்திரேயரே! பூமியின் கீழிருக்கிற இருட்டிலுள்ள பள்ளத் தண்ணீருக்குங் கீழே பாவிகள் வதைக்கப்படுகிற நரகஸ்தானங்கள் உண்டு. அவை * ரவுரவம், சூகரம், ரோதம்,

---

* ரவுரம்— ருருவென்னு மிருகத்தினால் துன்பப்படுத்தப் படுமிடம். சூகரம்—பன்றிகளால் பீடிக்கப்படுமிடம். ரோதம்—அசையவொட்டாமல் நிறுத்தப்படுமிடம். தாலம்—பனைமரத்தினின்றும் விழுதல். அதின் மட்டைகளினாலே அறுத்கல், விசஸநம்—கைவாளாலே அறுத்தல். மகாச்சுவாலம்—எரிகிற நெருப்பு. தப்தகும்பம்—காய்ச்சின எண்ணெய்க்குடம். லவணம்—அறுத்தறுத்துக் காய்ச்சின உப்பிலிடுவது. விலோஹிதம்—உதிரத்தை யுறியும்படி செய்வது. ருதிராம்பம்—காய்ச்சின ரத்தத்திற் போடுமிடம், வைதரிணி—கடப்பதற்கு வருத்தமான உதிரஆறு. கிரிமிசம்—புழுக்கள் தொளைக்குமிடம். கிருமி போஜனம்—புழுக்களைத் தின்னுமிடம். கிருஷ்ணம்—நெருங்கின இருப்புமுட்களின்மேல் நடக்கச்செய்யுமிடம். இது கார்ஷ்ணுயசம்—என்றுஞ் சொல்லப்படும் தாருணம்—சகிக்கக்கூடாத குளிராயிருக்குமிடம். சந்தமிசம்—சந்தமிசினி யென்னு குறட்டினால் நாக்கைப் பிடுங்குமிடம். அசிபத்திரவனம்—நாற்புறத்திலுங் கொடிய கத்திகளைக்கட்டி நடக்குமிடம். பூயவஹம்—அதிக துர்க்கந்தமாய் நிமிஷமும் பொறுக்கக்கூடாத விடம். கிருஷ்ண சூத்திரம்—சக்கரத்தில் ஒருகயிறு மாட்டி உடலெல்லா மொன்றும்படி யிறுக்கிக்கட்டி யறுக்கப்படும் படியான இடம்.

தாலம், விசஸநம், மகாஜ்வாலம், தப்தகும்பம், லவணம், விலோகிதம், ருதிராம்பஸ், வைதரணி, கிருமிசம், கிருமிபோஜனம், அசிபத்திரவனம், கிருஷ்ணம், லாலாபட்சம், பூயவஹம், அக்கினிச்சுவாலம், அதச்சிரம், ஸந்தமிசம், கிருஷ்ணசூத்திரம், தமசு, அவீசி, சுவபோஜனம், அப்பிரதிஷ்டம் என்பவை முதலான அநேகமாயிரங் கொடிய நரகங்கள் இயமனுடைய அதிகாரத்திற்குள்ளே இருக்கின்றன. அவற்றுள் பாவிகளுக்கு ஆயுதபயம் அக்னிபயம் ஜந்துபயம் முதலான எல்லாப்பயங்களுமுண்டு. அவற்றுள் விழுகின்ற பாவிகளுக்குள் பொய்ச்சாட்சி சொல்லுகின்றவன், பக்ஷபாதத்தினலே விவகாரத்தில் அநியாயம் பேசுகின்றவன், பொய் சொல்லுகின்றவன் ரௌரவத்தில் விழுவார்கள். சிசுவைக் கொல்லுகின்றவன், பட்டணத்தை யழிக்கின்றவன், கோக்களைக் கொல்லுகின்றவன், மூச்சைத் தினரச்செய்விக்கின்றவன் ரோத நரகமடைவார்கள். மத்தியபானஞ் செய்கிறவன், பிரமஹத்தி செய்கின்றவன், தங்கம் திருடுகின்றவன், இவர்களோடு சேர்ந்தவன் பன்றிநரகத்திற் சேருவார்கள். ராஜாவைக்கொல்லுகின்றவனும், வைசியனைக் கொல்லுகின்றவனும், குருவின் மனையாளோடு புணர்கின்றவனும், உடன்பிறந்தாளைச் சேருகின்றவனும், ராஜாவின் வேலைக்காரரைக் கொல்பவனும், தப்தகும்பத்திற்கு இரையாவார்கள். மனைவியை விற்கின்றவனும், சத்புருஷரைக் காவற் படுத்துகின்றவனும், வைதிகத்திற்கு தகுந்தகுதிரைகளை விற்கின்றவனும், அடைக்கலம் புகுந்தாரை அடித்துத் துரத்துகின்றவனும், தப்தலோகத்திற்கு உள்ளாவார்கள் மருமகள் மகள் முதலானரோடு புணர்கின்றவன், குருவை அவமதிக்கின்றவன், கோபித்துத் திட்டுகின்றவன் மகாஜ்வாலநரகத்தைச் சேர்வார்கள். வேததூஷணை செய்பவனுக்கும், வேதவிக்கிரயஞ் செய்கின்றவனுக்கும், புணரக்கூடாத பெண்களோடு புணர்கின்றவனுக்கும் லவணமென்ற நரகம் கிடைக்கும். திருடனுக்கும் உலக வொப்புறவை யழிப்பவனுக்கும் விலோமநரகம் நேரிடும். தேவதூஷணை பிராமணதூஷணை பிதுரு தூஷணைகளைச் செய்கிறவனும், உத்தம வஸ்துக்களைத் தூஷிப்பவனும், பிறர்க்குத் தீங்குசெய்பவனும், சூனியம் வைக்கின்றவனும் கிரிமிசம் கிரிமிபக்ஷமென்ற நரகங்களில் விழுவார்கள்.

பிதுர்க்களையும் அதிதிகளையும் விட்டு முன் உண்கின்றவனும், வேடன் முதலானோர்க்கு அம்புசெய்து கொடுப்பவனும், லாலாபக்ஷத்தில் வதைக்கப்படுவார்கள். கர்ணி யென்கிற கொடிய அம்புகள் கத்திகள் முதலான ஆயுதங்களை அயோக்கியருக்குச் செய்து கொடுப்பவர் விசஸநரகத்தைச் சேருவார்கள். அயோக்கியரிடத்தில் தானம் ஏற்கிறவன், வைதிக கருமங்களுக்குத் தகாதவனுக்கு அவற்றைச் செய்விப்பவன், சோதிடநூலை நன்றாயுணராமல் பயன் சொல்லுகின்றவன் அதோமுக நரகத்தில் வருத்தப்படுவார்கள். ஸாகஸஞ்செய்பவனுக்கும், பிறருக்குக்கொடாமல் தானொருவனே நல்லவஸ்துவைப் புசிப்பவனுக்கும் பூயவஹநரகவேதனையுண்டாகும், பூனை கோழி ஆடு நாய் பன்றி பறவைகள் இவற்றை எப்போதும் மிகவும் லாலனை செய்பவனும், அந்நரகத்தையேயடைவான். கூத்தாடிப்பிழைக்கும் பிராமணன், அல்லது மல்லயுத்தஞ் செய்து பிழைப்பவன், தூண்டி முதலான கருவியினால் மீன் பிடிப்பவன், குண்டகோளகர் முதலானோருடைய அன்னத்தைத் தின்பவன், விஷமிடுகின்றவன், புறம் பேசுகின்றவன், கோட்சொல்லுகின்றவன், மனைவியைக் கூட்டிக்கொடுத்துப் பிழைக்கின்றவன், பருவமல்லாத காலங்களிலே பொருளாசையினாலே பருவச்சடங்கு செய்விப்பவன், வீட்டைக்கொளுத்தி விடுகிறவன், சிநேகனைக் கெடுப்பவன், பறவைகளைக் கொலைக்கு விற்றப் பிழைப்பவன், ஊருக்காக யாகஞ்செய்கின்றவன், யாகத்தில் ஸோமம் என்கிற ஆட்டாங் கொடியைவிற்கின்றவன், முதலானோர் ருதிராம்ப நரகத்திலே விழுவார்கள். யாகத்தை யழிப்பவன், ஊரையழிப்பவன் முதலானவர் வைதரணியை அடைவார்கள். பணம் வயது முதலானவைகளால் இறுமாப்படைந்து கிராமத்து எல்லைகளை மாற்றுகின்றவர்களும், சுத்தி யில்லாதவர்களும், மோசஞ்செய்து பிழைப்பவர்களும் கிருஷ்ணநரகத்தை யடைவார்கள். வைதிக உபயோகமில்லாமல் வீணாய்ப் பலாசு முதலிய மரங்களைச்சேதிப்பவனும், ஆடுவிற்கின்றவன், மிருகங்களைக் கொன்று திரிகின்றவன் முதலானோரும், அக்கினி ஜ்வாலாநரகத்தில் பிரவேசிப்பார்கள். கொளுத்தக்கூடாதபாண்ட முதலானவற்றில் தீயிடுகின்றவனும் அதிலேயே சேருவான். விரதலோபஞ்செய்பவன், தனக்குரிய ஆசிரம தருமத்தை விடுகின்றவன் சந்தமிச

நரகத்திலே வீழ்ந்து கஷ்டப்படுவார்கள். பிரமசாரிகளாய்ப் பகலிலும் கனவிலும் சுக்கிலத்தை விடுகிறவனும், புத்திரராலே ஓதுவிக்கப் படுபவரும் சுவபோஜனநரகத்திற் படுவார்கள், தங்கள் தங்கள் வர்ணாசிரம விரோதமான காரியங்களைச் செய்தல், மனோ வாக்குக்காயங்களினாலே பாவஞ்செய்தல் முதலான துஷ்ட கரும முடையவரெல்லாம் இப்படியே அந்தந்த நரகங்களிற் சேருவார்கள். இப்படியநேகவிதமான பாவஞ்செய்பவர்கள் கஷ்டப் படும்படியானநரகங்கள் அநேகவாயிர மிருக்கின்றன. நரகலோகத்திலிருக்கிற பிராணிகள் தலைகீழாய் இருந்து கொண்டு சொர்க்கத்தி லிருக்கிற தேவர்களைப்பார்த்துத் துன்பப்பட்டுக் கொண்டிருப்பார்கள். தேவர்களும் தலைகீழாய் அவஸ்தைப்படுகிற நரகத்தாரைப் பார்த்து மிகவும் பயந்து கொண்டிருப்பார்கள். பாவிகள் நரக மனுபவித்த பின்பு தாவரங்களாகவும், புழுக்களாகவும், ஜலசரங்களாகவும், பக்ஷிகளாகவும், மிருகங்களாகவும், மனிதராகவும் மனிதரில் தரும சீலராகவும், தேவர்களாகவும், மோக்ஷ மடையத்தக்கவராகவும் வரிசையாக ஆவார்கள். இவர்களெல்லாம் முந்தினவரிற் பிந்தினவர் ஆயிரத்திலொருபக்கமாய் முந்திய ஜனனத்தில் பிந்திய ஜனனத் தொடர்ந்தவர்கள் மோக்ஷமடையுமளவும் உழன்றுகொண்டே இருப்பார்கள். சுவர்க்கத்திலே எவ்வளவு ஆத்மாக்க ளிருக்குமோ, அவ்வளவு ஆத்மாக்கள் நரகத்திலேயும் உண்டு. எந்த ஜந்து பாவஞ்செய்து பரிஹாரஞ்செய்து கொள்ள வில்லையோ அது நரகத்தையடையும். வேதங்களிலே எந்தெந்தப் பாவங்களுக்கு எந்தெந்தப் பரிஹாரங்கள் காணப்படுமோ அவைகளை நன்றுயாராய்ந்து மனுமுதலான மஹரிஷிகள் அற்பத்திற் கற்பமாகவும், அதிகத்திற்கு அதிகமாகவும், தாங்கள் செய்ததரும சாஸ்திரங்களிற் கூறி யிருக்கின்றனர்.

கேளும்மைத்திரேயரே ! சாந்திராயண முதலானவை தவங்களாயும், யக்கியம் தானம் முதலானவை கருமங்களாயும் விதிக்கப்பட்டிருக்கிற சகலபிராயச்சித்தங்களுக்கும் மேலான பிராயச்சித்தம் ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய ஸ்மரண சங்கீர்த்தனாதிகளேயாம். அதாவது எம்பெருமான் காரணமற்ற ஸர்வசேஷி என்றும், தான் அவனுக்குச் எவ்விதச் சமய நிலைமைகளிலும்

காரணமற்ற அடிமை என்றும், ஆகையால் அவற்றில் செய்தல் முதலியன ஸ்வாதந்திரியத்தா லல்லவென்றும், அவைகளைப்போக்கும் சாதனம் அவனே என்றும் நினைத்து, அவன்றிருவடிகளையே சரணமடைந்து, அவன் திருநாமங்களைக் கீர்த்தனஞ் செய்துகொண் டிருத்தலாகையால் இந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணனு ஸ்மரண பிராயச்சித்தமானது பகவத்குணப் பிரபாபவத்திலும், ஆத்தும ஸ்வரூபத்திலும தெளிந்து நிற்கிற விசேஷப்பட்ட லக்ஷணாதிகாரிக்கே யல்லது மற்றவர்களுக்கன்று. மற்றவர்களுக்கோ கருமாதிகளே எனத் தெளியவேண்டும்.

எவன் பாவஞ்செய்தபோது "ஐயோ! செய்யாதனசெய்தேன் என்று, ஈசுவரன நியமித்த நியமனத்தை அதிலங்கனஞ் செய்தேனே, என்ன செய்வேன" என்று மனந்தவிப்பானோ அவனுக்கே பிராயச்சித்தத்தில் அதிகார மல்லது மற்றவற்கன்று. அப்படிப்பட்டவனுக்கு விதித்த பிராயசித்தங் களுக்குள்ளே முன் சொல்லபபட்ட ஸ்ரீஹரிநாமஸ்மரணமே சிறந்தது. அதுவும ஒருதரஞ் செய்வதே போதுமானது. பலதரஞ்செய்தாலோ இனிச்செய்யும பாவங்களுக்குக் காரணமான பூர்வபாவங்களின் ஸம்ஸ்காரத்தை யழித்து வரும்பாவங்களையும நாசஞ் செய்யும். இந்த ஸ்ரீஹரி ஸமரணத்திற்குக் காலாதி நியமம வேண்டுவதில்லை. காலை நடுப்பகல் மாலை இராத்திரி ஆகிய எக்காலத்திலும் எந்த மனுஷியனானாலும எவ்விதமாக வானாலும் ஸ்மரிக்கலாம். அப்படி ஸமரித்துக்கொண்டே ஸ்ரீமந்நாரயணனைச் சரணமடைந்தவன அப்போதே சகல பாபத்தினின்றும் க்லேசங்களினின்றும விடுபட்டவனாய் மோட்சமடைவான். அப்படிபபட்டவனுக்குச் சொர்க்கம பெறுதல் இடையூறாகவே இருக்கும். ஜபம் ஹாம அர்ச்சனாதி சகல கருமங்களிலும் ஸ்ரீவாசுதேவ ஸ்மரணஞ்செய்யும மகாதமாவுக்கு இந்திரப்பட்டமுதலானவைகிடைப்பதும விக்னந்தான். ஏனெனில், மீண்டும மடங்கும்படியான சொர்க்கமடைதற்கும, மோக்ஷகாரணமான ஸ்ரீவாஸுதேவாதி திவ்யநாம ஸ்மரணத்திற்கும உளள தாரதம்மியத்தை நீரே அறிந்துகொள்வீர். ஆதலால, எப்போதும ஸ்ரீ விஷ்ணு பகவானை ஸ்மரிக்கிறமனிதன அப்போதே சகலபாவங்களும நசித்தலாலே நரகமடையமாட்டான்.

ஓ முனிவரே! மனத்திற்குச் சந்தோஷத்தை உண்டாக்குவதன்றோ சுவர்க்கம். நரகமோ இதற்கு வேறாயிருப்பது. புண்ணியபாவங்களே சொர்க்கநரக சாதனங்களாகையாலே உபசாரமாய் அவையே சொர்க்க நரகமென்று சொல்லப்படும். அன்றியும், ஒரேவஸ்து ஆள்பேதத்தினாலே சுகஹேதுவாகவும் துக்க ஹேதுவாகவும், பொறாமை கோபமுதலானவைகளுக்குக் காரணமாகவும், இருக்கின்றது. மேலும், ஒருவனுக்கே ஒரு வஸ்து பொழுதும் நிலைமையும் மாறுதலினாலே ஒரு தரம் சுக ஹேதுவாயும், மற்றொருதரம் துக்க ஹேதுவாயும், சினம் அருளிவைக்கும் ஹேதுவாயும் ஆகின்றது. ஆகையால், இது சுகம், இது துக்கம் என்று ஒருவஸ்துவை உறுதியாகச் சொல்லக் கூடுமோ? கர்மாதீனமான மனோவிர்த்தி பேதத்தினாலேவஸ்துக்களில்சுகதுக்காதி ஸ்வரூபமுண்டாகின்றதைப்பற்றிப்பகவானை அடைவதாகிற மோக்ஷம்தவிர மற்றெல்லாம் காரணமற்ற இன்பரூபமாயும் நிலையாயுமிராமையாலே சுவர்க்காதிகளும் விக்ன ஏதுவாம்.

அவ்விதம் மனோவிருத்தியான ஞானமானது விஷயங்களை பற்றுமாயின் ஸம்ஸார பந்தத்திற்குக் காரணமாகிறது. அப்படிப்பற்றுமலிருந்தால் பிரம்மப்பிராப்திக்குக் காரணமாகின்றது. ஆதலால், மனோவியாபாரத்தினாலே சம்சார மோக்ஷங்களாகிய சகலமும் உண்டாகின்றன. மோக்ஷ சாதனமாகிய ஞானமும், பயனை விரும்பாமற் செய்கிற கருமமாகிய அஞ்ஞானமும் ஞானத்தினால் ஏற்படுகின்றனவாம்.

ஸமுத்ரா: பர்வதாஶ்சைவ த்வீபா வர்ஷாணி நிம்நகா:|
ஸங்க்ஷேபாத் ஸர்வமாக்யாதம் கிம்பூய: ஶ்ரோதுமிச்சஸி||

மைத்திரேயரே! வினவியபடி மஹீமண்டலம் பாதாளங்கள் நரகங்கள் பர்வத நதீ சமுத்திராதிகள் ஆகிய எல்லாவற்றையுஞ் சுருக்கமாய்ச் சொன்னேன். இன்னும எதைக்கேட்க விரும்புகிறீர் என, மைத்திரேயர் வினவுகின்றனர்.

ஆறும் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஏழாம் அத்தியாயம்

புவர்லோகாதி மேலுலகங்களும்

சூரியாதிகளுடைய நிலைகளும்.

𑌕𑌥𑌿𑌤𑌂 𑌭𑍂𑌤𑌲𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌨𑍍! 𑌮𑌮𑍈𑌤𑌦𑌖𑌿𑌲𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌯𑌾!
𑌭𑍁𑌵𑌰𑍍𑌲𑍋𑌕𑌾𑌦𑌿𑌕𑌾𑌨𑍍 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑍍 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍁𑌮𑌿𑌚𑍍𑌛𑌾𑌮𑍍𑌯𑌹𑌂 𑌮𑍁𑌨𑍇!

ஓ பிரமரிஷி சிகாமணியே! பூலோகசொரூபங்களை யருளிச்செய்யக்கேட்டு மகிழ்ந்தேன். புவர்லோகாதி மேலுலகங்களின் சொரூபங்களையும், சூரியாதி கிரகங்களிருக்குங் கிரமம் அளவு முதலானவைகளையுங் கூறியருளவேண்டும் என்ன, ஸ்ரீ பராசரர் அருளிச்செய்கின்றனர்.

கேளும், மைத்திரேயரே! சூரிய சந்திரர்களுடைய கிரணங்களினாலே எவ்வளவு விளங்கப்படுமோ அவ்வளவாய் சமுத்திரம் நதி பருவதம் முதலியவைகளோடுகூடினபங்கானது பூலோகமென்றுகூறப்படும். இந்தப் பூமியானது அண்டகடாகத்தை நாற்புறத்திலுந்தொட்டிருக்கிற சுற்றுப் பரப்பினளவு எதுவோ அதுவே வியாஸப்பிரமாணமான அளவாயுள்ள ஆகாயம். இதுவேபுவர்லோகம். பூமிக்கு லக்ஷயோஜனை தூரத்திலே சந்திரமண்டலமிருக்கின்றது. அந்தச் சந்திரமண்டலத்துக்குச்சரியான லக்ஷயோஜனை தூரத்தின் மேலே நக்ஷத்திரமண்டலமிருக்கின்றது. நக்ஷத்திர மண்டலத்துக்குமேல் இரண்டுலக்ஷ யோஜனை தூரத்திலே புதமண்டல மிருக்கின்றது. புதமண்டலத்துக்கு அத்தனையேதூரத்தில் சுக்கிரமண்டல மிருக்கிறது. சுக்கிரமண்டலத்துக்கு அதே தூரத்தில் அங்காரகமண்டலமும் அதற்கு அவ்வளவே தூரத்தில் பிரகஸ்பதி மண்டலமும், அதற்கு அவ்வளவே தூரத்தில் சனிமண்டலமுமிருக்கிறது.

அதன்மேல் லக்ஷயோஜனை தூரத்தில் ஸப்தரிஷிகளின் மண்டலம் விளக்குகின்றது. அதற்கு லக்ஷயோஜனை தூரத்தினமேல் துருவமண்டலமானது சகல ஜோதிச் சக்கிரத்துக்கும் நடுவில் நாட்டிய கம்பம்போலே பிரகாசிக்கின்றது. இவ்

வளவுதான் சுவர்லோகம். இப்படி உபரத்தில் மூன்றுலோகங்களைச் சொன்னேன். இம் மூன்று லோகமும் யாகம்செய்த பலானுபவத்துக்கு இடமாயிருக்கின்றது. யாகமோ, இந்தப் பாரத வருஷத்திலேயே ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அந்தத் துருவமண்டலத்துக்கு மேல் கோடியோஜனை தூரத்திலே ஒரு கல்பகாலம் பிழைத்திருக்கும் பிருகு முதலான மகரிஷிகள் வாசஞ்செய்யப் பெற்ற மஹோலோகமானது இருக்கின்றது. அதன்மேல் இரண்டுகோடி யோஜனை தூரத்திலே பிரஹ்ம புத்திரரான ஸனகாதிகள் வாசஞ்செய்கின்ற ஜனோலோகமிருக்கின்றது. அதற்குமேல் எட்டுக்கோடி யோஜனை தூரத்தில் தபோலோக மிருக்கின்றது. அதில் வைராஜர் என்கிற தேவர்கள் பிரளயாக்கினியினு லுண்டான தாபமில்லாதவர்களாய் இருக்கின்றனர்.

தபோ லோகத்திற்குமேல் பன்னிரண்டுகோடி யோஜனை தூரத்தில் ஸத்தியலோகம் விளங்குகின்றது. அதுதான், மறுபடி மரணமடையாதவர்கள் வாசஞ்செய்கின்ற பிரம்மலோகமென்று நினைக்கப்பட்டிருக்கின்றது இவைகளின் விஸ்தாரஞ் சுருக்கிச் சொல்லுகின்றேன் கேளும்: காலாலே நடந்துபோகத் தக்கதாய்ப் பூமிசம்பந்தமான வஸ்து எதுவுண்டோ அதுவெல்லாம் பூலோகம் என்று சொல்லப்படும். அதின் விஸ்தாரத்தை முன்பே உமக்குச் சொன்னேன் பூமிக்கும் சூரியனுக்கும் நடுவில் சித்தாதிகளும், முனிகளும் வாசஞ்செய்யுமிடம் எவ்வளவுண்டோ, அதுதான் புவர்லோகம். அது லோகங்களி லிரண்டாவது. துருவனுக்கும் சூரியனுக்கும் நடுவாய்ப் பதினுன்குலக்ஷம் யோஜனை யளவானவிடம் சுவர்க்கலோகம் எனப்படும். இம் மூன்றும் கல்பந்தோறும் உண்டாக்கப்படுவதினுல் கிருதகம் என்றும், ஜனோலோகம், தபோலோகம், சத்தியலோகம் ஆகிய இம்மூன்றும் கல்பந்தோறும் உண்டாக்கப் படாமையால் அகிருதகம் என்றும் சொல்லப்படும். இந்தக்கிருதகம் அகிருதகம் என்கிற இரண்டின் நடுவில் மஹர்லோகம் இருக்கின்றது. அது கல்பத்தின் முடிவில் ஜனங்களாற் சூனிய மாகிறது மல்லாமல் சொரூபம் சிப்தபதில்லை. ஆகையால், கிருதகாகிருதகம் என்று சொல்லப்படும்.

மைத்திரேயரே! இந்த மேலேழு லோகங்களும் பாதாள ங்களாகிய கீழேழுலோகங்களும் பிரமாண்டத்தின் பரப்பு என ப்படும். இவை விளாம்பழத்தின் விதை ஓட்டினாலே சுற்றிலுஞ் சூழப்பட்டிருப்பதுபோல் மேலுங்கீழும் பக்கங்களிலும் அண் டகடாகத்தினாலே சூழப்பட்டிருக்கின்றது; இந்த அண்டகடா கமானது பத்துபங்கதிகமான ஜலத்தினாலேயும், அந்த ஜல மூட்டமானது அகனியினாலேயும், அந்த அக்கினியானது வாயு வினாலேயும், அந்தவாயு ஆகாயத்தினாலேயும் பத்துப்பத்துப் பங்கதிகமாகச் சூழப்பட்டிருக்கின்றன. அவ்வாகாயமும் பத் துப்பங்கதிகமான மஹத்தத்துவத்தினாலும் சூழப்பட்டிருக்கி ன்றன. அந்த மஹத் தத்துவத்தைப் பிரகிருதி தத்துவஞ் சூழ் ந்திருக்கின்றது. அது காலத்தைப் பற்றின முடிவையாகிலும் இடத்தைப் பற்றின அளவையாகிலும் உடைத்தாகாமையாலே அனந்தம் என்று சொல்லப்பட்டு முடிவில்லாததாய்ச் சகலத்திற் குங் காரணமாயிருக்கின்றது. அதில் இப்படிப்பட்ட அனேக வாயிரங் கோடானுகோடி அண்டங்கள் உண்டு. அன்றியும், ஞா னத்தினால் வியாபிக்கத்தக்கவனும் சுயப்பிரகாசமானவனும் ஞானசுவரூபியுமான சீவனும அந்தப்பிரதான தத்துவத்தில் கட்டையில் தீயைப்போலவும் எள்ளில் எண்ணெயைப்போலவும் ஒன்றியிருக்கின்றான்.

இப்படி ஒன்றோடொன்று கலந்திருக்குந் தன்மையை யுடைய பிரகிருதியும் புருஷனும் சகல பூத வியாபகமான ஸ்ரீவி ஷ்ணு சக்தியினால் வியாபிக்கப்பட் டிருக்கின்றார்கள். ஓ மகா புத்தி யுடையவரே! அந்த விஷ்ணு சக்தியே அந்தப்பிரகிருதி புருஷர்களை வேறுபடுத்துகிறதாகிற மோக்ஷத்திற்கும், கூட்டு கிறதாகிற ஸம்ஸாரபந்தத்திற்கும் காரணமா யிருப்பதுந் தவிர சிருஷ்டி காலத்தில் சத்துவாதி குணங்கள் மாறப்படுவதற்குங் காரணமாயிருக்கின்றது. காற்றானது அநேக நீர்த்துளிகளை யாதொரு பற்றுமில்லாமலே வகிப்பதுபோலே அந்த விஷ்ணு சக்தியும் பிரகிருதி புருஷவடிவமான சகலத்தையும் பற்றில்லா மலே எடுக்கின்றது. வேர் கவை கிளைமுதலான அங்கங்களோடு கூடிய மரமானது, முதலாகிய விதையினின்றும் எப்படி யுண்

டாகிறதோ, எப்படி அதினின்றும் வேறுவிதைகளும் அவற்றி னின்றும் வேறுமரங்களும் உண்டாகி அவ்விதமான காரணத் திஞல் வியாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவோ, அப்படியே சத்து வாதிகுண மயங்களான மகத்தத்துவமுதல் பிருதிவிமுதலான பூதங்க ளீருகவுள்ள சகல வஸ்துக்களும் அவியக்தத்தினி ன்றே யுண்டாகின்றன. பின்பு அவற்றினின்றும் தேவமனுஷ் யாதிகளும், அவர்களினின்றும் அவருடைய புத்திரர்களும் பௌத்திரர்களும் உண்டாய் வருகின்றனர். விதையினின்றும் மரம், மரத்தினின்றும் விதை, இப்படியாகப் பெருகிவருவதி ஞல் மரத்துக்கு என்றும் வெள்ள ஒலிவுபோல் குறைவில்லாது பூதங்களிலிருந்து பூதங்களுண்டாகி வருவதஞல் அவற்றிற்குக் குறைவில்லை.

அம்மரம் வித்தினின்றுண்டாஞலும், அதற்கு ஆகாயம் காலம் முதலானவை கூடச் சேர்ந்திருத்தலிஞல் அவை காரண மாவதுபோல், பிரகிருதியினின்றும் உண்டாகிற பிரபஞ்சத்தி ற்குஸ்ரீஹரியானவர் அப்பிரகிருதியில் பிரவேசித்திருப்பதிஞலே காரணமாகின்றதஞல் திரிதலாகும் விகாரமில்லாமல் இருக்கின் றனர். பாரீர் மைத்திரேயரே! நெல் வித்திலேயே மறைந்திரு க்கின்ற வேர்தான் இலை முளை கதிர் பூ பால் அரிசி உமிஎன்பன, உழவுவிதை நீர்பாய்ச்சல் முதலான முளைத்தற்கு வேண்டும் சாதனங்களைப் பெற்று நன்ருய் வெளிப்பட்டுத் தோன்றுவது போல் பலவிதமான கருமங்களில் விழுந்திருக்கின்ற ஆத்மாக் கள் ஸ்ரீ விஷ்ணுசத்தியை யடைந்து, தேவ மனுஷ்யாதி பேத த்திஞலே வெளிப் படுகின்றன. வேதத்தில் காரண வாக்கியங் களின படியே எங்கிருந்து இவ்வுலகமெல்லா முண்டாகுமோ, எங்கே நிலைபெற்றிருக்குமோ, எங்கே லயத்தையடையுமோ, எதஞலேயே வியாபிக்கப்பட்டிருக்குமோ அந்தப் பரப்பிரமம் விஷ்ணுவே பிரமமென்பதும், பரமபதமென்பதும், சத்து அசத்து என்பதும், மற்றும் எதுவும் அந்த ஸ்ரீ விஷ்ணுவே. இந்தச் சகல லோகமும் விபேதமின்றி அந்த விஷ்ணுவினுடை யதாய் இருக்கின்றது. அவியக்தமான மூலப்பிரகிருதி சரீரக னும், வியக்தமான உலகசரீரகனும் அந்த ஸ்ரீ விஷ்ணுவே. மேலும், அந்த ஸ்ரீ விஷ்ணுதேவனே தன்னை அடைவதற்குச்

சாதனமான யாகாதிகளுக்குக் கர்த்தாவாயும், குறிக்கப்படும் தேவதையாயும், கிரிசை வடிவமாயும், அதன் பயனும், அக்கிரிசைகளின் உதவிகளான ஸ்வரூபம் முதலானவையாயும் இருக்கின்றான். அவனிலும் மேலானது வேறொன்று மில்லை. அவனே எல்லாவற்றிற்கும் சொரூபத்திற்குத்தக்க சக்திகளைக் கற்பிப்பவன் என்பது இதன் திரண்டபொருள்.

கர்த்தா க்ரியாணாம் ஸ ச இஜ்யதே க்ரது:
ஸ ஏவ தத்கர்மபலம் ச தஸ்ய|
ஸ்ருகாதி யத்ஸாதநமப்யசேஷம்
ஹரேர் ந கிஞ்சித் வ்யதிரிக்தமஸ்தி||

ஏழாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

எட்டாம் அத்தியாயம்

சூரியமண்டலகதி முதலானவை

வ்யாக்யாதமேதத் ப்ரஹ்மாண்டஸம்ஸ்தாநம் தவ ஸுவ்ரத!
தத: ப்ரமாணஸம்ஸ்தாநே ஸூர்யாதீநாம் ச்ருணுஷ்வ மே||

பாராசரமுனிவர் சொல்லுகிறார்:— ஓ நல்ல நோன்புடையவரே! பிரமாண்ட நிலையை உமக்கு விளங்கக் கூறினேன். இனிச் சூரியன் முதலான கிரகங்களின் நிலையைச் சொல்லுகின்றேன் கேளும். சூரியனுடைய இரதமானது பதினாயிரம் யோஜனை விசால முள்ளதாய், ஒன்பதினாயிரம் யோஜனை வரையில் சூரியமண்டலத்தினால் வியாபிக்கப்பட்டிருக்கும். அதின் இருபுறத்தின் இரிசுகளையுங்கூட்டுகிற கட்டையானது [ஏற்கால்] இருபதினாயிரம் யோஜனை யளவாயுள்ளதி. அதின்ஒரு புறத்தில் இரிசு ஒரு கோடியே ஐம்பத்தேழு லக்ஷம் யோஜனை யளவுள்ளது; அதிலேதான், சக்கரம் ஒன்று மாட்டியிருக்கும். அந்தச்சக்கரமானது ஸம்வத்ஸர ஸ்வரூபமாயிருப்பது. அதற்

ருக்காலை, உருமம், மாலை என்கிற நாள்பிரிவு மூன்றும், இரிசு கோத்திருக்கும் இடமாயிருக்கும். ஸம்வத்ஸரம். பரிவத்ஸரம் இடாவத்ஸரம், அநுவத்ஸரம் இத்வத்ஸரம், என்கிற வருஷபே தங்களைந்தும் ஆரங்களா யிருக்கும். ருதுக்க ளாறும் சுற்று வட்டங்களா யிருக்கும். இப்படிப்பட்ட அவயவங்கள் உள்ள தாய் க்ஷயமில்லாதிருக்கிற அந்தச் சக்கரத்திலேதான் காலச க்கரம் முழுதும் ஸ்தாபிக்கப்பட்டு இருக்கின்றது. அத்தேருக்கு காயத்திரீ, பிருஹதீ, உஷ்ணிக், ஜகதீ, திருஷ்டுப்பு அநுஷ்டு ப்பு, பங்க்தி என்கிற சந்தஸ்ஸுகள் ஏழுமே குதிரைகளாய் இரு க்கின்றன. அச்சூரிய ரதத்தின் மற்றொரு புறத்து இரிசு நாற் பத்தையாயிரத் தைந்நூறுயோஜனை யளவுள்ளது. நுகத்த டியின் அளவோ இரிசியினளவேயாம். அந்தச் சிற்றிரிசானது தன்பக்கத்து நுகத்தடியின் பாதியோடுகூட வாயுவடிவமான கயிறுகளால் கட்டப்பட்டுத் துருவனை ஆதாரமாகக் கொண்டி ருக்கின்றது. பேரிரிசிலே கோக்கப்பட்டிருக்கிற சக்கரமானது மானஸோத்தர மலையின்மேல் இருக்கின்றது. அந்த மானஸோ த்தர மலையின்மேல் கிழக்கில் வஸ்வோகஸாரா என்னும் இந்தி ரனுடைய இராஜதானியும். தெற்கில் ஸம்யமனீ என்னும யம னுடைய புரமும், மேற்கில் சுகா என்னும் வருணனுடைய நகர மும், வடக்கில் விபாவரீ என்னும் சோமனுடைய இராஜநகர மும் விளங்குகின்றன.

மைத்திரேயரே! சூரியபகவான் தென்றிசையை யடைந் தபோது சோதிச் சக்கரத்தின் கடைசியை யடைந்தவனாகி, எய்த அம்பைப்போல் விரைவாகவோடுகின்றான். அந்தச் சூரியபகவான் தன் இராப்பகல்களின் ஏற்பாட்டிற்குக்காரண மாயும், யோகிகளுக்குச் சகல கிலேசங்களும் விடுபட்டுப்போகு ங்காலமாகிய முடிவுகாலத்தில் * தேவையான மார்க்கமாயும்இரு

---

* தேவையான மார்க்க மாவது = உபநிஷத்துக்களில் கூறப் பட்ட அர்ச்சிஸ் முதலிய அபிமானி தேவர்களால் காக்கப்பட்டவழியாம். அதா வது = ஆர்ச்சிஸ் என்றால் ஜ்வாலை. ஜ்வாலைக் கிருப்பிடமான அக்கினி, அதன்பின்பகல் சுக்கிலபக்ஷம, உத்தராயணம் ஸம்வத்ஸரம், வாயு, ஸூரி யன், சந்திரன், மின்னல், வருணன், இந்திரன், நான்முகன் என்றவர்கள், இம்மார்க்கம் மோக்ஷமடைகின்றவர் போய்ச்சேரும் வழியாம்.

க்கின்றான் சூரியன் நமக்கெப்படி பகலில் மிகவுமுஷ்ணமாயும் பிரகாசமாயுங் காணப்படுகின்றானோ, அப்படியே மற்றெல்லாத் தீவுகளிலும் இராத்திரியிலும் இருக்கின்றானே யல்லது சூடு மொளியுங் குறைந்து எப்போதும் இருப்பதில்லை. ஆகையால், உதயாஸ்தமய மாற்றங்கள் இல்லை. ஆனால் திக்கிலும் அவை களின் மூலைகளிலும் எவர்களுக்கு எங்கேகாணப்படுகின்றானோ அவர்களுக்கு அங்கே உதயமென்றும், அதற்கு நேர்க்கோண த்தில் காணப்படாமற் போவதினால் அஸ்தமய மென்றும் உலக விவகாரமுண்டாயிருக்கின்றது. ஆகையால் எப்போதும் உத யாஸ்த மயங்களுண்டா யிருக்கிறகாரணம் இத்தனையே யல் லதுசூரியனுக்கு இயற்கையில் உதயமும் அஸ்தமனமு மில்லவே யில்லை. இச்சூரியன் இந்திரன் முதலானவருடைய பட்டணங்க ளில் எதிலிருந்தாலும் அதனையும், பக்கத்துக் கோணங்கள் இரண்டையும், புரங்கள் இரண்டையும் தொடுகின்றான். அவ் விதமே எந்தக்கோணத்தில் இருந்தாலும் அதனையும், பக்கத் துக்கோணங்கள் இரண்டையும், புரங்கள் இரண்டையும் தொடு கின்றான். உதயமானது முதல் கிரணங்கள் வளரப்பெற்றிரு ந்து, உச்சிக்குமேல் கிரணங்கள் சுருங்கப்பெற்றவனாய் அஸ்த மனமாகின்றான். இந்த உதயாஸ்த மனங்களைக் கொண்டுதான் கிழக்கென்றும் மேற்கென்றும் திக்குகளின் ஏற்பாடு உண்டாக்க ப்பட்டிருக்கின்றது. இதைக்கொண்டே வலப்புறம் தென்றிசை எனவும், இடப்புறம் வடதிசை எனவும் குறிக்கப்படும். சூரி யன் எதிரில் எவ்வளவு எரிகின்றானோ அவ்வளவு பின்புறத்தி லும் பக்கங்களிலும் எரிகின்றான். ஆனால் மகாமேரு பருவத த்தின்மேலிருக்கிற பிரமசபையிற் செல்லுமளவில் அதின் கிர ணங்களாலே சூரிய கிரணங்கள் ஒளிமழுங்கி மடங்கு கின்றமை யால் அச்சபையை எரிப்பதில்லை. இப்படி உதயாஸ்த மனங்க ளினால் கிழக்கு முதலிய திக்குகள் ஏற்பட்டிருப்பதனாலே மேரு மலையானது ஸகலவருஷங்களுக்கும் வடக்காகவே ஆகின்றது. ஆனதுபற்றி மேருவின்மேல் எப்போதும் பிரமசபையின் காந் தியினால் பகலும், சூரியஸஞ்சார மின்மையா லிரவுமாயிருக்கும்.

அஸ்தமனமாகியதும் சூரியனுடைய கிரணங்கள் அக்னி யில் நுழைவதால் அவ்வக்னியானது நிசியில் அதிகமாய் விள

ங்கு கின்றது. அக்னிகிரணங்கள் பகலில் சூரியனிடத்தில் விளங்குவதனாலே சூரியன் அதிகமாய்ப் பிரகாசிக்கின்றான். இவ்விதமாக சூடும் ஒளியுமுள்ள தேஜஸ் இரண்டும் மாறி மாறி ஒன்றிலொன்று கலந்து விளங்குகின்றன; மேருவின் பக்கத்திலும் வடபக்கத்திலும் பூமியின்பாதியில் சூரியன் உதமாகும்போது, இருளான இராத்திரியும் வெளிச்சமானபகலும் முறையே தண்ணீரில் பிரவேசிப்பதனால், அத் தண்ணீரானது சிறிது சிவப்பாகவும் வெளுப்பாகவும் ஆகின்றது; இப்படி புஷ்கரத்தீவின் நடுவினைல் பூமியில் முப்பதிலொருபங்கைச் சூரியன் கடப்பதனால் நாளில் முப்பதிலொருபங்காகிய முகூர்த்த காலம் உண்டாகின்றது;

குலாலனுடைய சக்கரத்தில் திரிகின்ற பூச்சியைப்போலே சோதிச் சக்கரத்திலே திரிகின்ற சூரியன் தென்றிசையினீங்கி உத்தராயணத்தின் முதலான தைமாதத்தில் வரும்போது முந்திய பகலிரவுகளைப்பார்க்கிலும் வித்தியாஸமான பகலிரவுகளைச் செய்துவருவான். பின்பும் அப்படியே முறையாய் மாசி பங்குனி என்கிற மாதங்களிரண்டையுங் கடந்து சித்திரையிற் பிரவேசிக்கும்போது, பூ மத்தியமாகிய விஷுவத்தின் கதியைச் சேர்ந்து பகலிரவுகளைச் சரியாகச்செய்வான். அங்கிருந்து ஸஞ்சரிக்கும்போது பிரதிதினம் பகல் வளர்ந்து கொண்டேவர, இரவு குறைந்துக் கொண்டேவரும். இப்படி ஆனிவரையிற் சென்று ஆடிக்குத்திரும்ப தக்ஷிணாயணமுண்டாகும். குலாலன் சக்கரத்தினுனியிலிருக்கும் பூச்சிகள்போலே தக்ஷிணாயனத்தில் சூரியன் வேகமாகச் சஞ்சரித்துக்கொண்டு பன்னிரண்டு முகூர்த்தகாலமான பகலினால் பதின்மூன்றரை நக்ஷத்திரங்களையும், பதினெட்டு முகூர்த்தகாலமான இரவினால் மற்றப்பதின்மூன்றரை நக்ஷத்திரங்களையுங்கடக்கின்றான். மறுபடியும் உத்தராயணத்திற்குவரும்போது குலாலசக்கரத்தினடுவிற்கிடக்கும் பூச்சிபோலே மந்தமாகச் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டு முந்திய இராப்பகல்களுக்கு மாறான இராப்பகல்களைச்செய்கின்றான். ஆகவே உத்தராயணத்தில் பகலின் வளர்ச்சி பதினெட்டு முகூர்த்த வளவாயும், இரவின் குறைவு பன்னிரண்டு முகூர்த்த அளவாயும் இருக்கும். சக்கரத்தின் நடுகோபியானது அங்கேயே அதிமந்தமா

யைச் சுத்துகின்றதுபோலே சோதிச்சக்கர நடுவிலேயே துருவனும் சுத்திக்கொண்டு இருக்கின்றான். இப்படி சூரியன் தக்ஷிணாயன உத்தராயணங்களிலே அந்தீக்தமாதத்திற்குள்ள இராசி மண்டலங்களைச் சூரியன் கடக்கும் திறத்தினாலே பகல்வளர இரவுகுறைதலும், இரவு வளரப் பகல் குறைதலுமாயிருக்கும். சூரியனோ பகலிலும் இரவிலும் அவ்வாறு இராசிகளையே சரியாகக் கடக்கின்றானேயல்லது வேறில்லை. ஆனாலும் இராசிகளின் அளவின் வேற்றுமையினால் இரவுபகல்களின் மாற்றம் உண்டாகின்றது. மேலும் இத்தமாற்றம் அங்கங்கிருந்து நோக்குகின்றவர்களுடைய திருஷ்டியிற் படுகின்ற உதயாஸ்தமன பேதத்தினாலுமாம்.

இராத்திரி உஷை என்றும், தினம்வியுஷ்டி என்றுஞ்சொல்லப்படும்: இந்த உஷா வியுஷ்டிகளின் நடுவானது ஸந்தி என்று சொல்லப்படும். இப்படி சந்திவரும்போது, மந்தேஹர் என்கிற ராட்சஸர் சூரியனைத் தின்னும்படி யத்தனஞ் செய்கின்றனர். அவர்களுக்கு நித்தியம் மரணமும், உடம்பு நாசமாகாமலிருப்பதுமாகப் பிரம்மதேவனாலே சாபமிடப்பட்டிருக்கின்றது.

அவ்வஸுரர் சூரியன்மேல் பாயும்போது சூரியனுக்கும் அசுரருக்கும் கொடிய யுத்தமுண்டாகின்றது. அதினிமித்தம் பிராமணோத்தமர்கள் பிரணவ வியாஹ்ருதி காயத்திரி மந்திரங்களினாலே அபிமந்திரித்துத் தண்ணீரை எய்கின்றார்கள். அத்தண்ணீரானது வச்சிரம்போலாகி அவ்வசுரரை வதஞ்செய்கின்றது. பின்புபிராமணர்களால் அக்கினி ஹோத்திரத்தில் மந்திரத்தோடு கூட ஆஹுதி செய்யப்படுகின்ற முதல் ஆகுதியினால் ஆயிரங் கிரணங்களுள்ள சூரியன் என்னுஞ் சோதியானது உலகமெல்லாம் ஒளிமிகும்படிவிளங்குகின்றது. அந்தப்பிரணவமானது விஷ்ணுசொரூபமாய், வியாஹ்ருதி தேவதைகளுக்கிடமாய், வேதங்களுக்கெல்லாம் அதிபதியா யிருக்கையால் அதின் கூறுதலின் பெருமையினாலே அந்த ராட்சஸருக்கு மரணம்உண்டாகின்றது யாதொரு திரிபுமில்லாததாய் உள்ளே தோன்றுகின்ற ஜோதியாயிருக்கிற ஸ்ரீவிஷ்ணுவினுடைய மேன்மையான அம்சமானது சூரியனாகி அந்தப் பிரணவத்தைப் பொருந்தியி

ருக்கின்றபடியினால் அதை யது தெரிவித்துக்கொண்டு, அச்சோதியை நடத்திக்கொண்டு இருக்கின்றது. இப்படிப்பட்ட மகிமையுள்ள பிரணவத்தினால் ஸ்ரீ விஷ்ணுவினெளிமயமான சூரியன் விளங்கப்பட்டதாகி மக்தேகர் என்கிற பெயரையுடைய பாபங்களைக் கொளுத்திப் பாடுகின்றது. ஆதலால், சந்தியாவந்தனமென்கிற கிரியையை எவனும் விடலாகாது. விடுவதனால் சூரியனைக்கொன்ற பாவத்தை அடைவான். இப்படி வாலகிலியர்முதலான பெரியபிராமணர்களாலே ரக்ஷிக்கப்பட்டுச் சூரியபகவான் லோக ஸம்ரக்ஷணார்த்தமாய் அப்புறஞ் செல்லுகின்றான்.

சந்தியையின்கால சமயஞ் சொல்லுகிறேன் கேளும். பதினைந்து நிமிஷங்கள் கூடியது ஒருகாஷ்டை, முப்பது காஷ்டை சேர்ந்தது ஒருகலை, முப்பதுகலைகளானால் ஒருமுகூர்த்தம், அவைமுப்பத்துகூடி இரவும்பகலுமாகிய ஒருநாளாகும். இப்படிப்பட்ட நாள்வளர்ந்தாலும் குறைந்தாலும் அவைகளுக்கேற்ற அளவைக்கொண்டபதினைந்தாம் பங்கான ஒருமுகூர்த்த காலமே சந்தியையின் காலமாம். உதயகாலந் தொடங்கிச் சூரியன் மூன்று முகூர்த்தஞ்செல்லுமளவும் பிராதக்காலம் என்று சொல்லப்படும். அது பகலின் ஐந்திலொருபாகமாம். அதன்மேல் மூன்று முகூர்த்தகாலம் ஸங்கவம் என்று சொல்லப்படும். அந்தச் சங்கவகாலத்தின்மேல் மூன்று முகூர்த்தகாலமானது மத்தியான்னம் எனப்படும். அதின்பிறகு மூன்று முகூர்த்த காலமானது அபரான்னசமயமாம். அந்த அபரான்ன காலமான பிறகுள்ள முகூர்த்தகாலம் ஸாயான்ன காலமாம். இப்படிச் சரியான பதினைந்து முகூர்த்தமுள்ள பகலானது விஷுவத் காலத்திலாம்.

இந்த நாளானது உத்தராயண தக்ஷிணாயனங்களிலே வளர்ந்துங் குறைந்தும் ஒருபோது பகலினாலிரவு விழுங்கப்பட்டும், மற்றொருபோது இரவினாற் பகல் விழுங்கப்பட்டுமிருக்கும். சரத்ருதுவின் ஆரம்பமான துலராசியில் சூரியன் வருகையாகிற ஐப்பிசியிலும் வஸந்த ருதுவின் ஆரம்பமான சித்திரையாகும் மேஷராசியில் சூரியன் வருகையிலும் விஷுவம் என்கிற காலம்

உண்டாகின்றது. அதுதான் ஏற்றக்குறைச்ச லில்லாத இராப் பகல்களை உடையது. சூரியன் கர்கட ராசியி லிருக்கையில் தக்ஷிணாயனமும், மகர ராசியிலிருக்கையால் உத்தராயண முமாம். ஓ பிராமணோத்தமனே! முன் நான் முப்பது முகூர்த்தஅளவானது நாளென்று சொனனேனேஅவை பதினைந்து கூடினது ஒருபக்ஷமாம். இரண்டு பக்ஷங்கள் ஒரு மாதமாம். சூரியநடையினு லாகும் இரண்டு மாதங்கள் ஒரு ருதுவாம். மூன்று ருது ஒரு அயனமாம். இரண்டு அயனங்கள் கூடி ஒரு வருஷமெனப்படும். இவ் வருடமானது ஸௌரம், சாந்திரம், ஸாவனம், நக்ஷத்திரம் என்று நான்கு விதமாக விகற்பிக்கப்படும். இப்படி விகற்பிக்கப்படுகின்ற வருஷங்கள் ஐந்துகூடி ஆரமபமபோல் விகற்பமின்றி முடிதலாலே யுக்மென்கிறபெயரை யடையும். அவற்றுள முதல ஸம்வத்சரமென்றும், இரண்டாவது பரிவத்சர மென்றும மூன்றாவது இடாவத்சர மென்றும், நான்காவது இத்வத்சர மென்றும், ஐந்தாவதுஅனுவத்சர மென்றுங் கூறப்படும்.

வேறுகாலத்தில் அயனவிஷுவத் காலங்களுண்டாகின்ற காரணங்களைச் சொல்லுகின்றேன் கேளும். சுவேதமலைக்கு வடக்கில் சிருங்கவான் என்கிற பருவத முண்டென்று சொன்னேனே, அது மூனறு கொடுமுடிகளையுடைய காரணத்தால் அப்பெயர்கொண்டு விளங்குகின்றது. அம்முடிகளுள் ஒன்று தென்பக்கத்திலும், மற்றொன்று வடபக்கத்திலும், இன்னொன்று நடுவிலும் இருக்கின்றன. தென்புறச் சிருங்கத்திற் சூரியன் சஞ்சரிப்பதனுல் தக்ஷிணாயனமும், வடபுறச் சிருங்கத்திற் சஞ்சரிப்பதனுல உத்தராயணமும், நடுச்சிருங்கத்தில் வருவதனுல் விஷுவமும உண்டாகின்றன. கிருத்திகையின் முதற் பாதத்தில சூரியனிருக்கையில் சந்திரன் விசாக நக்ஷத்திரத்தின் நாலாமபாதத்தி லிருப்பான். சூரியன் விசாக நக்ஷத்திரத்தின் மூன்றும் பாதத்தில் ஸஞ்சரிக்கும்போது சந்திரன் கிருத்திகையின் முதலில் இருப்பான். இப்படிப்பட்ட காலந்தான் மகா விஷுவமென்கிற புண்ணியகாலம். அப்போது சிரத்தையுள்ள புருஷர் தேவதைகள் பிதுருக்கள் இவர்களைக்குறித்து

பிராமணரிடம் தானங்கொடுக்கவேண்டும். இது தானத்திற்கு வாயிலாயிருக்கின்றது. அப்போது தானங் கொடுப்பவன் பெரும் புண்ணியஞ் செய்தவனுகின்ருன்.

வேள்வி ஸமயங்கள் அறியும்படி சொல்லுகின்றேன் கேளும். பகல், இரவு, அர்த்தசாமம் என்கின்ற பக்ஷம், கலை, காஷ்டை, க்ஷணம், பவுர்ணமாஸீ, அமாவாசை, சந்திரன்காணப்படும்படியான சினிவாலி என்பதும், சந்திரன் காணப்படாத குஹூ என்பதுமான அமாவாசையின் பிரிவுகள், பூரணசந்திரனுள்ள ராகை என்பதும், குறைந்த சந்திரனுள்ள அனுமதி என்பதுமான பௌர்ணமசையின் பிரிவுகள், தபம் தபஸ்யம் மது மாவதம் சுச்கிரம் சுசி என்கிற மாசி முதலான மாதங்களாலாகிற உத்தராயண ருதுக்கள் மூன்று, நபம் நபசியம் இஷம் ஊர்ஜம் சகம் சகசியம் என்கிற ஆவணி முதலான மாதங்களாலாகிய தக்ஷிணாயன இருதுக்கள் மூன்று, இச்சமயங்களெல்லாம் முக்கியமாக நன்ருய் அறியவேண்டிய வேள்விகாலங்களாம்.

மூன்பு லோகாலோகம் என்னும் ஒருபருவதம் உண்டென்று உமக்குச் சொன்னேனே, அதின் நாற்புறங்களிலும் கர்த்தமப் பிரஜாபதியின் குமாரர்களான சுதன்வா சங்கபா என்பவர்களும், இரணியரோமா கேதுமான் என்கிற வேறிருவருமான லோகபாலகர் நால்வர் இருக்கின்ருர்கள். இவர்களுக்கெல்லாம் சுகதுக்கங்களும் ராகத் துவேஷாதிகளுமான துன்பங்களும் ஒன்றுமில்லை. இன்னுங் கேளும் மைத்திரேயரே ! அகஸ்திய வீதிக்கு வடக்காயும், அஜ வீதிக்குத் தெற்காயும், வைசுவானர மார்க்கத்திற்கு வெளியி லிருக்கிற வீதியானது, * பிதுர்யானம்.

* பிதுர்யானம் - தூமாதி மார்க்கம் - பிதுருலோகத்திற்குச் செல்பவர் போகும்வழி. அவற்றின் விபரமாவது; தூமம், இராத்திரி, கிருஷ்ணபக்ஷம், தக்ஷிணாயனம், மாஸங்கள், பிதுருலோகம், ஆகாயம், சந்திரன் என்பனவாம் இவர்களுக்கு மறுபடியும் ஆசனபம் சந்திரன் வாயு, ஆவி, மேகம், மழை நீர், வித்துகள் இவைவழியாய் மிதுனங்களை ஆகாரவழியாக அடைந்து சுக்கில சோணித ரத்தந்தர்க்கதர்களாய் ஓர் தேகத்தோடு ஜனிப்பார்கள். இது மறுபடியும் ஸம்சாரத்தில் மீட்சியுள்ளவழி தேவாயானம் மறுபடியும் மீட்சியில்லாத ஸ்திரமானமார்க்கம்.

அதாவது பிதுர்லோகம் சேரும்வழி. அங்கே அக்னிஹோத்திர முடையவர்களாய் மகானுபாவர்களான சில ரிஷிகள் வாசஞ்செய்துகொண்டு, வேதத்தில் கர்மகாண்டங்களைத் துதித்துக்கொண்டு, யாகயத்தினத்தைச் செய்வித்துக்கொண்டு இருக்கின்றார்கள். அவ்வுலகத்தை யடையவிரும்புவோர்களுக்குத்தான் பிதுர்யானம் என்று முன் சொல்லப்பட்ட தூமாதிமார்க்கம் உண்டு. அவ்வுலகத்திலிருக்கிற பிதுர்க்கள்கர்மகாண்டம் அழிந்துபோகாம லிருக்கும்படி சந்தானங்களினாலும் தவத்தினாலும் ஒழுங்குகளினாலும் வேதமோதுவதினாலும் யுகந்தோறும் நிலைப்பித்து வருவதுமல்லாமல், முந்தினவர் பிந்தினவர்களுடைய குலத்திலேயும் பிந்தினவர் முந்தினவர்களுடைய குலத்திலேயும் ஜனித்துக்கொண்டே, இம்மூன்று உலகமும் அழியுங்காலமாகிய பிரமாவின் தினம் வரைக்கும் இருப்பார்கள்.

கேளும், நாகவீதிக்கு வடக்காயும், ஸப்தரிஷிவீதிக்குத்தெற்காயுமுள்ள மார்க்கம் தேவயானமென்று சொல்லப்படும். அங்கு இந்திரியவெற்றியுள்ளவர்களாய்ச் சித்தி பெற்றவர்களாய் நிர்மலராய் பிரமசாரிகளானசிலமகாத்துமாக்களிருக்கின்றார்கள். அவர்கள் சந்ததியை வெறுத்திருக்கையாலே மிருத்யுவை ஜயித்தவர்களானார்கள், அந்த எண்பதினாயிரம் இருஷிகளும் சூரியனுடைய அந்த வடபக்கவழியை அவலம்பித்துப் பிரம்மாவின் பகல்கால அளவு யாதொரு துன்பமும் அழிவும் இல்லாதவர்களாய் இருப்பார்கள். இந்த இருப்பு, லோபமும் அதனடியான குரோதாதிகளும், ஸ்திரீ சம்போகமும் விருப்பும் வெறுப்புகளும் இல்லாமையினாலும், கரும சம்பந்தத்தை விட்டிருக்கின்றதாலும், யோகத்தி னின்றும் நழுவாமையினாலும் சத்தாதி விஷயங்களில்தோஷத்தைப்பார்க்கையினாலும்,அவ்விடத்திருப்பவர் பிரமத்தினம் முடிவளவும் நிலைநிற்பதினாலும் அமிருதத்துவம் என்ற மோக்ஷம்போலே உபசாரமாகச் சொல்லப்படும். இந்தப் பிரம்மதினந்தமான காலமே பிரமஹத்தி செய்தபாவத்தின்பயனாக நரகம் அனுவிப்பதற்கும், அசுவமேதமென்ற யாகஞ்செய்த புண்ணியத்திற்காக மகாபோகம் அனுபவிப்பதற்கும் ஏற்படுத்திய காலமாம். அந்தக் காலத்தில் பூமி முதல் துருவனிருக்கும் இடமளவும் நசித்துப்போய் விடும்.

ஸப்த ரிஷிகளுக்கு மேலே வடபுறத்திலே துருவன் இருக்கு மிடம் யாதுண்டோ, அது திவ்வியமாயும் மிகவும் ஒளியுள்ள தாயு மிருக்கின்ற மூன்ருவது ஆகாச ஸ்தானம். அது விராட் புருஷனுக்கு இருதய நாடி ஸ்தானமானது பற்றி அங்கே விஷ்ணு எழுந்தருளி யிருக்கின்ருர். ஆகையால் அதற்கு விஷ்ணுபதம் என்று பேருண்டா யிருக்கின்றது: அது காமாதி தோஷங்களைக் கழித்தும் பரமாத்துமாவினிடத்தில் மனதை நிலைப்படுத்தின யோகிகளுக்கு புண்ணியபாவ கருமங்களெல்லாம் நசித்தபோது அடையத்தக்கஇடமா யிருக்கின்றது. யோகிகள் பாவபுண்ணியங்கள் ஒழிப்தபனல் சுகதுக்கானுபவரூப சம்சார ஹேது இல்லாதவர்களாய், எந்த உத்தமமான விடத்திற்சென்று ஆனந்தத்தோ டிருப்பார்களோ அதுதான் ஸ்ரீ விஷ்ணுவினுடைய பரமபதம். லோக ஸாக்ஷிகளான தருமன், துருவன் முதலியமகாத்மாக்கள்எங்கேயிருந்துகொண்டு அந்த ஸ்ரீவிஷ்ணுவினுடைய ஆட்சிக்குச் சமானமான செல்வமாகிய இந்திரிய வெற்றியினலே சேர்ப்பட்டிருக்கின்ற யோகப் பெருமை யுள்ளவர்களால் விளங்குகின்ருர்களோ, அது தான் ஸ்ரீவிஷ்ணுவினுடைய பரமபதமாம். ஜீவ ஜடங்களெல்லாம் எங்கே நெடுக்காகவும் குறுக்காகவும் கோர்க்கப் பட்டவையாய் எங்கே யிருப்பனவாய் எங்கே இனி யுண்டாகுமவையா யிருக்குமோ அது ஸ்ரீ விஷ்ணுவினுடைய மேலான பதமாம். எது ஆகாசத்திலே பரவநிற்கின்ற சூரியனைப்போல் அடங்கியமனதிற்குச் சுத்த விவேக ஞானத்தினல் பிரத்தியக்ஷமாய் விளங்குமோ அது ஸ்ரீவிஷ்ணுவினுடைய உத்தமமான விடமாம். அங்கே சென்றவர்கள்மறுபடியும் ஸம்ஸாரப்பற்றையடையாமல் ப்ரஹ்மாவோடுகூட முக்தியை அடைவார்கள். ஆகையால்அது கிரம முத்திஸ்தானமனது பற்றி மோக்ஷஸ்தானம் போல் பரமபதமென்று கூறப்பட்டது.

அது உலகாதாரமான படியைச் சொல்லுகிறேன் கேளும். மகாஒளியுள்ள துருவனைவன் அங்கே நடு மேடு போல நிலைப்பிக்கப்பட்டிருக்கின்ருனன்ருே, அந்தத் துருவனிடத்தில் சகல கிரஹ நக்ஷத்திரங்களும் ஸ்தாபிக்கப்பட்டு இருக்கின்றன. அந்தக்கிரஹநக்ஷத்திரங்களில் மேகங்கள் நாட்டப்பட்டுஇருக்கி

ன்றன். அக்கார்களிலே மழை ஏற்படுத்தப்பட்டு இருக்கின்றது. மழையானது எல்லா மூலிகைகளின்மூலமாய்ச் சிருஷ்டிக்குக் காரணமாயும் தேவர்கள் முதலானுர்க்குவளர்ச்சிஹேதுவாயும் இருக்கின்றது! அதனுல் நெய்முதலிய ஹவிஸ்ஸுக்களின் ஆஹுதி மூலமாகத் தேவர்கள் திருப்தி யடைந்தவர்களாய். லோக சிருஷ்டிக்கும் இருப்பிற்கும் காரணமாகின்றுர்கள். இப்படி இந்த விஷ்ணு பதமென்கின்ற பரிசுத்தமான மூன்றும் ஸ்தானமானது மூன்றுலோகக்களுக்கும்ஆதாரமாயும் வளர்ச்சிக்குஹேது வாயும் இருக்கின்றது.

ஓ விப்பிரோத்தமனே! மேலும் அந்த விஷ்ணுபதத்தின் பரிசுத்தப் பெருமையைகேளும். அங்கிருந்து தான்எல்லாப்பாபங் களையும் நாசஞ்செய்யும் வன்மையுடைய கங்கைஎன்னும் நதியானது உண்டாகி, தேவஸ்திரீகளுடைய சரீரத்தின் குங்குமப் பூச்சினல் பொன்னிறமுடையதாய் விளங்குகின்றது. ஸ்ரீ விஷ்ணுபகவானுடைய இடது திருவடியின் கட்டைவிரலின் நகத்திலுண்டான பித்வாஹத்தினின்றும் பெருகிவருகின்ற அந்தக் கங்காநதியைத் துருவனெனவன் இரவும்பகலும் பெரும் பத்தியோடு சிரத்தில் வகிக்கின்றுன். பிறகு ஸப்தரிஷிகள் பிராணுயாமம் செய்துகொண்டு, அந்தக் கங்கையின் அலைகளினல் ஜடைகள் மிதக்கத் தாங்கப்பட்டு, அகமர்ஷண ஸ்நானஞ்செய்துகொண்டு இருக்கிறுர்கள். பின்பு அந்தக் கங்காநதியின் ஜலப் பெருக்கினலே சந்திரமண்டலமானது நன்றாக நனைக்கப்பட்டதாய் இரவில் அதிக காந்தியடைந்து விளங்குகின்றது. அதன்பின் சந்திரமண்டலத்தை விட்டுப்புறப்பட்டு மேருபருவதத்தின்மேல் விழுந்து, சீதா அளகநந்தா சக்ஷுர் பத்திரை என்கிற பெயர்களை யடைந்து நான்கு திக்குகளிலும் இவ்வுலகத்தை நன்குசுத்தஞ் செய்யும்பொருட்டு இறங்கிவருகின்றது. அந்த நான்கு பிரிவில் தென்பக்கத்தில் வருகின்ற அளகநந்தை என்னும் கங்கைப்பிரிவை சிவன் மகா பக்தியோடு நூறு வருஷத்துக்கு மேலானகாலமும் தன் சிரஸில் தரித்துவிட, அது அந்தச் சிவனுடைய ஜடாமகுடத்தினின்றும் தரையில் விழுந்து, ஸகர புத்திரர்களுடைய நொறுங்கிப்போயிருந்த எலும்புகளை நனைத்து, அதின்மூலமாய் அந்தப்பாவிகளையும் சொர்க்கஞ்

சேரும்படி செய்தது. இன்னும் அதின் பெருமையைச் சொல்லுகின்றேன். அந்த மகாநதியில் ஸ்நானஞ் செய்தமாத்திரத்தில் சகல பாவங்களும் போவதுமன்றி பெரும்புண்ணியமும் உண்டாகும். புத்திராதிகள் அதின் ஜலத்தினால் தங்கள் பிதுருக்களுக்கு ஒருதரம் தர்ப்பணஞ் செய்வார்களாகில் அதனால் அந்தப் பிதுர்க்கள் நூறுவருஷமட்டும் ஒப்பற்ற திருப்தியடைவார்கள். அந்தக் கங்காநதியின் கரையில் பிராமணரும் க்ஷத்திரியரும் யக்கியேச்சுவரனை ஸ்ரீ புருஷோத்தமனைபெரிய யக்கியங்களினாலே வழிபட்டு இவ்வுலகத்திலும் மேலுலகத்திலும் மிகுந்த செல்வத்தை அடைந்தார்கள். யோகிகளும் அதின் தீர்த்தத்தில் ஸ்நானமாடிப்பாவங்கள்நசிக்கப்பெற்று ஸ்ரீகேசவனிடத்தில் சித்தலயத்தினால் மோக்ஷானந்தமும் பெற்றார்கள். அந்தக்கங்கையானது தன்னில் மூழ்குகின்றவருக்கும் தன்னைபருகுகிறவருக்கும் துதிப்பவர்க்கும் தொடுபவருக்கும் விரும்புகின்றவருக்கும் காண்பவருக்கும் கேட்பவருக்கும் சகல பாவநிவர்த்தி செய்யும்படியான பெருமையையுடையது. நூறு காதத்திற்கும் அப்புறமிருந்தாலும் கங்கைகங்கை யென்று நாமசங்கீர்த்தனஞ் செய்தவர்களுக்கும் மூன்று பிறவிகளினாலே நேர்ந்திருக்கின்ற பாவங்களை நசிப்பிக்கும்.

யதஸ் ஸா பாவநாயாலம் த்ரயாணாம் ஜகதாமபி ।
ஸம்ஹ்ருதா பரம் தத்ர த்ருதீயம் ஸவிதுஃ ||

இவ்விதம் மூவுலகங்களையும் சுத்தஞ்செய்யத்தக்கதான கங்காநதி யவதரிக்கும்படியாக அந்த ஸ்ரீ விஷ்ணுபதமானது விளங்குகின்றது.

எட்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஒன்பதாம் அத்தியாயம்

சிம்சுமார சக்கரவர்ணனை

தாராமயம் பகவத: ஶிம்ஶுமாராக்ருதி ப்ரபோ: ।
திவி ரூபம் ஹரேர் யத்து தஸ்ய புச்சே ஸ்திதோ த்ருவ: ॥

கேளும், மைத்திரேயரே! மஹாபிரபுவான ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவினுடைய, சிம்சுமாரம் (முதலை) என்கிற ஜந்துபோலே அமைத்திருக்கின்ற நக்ஷத்திரக் கூட்டமாகிய வடிவம் யாதொன்றுறுண்டோ அதின் வாயிலில் துருவனிருக்கின்றான். அந்தத் துருவன் அங்கிருந்து சுற்றிக்கொண்டு சந்திர சூரியாதி கிரகங்களையெல்லாஞ் சுற்றித்திருப்ப, அவைகளும் சக்கரம் போலே அவனைச்சுற்றித் திரும்புகின்றன. சந்திர சூரியர்களும், மற்றுமுள்ள கிரஹங்களும், நக்ஷத்திரங்களும், காற்றின் வடிவான கயிறுகளினாலே கட்டப்பட்டுத் துருவனிடத்தில் நிலைப்பெற்றிருக்கின்ற ஆகாயத்திலேயிருக்கும் நக்ஷத்திர ஸமூஹமெல்லாம் சிம்சுமாரமென்கிற ஜந்துவைபோலே காணப்படுன்கிறதென்றேனே, அதன் இருதயத்திலே சகல ஒளியுள்ள உலகங்களுக்கும் ஆதாரபூதனான ஸ்ரீமந்நாராயணன் எழுந்தருளி இருக்கின்றான். உத்தானபாதனுடைய புத்திரனான துருவன் அந்த லோகநாதனை உபாஸித்து நக்ஷத்திரமயமான அந்தச்சிம்சுமாரத்தின் வாலினிடத்திலேயிருக்கிறான். அந்தச் சிம்சுமாரத்திற்கு ஆதாரம் ஸ்ரீயப்பதி. அந்தச் சிம்சுமாரமோ துருவனுக்கு ஆதாரம். அந்தத் துருவன் சூரியனுக்கு ஆதாரம். அந்தச் சூரியனே தேவாசுர மனுஷ்யாதி சகலத்துக்கும் ஆசிரயம். அது எப்படியெனில், சூரியன்தான் ரஸவத்தான ஜலங்களை எட்டு மாதங்களினாலேவாங்கி வருஷிக்க, அந்த வருஷத்தினாலே சகல ஜந்துக்களுக்கும் உதவியான உணவு தானியங்கள் உண்டாகின்றன. அன்னத்தினாலேதான் சகல ஜகத்துமுண்டாகி வளர்கின்றன; மேலும் சூரியன் தன் கோரமான கிரணங்களினாலே லோகத்திலிருந்து தண்ணீரை இழுத்துச் சந்திரனிடத்திலே பெய்ய, அந்

தச் சந்திரனும் வாயுவடிவமான நாடி மயங்களான வழிகளி ஞல் ஆவியும் நெருப்பும் காற்றுமான வடிவுள்ள மேகங்களிலே சேர்ப்பிக்க அம் மேகங்களினின்றும் ஜலமானது உலகத்திலே விழுகின்றது. அந்த மேகங்களினின்றும் தண்ணீர் நழுவி விழாமையாலே அம் மேகங்களுக்கு அப்ரங்கள் என்று பெயர் வந்தது. ஆனலும் காற்றினல் அம்மேகங்கள் அலைக்கப்பட்ட காலத்தி லுண்டான காரணத்தினல் அந்த மேகநீர் பலதுளி களாகி விழுகின்றது. ஆறுகளிலிருக்கின்ற ஜலம், ஸமுத்திரங் களிலுள்ள ஜலம், பூமியிலுண்டாகிற ஜலம், பிராணிகளி லுண் டாகிற ஜலம் ஆகிய நால்வகை ஜலத்தையும் கிரஹித்துத் தான் சூரியன் வருஷிக்கின்ருன். அன்றியும், ஆகாய கங்கையின் ஜலத்தைத் தன் கிரணங்களாலே கொண்டு மேகங்களிற் சேர்க் காமலே வருஷிப்பதுமுண்டு. அந்தப் பரிசுத்த தீர்த்தம் படு வதினல் மனிதன் பாவந்தீர்ந்து நரக மடைவதில்லை. அந்த ஸ்நானம் திவ்விய ஸ்நானமென்று சொல்லப்படும். ஓ முனிவரே! சூரியன் காணப்பட்டுக்கொண்டே யிருக்கையில் எந்தநீர் மேக மின்றி ஆகாயத்தி னின்றும் விழுகின்றதோ அதுதான் ஆகாய கங்கா ஜல மெனப்படும். அன்றியும் கிருத்திகைமுதலான ஒற் றைப்பட்ட நக்ஷத்திரங்களிலே சூரியன் விளங்கிக்கொண்டே யிருக்க, ஆகாயத்தினின்றும் விழுகின்றதீர்த்தமான்து திக்கஜ ங்களிலே வருஷிக்கப்படுகிற ஆகாய கங்காஜல மென்னப்படும். ரோகிணிமுதலான இரட்டைப்பட்ட நக்ஷத்திரங்களிலே சூரின் பிரகாசிக்கையில் மேகமில்லாமல் வானத்தினின்றும் உதிரு கின்ற தண்ணீர், சூரியன் பொழியும் ஆகாய கங்காஜல மென் னப்படும். எந்தத்தண்ணீரானது மேகங்களினல் வருஷிக்கப் படுகின்றதோ அது, பிராணிகளின்பிழைப்புக்காகப் பயிர் களைப் பொஷிக்கும் அமுதமென்று சொல்லப்படும். இவ்வித மாக மழையினலே பயிர்கள் பயன்கொடுக்குமளவும் போஷிக் கப்பட்டனவாகி நிற்க, அவைகளைக்கொண்டு சாஸ்திரக் கண் களையுடைய மனிதர், விதிப்படி பலவகைப்பட்ட யக்ஞங் களைச் செய்து தேவதைகளைத் திருப்தி பண்ணுகின்ருர்கள். இவ்விதமாய் யாகங்களும், வேதங்களும், பிராமணதி ஜாதிக ளும், தேவர்களும் பசு பக்ஷியாதிகளுமான இந்த வுலகமெல் லாம் மழையினலேயே தாங்கப்பட்டு இருக்கின்றன. ஏனெ

னில், அம்மழைதான் அன்னத்தை விளைவிக்கின்றது. அம்மழையை உண்டாக்குகின்றவன் கதிரவனுக்கு ஆதாரமான துருவன். அந்த துருவனுக்கு ஆதாரம் சிம்சுமார சக்கரம்.

𑌹𑍃𑌦𑌿 𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌶𑌿𑌂𑌶𑍁𑌮𑌾𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌃।
𑌭𑌰𑍍𑌤𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌮𑌾𑌦𑌿𑌭𑍂𑌤𑌃 𑌸𑌨𑌾𑌤𑌨𑌃॥

அச்சக்கரத்துக்கு ஆதாரம் ஸ்ரீமந்நாராயணன். இப்படி ஸ்ரீமந்நாராயணன் அந்த சிம்சுமார சக்கரத்தின் மத்தியத்திலிருந்துகொண்டு சகலபிராணிகளையும் இருக்கும்படி தாங்கிக்கொண்டிருக்கின்றான்.

ஒன்பதாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பத்தாம் அத்தியாயம்

சூரியரதத்தின் விசேஷம்

𑌸𑌾𑌶𑍀𑌤𑌿𑌮𑌣𑍍𑌡𑌲𑌶𑌤𑌂 𑌕𑌾𑌷𑍍𑌠𑌯𑍋𑌰𑌨𑍍𑌤𑌰𑌂 𑌦𑍍𑌵𑌯𑍋𑌃।
𑌆𑌰𑍋𑌹𑌣𑌾𑌵𑌰𑍋𑌹𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌭𑌾𑌨𑍋𑌰𑌬𑍍𑌦𑍇𑌨 𑌯𑌾 𑌗𑌤𑌿𑌃॥

கேளும்: மைத்திரேயரே ! சூரியன் சஞ்சரிக்கின்ற தக்ஷிணாயன உத்தராயண எல்லைகளின் நடுவாகிய கிராந்தி வட்டங்கள் நூற்றெண்பத்து மூன்று. அந்த மண்டலங்களிலேதான் சூரியன் உத்தராயணத்தில் ஏறுவதும் தக்ஷிணாயணத்தில் இறங்குவதுமான முந்நூற்றறுபத்தாறு நடைகளினாலே ஒருவருஷத்தைக் கழிக்கின்றான். அந்தச் சூரிய ரதமானது சூரியர்களாலும் ரிஷிகளாலும் கந்திருவராலும் அப்ஸரசுக்களாலும் இயக்கர்களாலும் ஸர்ப்பங்களினாலும் ராக்ஷஸர்களினாலும் ஏறப்பட்டிருக்கும்; எவ்விதமெனில்; அந்த ரதத்தில் சித்திரைமாதத்தில் தாதா என்கிற ஆதித்யனும், கிருதஸ்தலை என்கின்ற அப்ஸரசும், புலஸ்தியர் என்கின்ற ரிஷியும், வாஸுகியென்

கிற ஸர்ப்பமும், ரதபிருத் என்கிற இயக்கனும்; ஹேதி என்கிற ராக்ஷஸனும், தும்புருஎன்கின்ற கந்தருவனும் இருப்பார்கள். வையாசிமாதத்தில் அர்யமா என்கிற திவாகரனும், புலஹன் என்னும்ரிஷியும், புஞ்சிகஸ்தலே என்கின்ற அப்ஸரசும், ரதௌஜஸ் என்கின்ற யக்ஷனும், கச்சவீரன் என்கின்ற ஸர்ப்பமும், நாரதன் என்னுங் கந்திருவனும், பிரஹேதி என்னும் ராக்ஷஸனும் வஸிப்பார்கள். ஆனிமாதத்தில் மித்திரன் என்கின்ற பாநுவும், அத்திரி என்கிறரிஷியும், தக்ஷகன் என்கிற ஸர்ப்பமும், பவுருஷேயன் என்கிற ராக்ஷஸனும், மேனகைஎன்கிற அப்ஸரசும், ஹாஹா என்கிற கந்திருவனும், ரதஸ்வனன் என்கிற யக்ஷனும் ஏறியிருப்பார்கள். ஆடிமாதத்திலே வருணன் என்கின்ற தினகரனும், வஸிஷ்டர் என்கிறரிஷியும், ஸகஜயை என்கிற அப்ஸரசும், ஹூஹூ என்கிற கந்தருவனும், நாகன் என்னும்ஸர்ப்பமும், ரதன்என்கிற ராக்ஷதனும், சித்திரன் என்கிற யக்ஷனும் இருப்பார்கள். ஆவணிமாதத்தில் இந்திரன் என்னுஞ் சூரியனும், விசுவாவசு என்னுங் கந்திருவனும், சுரோதா என்னும் யக்ஷனும், ஏலாபுத்திரன் என்னுஞ் ஸர்ப்பமும், அங்கிரஸ் என்கிற ரிஷியும், பிரமலோசைஎன்னும் அப்ஸரசும்: சர்ப்பி என்னும் அரக்கனும் இருப்பார்கள். புரட்டாசியில் விவஸ்வான் என்னும் கதிரவனும், பிருகு என்னும்மகரிஷியும், அநுமிலோசா என்கிற அப்ஸரசும், சங்கபாலன் என்கிற ஸர்ப்பமும், வியாக்கிரன் என்கிற அரக்கனும், உக்கிரஸேனன்என்கிற கந்தருவனும், ஆபூரணன் என்னும் யக்ஷனும் அதிலிருப்பார்கள். ஐப்பசியில் பூஷாஎன்கின்ற தினகரனும், வசுருசிஎன்னுங் கந்திருவனும், வாதன்என்னும் ராக்ஷஸனும், தனஞ்சயன் என்னுஞ் ஸர்ப்பமும், கவுதமர் என்னும்ரிஷியும், கிருதாசீ என்னும் அப்ஸரசும், ஸுஷேணன் என்னும்யக்ஷனும் இருப்பார்கள். கார்த்திகையில் பர்ஜனியன் என்னுஞ் சூரியனும், விசுவாவசு என்கின்ற கந்தருவனும், பரத்துவாஜர் என்னும் ரிஷியும், ஐராவதம் என்னும் ஸர்ப்பமும், விசுவாசி என்னும் அப்ஸரசும், ஸேனஜித்து என்னும் யக்ஷனும், ஆப என்னும் இராக்ஷதனும் கூடவாசஞ் செய்வார்கள். மார்கழியில் அம்சன் என்கிற சூரியனும், காசிபர் என்கிற ரிஷியும், தார்க்ஷயன் என்கிற யக்ஷனும், மகாபத்துமன் என்னும் ஸர்ப்பமும், வித்தியு

யுத்து என்னும் ராக்ஷஸனும் சித்திரஸேனன் என்னுங் கந்தருவனும், ஊர்வசி, என்னும் அப்ஸரசும் ஒருமித்திருப்பார்கள். தைமாதத்தில் பகன்என்னுஞ் சூரியனும், கிரது என்கின்றரிஷியும்,ஊர்ணுயு என்கின்ற கந்தருவனும்,ஸபூர்ஜன் என்கிறராக்ஷஸனும், கார்க்கோடகன் என்னுஞ் ஸர்ப்பமும், அரிஷ்டநேமி என்கிற யக்ஷனும், பூர்வசித்தி என்னும் அப்ஸரசும் இருப்பார்கள். மாசி மாதத்தில் துவஷ்டா என்கின்ற சூரியனும், ஜமதக்கினி என்கிற ரிஷியும் தமை என்னும் அப்ஸரசும், கம்பளன் என்னும் ஸர்ப்பமும், பிரம்மாபேதன் என்னும் ராக்ஷஸனும், ஹ்ருதசித்து என்னும் யக்ஷனும், திருதராஷ்டிரன் என்னும் கந்தருவனும் வசிக்கின்றார்கள். பங்குனியில் விஷ்ணு என்கிற சூரியனும், விசுவாமித்திரன் என்கிற ரிஷியும், ரம்பை என்கிற அப்ஸரசும், சூரியவர்ச்சஸ் என்கின்ற கந்தருவனும், பத்தியஜித்து என்கின்ற யக்ஷனும், அசுவதரன் என்கிற ஸர்ப்பமும், யக்கியாபேதன் என்கின்ற ராக்ஷஸனும் வாசஞ்செய்வார்கள். கேட்டீரோ மைத்திரேயரே! இப்படி ஒவ்வொரு மாதத்திற்கு எவ்வேழு பேராக இவர்களெல்லாம் ஸ்ரீ விஷ்ணு சக்தியினால் பரவப்பட்டு உலகப் பிரகாச நிமித்தமாய்ச் சூரிய ரதத்தில் இருக்கின்றார்கள். இவர்களுடைய செய்கைகளைக் கேட்பீராக, அந்த மண்டலத்தில் பிரகாசிக்கின்ற சூரியனுக்கு தேஜஸ் பெருகும்படி துதிக்கின்றார்கள்; கந்தருவர் கானஞ் செய்கின்றார்கள்; அப்ஸரப்பெண்கள் ஆடுகின்றார்கள்; இராக்கதர் சூரியனுக்குப் பின்செல்லுகின்றார்கள்; ஸர்ப்பங்கள் சுமக்குகின்றன; இயக்கர் கடிவாள முதலானவற்றைத் தாங்கிப் பிடித்துக்கொண் டிருக்கின்றார்கள்; இவர்களல்லாமல் வாலகிலியர் என்கின்ற மகரிஷிகள் எப்போதும் சூரியனைச் சூழ்ந்து வழிபட்டுக்கொண்டு இருக்கின்றார்கள்.

ஸாந்நித்யம் ஸததம் ஸ்ரீ ஸூர்யஸ்ய ஸப்தகா:।
ஸந்நிதௌ ஸர்வகாலம் ஸ்ரீ ஸேவந்தே ஸ்வஸ்த்யயநம் ஸதா:॥

இப்படி சூரிய மண்டலத்திலே வாஸஞ் செய்கின்ற ஏழுகணங்களும் அந்தந்தச் சமயங்களிலே பனிவெப்பம்

தண்ணீர் இவைகளைப் பெய்வதற்குக் காரணமாய் இருக்கின்றன.

பத்தாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று

பதினோராம் அத்தியாயம்

சூரியனுடைய கிரியா விசேஷம்

யதேதத் பகவாநாஹ கண: ஸப்தவிதோ ரவே:|
மண்டலே ஹிமதாபாதே: காரணம் தந்மயா ச்ருதம்||

இவ்விதம் ஸ்ரீ பராசரமஹரிஷி அருளிச்செய்ததைக்கேட்டு, மைத்திரேய முனிவர் வினவுகின்றார், சூரியமண்டலத்தில் பனிவெப்பம் மழை இவற்றிற்குக் காரணமாக ஏழுகணங்கள் இருக்கின்றனவென்றும், அந்தக் கந்தருவர், யக்ஷர், ராக்ஷசர், முனிவர், வாலகில்லியா, அப்ஸரசுகள், நாகர் இவர்களுடைய தொழில் இன்னின்னதென்றும் தேவரீர் அருளிச்செய்தீர், ஆனால் சூரியனுடைய தொழில் இன்னது என அருளிச்செய்தீரில்லை. அந்தக் கணங்களே பனி வெப்பம் தண்ணீர் இவற்றைப் பொழியுமானால் சூரியனுக்குக் காரியம் என்ன? சூரியனாலே மழையுண்டாகின்றதென்று தேவரீர் முன்னம் அருளிச் செய்தீர். அன்றியும் ஜனங்கள் சூரியன் உதயமாகி உச்சியில் வந்து அஸ்தமிக்கின்றான் என்று சொல்லுகின்றார்கள். இப்படிப்பட்ட செய்கைகள் இந்த ஏழுகணங்களுக்கும் பொதுவாகவேயிருக்குமானால் சூரியனுக்கு விசேஷமாய்ச் சொல்வதென்ன? இந்த விவரம் அருளிச்செய்யவேண்டும் என, ஸ்ரீபராசரர் கூறியருள்கின்றார்.

ஓ மைத்திரேயரே! இருக்கு யசுஸ் சாமம் என்கின்ற மூன்று வேதவடிவாகிய விசேஷமான ஸ்ரீவிஷ்ணு சக்தியே சூரிய வடிவமாகிப் பிரகாசித்துக்கொண்டு காய்வதுமல்லாமல்,

உலகத்தின் பாவத்தையும் போக்கிக்கொண்டு இருக்கின்றதனாலே அந்த மண்டலத்தில் நிவாசஞ்செய்கின்ற ஆதித்தன் முதலான் கணங்கள் ஏழினும் அந்த ஆதித்தனே பிரதானம். அந்தந்த மாதத்தில்வருகின்ற சூரியனிடத்திலே மூவ்வேதமயமான ஸ்ரீ விஷ்ணு சக்தியானது பிரவேசித்து விளங்குகின்றது. விடியற் காலத்திலே இருக்குகளும், மத்தியான்ன காலத்திலே யஜுஸுகளும், சாயங்காலத்திலே ஸாமங்களும் சூரியனை உடலாகவுடைய சூரியனுக்குள்ளே விளங்குகின்ற ஸ்ரீவிஷ்ணுவைத் துதிக்கின்றன. இந்த இருக்கு முதலிய மூன்றுவேதங்களும் ஸ்ரீ விஷ்ணுவுக்கு உடலாயிருக்கின்றன. இந்த ஸ்ரீ விஷ்ணுசக்தியானது சூரியனுக்குள்ளே மாத்திரமன்று, பிரம்மாதிகளுக்குள்ளும் பிரவேசித்து அந்தந்தக் காரியங்களை நடத்துகின்றது. சிருஷ்டி முதலில் இருக்கு வேதமயமான பிரம்மாவாகவும், ஸ்திதியிலே யஜுர் வேதமய மான விஷ்ணுவாகவும், முடிவில் சாமவேத மயமான ருத்திரனாகவும் ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய சக்தியானது பிரகாசிக்கின்றது. ஆதலால், உருத்திர சம்பந்தமான சாமத் தொனியானது * அசுத்தமென்றெண்ணப்படுகின்றது. இவ்வாறு வேதத்திரய ரூபமான ஸ்ரீ விஷ்ணுவினுடைய சுத்த சாத்துவிகசத்தியானது தன் சரீரமாயிருக்கின்ற ஏழு கணங்களுக்குள்ளே சூரியனிடத்திலே அதிகமாகப் பிரவேசித் திருக்கின்றதனாலே சூரியன் அதிகமாய்ப் பிரகாசித்துக்கொண்டு லோகத்திலுண்டான அந்தகாரங்களையெல்லாம் நாசஞ்செய்கின்றான். இப்படிக்கு வேதமயமான ஸ்ரீ விஷ்ணு சக்தியின் உட்பிரவேசாதிசயத்தினால் சூரியன் முக்கியமானதைப்பற்றியே அச்சூரியனை ரிஷிகள்

* அசுத்தமாவது மற்றருக் யஜுர்வேதமோதுங்காலத்தில் இந்த சாமவேதத்தை யோதினால், அப்பொழுது அசுத்தமாம். ஸ்வரூபத்தாலே சுத்தமென்பதல்ல. காலத்தாலும், இடத்தாலும், நிலைமையாலும் ஒவ்வோர் வஸ்துவிற்கு அசுத்தத்தன்மை ஏற்படும். ஸாமவேதமானது அந்தணார்க்குப் பிறப்பிடமென யஜுர்வேதத்திலேயே கூறப்பட்டிருப்பதாலும், வேதங்களுக்குள் யான் ஸாமவேதமென ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானால் கீதையில் கூறப்பட்டிருப்பதாலும், ஸாமவேதம் ஸ்வரூபத்தால் அசுத்தமெனச்சொல்வது நியாயமன்று, பிதுருகாரியத்திலும் ருத்திரஸ்துதியிலும் ஸாமவேதமே மேன்மையானது, மற்ற வேதமோதுங்காலீது ஓதக்கூடாத அசுத்தத் தன்மையைக் காலரூபத்தாலடைகிறது.

துதித்துக்கொண்டும், கந்தருவர் பாடிக்கொண்டும், அப்ஸரஸுகள் ஆட்டத்தினுற் களிப்பித்துக்கொண்டும், இராக்கதர் பின்தொடர்ந்துகொண்டும், நாகர் எடுத்துக்கொண்டும், இயக்கர் கயிற்றைப் பிடிப்பதனுல் ஸேவித்துக்கொண்டும், வாலகிலியர் வழிபட்டுக் கொண்டும் வருகின்றூர்கள்.

அம் மண்டலத்தில் சக்திரூபத்தைத் தரித்திருக்கின்ற ஸ்ரீ விஷ்ணுவானவன் சொற்கணங்களைப்போலே தோன்வதுமில்லை, அழிவதுமில்லை. அந்தச் சொற்கணமும் ஸ்ரீவிஷ்ணுவைக்காட்டிலும் வேறுதான். அனுப்பிரவேசவிதம் எப்படியென்றூல், ஒரு ஸ்தம்பத்திலிருக்கின்ற கண்ணுடிக்குச்சமீபத்தில் எவனெவன் வருகின்றூனே அவனவனெல்லாம் தன்னுடைய நிழலை அக்கண்ணுடியிற் காணும்படி அதன் காந்தியை யடைவது போலே, அம்மண்டலத்திலே ஸ்திரமாயிருக்கின்ற ஸ்ரீ விஷ்ணுவின் சக்தியை அங்கே மாதந்தோறும் வருகின்ற சூரியன் அடைகின்றூன். அவ்விதமான சூரியன் பிதுர்க்கள் தேவர்கள் மனுஷியர் முதலானுரைத் திருப்தி செய்துகொண்டு இராப்பகலுக்குக் காரணமாய்ச் சுற்றிக்கொண்டு இருக்கின்றூன். பிதுர்க்கள் முதலானுருக்குத் பூர்த்திசெய்யும்விதம் எப்படியென்றூல், சூரிய கிரண பிரபாவத்தினுல் நிறைக்கப்பட்டு அமிர்தமயமா யிருக்கின்ற சந்திரனைக் கிருஷ்ணபக்ஷத்தில் அக்னிமுதலான தேவதைகள் ஒவ்வொரு கலையாகப் பானஞ் செய்கின்றூர்கள். இவ்விதம் சதுர்த்தசி வரையில் தேவதைகள் பானஞ்செய்துமிகுக்திருக்கின்ற இரண்டுகலைகளுள் ஒன்றை அமாவாசையில் பிதுர்க்கள் பானஞ்செய்கின்றூர்கள்; இதுதான் அவர்கள் பூர்த்தியடையும் விதமென்றறியும். பூமியிலிருந்து தன்கிரணங்களினுலே இழுக்கப்படும் ரஸபாகத்தை மறுபடியும் மழையாகப் பொழிந்து பயிர்களைவளர்த்தி மனுஷ்யாதிகளைச் சூரியன் பூர்த்திசெய்கின்றூன், என்பதைமுன்னமேயேசொன்னேன்.

வக்ஷத்ரூவிம்தா ஜெவாநாம் வித்ரூணம் ஜெவகூரவிகீழு।
ஸஸுத்ரூவிம்வ ஊத்ரூாநாம ஜெஜெதுயாகஃ ஃயஜுகி॥

இவ்விதமாய்ச் சூரியபகவான் தேவர்களுக்குப் பக்ஷ திருப்தியும், பிதுர்க்களுக்கு மாத திருப்தியும், மனுஷ்யாதிகளுக்குத் தின திருப்தியும் பண்ணிக்கொண்டு பிரகாசிக்கின்றான்.

பதினோராம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பன்னிரண்டாம் அத்தியாயம்.

சந்திராதிமண்டல வர்ணனை

𑌰𑌥𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌚𑌕𑍍𑌰𑌃 𑌸𑍋𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌕𑍁𑌨𑍍𑌦𑌾𑌭𑌾𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌾𑌜𑌿𑌨𑌃 ।
𑌵𑌾𑌮𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌤𑍋 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾 𑌦𑌶 𑌤𑍇𑌨 𑌚𑌰𑌤𑍍𑌯𑌸𑍌 ॥

கேட்பீர் மைத்திரேயரே! சந்திரனுடைய தேரானது மூன்றுசக்கரங்களையுடையதாய் முல்லைப்பூ வர்ணங்களான பத்துக்குதிரைகள் இடப்புற வலப்புறங்களில் கட்டப்பட்டதாய் இருக்கின்றது. துருவனை ஆதாரமாகக்கொண்டு வேகமுள்ளதாயும் இருக்கின்றது. அத்தேரினாலே சந்திரன் நாகவீதிமுதலான வீதிகளை யடைந்திருக்கின்ற நக்ஷத்திரங்களிலே ஸஞ்சரித்துவருகின்றான். சூரியகிரணங்களுக்கு எப்படியோ அப்படியே அந்தச் சந்திரனுக்கும் உதயாதி காலங்களிலே குறைவு வளர்ச்சி முறையுண்டு. சூரிய ரதத்தின் குதிரைகளைப்போலே ஜலத்திற் பிறந்த அந்தச் சந்திர ரதத்தின் குதிரைகளும் கல்பத்தின் ஆதியிலே ஒரேதரம் இரதத்திற் கட்டபட்டவைகளாய் அதன் முடிவு வரைக்கும் வகித்துக்கொண்டிருக்கின்றன. தேவதைகளாலே பானஞ் செய்யப்பட்டு ஒருகலையோடு மிகுந்திருக்கின்ற அந்தச் சந்திரனைச் சூரியன் ஒருகிரணத்தினாலே முன்பு தேவர்கள் பானம்பண்ணின கிரமப்படி ஒவ்வொருநாளுக்கு ஒவ்வொரு கலையாக வளர்த்து நிறைக்கின்றான். இப்படி அரைமாதத்தினாலே சந்திரனிடத்திலே நிறைக்கப்படுகின்ற அமுதத்தை முப்பத்து மூவாயிரத்து முந்நூற்று முப்பத்து மூன்று அமிர்தபானர்களாகிய தேவர்கள் அச் சந்திரனைப்பானம் பண்ணுகிறார்கள். இப்படித் தேவர்களாலே பானஞ் செய்யப்பட்டு இரண்டுகலைகள் மிகுந்தவனாய் சந்திரன் சூரியகிரணங்களில்

மறைவதனல் சூரியமண்டலத்திற் பிரவேசித்தவன்போலாகி அமை என்கிற கிரணத்தில் வாஸஞ்செய்கின்றான் அதனால் அந்த நாள் அமாவாசை என்னப்படும். அந்நாளில் இராப்பகல் களில் சந்திரன் முந்தித் தண்ணீரிலும் பிந்திக்கொடி முதலான வைகளிலுமிருந்து, பிறகு முறையே சூரியனைச்சேருகின்றான். ஆனதினலே அந்தநாளில் எவனாகிலும் கொடிமுதலியவைகளை கிள்ளினாலும் இலையை உதிர்த்தாலும் பிரமஹத்திசெய்த பாவத்தையடைவான். கலாவடிவமான பதினைந்தாம் பங்கினாலே சந்திரன் சிறிது மிகுந்திருக்கின்ற அமாவாசையில் அபரான்ஹத்தில், குறைந்தவனான அந்தச்சந்திரனைப் பிதுர்க்கள் அமிர்தபானத்திற்காக வழிபட்டு அமுதமயமான அந்தப் பதினைந்தாங்கலையைப் பானஞ்செய்கின்றார்கள். சவுமியர் என்றும் பர்ஹிஷதர் என்றும் அக்கினிஷ்வாத்தர் என்றும் மூன்று பிரிவாயிருக்கின்ற பிதுர்க்கள் அமாவாசையில் சந்திரகிரணத்தினின்றும் ஒலிகின்ற அமுதத்தையுண்டு மேன்மையான மாஸதிருப்தியையடைகின்றார்கள். இவ்வண்ணமாய்ச் சந்திரன் அமுதமயங்களாயும் குளிர்ச்சி யுள்ளவையாயு மிருக்கின்ற ஜல பரமாணுக்களாலே சுக்கிலபக்ஷத்தில் தேவதைகளையும், கிருஷ்ணபக்ஷத்தில் பிதுர்க்களையும், புல்பூண்டு கொடி செடி முதலானவைகளையும் உண்டாக்குவதினாலேயும், நிலவால் சந்தோஷிப்பித்தலினாலேயும், மனுஷ்யமிருக பட்சி முதலானவைகளையும் பூர்த்தி செய்து வருகின்றான்.

இச் சந்திரகுமாரனான புதனுடைய ரதமானது வாயுஅக்கினி இவைகளினாலேபிறந்த பொன்னிறமான எட்டுக் குதிரைகளோடுகூடி, வரூதம் என்கிற முன்தாங்கும் அவயவமும் அநுகர்ஷம் என்கிற அடிதாங்கும் அவயவமும் உபசங்கம் என்கின்ற உட்காருமிடமும், பதாகை முதலான மற்ற அவயவமும் உடையதாகி விளங்குகின்றது. சுக்கிரனுடைய ரதமும் இப்படி அவயவாலங்காரங்களைப் பெற்றதாய், எட்டுக் குதிரைகள் கட்டினதாய், மிகப்பெரிதாய், தங்கமயமாய் விளங்கும். அங்காரகனுடையரதமும் பெரிதாய் அக்கினியிற் பிறந்தவைகளாய் பதுமராகரத்தினம்போலே சிவந்திருக்கின்றஎட்டுக்குதிரைகள் கட்டப்பட்டு விளங்குகின்றது. எட்டுவெள்ளைக்

குதிரைகள் கட்டபட்டதாய், தங்கமயமாகி விளங்குகின்ற பெரியரதத்திலே பிரகஸ்பதியானவர் இருந்துக்கொண்டு,ஒவ்வொரு ராசியில் ஒவ்வொருவருஷம் இருக்கின்றார். சனியானவன் ஆகாயத்திற் பிறந்த சித்திரவர்ணமான இரதத்தில் ஏறிக்கொண்டு மெல்லமெல்ல ஸஞ்சரிக்கின்றான்; இராகுவின் தேரானதுசிறிது வெண்ணிறமுடையதாய், வண்டின் நிறமுள்ள எட்டுக் குதிரைகள் கட்டபட்டதாய் இருக்கின்றது. இந்த ராகுவானவன் இப்படிப்பட்ட ரதத்தோடு சூரியனுக்குமேலே அந்தகாரமயமான மூன்றும் ஸ்தானத்திற் சஞ்சரித்துக் கொண்டு, பர்வகாலங்களிலே அங்கிருந்துமடங்கி பூமிமுதலானவைகளின் சாயையிலே உட்புகுந்து,சூரியசந்திரர்களை மறைத்துக் கிரஹணங்களைஉண்டாக்குகின்றான். அவ்வண்ணமே கேதுரதத்தில் கட்டியிருக்கின்ற குதிரைகள் எட்டும் செத்தைகொளுத்தின புகைவர்ணங்களாயும், அரக்கின் ரஸம்போன்ற வர்ணமுடையவைகளாயும் இருக்கும். இக்கேதுவும் இராகுவைப் போலவே சந்திரசூரிய கிரஹணங்களுக்கும் காரணமாகும்.

இப்படிச் சூரியன் முதலான நவக்கிரகங்களுடைய இரதங்கள் இருக்கும் கிரமத்தை உமக்குத் தெரியச் சொன்னேன். இந்தக் கிரஹ நட்சத்திரங்களுடைய மண்டலங்கள் எல்லாம் வாயுவடிவமான கயிறுகளிலே துருவனிடத்திலே கட்டப்பட்டு, தங்கள் தங்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கின்ற சாரத்தின்படி சுற்றிக்கொண்டு இருக்கின்றன. ஆகாயத்திலுண்டான மண்டலங்களவ்வளவையும் அவ்வளவு காற்றுக்கயிறுகளினாலேகட்டப்பட்டு, செக்கிழுக்கும் எருதுகள் தாங்கள்சுற்றிக்கொண்டே அச்செக்கையும் சுற்றிவிப்பதுபோல்,தாங்கள் சுற்றிக்கொண்டு தங்களுக்கு ஆதாரமான துருவனையும் சுற்றுவிக்கின்றன. அன்றியும் இந்தக்கிரஹமுதலானவையெல்லாம் காற்றின் வடிவான சக்கரத்தினால் தினந்தோறும் ஏவப்பட்டு, கொள்ளிக் கட்டையானது சுற்றுங்கால் சக்கரம்போல் காணப்பட்டுச் சுழல்வவதுபோலே சுழன்றுகொண்டு இருக்கின்றன. ஆதலால் அந்தக்காற்றுக்கும் பிரவகம் என்கின்றபேர் உண்டாயிருக்கின்றது. இதிருக்க முன்பு நான் சிம்சுமாரவடிவமான துருவாதார ரூபமென்று சொன்னேனே, அது இருக்கும்விதத்தை நன்றாய்க்கேளும், அந்த

ஸ்வரூபத்தைக் காண்கின்றவன் அன்று பகல் செய்தபாவத்தினின்றும் விடுபடுவதுமன்றி, அந்தச் சிம்சுமார சக்கரத்தில் எத்தனைநக்ஷத்ரங்கள்சேர்ந்திருக்கின்றனவோ அத்தனைவருஷங்களினளவும் சுகமாகச் ஜீவித்திருப்பான். நக்ஷத்திரரூபிகளான சிலதேவதைகள் அதன் அவயமாய் இருப்பார்கள். அதாவது அந்தச் சிம்சுமாரத்திற்கு, உத்தானபாதன் மேல் வாயிலிலும் யக்கியன் கீழ்வாயிலிலும், தருமன் தலையிலும், நாராயணன் இருதயத்திலும், அசுவினிதேவதைகள் கால்களிலும், வருணனும் அர்யமாவும் பின்தொடைகளிலும், ஸம்வத்ஸரம்குறியிலும், மித்திரன் அபானத்திலும், அக்கினியும் மகேந்திரனும் காசிபனும் துருவனும் வரிசையாகவாலிலும் இருக்கின்றார்கள். இந்த அக்னி முதலான நான்கு நட்சத்திரங்களும் மற்ற அவயவங்களிலுள்ள நட்சத்திரங்களைப் போலேஅஸ்தமிக்காமல் எப்போதும் காணப்பட்டுக்கொண்டே இருக்கும்.

ஓமைத்திரேயரே! நீர்வினவியபடி பூமியின்இருப்பும், அதில் பர்வதங்கள் சமுத்திரங்கள் தீவுகள்வருஷங்கள் முதலானவைகளின் இருப்பும், ஆகாயத்திலிருக்கும் கிரக நட்சத்திராதிகளின் நிலைமையும், கூடியவரையிற் சொன்னேன். மேலும் அதன் சுருக்கம் சொல்லுகின்றேன் கேளும். ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவின் சரீரமான ஜலம்பாதுண்டோ அதினின்றும்தாமரைப்பூப்போல பூமியானது பருவத சமுத்திராதிகளோடுகூட உண்டாயிற்று. ஆனதால் இந்தப்பூமியும் அவருடையசரீரமேயாம் இதுமாத்திரமே யன்று. சூரியாதி ஜோதிகளும், பூமிமுதலான உலகங்களும், வனங்களும், மலைகளும், திக்குகளும், நதிகளும், சமுத்திரங்களும், என்றும் இருக்கின்றதென்று சொல்லத்தகுந்த சித்தும், மாறுவதினாலே இல்லையென்று சொல்லத்தகுந்த அசித்தும், யாவும் அந்த ஸ்ரீவிஷ்ணுவின் சரீரங்களாய் இருக்கின்றன. ஞானமே வடிவான சகல ஜீவன்களையுஞ் சரீரமாகக் கொண்டிருக்கின்ற அந்த ஸ்ரீபகவானுக்கும் ஞானமே சுத்த ஸ்வரூபமல்லது தேவ மனுஷ்யாதி ஸ்வரூபமன்று. ஆகையால் பர்வத ஸமுத்திர பூமிமுதலிய ரூபபேதங்களெல்லாம் ஜீவன்களுடைய கர்ம வசத்தினாலுண்டான ஞானபேதத்தைப் பற்றியவையே. எப்போது இப்பேர்ப்பட்ட அஞ்ஞான ஹேதுவான

கர்மம் க்ஷீணப்படுமோ, அப்போது ஞானமயமான தன்சொரூபம் சுத்தமானதாகத்தோன்ற, ஸகலமும் கர்ம மூலமான நினைப்பின் பேதத்தினாலே வெவ்வேறு வண்ணமாகத் தோன்றியதாகுமே யல்லாமல் இயற்கையாய் அந்தந்த வஸ்துக்களில் அந்தந்தப் பேதங்கள் இருக்கமாட்டா. ஞானமயமான வஸ்துவே ஸ்திரமாகையாலே அஸ்தி (இருக்கின்றது) என்று என்றும் இருக்கும் பொருளாய்ச் சொல்லப்படும். ஞானமில்லாத ஜடமெல்லாம் மாறிப்போவன வாகையால், நாஸ்தி (இல்லை) என்று இல்லாதபொருளாய்ச் சொல்லக்கூடும்.

ஏனென்றால், ஆத்ம ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும் ஆதியும் மத்தியும் முடிவும் இல்லாததும், எப்போதும் மாறாமல் ஒரே வடிவத்தை யுடையதுமான வஸ்து எங்கே யிருக்கின்றது? எது அடிக்கடி மாறுபாட்டை அடைகிறதோ, அதில் உண்மை எங்கே யிருக்கின்றது? இவைகளைத் திருஷ்டாந்தப்படுத்திக் காட்டுகிறேன். முதலில் பிருதுவியானது மண்ணுருண்டையாகி பின்பு குடமாகி, அக்குடம் உடையக் கபாலமாகி, அவ்வோடு துண்டுதுண்டாகச் சூர்ணமாகி, பிறகு துகளாகி, அதன்பின்பு அணுவாக மாறுகின்றது. இவையெல்லாம் ஆத்மஸ்வரூப யதார்த்தம் தெரியாமல் தேவ மனுஷ்யாதி வடிவமாக நிச்சயித்துக் கொண்டவர்களுக்குத் தங்களால் அனுபவிக்கப்படுகின்ற வெவ்வேறு பொருளாகத் தோன்றுகின்றனவன்றோ? இவற்றுள் எதை வஸ்து வென்று சொல்லலாம்? ஞானாகாரமான ஆத்மவஸ்து தவிர வேறு எதுவும் இருக்கின்றது என்று சொல்லத்தக்க பொருள் இல்லை. அந்த ஞானாகாரமோ அவரவருடைய கர்மபேதத்தினாலே மாறுபட்ட மனமுடைய ஜனங்களுக்கு தேவாதி சரீரத்தில் நுழைந்ததினாலே அந்தந்த ரூபமாகத் தோன்றுகின்றது. ஆத்மஸ்வரூபமானது இயற்கையில் கர்மமில்லாததும், அதனால் வரும் பிரகிருதி சம்பந்தமான தோஷமில்லாததும், அதனால் உண்டாகத்தக்க சோகமோஹ லோபாதி தோஷ சம்பந்த மில்லாததும்; தேய்தல் வளர்தல் முதலிய தில்லாமையால் ஒரே ரூபமானதுமாய் இருக்கின்றது. இவ்விதமான ஞானரூபமான ஆத்மஸ்வரூபம் ஸ்ரீவாஸுதேவனுடைய சரீர மாகையாலே அம்மயமாய் இருக்கின்றது. அந்த

ஸ்ரீவாஸுதேவாத்மகம் ஆகாத வஸ்து ஒன்றுமில்லை. மைத்திரேயரே! இப்படி ஞான ஸ்வரூப மொன்றே எப்பொழுதும் ஒரேமாதிரியாகயிருக்கையால் சத்தியவஸ்து என்றும், மற்றது மாறிமாறியழிகையாலே அஸத்தியவஸ்துஎன்றும் உண்மையை நான் உமக்குஅறிவித்தேன். சொல்லாலேமாத்திரம் இருக்கின்றதென்று சொல்லத்தகுந்த பலவித ஸ்வரூபமுள்ள வஸ்துக்களெல்லாம் கர்மாதீனமாய் உலகமரியாதையில் இருக்கின்றனவென்பதும் தெரிவித்தேன். அந்தக் கர்மஸ்வரூபம் யக்கியம் என்றும், பசு என்றும், இருத்துவிக்குகள் என்றும், அக்னி என்றும், ஸோமம் என்றும், ஸுரை என்றும், சொர்க்காபேக்ஷை என்றும், இப்படிப் பலவிதமாகக் கர்மவழியிற் காணப்பட்டவைகளாகும். இவைகளுக்குப்பலன் பூர்லோக முதலான உலகங்களேயாம்.

> 𑌯𑌚𑍍𑌚𑍈𑌤𑌦𑍍𑌭𑍁𑌵𑌨𑌗𑌤𑌂 𑌮𑌯𑌾 𑌤𑌵𑍋𑌕𑍍𑌤𑌂
> 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑍍𑌰 𑌵𑍍𑌰𑌜𑌤𑌿 𑌹𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌵𑌶𑍍𑌯𑌃।
> 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍍𑌵𑍈𑌵𑌂 𑌧𑍍𑌰𑍁𑌵𑌮𑌚𑌲𑌂 𑌸𑌦𑍈𑌕𑌰𑍂𑌪𑌂
> 𑌤𑌤𑍍𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍 𑌵𑌿𑌶𑌤𑌿 𑌹𑌿 𑌯𑍇𑌨 𑌵𑌾𑌸𑍁𑌦𑍇𑌵𑌮𑍍॥

இவ்விதம் உமக்கு நான் விவரித்த உலக விசேஷங்கள் எவ்வளவுண்டோ, அவ்வளவிலும் கர்மத்திற்கு வசமான புருஷன் மாறிமாறிப் பிறந்தும் மறித்துக்கொண்டே இருப்பான், ஆகையால் அக்கர்ம மார்க்கப் பயன்களிலே ருசியைவைக்காமல் எல்லாம் அஞ்ஞானத்தினால் தோன்றுவனவென்றும், ஞான மொன்றே நித்திய சுத்த நிர்மல ரூபமானதென்றும் அறிந்து பகவான் ஸ்ரீவாஸுதேவனை அடையத்தக்க முயற்சியைப் பண்ணவேண்டும்.

பன்னிரண்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதின்மூன்றும் அத்தியாயம்.

ஜடபரதோபாக்கியானம்

பகவந்! ஸம்யகாக்யாதம் யத் ப்ருஷ்டோऽஸி மயா விபோ।
பூஸமுத்ராதிஸரிதாம் ஸம்ஸ்தானம் க்ரஹஸம்ஸ்திதி:॥

மைத்திரேயர் பிரசினம் செய்வதாவது;—"ஓ பராசர முனிவனே! அடியேன் கேட்டபடி பூமி ஸமுத்திரம் நதிகள் கிரஹங்கள் முதலியவைகளின் லக்ஷணக்கிரமங்களையும், திரிலோகங்களும் ஸ்ரீவிஷ்ணுவையே ஆதாரமாகக்கொண்டு நிலைபெற்று இருப்பதையும், ஞானஸ்வரூபமே முக்கியம் என்கின்ற யதார்த்தத்தையும் தேவரீர் நன்கு அருளிச்செய்தீர். பரத மகாராஜனுடைய சரித்திரத்தைப் பின்பு அருளிச்செய்கிறதாய்த் திருவுளம்பற்றியபடி அதை இப்போது கூறியருளவேண்டும். யோகத்தோடுகூடி ஸ்ரீவாஸுதேவனிடத்திலே இருதயத்தை நிலைநிறுத்தித் தியானஞ்செய்துகொண்டு ஸாளக்கிராம க்ஷேத்திரத்திலே வசித்துகொண்டிருந்த அந்த பரதமகாராஜனுக்கு க்ஷேத்திர மான்மியத்தினலேயும், ஸ்ரீஹரித்தியான மான்மியத்தினலேயும் மோட்சமுண்டாகாமல் மறுபடியும் பிராமணப் பிறவியுண்டாயிற்று என்பது எப்படி? அவர் மறுபடியும் பிராமணப்பிறவிபெற்றபோது என்னென்ன செய்தார்? இந்த விஷயங்களைத் விசதமாக அருளிச்செய்யவேண்டும்" என்று பிரார்த்திக்க மகரிஷி அருளிச் செய்கின்றார்:—

கேட்பீர்முனிவரே! அப்பரதர் ஸ்ரீவாஸுதேவன் திருவடிகளையே தியானஞ்செய்துகொண்டு, சாளக்கிராமத்திலேயே நெடுநாள் வாசஞ்செய்திருந்து: மிகுந்த குணவானாய் கொல்லாமை முதலிய காரியங்களிளே மிகவுமுத்தமனாய் மனதையடக்குவதிலும் வெகு சாமர்த்தியம் அடைந்திருந்தார். மேலும் கனவுகடுவுள்பட சகலாவஸ்தைகளிலும் யக்கியேச, அச்சுத, கோவிந்த, மாதவ, அநந்த, கேசவ, கிருஷ்ண, விஷ்ணோ, ஹிருஷீகேச, வாசுதேவ!உனக்குத் தண்டம் சமர்ப்பிக்கிறேன்என்று சொல்லிக்ககாண்டு இருந்தாரே யல்லது மற்றொன்றும் உச்சரிக்

கவில்லை. அவைகளின் பொருளையே யல்லாமல் மற்றப் பொருள் களைச் சிந்தித்ததும் இல்லை. வைதிகக் கிரியைகளை நடத்தும் பொருட்டாகச் ஸமித்து, புஷ்பம், தருப்பம், முதலானவற்றைக் கொண்டுவருகின்ற செய்கையே யல்லாமல் வேறு செய்கைகளைச் செய்ததும் இல்லை. இப்படி அவர் பற்றில்லாமல் யோகவடிவமான தபசுசெய்துகொண்டு வருங்கால், ஒரு நாள் கண்டகையென்கிறமகாநதியினிடத்துக்குப்போய்,நீராடிப்பின்செய்யவேண்டும் ஆன்னிகங்களைச்செய்து நிற்கையில், அங்கே கருவுயிர்க்கும் தருணமுடையதான மான்ஒன்று.ஒண்டியாய்த் தண்ணீர் குடிக்கவந்து நீர்குடித்திருக்க, அங்கே ஒரு சிங்கத்தின் மிகப் பயங்கரமான கர்ஜனைகேட்டது. கேட்டமாத்திரத்திலே அம்மான் பெரும் பயமுற்றுத் திகைத்துப் பரபரப்புடனே மிகவுயரமான அந்நதியின் கரையின்மேலேற, அதின் கருப்பமான்று கீழே நதி ஜலத்தில்விழுந்து அலைகளிலே மிதக்கக்கண்டு,அவர் அந்த மான்குட்டியை யெடுத்துக்கொண்டார்.

இவ்விதமிருக்க,அந்தமானும் கருப்பம்விழுந்த அதிர்ச்சியினாலும் மிக வுயரத்திலேறின கஷ்டத்தினாலும் கீழேவிழுந்து மறித்தது. இவ்வாறு அந்த மான்இறந்ததும்,அந்தச்சிறுகுட்டி கதியற்றிருப்பது கண்டு, அந்தயோகி மிகவும் இரக்கமுற்று அக்குட்டியை எடுத்துக்கொண்டு தமதாச்சிரமஞ் சேர்ந்தார். பின்பு அவர் அம்மான்குட்டியை வெகு அன்புடனே வளர்த்து வர, அதுவும் நாளுக்குநாள் வளர்ந்ததாகி அவ்வாச்ரமத்தின் சமீபத்தில் இளம்புற்களை மேய்ந்து திரிந்துகொண்டும், ஒவ்வொருவேளை தூரத்திற்போய் மேய்ந்து கொண்டிருந்து, புலியைக்கண்டு பயந்து ஆசிரமத்திற்கு ஓடிவந்து கொண்டும், காலையிற் புறப்பட்டு அங்கங்கே ஓடிமேய்ந்து ஸாயங்காலத்தில் அவர் நிவாசஞ் செய்யுங் குடிசையினருகே வந்து கொண்டும் இருந்தது.. இவ்விதமாய் அம்மிருகமானது தூரத்திலேயும் சமீபத்திலேயும் இருந்து விளையாடுகையில், அம்முனிவருடைய மனம் அதினிடத்திலேயே பற்றிநின்றதே யன்றி வேறொரு விஷயத்திலுஞ் செல்லவில்லை.

நாடு புத்திரர் உறவினர் முதலான சகல பந்தங்களையும் விட்டு யோகநிஷ்டையிலிருந்த அம்முனிவர், அம்மான்குட்டியி

னிடத்தில் தன் குட்டி என்னும் அபிமானம் பற்றினவராய், அது சிறிதுபொழுது காணப்படாமலிருந்தால் "ஐயோ நம் முடைய மான்குட்டியைச் செந்நாய்தின்றதோ, புலியறைந்த தோ, சிங்கந்தான் கொன்றதோ, இன்னும்வரவில்லையே என்ன செய்வேன்! அம்மான்குட்டி இங்கே குதித்துவிளையாடும்போது அதின் சிறுகுளம்புகளினால் பெயர்க்கப்பட்டு மேடு பள்ளமாய் இருக்கின்ற இவ்விடம் எனக்கு எத்தனை ஸந்தோஷத்தை யுண்டு பண்ணுகின்றது. அப்படிப்பட்ட என்னுடைய மான் குட்டி எங்கே சென்றதோ தெரியவில்லையே, மேலும் அது என்னண்டையில் வந்து தன்கொம்பினாலே என்னுடம்பைச் சொறிந்து இன்பமுண்டாக்குமே. அப்படிப்பட்ட அந்தக் குட்டி சுபமாய் வந்து சேர்ந்து எனக்குச் ஆனந்தத்தை யுண் டாக்குமோ, வாராமல் துன்பத்தை யுண்டாக்குமோ, என்செய் வேன்! அய்யோ! அக்குட்டி இப்போதுதான் முளைத்த தன் சிறி யபற்களால் கடிக்க, நுனிகளை யிழந்துநிற்கின்ற இந்தத் தருப் பங்களும் நாணல்களும் ஸாமவேதிகளான பிரமசாரிகளைப்போ லே மொட்டைகளாய் விளங்குகின்றனவே. இவ்வாறு மறுபடி யும் அதுவந்து மேயப்பார்ப்பேனோ? என்னவாகுமோ? என்று துக்கப்படுவதும், அருகில் வரும்பொழுது மிகுந்த மகிழ்ச்சி யடைவதுமாய் இருந்தார்.

இவ்விதம் அதனிடம் ஸ்னேகம் பாராட்டி வந்தமையாலே இராச்சியபோகாதிகள் எல்லாவற்றையும் துறந்த அவருக்கும், ஸமாதி நிஷ்டை கலைந்துபோயிற்று. அந்த மான்குட்டி ஓடி விளையாடும்போது அதின்வடிவான பாவனையும், தூரத்தில் சென்றிருக்கும்போது அவரதுமனமும் தூரமாகவோடிச் சிந் தித்துக்கொண் டிருப்பதுமாய் யோகத்தை இழந்த அப்பரத மகாராஜனுக்கு மரணகாலம் கிட்டிற்று. அப்போது பிதாவை மிகவும் அன்புள்ளமகன் பார்ப்பதுபோல அந்த மிருகமானது கண்களில் நீர்ததும்ப நோக்கிக்கொண்டிருந்தது. இவரும் அப்படியே அன்புள்ள புத்திரனைப் பார்ப்பதுபோலவே கண் ணுங்கண்ணீருமாய்ப் பார்த்துக்கொண்டே உயிரை விட்டார். ஆனதனால் அவர் மறுஜன்மத்திலே ஜம்பூ மார்க்கம் என்கிற கந்

கைக்கரைக் காட்டிலே மானாகவே பிறந்தார். ஆனாலும் யோக மான்மியத்தினால் முந்தியஜன்ம அறிவையுடையராய் இருந் தார்.

அதனால் வெறுப்புண்டாகித் தாயைவிட்டுப் பிரிந்து, முன் னிருந்த ஸாளக்கிராம க்ஷேத்திரத்திற்கேவந்து, உலர்ந்த புற் களையும் சருகுகளையுந் மேய்ந்துகொண்டு, மானாய்ப்பிறப்பதற் குக் காரணமாயிருந்த கருமத்தைக் கழித்துக்கொண்டு அங்கே தானே மரணமடைந்து, நல்லொழுக்கமும் யோக நிஷ்டையும் மிகுந்தமேலான ஒரு பிராமண குலத்தில் முந்தியஜன்ம நினைப் போடு பிறந்தார். பூர்வக்கியானம் உண்டாயிருந்தபடியினாலே முன்னிருந்தபடியே ஸகல சாஸ்திரங்களின் உண்மை யறிந்த வராய்ச் ஸகலவித ஞானத்திலும் தேர்ந்தவராய் இருந்து, ஆத்மசொரூபத்தைப் பிரகிருதிக்கு வேறாகவும், தேவாதி ஸகல சரீரங்களிலுமுள்ள ஆத்ம ஸ்வரூபங்களெல்லாம் தன் னைக்காட்டிலும் மாறுபாடில்லாமல் ஏகவிலக்ஷணமான ஞானா காரமுள்ளவைகளாகவும் பாவித்திருந்தார். வேதமுதலான ஸகல சாத்திரங்களுங் கற்று, அவற்றால் பெறவேண்டிய ஞான த்தைப் பெற்றிருக்கையால், குரு ஓதுவித்த வேதாதிகளை அவர் ஓதினாரில்லை. ஆத்ம ஞானம் கைவசப்பட்டு அனுபவ நிலையில் இருந்தபடியினால் யாதொரு தொழிலையுஞ் செய்தா ரில்லை. மேலும் அழுக்கானவுடம்பும் அழுக்கான கந்தைத் துணியும் ஊத்தைமிகுந்த பல்லுமாய், கண்டோர்யாவரும் அருவருத்து தூஷித்து அவமதிக்கும்படி நடந்தார். "உலகத் தார்செய்யும் வெகு மானமானது யோகச்செல்வத்துக்குமிகு ந்தகேட்டைத்தரும். அவமதிப்போ கர்வாஹங்காரங்களைப் போக்குவதினால் யோகமுடிவைத் தரும். ஆதலால் யோகியான வன் எவரும் தன்னிடத்திற்சேராமல் தன்னை அவமானம்பண் ணும்படி ஜடனைப்போலக் காட்டிப் பெரியோர்களுடைய ஒழு க்கத்திற்குப் பழுதுவாராமற் காத்து நடக்கவேண்டும்" என கிற ஹிரண்யகர்ப்ப வாக்கியங்களை நினைத்து அந்தப் பிராம ணோத்தமர் வித்துவானாயிருந்தும் மூடனைப்போலே இலக்கண ங்களுக்குப்பொருந்தாததும் குணங்களில்லாததுமான வார்த்தை களைப் பேசிக்கொண்டும் பயித்தியம் பிடித்தவனைப்போலத்

திரிந்து கொண்டிருந்தார். இப்படி இருந்ததனுற்றன் அவருக்கு ஜடபரதர் என்ற நாம முண்டாயிற்று.

அப்பரதர் புழுத்துக் கெட்டுப்போன உழுந்து யவதானிய முதலியவைகளாற்செய்த அப்பங்களாகிலும், கீரையாகிலும், காட்டுக்கிழங்கு முதலியவை யாகிலும், தினையாகிலும் எது எப்போது எவ்வளவுகிடைக்குமோ, அவ்வளவையே உயர்ந்ததாகவும் வெகுவாகவும் எண்ணி உயிர்த்தாரணை செய்துகொண்டு சந்தோஷமடைந்திருந்தார். இப்படிப்பட்ட இவருக்குப்பிதா லோகாந்தரஞ் சேர்ந்தபின்பு இவருடைய அண்ணன்தம்பிமார்களும், அவர்களுடைய மக்கள்களும், மற்றுள்ள உறவினர்களும், உபாய உணவையேகொடுத்து, இவரைக்கொண்டு வயல் வேலை செய்வித்து வந்தார்கள். ஆகிலும் அவர் வேலைகளைத் திருத்தமாகச் செய்யாமல் அறியாதவனைப்போல் செய்துவந்தார். அவரிப்படி அற்பாகாரமுண்டு வேலைசெய்துவந்தாலும் உடம்பெல்லாம் நன்றாய்ப்பருத்துக் கண்களிரண்டும் மாறுபாடில்லாமற் சமமாய் விளங்கியிருந்தார். இவரை இவர் உறவினர்கள் மாத்திரமேயன்று மற்றளவாராலும் வேறுகூலியில்லாமல் சிறிது ஆகாரமே கூலியாக எந்தவேலை செய்யச்சொன்னாலும் தடையின்றிச் செய்தே வந்தார்.

முன்பு கூறியபடி அழுக்குப்போக்குவதுமுதலிய செய்கைகள் ஒன்றுமில்லாதே, சிகாயக்கியோபவீதம் முதலான பிராமணக்குறிகளும், நீராடல் ஸந்தியாவந்தனஞ் செய்தல் முதலிய பிராமணச் செய்கைகளும்மட்டில் உடையவராய் உன்மத்தனைப் போலே திரிந்துகொண்டிருந்த அந்தயோகியைச் சவ்வீர ராஜனுடைய சாரதியானவன் காளிக்கு நரபலியாகக் கொடுக்கும்படி நிச்சயித்து, இரவில் பிடித்துக்கொண்டுபோய் பலியிடுவதற்கு உரிய கோலஞ்செய்து, காளிகோயிலுக்கு எதிரில்கொலையிடுமிடத்திற் கொண்டுபோய் நிறுத்த அக்காளியானவள் இவர் மஹா யோகீசுரர் என்பதையறிந்து இவரைப் பலியிடவந்தஅக் கொடியவனையே கத்தியினால் வெட்டிஅவன் கழுத்தினின்றும் ஒலிந்த இரத்தத்தைத் தன் பரிவாரத்தொடுகூடக் குடித்துக் களிப்படைந்தாள்.

பிறகு ஒருஸமயத்தில் சவ்வீர ராஜனுடைய சேவகன் ஒருவன், சாம்பல்மூடின நெருப்பைப்போலே பெருமை வெளிப்படாமல் ஜடாகிருதியாய்த் அலைந்துகொண்டிருந்த பரதரை அரசன் சிவிகையைச்சுமப்பதற்குத் தகுந்த சிவியானுக நினைத்து [விட்டி] அமிஞ்சி பிடித்துப்போட்டான். இக்ஷுமதிநதி தீரத்தில் எழுந்தருளியிருக்குங்கபிலமகாரிஷியினிடத்துக்கு, துன்பமிகுந்த இச் சமுசாரத்தில் எது சிரேயஸ் என்று விசாரித்து அறியும்பொருட்டுப் பிரயாணப்பட்டிருந்த அவ்வரசனுடைய பல்லக்குபோயிகளாக அமிஞ்சி பிடித்துப் போட்டிருக்கின்ற ஆட்களுக்குள்ளே இவரும்ஒருவராய்ச் சகலஞானம் நிறைந்தவராய் இருந்தாலும், முன் ஜன்மத்தை நினைத்து பாவங்கள் நசிக்கும்பொருட்டுப் பல்லக்கைச்சுமந்துபோனர். போகையில் இவர் நுகத்தடி யளவுதூரம் ஜந்துவொன்றும் இல்லாதிருக்கும்படி தரையைப்பார்த்துக்கொண்டு மெதுவாய் நடக்க, மற்றவர் துரிதமாய்நடக்க, பல்லக்கின் நடை கோணலாயிருந்தபடியால் அவ்வரசன் "சரியாய் நடவுங்கள்" என்று சிவியாரை நோக்கிச் சொல்லியும் சிவிகையின் போக்கு கோணலாகவே போனபடியினலே கோபத்தினல் சிரித்துக்கொண்டு "ஓசிவிகையாரே என்பேச்சையுங் கடந்து ஏனிப்படி நடக்கின்றீர்கள்" என்று வெகு தரம்சொல்ல, அக்சிவியார் "மகாராஜாவே! எங்களிற் குற்றமில்லை, இவனொருவன் இப்படி நடக்கின்றான்' என்றார்கள். அவ்வரசன் அந்த பிராமணோத்தமரைப் பார்த்து "அடா! என்பல்லக்கைச் சிறிது தூரமே நீசுமந்தாய், இதனலேயே களைத்துப் போனையோ? மேலும் நீ கஷ்டம் சகிக்கமாட்டாதவனே? பிரத்தியக்ஷமாய் தடித்தவனகவே காணப்படுகின்றாய்" என்று சொல்ல, அந்தப் பிராமணா அரசனைநோக்கி "நான் தடித்தவனும் அல்லேன், உன் பல்லக்கைச் சுமக்கவும் இல்லை, நான் வருந்தவும் இல்லை, அதின் காரணமான ஆயாஸமும் எனக்கு இல்லை, என்றார். அரசன் அதுகேட்டு அவர் கருத்தறியாமல் "நேரில் தடித்துக் காண்கிறாய், இப்போதும் உன் தோளில் என்பல்லக்கிருக்கின்றது, சுமை சுமப்பதினல் சகல பிராணிகளுக்கும் கஷ்டமுண்டென்பதும் நிச்சயமாய் இருக்க, நீ என்ன பொய் சொல்லுகின்றாய்" என்று அவரைப் பார்த்துச் சொன்னான். அதற்கு அந்தப்பிராமணர் "ஓ அரசனே!

நீ என்னவோ நேரில் கண்டேன் என்று சொன்னையே, அந்த வஸ்துவை முன்னே எனக்குத் தெரியச்சொல், அது பயன்உள்ளதென்றும் பயனில்லாத தென்றும் விசேஷங்களைப் பின்னே சொல்லலாம். மேலும் உன்னாலே சிவிகை சுமக்கப்பட்டதென்றும், இப்போதும் உன்மேல் அது இருக்கின்ற தென்றும் சொன்னையே, இது முற்றும் பொய், அதைக் குறித்து நான் சொல்வதைக்கேள்; நிலத்திலே இரண்டு கால்களிருக்கின்றன; அவற்றின் மேல் கணைக்கால்களிருக்கின்றன; அவைகளின் பேரில் தொடைகளிரண்டு நிற்கின்றன; அவற்றைப் பிடிப்பாகப் பற்றி நிற்கின்றது வயிறு. மார்பு கைகள் தோள்கள் இவை யெல்லாம் வயிற்றின்மேல் இருக்கின்றன.

அத் தோள்களைப்பற்றி யிருக்கின்றது சிவிகை. இப்படியிருக்க எனக்குச் சுமை எதனாலே உண்டாயிற்று? அந்தச் சிவிகையிலே நீ என்று உன்னாலே நினைக்கப்பட்டதேகம் இருக்கின்றது. அந்தத் தேகத்திலே நீ இருக்கின்றாய். அப்படியே இந்தத் தேகத்தில் நான் இருக்கின்றேன். இப்படியிருக்க இதுவெல்லாம் உன்னாலேவேறுவிதமாயன்றோ சொல்லப்படுகின்றன. அரசனே நானும் நீயும் மற்றவர்களும் தேகங்களாய் மாறி நிற்கிற பூமி முதலான பஞ்ச பூதங்களாலே சுமக்கப்படுகிறோம். இந்தப் பூதக்கூட்டமும் குணங்களின் பிரவாஹத்திலேவீழ்ந்து அதன் வசத்தினாலே நடத்தல் முதலிய வியாபாரங்களைப் பெற்றிருக்கின்றன: அந்த த்துவம் முதலான குணங்களும் கருமங்களுக்குக்கீழ்ப்பட்டிருக்கின்றன. அந்தக் கருமங்கள் அவித்தையினாலே தேடப்பட்டிருக்கின்றன. அந்த அவித்தை ஸகலப் பிராணிகளிலும் இருக்கின்றது. ஆத்துமாவோ சுத்தமாய், நாசமில்லாததாய், பசிமுதலான ஆறுதிரைகளும் அற்றதாய், சத்துவாதி குணமற்றதாய் குணமயமான பிரகிருதியைக் காட்டிலும் வேறானதாய் இருக்கின்றது. அது ஸகல ஜந்துக்களிலும் தேகம் போலே அநேகம் பங்காய் இராமல் ஒரே பங்காயிருக்கின்றது. அதற்கு வளர்தலும் தேய்தலும் இல்லை இப்படி ஆத்மாவுக்குவிருத்தி க்ஷயங்கள் இல்லாமலிருக்க, நீ தடித்திருக்கின்றாயென்று எந்த புத்தியினாலே சொன்னாய்? அன்றியும் பூமி, கால், கணைக்கால், தொடை, இடை முதலான அவ

யவங் ளின் அடுக்கின்மேலான தோளில் இருக்கின்ற பல்லக்கி ஞல் எனக்குச் சுமை உண்டென்ருல் அப்பாரம் உனக்கும் சம மாய் இருக்கவேண்டும். மேலும், ஸகலமானபேருக்கும் இந்தப் பல்லக்கின் சுமை மாத்திரமன்று. காடு, மலை, வீடு முதலான வற்றைப்பற்றிற சுமையும் உண்டாகின்றதெனச் சொல்ல வேண்டும்.

இப்படியல்லாமல் ஆத்மாவானது பிராகிருதங்களான அவையவங்களைக் காட்டிலும் வேறென்பது முடிவாகின்ற போது, நான் சுமையைச் சுமக்கின்றேனென்பது ஏது? இந்தச் சிவிகை எந்த வஸ்துவினலானதோ அந்த வஸ்துவினலானது தான் இவ்வுடம்பும். இதிலேதான் உனக்கும் எனக்கும் மற்றவர் களுக்கும் [மமத்துவம்] எனது என்கிற அபிமானம் ஏற்றுவிக் கப்பட்டு இருக்கின்றது.'' என்று இவ்வளவு வார்த்தையைப் பேசி அந்த யோகியானவர் வாய்மூடிக்கொண்டு பல்லக்கைச் சுமந்துகொண்டேபோனர். இதுகேட்ட வுடனே அவ்வரசன் திடுக்கிட்டுச் சிவிகையினின்றுக் திடீரென்று குதித்து அவர் திருவடிகளைப் பிடித்துக்கொண்டு, "ஓ பிராமணோத்தமரே! இப் பல்லக்கையைவிட்டு, அடியேன் அறியாமையினல் செய்த குற்றத்தை மறந்து, அடியேனிடத்தில் அருள்செய்தருள வேண்டும்; தேவரீர் ஜடனைப்போல் உருவந் தரித்துக்கொண் டிருக்கின்றீர்; தேவரீர் யாரோ? தெரியவில்லை. மேலும், எந்த காரணத்தினல் எந்த பயனைக்கருதி இங்கே எழுந்தருளியது? இவற்றையெல்லாம் அறியவிரும்பி வணங்கி நிற்கின்ற அடியே னுக்கு அருளிச்செய்யவேண்டும்'' என்று வேண்ட, ஜடபரதர் அருளிச் செய்கின்ருர்.

"அரசனே! கேள், நீ யார்? என்று கேட்டாயே, அதற்கு நான் இன்னுனென்று விடைகொடுக்கக் கூடாததா யிருக்கின் றது. எப்பயனைக்குறித்து எதனல் இங்கேவந்தாய் என்றதற் கும் அதிகமானவிடை கொடுக்க வேண்டுவதில்லை. எங்கும் வருவதற்குப்பயன் அனுபவமே. இந்தச் சுகதுக்கானுபவங்கள் புண்ணிய பாவங்களினுலே உண்டான வைகளாய், இடத்தை யும் காலத்தையும் பற்றியிருப்பதனல் பிராணிகள் தங் கர்மா

னுபவத்திற்குறிய தேசகாலங்களிலே தேகாதிகளைப் பெற்று வருகின்றார்கள். ஓ அரசனே! இவ்விதம் சகலஜந்துக்களும் சகல இடங்களிலும் உடலோடுவருதல் கர்மானுபவத்திற்கென்பது பொதுவாயிருக்கிறபடியினாலே, என்னை வருதற்குக்காரணம் என்னென்று நீ ஏன் வேறு வினவினாய்?" என்றருளிச் செய்தார். அதுகேட்ட அரசன் வினவுகின்றான்:—

"யோகீந்திரனே! ஸகல காரியங்களுக்கும் புண்யபாவங்கள் காரணம் என்பதும், சுக துக்கானுபவத்திற்காகத் தேகம் விட்டுத்தேகம் பிரவேசிப்பது என்பதும் சரிதான். ஆனால் நான் இப்படிப்பட்டவனென்று ஆத்மாவைக் குறித்துக் கூறக் கூடாதென்று தாம் அருளிச் செய்தீரே, அதை அறிய விரும்புகின்றேன், ஓபிராமணோத்தமரே! ஆத்மாவானது இல்லாத வஸ்துவாகையால் அப்படிசொல்லக்கூடாதென்றால், ஆத்மா இருக்கிறவஸ்துவேயல்லாமல் இல்லாததன்றே, இந்த நான் என்கிற சொல் ஆத்மாவின்மேல் உபயோகிப்பது குற்றமன்றே, இப்படியிருக்க, நான் இன்னானென்று சொல்லக் கூடாதென்று எப்படி அருளிச்செய்தீர், அதை தாஸனுக்கு விளக்கியருள வேண்டும்" என, யோகி கூறுகின்றார்.

"இராஜாவே! கேளும், ஆத்மாவைக் குறித்து நான் என்ற சொல்லை உபயோகிப்பது குற்றமன்று, அது ஸரிதான். ஆனால் நான் இன்னானென்பதினால் ஆத்மாவல்லாத தேகாதிகளில் ஆத்மபுத்தியும், இப்படிப்பட்ட மயக்கத்தைத் தெரிவிக்குஞ் சொல்லாவதும் ஆகியகுற்றங்கள் உண்டாம் அரசனே! நாக்கும் உதடும் பல்லும் முகவாய்களும் நான் என்று சொல்லுகின்றனவென்று நினைக்கின்றையே, அவைகளெல்லாம் கருவிகளேயன்றிக் கர்த்தாவான ஆத்மா வன்று. இந்தக் கருவிகளைக் கொண்டு வாக்கென்னும் இந்திரியமே நான் என்கின்றதென்பாயோ, அந்தபக்ஷத்தில் நீ தடித்திருக்கிறாய், என்கின்ற கேள்வி எப்படி சரிப்படும்? மேலும் என்னுடைய வாக்கு என்று வேறாய்ப் பேசுவதுங்கூடாது, இவ்வாறே மற்ற இந்திரியங்களும் ஆத்மா என்பதும் கூடாது. தேகமே ஆத்மா வென்னில் அந்தத்தேகம், தலை கால் கைமுதலான பலவஸ்து வடிவமாகையால், எந்த அங்கத்திலே அச்சொல்லைப் உபயோகிக்கலாம்?

மேலும் ஜாக்கிரத்திலே எனது உடல்என்று வேறாகத்தோன்றுவதுமன்றிக் கனவில் அதற்கு வேறுவிதமாகத் தோன்றுவதினாலும், ஸுஷுப்தியில்தோன்றாமையாலும் இந்தத்தேகத்தைக்காட்டிலும் ஆத்மா வேறானவஸ்து என்றறியும். இப்படியானாலும் நான் இன்னானென்று சொல்லக்கூடாமை எப்படி என்பீரோ? கேளும், ஞானமே வடிவாகக்கொண்ட நான் என்னும் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும் வேறான வடிவுள்ள ஆத்ம ஸ்வரூபமொன்று இருக்குமாயின், அதைக் காட்டிலும் வேறாக என்னை இன்னானென்று சொல்லலாம்.

அப்படி இல்லையே. ஸகல தேகங்களிலேயும் இருக்கின்ற ஆத்மாக்கள் ஞானவடிவமாய் சுத்தி முதலியவிசேஷணங்களைப் பொருந்தியனவையேயன்றி வேறுவிதங்களல்ல. ஆனபடியினால் தேகத்தன்மைகளான ஜாதியாதிகளைவிட்டுப் பேதப்படுத்திச் சொல்லக்கூடாமலிருக்க, நீ யார்? என்கிற கேள்வியும், நான் இன்னவனென்கின்ற மறுமொழியும் பொருந்தாதவைகளாம். ஆத்மா நித்தியப் பொருள். உடல் முதலானவை அநித்தியப்பொருள். ஆனதனால் ராஜ வென்கின்ற நீயும் இச்சிவிகை சுமக்கின்ற நாங்களும் உன்சேவகரும் எல்லாம் [சத்] இருக்கின்ற பொருளன்று. எப்படியென்றால், முன்புமரமாயிருந்தது வெட்டப்பட்டுக் கட்டையாயிற்று, பிறகு நீ ஏறியிருக்கின்ற பல்லக்காயிற்று. இந்த நிலையிலே அதற்கு விருக்ஷமென்கிறபெயரும் கட்டை யென்கிற பெயரும் எங்கே இருக்கின்றது? மகாராஜர் விருக்ஷத்தின்மேல்ஏறி யிருக்கின்றார் என்று இந்த உன் மனிதர்கள் சொல்வார்களா? கட்டையின்மே லிருக்கின்றாரென்றாகிலும் கூறுவார்களா? சிவிகையின்மே லிருக்கின்றார் என்றல்லவோ சொல்வார்கள். ஆலோசித்துப் பார்த்தால் இச்சிவிகை என்பது ஒரு வகைச்சோடிப்பைப் பெற்றிருக்கின்ற கட்டைகளின்கூட்டமேயல்லதுவேறன்று. இந்தச் சோடிப்பைப் பிரித்து விட்டுப் பல்லக்கு எங்கே யிருக்கின்றது தேடிப்பார். இப்படியே கம்பிமுதலானவைகளைப் பிரித்துவிட்டுக் குடைஎங்கே யென்றுபார். இந்த ஒழுங்கையே உன்னிடத்திலும் என்னிடத்திலும் வைத்துப்பார்த்தால், நீ இன்னான் நான் இன்னான் என்பது தெரியும். உலக வியவகாரம் எப்படி யிருக்கின்றதென்

ரூல் கர்மாதீனத்தினு லுண்டாயிருக்கின்ற தேகங்களில் புருஷ னென்றும், ஸ்திரீயென்றும், மாடென்றும், ஆடென்றும், குதி ரையென்றும், யானையென்றும், பறவையென்றும், மரம்என்றும் பெயர்கள் வழங்கப்படுகின்றன. நீ நான் என்கின்ற சொற்க ளின் முக்கியம் பொருளான ஆத்ம சொரூபமானது ஆணுமன்று, பெண்ணுமன்று, தேவனுமன்று, மனிதனுமன்று, மிருக முமன்று, மரமுமன்று. இத்தேவத்துவாதி தன்மைகளெல்லாம் கருமத்தினுல்வந்த சரீரத்தின்ருபபேதங்களேயாம். இப்படியே உலகத்தில் அரசன் என்கின்றவஸ்துவும், ராஜசேவகர்முதலான வைகளாகிய பொருள்களும், உற்பத்தியாலாகின்றதுபற்றி உள் ளபொருள் என்றுசொல்லப்படாவாம். எது எக்காலத்திலும் திரிபு முதலானவைகளால் உண்டாகின்ற வேறு பெயர்களை அடையமாட்டாதோ அதுதான் வஸ்து. அரசனே! அது எது யோசித்துப்பார். இதோபார் நீ உலகத்தாருக்கு அரசன், தகப்பனுக்கு மகன், சத்துருவுக்குச் சத்துரு மனையாளுக்கு ஆண் மகன், மகனுக்குப் பிதா. இப்படி யிருக்க உன்னை யாரென்று சொல்வேன்? மேலும் நீ என்ன தலையா? கழுத்தா? வயிறு? அல்லது கால்முதலியவற்றுள் எதுவானுலுமா? சொல். இவ்வுடலுக்கு நீ யார்? உனக்கு இவ்வுடம்பு என்ன? ஓராஜாவே! இவ்விதமாய்ச் சகல அங்கங்களுக்கும் வேருய் நிற்கின்ற நீ நன் ருய் ஆலோசித்து "நான் யார்?" என்று ஆலோசித்துக்கொள்.

𑌏𑌵𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍇 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇 𑌮𑌯𑌾𑌹𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌭𑌾𑌷𑌿𑌤𑍁𑌮𑍍।
𑌪𑍃𑌥𑌕𑍍𑌕𑌰𑌣𑌨𑌿𑌷𑍍𑌪𑌾𑌦𑍍𑌯𑌂 𑌶𑌕𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌨𑍃𑌪𑌤𑍇! 𑌕𑌥𑌮𑍍॥

உண்மை இப்படி யிருக்க என்னை நான் இன்னுன் என்று வேறுபடுத்திச் சொல்வது எப்படிக்கூடும்?" என் ஜடபரதர் கூறியருளினுர்.

பதின்மூன்றும் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினான்காம் அத்தியாயம்.

பரமார்த்த நிஷ்கர்ஷம்

நிஶம்ய தஸ்யேதி வச: பரமார்த்த ஸமந்விதம்।
ப்ரஶ்ரயாவநதோ பூத்வா தமாஹ ந்ருபதிர் த்விஜம்॥

இப்படி யதார்த்தத்தோடுகூடின பரதயோகீந்திரருடைய சொற்களைக் கேட்டு அந்த ரஹூகண மகாராஜன் மிக்க வணக்கத்தோடு கேட்கின்றான். "சுவாமீ! சகல ஜந்துக்களிலேயும் பிரகிருதிக்கு வேறாய் ஞானவடிவமாய், மகத்தாய், ஒரே விதமான ஆத்மஸ்வரூப முண்டென்றும் சிவிகையை நான் சுமக்கின்றேனில்லை, என்னிடத்தில் சிவிகையுமில்லை, இச்சரீரஞ் சுமக்கின்றது, அது நம்மினும் வேறானது, முக்குணக்களின் ஏவுதலினால் பஞ்சபூதங்கள் அசைகின்றன, அக்குணப்பிரவிர்த்தியும் கருமத்தினால் உண்டாக்கப்பட்டது, ஆதலால் அவைகளினால் எனக்கென்னவென்றும், தேவரீர் இப்படிப்பட்ட பரமார்த்தங்களை திருவாய்மலர்ந்தருளினீர். என்காதிற் பட்டவுடனே என் மனம் யதார்த்தத்தை நன்றாய் அறிய ஆவலுடையதாய் தழதழத்து நிற்கின்றது. ஓ மஹானுபாவரே! முன்பே நான் இந்தச் சம்சாரத்திலே எது சிரேயஸ் என்று கேட்டறியும் பொருட்டு ஸ்ரீ கபிலமகாமுனிவரிடம் போகப் புறப்பட்டேன். இதன்மத்தியில் அந்தப் பரமார்த்தவிஷயமாய்த் தேவரீர் அருளிச்செய்த வார்த்தையைக்கேட்டு மனம் தேவரீரிடத்திலேயே ஓடுகின்றது. அந்தக் கபில மகரிஷியானவர் உலகத்தினுடைய அறிவின்மையைப் போக்கும்பொருட்டுப் பூமியில் அவதரித்த ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவினுடைய அம்சமன்றோ? அந்த ஸ்ரீகபிலபகவானே அடியேனுக்கு இதம் போதிக்க வேண்டுமென்கிற பெருத்தகருணையினாலே வழியில் பிரத்தியக்ஷமாய் எழுந்தருளினாரென்று நினைக்கின்றேன். இல்லாவிடில் அடியேனுக்கு இவ்விதம் இதம் உபதேசிப்பார் யார்? ஆதலால் இதைக் கேட்க ஆசையோடு வணங்கி நிற்கின்ற அடியேனுக்கு எது

சிரேயஸ்ஸோ அதைக் கருணைகூர்ந்து நன்றாய்த் தெரிவிக்க வேண்டும். தேவரீர் ஸகலவித ஞானங்களாகிய அலைகள் வீசிக்கொண்டிருக்கின்ற ஸமுத்திரமாயிருக்கின்றீர்'' என்று பிரார்த்தித்த இராஜாவை நோக்கி, அந்த மகாயோகி யருளிச்செய்யத் தொடங்கினர்:—

''ஓ அரசனே! நீ இப்போது என்னைச் சிரேயஸை வினவுகின்றையா? பரமார்த்தத்தை வினவுகின்றையா? சிரேயஸ் என்பதும் பரமார்த்தம் என்பதும் ஒன்றன்று. சிரேயஸுகளெல்லாம் பரமார்த்தங்கள் அல்ல. எந்தமனிதன் இஷ்டதேவதைகளை யாராதித்துப் பணம் முதலான செல்வங்களை யிச்சிக்கின்றானோ, அவனுக்கு அந்தச் செல்வப்பேறே சிரேயஸ் எனப்படும். அப்படியே சந்ததியை இச்சிக்கின்றவனுக்கு அதைப் பெறுதல் சிரேயஸ். இராச்சியம் இச்சிப்பவனுக்கு அதையடைதல் சிரேயஸாம். யக்கியாதி கர்மங்களைச்செய்து சுவர்க்காதிகளைப்பெற நினைப்பவனுக்கு அந்தச் சுவர்க்காதிகளே சிரேயஸாகும். யாதொரு பலனையுங் கருதாமல் யாகாதி கருமம் செய்பவனுக்கு அக்கருமமே சிரேயஸாகும். யோகநிஷ்டையிலிருந்து ஆத்மத்தியானஞ் செய்வோர்க்குஅதுவே சிரேயஸாம். அவவாத்மாவுக்குப் பரமாத்துமாவோடு ஒன்றாகக் கூடுதல் மேலான சிரேயஸாகும். இப்படி ஒன்றுக்கொன்று மேலான ஏழு சிரேயஸுகள் முக்கியங்களாம். இவற்றின் உட்பிரிவான சிரேயஸுகளும அநேகமுண்டு. இவையெல்லாம் பரமார்த்தங்களல்ல. எப்படி யெனில் பணமே பரமார்த்தமானால் அதைத் தருமத்திற்காகவும் காமத்திற்காகவும் செலவு செய்வார்களல்லவா? அப்படிச் செலவு செய்வதினால் இது பரமார்த்தமாகமாட்டாது: இதனால் முடிக்கப்படுகின்ற அறம் பொருள்களும் அழிகின்றனவாகையால் பரமார்த்த மென்று சொல்லக்கூடாவாம். புத்திரன் பரமார்த்தமென்றால் அவன்தன் பிதாவுக்கும், அவனும் அவன்பிதாவுக்கும் பரமார்த்தம என்றாகின்றதனாலே உலகத்திற்குப் பரமார்த்தம் எப்படியாவான்? காரியங்களெல்லாம் காரணங்களுக்குப் பரமார்த்தமே யல்லாமல் யாவர்க்கு மாகமாட்டா. இராச்சிய முதலானவை பரமார்த்தமென்றால் அவைஅஸ்திர மாகையாலே பரமார்த்தமகா. இருக்கு, யஜுஸ் ஸாமம் என்

கிற வேதங்களின் விதிப்படி செய்கின்ற யாககருமம் பரமார்த்தமென்று நீ நினைத்திருப்பையாகில் அதுவுமன்று, மண்ணென்கிற காரணப் பொருளினாலே உண்டாக்கப் படுகின்ற குடம் முதலான காரியங்களெல்லாம் காரணமான மண்ணின் தன்மையையே அடைந்திருப்பதுபோல், நாசப்படத்தக்க ஸமித்து நெய் தருப்பம், முதலானவைகளினாலே செய்யப்படும் யாகாதி கருமமும் நாசப்படத்தக்க தாதலால் பரமார்த்தமென்று சொல்லப்படாது. பரமார்த்தம் என்பது நாசப்படாததாக ஞானிகளாலே ஏற்கப்பட்டிருக்கின்றது. யாதொருபலனையும் விரும்பாமற்செய்த யாகாதிகளோ வென்றால் அவை மோக்ஷத்திற்குச் சாதனமாகையாலே பயனைக் கொடுத்தவுடனே நசிப்பதனால் பரமார்த்தமல்ல. ஆத்துமத் தியானமும் [விசதம், விசததரம்] பிறவற்றினின்று தெளிவு, நற்றெளிவு என்றிப்படிப்பட்ட நிலைமை பேதங்களை யடைதலாலேயும், போனதை நினைத்தல், பிரத்திரக்ஷத்தோற்றம் முதலாக க்ஷணந்தோறும் மாறுதலினாலேயும் பரமார்த்தமன்று. பரமாத்துமாவோடு ஆத்துமாவுக்கு ஐக்கிய மாகின்றயோகமே பரமார்த்தம் என்று சிலர் நினைக்கின்றார்களன்றோ? அப்படிப்பட்ட யோகம் பொய்யாகையினால் பரமார்த்தமன்று. ஏன் பொய்யெனில் ஒருபொருள் மற்றொருபொருளாய் திரியமாட்டாதாகையால் ஜீவாத்மாவானது பரமாத்துமாவாக மாறமாட்டாது. * ஆதலால் ஓராஜாவே! நான் முன் சொன்னவைகளெல்லாம் சிரேயஸுகள் என்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. பரமார்த்தம எதுவென சுருக்மாகச்சொல்லுகின்றேன் கேள்.

தேகத்தைப்போல் பலபொருளா யிராமல், ஒரு பொருளாயும்,ஞானத்தினால் எங்கும்வியாபிக்க வல்லதாயும், தேகத்தைப் பற்றிய ஏற்றக்குறைவு இல்லாதே சமமாயும், நிர்மலமாயும்சத்துவாதி பிரகிருதிகுண சம்பந்தம் இல்லாததாயும், பிரகிருதிக்கு வேறுபட்டதாயும், ஜனனம் மரணம் வளர்தல்குறைதலிவைகள் இல்லதாயும், அணுத்தன்மையினால் அக்கினி வாயு ஜலாதிக

* அப்படி சொல்வதற்குக் காரணம் என்ன வென்றால் யோக பலத்தினாலே பரமாத்மாவை ப்ரத்யக்ஷமாய் அனுபவிக்கும்போது வேறொன்றும் தோன்றாமல் ஆனந்த மயமான பிரமஸ்வரூபமே தோன்றுவதாம,

ளான அழிக்கும் பொருள்களுக்கு உட்படாததாயும், பற்றிக் கொள்ளுதல் முதலான குற்றங்கள் இல்லாததாய்த் தேகாதிகளுக்கு அதிபதியாயும் இருக்கின்ற ஆத்ம ஸ்வரூபம் யாதுண்டோ அது மேலான ஞானவடிவாய், அவித்யா வடிவங்களான ஜாதி நாமாதிகளோடு எதிர் நிகழ்கழிவென்கின்றமூன்று காலங்களிலேயும் கூடாதது. தன்னுடையதும் பிறருடையதுமான தேகங்களில் இருக்கின்ற அந்த ஆத்மஸ்ரூபத்தைப் பற்றி எல்லாம் ஒரே லக்ஷணமுள்ள தென்கின்ற ஞானம் யாதுண்டோ அந்த ஞான ஸ்வரூபந்தான் பரமார்த்தமாம். ஆதலால் தேகபேதத்தினுல் வெவ்வேறு லக்ஷணமுள்ளதாக நினைக்கின்றவர்கள் பரமார்த்தைத் யறியாதவர்கள். புல்லாங்குழலில் பிரவேசித்த காற்று ஒன்றாயிருந்தும் அதின் துவாரபேதங்களினுலே அக்காற்றுக்கு ஷட்ஜாதி ஸ்வரபேத நாமதேயமுண்டானதுபோல அவ்வாத்ம ஸ்வரூபம் * பேதமில்லாததாய் இருந்தும், அதற்குப் புறம்பான கர்மபேதத்தினுலேவந்த தேகபேதத்தைப்பற்றி

ஏகஸ்வரூபபேதஶ்ச பாஹ்யகர்மவ்ருதிப்ரஜ:।
தேவாதிபேதேऽபத்வஸ்தே நாஸ்த்யேவாவரணே ஹி ஸ:॥

தேவன் மனிதன் என்கின்ற வியவகாரம் உண்டாகின்றது. அந்தக் கர்மமாகிய மறைவுஅழிந்தால் அந்தத்தேவாதிபேதம் இல்லவேயில்லை என்றறியக் கடவீர்.

பதினன்காம் அத்தியாயம் முற்றிற்று

---

* பேதமில்லாததாய் அதாவது ஞானனந்தங்களை இலக்கணமாகவுடைய ஜீவாத்மா, யானை குதிரை தேவன் மனிதன் முதலிய தேகங்களுக்குத் தக்கபடி அந்தந்த தேகம்போல் வடிவத்தாலோ வேறெந்த லக்ஷணங்களாலோ மாறுதலான இலணங்களை யுடையவைஎன நினைக்கக்கூடாதென்பது. ஒரேவிதமான இலக்ஷணமுள்ளவை பலசரீரங்களிலுமுள்ள ஜீவாத்மாக்கள் ளெனக் கருத்து.

பதினைந்தாம் அத்தியாயம்

ருபுநிதாகோபாக்கியானம்

ஊத்ருʼதே ஸநிநம் ஸஹ்ய விஜயாநந்ஹீவதிழ:॥
ஹ்ருʼத்ருவாவாய விவெந்ராஸா வவெதாஜமபுகாம் கயாழ॥

ஓ மைத்திரேயரே! இவ்வண்ணமாக அந்தப் பிராமணோத்தமர் அருளிச்செய்யக்கேட்டும் ரஹூகணமகாராஜானுக்கு அவ் விஷயம் மனதில் திடப்பாடானமயினல் ஒன்றும்பேசாமல் சிந்தித்துக்கொண்டிருக்க, அச்சடபரதர் ஞானபேதமில்லாமையைப் பற்றிய கதை யொன்று சொல்லத் தொடங்கினர்.—

ஓ இராஜேந்திரனே! நிதாகருக்கு ஞானத்தையுண்டாக்கும் பொருட்டு ருபுவென்பவர் அருளிச்செய்ததைச் சொல்லுகின்றேன்கேள். முன்பு பரமேஷ்டிக்கு ருபு என்கிற குமாரர் ஒருவர் இயற்கையிலே தத்துவஞானமடைந்தவரா யிருந்தார். அவருக்கு புலஸ்திய குமாரரான நிதாகர் என்கின்ற சிஷ்யரொருவரிருந்தார். அவருக்கு அந்த ருபு அதிகசந்தோஷத்தினல் ஸகல கலா ஞானங்களையும் ஓதுவித்தார். ஸகல ஞானசாஸ்திரங்களைப் படித்தும் அவருக்கு ஆத்ம ஸ்வரூபத்தில் பேதமில்லாமையைப் பற்றிய பழக்கம் இல்லை யென்பதை அந்த ருபு தெரிந்திருந்தார். ஆயிரம் வருஷகாலஞ் சென்றபின்பு அந்த ருபு மகாரிஷி தேவிகா நதியின் கரையிலே புலஸ்தியராலே ஏற்படுத்தப்பட்டு மிகவும் அழகாயும் வளப்பமுள்ளதாயு மிருந்த நகரம் என்னும் பட்டணத்தின் பக்கத்தில் ஒரு உத்தியானவனத்திலே வாசஞ்செய்து கொண்டிருந்த தன்சிஷ்யராகிய நிதாகரைப் பார்க்கும்பொருட்டு அவ்விடத்திற்குப் போனர். அந்த நிதாகர் வைசுவதேவத்தை முடித்து வாசலில் வந்து விருந்துகளைப் பார்க்குங்காலத்தில் ருபு நேரிட்டபடியால், அவரை அர்க்கியாதி உபசாரத்துடனே உள்ளே அழைத்துக்கொண்டு போய் ஆஸனத்தில் உட்கார வைத்து, "சுவாமீ! அமுதுசெய்தருள்க" என்று பிரார்த்திக்க, அந்த முனிவர் நிதாகரைப் பார்த்து, "ஓ பிராமணோத்தமரே! உம்முடைய கிருஹத்தில்

நான் புசிக்கத்தக்க வஸ்து என்ன இருக்கின்றது? ஈனமான போஜனத்தில் எனக்குப் பிரியமில்லை" என, நிதாகர் "சுவாமீ! என் வீட்டில் அரிசி மாவினாலும் யவதானியங்களினாலும் செய்யப் பட்டிருக்கின்ற அன்னங்களிலும் காய் கிழங்கு பழங்களிலும் அப்பங்களிலும் எதெது தேவரீருக்குத் திருவுள்ளமாயிருக்கின்றதோ அவற்றை யெல்லாம் இச்சைப்படி அமுது செய்தருளலாம்" என, அக்குரு "ஓ பிராமணா! இவை யெல்லாம் அற்பபோஜனங்கள். இவற்றுள் எனக்குப் பிரியமில்லை. மோர்க்குழம்பு பாயஸம் தேன்குழல் முதலான மதுர அன்னங்களை எனக்குக் கொடும்" என அந்நிதாகர் "அப்படியே யாகட்டும்" என்றுசொல்லித் தன் மனைவியைப்பார்த்து, "அடி பிரகாசமுள்ள பெண்ணே! நம்முடைய கிருஹத்தில் மிகவும் சிரேஷ்டமாகிய எந்தவஸ்து இருக்கின்றனவோ அவைகளால் இவருக்கு மிகுந்தமதுரமான அன்னஞ்செய்து பரிமாறு" என்று நியமித்தார். அவளும் தன் பர்த்தாவின் நியமனப்படி இனிப்புள்ள அடிசில் முதலானவைகளைச்செய்து பரிமாறினாள். இப்படிப் பிரஸாதித்த அன்னத்தை யமுதுசெய்திருக்கின்ற அந்த விருத்தை நோக்கி நிதாகர் மிகுந்தவணக்கத்துடனே "சுவாமீ! தேவரீருக்கு மிகுந்த திருப்தியும் சந்தோஷமும் உண்டாயினவா? தேவரீர் திருவுள்ளம் ஸொஸ்தமாயிருக்கின்றதா? தேவரீர் எழுந்தருளி யிருக்குமிடம் யாது? எங்கிருந்தெழுந் தருளுகின்றது? எங்கே எழுந்தருள உத்தேசித்து இங்கெழுந் தருளியது? இவற்றை யெல்லாம் அருளிச்செய்யவேண்டும்" என்று வேண்ட, ருபு கூறத்தொடங்கினார்.

ஓ பிராமணோத்தமரே! எவனுக்குப் பசியோ அவனுக்கு அன்னத்தைப் புசிப்பதனால் திருப்தியுண்டாகின்றது. எனக்குப் பசியில்லை. அப்படியிருக்க, எனக்குத் திருப்தியுண்டாவென்று ஏன் கேட்கின்றீர். பிருதிவி ஸம்பந்தமான தாதுவானது ஜடராக்கினியினாலே அழிக்கப்படுமளவில் பசியும் அந்த அக்னி வினைகளால் உள்ளிருக்கும் நீர்வற்றிப்போவதனால் தாகமு முண்டாகின்றன. இந்தப் பசி தாகங்கள் இச்சரீரங்கள் ஆகையாலே மனோதர்மங்களாலும் தாதுக்ஷயத்தினால் உண்டாகின்றன வாதலால், தேக தருமங்களேயா

கின்றன எனக்கு இவையில்லையே? ஆதலால் பயிசினாலுண்டாகும்திருப்தி இப்போது மாத்திரமன்று,எப்போதும் எனக்கு இல்லை. மனம் சொஸ்தமாயிருப்பதும், சந்துஷ்டியும் மனத்தின் தருமங்களாதலால் இதுவிரண்டையும் பற்றி மனத்தையன்றோ கேட்கவேண்டும்? என்னையேன் கேட்கின்றீர்? நான் மாத்திரமன்று என்னைப் போலுள்ள ஆத்மாகளுக்கெல்லாம் இந்தப் பசிமுதலானவை இல்லையென்றறியும். நிவாஸஸ்தானம் எது? எங்கிருந்து வருகின்றாய்? எங்கே போகின்றாய்? என இம்மூன்றையும் பற்றி நீர்கேட்டவைகளுக்கு மறுமொழி சொல்லுகின்றேன் கேளும். புருஷன் தேவ மனுஷ்யாதி ஸகல சரீரங்களிலேயும் இருக்கத் தக்கவனாய், ஸகல ஜடங்களிலேயும் பரக்கத் தக்கவனாய்' ஆகாயத்தைப் போலே ஒன்றோடும் பற்றாதவனாய் இருக்கின்றான். இப்படிப்பட்ட ஆத்மாவைப் பார்த்து எங்கிருக்கின்றாய்? எங்கிருந்து வருகின்றாய்? எங்கே போகின்றாய்? என்னுங் கேள்விகளுக்குப் பொருளில்லை. ஆனதால் அப்படிப்பட்ட நான் போகிறவனுமல்லேன், வருகிறவனுமல்லேன், ஓரிடத்திலிருப்பவனுமல்லேன். நீயும் மற்றவர்களும் அப்படியே. ஆனால் வருவதும் போவதுமாகத் தோன்றுவது ஆசிரயமான தேகத்தின்வழியாலென்றறிக. ஆகையால் போக்கு வரவுகளுக்குக் கர்த்தாவாகத் தோன்றுகின்ற இந்தத் தேகம் நானன்று, அப்படிப்பட்ட நீரும் நீரன்று, மற்றவர்களும் மற்றவர்களன்று. ஆனால் நல்ல அன்னங்கொடும், அற்ப அன்னம் வேண்டாமென்று நான் சொன்னது இயற்கையாயுள்ளதோ, ஓர் காரணத்தைப் பற்றியதோ என்று உமது கருத்தையறியும்படி பரீக்ஷை செய்ததேயல்லது நான் மெய்யாய்க் கேட்டேனில்லை. அவ்விஷயத்தைப் பற்றியும் சொல்லுகிறேன் கேளும். உண்கின்றவனுக்கு இது சுவையுள்ளது, இது சுவையில்லாதது என்று சொல்லும்படி ஒருபொருளும் ஒழுங்குபடப்பட்டிருக்கவில்லை.யதொரு பிணியுமில்லாமல் நல்லபசியுள்ளவனுக்குத் புழுத்தஉளுந்துமுதலானவைகளால் செய்ததாழ்வான உணவுகளும் யினிப்பாகவேயிருக்கின்றன. அப்படி யல்லாதவனுக்குத் தேன்குழல் பாயஸம் முதலானவைகளும் இனியவை ஆகாமற் போகின்றன. ஆதலால் உண்பவனுடைய உடலின் தன்மையின்படி உணவுகளிலும் இனிப்பும் வெறுப்பும் உண்டாயிருப்பதனால், மதுரமென்பதும்

அமதுர மென்பதும் ஓர் காரண தீனமே யல்லது இயற்கை யான தன்று. மண்ணாற் செய்த வீடு மண்ணினாலேயே பூசப் பட்டு உறுதியாவதுபோலே பிருதிவி மயமான இந்தத்தேகமும் பிருதிவி சம்பந்தமான பொருள்களினாலே 'உறுதியாகவேண்டி யிருப்பதனால் யாவரும் உணவைக்கொள்ளவேண்டி யிருக்கின் றது. யவம் கோதுமை பயறு முதலான தானியங்களும், நெய் எண்ணெய் பால் தயிர் முதலான ரஸவஸ்துக்களும், வெல்லம் கனிகள் முதலான வஸ்துக்களும், பிருதிவி சம்பந்தமான அணுக்களேயாம், ஆகையால் நாம் முன்சொல்லிவந்த விஷயங் களையெல்லாம் நன்று யறிந்து இது இனிப்பு, இது கசப்பு என்றும், இவன்தேவன் இவன் மனிதன் என்றும், வேற் றுமைச் சிறப்புள்ள மனதை, இவ்விதமுள்ள வேற்றுமைக ளெல்லாம் கர்மத்தினால் வந்த விகாரங்களென்றும், ஆத்ம சொரூபத்தில் வைஷம்யம்யாது மில்லையென்றும் ஒருமைப்பட்ட ஞானம் உள்ளதாகச் செய்யவேண்டும், இப்பேர்ப்பட்ட ஸமத் துவ புத்திதான் மோக்ஷகாரணமாகும்" என; அந்த நிதாகர் குருவைத் தண்டம் சமர்ப்பித்து, "பிராமணோத்தமரே! பரமார்த் தத்தைப்பற்றின தேவரீர் வசனங்களைக்கேட்டு எனக்கு அஞ் ஞானம் நீங்கிற்று. அடியேனுக்கு இதம் போதிப்பதற்காக இங்கெழுந்தருளின தேவரீர் யாரோ தெரியவில்லை, கூறியருள வேண்டும்" என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, அந்த ருபு சீடனை நோக்கி "உமக்கு ஆசாரியனானருபு என்பவன் நான், உமக்கு ஞானம் கற்பிக்கும் பொருட்டு இங்கேவந்தேன். நினைத்தபடி உமக்குப் பரமார்த்தத்தைத் தெரியப் படுத்தினேன் இனி நான் என்னிடம் போகின்றேன். உமக்குச் சுருக்கம் ஒன்று சொல் லுகின்றேன் கேளும். தேவமனுஷ்யாதி மாற்றமாய்க் காணப் படுகின்ற ஜீவ ஸ்வரூபமெல்லாம் ஒரே விதமே யல்லாது மாறு பாடான் லக்ஷணமுடையதன்று. தேவாதி பேதங்களோ கர்ம வசத்தினால் வந்த பூதவிகாரங்கள். இப்படி சேதனாசேதன வடிவமான ஸகல பிரபஞ்சமும் ஸ்ரீ வாசுதேவன் என்னுந் திரு நாமமுடைய பரமாத்மாவுக்குத் திருமேனியாய் இருக்கின்றன.

தயெ த்துகா நிஹாவெந வூணிவாத வயாஸூாமு|
வாஜிதஃ வாயா ஸக்ஷா ஐ ஜூாகிஃ வூயா வூஜாஃ||

இவ்வாறு ஆசாரியன் போதித்ததைக் கேட்டுச் சீடரான நிதாகர், "இனி அடியேன் அப்படியே நினைத்திருக்கின்றேன்" என்று தண்டம் ஸமர்ப்பித்து மிகுந்த பக்தியோடு பணிவிடை செய்யப் பெற்று அந்த ருபுவானவர் தம்மனப்படி போக வேண்டுமிடத்திற்குப் போனார்.

பதினைந்தாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினாறும் அத்தியாயம்

நிதாகபரதர்கள் முத்தியடைந்தது

புநர்வர்ஷஸஹஸ்ரே து ஸமதீதே நரேஶ்வர! ।
நிதாகஜ்ஞாநதாநாய ததைவ நகரம் யயௌ ||

ஜடபரதர் சவ்வீர ராஜனை நோக்கிப் பின்னுமருளிச்செய்கின்றார். அரசனே! கேள்: பின்னும் ஆயிரம் வருஷகாலங் கழிந்தபின் அந்த ருபுவானவர் நிதாகருக்கு ஞானோபதேசஞ் செய்ய நினைத்து அந்நகரத்திற்கே போனார். அக்கால் அங்கே பிருதுகளோடு அரசன் பட்டணத்திற்குள் சென்று கொண்டிருக்க, இந்த நிதாகர் காட்டினின்றும் சமித்துதருப்பங்களைத் தேடியெடுத்துக் கொண்டு, கும்பலாயிருந்தபடியால் நீட்டுப் படுமோவென்று நகரத்திற்குள்ளேபோகாமல் தூரத்தில்நின்று கொண்டிருந்தார். இவ்வகையாய் பசியினால் மெலிந்துநிற்கின்ற அந்தநிதாகரைக் கண்டு, அந்த ருபுதண்டமிட்டு, "ஓ பிராமணரே! நீரேன் இங்கே ஒண்டியாய் நிற்கின்றீர்?" என்றுகேட்டார். அதற்கு அந்த நிதாகர் "சுவாமி! அங்கே அரசன்பட்டணத்தினுள்ளே போகின்றான், ஆனதனால், பலவித ஜனங்களுஞ் சேர்ந்து நெருங்கி யிருக்கின்றபடியால் உள்ளே போகக்கூடாமல் இங்கே நிற்கின்றேன்" என்றார் அது கேட்டு ருபு "ஐயா! அரசன் யார்? மற்றச் ஜனங்கள் யார்? எனக்குத் தெரியவில்லை. நீர் தெரிந்தவரா யிருக்கின்றீர், ஆதலால் தெரியச் சொல்ல வேண்டும்" என்றார். அதற்கு அந்த நிதாகர் "அதோபாரும் பெரிய பர்வதத்தின்முடிபோல் மிகப்பெரிதாயிருக்கின்ற யானையின்மேல் ஏறிக்கொண்டு விளங்குகின்றானே அவன்தான் ராஜா

அவனைச்சுற்றி நிற்பவர் பரிஜனங்கள்" என, ருபு "ஐயா! நீர் ராஜாவென்றும் யானையென்றும் வெவ்வேறான இலக்ஷணமுடையனவாய் இரண்டு பொருள்களை ஒரே காலத்திற்சொல்லிக் காட்டினீர், எனக்கோ அவைகளுக்கு வேற்றுமை ஒன்றும் தெரியவில்லை, என்ன விசேஷமோ அதையெனக்குத் தெரியச் சொல்லவேண்டும், யார் அரசன்? எது யானை? இதையறிய விரும்புகின்றேன்?" என, நிதாகர் "என்ன பிராமணா! கீழிருப்பது யானை, மேலிருப்பவன் அரசன். இவ்விருவருக்கும் சுமப்பதும் சுமக்கப்படுவதுமான ஸம்பந்தம் இருக்கின்றது. இது இலேசான காரியம், யாருக்குத்தான் தெரியாது" என்றுசொன்னார். அதுகேட்டு ருபு "பிராமணரே! நீர் கீழ் இன்னது, மேல் இன்னது என்று எனக்கு நன்றாய்த் தெரிவிக்க வேண்டும்" என்றுசொன்னவுடனே, நிதாகர் அந்த ருபுவின்மேல் சீக்கிரமாய் ஏறிக்கொண்டு அவரைநோக்கி "நான் சொல்வதை நன்றாய்க் கேளும், நானிருக்குமிடந்தான் மேல், மேலே என்னைப் போலேறியிருப்பவனை அரசனென்றறியும், நீர் இருக்குமிடந்தான் கீழ், உம்மைப்போல் கீழே சுமந்துக்கொண்டிருப்பதை யானையென்றறியும், இக்காரியம் உமக்கு நன்றாய்த் தெரியும் பொருட்டுத்திருஷ்டாந்தங் காண்பித்தேன்" என்றார். பின்புருபுவானவர் "சரிதான் நீ என்பதும், நான் என்பதும் எனக்குத் தெரிந்தாலன்றோ மற்றக்காரியங்களையும் அறிந்துகொள்வேன். அந்தப்பேதமேஎனக்குத் தெரியவில்லை, ஆதலால் நீ நான் என்பவர்கள்யாரோஎனக்குத்தெரியச்சொல்லும்" என்றார். இப்படிச் சென்னதைக் கேட்டவுடனே நிதாகர் வெகு பரபரப்பாய் அவர் திருவடிகளில்வீழ்ந்து தண்டம் ஸமர்ப்பித்து "சுவாமீ! தேவரீர் அடியேனுக்கு ஆசாரியனான ருபுவென்று நினைக்கின்றேன். மற்றவர்களுடைய மனம இப்படி ஆத்ம விஷயாபேத அறிவினாலே சுத்தப்பட்டிருக்கமாட்டாது. ஆதலால்தேவரீர் ஆசாரியன்என்பதற்குச் சந்தேகமில்லை" என்று சொல்ல, ருபுவும் "ஆம் நான் ருபுதான், நீர் செய்திருந்த பணிவிடைக்கு வந்து உமக்குஞானத்தை நிலைப்படுத்தும் பொருட்டு வந்தேன். பரமார்த்த ஸாரமான அபேதஞானத்தையும் உமக்குச் சுருக்கமாய் அறிவித்தேன்" என்று சொல்லித் தம்மிடம் போய்ச் சேர்ந்தார். அந்த நிதாகரும் ஸகல ஆத்மசொரூபங்களும் ஓரேவிதமான லக்ஷ

கணமான தென்கிற அபேதரூபஞானம் திருந்தினவராய் அப்படியே எண்ணம் உறுதிப்பட்டு இவற்றையெல்லாம் பிரம்மஸ்வரூபமாகத் தியானித்து மேலான மோக்ஷத்தை யடைந்தார்.

"ஓ ரஹூகண மகாராஜனே! நீயும் அப்படியே தான், சத்துரு மித்திரன் என்னு மிடங்களிலே பேத மில்லாதவனுகி கர்மவசத்தினுலே எங்கு மிருக்கின்ற ஆத்ம சொரூபம் ஒருவித மானதேயென்று நினைத்திரு. சுத்தமான ஆகாயம் ஒன்றே தாரணு தீனத்தினுலே கறுப்பு வெளுப்பு முதலாகப் பலவகையாய்த தோன்றுவதுபோலே ஓரேவிதமான ஆத்ம ஸ்வரூபமும் அஞ்ஞானிகளுக்கு வெவ்வேருகத்தோன்றுகின்றது. முடிவு சுருக்கமாகச் சொல்லுகின்றேன் கேள். எந்த எந்தப் பொருளுண்டோ அவையெல்லாம் ஸ்ரீ அச்சுதனுடைய வடிவமேயாம். அவனுக்குவேரும் மேற்பட்டதொன்றும் இல்லை. நானும் அவன் வடிவமே. நீயுமப்படியே. ஸகலமும் அப்படியே. ஆதலால் எல்லாம் வேறுவேறென்கிற பேதபுத்தியாகின்ற அஞ்ஞானத்தை விட்டுவிடு" என்றிப்படி அந்த யோகீந்திரரால் நன்ருய்ப் போதிப்பிக்கப்பட்டு அந்த ராஜா சுத்த ஞானமடைந்து முன்னிருந்த யானை குதிரையென்ற தேகத்தைப்பற்றிய பேத ஞானத்தை விட்டு விட்டான். அந்தப் பரதயோகியும் முந்திய ஜன்ம நினைவினுலே ஞான யோகமடைந்தவராய் அப்பிறவியிலேயே மோக்ஷமடைந்தார்.

இதி பரதநரேந்த்ரம் ஸாரவ்ருத்தம்
கதயதி யஶ்ச ஶ்ருணோதி பக்தியுக்த꞉।
ஸ விமலமதிரேதி நாத்மமோஹம்
பவதி ச ஸம்ஸரணேஷு முக்தியோக்ய꞉॥

இவ்விதம் மகானுபாவரான பரத யோகியினுடைய இந்த மேன்மையான வரலாற்றை எவன் சொல்லுகின்ருனே, எவன் அன்போடு அதைக் கேட்கின்ருனே அவர்களெல்லாம் பரிசுத்த ஞான முடையவர்களாகி மோக்ஷம் பெறுதற்கு தகுந்தவராவார்கள்.

பதினாரும் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்தில் இரண்டாமம்சம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதே கிருஷ்ணாய நம:

ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணம்

மூன்றும் அமிசம்

முதல் அத்தியாயம்

நடந்த மனுவந்தரங்களின் விவரம்

கதிதா ப⁴வதா ஸர்வா பூ⁴மிஸாக³ராதி³ ஸம்ஸ்தி²தி:।
ஸூர்யாதீ³நாம் ச ஸம்ஸ்தா²நம் ஜ்யோதிஷாம் சாதிவிஸ்தராத்

மைத்திரேயர் ஸ்ரீபாராசர மஹாரிஷியை வினவுகிறார்:— "சுவாமீ ஸ்ரீ பராசர முனீந்திரரே! தேவரீர், பூமி சமுத்திர முதலானவைகளின் விதங்களும், சூரியன் முதலான சோதிகளுடைய நிலைகளுந் பிரகாரங்களும் தெளிவாக அருளிச்செய்தீர்; தேவர்கள் முதலியவர்களுடைய சிருஷ்டியும், ரிஷிகளுடைய சிருட்டியும், நான்கு வருணத்தின் உற்பத்தியும், திரியக்குகளின் உற்பத்தியும், அதிகமாய்த் துருவனுடைய சரித்திரமும், பிரஹ்லாதனுடைய சரித்திரமும் அடியேனுக்கு அருளிச்செய்தீர்; இனி அடியேன் சகல மனுவந்தரங்களையும், மனுவந்தராதிபதிகளையும், இந்திரன் தேவர்கள் முதலியவர்களையும், தேவரீர் அருளிச்செய்யக் கேட்கவேண்டும் என்று, விண்ணப்பஞ்செய்ய, பராசரபகவான் அருளிச்செய்வதாவது:—

கேளும், மைத்திரேயரே! நடந்தவைகளும் நடக்குமவைகளுமான மனுவந்தரங்களை உமக்குத் தெரியும்படி சொல்லுகின்றேன்:—ஆதியில் ஸ்வாயம்புமனு தொடங்கி சுவாரோசிஷர், உத்தமர், தாமஸர், ரைவதர், சாக்ஷுஷர், என்கிற மனுக்கள்

ஆறு பெயரும் முறையே சென்றனர். இப்பொழுது சூரிய குமாரரான வைவசுத மனுவினுடைய அந்தரம் நடக்கின்றது. இக்கல்பத்தின் ஆதியில் நடந்த ஸ்வாயம்புவ மனுவந்தரத்தையும் அதிலிருந்த தேவர் முனிவர் முதலானரையும் சொன்னேனன்றோ. இனி ஸ்வாரோசிஷ மனுவந்தரத்தைப்பற்றிச் சொல்லுகின்றேன் கேளும். அந்தச் ஸ்வாரோசிஷ மனுவந்தரத்தில் பாராவாரர் துஷிகர் என்கிற தேவர்களும், விபச்சித் என்கிற இந்திரனும், ஊர்ஜஸ்தம்பன், பிராணன், தத்தன், அக்கினி, ரிஷபன், ஈஸ்வரன், சார்வரீவான் என்கிற சப்தரிஷிகளும் இருந்தார்கள். அந்த மனுவுக்கு சயித்திரன் கிம்புருஷன் முதலான சிலபுத்திரரும் இருந்தார்கள். இவ்விதம் இரண்டாம் மனுவந்தரம் நடந்தது. மூன்றுவது உத்தம மனுவந்தரம். அதில் ஸுசாந்தி என்பவன் தேவராஜனை இருந்தான். ஸுதாமாக்கள், ஸத்தியர், சிவர், பிரதர்த்தனர், வசவர்த்திகள் என்கிற ஐந்து கணதேவதைகள் கணமொன்றுக்குப் பன்னிருவராகச் சேர்ந்திருந்தார்கள், வஸிஷ்டருடைய குமாரரேழுபேர். அதில் சப்தரிஷிகளானர்கள். அஜன் பரசு திவியன் முதலானவர்கள் அந்த மனுவின் புத்திரர்கள். நான்காவது தாமஸமனுவின் அந்தரத்திலே சுபாரர், ஹரிகள், சத்தியர், சுதீகள் என்கிற சணதேவதைகள், கணமொன்றுக்கு இருபத்தேழு பேராக இருந்தார்கள். சிபிசக்கிரவர்த்தி நூறு அசுவமேதங்களைச்செய்ததனால் வச்சிராயுதமுதலான சின்னங்களோடு கூடி இந்திரனானன். ஜோதிர்த்தாமா, பிருது, காவியன், சைத்திரன், அக்கினி, தனகன், பீவான் என்கிற நாமதேயமுள்ள ஸப்தரிஷிகளிருந்தார்கள். நரன், கியாதி, கேதுரூபன், ஸானு, சங்கன் முதலானவர்கள் அந்தத் தாமஸமனுவின் புத்திரர். இவர்கள் மிகுந்தபல பராக்கிரமாதி தன்மையுள்ளவர்கள். ஐந்தாவது ரைவதமனுவந்தரம். இம்மனுவவந்தரத்தில் விபு என்பவன் இந்திரன். அமிதாபர், பூதனயர், வைகுண்டர், ஸுசமேதர் என்பவர்கள் தேவகணங்களாய்க் கணமொன்றுக்குப் பதினன்கு பதினன்குபேரிருந்தார்கள். ஹிரணியரோமா, வேதசிரீ, ஊர்த்துவபாகு, அபரன், வேதபாஹு, ஸுதாமா, பர்ச்சனியன் என்பவர்கள் ஸப்தரிஷிகள். பலபந்து, ஸுசம்பாவியன், ஸத்தியகன் முதலானவர்கள், அந்த மனுவின் குமாரர்கள்.

இந்தச் சுவாரோசிஷர், உத்தமர், தாமஸர், ரைவதர் என்கிற மனுக்கள் நால்வரும் பிரியவிரதருடைய வமிசத்திற் பிறந்தவர்கள். அந்தப்பிரியவிரதர் என்னும் ராஜரிஷியானவர் தவத்தினால் ஸ்ரீ விஷ்ணுவை ஆராதித்துத் தன் வமிசத்தில் மனுவந்தராதி பதிகள் உதிக்கும் படியான பாக்கியத்தைப் பெற்றார். ஆறாவது மனுவந்தரத்தின் அதிபதி சாக்ஷுஷர் என்கிறமனு. மனோஜவன் என்பவன் தேவேந்திரனானான். ஆப்பியர், பிரஸூதர், பவியர், பிருதுகர், லேகர் இவ்வைந்து விதமானவர் கண தேவதைகள். கண மொன்றுக்கு எட்டுப்பேராக இருந்தார்கள். இவர்கள் உதாரபுருஷர் ஸுமேதன், விரஜன், ஹவிஷ்மான் உத்தமன், மது, அதிநாமா, ஸஹிஷ்ணு என்பவர்கள் ஸப்தரிஷிகள். ஊரு, பூரு, சதத்திம்னன் முதலானவர் அந்தமனுவின் மைந்தர்கள் ராஜாக்களானார்கள். இனி இப்போது நடக்கின்ற ஏழாவது மனுவந்தரத்திற்குச் சூரியகுமாரனை சிராத்ததேவன் மனுவாகி யிருக்கிறான். இதில் ஆதித்தியர், வசுக்கள், ருத்திரர் முதலானவர்கள் தேவர்களா யிருக்கிறார்கள்.

புரந்தரன் என்பவன் தேவராஜனா யிருக்கின்றான். வசிஷ்டர், காசிபர், அத்திரி ஜமதக்கினி, கவுதமர், விஸ்வாமித்திரர், பரத்துவாஜர் இவ்வெழுமரும் ஸப்தரிஷிகள். இக்ஷ்வாகு, நிருகன் திருஷ்டன், சர்யாதி, வரிஷ்யந்தன், நாபகன், அரிஷ்டன், கருஷன், விருஷத்திரன் இவ்வொன்பதின்மரும் அம்மனுகுமாரர் உலோகரக்ஷணத்திற்காக இருக்கிறஒப்பற்ற ஸ்ரீவிஷ்ணுவினுடைய ஸாத்துவிகசத்தியானது ஸகல மனுவந்தரங்களிலேயும் தேவதாவதாரத்தினாலே மனுமுதலானரையும் வியாபித்திருககின்றது. ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணு ஸ்வாயம்புவ மனுவந்தரத்தில் ஆஹூதி என்பவளிடத்தில் யக்கியன் என்கிற திருநாமத்தோடு மனதினால் அவதரித்தார். அவரே ஸ்வாரோசிஷ மனுவந்தரம் வந்தபோது துஷிதை என்பவளிடத்தில் துஷிதர் என்கிற தேவர்களோடுகூட அஜிதன் என்கிற திருநாம முள்ளவராய் அவதரித்தார். பின்பு உத்தம மனுவந்தரத்திலே ஸதியை என்பவளிடத்திலே ஸத்தியன் என்கிற பெயருள்ளவராய் ஸத்தியர் என்னுந் தேவதைகளோடுகூட அவதரித்தார். மறுபடியும் அவர் தாமஸ மனுவந்தரத்திலே ஹரியை என்கிறவள் கருப்பத்தில் ஹரிகள் என்கிற தேவர்களோடுகூட ஹரியென்கிற பெய

ருடையவராயவதரித்தார். சாக்ஷுஷ மனுவந்தரத்தில் விகுண்டையின் கருப்பத்தில் வைகுண்டர் என்கிற தேவதைகளோடு வைகுண்டன் என்றவதரித்தார். இந்த வைவசுவதமனுவந்தரம் வந்தபோது காசியபருக்கு அதிதியினிடத்தில் வாமனரூபியாய் அவதரித்து மூன்றடிகளால் ஸகலலோகங்களையும் ஆக்கிரமித்து, அம்மூன்று உலகங்களையும் சத்துருவென்னும் பெயரேயில்லாமலிருக்கும்படி செய்து, புரந்தரனுக்குத் திருப்பிக்கொடுத்தருளினர். இவ்விதம் அந்த ஸ்ரீ விஷ்ணுபகவான் ஏழு மனுவந்தரங்களிலேயும் ஏழுதிருவவதாரஞ் செய்தருளி மனுமுதலான ஸகலபிரஜைகளையும் வளர்த்துவருகின்றார்.

ஸவெ௨ு வ லெஊா ஃநவ ஜ்ஹஷூா
ஜஷஷ௨ுயொ யெ ஃநஸ-ஐநவ ஶு
ஜ௩ு ஶு ஷொZயo தி ஃஷஸஶஷஐெஷா
விஷெ்ஷா ஶ்ஷெஷா ஹூ விஸ-ஐதய ஹூா:||

அந்த ஸ்வாமியானவர் தமது சக்தியினால் மனுமுதலான ஸகல உலகத்தையும் உட்பிரவேசித்திருக்கிறபடியினால் விஷ்ணு என்கின்ற திருநாமத்தை யடைந்திருக்கின்றார். ஆதலால் ஸகல தேவர்களும் ஸகல மனுக்களும் ஸகல சப்தரிஷிகளும் ஸகல மனுபுத்திரர்களும் இந்திரர்களும் யாவரும் ஸ்ரீ விஷ்ணுவினுடைய செல்வமானவர்கள் என்று அறிந்துகொள்ளும்.

முதலாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இரண்டாம் அத்தியாயம்

இனிவரும்

மநுவந்தரங்களின் விவரம்

ஷெ௨ாக்ஷா ஷெ௫ு தாநி ஜவதா ஸவஷ ஃநஷராணி ஷெ|
ஜவிஷ்஗ாணுவி விஷுஷெ௨ு! ஃாேவ்஗ா தமo கவ ஃஜ௨ுவஸி||

மைத்திரேயர், "ஸ்வாமீ! இதுவரையிலு முண்டான மனுவந்தரங்களை யருளிச்செய்தீர், இனிவரும் மனுவந்தரங்களையும்

அடியேனுக்கு அருளிச்செய்யவேண்டும் என்று வேண்டிகொள்ள பராசர மகரிஷி யருளிச்செய்கின்றார்.

சூரியனுக்கு ஸம்க்ஞை என்று மனைவி யொருவளிருந்தாள். அவள் விசுவ கர்மாவினுடைய புத்திரி. அவளுக்கு முன் சொல்லப்பட்ட சிராத்ததேவன் என்கிறமனுவும் யமதருமராஜனும் யமுனைநதியும் ஆக மூவர் ஜனித்தார்கள். அவள் தன்கணவனுடைய ஒளியைச் சகிக்க மாட்டாதவளாய்த் தன்னிழலென்று சொல்லும்படி தன்னைப்போலொருத்தியை யுண்டாக்கித் தன்கணவனுருக்கும் பணிவிடை செய்யும்படி வைத்துத் தான் தவஞ்செய்யக் காட்டுக்குப் போனாள். சூரியன் அவளைத் தன்மனைவியாகிய ஸம்க்ஞையென்றே நினைத்து அவளிடத்திற் புணர்ந்து சனியையும் மற்றொரு மனுவையும் தபதியென்பவளையும் பெற்றான். இவ்விதமிருக்க, ஒருநாள் யமன் இந்தச் சாயாதேவியைத் தன் தாயென்றேநினைத்துக் காலால் உதைக்கப்போகையில் அந்தச்சாயை கோபமூண்டவளாய்ச் சபிக்கக்கண்டு இவள் கருணையில்லாதவளாகையால் என்தாயன்றென்று அனுமானித்தான். பின்பு அச்சாயை உண்மையைச் சொல்லக் கேட்டுச்சூரியன் யோகதிருஷ்டியினாலே யாலோசித்துச் ஸம்க்ஞை என்பவள் பெண்குதிரைவடிவாய் குருக்ஷேத்திரவனத்தில் தவஞ்செய்துக்கொண்டிருப்பதை அறிந்தான். பின்பு சூரியன் தானும் வாஜிவடிவெடுத்துக்கொண்டு அவளிருக்குமிடஞ் சென்று அவளிடத்தில் அசுவினிதேவதைகளிருவரையும் வீரியத்தின் கடைசிப்பாகத்தினாலே ரேவந்தன் என்னுமொருவனையு முண்டாக்கி மறுபடியும் அந்த ஸம்க்ஞையைத் தன்னிடங்கொண்டுவந்து சேர்த்தான்.

பின்புவிசுவகர்மா சூரியமண்டலத்தைச் சாணைச்சக்கரத்தில் வைத்துத் தேய்த்து எட்டிலொருபங்கு ஒளியை குறைத்துவிட்டான். இப்படி விசுவ கர்மாவினால் தேய்த்து நீக்கப்பட்ட ஒளியின் பாகமானது வெகுப் பிரகாசத்தோடு பூமியில் விழுந்தது. பூமியில் விழுந்த அவ்வொளிபாகத்தைக்கொண்டு விசுவ கர்மாவானவன் ஸ்ரீ விஷ்ணுவுக்குச் சக்கரத்தையும் சிவனுக்குச் சூலத்தையும், சுப்பிரமணியனுக்கு வேலாயுதத்தையும், குபோனுக்குச் சிபிகையென்னும் ஆயுதத்தையும், மற்

றைத் தேவர்களுக்குச் சில உபகரணங்களையும் செய்துகொடுத்து அவர்களைச் சிறப்பித்தனன்.

மேல் சாயை யென்பவளிடமுண்டான இரண்டாங்குமாரர் மனுவென்றொருவருண்டன்றே, அவர்முன்பிறந்த மனுவுக்குச் சமானமா யிருந்ததனால் ஸாவர்ணி என்கிற பெயர் பெற்றனர். இனிவரும் எட்டாவது மனுவந்தரம் அந்தச் சாவர்ணியினுடையது. அந்த மனுவந்தரத்தில் ஸுதபர் என்றும் அமிதாபர் என்றும் முக்கியர் என்றுஞ் சொல்லப்பட்ட தேவர்களுண்டாவார்கள். அந்தத்தேவர்கள் கணம் ஒன்றுக்கு இருபதிருபதின்மராக இருப்பார்கள், தீப்திமான், காலவர், இராமர், கிருபர், அசுவத்தாமா, என் குமாரரான வியாஸர், ரிசியசிருங்கர் ஆகிய இவர்கள் அந்தமனுவந்தரத்தின் ஸப்தரிஷிகள், ஸ்ரீவிஷ்ணுவின் அருளால் பரிசுத்தனாய் பாதாளமத்தியத்தில் வாஸஞ்செய்துக்கொண்டிருக்கின்ற விரோசனகுமாரனான பலி சக்கிரவர்த்தி அந்தமனுவந்தரத்தில் தேவேந்திரனாவான். விரஜன், சர்வரீவான், நிர்மோகனன் முதலியவர் அந்தமனுவின் தனயர்கள் ராஜாக்களாவார்கள். இனி ஒன்பதாமனு தக்ஷஸாவர்ணி என்பவராவார், அவரந்தரத்தில் வாரர், மரீசி கர்ப்பர், சுதர்மாக்கள் என்கிற தேவர்கள் கணமொன்றுக்குப் பன்னிருவராக இருப்பார்கள். அத் தேவதைகளுக்கு அற்புதன் என்பவன் அதிபதியாவான். ஸவனன், த்யுதிமான், ஹவ்யன், வஸு, மேதாதிதி, ஜோதிஷ்மான், ஸத்தியன் என்னப் பட்டவர்கள் அப்போது ஸப்தரிஷிகளாவார்கள். திருதகேது, தீப்தகேது, பஞ்சஹஸ்தன், நிராமயன், பிருதுசிரவன முதலானவர்கள் அந்தத்தக்ஷஸாவர்ணி மனுவின் புத்திரர். இனி பிரமமஸாவர்ணி என்பவர் பத்தாமனுவாவார். அவ்வந்தரத்தில் ஸுதர்மாக்கள், வீருதர் என்கிறதேவர்கள் நூறுநூறாய்ச் சேர்ந்த கூட்டமாயிருப்பார்கள். அவர்களுக்கு மஹாபலவானான சாந்தி யென்பவன் இந்திரனாவான். அந்த அந்தரத்தில் ஹவிஷ்மான், ஸுகிருதன், ஸஜ்யன், தபோமூர்த்தி, நாபாகன், அப்பிரதிமௌஜஸ், ஸத்யகேதுஎன்பவர்கள் ஸப்தரிஷிகளாவார்கள். ஸுக்ஷேத்திரன், உத்தமௌஜஸ், பூரிஷேணன்முதலாகப் பதின்மர் அம்மனுவின் மக்களாவார்கள். அவர்கள் இப்பூமியை காத்துவரு

வார்கள். பதினோராமனு தர்மஸாவர்ணி என்பவர். அவரு டைய அந்தரத்திலே விகங்கமரென்றும், நிர்வாணரென்றும், ருசிகளென்றுங் கூறப்பட்ட தேவகணங்கள்தான் முக்கிய மான வர்கள். அவர்கள் கணமொன்றுக்கு முப்பது முப்பதுபே ரிருப் பார்கள்.

விருஷா என்பவன் அவர்களுக்கு இந்திரன். அச்சமயத் தில் நிச்சரன், அக்கினிதேஜஸ் வபுஷ்மான், கிருணி, ஆருணி, ஹவிஷ்மான், அனகன் என்பவர்கள் ஸப்தரிஷிக ளாவார்கள். சர்வத்திரகன், ஸ்வதர்மா, தேவானீகன் முதலான அந்த மனு வின் மக்கள் ராஜாக்களாவார்கள். ருத்திர புத்திரராகிய ருத் திரஸாவர்ணி என்பவர் பன்னிரண்டாமனு. அவருடைய அந் தரத்தில் ருதுதாமா என்பவன் இந்திரனவான். அரிதர்,ரோகி தர், ஸமனசர், சுகர்மர், சுராபர் என்கிற தேவர் கூட்டமொன் றுக்குப் பத்துபத்துப்பேராக இருப்பார்கள். தபஸ்வீ, ஸுத பன், தபோமூர்த்தி, தபோரதி, தபோதிருதி, தபோதியுதி, தபோதனன் என்னு மிவ்வெழுவரும் ஸப்தரிஷிகள்.தேவவான் உபதேவன் தேவசிரேஷ்டன் முதலான அந்த மனுகுமாரர் அர சராவார்கள். பதின்மூன்ருமனு ரவுச்சியனென்னும் பெயரையு டையவர். ஸுத்திராமர், ஸுதர்மர், சுகர்மர் என்கிற தேவதை கள் கணத்துக்கு முப்பத்து மூவராக இருப்பார்கள். மகாவீரிய வானன திவஸ்பதி யென்பவன் அவர்களுக்கு இந்திரனு யிருப் பான்.

நிர்மோஹனும், தத்துவதர்சியும், நிஷ்பிரகம்பியனும், நிரு த்ஸுகனும், திருதிமானும், அவியயனும், ஸுதபனும் ஸப்த ரிஷிகளாவார்கள். அம்மனுவின் புத்திரரான சித்திரஸேனன், விசித்திரன் முதலானவர்கள் அப்பொழுது ராஜாக்க ளாவார் கள். பதினலா மனுவந்தரத்திற்கு அதிபதி, பவிமனென்பவனு வான். அக்காலத்தில் சுசியென்பவன் இந்திரனு யிருப்பான். சாக்ஷுஷர், பவித்திரர், கனிஷ்டர், பிராசிதர், வாசாயிருத்தர் என்கிற தேவகணங்கள் ஐந்துண்டு. அக்கினிபாஹு, சுசி, சுக் கிரன், மாகதன், அக்கினீத்திரன், யுக்தன், ததாஜிதன் என்ப வர்களே ஸப்தரிஷிகளாவர். அம்மனுவுக்கு உரு, கம்பீரபுத்தி முதலான புத்திரர்களுண்டு. அவர்கள்தான் பூமியைக் காத்து

வருவார்கள். கிருதயுகமுதலான நான்கு யுகங்களின் முடிவில் வேதங்களுக்கு அழிவு உண்டாகுமன்றோ? அப்போது அந்த ஸப்தரிஷிகள் சொர்க்கத்தினின்றும் பூமிக்குவந்து அவ்வேதங்களை மறுபடியும் வழங்கும்படி செய்வார்கள். கிருதயுகந்தோறும் அந்தந்தமனுக்கள் ஸ்மிருதி என்கிற தருமசாஸ்திரத்தைச்செய்துவருவார்கள். தேவதைகளோ மனுவந்தர முடியுமளவும் யாகங்களில் ஹவிர்ப்பாகங்களைப் புசித்துவருவார்கள். மனுகுமாரர்களினாலும் அவர் குலத்திற்பிறக்கு மரசராலும் மனுவந்தரத்தின் கடைசி வரையிலும் பூமியானது காக்கப்பட்டுவரும். இப்படி மனுவந்தரந்தோறும் அவராலே லோகோபகாரம் நடந்துவருமென்றறியும்.

மனுவும் ஸப்தரிஷிகளும் தேவர்களும் இந்திரனும் மனுகுமாரர்களும் எம்பெருமானுடைய ஸங்கல்பகாரியத்தை நிறைவேற்றும்படியான அதிகாரி புருஷர்களென்று நினையும். இவ்வண்ணமாய்ப் பதினான்கு மனுவந்தரங்கள் கழியும்போது ஆயிரம் யுகங்களின் அளவுள்ளதான ஒரு கல்பகாலம் ஸம்பூர்ணமாகின்றது. இது ஒரு பகற்காலம். இவ்வளவுள்ள இராக்காலமும் கழிந்தபின்பு பிரமசொரூபத்தை அதிஷ்டித்து எழுந்தருளியிருப்பவனும், முதல் சிருஷ்டி கர்த்தாவும், ஸகலஐசுவரிய முள்ளவனும், ஸகல சொரூபியுமான ஸ்ரீஜனார்த்தன பகவானானவன் மூவ்வுலகங்களையும் உட்கொண்டு, யோகநித்திரையை ஆசிரயித்து உலக மெல்லாமழிந்த மகார்ணவஜலத்திலே ஆதிசேஷனாகிய படுக்கையில் திருக்கண் வளர்ந்தருளுவான். பிறகு பகவான் யோக நித்திரையினின்றும் விழித்தவனாகி ரஜோகுணத்தை அடைந்து முன்போலவே உலக சிருஷ்டியை நடத்துவன். மனுவந்தரந் தோறுமுள்ள மனு, தேவ, இந்திர, ஸப்தரிஷி, மனுபுத்திரர்களெல்லாம் ஸ்திதியைச் செய்யத்தக்க ஸ்ரீவிஷ்ணுவின் ஸாத்துவிக அம்சமாவார்கள். உலகங்களை நிலை நிறுத்துந் தொழிலுள்ள ஸ்ரீ விஷ்ணு ஸ்கலபிராணிகளுக்கும் இதமுண்டாகும்படியாகக் கிருதயுகத்தில் கபிலாதி சொரூபங்களைத் தரித்தவனாய் உத்தமமான ஞானத்தைக் கொடுத்தருளுகின்றான். திரேதாயுகத்தில் அந்தச் சக்கரவர்த்தி சொரூபமுடையவனாகி துஷ்டநிக்கிரக சிஷ்டபரிபாலனங்களைச் செய்துவருகிறான். துவா

பரத்திலே தேதவியாஸ ஸ்வரூபனாகி ஒன்றாயிருக்கும் வேதத்தை இருக்குமுதலான நான்கு முக்கியபிரிவுகளாகும் சாகாபேதங்களால் அநேகம் பிரிவுகளாகவும் பிரித்து உலகத்தை யனுக்கிரகிக்கின்றான். கலியிலேயோ கல்கியவதாரஞ் செய்தருளி வேதசாஸ்திரங்களையும் தருமங்களையுங் கடந்து நடக்கிற துஷ்டர்களை நல்வழியிலே நிறுத்துகின்றான். இவ்வாறு எப்பெருமான் அந்தந்த ரூபத்தினாலே உலகங்களைச் சிருஷ்டித்துங் காத்துஞ் சங்கரித்தும் வருகின்றான். ஆதலால் ஸர்வபூத சொரூபியான இவ் வெம்பெருமானைக் காட்டிலும் ஒரு வஸ்துவு மில்லையென்கிற வுண்மையை இந்தப் உரகரணத்திலும் முன்புசேர்ந்த பிரகரணங்களிலும் உமக்கு நன்றாய்த் தெரியச்சொன்னேன்.

உக்தாந்யேதாநி பவதோ மந்வந்தராணி வை மயா।
மந்வந்தராதிபாஶ்சைவ கிமந்யத் கதயாமி தே॥

நீர் கேட்டபடி மனுவந்தரங்களையும் அவற்றின் அதிகாரிகளையும் அறிவித்தேன். ஓ மைத்திரேயரே! இனித் தெரிந்துக்கொள்ள வேண்டுவதைக் கேட்பீராகவென்று பராசரமுனீந்திரர் கூறியருளினார்.

இரண்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று

மூன்றாம் அத்தியாயம்.

வேதவியாசர்களின் விவரம்

ஜ்ஞாதமேதந் மயா க்ருத்ஸ்நம் யதா ஸர்வமிதம் ஜகத்।
விஷ்ணோர் விஷ்ணௌ விஷ்ணுதஶ்ச ந பரம் வித்யதே தத:॥

தேவரீர் அருளிச் செய்ததினாலே சகலமும் ஸ்ரீ விஷ்ணுவினிடத்தி லுண்டாகி அவனிடத்திலேயே நிலைபெற்று லைத்து அவனுக்கு வடிவமாயிருக்கின்ற தென்பதை யறிந்து கொண்டேன். அந்த மகாத்மாவான எம்பெருமான் யுகந்தோறும்

வியாஸரூபியாகி வேதங்களைப் பிரித்தருளுகிறானென்றருளிச்செய்தீர். எந்தெந்த யுகத்தில் யார் யார் வியாஸரானாரோ அவர்களையும், வேதத்தின் சாகாவிசேஷங்களையும் அடியேனுக்குச் சொல்லியருளவேண்டும். என்று மைத்திரேயர் பிரார்த்திக்க, ஸ்ரீ பாராசரர் கூறி அருளிச்செய்யலாயினார்:—

கேளும் மைத்திரேயரே! * வேதமென்கிற மகாவிருக்ஷத்திற்குக் கிளைகள் அநேகங்களுண்டு. அளவற்ற அவற்றை விரித்துச் சொல்வது கடினம் ஆகையாலே சுருக்கமாகச் சொல்லுகின்றேன் கேளும். எம்பெருமான் துவாபர யுகந்தோறும் வியாஸாவதாரஞ் செய்தருளி ஜனங்களுக்கு உற்சாகம் ஸாமர்த்தியம், ஓகித்தரிக்குஞ் சக்தி இவை யெல்லாம் அற்பமாயிருப்பதைக் கண்டு ,அவர்களுக்கு இதமாக ஒன்றாயிருக்கின்றவேதத்தை அநேகம் பிரிவாக்கி யருளுகின்றான். அவ்வெம்பெருமான் எந்த சரீரத்தை ஆதாரமாகப்பற்றி வேதப்பிரிவுகளைச் செய்தருளுகிறானோ, அவையெல்லாம் வேதவியாஸர் என்கிற திருநாமமுள்ள அவ்வெம்பெருமானுடைய திருமேனிகளென்று நினையும். இந்த மனுவந்தரத்தில் யார்யார் வேதவியாஸ ரானார்களோ ? அவர்களைச் சொல்லுகிறேன்.

இந்த வைவஸ்சுத மனுவந்தரத்தில் துவாபரந்தோறும் மகரிஷிகளாலே இருபத்தெட்டுத்தரம் வேதம் பிரிக்கப்பட்டது. ஆதலால் இதுவரையிலும் இருபத்தெட்டு வியாஸர்கள் சென்றிருக்கிறார்கள். முதல் துவாபரத்தில் பிரமதானே வேதவியாஸராயினார். இரண்டாவதில் வைவஸ்வத மனுவியாஸரானார். மூன்றாவதில் சுக்கிரன், நான்காவதில் பிரகஸ்பதி, ஐந்தாவது

* வேதமென்ற விருக்ஷம் அடிமரமொன்றாயும், மேலாக நான்கு கிளைகளை யுடையதாயும், ஒவ்வோர் கிளையிலும் பற்பல பிரிவுகளையுடையதாயுமிருக்கிறது. அடி விருக்ஷமானது ரஹஸ்யாம்நயம், ஏகாய்னம் முதலிய பெயரையுடையது. மற்றகிளைகள் நான்கிற்கும். ருக், யஜுஸ், ஸாம, அதர்வா, எனப்பெயர். ஏகாயனத்திற்கு ஸ்ரீ பாஞ்சராத்ர ஸம்ஹிதைகள் 10-ம் உப ப்ருஹ்மணங்கள். கிளைகளாகிய சாகாவேதங்களுக்கு 18-புராணங்களும், 18-ஸ்மிருதிகளும், இராமயணதி இதிகாஸங்களும் உபப்ரஹ்மணங்கள். உபப்ரஹ்மணமாவது: வேதத்தில் நன்றாய் விளங்காப்பொருள்களைப் விரித்துக்காட்டும் நூலாம்.

சூரியன், ஆறாவதில் இயமன், ஏழாவதில் தேவேந்திரன், எட்டாவதில் வஸிஷ்டர், ஒன்பதாவதில் ஸாரஸ்வதர், பத்தாவதில் திரிதாமா பதினோராவதில் திரிவிருஷா, பனிரெண்டாவதில் பரத்துவாசர் பதின்மூன்றாவதில் அந்தரிக்ஷர், பதினான்காவதில் தருவி, பதினைந்தாவதில் திரையாருணி, பதினாறாவதில் தனஞ்ஜயன், பதினேழாவதில் கிருதஞ்சயன், பதினெட்டாவதில் ஸஞ்சயன் என்பவனும் வேதவியாஸரானார்கள். பின்புள்ள துவாபரங்களில் முறையே பரத்துவாஜர், கௌதமர், ஹரியாத்துமாவென்று வேறு புராணங்களிற் சொல்லப்பட்ட, உத்தமரென்பவர், வாஜிசிரவஸ் என்று மறுபேருள்ள வேனன், திருணபிந்து என்று நாமாந்தரம் பற்ற ஸோமசுஷ்மாயணன் வால்மீகியென்னும் திருநாமத்தால் பிரசித்தரான பார்க்கவரிக்ஷர், இவர்கள் வேதவியாசராயினார்கள். இப்படி இருபத்தினான்கு துவாபரங்கள் கழிந்தபிறகு இருபத்தைந்தாவது துவாபரத்திலே என் பிதாவான சக்திமகரிஷியும், இருபத்தாறாவதில் நானும், இருபத்தேழாவதில் ஜாதுகர் என்பவரும் வேதவியாஸர்களாயினோம். பின்பு இருபத்தெட்டாவதான இந்தத் துவர்பரத்திலே என் குமாரனை * கிருஷ்ணத்துவைபாயனன் வேதவிபாகஞ் செய்தான். இப்படி இருபத்தெட்டு மகரிஷிகள் துவாபரயுகமுடிவானகாலங்களில் வேதத்தை நான்காய்ப் பிரித்து லோகோபகாரஞ் செய்துவந்தார்கள். இனிவருந் துவாபரயுகத்தின் கடைசியில் துரோணகுமாரனை அசுவத்தாவா வியாஸராவார்.

ஏகாக்ஷர ஸ்வரூபமாய் நாச விகாரங்களை யடையாமலிருந்து பிரணவமானது உச்சரிக்கப்படுமளவில், தான் விரிவதினாலும் வேதத்தை விரிப்பதினாலும் ப்ரஹ்மம் என்று சொல்லப்படும். அதெப்படியென்றால் அந்தப் பிரணவத்தினிடத்தே நித்தியமாயிருக்கிற முதல் மூன்று வியாஹ்ருதிகளும் இருக்கு முதலான நான்கு வேதங்களும் சொல்லப்படுகின்றன. ஆதலால் அப்படிப்பட்ட பெருமையுள்ள பிரணவவடிவமான சப்தப்ரம்மத்தின் பொருட்டுத் தண்டம் ஸமர்ப்பிக்கின்றேன். உலகத்தின் பிரளயத்தற்கும் உற்பத்திக்கும் எது காரணமாயிருக்கின்

* கிருஷ்ணத்துவைபாயனனாவது=த்வீபமென்றால் தீவு. யமுனையாற்றின் நடுத்தீவி லுற்பத்தியான கிருஷ்ணனென்ற திருநாம முடையவர் வேத வியாஸரானாரெனப் பொருள்.

றதோ எது மகத்தத்துவத்திற்கும் மேன்மையானதாய் மறைக்கப்படும் பொருளா யிருக்கின்றதோ, அப்படிப்பட்ட பிரணவப் பிரம்மத்திற்குத் தண்டம் ஸமர்ப்பிக்கின்றேன். ஆழமாயும் கரையற்றதாயும் நாசமில்லாததாயும் உலகத்தை மோகிப்பிக்கின்ற தமோகுணத்திற்கு இடமாயும் ஸத்துவகுண காரியமான பிரகாசத்தினலும் ரஜோகுண காரியமான பிரவர்த்தனத்தாலும் தருமமுதலான ஸகலபுருஷார்த்த ஸாதகமாகியும் ஸாங்கிய சாஸ்திரஞான முடையவர்களுக்குப் பிரகிருதி புருஷவிவேகத்தினுபாய மாதலால் நிலை பெறுமிடமாயும் சமதமாதிகுணங்களைச் சாதிக்கவல்ல யோகிகளுக்கு அவற்றை சாதிக்கு முபாயமாயும் விளங்குகிற அந்தச் சத்தப் பிரம்மத்துக்குத் தண்டம் ஸமர்ப்பிக்கின்றேன். எது அவியக்தமாயும் அமிருதமாயும் சாசுவதமாயுமிருக்கிற * பிரவர்த்திப் பிரம்மமுண்டோ அதற்குத் தண்டம் ஸமர்ப்பிக்கின்றேன். ஸர்வப்பிரபஞ்சகாரணமான பிரதானமாயும் பரமாத்ம ஸ்வரூபாதிகளைக் காட்டுகையினல் பரமாத்மாவுக்குக் காரணமாயும், உபநிஷத்துக்களில் அக்ஷரமுதலாய்ப் பிரதான மீருகவுள்ள சொற்களாலே வெகு விதமாய் சொல்லப்படுவதாயும், பிரிவற்றதாயும், சுத்த மாயுமிருக்கிற அந்தப் பிரணவப் பிரம்மத்துக்குத் தண்டம் ஸமர்ப்பிக்கின்றேன். பரமாத்மாவான ஸ்ரீவாசுதேவனுக்கு ஸ்வரூபமாயிருக்கின்ற அந்தப்பிரணவரூபமான பரப்ரம்மத்துக்கு நித்தியம் பலமுறைத் தண்டம் ஸமர்ப்பிக்கின்றேன். உறுப்புகளான அக்ஷரவகையாலே மூன்ருய்ப் பிரிந்திருந்தாலும் அவயவி ஸ்வரூபத்தில் பிரிவற்றதாயிருக்கின்ற அந்தப்பிரணவமானது அந்தஸ்ரீவாசுதேவனேயாம். அந்த ஸ்ரீவாசுதேவன் ஸகலபூதங்களிலும் ஒருவனுயெழுந்தருளி யிருந்தாலும் பேதபுத்தி விஷயங்களான பிரமருத்திர இந்திராதி மூர்த்திகளை யதிஷ்டித் திருக்கையால் வெவ்வேருக எண்ணப்படுகின்ருன். அவனே இருக்குவேத சொரூபியும் யஜுர்வேத சொரூபியும் சாமவேத சொரூபியுமாய் இம்மூன்று வேதஸாரமான பிரணவ வடிவமாயும் புருஷார்த்த வடி

* பிரவிருத்திப் பிரம்மமாவது; உலகத்தில் ஜீவர்களை அவரவர் வினைக்குத்தக்கபடி அறம்பொருளின்பங்களுக்கு ஏதுவான வினைகளைச் செய்யும்படி தூண்டும் கருமகாண்டவடிவமான வேதச்சொற்கள்.

வமாயு மிருக்கின்ருன். அவனே ஸகல ஆத்துமாக்களுக்கும் அந்தராத்மாவா யிருக்கின்ருன்.

ஸ பித்யதே வேதமய: ஸ வேதம்
கரோதி பேதைர் பஹுபி: ஸஶாகம்।
ஶாகாப்ரணேதா ஸ ஸமஸ்தஶாகா
ஜ்ஞாநஸ்வரூபோ பகவாந் அநந்த:॥

அவனே பிரிவற்ற வேதவடிவமாயிருந்து நானாவிதமான வேதங்களாகப் பிரிக்கப்படுகின்ருன். அந்த அனந்தனை ஸ்ரீ பகவானே வேதசாகைகளைப் பிரிக்கிற வியாஸாதி ஸ்வரூபியாகின்ருன். ஸகலவேத சாகைகளின் ஞானமும் அந்த ஸ்ரீ அனந்தனே என்றறிந்துகொள்ளும்.

மூன்ரும் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

நான்காம் அத்தியாயம்.

வேதசாகாபேதங்கள்

ஆத்யோ வேதஶ்சதுஷ்பாத: ஶதஸாஹஸ்ரஸம்மித:।
ததோ தஶகுண: க்ருத்ஸ்நோ யஜ்ஞோऽயம் ஸர்வகாமதுக்.

ஓ மைத்திரேயரே! ஆதியில் ப்ரஹ்மாவினுல் ஓதப்பட்ட வேதமானது நான்கு பாதங்களுள்ளதாய் அநேக வாயிரங் கிளைகளை யுடையதாயு மிருந்தது. அதினின்றும் அக்கினிஹோத்திரம், தரிசபூர்ணமாஸம், சாதுர்மாசியம், பசுபந்தம், ஸோமம் என்கிற ஐந்தும், தேவயக்கியம் பிதுர்யக்கியம், பூதயக்கியம், மனுஷ்யயக்கியம், பிரமயக்கியம் என்கிற பஞ்ச மஹா யக்கியங்களும், ஆகப் பத்துவிதமான சகல யக்கியங்களும், திரவியம், தேசம், பலம், காலம், ஞானம், கர்மம், காரகம், சிரத்தை, அவஸ்தை, ஆகிருதி, நிஷ்டை என்கிற அங்கங்களுடையவனவாய் உண்டாயின. இந்த யாகங்களெல்லாம் ஸர்வாபீஷ்டங்களையும் கொடுக்கும் சக்தியுள்ளனவா யிருக்கும்.

பிறகு இருபத்தெட்டாவது யுகத்திலே என் குமாரனை வியாஸர் மகாஸமர்த்தனைகையாலே நான்குபாதங்களோடு கூடியிருந்த அந்தவொருவேதத்தை நான்காகப் பிரித்தார். இவர் இப்போது எப்படிப்பிரித்தாரோ அப்படியேமுன்யுகங்களிலும் நானும் மற்றுமுள்ள மகரிஷிகளும் பிரித்தோம். இதோ நிதர்சனமாக இந்த வியாசர் பிரித்தது போலவே ஸ்ரீமந் நாராயணாம்சம் பெற்ற மற்ற வியாஸர்களும் அப்போதப்போது வேதத்தைப் பிரித்தருளினர்களென்றறியும். ஓமைத்திரேயரே! இந்தப் பூலோகத்தில் ஸ்ரீவாஸுதேவன் தவிர மற்றொருவன் மகாபாரதஞ்செய்ய வல்லவனாகான். ஆகையால் கிருஷ்ணத்துவைபாயனனென்னும் பெயருடைய இந்த வியாசரை * ஸ்ரீமந் நாராயணாம்சமென்றறியும். இந்தத் துவாபரத்தில் என் குமாரனை வியாஸர் வேதங்களைப்பிரித்து நடப்பித்தவிதஞ் சொல்கின்றேன், கேட்பீராக:—

வியாஸ மகாமுனிவர் வேதங்களைப் பிரிக்கும்படி சதுர்முகனாலே ஆக்ஞாபிக்கப்பட்டுத் தாம் பிரித்த வேதசாகைகளை ஓதும் பரம்பரையினாலே நடப்பிக்க வல்லர்களான சிஷ்யர்களை ஆராய்ந்து தேடி இருக்கு வேதத்திற்குப் பைல மஹாமுனியையும், யசுர் வேதத்துக்கு வைசம்பாயன மகாமுனிவரையும், ஸாமவேதத்துக்கு ஜைமினிமுனீசுவரரையும், அதர்வணவேதத்துக்கு ஸுமந்து முனிவரையும், இதிகாஸ புராணங்களுக்கு மிகவும் புத்திசாலியான ரோமஹர்ஷண ரென்கிற ஸூதரையும் அங்கிகரித்தருளினர். அத்வர்யு, உத்காதா, ஹோதா, ப்ரம்மா என்னப்பட்ட [சாதுர் ஹோத்திரம்] நால்வகையான ரித்துவிக்குகளின் காரியமுள்ள தாகையால் யாகஹேதுவாயிருந்த வேதமொன்றையே நான்காகப் பிரித்து அவைகளினால் வேள்விகளை நடத்தியருளினர். யஜுர்வேதங்களினால் அத்வர்யு காரியத்தையும், இருக்குவேதங்களினாலே ஹோதாவின் காரியத்தை

* ஸ்ரீமந் நாராயணாம்சமாவது; கிருஷ்ணத்துவைபாயன மஹரிஷியென்பவர் வோர்ரிஷியாயினும் வேதவியாஸாதி காரியங்களைக்குறித்து நாராயணன் தனது சக்தியை அவரிடத்தில் பிரவேசிப்பித்து அப்புகழை மாத்திரம் அவருக்கு விளைவித்ததான ஒர்காரியத்தால் வியாஸர் நாராயணாம்ச பூதரெனக்கூறியது. சிலர் நாராயணனே இவரென்பார், அது இராம கிருஷ்ணாதிகளைப் பொல் அவரே இவரல்ல வென்பது இதன் கருத்து

யும், ஸாமவேதங்களினால் உத்காதாவின்காரியத்தையும், இந்த மூன்று வேதங்களினாலேயும், இராஜாக்களுக்கு வேண்டிய சாந்திக பவுஷ்டிகாதிகளை யுடைய அதர்வண வேதத்தினாலேயும், பிரம்மாவின் காரியத்தையும் ஏற்படுத்தினார்

வேதங்களைப் பிரித்தவிதமெப்படியெனில்,* அகண்டமான வேதத்திலிருந்து இருக்குகளை யெல்லாம் பிரித்தெடுத்து ஒன்றாக்கி இருக்கு வேதமென்றும், யஜுசுகளைப் பிரித்தெடுத்துக் கூட்டி யசுர்வேதமென்றும், ஸாமங்களைப் பிரித்தெடுத்துச்சேர்த்துச் ஸாமவேதமென்றும் மூன்று வேதங்களைச் செய்து, முக்கியமாய் இராஜாக்களுக்கு வேண்டிய காரியங்களையும் புரோகித கிருத்தியத்தையும் நிறைவேற்றும் பொருட்டு அதர்வ பாகங்களையெல்லாஞ் சேர்த்தெடுத்து அதர்வண வேதத்தையுஞ் செய்தருளினார். இவ்வகையாக முன்பு ஒன்றாயிருந்த வேத விருக்ஷமானது நான்காகப்பிரிந்து, பின்பு பெருங்காடாயிற்று. பைலமகரிஷி, அந்த ருக்வேதத்தை இரண்டு ஸம்ஹிதைகளாக்கி இந்திரப்பிரமிதி யென்பவருக்கு ஒன்றையும் பாஷ்களர் என்பவருக்கு மற்றொன்றையும் உபதேசித்தார். அந்தமகாமதியான பாஷ்களமுனிவர் தாம்பெற்ற ஸம்ஹிதையைநான்காக்கிப் போத்தியர் முதலான நால்வருக்கு உபதேசித்தார். அந்தப் போத்தியரும் அக்னி மாடகரும் யாக்கியவல்க்கியரும் பராசரனென்று என்பெயர்கொண்ட மற்றொருவரும் அந்த ருக்வேதக் கிளையின் பிரிவான கிளைகளைக்கிரகித்து நடத்திவந்தார்கள். அந்த இந்திரப்பிரமிதி யென்கிறமுனிவர் தாம் ஓதின ருக்வேத ஸம்ஹிதையை தம் குமாரரான மாண்டூகேய ரென்பவருக்குப் உபதேசித்தார், அந்த ஸம்ஹிதையானது புத்திரரும் சிஷ்யரும் ஆகிய முறையினால் சிஷ்யபிரசிஷ்ய பரம்பரையிலே வந்து கொண்டிருந்தது. இப்படியிருக்கையில் வேதமித்திரனென்கிற சாகல்யர் தாம் ஓதினஇந்திரபிரமிதி சாகையை ஐந்தாகச் செய்து முத்கலன், கோமுகன், வாச்சியன், சாலீயன், சைசிரன் என்னும் தம்முடையமாணாக்கரைவருக்குக் கொடுத்தார். அந்

---

* அகண்டமாவது; ஒரேமொத்தமான வெனப்பொருள். அப்படியிருந்த தொகுதியிலுள்ள இருக்குபாகம், யஜுர்பாகம், ஸாமபாகமிவைகளை வேறாய்ப்பிரித்ததே வியாஸம் செய்தாரெனப்பொருள்.

தச் சாகலிநுடைய * ஸப்பிரமசாரியான சாகபூர்ணரென்பவர் இந்திரபிரமிதி சங்கிதையை மூன்ருய்ச்செய்து * நிருக்தமென்கிற வேதாங்கமொன்றுஞ்செய்து ஆக நான்கையும் தம்சிஷ்யரான கிரவுஞ்சன், வைதாளிகன், பலாகன், நிருத்தன் என்னும் நால்வருக்கும் வரிசையாகக்கொடுத்தார். முன்சொல்லப்பட்ட சாகலியருடைய சப்பிரமசாரியான பாஷ்கலியென்பவர் அந்தஇந்திரபிரமிதி சாகையை மூன்று சாகைகளாக்கி காலாயனி, கார்க்யர், ஜபர் என்கிற சிஷியர் மூவருக்குக்கொடுத்தார்.

ஊதெ௷தெ வஹ்வ்ருசாஃ லொகாஃ
ஸம்ஹிதா யைஃ வுவக்ஷிதாஃ॥

இப்படியாக ருக்வேதத்தில் சாகைகள் பிரதிசாகைகள் அனுசாகைகள் அநேகமுண்டாயின. மைத்திரேயரே! நான் ருக்குவேத சாகாகர்த்தாக்களான பஹ்வ்ருசரை உமக்குத் அறிவித்தேன்.

நான்காம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஐந்தாம் அத்தியாயம்

யசுர்வேத சாகைகள்

யஜுர்வெடதரொ ஶூவா ஸூதவிம்ஶ நஹாமுநிஃ।
வெஶம்பாயநநாமாஸௌ வ்யாஸஶிஷ்யொ ஶுகாய வெ॥

பராசர மஹரிஷிகூறி அருளிச்செகின்ருர்:—மைத்திரேயரே! யசுர்வேத விருக்ஷத்துக்குப் பிரதானமான இருபத்தேழு சாகைகளை வைசம்பாயன மகாமுனிவர்செய்து தம்சிஷ்யர்கள்

* ஸப்ரஹ்மசாரியாவது; ஒருவனோடுகூட ஒருகுருவினிடம் ஒரேகாலத்தில் ஒரேபாடத்தைப் படிக்கும் மாணுக்கர்கள்.

* நிருத்தவாவது—வேதத்திலுள்ள சொற்களுக்கு ஸந்தர்ப்பத்திற்குத்தக்கவாறு பொருள்கூறும் நிகண்டு.

அநேகருக்குக் கொடுத்தார். அவர்களும் முறைப்படி ஓதிவந்தார்கள். அந்த வைசம்பாயன மகரிஷிக்குப் பிரமாதருடைய புத்திரரான யாக்ஞயவல்கியர் என்கிறவர் சிஷ்யராயிருந்தார். அவர்முக்கியமான தருமங்களையெல்லாம் அறிந்தவராய் எப்போதும் குருவுக்குப் பணிவிடைசெய்து கொண்டுவந்தார். முன்பொருகால் மகாமேருவில் ரிஷிகளெல்லாரும் கூடித் தம்முடைய ஸபைக்கு எந்தரிஷி இன்றுவாராமற்போவரோ அவருக்கு ஏழுதினங்களுக்குள்ளாக பிர்மஹத்திதோஷம் வரக்கடவதென்று ஒருசாபமுண்டாக்கி யிருந்தார்கள். அந்த ஏற்பாட்டைக்கடந்திருந்த இந்த வைசம்பாயன மகாமுனி ஒருநாள் தம்முடன்பிறந்தாள் புத்திரனை பாலகனொருவனைக் காலால் தீண்ட, உடனே அப்பாலகன் மரணமடைந்தான் அதனால் அவருக்குப் பிரமஹத்திதோஷம் ஸம்பவித்தது. அப்போது வைசம்பாயனர் தஞ் சிஷர்களை நோக்கி "ஓ சிஷர்களே! எனக்காக நீங்கள் பிரம்மஹத்தி நீங்கும்படியான விரதத்தை அனுஷ்டியுங்கள், வேறொன்றும் நினையாதேயுங்கள்" என்று நியமித்தார.

அப்போது யாக்கியவல்கியர் குருவைநோக்கி, "ஆசாரியனே! அற்பதேஜஸ் உள்ளவர்களான இவர்களை ஏன் வருத்தவேண்டும், அடியேன் ஒருவனே அந்த விரதத்தைச்செய்கிறேன்" என்றுசொல்ல குருவானர் கோவமடைந்து யாக்கியவல்க்கியரைப்பார்த்து: "நீ பிராமணரை அவமானம்பண்ணினாய் இப்படிப்பட்ட நீ எனக்குச் சிஷ்யனா யிருக்கத்தகாது; ஆகையால் என்னிடத்தில் ஓதினவேதங்களை விட்டுவிடு; உத்தமமான பிராமணர்களை நீ தேஜஸ் இல்லாதவர்கள் என்றுசொன்னாய்; இப்படிப்பட்ட சிஷ்யன் எனக்கிருந்தாவதென்ன? அன்றியும் என் ஆக்கினையையும் பங்கப்படுத்தினாய், ஆதலால் வேதங்களை விட்டுவிடு" என்று உறத்துச் சொல்லக்கேட்டு, அந்தயாக்ஞவல்க்கியரும் "ஓ ஆசாரியனே! தேவரீரிடத்தில் பக்தியினாலே இப்படிச்சொன்னேனே யல்லது வேறில்லை; அப்படி யிருக்கக்கோபித்துக்கொள்கிற உம்மாலேயும் எனக்கு ஆகவேண்டுவதில்லை. உம்மிடத்தில் ஓதினவேதமும் எனக்குவேண்டாம்" என்று சொல்லி, உதிரத்தினால் பூசப்பட்டவடிவமுள்ளவைகளாய்க் காணப்பட்ட யசுர் வேதங்களைக் கக்கிப்போட்டு, "இதோ உமது

வேதத்தை உமக்குக் கொடுத்தேன்" என்று சொல்லிவிட்டுத் தம்முடைய மனதின்படி போய்விட்டார். பின்பு யாக்ஞவல்கியர் கக்கிப்போட்ட வேதங்களை மற்றுமுள்ள பிராமணர், நேராக இக் கக்கலை யுண்பது தகுதியன்றென்று நினைத்துத் தித்திரியென்கிற பக்ஷிகளாகி யுண்டார்கள். ஆதலால் அவர்களுக்குத் தைத்திரீயர் என்று பெயர் வந்தது. * அந்த யசுர்களுக்குத்தான் தைத்திரீய சாகையென்று பெயர். அந்த வைசம்பாயன சிஷ்யர்களெல்லாம் குருவினாலே கட்டளையிடப்பட்டபடி பிரம்மஹத்தி தீரும்படியான விரதத்தை யாசரித்து அத்வர்யு காரியஞ் செய்துவந்தார்கள். அதனால் அவர்களுக்குக் காணுத்வர்யுக்கள் என்கிற பெயர் வழங்கிற்று.

அந்த யாக்ஞவல்க்யரோ சூரியபகவானிடத்தில் யஜுசுகளை ஓதவேண்டி பிராணாயாம பராயணராய்ச் சூரியபகவானை நமஸ்கரித்துத் துதிக்கல யினர். மோக்ஷத்திற்கு வழியாயும், அளவற்ற ஒளியும் உள்ளவராயும், ருக்கு யஜுசு சாமங்களின் வடிவமாயும், இந்த வேதமயமான பிரகாசமுள்ளவராயும் இருக்கிற சூரியபகவானுக்கு நமஸ்கரிக்கிறேன். வெயிலுக்கும் மழைக்கும் ஏதுவாகையாலே அக்னி சோமரூபியாயும், ஆதலால் உலகத்துக்குக் காரணமாயும், வெளிச்சத்தைச் செய்பவராயும், அமிருதஹேதுவான காந்தியைவஹிக்கிறவராயு மிருக்கிறவருக்குத் தண்டமிடுகின்றேன். கலை காஷ்டை நிமிஷம் முதலான காலங்களை யறிவிக்குஞ் சொரூப முடையவராயும், தியானிக்கத் தக்கவராயும், பிரணவரூபியாயும், பிரபஞ்சரூபியாயுமிருக்கிறவருக்கு வந்தனஞ்செய்கிறேன். தன்கிரணங்களினால் சந்திரனைப் போஷித்துத் தேவதைகளையும், ஸ்வதாமிர்தத்தினால் பிதுர்க்களையும், காத்துவருகிற திருப்திரூபமானவர்க்கு நமஸ்காரஞ் செய்கின்றேன். பனிவெப்பம்மழை இவைகளை யுண்டாக்குகின்றவராயும், அபஹரிக்கிறவராயும், மூன்றுகாலங்

* தித்திரிஎன்றால் சிட்டுக்குருவி. இந்தவடிமாய் யாக்ஞவல்கியரால் கக்கப்பட்ட யஜுர்வேதத்தைப் புஜித்து மறுபடியும் ரிஷிவடிவமாய் வெளியிட்டபோதிலும், அவ்வேதபாகம் எச்சிலானதுபற்று "கிருஷ்ணயஜுஸ் எனப்பெயர் இப்பொழுதும் வழங்கிவருகிறது. மற்றதுசுத்தமானதால் சுக்கிலயஜுஸ் எனவழங்கிவருகிறது. உச்சிஷ்டவேதம் கிருஷ்ணயஜுஸ்ஸெனவும் கூறுவர்,

களின்ஸ்வரூபியாயு மிருக்கிற சூரியபகவானுக்குத் தண்டம் ஸமர்ப்பிக்கின்றேன். இவ்வுலகத்தின் இருளைப்போக்கி ஜகத்துக்கெல்லாம் அதிபதியாயும், சத்துவகுண சரீரமுள்ளவராயுமிருக்கிற ஆதித்தபகவானுக்கு நமஸ்காரங்கள் செய்கிறேன். எந்தத்தேவன் உதய மாகாமற்போனால் ஜனங்கள் ஸத்கருமங்கள்செய்ய யோக்கிய ராகமாட்டார்களோ, தண்ணீரும் சுத்திஹேதுவாக மாட்டாதோ அப்படிப்பட்ட சூரிய தேவனைத் தொழுகின்றேன். எந்தத் தேவனுடைய கிரணங்களினால் தொடப்பட்டு மனிதன் நற்காரியங்களுக்கு யோக்கியனாகின்றானோ அப்படிப்பட்ட சுத்தி காரணமான தேவனைத் தொழுகின்றேன். பிரேரகனும், உற்பத்தி செய்பவனும், இருளைப் போக்குகிறவனுமா யிருக்கிற தேவனுக்கு வந்தனம். தேவர்களுக்கெல்லாம் ஆதியாயிருக்கிற ஆதித்த பகவானுக்கு அனேகந்தரம் வந்தனஞ் செய்கின்றேன். எந்தத்தேவனுடைய இரதமானது இதமும் ரமணீயமுமான தேஜோமயமா யிருக்கின்றதோ, குதிரைகள் ஞானரூபங்களாயும் அமிர்தங்களாயுமிருந்து அந்தரதத்தை வகிக்கின்றனவோ, உலகங்களுக்கெல்லாம் விளங்கும் கண்ணாயிருக்கிற அந்தப் பகவானைப் பணிந்து தொழுகின்றேன். என்றிப்படி ஸ்தோத்திரஞ் செய்யவே அந்தச் சூரியபகவான் குதிரைவடிவாக அவருக்குநேரில் வந்து, "ஓ முனிவனே! உமக்கு வேண்டும் வரத்தைக்கேளும்" என்று கட்டளை யிட்டார்.

யாக்ஞவல்கிய முனிவரும் அந்தச் சூரியனைத் தொழுது, "சுவாமீ! என் குருவான வைசம்பாயன மகாமுனிக்குத் தெரியாத யஜுர்வேதங்களை எனக்கு உபதேசித்தருள வேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தார். அவ்வாதித்ய தேவன், அம்முனிவர் பிரார்த்தித்தபடி, வியாஸோபதேச மில்லாமையாலே, வைசம்பாயனர்க்குத் தெரியா தவைகளான * அயாதயாமங்களு என்கிற யஜுஸுகளை உபதேசித்தான். அந்தச் சாகைகளை அத்திய

* அயாத யாமங்களாவது.யாதுயாமம் ஒரு ஜாமம் சென்ற பழையது அயாதயாமமாவது அப்படிக் கில்லாமல் புதியது ஏற்கனவே உலகத்தில் அவதரித்தனது புதிதாய் யாக்யவல் கியார்வழியாய் அவதரிக்காதது எனக்கருத்து. வஸிஷ்டர், ராமன், கிருஷ்ணன் முதலானவரெல்லாம் சுக்ல யஜுர் வேதமோதும் வகையாரே.

ஞானஞ்செய்தவர்களுக்கு வாஜிகள் அல்லது வாஜஸனேயர் என்று பெயர்வழங்கும். சூரியன் வாஜீ (குதிரை) வடிவத்தோடு அந்த யசுர்வேதங்களையுபதேசித்தானதலாலென்றறியும்.

ஸாவாஹெஷா ஷூ தெஷாம் வெ ஈஸ வஷு வ வாஜி நா।
கணாத்ய ஷூ ஊமாஸாமா யாஜ்ஞவல்க்ய வுகீதி தா:॥

அந்தவாஜஸனேய சங்கிதையை யாக்ஞவல்க்கிய மகாமுனி, காண்வசாகை முதலான பதினைந்து சாகைகளாகப் பிரித்தார். இவ்வாறு யஜுர்வேதத்தின் பிரிவுகள் ஏற்பட்டன வென்றறியும்.

ஐந்தாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஆறும் அத்தியாயம்

சாமவேத அதர்வணவேத

புராணங்களின் வரலாறு.

ஸாமவெத தரொஸ்ஸா வ்யாஸஶிஷ்ய ஸ ஜைமினி:।
க்ரமெண யெந மைத்ரேய! பிஹெ ஸ்யூண த ஊ॥

ஸ்ரீபராசரர் பின்னும் அருளிச்செய்கிறார்:—மைத்திரேயரே, சாமவேத விருக்ஷத்தின் சாகாபேதங்களைக் கேளும். வியாஸ சிஷ்யரான ஜைமினியானவர் தம்முடைய குமாரரான ஸுமந்து வென்பவருக்கு ஒருசங்கிதையை யுபதேசிக்க, அவரும் தம்முடைய புத்திரனை சுத்துவாவென்பவருக்கு உபதேசித்தார். பின்பு அந்தச் சுத்துவாவின் குமாரனை சுகர்மா வென்பவர் தம்பிதாவினிடத்தில் தாம் ஓதின அந்தச்சைமினி சங்கிதையை ஆயிரம் பிரிவாகப் பிரித்துத் தஞ்சிஷ்யர்களான ஹிரண்யநாபரென்பவருக்கும் பவுஷ்பிஞ்சியென்பவருக்கும் கொடுத்தார். கவுசல்ய ரென்றும்பெயர்பெற்ற அந்த இரணிய நாபருக்கு வட

திசையார் ஐந்நூறு பேர் சாமசாகை யோதுகிற சிஷ்யரானார்கள். அவர்கள் ஐந்நூறு சாகைகளை யோதிக்கொண்டு ஒருகாலத்தில் கீழ்த்திசையிலிருந்ததனால் கீழ்த்திசைச் சாமகர் என்றுஞ் சொல்லப் பட்டார்கள். அந்தப் பவுஷ்பிஞ்சி யென்பவருக்கும் லோகாக்ஷி, கவுமுதி, கக்ஷீவான், லாங்கலி முதலான அநேகர் மாணவராகயிருந்தார்கள். அவர்கள் தாங்களோதின சங்கிதைகளைப் பலவாக விரித்தார்கள். முன்சொன்ன ஹிரணியநாபருடைய மாணவர்களில் ஒருவரான கிருதநாமா யென்பவர் இருபத்துநான்கு சங்கிதைகளைத் தம் மாணுக்கருக்கு ஓதுவித்தார். அவர்களும் இந்தச் சாமவேதத்தை மிகவும் விரித்தார்கள். இப்படியாகச் சாமசாகைகளின் பிரிவுகள் உண்டாயின.

இனிமேல் அதர்வணவேதத்தின் விரிவைச் சொல்லுகின்றேன். வேதவியாச மகாமுனிவரிடத்தில் அதர்வண வேதமோதின ஸுமந்து வென்னும் மஹரிஷி அவ்வதர்வணவேதத்தைத் தம்முடைய சிஷ்யரான கபந்தரென்பவருக்குக் கொடுத்தார். அந்தக் கபந்தரிஷியும் அவ்வேதத்தை இரண்டு பிரிவாக்கி தேவதரிசர், பத்தியர் என்கிற சிஷருக்குக் கொடுத்தார். அந்தத் தேவதரிசருக்கு மேதன், பிர்மபலி, சவுன்காயனி, பிப்பலாதன் என்று நால்வர் மாணுக்க ரிருந்தார்கள்! அவர்கள் தேவதரிசர்செய்த நான்கு சங்கிதைகளையும் முறையே யோதினார்கள். பத்தியருக்கும் ஜாபாலி, குமுதாதி, சௌனகர் என்று மூவர் மாணுக்கரிருந்தார்கள். அவர்கள் தம்குருபிரித்த மூன்று சங்கிதைகளையும் அநேக சம்ஹிதைகளாய்ச் செய்தார்கள். அந்தச் சவுனகரென்பவர் தம்முடைய சங்கிதையை இரண்டாக்கி, பப்புருவென்பவருக்குஒன்றும், ஸைந்தவரென்பவருக்கு மற்றொன்றுமாகக் கொடுத்தார். அந்தச் சைந்தவருடைய சிஷ்யரான முஞ்சிகேச ரென்பவர் தாம்பெற்ற சங்கிதையை இரண்டாகப்பிரித்தார். அந்தச் சங்கிதைகளில் முங்கியமான பாகங்கள் ஐந்து. அவையாவன நக்ஷத்திரகல்பம், வேதகல்பம், சங்கிதாகல்பம், ஆங்கிரஸ கல்பம், சாந்தி கல்பம் என்பவைகளாம். நக்ஷத்திர கல்பமாவது நக்ஷத்திராதிகளுடைய இலக்ஷணகுணாதிகளை விவரிப்பது. வேதகல்பமாவது பிர்மத்துவ முதலான் புரோகித காரியங்களைத் தெரிவிப்பது. சங்கிதா கல்பமாவது மந்திரங்களின் ஏற்பாட்டை யுணர்த்துவது,

ஆங்கிரஸ கல்பமாவது ஸ்தம்பன மோஹன மாரணாதிகளான அபிசாரங்களைக் காட்டுவது. சாந்தி கல்பமாவது யானை குதிரை முதலானவைகளைப் பற்றிய பதினெட்டுச் சாந்திகளை விதிப்பது. அதர்வணவேதத்தில் இவைதாம் சிரேஷ்டமானவைகள். இவ்வாறு நான்குவேதங்களின் விகற்பங்களை யெல்லாம் தெரிவித்தேன்.

இனிமேல் புராணவரலாறு கேளும்: புராணமென்பது சாஸ்திரங்களுக் கெல்லாம் முதன்மையானது. அது கிருதயுகத்தில் பிரமாவினால் நூறுகோடி கிரந்த விஸ்தாரமாய்ச் செய்யப்பட்டுப் பிராம்மம் என்கிற பெயருடையதாய் ஒன்றாகவேயிருந்தது. பிறகு திரேதாயுகத்தில் அதைரிஷிகள் நூற்றுப் பதினெட்டுப் பிரிவுள்ளதாய்க் கோடிகிரந்த விஸ்தாரமாய்ச் செய்தார்கள். பிற்பாடு வேதவியாசர் துவாபரயுகத்தின் கடைசியில் அந்தப் புராணங்களின் ஸாரங்களையெடுத்து நான்குலக்ஷ கிரந்த விஸ்தார முள்ளனவாய் மஹாபாரதாதி ஆக்கியானங்களும், இருநிதாக சரித்திராதி உபாக்கியானங்களும், பிருதிவிகீதை பிதுருகீதை முதலான காதைகளும், வராஹகல்பாதி கல்ப நிர்ணயங்களும், சிருஷ்டி மனுவந்தராதிகளும், வமிச வமிசானு சரித்திரங்களும் விளங்கும்படி பதினெட்டுப் புராண சங்கிதைகளைச் செய்து, தம்முடைய சிஷ்யரான உரோமஹர்ஷண ரென்கிறவருக்கு உபதேசித்தருளினர். அந்த உரோமஹர்ஷணருக்கு சுமதி, அக்கினிவர்ச்சஸ், மித்திராயு, ஸாம்சபர்யனன், அகிருதவிரணன், ஸாவர்ணி என்று ஆறு சிஷ்யரிருந்தார்கள். அவர்களில் அகிருதவிரணரும், ஸாவர்ணியும் ஸாம்சபாயனரும், வியாஸரால் கூறப்பட்ட புராணசங்கிதையைப் பற்றித் தாங்களும் சில சங்கிதைகள் செய்தார்கள். இவற்றிற்கு மூலமாய் உரோமஹர்ஷணராலே ஒரு சங்கிதை செய்யப்பட்டிருந்தது. இந்நான்கின் ஸாரத்தைக்கொண்டுதான் °இந்த விஷ்ணுபுராணத்தை நான் செய்தேன்.

எல்லாப் புராணங்களுக்கும் முதலாவதாயிருந்தது பிராம்ம புராணம். அது முதலாகப் பதினெட்டுப் புராணங்களுண்டென்று புராணமறிந்தவர் சொல்லுகின்றார்கள். அவையாவன பிராம்மம், பாத்துமம், வைஷ்ணவம், சைவம், பாகவதம், நார

தியம், மார்க்கண்டேயம், ஆக்கினேயம், பவிஷ்யத்து, பிரமகை வர்த்தம், லிங்கம், வாராஹம், ஸ்காந்தம், வாமனம், கவுர்மம், மாத்தியம், காருடம், பிர்மாண்டம் என்கிற இவையேயாம். அவற்றின் முறையும் இதுவே. இப்புராணங்கெளல்லாம் சிருஷ்டி சங்காரம், வமிசங்கள், மனுவந்தரங்கள், வமிசங்களின் சரித்திரம் என்கிற இவற்றைத் தெரிவிக்கின்றன.

ஓமைத்திரேயரே! உமக்கு நான் இப்போது சொல்லிக் கொண்டு வருவது பாத்தும புராணத்திற்குப் பிற்பாடுச் சொல்லிய விஷ்ணுபுராணமாம். இதுபுராணவரிசையில் மூன்றுவதாம்: எல்லாப் புராணங்களிலுஞ் சொல்லப்படுகிற சிருஷ்டி முதலானவைகளில் ஸ்ரீவிஷ்ணுவே கர்த்துருத்துவாதி காரியங்களைக்கொண்டு சொல்லப்படுகிறுர்.

ஆத்மகோடிகள் அறியவேண்டிய ஸகல தருமங்களையும் கூறுகின்ற சாஸ்திரங்களாவன; முன் சொல்லப்பட்டஇருக்கு முதலான வேதங்கள் நான்கும், அவற்றின் அங்கங்களாகிய சிக்ஷை, வியாகரணம், சந்தஸ், நிருத்தம், சோதிடம், கல்பம் என்கிற ஆறும், மீமசாஞ்சையும், நியாய நூலும் இதிகாச புராணங்களும், தருமசாஸ்திரங்களும் ஆகிய இருப்பத்துனன்குமாம். இவைகளுக்கு வித்தியா ஸ்தானங்களென்றும் பெயர். அன்றியும் ஆயுர்வேதம் என்கிற வைத்திய சாஸ்திரமும், தனுர்வேத மென்கிற ஆயுதசாஸ்திரமும், காந்தருவமென்கிற ஸங்கீத சாஸ்திரமும், அர்த்த சாஸ்திர மென்கிற இராஜநீதி சாஸ்திரமும் உபவித்தைகளென்று சொல்லப்படும். ஆகப் பதினெட்டு வித்தைகளுண்டென்பார்கள். இந்தச் சாஸ்திரங்களைப் பிரவர்த்திப்பித்தவர்கள், பிரமரிஷிகளென்றும் தேவரிஷிகளென்றும் ராஜரிஷிகளென்றும் மூன்று வகுப்புள்ளரிஷிகளேயாம்.

ஓமைத்திரேயரே! நீர் கேட்டபடி மூலசாகைகளையும், சாகைகளின் பிரிவுகளையும், அவற்றின் கர்த்தாக்களையும், அவை பிரிய வேண்டிய காரணத்தையும் உமக்குத் தெரியச் சொன்னேன். ஸகல மனுவந்தரத்திலேயும் இப்படி சாகைளின் பிரிவு சமானந்தான். ஆதியில் பிர்மாவினுலே அறியப்பட்ட வேதமானது நித்தியமேயாம். ஆதலின் இச்சாகைகளெல்லாம் அவற்றின் விகற்பங்களென்றறியும்.

𑌏𑌵𑌂 𑌤𑍇 𑌕𑌥𑌿𑌤𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌯 𑌤𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑍋𑌽𑌹𑌮𑌿𑌹 𑌤𑍍𑌵𑌯𑌾|
𑌮𑍈𑌤𑍍𑌰𑍇𑌯 𑌵𑍇𑌦𑌸𑌮𑍍𑌬𑌨𑍍𑌧𑌂 𑌕𑌿𑌮𑌨𑍍𑌯 𑌤𑍍𑌕𑌥𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌤𑍇||

இப்படி வேதசம்பந்தமான சகலமும் சொன்னேனே. இனி நான் உமக்குச் சொல்லக்கடவது என்ன? கேட்பீராக வென்று பாராசரர் திருவாய்மலர்ந்தருளினர்.

ஆறும் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஏழாம் அத்தியாயம்.

வைஷ்ணப் பிரபாவம்

யமகிங்கர ஸம்வாதம்.

𑌯𑌥𑌾𑌵 𑌤𑍍𑌕𑌥𑌿𑌤𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌯 𑌤𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑍋𑌽𑌸𑌿 𑌮𑌯𑌾 𑌗𑍁𑌰𑍋!|
𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍁𑌮𑌿𑌚𑍍𑌛𑌾𑌮𑍍𑌯𑌹𑌂 𑌤𑍍𑌵𑍇𑌕𑌂 𑌤𑌦𑍍𑌭𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍁 𑌮𑍇||

மயித்திரேயர் குருவைநோக்கி, "ஆசாரியனே! அடியேன் கேட்ட தெல்லாம் அருளிச்செய்யக் கேட்டறிந்தேன். இன்னு மொரு விஷய மிருக்கின்றது. அதை அடியேனுக்கு அருளிச் செய்யவேண்டும். அதாவது ஸப்தத்துவீபங்களும் பாதாளங் களும் மேலேழுலோகங்களும் அடங்கி யிருக்கின்ற இந்தப் பிர மாண்டத்துக்குள்ளே, ஸ்தூலங்களும் ஸூக்ஷ்மங்களும் ஸூக்ஷ்மத்தில் ஸூக்ஷ்மங்களும் ஸ்தூலங்களில் ஸ்தூலங்க ளுமான அநேக பிராணிகள் வாஸஞ்செய்கின்றன. இத்தனை பெரிய பிரமாண்டத்துக் குள்ளே அங்குலத்தி லெட்டிலொருப ங்கிடமானலும் பிராணிகளில்லாத தில்லையே. இந்தப் பிராணி களெல்லாம் கர்ம பந்தத்தினலே இங்கே பிறந்து ஆயுளின் முடி விலே யமனுக்கு வசப்பட்டவர்களாய், அவனலே நியமிக்கப்ப ட்ட அந்தந்த சிக்ஷைவடிவகளான யாதனைகளை அனுபவித்து அந்த யாதனகாலந்தீர்ந்தபின்பு தேவாதி யோனிகளிலே பிறக் கிறர்களே, இவ்விதமாய் ஜனனமரணக் கிரமத்தில் சுற்றிக்

கொண்டே யிருக்கிறார்க ளென்பதன்றோ சாஸ்திரங்களின் நிச்சயம். இப்படிப்பட்ட ஸம்ஸாரத்திலே சரீரிகள் எந்தக் காரியத்தினாலே யமனுக்கு வசப்படாமல் தப்புவார்கள்? அந்தக் காரியம் இன்னதென்பதையே அறிய விரும்புகிறேன். அந்தப் பரிசுத்தமான காரியத்தை அடியேனுக்கு அருளிச்செய்யவேண்டும்" என்று பிரார்த்திக்க, மகரிஷி யருளிச்செய்யலானார்.

கேளும் முனிவரே! இந்தக் கேள்வியைத்தான் முன்பு நகுலன் பீஷ்மரை வினவியபோது, அவர் அந்த நகுலனுக்குச் சொன்னதாவது. "குழந்தாய்! கலிங்க தேசத்திலிருந்து எனக்குச் சிநேகரான பிராமணர் ஒருவர் வந்திருந்தார். அவரை நான்வினவியவைகளில் எதெது எப்படி யெப்படி யாகுமென்று சொல்லுவரோ அதெல்லாம் அப்படி யப்படியே யாகும். அவர் பூர்வஜன்ம ஞானங்களும் யோகதிருஷ்டியும் உடையவராகையாலே நான்கேட்டவைகளுக்கு அவர் சொன்னது ஒருபோதும் பொய்யானதில்லை. அந்த நம்பிக்கையினால் ஒருக்கால் நீகேட்ட பிரசினத்தையே அவரை நான் கேட்டேன். அந்தயோகி, நான் கேட்ட கேழ்வியைக் குறித்து மிகவும் ரகசியமான யமகிங்கர ஸம்வாத மொன்று சொன்னார்.

அதாவது, ஒருகாலத்தில் பாசத்தைக் கையி லெடுத்துக் கொண்டு பிராணிகளைக் கொண்டுவரும்படி புறப்பட்ட தன் படனை யமதருமராஜனானவன் ஏகாந்தத்தில் அலழைத்து, "ஓ படனே! நீ உன் தொழிலை நடத்தி வருகையில் ஸ்ரீ மதுசூதனனைத் தஞ்சமாயடைந்தவரைத் தொடாதே விட்டுவிடு, நான் மற்றவர்களுக்குப் பிரபுவேயொழிய வைஷ்ணவர்களுக்குப் பிரபுவல்லேன். ஸகல தேவதைகளாலும் ஆராதிக்கப்பட்ட எம்பெருமானாலே நான் யமனென்று பெயரிடப்பட்டுச் சகலபிராணிகளுடைய பாவபுண்ணியங்களையும் ஆராய்ந்து நடத்தும்படி ஆக்ஞாபிக்கப்பட்டேன்.

ஆனதனால் அந்த ஸ்ரீ ஹரிக்கு வசப்பட்டிருக்கிறேனேயல்லது சுதந்தரனா யிருக்கிறேனில்லை. எனக்கிட்ட அதிகாரத்தில் நான் பிசகினேனேயானால் என்னையும் அந்த ஸ்ரீ விஷ்ணு தண்டிப்பர். கடகம் மகுடம் குண்டலம்முதலான அநேக ஆபரண

ங்களிலேயும் காரணமான சுவர்ண மொன்றே வியாபித்திருப்ப துபோலே, சுரர் நரர் பசுமுதலான சகல காரியவருக்கங்களி லும் அந்த விஷ்ணுஒருவரே வியாபித்திருக்கின்ருர். ஆத லால் அவனே ஸர்வேசுவரன். மற்றைத் தேவரெல்லாம் அவனு டைய உள்பிரவேசத்தைக் கொண்டு அவனிட்ட கட்டளைகளைச் செலுத்தி வருகிருர்கள். காற்றினல் கிளப்பப்பட்ட பூமியின் துகள்கள் அக்காற் றடங்கினபோது மறுபடியும் பூமியிலேயே லயித்துப் போவதுபோல் பகவத்சங்கல்பத்தினலுண்டான குணதாரதம்யத்தினலே தோன்றிய ஸுரநராதிக ளெல்லாம் அந்த குணதாரதமியம் அடங்கினபோது அவ்வெம்பெருமா னிடத்திலேயே லயிப்பார்கள்.

ஓ படனேகேள். சகல தேவதைகளாலும் அர்ச்சிக் கப்பட்ட திருவடித் தாமரைகளுள்ள அந்த ஸ்ரீ ஹரியை எந்த மனிதன் காரணமின்றிச் சேவித்துக்கொண்டிருக்கின் ருனே, ஸகலபாவ பந்தங்களும் நீங்கியிருக்கிற அந்த மனி தனை நீ கண்டபோது, ஆஜ்யாஹுதி செய்யப்பெற்றுச் சொலித்துக் கொண்டிராநின்ற அக்னியைக் கண்டாற்போலே தூரத்தில் விட்டோடிப் பேகக் கடவாய்'' என்று கட்டளை யிடக்கேட்டு அந்தக் கிங்கரனவன் தங்களரசனைப்பார்த்து, "சுவாமீ! அந்த ஸ்ரீ விஷ்ணுவினுடைய பக்தன் இன்னனென்று அறியேன். அறிந்து நடப்பதற்காக அந்த மஹாபுருஷனு டைய இலக்ஷணங்களைத் தெரிவிக்கவேண்டும்'' என்றுகேட்க யமன் சொல்லத் தொடங்கினுன்.

"கேளாய் படனே! எவன் தன்னுடைய வர்ணுச்சிரம தரு மங்களைப் பகவானுடைய ஆக்கியா கைங்கரியமென்றுகொண்டு அதினின்றும் தவறி நடவாதவனும், தன்னுடைய மித்திர னிடத்திலும் சத்துருவினிடத்திலும் பக்ஷபாதமின்றிச் சம புத்தியுள்ளவனும், ஒரு பொருளையும் அபகரியாதவனும், ஒருயி ரையுங் கொல்லாதவனு மிருக்கிருனே, மிகவும் பரிசுத்தமான இருதயமுள்ள அந்தப் புருஷனை ஸ்ரீ விஷ்ணுபக்த னென்றறிந் துகொள். பரிசுத்தஞானமுடைய எவன் சித்தமானது கலி சம்பந்தமான ராகத்துவேஷாதி மலங்களாலே அழுக்கடை யாமல் எப்போதும் ஸ்ரீமந் நாராயணன் உள்ளே வாசஞ் செய்

யப்பெற்று விளங்குமோ அந்த மனுஷ்யனை ஸ்ரீ ஜனார்த்தனுடைய பரமபக்தனென்றறிந்துகொள். அன்பருடைய இருதய கமலத்தில் ஸ்படிகமணிபோல் ஸ்ரீ பகவான் நிர்மலனாய் எழுந்தருளியிருக்கையில் மாத்சரியமுதலான தோஷங்கள், குளிர்ச்சியான சந்திரனுடைய கிரணங்கள் சூழ்ந்திருக்குமிடத்தில் அக்கினியின் காந்திமஹிமைபோலத் தலையெடுக்கமாட்டா தாகையால், எவன் இருதயத்தில் ஸ்ரீ வாசுதேவன் எழுந்தருளி யிருப்பானோ அந்தப் புருஷன் நிர்மல புத்தி புடையனாகவும், மாத்ஸரிய முதலிய தோஷமில்லாதவனாகவும், மிகவும் சாந்தனாகவும், சுத்தமான ஒழுக்க முள்ளவனாகவும் ஸகல பிராணிகளுக்கும் மித்திரனாகவும், இனிப்பாயு மிதமாயும் பேசுகிறவனாகவும் கருவம் வஞ்சனையில்லாதவனாகவும் விளங்குவான். அந்த அநாதியான பகவான் எவனுடைய இருதயத்திலே எழுந்தருளியிருக்கிறானோ அவன், இளமையான தேமாமரமானது தானிருக்குஞ் செழிப்பினாலே தனக்குள்ளே யிருக்கிற பூஸாரத்தைக் காட்டுவது போலே, உலகத்திலுள்ள எவர்களுக்கும் சாந்தனாய்ப்பிரஸன்ன முகமுடையவனாய்க் காணப்படுவான். அந்த அவ்யயனாய் அநாதியான ஸ்ரீவிஷ்ணுமூர்த்திசங்கசக்ராதி ஆயுதசமேதனாய்ஒருவனுடைய இருதயத்தில் வீற்றிருப்பானானால் அந்தப் புருஷனுடைய பாவமெல்லாம் சூரியனிருக்குமிடத்தில் இருளானது தலைகாட்டமாட்டாததுபோல் பாபவினாசகனான அந்தப் பகவானாலே கண்டிக்கப் பட்டுப்போம் இயமநியமாதிகளாலே பாபத்தைக் கழித்தவர்களாயும், எப்போதும் ஸ்ரீ அச்சுதனிடத்திலே பற்றிநிற்கின்ற சித்தமுள்ளவர்களாயும், மாச்சரியம் மதம் முதலான குற்றங் கழிந்தவர்களாயுமுள்ள புருஷர்களைக் கண்டால், ஓ படனே ! நீ மிகவுந் தூரத்தில் விலகிப்போய்விடு. எந்தப்புருஷன், யாருமில்லாத ஏகாந்த ஸ்தானத்தில் பிறர்பொருளான தங்கக்குவியல்ஜொலித்துக் கொண்டிருக்கக்கண்டாலும் அதைத்துரும்புபோல் நினைத்துத் தீண்டாமற் போவனோ, மேலும் எம்பெருமானொருவனையே யன்றி மற்றெதையும் புத்தியிற் பற்றுமலிருப்பனோ, அவனை ஸ்ரீ விஷ்ணு பக்தனென்று தெரிந்துகொள்."

இனி ஸ்ரீவிஷ்ணு பக்தியில்லாத பாவிகளுடைய இலக்கணமும் சொல்லுகின்றேன்! எவன் அயலார்பொருளை எவ்விதத்தி

லாவது திருடுகிறவனும், பிராணிகளைக் கொல்லுகிறவனும், கடினமாகப் பேசுகிறவனும், தீவினையால்வீணான மதம்பொருந்திச் சித்தங்கலங்கினவனும் இருக்கின்றானோ, அவனிருதயத்தில் அந்த ஸ்ரீஅநந்தன் வாசஞ்செய்யமாட்டான். எவன் நற்புத்தியில்லாதவனாய் அயலாருடைய செல்வத்தியே பொறாமைப் படுகின்றவனாய், சத்புருஷரைத் தூஷிக்கின்றவனாய், எம்பெருமானை யாராதியாமலும் பாகவதவிஷயத்தில் திரவியத்தைவினியோகப் படுத்தமாலுமிருக்கின்றானோ, அந்த அதமனுடைய மனதில் ஸ்ரீ ஜனார்த்தனன் எழுந்தருள மாட்டான். எவன் தன் மித்திரனிடத்திலும், பந்துக்களிடத்திலும், பெண்டாட்டியிடத்திலும், புத்திரன்புத்திரி தாய் தந்தை முதலானவர்களிடத்திலும் வஞ்சனையுள்ளவனாய், பணமேபெரிதாகப்பேராசைகொண்டிருக்கின்றானோ, அந்த அதமன் ஸ்ரீ விஷ்ணு பக்த னல்லாதவனென்று தெரிந்துகொள். எவன் அயோக்கியமான நினைப்பும், அயோக்கியமான காரியங்களிலேயே ஆசையும், அயோக்கிய ஸகவாஸத்தினாலே ஒப்பற்ற மதமும், எப்போதும் பாவகருமங்களைச்செய்வதுமாகிக்காலங்கழிக்கின்றானோ, அந்த மனுஷியனாகும் மிருகத்தை ஸ்ரீ விஷ்ணுபக்த னல்லனென்றறிந்துகொள்."

பரமபுருஷனும் பரமேச்சுரனுமிருக்கின்ற ஸ்ரீ வாசுதேவனொருவனே, தாமும் சகல பிரபஞ்சமுமான திருமேனியுடையவனாயிருக்கின்றானென்று, எவர்களுக்கு ஸ்ரீ அநந்தனிடத்திலே சர்வவியாபகத்வ புத்தி ஸ்திரமா யிருக்கின்றதோ, அப்படிப்பட்ட மஹாபுருஷரைக் கண்டால் தூரத்தில் விலகிப்போகக் கடவாய். ஓ கமலநயன, வாசுதேவ, விஷ்ணுவே, தரணீதர, அச்சுத, சங்கசக்கரபாணி, நீ அடியோங்களுக்குச் சரணமாக வேண்டுமென்று எவர்கள்சொல்லிக்கொண்டே யிருப்பார்களோ, அப்படிப்பட்ட மகாபரிசுத்த புருஷரை, ஓ படனே! நீ கண்ணெடுத்துப்பாராமல் தூரமாயோடிப்போ. திரிதல் கெடுதல், முதலியவைகளில்லாமல் சத்தியஞானானந்தமயனாய்ப் பிரகாசிக்கின்ற அந்த எம்பெருமான் எவனுடைய இருதய கமலத்தில்

* இயமம் என்றதும், நியமமென்றதும் யோகாங்கங்கள். ஆதியென்றுரைத்ததால் ஆஸனம், பிராணாயாமம், பிரத்தியாஹாரம், தாரணை, தியானம், ஸமாதி என்ற ஆறு அங்கங்களுடன் எட்டாக அங்கீகரிக்க வேண்டியது. இதன் விபரமெல்லாம் மேலே காண்டிக்கிய ஜனக ஸம்வாதத்தில் விஸ்தாரமாய்க் கூறப்படும்.

வாசஞ்செய்துகொண்டிருப்பானோ, அந்த மகாபுருஷனுடைய கடாக்ஷம் பரவு மிடங்களிலெல்லாம் நீ செல்லத்தக்கவனல்லை; நானும் செல்லத்தக்கவனல்லேன், பதறிச்சென்றால் அவ்வெம்பெருமானுடைய திருவாழியின் தேஜோ விசேஷத்தினாலே பதராக்கப்படுவோம்; அந்த மகா புருஷன் ஸ்ரீவைகுண்டதிவ்ய லோகத்துக்கு எழுந்தருளத்தக்கவன். ஆனதனாலே சூரியாதி லோகங்களைப் போலே நம்முடையலோகம் அந்தப் பரமபாகவதன் பரமபதத்துக்கு எழுந்தருளும் வழியாகைமையாலே அவன் கடாக்ஷத்துக்கும் பாத்திரமன்று" என்று சூரியகுமாரனை அந்த யமதர்மராஜன் தன்படனுக்குக் கட்டளையிட்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவப் பிரபாதத்தைத் தெரிவித்தான். அந்த யமபடன் இந்த ரகசியத்தை எனக்குப் போதித்தான்.

கேளும்பீஷ்மரே, உம்மிடத்தில் சிநேகவாத்ஸல்லியத்தினாலே அதைநான் உமக்குப் போதித்தேன், என்று அந்தக் களிங்க தேசத்துப் பிராமணோத்தமர் எனக்குச் சொன்னாரப்பா. கேட்டாயோ குழந்தாய்! இந்தப் பரம ரகசியத்தை நான் உனக்குத் தெரியச் சொன்னேன். இந்த ஸம்ஸாரப் பெருங்கடலிலாழ்ந்து கிடக்கிற பிராணிகளுக்கு ஸ்ரீமந் நாராயணனைக் காட்டிலுங் கடைத்தேறு முபாயம் வேறில்லை. எவன் எம்பெருமானிடத்திலே * ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணி யிருக்

* ஆத்ம ஸமர்ப்பணமாவது = சரணாகதியை விஸ்தரித்துக் கூறும் இதிஹாஸங்களிலுள்ளபடி ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பம், பிராதிகூல்ய வர்ஜநம், காப்பாரென்ற மஹாவிசுவாஸம், காக்கவேணுமென்று வரித்தல், தன்னை யதன்படியே ஸமர்ப்பித்தல், மற்றொன்றும் சாதனமென நினையாமை, ஆக ஆறுபிரிவான அங்கங்களையுடையது. இவற்றுள் தன்னை ஸமர்ப்பித்தல் தலையும், மற்றைந்தும் அங்கங்களெனக்கருத்து. இச்சமர்ப்பணத்தாலும் இரக்ஷாபார சமர்ப்பணமென்றும், பல ஸமர்ப்பணமென்றுமிரண்டு உட்பிரிவையுடையது. இப்படித் தன்னைக் காத்தலின் சுமை, அதாலுண்டாகும் பயனிவைகளின் ஸமர்ப்பணத்தோடு, தான் தனதென்ற இரண்டு வடிவான சுதந்திராத்ம மயக்கத்தையும் புறமேயுள்ள வஸ்துக்களில் தனக்குள்ள மமதையும், கூட்டி ஸமர்ப்பித்தலே ஆத்மஸமர்ப்பணமாகும். இதையே பரந்யாசம், சரணாகதி, ஆத்ம நிக்ஷேபம் பிரபத்தி, தியாகம் முதலிய சொற்களால் பலசாஸ்திரங்கள் கூறும். இதன் விபரம் ஸ்ரீமதஷ்டாக்ஷர மஹாமந்திரத்திலும், அதன் விரிவான துவய மந்திரத்திலும், அதை விஸ்தாரமாய் விதிக்கும் சரம சுலோகத்திலும் காணலாம், தைத்திரீய வுபநிடதம் இதன் பெருமையையும் செய்யும்

கின்றனே அவன் திறத்திலே யமகிங்கரராகிலும் காலதண்டமாகிலும் காலபாசமாகிலும் யாதனு ஸ்தானங்களாகிலும் ஒன்றும் செய்யவல்லவையல்ல. இதை நீ நன்றாய் அறிந்துகொள்'' என்று ஸ்ரீ பீஷ்மர் நகுலனுக்குப் போதித்தார்,

வனத நூஒெந! ஸரோவ்யாதம்ஶீதம் ஒெவவவஸெதநூ நு।
ஸவதஶாநூஹதம் ஸஜ்க்கிஉநக்கயயாஜி ஒெத॥

கேட்டீரோ மைத்திரேயரே! நீர் செய்த பிரசினத்திற்கு மறுமொழியாக அந்த யமகீதத்தைச் சொன்னேன். மேலே நான் எது சொல்லவேண்டும், அதைக் கேட்டறிந்துகொள்ளக் கடவீராக.

ஏழாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

எட்டாம் அத்தியாயம்

பிராமணாதிவர்ணதர்மம்

ஊஹவநு ஊஹவாநு ஒெவ ஸம்ஸாரவிஜிகீஷுஹி:।
ஸரோவ்யாஹி ஜகநாயொ விஷ்ணுராராயஶெத யயா॥

"ஸ்வாமீ! இந்தச் ஸம்ஸாரத்தை வெல்ல வேண்டுகிறவர்கள் ஸ்ரீ விஷ்ணுபகவானை ஆராதிக்க வேண்டுமென்பது சித்தமாயிற்றன்றோ. அந்த லோகநாதனை ஆராதிக்க வேண்டிய வழி எதுவோ அதையும், அப்படி யாராதிக்கப்பட்ட ஸ்ரீ கோவிந்தனிடத்தில் ஆராதிக்கும் மனிதர் எந்தப்பயனை யடைவார்களோ அதையும் அறிய விரும்புகின்றேனாதலால், இவ்விரண்டையும் அடியேனுக்கு விளக்கி யருளவேண்டும்'' என்று மைத்ரேயர் பிரார்த்திக்க ஸ்ரீ பராசர பிரமரிஷி யருளிச்செய்கின்றார்:—

பிரகாரத்தையும் கூறுகின்றது. இப்பிரபத்தியைச் செய்தவன், பிரபன்னன். இப்படி பிரபன்னனானவன் திறத்தில் எம்பெருமான் தானே உபாயமாக நின்று, இவனுக்குத்தன்னையடைய இடையூறுகளாயிருந்த பாவங்களை விலக்கி முடிவில் தானேபயனும், அப்பயனும் தனது பேருய் அங்கீகரிப்பான். "அன்பனாய்த் தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம் மாணமானல் வைகுந்தம் கொடுக்கும் பிரான்.'' என்றது ஸ்ரீ நம்மாழ்வார் அருளிய திருவாய் மொழிப் பிரமாணம்.

ஓ முனிவனே! நீர் என்னை வினவிய விஷயத்தைத் தான் முந்தி யொருக்கால் சகரமகாராஜன் ஔர்வ மகரிஷியை வினவினன். அதற்கு அம் மகாமுனிவர் கொடுத்த விடையை உமக்குச் சொல்லுகின்றேன் கேளும்:—சகரமகாராஜன் பிருகு மகரிஷியின் குமாரரான ஔர்வமகாமுனிவரைத் தண்டம் ஸமர்ப்பித்து ஸ்ரீ விஷ்ணுவின் ஆராதன சம்பந்தமான காரியத்தையும், அந்த பகவானுடைய ஆராதனத்தில் வரும் பயனையும் வினவ, அம்முனிவர் அருளிச்செய்கின்றார் கேள், சகரமகாராஜனே! ஸ்ரீமந்நாராயணனை யாராதிக்கிறவன் இந்தப்பூலோக சம்பந்தமான ஐஸ்வரிய முதலானவைகளையும், சொர்க்க லோக சம்பந்தமான இந்திராதிகளுக்குச் சரியான போகங்களையும் சொர்க்கத்தி லிருப்பவரும் விரும்பத்தக்க சதுர்முகாதி பதங்களையும், எல்லாவற்றிற்கும் மேலான மோக்ஷானந்தத்தையும் பெறுவான். சுருக்கமாகச் சொல்லுகிறேன். ஆராதிக்கிறவன் எதை யெதை எவ்வளவெவ்வளவு விரும்புகிறானோ, அது அற்பமானாலும் பெரிதானாலும் அதை அவ்வளவும் பெறுவான். சந்தேகமில்லை. அந்த ஸ்வாமியை ஆராதிக்கும் வகை யெப்படியெனில், வர்ணாச்ரமங்களுக்கேற்ற ஒழுக்க முள்ளவனாலேயே அந்தப் பரமபுருஷன் வழிபடப்படுவான். இந்தவழியே யல்லது வேறுவழி அவ்வெம்பெருமானுடைய திருவுள்ளத்துக்கு உகப்பன்று. இந்திராதி தேவதாந்தர சம்பந்தமுடையவைகளாய்த் தோன்றுகிற ஸகலயாகங்களினாலேயும் எமனும் அவ்வெம்பெருமானையே பஜிக்கிறான். அப்படியே எந்த மந்திரங்களை ஜபித்தாலும் அவனையே ஜபிக்கிறான். இப்படியே அன்னியரை இம்சை செய்தாலும் அவனையே இம்சித்தவனாகிறான். ஏனெனில், அந்த எம்பெருமான் அந்தந்த தேவதைகள் முதலான சகலத்திலேயும் வியாபித்து அந்தந்த ரூபமாய் விளங்குகிறதினாலே யென்றறி. ஆதலால் எவனும் தனக்குள்ள வர்ணாச்ரமங்களுக்குரிய நல்லொழுக்க முடையவனாயிருந்தே அந்தஸ்வாமியை ஆராதிக்கவேண்டும்.

பிராமணனானாலும் க்ஷத்திரியனானாலும் வைசியனானாலும் சூத்திரனானாலும் தனக்குரிய தருமத்தோடு எம்பெருமானை யாராதிக்கவேண்டுமே யல்லது வேறுவிதமா யாராதித்தல் கூடாது. எவன் பிறர்மேல் அபவாதஞ்சொல்லுதலும் கோட்

சொல்லுதலும் பொய்பேசுதலும் பிறர்கடுங்கும்படியாகப் பேசுதலுமாகிய குற்றங்களில்லாதவனோ, அவனாலே தான் எம்பெருமான் வழி படப்படுவான். எவன் பிறர்மனையாளிடத்திலும், பிறர் பொருளிடத்திலும், பிறரையிம்சத்திலிலும் மனம்பற்றாமலிருப்பானோ அப்படிப்பட்டவனாலேயேபரமபுருஷன் ஸந்தோஷிப்பிக்கப்படுவான். எவன் பிராணிகளை அடியாமலும் இமிசைப்படுத்தாமலும் கேடு நினையாமலுமிருப்பானோ, அவனாலேதான் புருஷோத்தமன் திருப்திசெய்விக்கப்படுவான். தேவர், விப்ரர், ஆசாரியர் இவர்களுடைய பணிவிடையில் எவன் நிரதனாயிருப்பானோ, அவனாலேதான் ஸ்ரீயப்பதிஉவப்பெய்துவான். எவன் தன்னுடைய புத்திர களத்திராதிகளிடத்தில் அன்போடு நன்மை நினைப்பதுபோல் பிறரிடத்திலும் நன்மைநினைத்திருப்பானோ அவனே ஸ்ரீபகவானுக்கு உகப்புண்டாக்க வல்லவன். எவனுடைய மனம் இராக த்வேஷாதிகளாலே கெட்டுப்போகாமலிருக்குமோ, அந்தச் சுத்த மனத்தினாலேயே ஸ்ரீகோவிந்தன் சந்தோஷிப்பிக்கப்படுவான். ஓ ராஜாதிராஜனே ! வருணாசிரமங்களில் சாஸ்திரங்களினாலேற்பட்ட தருமங்களெவை யுண்டோ அவைகளிற் பிசகாமல் நிற்கிறவன் ஸ்ரீவிஷ்ணுவை ஆராதிக்க யோக்கியனல்லாமல் வேறுவிதமா யிருப்பவனாக மாட்டான் என்று ஔரவமகாமுனி சொல்லக் கேட்டுச் சகரமகாராஜன், "முனீந்திரரே! வர்ணாச்ரம தருமங்களை அறிய விரும்புகின்றேன். ஆதலால் அவைகளை அடியேனுக்கு அருளிச்செய்ய வேண்டும்" என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, அந்த மஹரிஷி அருளிச்செய்யத் தொடங்கினார்.

"அரசனே ! பிராமணர், க்ஷத்திரியர், வைசியர், சூத்திரர் என்கிற நான்கு வருணத்தாருடைய தருமங்களையும் சொல்லுகிறேன், மனமுற்றுக்கேள்:—பிராமணனானவன் தானங்கொடுக்கவும் யாகங்கள்செய்யவும் அதிகாரமுடையவனாய் வேதாத்தியயனம் விடாமற்செய்துகொண்டு, தினமும் ஸ்நான தர்ப்பணாதிகளையும் சிரௌதஸ்மார்த்த அக்கினி ஹோத்திரங்களையுஞ்செய்துவரவேண்டும். ஜீவனத்திற்காகப் பிறருக்கு வைதிக கருமங்களைச் செய்வித்தலும், வேதசாஸ்திரங்களை யோதுவித்தலும், நியாயவழியிற் சம்பாதித்த பொருளைக் கொண்டு பிறர்கொடுக்கிற யோக்கியமான தானங்களை யேற்றுக்கொள்ளுதலுமாகிய காரியங்களைச் செய்யலாம்.

பிராமணன் சகல பிராணிகளுக்கும் ஹிதமே செய்யவேண்டுமல்லது ஒன்றுக்கும் அஹிதஞ்செய்யலாகாது. ஏனெனில்; சகல பிராணிகளுக்கும் மித்திரனு யிருப்பதே பிராமணனுக்கு மேலான பொருளாகும். இத்தன்மைதான் பிராம்மணனென்கிற பெயருக்குக் காரணம். பிறருடைய ரத்தினத்திலும் பருக்காங்கல்லிலும் பிராமணன் சமமான நினைப்புள்ளவனு யிருக்கவேண்டும். ருது காலத்தில் தன் பத்தினியோடு சேர்தல் பிராமணனுக்கு நியாயம். இனிக் க்ஷத்திரியனும் தன்னிஷ்டப்படிப் பிராமணருக்கு தானங்கள் கொடுக்கவும், யாகங்கள் செய்யவும், வேதசாஸ்திரங்களை யோதவும் அதிகாரமுள்ளவனு யிருக்கிறான். அவனுக்கு ஆயுதமெடுத்துச் சேவிப்பதும், பூமியைக்காப்பதும் ஜீவனங்களா. ஆனாலும் பூமியை ரக்ஷித்தே முக்கியமாம். இராஜாக்களெல்லாம் பூமியைப் பரிபாலனம் பண்ணியே கிருதகிருத்தியராகிறார்கள். ஏனென்றால் அத்தேசத்தில் நடக்கிற யாகம், தவம் முதலான புண்ணிய கருமங்களிலும் அரசனுக்குப் பங்குண்டாயிருக்கிறதனால் என்றறி. எந்த ராஜா துஷ்டரைச் சிட்சித்துச் சிஷ்டரைப்பரிபாலனஞ் செய்து வருணாசிரம தருமங்களை நிலைநிறுத்துகிறானே. அந்த ராஜா தனக்கு இஷ்டமான புண்ணிய லோகங்களை யடைவான். இனி வைசியனுக்குப் பிரமதேவன் பசுக்களைப் பரிபாலனஞ் செய்தலும் வர்தகஞ் செய்தலும், பயிர்செய்தலுமாகிய காரியங்களைச் சீவனமாகக் கற்பித்தான்.

அவனுக்கும் வேதாத்தியயனமும், தானமும், யாகமுஞ் செய்ய அதிகாரமுண்டு. அன்றியும் அவன் மூன்றினவர்களைப் போல் நித்திய நைமித்திக கர்மங்களை அனுஷ்டித்துக் கொண்டும் வரவேண்டும். சூத்திரனே மூன்றினவர்க்கு ஊழியஞ்செய்து பிழைத்தலும் அவர்களுக்கு சேஷபூதனுயிருந்து அவரால் போஷிக்கப்படுதலும் அல்லது சரக்குகளைக் கொண்டு விற்று வரும் பொருளினாலாவது பலவகைச் சிற்பங்களைச் செய்துவரும் பொருளினாலாவது பிழைத்தலுமே நியாயமான ஜீவனமாக கொண்டிருக்கிறான். அன்றியும் அவனுக்கு தானங்கொடுக்கவும் பாகயக்கியவிதியினாலே பிதுர்க்கிரியை முதலான கருமங்களைச் செய்யவும் அதிகாரமுண்டு வேதவேதாந்தங்க ளொழிக்

தவற்றையோதலாம். சகல வர்ணஸ்தரும் தங்கள் ஊழியக்காரர் முதலானவர்களைப் போஷிப்பதற்காகவேண்டும் பொருள்களை நியாயவழியில் சம்பாதிக்கலாம். சந்ததிக்காக தத்தம் மனைவிகளிடத்தில் ருதுகாலங்களிற் சேரலாம். எல்லாவருணத்தாருக்கும் பொதுவாயிருக்க வேண்டுங் குணங்களாவன; சகலப் பிராணிகளிலும் தயை, பொறுமை, கர்வமில்லாமை, சத்தியம், சுத்தி, வீண்வருத்தமின்மை, மங்களச் செய்கை, இனிமையாய்ப் பேசுதல், சிநேகிக்குங்குணம், வீணாசையின்மை லோபியாகாமை, அழுக்காறின்மை, ஆகிய இவைகளேயேயாம். பிரமசரிய முதலிய ஆசிரமங்களுக்கும் இத் தருமங்களெல்லாம் பொதுவேயாம். ஆனாலும் பிராமணாதிகளுக்கு ஆபத்தருமங்களைச் சொல்லுகிறேன் கேள்; பிராமணன் இராஜகருமத்தையும், க்ஷத்திரியன் வைசியகருமத்தையும் வைசியன் சூத்திரகருமத்தையுஞ் செய்யலாம். பிராமண க்ஷத்திரிய ரிருவரும் ஒருபொழுதும் சூத்திரகருமஞ் செய்யலாகாது. பிராமண க்ஷத்திரியர் சக்தியுடையவராயிருந்தால் தாங்கள் கீழோருடைய கருமங்களை விடவேவேண்டும். ஆபத்திலேயே சூத்திர கருமந் தவிர மற்றைக் கீழ்க்கருமங்களைக் செய்யலாம். இப்படியேயல்லாமல் அவனவன் நினைத்தபடி அத்தந்தத் தொழில்களைச் செய்து ஜாதிஸங்கரஞ் செய்யலாகாது.

𑌇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑍇 𑌕𑌥𑌿𑌤𑌾 𑌰𑌾𑌜𑌨𑍍! 𑌵𑌰𑍍𑌣𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾 𑌮𑌯𑌾 𑌤𑌵।
𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌨𑌾𑌶𑍍𑌰𑌮𑌿𑌣𑌾𑌂 𑌸𑌮𑍍𑌯𑌗𑍍𑌬𑍍𑌰𑍁𑌵𑌤𑍋 𑌮𑍇 𑌨𑌿𑌶𑌾𑌮𑌯॥

ஓ அரசனே! இப்படி வருணதருமங்களை யுனக்குத் தெரிவித்தேன். இனி ஆசிரமதருமங்களைச் சொல்லுகிறேன். நன்றாய்க் கேட்டறிந்துகொள்." என்று ஔர்வ மகாமுனிவர் ஸகர மகா ராஜனுக்குச்சொன்னார்.

எட்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஒன்பதாம் அத்தியாயம்.

ஆச்சிரமதருமம்

பாலஃ க்ருதோபநயநோ வேதாஹரணதத்பரஃ।
குருகேஹே வஸேத்பூப! ப்ரஹ்மசாரீ ஸமாஹித:॥

ஔர்வர் என்ற மஹரிஷி இன்னுஞ் சொல்லுகின்றார்; "சகரமகாராஜனே கேள், சிறுவனாயிருப்பவன் உபநயனஞ் செய்யப்பெற்று விரதநியமத்தோடு வேதங்களை யோதிக்கொண்டு குருவின் கிருகத்திலிருக்கவேண்டும். சௌசாசார சம்பன்னனாய்க் குருவுக்குப் பணிவிடைசெய்யவேண்டும். விரதானுஷ்டானமுள்ளவனாய் வேதங்களை யோதவேண்டும். காலைமாலை யிரண்டிலும் சூரியனையும் அக்கினியையும் மனம்பொருந்தி பூசித்துக்கொண்டு குருவந்தனமுஞ் செய்துகொண்டு வரவேண்டும். சிஷ்யன், குருநிற்கும்பொழுது, தான்நிற்கவும், அவர்போகும்போது தான் கூடப்போகவும், அவர்மேலேயுட்கார்ந்தால் தான்கீழேயுட்காரவும் வேண்டும். ஒருபோதும் அவருக்கு இஷ்டமில்லாதகாரியஞ்செய்தல் கூடாது. அவர் ஓதென்று கட்டளையிட்டவுடனே அவர்க்கு எதிரிலிருந்துகொண்டு வேறு நினைப்பில்லாமல் வேதத்தையோதி யுணரவேண்டும். ஓதினபின் குருவினால் உத்திரவு செய்யப்பெற்றுப் பிக்ஷையிற் கொண்டுவந்த அன்னத்தை உண்ணவேண்டும். ஆசாரியர் நீராடினபின்பு அந்தத்தீர்த்தத்தில் சிஷ்யன் நீராடவேண்டும். காலைதோறும் சமித்துதருப்பை முதலானவைகளைக் குருவுக்குக் கொணர்ந்து கொடுக்கவேண்டும். இவ்விதமாய்க் குருவினிடத்தில் ஓதவேண்டிய வேதங்களை அதன்பொருளறிவு வருமளவும் ஓதியபின்பு அவரிடத்திற் கட்டளைபெற்றுக் குருவுக்குத் தக்ஷிணை கொடுத்துக் கிருகஸ்தாச்சிரமத்திற்குப் போகவேண்டும்.

இனிமேல் கிருகஸ்தாச்சிரம மென்கிற இல்லறவொழுக்கஞ் சொல்லுகிறேன் கேள். பிரமசரியத்தைக் கழித்தபின், விதிப்படி ஒரு பெண்ணை விவாகஞ்செய்துகொண்டு, தனக்குத் தகுந்த காரியத்தினாலே திரவியஞ் சம்பாதித்து, இல்லறவொழுக்கத்தைச் சத்தியுள்ளமட்டும் நடத்திவரவேண்டும். பருவகா

லங்களில் பிண்டமிடுதலினாலும் எள்ளோடுகூடின தண்ணீரினாலும் பிதுர்க்களையும், யாகங்களினாலே தேவர்களையும், அன்னங்களினாலே அதிதிகளையும், வேதாத்தியயனத்தினாலே இருஷிகளையும் சந்ததியினாலேபிரமதேவனையும், மேலும்பூதபலிகருமத்தினால்பூதங்களையும், வாச்சலியமென்கிற அன்பினாலே சகலலோகங்களையும் திருப்திப் படுத்திக்கொண்டிருக்கவேண்டும் இப்படி செய்துவருகிற கிருகஸ்தன் சற்கருமங்களினாலே சம்பாதிக்கப் பட்ட அநேக புண்ணியலோகங்களை யடைவான். சந்நியாசிகளும் பிரமசாரிகளுமான பிக்ஷான்னத்தைப் புஜிப்பவர்யார் யாருண்டோ அவரெல்லாம் கிருகஸ்தனிடத்திலேயே நிலைபெற்றிருக்கின்றார்கள். ஆதலால் இவ்வில்லறமானது மேலானதாயிருக்கின்றது.

அன்றியும் வேதங்களைக் கிரகிப்பதற்காகவும் தீர்த்த க்ஷேத்திரயாத்திரைக் காகவும், பூமியைப் பார்ப்பதற்காகவும் பிராமணர் தன்தேசம்விட்டுத் திரிந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். சிலர் ஓரிடமென்றில்லாமலும் ஆகாரமில்லாமலும் அஸ்தமயமாகுமிடமே வீடாகக்கொண்டு நிற்கிறவர்களாகவும் அலைந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட சகலமான பேருக்கும் கிருகஸ்தரே பிடிப்பாகவும் போஷணமாகவு மிருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட தேசாந்தரிகள் வருமளவில் நல்வரவு கேட்டல் முதலாக இனிமையான வார்த்தைகளைக் கிருகஸ்தன்பேசி, ஆஸனம் போஜனம் சயனம் முதலானவைகளைக் கொடுக்கவேண்டும். அதிதியானவன் எவனிடத்திற்குவந்து தன்னாசைகெட்டுத் திரும்பிப் போகிறானோ, அவ்வதிதி அவ்வில்லறத்தானுக்குத் தன் பாவத்தைக்கொடுத்து அவன் புண்ணியத்தை தான் கொண்டுபோகிறான். இல்லறத்திலிருப்பவனுக்கு பிறரை யவமதித்தல், அகங்கர்ரம், டம்பம், கொடுத்து விட்டோமேயென்று பிறகுமனந்தவித்தல், அடித்தல், வைதல், இவையெல்லாம் மேன்மை யாகமாட்டா. இவ்வகையான துர்க்குணங்களில்லாதே நற்குணமுடையவனாய் எந்தக் கிருகஸ்தன் தனக்குரிய தருமங்களை நன்றாய்ச்செய்து வருகின்றானோ, அவன் சகல இடையூறுகளினின்றும் விடுபட்டு உத்தமமான லோகங்களை அடைவான். இப்படிக் கிருகஸ்தாச்சிர மத்திலிருந்து

செய்யவேண்டி மவைகளைச் செய்து வயதுமுதிர்ந்தபோது புத்திரர் வசத்தில் பத்தினியை ஒப்புவித்தாகிலும் அவளோடுகூடவாகிலும் வனத்திற்குப் போகலாம்.

இனி வானப்பிரஸ்த ஆச்சிரமதருமங்களைச் சொல்லுகிறேன். வானப்பிரஸ்தனானவன் இலை. கனி, கிழங்குகளைப் புசித்துக்கொண்டு, ரோமம் தாடி சடைகளைத் தரித்தவனாய், எல்லாப் பொருள்களிலும் பற்றற்று, முனியாய் அக்காட்டில் தரையிற்படுத்துக்கொள்ளவேண்டும். முனியானவன் தோலையாகிலும், நாணற்புல் மரவுரி முதலானவைகளையாகிலும் உடுத்தவேண்டும். மூன்றுசந்திகளிலும் நீராடவேண்டும். இவ்வானப்பிரஸ்தனுக்குத் தேவதாராதனமும், ஹோமமும், தம்மிடம் வருமவரைப்பூசிப்பதும், பிக்ஷையிடுவதும் முக்கியமான காரியங்கள். ஓஅரசனே! முனியானவன் எண்ணெய் தேய்த்துக்கொள்ள வேண்டிவந்தால், காட்டெண்ணெயினைற் செய்துகொள்வதே தகும். தவஞ்செய்தலும் குளிர்வெப்பமுதலானவற்றைப் பொறுத்தலும் முனிக்குச் சிறப்பான தருமங்கள். இவ்வாறுவானப்பிரஸ்த தருமத்தை எந்தமுனிவன் சரியாய் அனுஷ்டிப்பானே அவன் தோஷங்களையெல்லாம் அக்கினி கொளுத்துவதுபோலே கொளுத்தி நிலைபெற்ற லோகங்களையுஞ் ஜயிப்பான்.

நான்காவது ஸந்நியாசிக்கு உரிய ஆசிரமமென்று சொல்வார்கள். எவன் புத்திர களத்திராதிகளிலும் பொருள் முதலானவைகளிலும் மனப்பற்றில்லாதவனே, அவன் நான்காவதாசிரமத்திற் பிரவேசிக்கவேண்டும். இப்படி காமக்குரோத மாச்சரியாதிகளில்லாமல் ஸந்நியாசம் பெற்றுத் தருமார்த்த காமங்களுக்குரிய சகல யத்தினங்களையும் விட்டுப் பிர்மஞான நிஷ்டை செய்து வரவேண்டும். அந்தச் சந்நியாசி, சத்துரு மித்திரர்களிடத்தில ஒரேவிதமானவனாய் மித்திரபாவமா யிருந்து, மிருகம் பக்ஷிமுதலான சகலத்துக்கும் வாக்குமனம் காயம் என்கிற மூன்றினாலும் துரோகஞ்செய்யாதிருக்கவேண்டும். புத்திராதி சம்பத்துக்களையும் விடவேண்டும். கிராமத்தில் ஒரு ராத்திரியும், பட்டணத்தில் ஐந்துராத்திரியும், இப்படியாக இடத்துக்குத் தகுந்தபடி வாசஞ்செய்துகொண்டு ஒருவருடைய பகையாவது சிநேகமாவது வாராமலிருக்கும்படி [நடக்கவேண்டும். யதி

யானவன், வீட்டாரெல்லாம் புசித்திருக்குங் காலம் பார்த்துச் ஜாதி குலாசாரங்களிலே சிறந்தவர்களுடைய மாளிகைக்குப் பிட்சைக்காகப் போகலாம். யதி, காமக் குரோத லோப மத மோகங்களைவிட்டு, ஒன்றிலும் எனது என்னும் அபிமானமில்லாதவனாயிருக்கவேண்டும் எந்த யதி சகலபூதங்களுக்கும் அபயங்கொடுத்துச் சஞ்சரிக்கிறானோ, அவனுக்குச் சகல பூதங்களினின்றும் பயமில்லை இப்படிப் பிராமணன் ஸந்நியாசியாகித் தன்னுடைய அக்கினி ஹோத்திரத்தைத்தன் சரீரத்திலிருக்கச் செய்து சரீரத்திலிருக்கிற அக்கினியைக் குறித்துத் தன் முகமாகிய குண்டத்திலே பிக்ஷையினால்வந்த ஹவிசுகளை விதிப்படி ஹோமஞ்செய்து வருவானாகில், அவன் அக்கினி சயனஞ் செய்தவர்களடையும்படியான லோகங்களையடைவான். இதுசாதாரண சந்நியாசிகளைக்குறித்தது.

𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌾𑌶𑍍𑌰𑌮𑌂 𑌯𑌶𑍍𑌚𑌰𑌤𑍇 𑌯𑌥𑍋𑌕𑍍𑌤𑌂
𑌶𑍁𑌚𑌿𑌃 𑌸𑍁𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑌿𑌤𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌃 ।
𑌅𑌨𑌿𑌨𑍍𑌧𑌨𑌂 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌰𑌿𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌂
𑌸 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌲𑍋𑌕𑌂 𑌶𑍍𑌰𑌯𑌤𑍇 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌾𑌤𑌿𑌃 ॥

விசேஷ சந்நியாசிக் கிரமங்களைக்கேள்; எவன் நன்றாய் நிச்சயிக்கப்பட்ட புத்தியுள்ளவனாய்ப் பரிசுத்தனாய் மோக்ஷாசிரமமாகிய இந்தச் சந்நியாசத்தை விதிப்படி ஆசரிக்கிறானோ அவன் எரிதுரும்பில்லாத அக்கினியைப்போல மிகவுஞ்சாந்தமான ஜோதியாய் விளங்குகிற பிரமலோகத்தை யடைவான்.

ஒன்பதாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பத்தாம் அத்தியாயம்

ஷோடசக் கிரியைகள்

கதிதம் சாதுராச்ரம்யம் சாதுர்வர்ண்யக்ரியா ஸ்ததா|
பும்ஸ: க்ரியாமஹம் ச்ரோதுமிச்சாமி த்விஜஸத்தம||

ஸகரமகாராஜன் வினவுகிறான்: "ஓ ஔர்வமகாமுனி வரே! வர்ணாச்ரம தருமங்களை அருளிச்செய்யக்கேட்டேன். இனிப் புருஷனுக்குச் செய்யவேண்டிய கிரியைகளைக்கேட்க விரும்புகின்றேன். தேவரீர் சகலதருமங்களையு மறிந்தவராகையால் அடியேன் விரும்பியவைகளை அருளிச்செய்யவேண்டும்" என்று பிரார்த்திக்க ஔர்வர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

"ஓ அரசனே! நீகேட்ட தருமங்களைச் சொல்லுகிறேன், கவனித்துக் கேள்: தகப்பன்முந்திக் கர்ப்பாதான முதலானவைகளைச்செய்து பிள்ளை பிறந்தவுடனே அதற்கு ஜாத கருமாதிகளான ஸகலகிரியைகளையும் அப்பியுதயங்களையும் செய்யவேண்டும். பிராமணர்கள் தேவக்கிரியையாகிலும், நாந்தீ என்ற பிதுர்க்கிரியையாகிலும் செய்யும்போது, பிராமணர்களை இரட்டையாகவும் கிழக்கு முகமாகவும் எழுந்தருளப்பண்ணித்திருப்தியாம்படி அமுது செய்விக்க வேண்டும். 0 நாந்திமுகர்களான பிதுர்க்களைக்குறித்து தயிர் யவங்கள், இலந்தை இவைகளோடு கலந்த பிண்டங்களைச் சந்தோஷத்தோடு தேவதீர்த்தத்தினாலே யாகிலும் பிரஜாபத்திய தீர்த்தத்தினாலாகிலும் பிராதக்ஷிணமாய்க் கொடுக்கவேண்டும். இப்படியேமற்ற விருத்திகளிலும் செய்யவேண்டும். பின்பு தகப்பன் பத்தாம்நாள்

---

* ஷோடசக்கிரியைகளாவன—கருப்பாதனம், பும்ஸவனம், சீமந்தம், உன்னயனம், விஷ்ணுபலி, ஜாதகர்மம், நாமகரணம், உபநிஷ்கிரமணம், அன்னபிராசனம், சவுளம், உபநயனம், பிராஜாபத்தியம், ஸவுமியம், ஆக்னேயம், வைசுவ தேவிகம் என்கிற நான்குவேத விரதங்கள், விவாகம் என்பவைகளாம். இவைபதினாறும் ஷோடச ஸம்ஸ்காரமென்று சொல்லப்படும்.

0 நாந்தீ சுபம் உத்ஸவம், அதற்குப் பிரதானமான தேவதைகள் நாந்தீமுகர், இவர்கள் பிதுர்தேவதைகளிற் சேர்ந்தவர்கள்.

முதலாகச் சாஸ்திரங்களிற் சொல்லிய நாட்களிலே தகப்பனே அப்பிள்ளைக்குப் பெயரிடவேண்டும்.

அப்பெயர், தன்குலதேவதையின் பெயரையாவது தன் பெரியோருடைய பெயரையாவது முன்னிட்டதாயும், புருஷனுக்குப் புருஷச்சொல்லாகவும், ஸ்திரீக்கு ஸ்திரீயைக்குறிக்கும் சொல்லாகவும், பொருள்கெடாததாயும், வெட்க முழும்படியாகிலும் அமங்களமாகவாகிலும், அருவருக்கத் தக்கதாகவாகிலும் இராததாயும், வழுவல்லாததாயும், சமான எழுத்துள்ளதாயும், மிக நீளாததாயும்,மிகக்குறுகாததாயும், அதிகடினக்ஷரமில்லாததாயும், சுகமா யுச்சரிக்கத் தக்கதாயும், கடினசந்தியில்லாததாயும் இருக்கவேண்டும். அப்பெயரானது, பிராமணருக்கு (சர்ம) என்கிற சொல்லோடும், க்ஷத்திரியருக்கு (வர்ம) என்கிற சொல்லோடும், வைசியருக்கு (குப்த) என்கிற சொல்லோடும்(சூத்திரருக்கு) (தாசர்) என்கிற சொல்லோடும் கடைசியில் கூடியிருக்கவேண்டும். விஷ்ணு சர்மா, இந்திரவர்மா, சந்திர குப்தன், ஹரிதாஸன், இவ்வாறு, கண்டு கொள்க.

இப்படி நாமகாரணமானபின்பு உபநிஷ்கிரமணமுதல் உபநயன மீறுகவுள்ள ஸம்ஸ்காரங்களைப் பிதாவினால் செய்யப்பெற்று, அக்குமாரன் குருவினிடத்திலிருந்து முன்சொல்லிய விதிப்படி வேதசாஸ்திரங்களை ஓதி, குருதக்ஷிணைகொடுத்து, வேதவிரதங்களை அனுஷ்டித்து, கிருகஸ்தாச்ரமத்திற்போக இச்சிப்பானாகில் விவாஹஞ்செய்துகொள்ளவேண்டும். அல்லது நைஷ்டிகப் பிரமசாரியாய்க் காலமோட்டவேண்டும். அப்படியானால் குருவுக்காகிலும் குரு புத்திராதியர்க்காகிலும் பணிவிடை செய்துகொண்டிருக்கவேண்டும். அல்லது தனக்கு இஷ்டமெப்படியோ அப்படியே வானப்பிரஸ்தனு யாகிலும் எதியாயாகிலும் ஆகலாம்.

விவாஹஞ் செய்துகொள்ளும் விஷயத்திலே தன்வயதுக்கு மூன்றி லொருபங்குக்கு மேற்படாத வயதுள்ளவளாயும், அதிக விஸ்தாரமான கூந்தலும் மிகக்குறைவானகூந்தலு மில்லாதவளாயும், அதிக கறுப்பாயாவது அதிக பசுமையா யாவதில்லாமல் நல்ல நிறமுடையவளாயும், அளவுக் கதிகப்பட்டவையாயும் குறைந்தவையாயுமுள்ள அவயங்களில்லாதவளாயும், சூத்திர

திகளாலே வளர்க்கப் படாதவளாயும், இழி குலத்திற் பிறவாதவளாயும், உடம்பில் மிகவும் உரோமம் மொய்த்தவளாகாதவளாயும், வியாதியில்லாதவளாயும், துஷ்டத்தனமும் துஷ்டவார்த்தையு மில்லாதவளாயும், குஷ்டமுதலிய வியாதியுள்ள தாய் தந்தைகளுக்குப் பிறவாதவளாயும், மீசை முதலான புருஷலக்ஷணங்களில்லாதவளாயும், ஆண் பிள்ளையைப் போன்ற தோற்றமற்றவளாயும், (கர்க்கர) என்று அழுக்கிப்பருத்த குரலில்லாதவளாயும், மெலிவில்லாதவளாயும், காக்கையின் கத்துதலோடொத்த குரலில்லாதவளாயும், இமைகளில் மயிர்ச்செறிவுள்ளவளாயும், வட்டமாயாகிலும் வேறுவிதமாயாகிலும் அவலக்ஷணப் படாதநேத்திரங்களுடையவளாயும், மயிர்மொய்த்த கணைக்கால்களும் உயர்ந்து காணப்படும் புறங்கால்களுமில்லாதவளாயும், சிரிக்குமளவில் கபோலங்கள் பாழிபோல் குழிந்து போகாதவளாயும் உக்கிரமாகாத்தியும் மிக வெண்மையான நகங்களும் மிகச்சிவந்த கண்களும் மிகப்பெருத்த கைகால்களுமில்லாதவளாயும், மிகவுயரமும் மிகக்குறைவு மில்லாமல் சமமானபிரமாணமுடையவளாயும், இரண்டு புருவங்களும் ஒன்றோடொன்று கூடப்பெறுதவளாயும், மிகவு மிடைவெளியுள்ள பற்களில்லாதவளாயும் கொடுமையும் பயங்கரமுமான தோற்றமில்லாத முகமுடையவளாயுமுள்ள பெண்ணைக் கலியாணஞ் செய்துகொள்ளவேண்டும். மேலும் அந்தப்பெண் தாய்வரிசையில் ஐந்துதலைமுறைக்கும், தகப்பன் வரிசையில் ஏழுதலைமுறைக்கும் உட்படாதவளாயிருக்கவேண்டும் இப்படிப்பட்ட கன்னிகையை நியாயமான விதியின்படி விவாகஞ்செய்து கொள்ளவேண்டும். இந்த விவாகமானது, பிராம்மம், தைவம் ஆரிஷம், பிராஜாபத்தியம், ஆஸுரம், காந்தருவம், ராக்ஷஸம் பைசாசம் என்று எட்டுவகைப்பட்டிருக்கும். இவைகளுக்குள்ளே எந்த வருணத்திற்கு எது தகுமென்று ரிஷிகள் விதித்திருக்கிறார்களோ, அந்த விவாகமே செய்யவேண்டும், மற்றதைத் தள்ளவேண்டும்.

[illegible] |

[illegible] ॥

இவ்விதமாக மணஞ்செய்துகொண்டு அவளுடனே கூட யாதொரு குறைவுமில்லாமல் இல்லறம் நடத்திவருவானானால், வெகு இன்பப்பயன்களையடைவான்.

பத்தாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினோராம் அத்தியாயம்

ஆ ன் னி க ம்

𑌗𑍃𑌹𑌸𑍍𑌥𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌦𑌾𑌚𑌾𑌰𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍁𑌮𑌿𑌚𑍍𑌛𑌾𑌮𑍍𑌯𑌹𑌂 𑌮𑍁𑌨𑍇!।
𑌲𑍋𑌕𑌾𑌦𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌮𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌯𑌮𑌾𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍 𑌨 𑌹𑍀𑌯𑌤𑍇॥

ஸகரமகாராஜன் ஔர்வரை நோக்கி, "ஸ்வாமீ ! கிருகஸ்தன் அனுஷ்டிக்கவேண்டிய நல்லொழுக்கங்களைக் கேட்கவிரும்புகிறேன்; எப்படிப்பட்ட நல்லொழுக்கத்திலிருப்பவன் இம்மை மறுமைகளில் துன்பமடைய மாட்டானோ அப்படிப்பட்டவைகளை அருளிச்செய்யவேண்டும்" என்ன, அம் மாமுனிவர் சொல்லுகிறார்; "கேள். அரசனே ! நல்லொழுக்க முறைமைகளைச் சொல்லுகிறேன்: நல்லொழுக்க முள்ளவனாலே இம்மை மறுமைகள் சாதிக்கப்படும் (சத்) என்றால் சாதுக்கள் என்றருத்தம், ஆதலால் சத்துக்களாவார் சாதுக்கள்; சாதுக்கள் என்பவர் தோஷமில்லாதவர். அவர்களுடைய ஒழுக்கந்தான் சதாசாரம் என்னப்படும். இந்தச் சதாசாரத்தைச் சொன்னவர்களும் செய்தவர்களும் யாரென்றால், ஸப்தரிஷிகளும், மனுக்களும், பிரஜாபதிகளுமே.

புத்திசாலியானவன் பிராம்ம முகூர்த்தத்தில் விழித்து எழுந்திருந்து, மனதினாலே தருமத்தையும் அதனோடு விரோதப்படாதபொருளையும் சிந்திக்கவேண்டும். இவ்விரண்டிற்கும் யாதொருவிரோதமு முண்டாக்காத காமத்தையும் சிந்திக்கலாம். இவற்றை யிப்படிச் சிந்திப்பதினாலே இம்மை மறுமைகளின் பிரயோஜனம் கெடாமலிருக்கும். தருமவிரோதிகளான பொருளின்பங்களை விடவேண்டும். தருமமானாலும் பின்பு சுகத்தை யுண்டாக்க மாட்டாததாயும் லோகவிரோதமாயு மிருக்குமானால் அதையும் விடவேண்டும். இப்படிச் சிந்தித்தெழுந்த

பின் தன்னிடத்திற்குத் தென்மேற்கு மூலையிலே அம்புபாயுமவ்வளவு தூரத்திற்கு அப்புறமேபோய் ஜலமலாதிகளைவிடவேண்டும். வீட்டினிடத்தில் கால்கழுவுதல் முதலான அசுத்த காரியங்களைச் செய்யலாகாது. தன்னிழல், மரத்துநிழல், பசு, சூரியன், அக்கினி, காற்று, பேரியோர் முதலானவர்கள் ஆகிய இவைகளுக்கு எதிராயிருந்து மலமூத்திரங்களை விடலாகாது. உழுத நிலத்திலும், பயிர் நடுவிலும், பசுக்களிருக்குமிடத்திலும் ஜனசமூகத்திலும், வழியிலும், ஆறுமுதலானவற்றின் கரைகளிலும், தண்ணீரிலும், மயானத்திலும் இப்படிப்பட்டஇடங்களில் மலமூத்திராதிகளை விடலாகாது. அன்றியும் யக்ஞோபவீதத்தைக் காதில் சுற்றிக்கொண்டு வஸ்திரத்தினால் தலையை மூடிக்கொண்டு பகலில் வடக்கு முகமாயும், இரவில் தெற்குமுகமாயுமிருந்து ஜலாதிகளை விடவேண்டும். இப்படிச்செய்யச் சங்கடமிருக்குமாயின் தகுந்தபடி செய்யலாம். அந்த இடங்களில் நெடும்போதிராமலும் ஒன்றும் பேசாமலும் காரியம் தீர்ந்த உடனே செத்தைகளினாலே அவ்விடத்தை மறைத்துவரவேண்டும்.

பின்பு புற்றுமண், பெருச்சாளி தோண்டித் தள்ளினமண், தண்ணீருக்குள்ளிருக்கிறமண், சவுசஞ்செய்து மிகுந்தமண், அசுத்த பூமியிலிருக்கிறமண், மிகச்சிறிய பூச்சிகளோடுகூடிய மண், கலப்பையினால் கிளப்பப்பட்ட மண் ஆகிய இவைகளை விட்டு வேறுமண் கொணர்ந்து, முந்தி அசுத்தத்தின் நாற்றமும் பற்று மறும்படியான சௌசஞ்செய்து, பிந்திச்சுத்திக்காக இலிங்கத்திலொருதரமும், அபானத்தில் மூன்றுதரமும், இடக்கையில் பத்துதரமும், மறுபடி இரண்டுகைகளிலும் ஏழுதரமும் மண்ணிட்டுச் சுத்தமான நீரினால் கழுவிக் கைகால்களைக் கழுவிக்கொண்டு, சுத்தமாயும் அசுத்தமாய்நாற்ற சம்பந்தமில்லாததாயும், குமிழி கிளம்பாததாயு முள்ள ஜலத்தினாலே மும்முறை ஆசமனஞ்செய்து, வாய்துடைத்தல், சிரசில் புரோக்ஷித்தல், மார்புமுதலான அங்கங்களை விரல்களால்தொடுதல் முதலிய செய்கைகளை விதிப்படிசெய்து, பின் * அகமர்ஷண சூக்தமுதலான மந்திரங்களை யுச்சரித்துக்கொண்டே நீராடிச் சந்தியாவந்தனமுதலான கிரியைகளை விதிப்படி அனுஷ்டிக்கவேண்டும்.

பின்புமயிராற்றி அலங்கரித்தல் முதலான மங்கள வியாபாரங்களைச் செய்துகொண்டு, தனக்கு விதித்திருக்கிற வகையால் திரவியம்தேடல்செய்யவேண்டும். ஸோமஸம்ஸ்தைகள், ஹவிஸ்ஸம்ஸ்தைகள், பாகஸம்ஸ்தைகள் என்று சொல்லப்பட்ட யாகங்களெல்லாம் திரவியங்களைக் கொண்டே செய்யவேண்டியவைகளாகையால் பிராமணன் தனத்தைக் சம்பாதிக்கவேண்டும். நியாயவகையினாலே தனத்தைச் சம்பாதிக்கமுயற்சி செய்துகொண்டு, மத்தியான்ன மானவுடனே மறுபடிநீராடவேண்டும். எப்போதும் நதிகள், 0நதங்கள், தடாகங்கள், தேவகாதங்கள் இப்படிப்பட்டவைகளின் தீர்த்தங்களிலே நீராடவேண்டும் இவைகிடையாமற்போனால் கிணற்றிலிருந்து தண்ணீரையெடுத்துக்கொண்டாகிலும், அதற்குச் சக்தியில்லாதேபோனால் ஒரு பாத்திரத்திற்கொண்டு வந்தாகிலும் நீராடலாம். இப்படி நீராடினபின் பரிசுத்தமான வஸ்திர முதலானவைகளைத் தரித்துக்கொண்டு தேவதைகளுக்கும் ரிஷிகளுக்கும்பிதுர்க்களுக்கும் அவரவர்தீர்த்தத்தினாலே விதிப்படி தர்பணஞ்செய்யவேண்டும்.

மேலும்பிதுர்க்கள், பிதாமகர், பிரபிதாமகர், மாதாமகர், மாதுருபிதாமகர், மாதுரு பிரபிதாமகர் என்கிற இவர்களுக்குத் தர்ப்பணஞ்செய்யவேண்டும். காம்யமாய் மாதா, மாதாமகி, அவளுடைய தாய், குருபத்தினி, குரு, அம்மான் முதலானவர்கள், இஷ்டமான மித்திரன், அரசன், இவர்களுக்கும் பிரீதியுண்டாகும்படி தர்ப்பணஞ்செய்யலாம். அப்போது ஜபிக்கவேண்டிய தென்னவெனில், "தேவாசுர யக்ஷநாக கந்தருவ ராக்ஷசபிசாச குஹ்யக சித்த கூச்மாண்டதருக்களும் ஜலம்

0 நதம் மேற்குமுகமாக ஓடும் ஆறுகள். இது ஆண்பால். நதி பெண்பால்; இது கிழக்கு முகமாயோடுவது.

|| அவரவர் தீர்த்தமாவது; விரல்களுடைய நுனிகளால் விடப்படும்ஜல ஒலிவுதெய்வ தீர்த்தம். அக்காதலத்தின் அடிபாகத்தால் விடப்படுவது ரிஷிதீர்த்தம், கட்டைவிரல் நுனியால் விடப்படுவது பிதுரு தீர்த்தம். தீர்த்தமாவது பரிசுத்தமானது, ஸாதாரண ஜலமே மந்திரத்தால் ஜபித்து தேவாதிகளைக் குறித்து விடப்படும் பொழுது தீர்த்தமாகிறது.

பூமி காற்று இவைகளைப் பற்றிய செந்துக்களும் என்னால் கொடுக்கப்பட்ட இத்தீர்த்தத்தினால் திருப்தியடையவேண்டும். நரகங்களில் பலயாதனைகளிலிருக்கிறவர்களுக்குச் சோர்வு நீங்கும் பொருட்டு இத்தீர்த்தத்தை யான் விடுகின்றேன். எனக்குப் பந்துக்களாயிருப்பவர்களுக்கும் பந்துவாகாதவர்களுக்கும் ஜன்மாந்தரத்தில் பந்துக்களாயிருந்தவர்களுக்கும் என்னிடத்தில் தீர்த்தத்தை வேண்டுகிறவர்களுக்கும் எங்கேயாவது பசிதாகங்களினால் வருந்தியிருக்கிறவர்களுக்கும் நான்விடுகிற இந்த எள்ளுநீரும் திருப்தியை யுண்டாக்கக்கடவன" என்றிப்படிசொல்லித் தர்ப்பணஞ்செய்யவேண்டும். அரசனே! இதுகாமிய தர்ப்பணம். இதனால் சகலலோகத்துக்கும் பிரீதியுண்டாகும். அதனால்மகாபுண்ணியம் கிடைக்கும். இப்படி மனப்பூர்வமாய் சிரத்தையோடு காமிய தர்ப்பணஞ்செய்து, பின்பு மாத்தியான்னிகஞ்செய்து, "வேதங்களினாலே பிரகாசித்துக்கொண்டு லோக சிருஷ்டிகர்த்தாவாய் மகாசுத்தியுள்ளவராய்க் கர்மசாக்ஷியாய் ஸ்ரீ விஷ்ணுதேஜோமயராய் விளங்குகிற சூரியபகவானுக்கு நமஸ்காம்" என்று சொல்லிச் சூரியார்க்கியம் விடவேண்டும்.

அதன்பிறகு தன்கிருகத்திலிருக்கிற தேவதா பிம்பத்துக்குத் திருமஞ்சனம், திருமாலை, தூபதீபாதிகள், தளிகைகள் முதலான உபசாரங்களினாலே ஆராதனஞ் செய்ய வேண்டும். இப்படித் தேவாராதனஞ் செய்தபின்பு, பிரம்மாகுதிமுதலாக வைசுவ தேவஞ்செய்து, கிரகங்கள், காசியபர், அனுபதி இவர்களுக்கு அன்னபலியிட்டு, அதன்மிகுதியை பிருத்துவீ பர்ச்சனியர்களுக்காக ஔபாஸன சமீபத்திலிடவேண்டும். பின்பு கிருகத்தின் துவாரத்தில் தாதாவிதாதாக்களுக்கும்நடுவில் பிரம்மாவுக்கும், நான்குதிசைகளில் இந்திரன் யமன் வருணன் சந்திரன் என்கிற நான்குதிக்குத் தேவதைகளுக்கும், சகல திசைகளிலும் வாயுவுக்கும், பிரம்மா அந்தரிக்ஷம் சூரியன் இவர்களுக்கும், வடகிழக்கில்தரிக்கும் தன்வந்தரிக்கும் அன்னபலியிடவேண்டும்.

இப்படி வைசுவதேவ பூதபலி கருமத்தைச் செய்து விசுவேதேவர் விசுவபூதங்கள் விசுவபதி பிதுர்க்கள் யக்ஷர் இவர்களைக்குறித்தும் பலியிட்டுப் பின்பு அன்னத்தை யெடுத்து இரு

தய நிலைமையோடு சுத்தமான பூமியிலே சகல பூதங்களுக்காகப்போட்டு, "தேவதைகள், மனிதர், மிருகங்கள், பறவைகள், சித்தர், யக்ஷர், நாகர், தயித்தியர், பிரேதங்கள், மரங்கள், எறும்புகள், பூச்சிகள், புழுக்கள் முதலான சகல ஜந்துக்களுக்குள்ளும், யார் என்னாலே கொடுக்கப்படும் அன்னத்தை இச்சிக்கிறார்களோ அவர்களுக்கும், எவர்களுக்குத் தாய் தந்தை சுற்றத்தார் யாருமில்லாமலும் அன்னங்கிடையாமலு மிருக்கிறார்களோ அவர்களுக்கும், இதோ இங்குநான் அன்னத்தைக் கொடுத்தேன், இதனாலே இவர்கள் திருப்தியடைந்து சுகமாயிருக்கக்கடவர். சகலபூதங்களும் நானும் இந்த அன்னமும் எல்லாம் ஸ்ரீவிஷ்ணுரூபமே யல்லது வேறில்லாமையாலே சகல பூதங்களுக்கும் சரீரமான இந்த அன்னத்தை அவர்கள் சவுக்கியத்திற்காக இங்கே இடுகிறேன். எட்டுவிதமான தேவகணங்களும், ஒருவிதமான மனுஷ்யகணமும், ஐந்து விதமான திரியக்குக் கணமுமாகிய பதினான்கு பூதகணங்களிலுஞ் சேர்ந்த சகலபிராணிகளுக்கும் திருப்திக்காக இந்த அன்னத்தை இங்கிட்டேன் இதனாலே அவர்களெல்லாம் சந்தோஷமடையக் வர்" என்று சொல்லித் தரையில அன்னத்தைப் போட வேண்டும். கிருகஸ்தனல்லவோ எல்லாருக்கும் ஆதாரமாயிருக்கின்றான்.

பின்பு நாய், சண்டாளன், பக்ஷிகள் இவைகளுக் காகவும் பதிதர்களானாலும் புத்திரரில்லாம லிருக்கிறவர் யாருண்டோ அவர்களுக்காகவும் நிலத்தில் அன்னத்தைப் போடவேண்டும். இப்படியெல்லாஞ் செய்த பிற்பாடு கால்நாழிகையாவது மேலாவது * அதிதிகளுக்காக எதிர்பார்த்திருந்து, வந்த அதிதிகளை நலவரவு வினாவுதல் முதலானவைகளினாலேயும், காலலம்பத்தண்ணீர் கொடுப்பதினாலேயும், ஆசனங் கொடுத்து உட்காரவைப்பதினாலேயும், அன்போடு அன்னமிடுவதினாலேயும், அவர்கள் கேட்ட கேள்விகளுக்குப் பிரியமா யுத்தரஞ் சொல்வதினாலேயும், போகும்போது பின்சென்று வழிவிடுவதினாலேயும் சந்தோஷப்படுத்தவேண்டும். குலமும் பெயருந்தெரியாதவனாய், வேறிடத்திலிருந்து வந்தவனாய், நியதமா யோரூரிலே வாசஞ்செய்யா

* அதிதியாவது; வழிப்போக்கான விருந்தாளி.

தவனாயிருக்கிற அதிதியை நன்றாய்ப் பூசிக்கவேண்டும். அன்னியதேசத்திலிருந்து வந்தவனாய்த் தனக்கு யாதொரு குறைவுமில்லாதவனாய்த் தரித்திரனாயிருந்து போஜனம் செய்யவந்த அதிதியைப் பூசித்துப் போஜனஞ்செய்வியாமல் தான் சாப்பிடுகிறவன் நரகமடைவான். இப்படியாகவந்த அதிதியைகுலகேத்திர சாதிகளைவிசாரியாமல்சதுர்முகனைப்போல்பாவித்துப் பூசிக்கவேண்டும். மேலும் சுதேசியாய்ப் பஞ்சயக்கிய பாராயணனாய்க் குலகோத்திர ஆசாரங்களிலே தனக்கு நன்றாய்த் தெரிந்தவனாயிருக்கிற ஒருவனையாகிலும் பிதுருக்களுக்காகப் போஜனஞ் செய்விக்கவேண்டும். இதுவுமன்றி உண்டு மிகுந்ததான அன்னத்தைத் தனியேயெடுத்து வைத்திருந்து, அதை வேதமோதி பிராமணனுக்குக் கொடுக்கவேண்டும், சந்நியாசி பிரமசாரிகளுக்கும் மும்மூன்று கவளங்களுக்குக் குறையாமல் கொடுக்கவேண்டும். செல்வமிருந்தால் தடையில்லாமல் எவ்வளவாகிலும் யாவருக்கும் வேண்டியமட்டும் கொடுக்கலாம்.

இப்படியாக முன்சொன்னவர்களுள்பட நான்கு வகைப்பட்ட அதிதிகளைப் பூசிக்கிறவன், அதிக்குரூரமான அநேக பாவங்களினின்றும் நீங்குவான். அதிதியானவன் எவன் கிருகத்துக்குவந்து தன்னாசை முறிந்துபோகிறானோ அந்தக் கிருகஸ்தனுடைய புண்ணியங்களையெல்லாம் அவ்வதிதி எடுத்துக்கொண்டு தன்பாவங்களை அவனுக்குக் கொடுத்துவிட்டுப் போகிறான். தாதாவும், பிரமனும், இந்திரனும், வசுக்களும், அக்கினியும், சூரியனும் ஆகிய இவர்கள் அதிதியினிடத்திற் பிரவேசித்து, கிருகஸ்தன்கொடுக்கின்ற அன்னத்தைப் புசிக்கிறார்கள். ஆதலாலே அதிதிபூசைசெய்யவேண்டும். எவன் அதிதியைவிட்டு உண்கிறானோ அவன் அன்னத்தையுண்கிறானில்லை. பாவத்தையேயுண்கிறான். பின்பு புக்ககம் போகாத கன்னிகைகளையும் கருப்பவதியையும் கிழவர்களையும் பாலகரையும் முந்திப் புசிக்கும்படி செய்து பிந்தித் தான் புசிக்கவேண்டும். இவர்களெல்லாம் உண்ணாமலிருக்கத் தான் முந்தியுண்கிறவன் இங்கே பாவத்தையேயுண்டு மரணமடைந்தபின் நரகத்துக்குப்போய்ச் சுலேஷ்மத்தையுண்பான். நீராடாமல் உண்பவன் மலத்தை யுண்கிறான். ஜபஞ்

செய்யாமல் உண்கிறவன் சீ, ரத்தங்களை உண்கிறான் * வைசுவ தேவாதி சுத்தியில்லாமல் உண்கிறவன் மூத்திரத்தை யுண்ணு கிறான். பாலர் முதலார்க்கு முன் உண்கிறவன் மிருகமலத்தை யுண்கிறான். ஓமஞ்செய்யாமற் புசிக்கிறவன் கிரிமிகளைப்புசிக்கி றான். அதிதிகளுக்குக் கொடாமற் புசிக்கிறவன் விஷத்தைப் புசிக்கிறான்.

அரசனே! கேள், கிருகஸ்தன் எப்படிப் புசிக்கவேண் டுமோ. எப்படிப்புசித்தால் பாபசம்பந்தம்வராமல் இம்மையில் ஒப்பில்லாத ஆரோக்கியமும் பலவிருத்தியும் அனிஷ்ட சாந்தி யும் உண்டாகுமோ அம்முறையைச் சொல்லுகிறேன். கிருகஸ் தன் விதிப்படிஸ்நானஞ்செய்து, தேவரிஷி பிதுருதர்ப்பணம் பண்ணி, ஜபத்தையும் ஓமத்தையும் நிறைவேற்றி, சுத்தமான வஸ்திரந்தரித்துக்கொண்டு, அதிதிகளுக்கும் சுரோத்தியருக் கும் குருமாருக்கும் அடுத்தவர்களுக்குங் கொடுத்துத் தானும் நல்ல கந்தத்தையும் புஷ்பத்தையுந் தரித்துக் கொண்டு, சிறந்த ரத்தினாதி உத்தம வஸ்துகளைக் கையில் இட்டுக்கொண்டு நிலை யுள்ளவனாய்ப் புசிக்கவேண்டும் ஒற்றை வஸ்திரமுள்ளவனாக உலர்ந்த கைகால்களுள்ளவனாகவும் புசிக்கலாகாது முகசுத்தி யுள்ளவனாகவும் சந்தோஷமுடையவனாகவுமே யிருந்து புசிக்க வேண்டும். கிழக்குமுகமாக வாகிலும் வடக்குமுகமாக வாகி லும் புசிக்கவேண்டும். மூலைக்கெதிராய்ப் புசிப்பதும் மனக் கவலையோடு புசிப்பதுங் கூடாது. மேலும் சிறந்ததும் இதமு

* வைசுவ தேவமாவது; தேவர், ருஷி, பிதுர்கள், அதிதியான மனி தன், முதலியவர்களு கேற்பட்டபூஜைகள். இவை வேதவாக்கியத்தால் துவிஜர்களும், நமஸ்காரவடிவமாகவும், ஆமவடிவமாகவும் சூத்திரர்களும் அவசியம் செய்யவேண்டும் இவைகளால் ஐந்துவிதமான பாவங்கள் தீறுகின்றன. யாவராலும் ஐந்து விதபாவமில்லாது போஜனஞ் செய்ய முடியாது. ஜலத்தாலும், ஸ்தலத்தாலும், விரகாலும், அக்கினியாலும், அமி உரல் முதலிய இயந்திரங்களாலும் கட்டாயமாய் பாவம் உண்டாகம லிருக்காது. தானியபீஜங்களே ஓர்பிராணி விசேஷம் அதிதிக்குமுதற் சோறு கொடுப்பதால் அப்பாவம் தீறும். இப்படி வைசுவ தேவஞ்செய் யாது உண்பவன் பாவத்தையே உண்கிறான். அவன் திருடன். இவை யெல்லாம் ஸ்ரீபகவத் கீதையிலும், மனுமுதலியஸ்முருதிகளிலும் பாக்கக் காண்கலாம்.

மான அன்னத்தையே சுத்த தீர்த்தத்தினாலே புரோக்ஷித்துப் புசிக்கவேண்டும். அங்கஹீனர் வியாதிபிடித்தவர் முதலானவர் கொண்டுவந்ததும், அருவருப்பாயிருப்பதும், நன்றாய்ச் சம்பாரஞ் சேர்த்துப் பாகஞ் செய்யப்படாததுமான அன்னத்தைப் புசிக்கலாகாது. முக்காலி, நாற்காலி முதலானவைகளின்மேல் வைத்திருக்கும் பாத்திரங்களிலேயும், அசுத்தமான தேசங்களிலேயும், சந்திமுதலான் காலங்களிலேயும், நாநாவித ஜனங்கள்சேர்ந்த சங்கத்திலேயும் போசனஞ்செய்யலாகாது. அக்கினிக்கும் பசித்திருக்கிறவர்களுக்கும் யோக்கியர்களுக்கும் இட்டு, கோப தாபாதிகளில்லாதவனாகிச் சிறந்ததும் சுத்தமுமான பாத்திரத்திலே பழையதல்லாத யோக்கியமான அன்னத்தை அன்னசூக்திமுதலிய மந்திரங்களாலே மந்திரித்துப் போசனஞ் செய்யவேண்டும். கனிகள், கிழங்குகள், வற்றல்கள், நெல்லி வடகமுதலான வடகங்கள், லட்டுவமுதலான பணியாரங்கள் தவிர மற்றப்பழைய வுணவுகளையும், சாரமற்ற வுணவுகளையும் ஒருபோதிலும் உண்ணலாகாது. மேலும் விவேகமுள்ளவன் தேன் நெய் மாவு இவைகளைத்தவிர மற்ற உண்டு மிகுந்தவைகளையு முண்ணலாகாது. உண்கையில் மதுரமானவைகளை முதலிலும், புளிப்பு உப்புகளை இடையிலும், கைப்பு காரமுதலானவைகளைக் கடைசியிலும் உண்ணவேண்டு; அன்றியும் முன்னே நீர்த்தவைகளையும், பின்பு கடினமானவைகளையும், மறுபடியும் நீர்த்தவைகளையும் புசிக்கவேண்டும், இப்படியுண்பதினாலே பலமும் ஆரோக்கியமும் குறையமாட்டா. போஜனாரம்பத்தில் அன்னத்தை நிந்தை செய்யாமலும் மவுனத்தோடும் பிராணாதிஜந்தாகுதிகளை வெகு நியமமாய்ச் செய்யவேண்டும். இவ்விதமாக நன்றாய்ச்சாப்பிட்டு 0ஆபோசனம் பண்ணிக் கைகளை அடிவரையிலும் நன்றாய்ச்சுத்தி செய்துகொண்டு, மறுபடியாசமனஞ்செய்து, சொஸ்தமும் சாந்தமுமானமனதோடு கிழக்

---

0 ஆபோசனமாவது இரண்டுவிதம். பூர்வா போசனம், சாப்பிடும் முன்பு பிராணாஹுதிக்கு முன்னங்கமாகச் செய்யவேண்டிய தீர்த்தபானம். உத்தராபோசனமாவது; சாப்பாடு முடிந்தவுடன் எழுந்திருக்கும் முன்பு செய்யவேண்டிய தீர்த்தபானம். இவை யிரண்டும் ஓர் உத்தரணி அளவேமற்றொருவர் கொடுக்கத்தான் வாங்கி ஓசை உறிஞ்சலில்லாமல் அந்தர்தமந்தி ரோச்சாரணத்துடன் சாப்பிடவேண்டியவை.

குமுகமாயாவது வடக்குமுகமாயாவது ஆசனத்தின் மேனுட் கார்ந்து, இஷ்டமான தேவதைகளைச் சிந்திக்கவேண்டும்.

அன்றியும் "அக்கினியானது காற்றினாலே வளர்க்கப்பட்டு ஆகாயத்தினால் இடங்கொடுக்கப் பெற்றிருக்கிற அன்னத்தைச் சீரணஞ்செய்து என்தேகத்தைத் திருப்திப்படுத்த, அதனால் எனக்குச் சுகமுண்டாகக் கடவது, அன்னமானது சீர்ணித்து என் உடற்கூறான பிருதிவி அப்புதேயு வாயுக்களுக்கு வலிவுண்டாக, அதனாலே, எனக்குக் குறைவற்ற சுகமுண்டாகக்கடவது; இவ்வன்னமானது என்னுடைய பிராணம் அபானம் வியானம் உதானம் ஸமானம் என்கிற பஞ்சப்பிராணங்களுக்கும் புஷ்டியுண்டாக்க எனக்கு இடையூறில்லாத சுகமுண்டாக்கக்கடவது, உதராக்கினியும் வடவாக்கினியும் நான்உண்ட அன்னத்தை யெல்லாம் சீர்ணஞ்செய்து அவ்வன்னத்தின் திரிபினாலுண்டான சுகத்தை யெனக்கு உண்டாக்க ஆரோக்கியம் என்னுடம்பில் உண்டாகக்கடவது, ஸ்ரீ விஷ்ணு ஒருவரே சகல இந்திரியங்களுக்கும் தேகங்களுக்கும் ஆத்துமாவாகி ஞானசத்தி பல ஐசுவரிய வீரிய தேஜசென்கிற ஷட்குண பரிபூரணராய்ச் சகலத்துக்கும் முக்கியரா யிருக்கிறாரென்கிற யாதொரு ஸத்திய முண்டோ அந்தச்சத்தியத்தினாலே நான்உண்ட அன்னமானது எனக்கு ஆரோக்கிய முண்டாகும்படி சீர்ணமாகக்கடவது, என்று உச்சரித்து வயிற்றைத் தடவிப் பின் எழுந்திருந்து ஆயாச முண்டாக்க மாட்டாத காரியங்களைச் சோம்பலின்றிச் செய்யலாம். வேத மார்க்கத்துக்கு விரோதமாகாத நல்ல சாஸ்திரங்களைப் பார்த்துக்கொண் டிருக்கிறது முதலான சத்காரியக்களாலே நாளைக் கழித்து நிலைபெற்ற சித்தத்தோடு மாலைச் சந்தியாவந்தனஞ் செய்யவேண்டும்.

சாயங்கால சந்தியைச் சூரியன் பாதி மறைந்துக்கொண்டிருக்கையிலும், உதயகாலசந்தியை நக்ஷத்திரங்கள் மறையாமலிருக்கையிலும், நன்றாய்க் கைகால்களைச்சுத்திசெய்துகொண்டு விதிப்படி உபாசிக்கவேண்டும். பிள்ளைபெற்றதீட்டு, சாத்தீட்டு, உன்மாத முதலானவைகளினாலே வந்த மனோவிகாரம், வியாதி, பெரும்பயம், இவைகளுள்ள காலமொழிந்த மற்றக்காலங்களி லெல்லாவற்றிலும், காலைமாலைச் சந்திகளிலேயே சூரி

யோபஸ்தானஞ் செய்யவேண்டும். எவனாகிலும்முன்பு சொன்ன நோய்முதலான துன்பங்களில்லாத காலத்தில் சூரியனாலே உதயஞ் செய்யப்பெற்றும், விடபெற்றும் தூங்குவானாகில், அவன் பிராயச்சித்தத்திற்கு உட்படுவான். ஆதலால் அரசனே! சூரியன் உதயஞ் செய்யா முன்னமே எழுந்திருந்து காலைச் சந்தியையும், அஸ்தமான மாகாமுன்னமே மாலைச்சந்தியையும் உபாசிக்கவேண்டும்.

எவர்கள் இச்சந்தியா வந்தனங்களைச் செய்யாமலிருக்கின்றார்களோ, அந்தத் துராத்துமாக்கள் தாமிசிரம் என்கிற நரகம் புகுவார்கள். இப்படிச் சந்தியாவந்தனஞ்செய்த பின்பு, பாகஞ்செய்த அன்னத்தைக் கொண்டு தன் பத்தினியோடுகூட அக்கி வைசுவதேவத்திற்காகப் பலியிடவேண்டும். அப்போதும் சண்டாளாதிகளுக்கும் அன்னம் தரையிற்போடவேண்டும். வந்த அதிதிகளையும் காலலம்பத் தண்ணீர்கொடுப்பது ஆசனம்போடுவது வணக்கத்தோடு நல்வரவுவிசாரிப்பது முதலானவைகளினாலேயும், அன்னங் கொடுப்பது படுக்கை கொடுப்பது முதலான உபசாரங்களிலேயும் தனக்குச்சக்தியுள்ளமட்டும் பூசிக்கவேண்டும். பகற்காலத்தில் வந்த அதிதியைப் பூசியாமற் போவதினாலே என்னபாதக முண்டென்று சொல்லப்பட்டதோ, அதிலும் எட்டுப்பங்கு அதிகமானபாதகம் இரவில் அதிதிபூசை செய்யாதவனுக்கு நேரிடும், ஆதலால் இரவில் வந்த அதிதியை நன்றாய்ப் பூசிக்கவேண்டும் அதனாலே சகல தேவதைகளும் பூசிக்கபட்டவராவார்கள். அதிதிக்கு அன்னங் கொடுக்கச் சக்தி யில்லாவிடின் ஏதாகிலும் கிஞ்சித்து உணவு அல்லது தண்ணீர் படுக்கை அல்லது இடமாகிலுங் கொடுத்துப் பூசிக்கவேண்டும்.

அதிதி பூசைசெய்து தானுமுண்டு காலலம்புதல் முதலானவை செய்துகொண்டுவெடிப்பில்லாததும், யானைத்தந்த முதலியவைகளாலாவது நல்ல மரத்தினாலாவது செய்யப்பட்டதும், விசாலமானதும், ஒடியாததும், மேடுபள்ளங்களில்லாமற் சமமானதும், அழுக்கில்லாததும், ஜந்துமய மாகாததும், மேலே வஸ்திராதிகளினாலே பரப்பப் பெற்றதுமான படுக்கையில் படுத்துக்கொள்ள வேண்டும். படுக்குமளவில் கிழக்கிலாவது தெற்

கிலாவது தலைவைப்பது நல்லது. மற்றைத் திசைகளில் வைப்
பது ரோக காரணமாகும் ருதுகாலத்தில் தன் பத்தினியிடத்
திற் சேர்வதுநல்லது. அப்படிச் சேரும்போதும் புருஷ நக்ஷத்
திரத்திலே சுபமான காலத்திலே ஷஷ்டிமுதலாக மேன்மேல்
சுபமான இரட்டைப்பட்ட ராத்திரிகளிலே சேர்வது சிறப்பு.
அனுகூலப் படாதவளையும், வியாதியினால் துன்பப் படுகிறவளை
யும், மாதருதுவுடையவளையும், இஷ்டப்படாதவளையும், கோபித்
திருப்பவளையும், யோக்கியமாகாதவளையும், கர்ப்பிணியா யிருப்
பவளையும், திறமில்லாதவளையும் பிறனிடத்தில் மனம் வைத்தி
ருப்பவளையும், காமமில்லாதவளையும், ஒருவனுடைய ஸ்திரீயை
யும், பசியால் வருந்துகிறவளையும், மிகப்புசித்திருப்பவளையும்,
ஜலமலாதி யுபத்திரவ முள்ளவளையும், சேரலாகாது. தானும்
இப்படிப்பட்டகுணங்களுடையவனானால் சேரலாகாது. மற்றெப்
படியிருந்து சேரவேண்டு மென்றால்: ஸ்நாதிகளினாலே நிர்மல
னாய்க் கந்த புஷ்பாதிகளைத் தரித்தவனாய்த்தகுந்த ஆகார
முண்டவனாய் ஆசையுங் காமமும் உள்ளவனாய்ச் சேரவேண்டும்.
சதுர்த்தசி அஷ்டமி அமாவாசை பூர்ணிமை சூரிய சங்கராந்தி
ஆகிய இந்தப் பர்வகாலங்களில் எண்ணெய் இட்டுக்கொள்ளு
தல், பெண்டிரோடு புணர்தல், மாமிசமுண்ணுதல், இப்படிப்
பட்ட செய்கைகளைச் செய்கிறவன் மலமூத்திரபோஜனம் என்று
சொல்லப்பட்ட நரகத்தை யடைவான். ஆதலால் இப்படிப்
பட்ட பருவகாலங்களிலே விவேகிகள் நியம முள்ளவர்களாய்
நல்லசாஸ்திரங்களை யோதிக்கொண்டும், எம்பெருமானைத்தியா
னஞ்செய்துகொண்டும், மந்திரஜபஞ் செய்துகொண்டும்இருக்க
வேண்டும். அன்னிய ஸ்திரீ சம் போகஞ்செய்தலும், மிருகாதி
களோடு புணர்தலுங் கூடா. தேவதைகள் பிராமணர் ஆசாரி
யர்இவர்களுடைய நியமத்திற்கு ஆசிரயமான இடங்களிலும்,
நற்சாந்திகளிலும், தீர்த்தங்களிலும், ஆலயங்களிலும், கொட்
டில்களிலும், ஜனங்கள்வந்து சேருமிடங்களிலும், மயானங்க
ளிலும், அவற்றைச்சேர்ந்த தோட்டங்களிலும், சலங்களிலும்
புண்ணியகாலங்களிலும், பகலிலும், தரையிலும், சந்திகளிலும்
மனதினாலும் ஸ்திரீபோகத்தைச் செய்யலாகாது. பிறன் மனை
யாளை மனதினால் நினைப்பதுங்கூடாது. வாக்கினாற்சொல்வதும்

மகாபாவமாம். அப்படிப்பட்டவர்கள் இங்கேயும் ஆயுசுக்ஷீணிக்கப்பெற்று, இறந்தபின்பு நரகவாதனைகளையும் அநுபவித்துப் பின்பு எலும்பில்லாதவைகளாகிய புழுமுதலிய ஜந்துக்களிலே பிறப்பார்கள்.

இதிகீடாஸ்வதாரேஷு ஜந்துஷு பாபயோநிஷு ।
தயோர்க்கோஷஹீநேஷு ஸஞ்சாரேஷு ந்ருபதாவபி ॥

இப்படிப் பரஸ்திரீகமனம் இருமையிலுங் கேட்டைத் தருவதென்று நினைத்து, ஸ்வ ஸ்திரீகளிடத்திலேயே ருது காலங்களில் புணரவேண்டும். ருது கால மல்லாதபோதும்முன்னுரைத்த குற்றங்களில்லாத விஷயத்திற் புணரலாம்.

பதினோராம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பன்னிரண்டாம் அத்தியாயம்

நல்லொழுக்கம்

தேவகோப்ராஹ்மணாந் ஸித்தவ்ருத்தாசார்யாம்ஸ் ததார்சயேத் ।
த்விகாலஞ்ச நமேத் ஸந்த்யாம் அக்நீநுபசரேத் ததா ॥

கேட்பீர் சகரமஹாராஜனே ! தேவதைகள், கோக்கள், பிராமணர், சித்திபெற்ற பெரியோர்கள், ஆசாரியர் இவர்களைப் பூசித்து வரவேண்டும். இரண்டுகாலங்களிலும் * சந்தியை வணங்கவேண்டும். அக்கினி பரிசரியையுஞ் செய்து வரவேண்டும். எப்போதும் நல்ல வஸ்திரங்களையும், சுபகரமான விஷ்ணுகிராந்த முதலான ஓஷதிகளையும், விஷநாசகமான கருடப்பச்சை

* ஸந்தி=கூடுதல் காலை மாலைச்சந்திகளிரண்டும் மனிதர்களுக்கு விரும்பும்பயன்களைக்கூட்டி கொடுக்கும் வல்லமையையுடையதால், அக்காலங்களில் வணங்கவேண்டியதென விதிக்கப்பட்டது. எல்லாவற்றையும் கூட்டித்தருவதால் ஸந்தியையெனப்படுமென ஸ்ம்ருதிப்பிரமாணம்.

முதலானவைகளையும் தரிக்க வேண்டும். நன்றாயலங் கரிக்கப்
பட்ட தலைமயிரும், உடம்பிலும் உசிதமான அலங்காரமு முடை
யவனாய் நல்ல பூமாலைகளைத் தரித்திருக்க வேண்டும், கொஞ்ச
மாகிலும் பிறர்பொருளைத் திருடாமலும், அற்பமாகவாகிலும்
பிரியமில்லாத பேச்சைப்பேசுவதிலும்பொய்யைப்பேசலாகாது.
பிறனுடைய குற்றங்களை யெடுத்துச் சொல்லுவதும் கூடாது.
அயலான் மனையாளை விரும்புவதும், ஒன்றோடுபகையைவிரும்பு
வதும் கூடாத காரியங்கள். துஷ்ட வாகனத்தின்மே லேறுவ
தும், தண்ணீர் அலப்பியடித்த ஆற்றங்கரை முதலானவைக
ளைச் சேர்வதும் தகாத காரியங்களாம். துவேஷியாயிருக்கிற
வன், பதிதன், பயித்தியம்பிடித்தவன், பலரோடு பகைகொண்
டவன், அதிக துன்பப்படுத்துந் தன்மை யுள்ளவன், வியபசாரி
யைச்சேர்ந்தவன் வெள்ளாட்டியைக் கொண்டவன், அற்பன்,
பொய்யன் மிகச்செலவுசெய்பவன், அபவாதமுண்டாக்குகிறவன்,
வஞ்சகன் இப்படிப்பட்டவர்களோடு சிநேகஞ்செய்யலாகாது.
ஒருவனாய்வழிப்பயணம் போகலாகாது ஜலப்பிரவாகத்திற்கு
எதிராய் நீந்தக்கூடாது. தீப்பட்ட வீட்டில் பிரவேசித்தலையும்,
மரத்தினுனியி லேறுவதையும், பற்கடித்தலையும், மூக்கைத்
தூக்கியிழுப்பதையும் தவிரவேண்டும். வாயை மூடிக்கொள்ளா
மல் கொட்டாவி விடுவதையும், பெருமூச்செறிவதையும், இருமு
வதையும் செய்யவேண்டாம். இரைச்சலிட்டுச் சிரிப்பதையும்,
ஓசையுடன் அபானவாயு விடுவதையும், நகங்களைக் கடிப்பதை
யும், செத்தையைக் கிள்ளிக்கொண்டிருப்பதையும், மீசையைக்
கடிப்பதையும், உதட்டைக்கசக்கிக் கொண்டிருப்பதையும்
செய்யாதொழியவேண்டும். அசுத்தமும் அயோக்கியமுமான
வெளிச்சங்களைப்பார்க்கலாகாது. அப்படியே அம்மணமா யிரு
க்கிற பெண்பிள்ளையையும், உதயாஸ்தமய காலத்துச் சூரியனை
யும் பார்க்கலாகாது. சவத்தைக்கண்டு உங்காரம்பண்ணவேண்
டாம். அச்சவத்தின்தேகமானது * சோமனுடைய அமிசமா

* சக்கிலமாகிய உஷ்ணம் அக்கினியம்சம். சோணிதமாகிய ரசம்
சந்திராமிசம். ஆதலால் அக்கினிசோமசம்பந்தமான சரீரத்தில்அக்கினி
யமிசமான உஷ்ணம் பிராணனோடு கூடப்போனபின்பு மிகுந்திருப்பது
சந்திராமிசமான ரசமென்பது கருத்து.

யிருக்கின்றது. நாற்சந்தி, மேடைபோட்டு வைத்துப் பூசிக்கப்படுகிற விருக்ஷம், மயானம், உத்தியானவனம், கெட்டபெண்களுடைய சமீபம், இவற்றை இரவில் எப்போதும்விடவேண்டும். பூசிக்கத்தக்கவர், தேவர், பிராமணர், ஜோதிகள், இவற்றின் நிழலைக் கடக்கலாகாது. ஒருவனுய்ப் பாழுங்காட்டுக்குப் போதல், பாழும் வீட்டில் வாசஞ்செய்கல், இவையும் நன்மையன்று. மயிர், எலும்பு, முள்ளு, அசுத்தம், கட்டைச்சாம்பல், உமி, குளித்தநீரால் நனைந்தபூமி, இவற்றைத்தூரத்தில்விட்டு ஒதுங்கிப்போக வேண்டும் எப்படிப்பட்டவர்களானுலும்அயோக்கியராயிருப்பவர்களைப்பற்றவேண்டாம். சூதான மார்க்கங்களை நினைக்க வேண்டாம். சர்ப்பங்கள், மதயானைகள் முதலான செந்துக்களைத் தொடர்தலும், அவற்றினெதிரிலே எழுந்து நெடுநேரம்நிற்றலுஞ் செய்யவேண்டாம். மிகவும்விழித்திருத்தல், மிகத்தூங்கல், மிகவுட்கார்ந்திருத்தல், மிகநிற்றல், மிகப்படுத்திருத்தல், மிகவருந்தல், இவையெல்லாம் நன்மையல்ல, பற்களினுலே துன்பஞ் செய்யுஞ் செந்துக்களையும் கொம்புகளினுலே துன்பஞ்செய்யும் செந்துக்களையும், பனியையும், எதிர்காற்றையும், வெய்யிலேயும், தூரத்தில்விடவேண்டும். அம்மணமாயிருந்து கொண்டும், கச்சத்தை விட்டுக் கொண்டும், குளித்தல், தூங்கல், ஆசமனஞ்செய்தல், தேவபூசை செய்தல் முதலானவைகளை ஆசரிக்க வேண்டாம். அப்படியே ஹோமம், தெய்வபூசை, ஆசமனுதி கிரியைகள் ஜபம் இவைகளை ஒற்றைவஸ்திரத்தோடுஞ் செய்யவேண்டாம். நன்மையல்லாத நடத்தையுடையவரோடு ஒரு க்ஷணமாகிலுஞ்சேர்ந்திருக்க வேண்டாம். இவற்றைஎப்பொழுதாகிலும் நன்னடக்கையுள்ளவரோடுசேர்ந்திருப்பதே சிறப்பாம். உத்தமரோடும்அதமரோடும்பகைகொள்ளவேண்டாம். விவாகமானுலும் விவாதமானுலும் தனக்குச் சமானமானவரோடுசெய்தலே நல்லது. கலகத்துக்கு ஆரம்பஞ் செய்யவேண்டாம் வீணுனவிரோதத்தை விட்டுவிடவேண்டும்.

ஒருவர் பகையினுலே கிஞ்சித்து நஷ்டம் வந்தாலும் சகித்துக்கொள்ளலாமே யல்லாமல், அதனுல் வரும்லாபத்தைக் கைக்கொள்ளலாகாது. ஸ்நானஞ் செய்தவுடனே உலர்ந்த வஸ்திரத்தினுல் உடம்பைத் துடைக்கவேண்டுமே யல்லாமல் கையினுல்

துடைத்துக்கொள்ளக்கூடாது. பிறர்மேல் நீர் தெறிக்கும்படி மயிரை உதறலாகாது, நின்றுகொண்டு ஆசமனுதிகள் செய்யலாகாது. பாதத்தினல் பாதத்தை மிதித்துக்கொள்ளவேண்டாம். பெரியோர்களுக்கு எதிரிலே பாதத்தை நீட்டலாகாது. குருவுக்கு எதிரில் படுப்பதும், உட்காருவதும் வேண்டாம். குருவினிடத்தில் வினயத்தோடிருக்கவேண்டும். தேவாலயத்தையும், நாற் சந்தியையும், மங்கள மானவைகளையும், பூசிக்கத்தக்கவர்களையும், வலஞ்சுற்றிப் போகவேண்டுமே யல்லாமல் இடஞ்சுற்றிப் போகலாகாது. அல்லாதவைகளை இடஞ்சுற்றிப்போக வேண்டும். சந்திரன், சூரியன், அக்கினி, தண்ணீர், காற்று, பெரியோர், இவர்களுக்கு எதிரில் காறியுமிழ்வது, மல மூத்திரங்களை விடுவதும் செய்யக்கூடாது நின்றுகொண்டே மூத்திராதிகளை விடுதலும், வழியிலே அப்படி செய்தலும் கெட்ட காரியமாம். கோழை, மலம், மூத்திரம், உதிரம், இப்படிப்பட்டவைகளை மிதித்துப்போகவேண்டாம். போசனுதி காலங்களிலும், ஜபஹோமார்ச்சனுதி காலங்களிலும், கோழையுமிழ்தல் மூக்குச்சிந்தல் முதலானசெய்கைகளைச் செய்யலாகாது. ஜனங்களின் சமூகத்திலேயும் அப்படி செய்யலாகாது. பெண்டீர்களை அவமதிக்கவுமாகாது. அவர்களிடத்தில் நம்பிக்கைவைக்கவுமாகாது. அவர்களிடத்தில் பொறாமைப் படுவதும் அவர்களை யிகழ்வதும்நன்றல்ல. நல்லொழுக்கத்தைவேண்டுகிறவிவேகியானவன் மங்களகரமானவைகளையும், புஷ்ப ரத்னுதிகளையும்பெரியோர்களையும் சேவியாமல் வெளியிற் போகலாகாது. மஹாஜனங்கள்சேருமிடங்களை வணங்கவேண்டும். ஹோமாதிகளைக் காலத்திற்செய்யவேண்டும். பிணி பொருள்களால் மெலிந்துபோன யோக்கியருக்கு உதவி செய்யவேண்டும். வேதசாஸ்திரங்களில் வல்லவரான அறிவாளிகளை அடுத்திருக்கவேண்டும். எவன் இப்படி தேவதைகளையும், ரிஷிகளையும், பிதுர்க்களையும், அதிதிகளையுல் பெரியோர்களையும், அந்தந்த விதிப்படி பூசித்துக்கொண்டு வருவானே அவன் உத்தமமான லோகங்களையடைவான்.

மேலும் மனவசியமுள்ளவனுகித் தகுந்த காலங்களில் இதமாயும் பிரியமாயும் மிதமாயும் பேசுகிறவன், மகா சந்தோஷ காரணங்களாயும் அக்ஷயங்களாயுமிருக்கிற லோகங்களைப்பெறு

வான். எவன் விவேகமும், தீயவொழுக்கத்தில் நாணமும் பொறுமையுமுடையவனாய், வேதத்தில் நம்பிக்கையோடுகூடி, கல்வியிலுங் குலத்திலும் மேலானவரிடத்தில் வணக்கமாய் நடக்கின்ருனோ, அவன் ஒப்பற்ற உத்தம லோகங்களைச்சேருவான். அகாலத்தில் மேககர்ச்சனை முதலானவை யுண்டாகையிலும், அமாவாசை முதலான பர்வகாலங்களிலும், ஆசவுசங்களிலும், கிரகணமுதலானவை யுண்டானபோதும், வேதாத்தியயனஞ் செய்யாதிருக்க வேண்டும். எவன் கோபித்தவர்களைச் சமாதானப்படுத்துகிறதும், எவரிடத்தும் மாச்சரிய மில்லாமல் சகலருக்கும் உறவினன் போலிருப்பதும், பயப்பட்டவர்களுக்குத் தேறுதல் சொல்லுகிறதுமாய்ச் சாதுவா யிருக்கின்ருனோ, அப்படிப்பட்டவனுக்குச் சொர்க்கமும் அற்ப பலமென்றே சொல்லவேண்டும். மழை வெயில் முதலானவை களிலும், இரவிலும், காடுகளிலும்,குடை பாதக்ஷை தடி இவைகளைத்தரித்தவனாகித் தேகத்திற்குத் தீங்கு நேரிடாதபடி சஞ்சரிக்கவேண்டும். சஞ்சரிக்கும்போது மேற்பார்வையும் பக்கத்துப் பார்வையும் தூரப்பார்வையும் விட்டு, நுகத்தடி யளவுதூரம் வழியை நன்ருய்ப் பார்த்துப்போகவேண்டும். இப்படி தீமைக்கு ஏதுவான சகலங்களையும் விட்டு எவன் நடக்கின்ருனோ, அவனுக்குத் தருமார்த்த கருமங்களில் கிஞ்சித்தாலும் குறைவு நேரிடாது. எவன் நல்லொழுக்கமும் விவேகமுடையவனாய், வித்தை, வினயம் இவைகளிலே தேர்ந்தவனாயிருந்து, தனக்குத் துரோகஞ் செய்தவனிடத்திலேயும் துரோகசிந்தையில்லாதவனும் தன்னை வைதவனிடத்திலும் பிரியமாய்ப் பேசுகிறவனுமாகி, யாவரிடத்தும் கருணை யென்கிற சற்குணத்தினாலே மனவுருக்கத்தோடிருப்பனோ அவனுக்கு மோக்ஷமானது கையினிடத்திலேயே யிருக்கின்றது. எவர்கள் காமக்குரோத லோபாதிகளுக்கு உட்படாதவர்களாய் நல்லொழுக்கத்தில் நின்றிருக்கிருர்களோ, அவர்களுடைய சத்திய பிரபாவத்தினாலேதான் பூமி நிலைபெற்றிருக்கின்றது. ஆதலால் பிறர்க்குப் பிரீதிகாரணமான சத்தியமே பேசவேண்டும். சத்தியமானாலும் பிறர்க்குத் துக்ககாரண மாகுமாயின், அந்த விஷயத்தில் ஒன்றும் பேசாமல் மவுனமாயிருக்கவேண்டும். ஒன்று ஒருவனுக்கு மிகவும் அப்பிரியமாயிருந்தா

லும், அது அவனுக்கு நன்மைக்குக் காரணமானதானால் அப்படிப்பட்டதை அவசியம் சொல்லவேண்டும்.

ப்ராணிநாமுபகாராய யதேவேஹ பரத்ர ச।
கர்மணா மநஸா வாசா ததேவ மதிமாந் வதேத்॥

அரசனே முடிவைச் சுருக்கிச் சொல்லுகிறேன்கேள், இம்மையிலும்மறுமையிலும் எது பிராணிகளுக்குநன்மையுண்டாக்கத்தக்கதோ, அப்படிப்பட்ட காரியத்தையே மனோவாக்குக்காயமென்கிற மூன்றுகரணங்களினாலுஞ் செய்து வரவேண்டும்.

பன்னிரண்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதிமூன்றாம் அத்தியாயம்

சிராத்தபேதங்கள்

ஸசைலஸ்ய பிது: ஸ்நாநம் ஜாதே புத்ரே விதீயதே।
ஜாதகர்ம ததா குர்யாத் ச்ராத்தமப்யுதயேஷு ச॥

ஔர்வமகாமுனி சொல்லுகிறார்: பிள்ளை பிறந்த உடனே பிதாவானவன் உடுத்த வஸ்திரத்தோடு நீராடவேண்டும். உடனே ஜாதககருமமும் அப்பியுதய சிரார்த்தமுஞ் செய்யவேண்டும். அந்தச் சிரார்த்தத்தில் தேவர்க்காகவும் பிதுர்க்களுக்காகவும் இரட்டையாகவே பிராமணரை வரித்து அஜாக்கிரதையின்றி அவர்களை பிரதட்சணவரிசையாய்ப் பூசித்துப் போசனம் செய்விக்கவேண்டும். கிழக்கு முகமாகவாகிலும் வடக்கு முகமாகவாகிலும் இருந்துகொண்டு இலந்தையோடுகூடின தயிர் அக்ஷதைகளினாலே செய்த பிண்டங்களைத் தேவ தீர்த்தத்தினாலாவது பிரம்மதீர்த்தத்தினாலாவது கொடுக்கவேண்டும். இந்தச் சிரார்த்தத்தினாலே நாந்தீ முகமாயிருக்கிற பிதுர்கணமானது மிகவும் திருப்தியடையும்; ஆனதினாலேபுத்திரன் புத்திரிகளுக்கு

விவாகஞ் செய்கையிலும், கிருகபிரவேசங்களிலும் சிறுவர்க்கு நாமகரணசௌளங்கள் செய்யும்போது,சீமந்தத்திலும், உன்னயனத்திலும், புத்திரன் முதலானோருடைய முகதரிசனத்திலும், மற்றுமுள்ள விருத்திகளிலெல்லாம் நாந்தீசிராத்தம் அவசியஞ் செய்யவேண்டும்.

கேள், அரசனே ! பிறவியாகில் விருத்தியிற் செய்யவேண்டிய பிதுர் பூஜாக்கிரமத்தைக் சொன்னேன். இனி இறந்தாரை பற்றிச் செய்யவேண்டும் கருமவிதிகளைச் சொல்லுகின்றேன்:—

இறந்து போனவர்களுடைய தேகத்தை நல்ல தண்ணீர் முதலானவைகளினாலே நீராட்டி, மாலை முதலானவைகளினாலே அலங்கிரித்து, விதிப்படி தகனஞ்செய்து, பந்துக்களெல்லாம் உடுத்தவஸ்திரத்தோடேயே ஸ்நானம்பண்ணி, தெற்கு முகமாயிருந்துகொண்டு "இது இன்னானுக்கு" என்று இருகைகளினாலேயும் தண்ணீரெடுத்துத் தர்ப்பணமாய் விடவேண்டும். அப்படிக்குச்செய்தபின், மாடுகள், பிரவேசிக்கும்போதாகிலும், நட்சத்திரங்கள் காணப்படும்போதாகிலும் கிருகத்தினுள்ளே பிரவேசித்து, தரையில் புல் முதலானவைகளின் மேற் படுத்துக் கொள்ளவேண்டும். இப்படியே யிருந்து தீட்டைப்பற்றின காரியங்களைச் செய்யவேண்டும். அதாவது பகலிலே மாத்திரம்ஒருதரம் புசித்துக்கொண்டு, தினந்தோறும் இறந்தவனுக்குத் தரையிற் பிண்டம்போடவேண்டும். அன்றியும் அந்நாட்களில் பந்துக்களுக்கு அவர்கள் கருத்தின்படி போசனம்போடவேண்டும். பந்துக்கள் புசிப்பதனால் இறந்தவனுக்குத் திருப்தியுண்டாகும். முதல்மூன்றாவது, ஏழாவது, ஒன்பதாவது நாட்களில் வஸ்திரத்தியாகமும் ஊருக்குவெளியில்ஸ்நானமும் பண்ணி எள்ளுந் தண்ணீரும் விடவேண்டும். நாலாநாளில் அஸ்திஸஞ்சயனஞ் செய்யவேண்டும். சஞ்சயனமானதின்மேல் ஏழு தலைமுறைக்கு உட்பட்டவர்களான தாயாதிகளைதொட்டாலுங்குற்றமில்லை ஏழு தலைமுறைக்கு மேற்பட்டவர்களான சமானோதகரோ (தாயாயாதிகள்) வாசனைப் பூச்சு பூமாலை முதலான போகங்கள் தவிர மற்றெல்லாக் கிரிகைகளும் யோக்கியராவார். தாயாதரும் சஞ்சயனங் கழிந்தபின்பு படுக்கையிற் படுக்கவும், ஆசனத்திலுட்

காரவுங்கூடும். ஸ்திரீ போக மாத்திரங்கூடாது. சிறுவனும் மகாநதி பருவதங்களிடையி லிருக்கப்பெற்ற தேசாந்தரத்திற் போனவனும், ஜாதி குலாசாரங்களை விட்டுப் பதிதனானவனும், சந்நியாசியும் மரணமடைந்தால் அப்போது ஸ்நானஞ்செய்வதனாலேயே தீட்டுப்போம். இப்படியே மனப்பூர்வமாய் ஜலம், விஷம், கழுத்தில் சுருக்கு போட்டுக்கொள்ளுதல் முதலானவைகளினாலே இறந்தவர்களைப்பற்றியும் தீட்டுக்கொண்டாடவேண்டுவதில்லை. இப்படியெல்லாம் இறந்தவர்களைப்பற்றி ஞாதிகளுக்குப் பத்துநாள் தீட்டுண்டாதலால், அப்பத்துநாளும் அவர்களுடைய அன்னத்தைப்பிறர்புசிக்கக்கூடாது. அவர்களும். தானங்கொடுத்தல், தானம்வாங்கல், யாகஞ்செய்தல், வேதமோதல் முதலான கருமங்களைச் செய்யக்கூடாது. பிராமணருக்குத்தீட்டு பத்துநாள், க்ஷத்திரியருக்குத் தீட்டு பன்னிரண்டுநாள்; வைசியருக்கு அரைமாதம்;—சூத்திருக்கு ஒருமாதமாம். இப்படித் தீட்டிருந்து அது கழியுங் கடைசிநாளில் ஒற்றைப்பட்ட பிராமணரைவைத்து விதிப்படி போஜனாதிகள் செய்வித்து, அந்தப் பிராமணர் புசித்த பாத்திரத்தின் சமீபத்தில் தருப்பைகளைப் பரப்பி இறந்தவனுக்குப் பிண்டம்போட்டு, ஆதி ஏகோதிஷ்ட சிராத்தத்தை நிறைவேற்றவேண்டும்.

இது செய்தபின்பு பிராமணர் முதலிய நான்கு வருணத்தாரும் முறையே தண்ணீர், ஆயுதம், கசை, தடி, இவற்றைப் பரிசித்துச் சுத்தராகவேண்டும். பின்பு யாவரும் தங்கள்வர்ணங்களுக்குரிய வைதிக கருமங்களையும் ஜீவனகாரியங்களையுஞ் செய்து வாழலாம். கர்த்தாவானவன் மாதந்தோறும் இறந்த திதிகளில் ஏகோத்திஷ்ட விதியினால் மாசிகஞ்செய்து வரவேண்டும். ஏகோத்திஷ்டங்களில் ஆஹ்வானம், அக்கினௌகரணம், வைசுவதேவிக விப்பிரநிமந்திரணம், ஆகிய இவைகளைச் செய்யக்கூடாது. மேலும் அதில் ஒரு பவித்திரத்தோடு ஒரு அர்க்கியமே கொடுக்கவேண்டும். பிராமணர் புசித்தபின்பு பிரேதனுக்கு ஒரே பிண்டம் போடவேண்டும். யஜமானன் "அபிரம்யதாம்" திருப்திப்பட்டும் என்றுகேட்க, பிராமணர்கள் "அபிரதாஸ்மஃ" திருப்தர்களானோம் என்று பிரதி யுத்தரஞ் சொல்லவேண்டும். கடைசியில் "இன்னானுக்கு இது அக்ஷயம்'

என்று சொல்லவேண்டும். இப்படிக்கு வருஷமுடிவு வரைக்கும் ஏகோத்திஷ்டவிதியால் மாதந்தோறும் சிரார்த்தஞ்செய்து, பின்பு சபிண்டீகரணஞ் செய்யவேண்டும். அதுவும் வருஷ முடிவிலாகிலும், ஆறுமாதத்திலாகிலும், பன்னிரண்டாநாளிலாகிலும் ஏகோத்திஷ்ட விதியினாலேயே செய்யவேண்டும். அதில் எள்ளும் வாசனை வஸ்துவுங்கலந்த ஜலத்தினால் நிறைக்கப்பட்டவைகளாய் பிதுர்க்களுக்காக மூன்று அர்க்கியபாத்திரமும், பிரேதனுக்காக அப்படிப்பட்ட ஒரு அர்க்கியபாத்திரமும் வைத்து, அந்தப் பிரேத பாத்திரஜலத்தை பிதுர்பாத்திர மூன்றிலுங் கலக்கவேண்டும். இவ்வாறு அர்க்கியத்தைச் சேர்தல் செய்வதனாலே அந்தப் பிரேதன் பிதுர்த்துவத்தை யடைய, அவன் முதலிய பிதுர்க்களைப் பார்வண முதலான சிராத்த விதிகளினாலே அர்ச்சிக்க வேண்டும்.

இறந்தவனுக்குக் கருமஞ்செய்யவேண்டிய கர்த்தாக்கள் யாரென்றால்; புத்திரன், புத்திரனுடைய பவுத்திரன், சகோதரன், அவனுடைய சந்ததி, சபிண்டருடைய சந்ததி, ஆகிய இவர்களுள் முந்தினவரில்லாதபோது பிந்தினவர் முறையேகர்த்தாக்களாவார்கள். இவர்களெல்லாருமில்லாதபோது சமானோதகருடைய சந்ததியும், அதன்பின் தாயின் பக்ஷத்துச் சபிண்டருடைய சந்ததியும், அதன்பின் அந்தப்பக்ஷத்துச் சமானோதக சந்ததியும், முறையே கிரியை செய்யவேண்டும். இவ்விரண்டு குலங்களும் நசித்துப்போனால் பெண்டுகள் கிரியைசெய்யலாம். அப்புறம் பிதாவின் பக்ஷத்திலும் மாதாவின் பக்ஷத்திலுமுள்ள சபிண்டசமானோதகர் களாகிலும், அல்லது சஹாத்தியாயி, சிஷ்யன், முதலானவர்களாகிலும், ஒரு கூட்டத்திற் சேர்ந்தவர்களாகிலும் கருமஞ் செய்யலாம். அல்லது எந்த பந்துக்களுமில்லாது இறந்தவனுக்கு அவனுடைய பொருளைக்கொண்டு அரசன் கருமஞ் செய்விக்கலாம். இந்தக் கிரியைகளில் பூர்வங்களென்றும், மத்திமங்களென்றும், உத்தரங்களென்றும் மூன்று விதங்களுண்டு. தகனந்தொடங்கித் தண்ணீரைத் தீண்டுமளவிலுள்ளவைகள் பூர்வக் கிரியைகள். மாதந்தோறுஞ் செய்யத்தக்க மாசிகங்கள் மத்திமக்கிரியைகள் பிரேதன் பிதுர்க்களிற் கலக்கத்தக்கதான சபிண்டீகரணத்திற்குப் பின்புசெய்ய வே

ண்டிய பிதுர்க்கிரியைகளெல்லாம் உத்தரக்கிரியைகளாம். தந்தைதாய்களுடைய சபிண்ட சமானோதகர்களினாலேயும், சகாத்தியாயி முதலானவர்களினாலேயும், பொருளெடுத்துக்கொள்ளுகிற ராஜாவினாலேயும், பூர்வக்கிரியைகள் செய்யப்படலாம். உத்தரக் கிரியைகளோ புத்திரன் முதலானவர்களினாலேயே செய்யப்படவேண்டும். அல்லது புத்திரியின் புத்திரர்களாலும், அவர்களுடைய புத்திரராலும் செய்யப்படலாம். பெண்டுகளுக்கும் வருஷந்தோறும் இறந்த திதிகளிலே ஏகோத்திஷ்டவிதியினால் உத்தரக்கிரியைகள் செய்யவேண்டும்.

𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾 𑌉𑌤𑍍𑌤𑌰𑌸𑌂𑌜𑍍𑌞𑌾𑌯𑌾𑌃 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾 𑌸𑍍𑌤𑌾 𑌶𑍃𑌣𑍁 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥𑌿𑌵।
𑌯𑌦𑌾 𑌯𑌦𑌾 𑌚 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌾 𑌵𑌿𑌧𑌿𑌨𑌾 𑌯𑍇𑌨 𑌵𑌾 𑌨𑍃𑌪॥

ஆதலால், அரசனே! அந்த உத்தரக்கிரியையை எப்போதெப்போது எப்படியெப்படி செய்யவேண்டுமோ அந்தக் கிரமங்களைச் சொல்லுகின்றேன் கேள்.

பதின்மூன்றும் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினாலாம் அத்தியாயம்

சிராத்தகாலம்

𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑌨𑌾𑌸𑌤𑍍𑌯 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿 𑌵𑌸𑍁𑌮𑌾𑌰𑍁𑌤𑌾𑌨𑍍।
𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑍇𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌪𑌿𑌤𑍃𑌗𑌣𑌾𑌨𑍍 𑌵𑌯𑌾𑌂𑌸𑌿 𑌮𑌨𑍁𑌜𑌾𑌨𑍍 𑌪𑌶𑍂𑌨𑍍॥

ஒருவன் சிரத்தையோடு சிரார்த்தஞ் செய்வதனாலே பிர்மா, இந்திரன், ருத்திரன், அசுவினீதேவர், சூரியன், அக்கினி, வசுக்கள், வாயு, விசுவேதேவர், பிதுர்க்கள், ரிஷிகள், மனிதர், மிருகங்கள், பக்ஷிகள், சர்ப்பங்கள் முதலான ஊருகிற ஜந்துகள், மற்றுமுண்டான பூதங்கள், ஆகிய சகலத்தையும் சந்தோ

ஷப் படுத்துகிருன். மாதந்தோறும் அபரபக்ஷத்திலும் அமாவாசையிலும் அஷ்டகைகளிலும் சிராத்தஞ் செய்யவேண்டும் காமியமான காலத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேள்: சிராத்தத்துக்கு யோக்கியமான வஸ்து கிடைத்தபோதும், யோக்கியனை பிராமணன் சேர்ந்தபோதும், வியதீபாதத்திலும், அயனத்திலும், விஷுவத்திலும், சந்திரசூரிய கிரணங்களிலும், சூரியன் பன்னிரண்டு ராசிகளிற் பிரவேசிக்கிற காலங்களிலும், நக்ஷத்திர பீடையுங் கிரகபீடையு முண்டாகுங் காலங்களிலும், கெட்டகனவு கண்ட பொழுதிலும், புதிதாய்த் தானியத்தைக்கொண்டு வந்தபோதும், காமிய சிராத்தங்கள் செய்யலாம். அமாவாசையானது அனுடம், விசாகம், சுவாதி, இந்த நக்ஷத்திரங்களோடு கூடுமேயானல், அப்போது செய்கிற சிராத்தம் பிதுர்க்களுக்கு எட்டுவருஷத்துத் திர்ப்தியை யுண்டாக்கும், திருவாதிரை, புனர்பூசம், பூசம் இந்த நக்ஷத்திரங்களோடு கூடிய அமாவாசையிற் செய்த சிராத்தத்தினுல் பிதுர்க்கள் பன்னிரண்டுவருஷ திருப்தியைப் பெறுவார்கள். அவிட்டம், சதயம், பூரட்டாதி, இவைகளோடு கூடின அமாவாசை தேவர்களுக்குக் கிடையாத புண்ணியகாலம். இந்த ஒன்பது நக்ஷத்திரங்களிலும் அமாவாசை கூடினபோது சிராத்தஞ் செய்வதனுலே பிதுர்க்களுக்கு விசேஷமான திருப்தி யுண்டாகும்.

ஓ மகாராஜனே! இன்னுங் கேளும்; பிதுர்க்களிடத்திலே அதிக பக்தி யுள்ளவனை புரூரவசக்கரவர்த்தி வினவ, ஸனத்குமாரர் சொல்லிய பாடல்களைச் சொலுகிறேன்: "வைகாசிமாதத்தில் சுக்கிலபக்ஷ திரிதியையும், கார்திகைமாதத்தில் சுக்கிலபக்ஷ நவமியும், புரட்டாசிமாதத்தில் கிருஷ்ண பக்ஷத்திரயோதசியும், மாசிமாதத்து அமாவாசையுமாகிய இந்நான்கு திதிகளுக் யுகாதிகளென்றும், அளவற்ற புண்ணியகாலமென்றும் புராணங் களினுலே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இவைகளும், சந்திர சூரிய கிரகணங்களிலும் மூன்று அஷ்டகைகளிலும், இரண்டு அயனங்களிலும் எள்ளுடன் கூடிய தண்ணீரையாகிலும் பிதுர்க்களை யுத்தேசித்து ஒருவன் பக்தியோடு விடுவனுகில், அவன் ஆயிரம் வருஷம் சிராத்தஞ்செய்தபலனையடைவன்.

இது ரகசியமான சங்கதியென்று பிதுர்க்கள்சொல்லுகிருர்கள்.,, மாசிமாதத்து அமாவாசை எப்போதாகிலும் சதய நக்ஷத்திரத்தோடு கூடுமாயின், அது பிதுர்க்களுக்குமகாதிருப்திஹேதுவானகாலம். அற்ப புண்ணியமுள்ள மனிதருக்கு அது கிடையாது. ஓ அரசனே! அந்தக் காலத்திலேயே அவிட்டம் சேர்ந்ததாகில் அப்போது அன்னமாவது ஒருகைத் தண்ணீராவது பிதுர்க்களைக் குறித்துக் கொடுத்தவனுக்குப் பதிஞயிரம் வருஷம் பிதுர்திருப்த்திசெய்த புண்ணியங் கிடைக்கும். அக்காலத்திலேயே பூரட்டாதி சேருமாகில், அதில் செய்த சிரார்த்தத்தினலே பிதுர்க்கள் திருப்த்தி யடைந்து ஆயிரம் யுகமளவும் சுகமாகத் தூங்குவார்கள், கங்கை, சதத்துரு, யமுனை, விபாசை, சரஸ்வதி, கோமதி என்கிற நதிகளுக்கும், நைமிசம் என்கிற க்ஷேத்திரத்திற்கும் ஒருவன் சென்று ஸ்நானஞ்செய்து, அன்போடு பிதுர் பூசை செய்தானுகில் அவன் தன் பாவங்களை யெல்லாம் போக்கிக்கொள்ளுகிருன். அரசனே! பிதுர்க்கள் "நாம் எப்போது புரட்டாசிமாதத்தில் புத்திராதிகள் செய்த அமரபக்ஷத்திரயோதசி சிரார்த்தத்தினல்திருப்தியடைந்து, மாசி யமாவாசையிலும் புத்திராதிபர் செய்த புண்ணியதீர்த்த ஜல தர்ப்பணங்களினுலும் திருப்தி யடைவோம்" என்றும் பாடுகிருர்கள். மனிதருக்கும் பரிசுத்தமான் சித்தமும், பரிசுத்தமான பொருளும், மேன்மையான காலமும், சாஸ்திரங்களிற் சொல்லப்பட்ட விதியும், சற்குணமுள்ள பாத்திரமும், சிறந்த அன்பும் கூடுமாயின் சகல இஷ்டங்களும் சித்திக்கும். ஓ மகாராஜனே! இந்த விஷயத்தில்பிதுர்க்கள் கீதஞ்செய்திருப்பவைகளைக்கேள்: நீஅப்படியே செய்து அதில் மனவூக்கமுள்ளவனு யிருக்கக்கடவை.

பிதுர்க்கீதங்கள்:—"எவன் திரவிய வஞ்சனை செய்யாமல் நமக்குப் பிண்டங்களைப்போடத்தக்கவனே, செல்வமுண்டாகில் வஞ்சனையின்றி ரத்தினம், வஸ்திரம், வாகனம், தனம் மற்றுமுள்ள சகல போகங்களையும் நமக்காகப் பிராமணருக்குத்தானஞ்செய்யும்படியானவனே, அன்னம் போடுவதற்கு மாத்திரமே தகுதியான விபவ முடையவனுகில் இப்படிப்பட்ட காலங்களில் மிகுந்த அன்போடு நல்ல பிராமணருக்கு அன்னமிடத்

தக்கவனே, அதற்குஞ் சக்தியில்லாமல் போனால் தனக்கு இயன்ற அளவு தானியத்தை யாகிலும் பிராமணருக்கு அரிசியாய்க் கொடுக்க வல்லவனே, அல்லது சிறிது தக்ஷிணையாவது கொடுக்கும்படியானவனே, அதற்குஞ் சக்தியீனனானால் நுனிக்கையினாலே சில எள்ளுகளையாவது ஒரு நல்லபிராமணனுக்கு நமஸ்கரித்துப் பக்தியினால் வணங்கிக்கொடுப்பனே, இதுவுமிசையாத போது ஏழெட்டு எள்ளுகளுடனே நமக்கு ஒருகைத்தண்ணீரையாவது பூமியில் விடமாட்டுவானே, இதுவுமில்லாதபோது எங்கிருந்தாகிலும் பசுக்களுக்குத்தக்கவுணவைச் சம்பாதித்து நம்முடைய உகப்புக்காகச்சிரத்தையுடனே பசுக்களுக்கொடுப்பானே, ஒன்றுமில்லாதேபோனால் காட்டுக்குப்போய்க் கைகளை நன்றுயுயரவெடுத்துக்கொண்டு சூரியன் முதலான லோகபாலகரைப் பார்த்து உரத்தசத்தத்துடனே. "எனக்குபிதுர் சிராத்தஞ்செய்யத்தக்கதனமாவது மற்றெந்தப்பொருளாவது ஒன்றுமில்லை; என்பிதுர்க்கள் திருப்தியடையவேண்டும், எனக்குஒன்றுமில்லையென்று இதோ என்னிரண்டுகைகளையும் வாயுவின் மார்க்கமான ஆகாயத்தில் தூக்கிவிட்டேன் என்று இவ்வசனங்களைக் கூறுவானே, அப்படிப்பட்ட புண்ணியவானும் புத்திமானுமான ஒருவன் நம்முடைய குலத்திற் பிறக்கவேண்டும்" என்றுபிதுர்க்கள் பாடியிருக்கிறார்கள், கேட்டாயோ புரூரவனேயென்று ஸனத்குமாரர் அவ்வரசனுக்குச் சொன்னதை, சகரமகாராஜனே நானுனக்குச் சொன்னேன்.

> உதெ்ர்க திதஹி மீடிதம் ஸாவாஸாவ வுயொஜநஜ॥
> யஃ கரொதி கூதம் தெந ஸூாஜம் ஸவதி வாயி-ஷ॥

இப்படி பிதுர்க்கள் தனமுள்ளபோதும் இல்லாதபோதும் நடக்கவேண்டிய முறையைச் சொன்னவிதமாய்ச் செய்பவன் பூரணமாகச் சிராத்தஞ்செய்த பலனையே யடைவான்.

பதினாலாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினைந்தாம் அத்தியாயம்

சிராத்தஞ் செய்யுமுறை

ஶ்ராஹ்மணாநு ஹொஜயெ ஹூாஜெ।
ய ஊ ணாம் ஷாஸ்நிஜொயஜெ॥

சகரமகாராஜனை நோக்கி ஔர்வர் பின்னுமருளிச்செய்கிறார்:—அரசனே! சிராத்தத்தில் வரித்துப் போசனஞ் செய்விக்கவேண்டும் பிராமணர். மூன்று நாசிகேதானுவாகங்களை யோதி அதின்படி நடக்கிறவனும், மூன்றுமதுருக்குகளையோதி அதின்படி நடக்கிறவனும், அல்லது மதுவித்தையில் நிஷ்டை பெற்றவனும், திரிசுபர்ணானுவாகங்களையோதி அதின்படியனுஷ்டானமுள்ளவனும், ஷடங்கவேதாத்தியயனஞ்செய்தவனும், அவ்வேதத்தின் பொருளையறிந்தவனும், வேதவிதிப்படி அனுஷ்டானமுடையவனும், பரப்பிர்மத்தியானஞ்செய்பவனும் ஜ்யேஷ்டசாமத்தையோத வல்லவனும், ஆகிய இவர்களே முக்கியமானவர்களாம். இருத்துவிக்கும், உடன்பிறந்தாளுடையகுமாரனும், புத்திரியின்மகனும், மருமகனும், மாமனாரும், அம்மானும், தவசியும், பஞ்சாக்கினியுபாசனை செய்கிறவனும், அல்லது பஞ்சாக்கினி வித்தையிலே நிஷ்டைபெற்றவனும், சிஷ்யனும், சம்பந்தியும், மாதா பிதாக்களைப் பூசிப்பவனுமாகிய இவர்களை, முந்தினவர் நேர்படாதபோது வரிக்கலாம், இவர்கள் நேர்படாதபோது சுத்தரான பிராமணரைத்தேடி வரிக்கவேண்டுமே யல்லது தகாதவர்களை சிராத்தத்தில் வைக்கலாகாது. தகாதவர் யாரென்றால்; மித்திரத்துரோகஞ் செய்பவன், புழுத்த நகமுள்ளவன், சொத்தைப் பல்லுடையவன், நபுஞ்சகன், கன்னிகையைக் கொடுத்தவன், அக்கினியையும் வேதத்தையும் அகாரணமாய் விட்டவன், சோமவிக்கிரயஞ் செய்தவன், மெய்யாகவாகிலும் பொய்யாகவாகிலும் பதிதனென்று தள்ளப்பட்டவன், திருடுகிறவன், கோட்சொல்லிக்கெடுக்கிறவன், ஊராருக்காக கூலி வாங்கிக்கொண்டு

கோவில்வீடுகளிற் பூஜைசெய்கிறவன், வேதத்தைக் கூலிக்கு ஓதுவிப்பவன், கூலிவாங்கிக்கொண்டு வேத மோதினவன் கைம் பெண்ணைக் கலியாணஞ் செய்தவன், தாய் தந்தைகளைவிட்ட வன், சூத்திர ஸ்திரீயின் குழந்தைகளை யெடுத்து வளர்க் கிறவன், சூத்திரச்சியைக் கலியாணஞ் செய்து கொண்டவன், தேவதாந்தரங்களைப் பூசித்துப் பிழைப்பவன், இப்படிப் பட்டவர்கள் சிரார்த்தத்தில் நிமந்திரணத்திற்குத் தகுந்த வர்களல்லர். சிராத்தத்திற்காக முதனாளிலேயே யோக் கியரான பிராமணரைவரித்துத் தேவார்த்தமாகவும், பிதுரார்த் தமாகவும் க்ஷணஞ் செய்யும்படி தனித்தனியே பிரார்த்திக்க வேண்டும். பின்பு கோபதாபத்தையும், ஸ்திரீசங்கமத்தையும், வருந்துவதையும் சிராத்தஞ் செய்கிறவனும் வரிக்கப்பட்டவ னும் செய்யாமல் நியமத்தோடிருக்க வேண்டும். சிரார்த்தஞ் செய்பவனாகிலும், வரிக்கப்பட்டவனாகிலும் ஸ்திரீசம்போகஞ் செய்தல் மகாதோஷமாம். அப்படிச் செய்கிறவன் தன் பிதுர் க்களை ரேதசின் குழியிலே தள்ளின பாபத்தையடைவான். ஆகையாலே தருமசீலரான பிராமணரைப் பூர்வதினத்திலே நிமந்திரணஞ் செய்யவேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இந்திரிய நிக்கிரகஞ்செய்து, யதிகளாயிருக்கிற பிராமணரை முன்னே நிமந்திரணஞ் செய்யாமற்போனாலும், அன்று அவர் கள் வீட்டுக்கு வருவாராகில் அவர்களைச் சிராத்தத்தில் வைக் கலாம்.

இப்படிப் பிராமணார்த்தமாய் வந்தவர்களுக்குக் காலலம் பல்முதலான வுபசாரங்கள் செய்து, பவித்திர பாணியாய் ஆச மன முதலானவை பண்ணிச் சுத்தர்களாயிருக்கின்ற அவர் களை ஆசனத்தில் வீற்றிருக்கச்செய்து, அமுது செய்விக்க வேண்டும், பிதுர் ஸ்தானத்தில் ஒற்றையாயும், தேவ ஸ்தானத் தில் இரட்டையாயும், அல்லது இச்சையின்படி ஒவ்வொருவரை யாவது வைக்கவேண்டும் அப்படியே மாதாமஹனுடைய சிரா த்தத்தையும் பக்தியுடனே தேவ வரணத்தோடு கூடினதாகச் செய்யவேண்டும். அல்லது பிதுர்சிராத்தம் மாதாமகசிராத் தம் இவ்விரண்டுக்கும் ஒரோ விசுவேதேவ வரணஞ் செய்யவுங் கூடும். பிதுர்வருக்க மாதா மகவருக்கங்களைச் சேர்ந்ததேவதா

ஸ்தானத்துப் பிராமணரைக் கிழக்குமுகமாயும், பிதுர் ஸ்தான த்துப் பிராமணரை வடக்குமுகமாயும் உட்காருவித்து அமுது செய்விக்கவேண்டும். இவ்விருவருக்கும் சிராத்தத்தைத் தனித் தனியே செய்யவேண்டுமென்று சிலரிஷிகள் சொல்லுகிருர்கள். மற்றுள்ள மகரிஷிகள் ஓரிடத்திலே ஒரு பாகத்திலேயே செய்யலாமென்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆசனத்துக்காகத் தருப்பைகொடுத்து, அர்க்கிய விதியினுற் பூசித்து, அவர்களு டைய அனுக்கிரையினுலே ஆவாகனஞ் செய்யவேண்டும். யவோதகத்திலே தேவர்களுக்கு அர்க்கியங்கொடுத்துக் கந்த புஷ்ப தூப தீபாதிகளினுற் பூசிக்கவேண்டும். பிதுர்க்கள்விஷய த்தில் செய்வதையெல்லாம் அப்பிரதக்ஷிணமாய்ச் செய்யவேண் டும். அந்தப் பிதுர்க்களிடத்திலும் அனுக்கிரை பெற்றுக் கொண்டு, இரட்டிப்பான தருப்பைகளை ஆசனத்திற் காகக் கொடுத்து, மந்திரபூர்வமாக ஆவாகனஞ்செய்து, திலோகத்தி லுலே அர்க்கியமுதலானவைகொடுத்து, மற்ற உபசாரங்களை யுஞ் செய்யவேண்டும். அக்காலத்தில் யாராவது ஒருபிராம ணன் அன்னத்தைவிரும்பி அதிதியாக வருவனுகில் முன்பு வரி க்கப்பட்ட பிராமணரிடத்தில் அங்கீகாரம் பெற்றுக்கொண்டு, தக்கவனுகில் அவனையும் சுகமாகப் புசிப்பிக்கலாம். சில யோகி கள் நாநாவித வேஷமுடையவர்களாய் தங்கள் சொரூபமின்ன தென்று அறியப்படாதபடி மனிதருக்கு உபகாரிகளாய்ச் சஞ் சரித்துக் கொண்டிருப்பார்கள். ஆகலால் சிராத்த காலத்தில் நேரிட்டஅதிதியை அவசியம் பூசிக்கவேண்டும். அரசனே! அந்த அதிதியைப் பூசியாமற்போனுல் அந்தச் சிராத்தஞ் செய்த பலன்களெல்லாம் அழிந்துபோம். பின்பு அக்கினியிலே கறியமுதும் காரமானவஸ்துவும் சேராத சுத்தமான அன்னத் தை அந்த பிராமணர்களுடைய, அங்கீகாரத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு அக்கினிக்கும் சோமனுக்கும் இயமனுக்கும் மந்திரங் களோடு மூன்றுதரம் ஆகுதி செய்யவேண்டும். இப்படி ஓமஞ் செய்து மிகுந்த அன்னத்தைப் பிராமணருடைய பாத்திரத் திற் சேர்க்கவேண்டும். பின்பு நன்ருய்ப்பாகஞ் செய்யப்பட்டும், ருசிகரமாயும், இஷ்டமாயுமிருக்கிற அன்னங்களைச் சம்பூர்ண மாக அந்தப் பிராமணருக்குப் பரிமாறி, "இதைத் தேவரீர்கள் திருவுள்ளப்படி அங்கீகரிக்கவேண்டும்" என்று வணக்கமுள்ள

வார்த்தைகளினாலே பிரார்த்திக்கவேண்டும், அவர்களும் அங்கீகரித்து மவுனத்தோடும், முகமலர்ச்சியோடும் நன்றாய் அமுது செய்யவேண்டும். கர்த்தாவும் கோபாதிகளில்லாமலும், துரிதப்படாமலும் அன்போடு வேண்டியவைகளைப் பரிமாறவேண்டும். பின்பு ரக்ஷோக்கினமந்திரம் படித்துப் பூமியில் எள்ளைப் பரப்பி அந்தப் பிராமணரைத் தன் பிதுர்க்களாகப் பாவிக்க வேண்டும்.

இப்படியாகச் செய்யுஞ் சிராத்தத்தில் அந்தந்தத் தருணங்களில் "பிதாவும், பிதாமகனும், பிரபிதாமகனும் இப்போது பிராணருடைய தேகங்களி லிருந்துகொண்டு என்னால் திருப்தியைப் பொருந்தக்கடவர்; பிதாவும், பிதாமகனும், பிரபிதாமகனும் இப்போது என்னுடைய் ஓமத்தினாலே ஆப்பியாயனஞ் செய்யப்பட்ட மூர்த்திகளாகித் திருப்தியடையக் கடவர். பிதாமகனும் பிரபிதாமகனும் நான் பூமியிலிட்ட பிண்டத்தினாலே திருப்தியடையக்கடவர்; பிதாவும் பிதாமகனும்பிரபிதாமகனும் அன்போடு நான்சொன்ன அந்த வாக்கியங்களினாலே திருப்தியடையக்கடவர். மாதாமஹனும் அவன் பிதாவும் அவனுக்குப் பிதாவும் விசுவேதேவர்களும் இந்தச்சிராத்தத்தினாலேமிகுந்த திருப்தியை யடையக்கடவர். யாகவிக்கின காரிகளானராக்ஷசரெல்லாம்நாசமடையக்கடவர். யக்கியங்களுக்கு ஈசுவரனும்விகாரதிகளில்லாத ஸ்வரூபமுடையவனுமான ஸ்ரீ ஹரியே இங்கே சகல ஹவியங்களையும், கவியங்களையும் அமுது செய்துகொண்டெழுந்தருளியிருக்கிறான். அவ்வெம்பெருமானுடைய சான்னித்தியத்தினால் சகலமான ராக்ஷசரும் அசுரரும் உடனே ஓடிப்போகக்கடவர்" என்று சொல்லிப் பிரார்த்திக்கவேண்டும். அந்தப் பிராமணர் அமுது செய்து திருப்தியடைந்த பின்பு விகிரான்ன மிடவேண்டும் பின்பு அவர்களுக்குக் கைமுதலானவை சுத்தி செய்துகொள்ளும்பொருட்டுத் தனியே ஒவ்வொருவருக்கும் தண்ணீர்கொடுக்கவேண்டும். பிறகு திருப்தியடைந்திருக்கிற அந்தப்பிராமணருடையநியமனம்பெற்றுவியஞ்சனாதிகளோடும்எள்ளோடும் கூடினஅன்னபிண்டங்களைச் சாந்தசித்தனாய்ப் போட்டு, பிதுர் தீர்த்தத்தினாலே திலோதகம் விடவேண்டும். மாதாமக விஷயத்திலும இந்தத் தீர்த்தத்தினாலேயே பிண்ட

நிர்வபணஞ் செய்யவேண்டும். தெற்கு நுனியாய்ப் போடப் பட்டதருப்பைகளில் புஷ்பதூபாதிகளாலேபூசிக்கப்பட்ட பிண் டத்தைச் சுவாமிகள் அமுதுசெய்த பாத்திர சமீபத்தில் முத ன்மையாய்ப் பிதாவுக்கும், பின்பு முறையே பிதாமஹபிரபிதா மகருக்கும் போடவேண்டும். பிண்டத்துக்காகப் பரப்பப்பட்ட தருப்பைகளின் அடியிலே நாலாவர் முதலானவர்களை லேபகா ஷணங்களினாலே உகப்பிக்கவேண்டும். அப்படியே மாதாமஹ ரையும், கந்தமாலியாதிகளோடுகூடின பிண்டங்களினாலே திரு ப்தி யடைவிக்கவேண்டும். அரசனே ! முதலிலே பிதுர்க்களு க்கு அன்போடு ஸ்வதாங்கிகாரத்துடன் ஆசீர்வதிக்கப்பெற்று, இயன்றமட்டுந் தக்ஷிணை கொடுக்கவேண்டும்.

இப்படி தக்ஷிணைகொடுத்தபின், தேவதிருப்தியைக் காட் டும்படியானவாக்கியங்களை அவர்கள் சொல்லும்படிசெய்து, அவர்களுடைய ஆசீர்வாதங்களைப் பிரார்த்தித்துப் பெற்றுக் கொண்டு, முந்திப் பிதுர்க்களுக்கும் பிந்தித் தேவர்களுக்கும் விஸர்ச்சனஞ் செய்யவேண்டும். மாதாமகருக்கும் அமுதுசெய் வித்தல் தக்ஷிணை கொடுப்பித்தல் விஸர்ஜனஞ்செய்தல் முத லானவைகளிலே இதே கிரமமென்றறிந்துகொள். விசுவேதேவ தந்திர பக்ஷத்திலே தேவார்த்தமான பிராமணரை முந்தியர்ச் சித்துப் பின்பு பிதுர்வர்க்கத்தையும் அதன்பின்பு மாதா மஹ வர்க்கத்தையும் அர்ச்சிக்கவேண்டும். விஸர்ஜனமோ முந்திப் பிதுர்க்களுக்கும், பிந்தி மாதாமகர்களுக்கும், அதற்கும்பிறகு விசுவதேவருக்குஞ் செய்யவேண்டும். இவ்வாறு முடித்தபின் இனிமையும் வணக்கமுள்ள வசனங்களினாலே அவர்களை மேன் மைப்படுத்தி வாசல்வரைக்கும் பின்றொடர்ந்துபோய் அவர்கள் விடைகொடுக்கத் திரும்பிவந்து, நித்தியமாயுள்ள வைசுவதே வக் கிரியைசெய்து' தனக்குப்பூச்சியரும் பந்துக்களும் பிருத்தி யருமான இஷ்டர்களோடு போஜனஞ் செய்யவேண்டும் இவ்வா றுகப்பிதுர் சிரார்த்த மாதாமஹசிரார்த்தங்களைப் பண்ணுவா னுகில், அவனுக்குப் பிதுர்க்களனுக்கிரகத்தினுல் சர்வாபீஷ்ட சித்தியுமுண்டாகும்.

சிராத்தத்தில் தவுகித்திரன், குதபம், திலம், இம்மூன்றும் பவித்திரங்கள். அன்நியு வெள்ளியைச் சொல்லுதல், கொடுத்

தல், காட்டல் முதலானவைகளும் பவித்திரங்கள். சிராத்தஞ் செய்தவனுக்குப்புசித்தவனுக்கும் குரோதம்,வழிநடை,துரிதம் இம்மூன்றும் விடவேண்டியவையாம். விசுவே தேவரும் பிதுர்க்களும் மாதாமகரும் சிரார்த்தஞ் செய்பவருடைய குலமெல்லாவற்றையும் போஷிப்பார்கள். பிதுர்க்களுடைய கணமானது சோமனை யாதாரமாகக்கொண்டது. அந்தச் சந்திரனோ யோகத்தை யாதாரமாகக் கொண்டிருக்கிறான். ஆதலால் சிராத்தத்திலே யோகியை நிமந்திரிப்பது மிகச்சிறப்பானது.

ஸஹஸ்ரஸ்யாபி விப்ராணாம் யோகீசேத் புரத꞉ ஸ்தித꞉।
ஸர்வாந் போக்த்ரூம் ஸ்தாரயதி யஜமாநம் ததா நர்ப!॥

ஆயிரம்பிராமணருக்குமுன்னே ஒருயோகி எழுந்தருளியிருந்தால் அவர், அவர்களையும் அந்த யஜமானனையும் கடைத்தேறச்செய்ய வல்லவரென்று அறிந்துகொள்.

பதினைந்தாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினாறும் அத்தியாயம்

சிரார்த்த திரவியங்கள்

ஹவிஷ்யமத்ஸ்யமாம்ஸைஸ் து ஶஶஸ்ய நகுலஸ்ய ச।
ஸௌகரச்சாகலைணேய ரௌரவைர் கவயேந ச॥

ஸகரமகாராஜனே! கேள், ஹவிசினாலே மாத்திரமன்று, மாமிசங்களினாலேயும் சிலர் காமிய சிராத்தஞ் செய்வதுண்டு. இதுநிற்க, சிராத்தத்துக்கு மிகவும் விசேஷமான வஸ்துகள் எவையென்றால், கால்சாகமென்கிற ஒருவகைக்கீரையும், நல்ல தேனும், பிரசாந்திகங்கள் என்கிற ஒருவகைக் காட்டுத் தானியமும், செந்நெல்லும், வெண்சாமை கருஞ்சாமைகளும், வழுதுணை பிரண்டைமுதலான காட்டு ஓடதிவருக்கங்களும், கிழங்

குகளும், யவதானியங்களும், உழுந்தும், பயறும், கோதுமையும், நல்லநெல்லும், எள்ளும், மலையகத்தியும், கடுகும், பாகல், பலா, வாழை, அவரைமுதலானவைகளும் சிறந்தவையாம். கயா என்னும் திவ்விய க்ஷேத்திரத்தையடைந்து செய்யுஞ் சிராத்தமானது மகா விசேஷமாகையால், அதனால்ஜன்மம் பயன்படும். இனி ஆகாதவைகளைச் சொல்லுகிறேன் ஆக்கிரயணமென்னுஞ் சடங்கு செய்யாமலறுத்த தானியமும், காராமணியும், அணுவென்கிற அற்பதானியமும், மசூரங்களும், சுரையும் வெண்காயமும், வெள்ளைப்பூண்டும், முள்ளங்கியும், காந்தாரகம் என்கிற சம்பாவும், கரம்பமென்கிற தானியமும், உப்புமிகுந்த வஸ்துக்களும், உவர்நிலத்திலுண்டான வஸ்துக்களும், சிவப்பல்லாத பிசின்களும் பிரத்தியட்சமான உப்பும், வாயினாற்சொல்ல நன்றுயிராதவைகளும், கண்ணுக் கினிமை யாகாதவைகளும், இராத்திரி கொண்டுவந்துவைத்த ஜலமுதலானவைகளும், கன்றில்லாத பசுவின்பாலும், பசுமாடு குடித்துத் திருப்தி யடையக்கூடாத அற்ப ஜலமும், யாரும் கையாளாமல் விட்டிருக்கிற கிணறு முதலானவற்றின் நீரும், துர்க்கந்தமுள்ள ஜலமும், நுரைத்த ஜலமும், ஒற்றைக்குளம்புள்ள மிருகங்களின் பாலும், ஒட்டகத்தின்பாலும், ஆட்டுப்பாலும், எருமைப்பாலும், மான் பாலும்; இவையெல்லாம் சிராத்த கருமங்களிலே சேர்க்கலாகா. அன்றியும், நபும்ஸகன், குலத்தாராலே தள்ளப்பட்டவன், சண்டாளன் [மகாபாபி,] பாஷண்டன், அருவருக்கத்தக்க ரோகமுடையவன், வேத தருமங்களை விட்டவன் ஆகிய இவர்களாலும், கோவி,நாய், குரங்கு,ஊர்ப்பன்றி ஆகிய இவைகளினாலும், ரஜஸ்வலையானஸ்திரீ, சவுசாசாரஹீனன், பிணமெடுத்துப் பிழைக்கிறவன் என்னும் இவர்களாலும் பார்க்கப்பட்ட இடங்களிலே பிதுர்க்களும் தேவர்களும் அமுதுசெய்ய மாட்டார்கள். ஆதலாக் யாரும் பார்க்கக்கூடாத மறைவிடத்திலே மிகுந்த பக்தியுடனே பூமியில் எள்ளிறைத்து இராக்கதரை ஓட்டிச் சிராத்தஞ்செய்யவேண்டும். நகம் முதலானவைகளோடும் மயிர் பூச்சி முதலானவைகளோடும் கஞ்சி முதலானவைகளோடுங் கூடினதும் பழயதுமாகாத அன்னத்தைச் சிரத்தையோடு நாமகோத்திரங்களைச்சொல்லி இட்டால், அந்த

அன்னம் பிதுர்க்கள் உண்கிற அமிருதாதி யுணவாக மாறி விளங்கும்.

மளஸீம் வாதூாஅமெஹ கூநூாம் நீலு: வாவூஷ ஊதூஜெசுஃ।
யஜெத வாஸூமெயெந வியிவதக்ஷிணாவதா ॥

ஓ மகாராஜாவே! கலாபக் கிராமத்தின் உபவனத்திலே மனுபுத்திரனை இக்ஷ்வாகு மகாராஜனுக்குப் பிதுர்க்கள் பாடித்தந்த கீதமொன்று வழங்குகின்றது;

அதாவது "எவர்கயைக்குப்போய் நமக்கும் பிண்டம் போடுவார்களோ, அப்படிப்பட்டயோக்கியர் நம்முடைய குலத்திற் பிறப்பார்களா? எவர் பாத்திரபதமென்கிற புரட்டாசி மாதத்தின் கிருஷ்ணபக்ஷத்திரயோதசியிலும், மகா அமாவாசையிலும், தேன் நெய்களுடனே பாயசான்னங் கொடுப்பார்களோ, அப்படிப்பட்டவர் நங்குலத்திற் பிறப்பார்களா? எவர் கவுரிப்பருவமான கன்னிகையை நல்லபாத்திரத்தில் தானஞ்செய்து விவாகம் பண்ணுவிப்பார்களோ, நீலமென்கிற விருஷபத்தையாவது விடுவார்களோ, விதிப்படி தக்ஷிணைகொடுத்து அசுவமேதமாவது செய்வார்களோ, அப்படிப்பட்டவர் நம்முடைய குலத்திற் பிறப்பார்களா?" என்றிப்படித் தங்கள் மனோரதத்தைக்காட்டி அவற்றைச் சிறப்பித்திருக்கிறார்கள்.

பதினாறும் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினேழாம் அத்தியாயம்

நக்கின சொரூபம்

ஊதூாஹ ஐமவா நளவூஸூமாவ ஊஹாதநெ।
ஸஊாவாரம் வஷூாவஸூ ஜெஜைூய ! வஸிவூஹெ॥

ஸ்ரீபராசரமகாமுனிவர் தம்முடைய சீஷரை நோக்கி, ஓ மைத்திரேயரே! பூர்வத்தில் சகரமகாராஜனுக்கு ஔர்வர்

அருளிச்செய்த சதாசாரத்தை உமக்கு நன்றாய்ச் சொன்னேன். இந்தச் சதாசாரத்தைக் கடந்தால் எவனும் நன்மையைப் பெற மாட்டான் என்று அருளிச்செய்ததைக்கேட்டு, மைத்திரேயர் வினவுகிறார். "சுவாமி! ஷண்டன், அபவித்தனென்று சொல்லப் பட்ட நபும்ஸகன், தள்ளப்பட்டவன் முதலானவர்களை அருளிச் செய்தீர். நக்கினன் என்பவனை அருளிச்செய்தீரில்லை. நக்கினன் என்பவன் யார்? எவ்வித நடக்கையினால் அப்பெயர் வருகின்றது? இந்தநக்கின ஸ்வரூபத்தைத் தேவரீர் அருளிச்செய்யக் கேட்கவேண்டுமென்று விரும்புகிறேன். தருமவான்களுக்கெல்லாம் சிரேஷ்டரான தேவரீருக்குத் தெரியாதவிஷயமில்லை யாகையால் கிருபைசெய்து நக்கின ஸ்வருபத்தையருளிச்செய்ய வேண்டும்" என்றுபிரார்த்திக்க, ஸ்ரீபராசரமகரிஷி அருளிச் செய்ய லாயினர்:—

இருக்கு, யசுஸ், ஸாமம் என்கிறபெயரையுடைய வெதமானது பிராமணாதிவர்ணங்களுக்கு மறைவாயிருக்கின்றது. அப்படிப்பட்ட வேதத்தை விட்டவன் யாரோ அவனே நக்கினன் என்று அறியும். நக்கினன் என்கிற சொல்லுக்கு உலகத்தில் வஸ்திரமில்லாமல் திகம்பரனாயிருக்கிறவன் என்று அர்த்தமானாலும், சாஸ்திரத்தில் நக்கினனென்கிறது வேதரூபமான மறைவை இழந்தவனுக்கே யென்று உணர்ந்துகொள்ளும், திரயீ என்கிற இம்மூன்று வேதமும் பிராம்மணாதி நான்கு வருணங்களுக்கும் மறையு மாத்திரமன்று, சம்ரக்ஷணமாயு மிருக்கிறது இப்படிப்பட்ட இதை மோகத்தினாலே விட்டுவிடுகிறவன் எவனோ, அவன் நக்கினனென்று சொல்லப்படுவான், இன்னுமொன்று சொல்லுகிறேன் கேளும்: சகல தருமங்களையும் அறிந்த என் பிதாமஹரான வசிஷ்டமகாமுனிவர் பீஷ்மருக்கு அருளிச்செய்த நக்கின ஸ்வருபசம்பந்தமான விஷயத்தை சொல்லுகிறேன். பூர்வத்தில் ஒருகாலத்தில் தேவதைகளுக்கும் அசுரருக்கும் தேவ அளவினாலே நூறுவருஷமளவும் மகத்தானயுத்தம் நடந்தது. அதில் ஹ்ராதன் முதலான அசுரராலே தேவதைகள் தோற்கடிக்கப்பட்டு, மிகுந்த துக்கமுள்ளவர்களாய்த் திருப்பாற்கடலின் வடகரையிற் சென்று, ஸ்ரீவிஷ்ணுவின் திருவுள்ள முகக்கும் பொருட்டு தவஞ்செய்து, "சகல லோக

நாதனை ஸ்ரீ விஷ்ணுவின் உகப்புக்காக நாங்கள் எந்த வார்த்தையைச் சொல்வோமோ அதனாலே இப்போதே அந்த ஸ்ரீ விஷ்ணுபகவான் பிரசன்னனாகக் கடவன். எந்த மகாத்துமாவினிடத்தி லிருந்து சகல பிரபஞ்சமும் தோன்றினவோ, அவையெல்லாம் மீண்டும் எங்கே ஒடுங்குமோ, அப்படிப்பட்டவனை ஸ்தோத்திரஞ்செய்ய வல்லவன் யாருண்டு? ஆனாலும் சத்துருக்கள் செய்த அவமானத்தினாலே அடியேங்கள் தேஜோபலங்களை இழந்தவர்களாய் அபயம் வேண்டிச் சத்தியுள்ளமட்டுக் துதிக்கின்றோம். எம்பெருமானே! உனது உண்மைநிலை வாக்குக்கு எட்டுமோ? எம்பொருமானே நீயே பூமியும் ஜலமும் அக்கினியும் வாயுவும் ஆகாசமும், மனம்,புத்தி சித்தம், அகங்காரங்களாகிய நான்குவித அந்தக்காணமும், பிரகிருதியும், அத்தப் பிரகிருதிக்கு மேற்பட்ட புருஷனுமா யிருக்கிறாய். பிரமாமுதல்புல்லீறாக ரூபப்பட்டதும் ரூபப்படாததுமாய்க் காலதேச பேதமுள்ளதாயிருக்கிற இந்தப் பிரபஞ்சமெல்லாம் உன்னுடைய ஒரு திருமேனியாயிருக்கின்றது. அதற்குள்ளே ஆதியில் உன்நாபீகமலத்திலிருந்து சிருஷ்டிநிமித்தமாய் உண்டான எந்த ரூபமுண்டோ, அந்தப் பிரமஸ்வரூபத்துக்குத் தண்டம் சமர்ப்பிக்கின்றோம். இந்திரன் சூரியன் உருத்திரன் வசுக்கள் அசுவிகள் மருத்துக்கள் சந்திரன் என்கிற பேதங்களையுடைத்தாய், நாங்களாகிற உம்முடைய ஒருரூபம் யாதுண்டோ அந்தத் தேவஸ்வரூபத்துக்குத தண்டம் சமர்ப்பிக்கின்றோம் கோவிந்தனே! டம்பமே மேலிட்டதாய் விவேகங் குறைந்ததாய் பொறுமையும் மனதையடக்கலுமில்லாததாய் உம்முடையரூபம் எதுவுண்டோ, அந்த அசுர ஸ்வரூபத்தைச் சேவிக்கின்றோம் மந்தவிவேகமான எந்தரூபத்திலே நாடிகள் அதிக ஞானவோட்டமற்றவைகளா யிருக்கின்றனவோ அப்படிப்பட்டசப்தாதிவிஷய ருசியுள்ள உனது யக்ஷஸ்வரூபத்துக்குப் பிரணாமம் பண்ணுகின்றோம். ஓ புருஷோத்தமனே! மிகக் கொடுமையுள்ளதாயும் பயங்கரமாயும் மாயாமயமாயும் உன்னுடையகறுத்தரூபம் யாதுண்டோ அந்தராக்ஷஸஸ்வரூபத்துக்கு வந்தனஞ் செய்கின்றோம். ஓ ஜனார்த்தனே! சொர்க்கஞ்சேரத்தக்கபுண்ணியவானுடைய புண்ணியபலத்தை யுண்டாகின்றது எதுவுண்டோ; அந்த உன்னுடைய தரும ஸ்வரூபத்துக்குத்

தண்டம் ஸமர்ப்பிக்கின்றோம். சந்தோஷமே மிகுந்ததும் ஜாலா
திகளோடு சேராததும் எங்குஞ்சஞ்சரிக்கிற சத்தியுள்ளதும்
சஞ்சாரா திகிரியைகளில் நிச்சயமானபிரயோசனமுள்ளதுமான
உன்னுடைய சித்தஸ்வரூபத்தைத் தொழுகின்றோம். பொறு
மைக்கு இடமாயும் கொடியதாயும் அனுபவத்தை ஸஹிக்கிற
தாயும் இரண்டுநோக்குகுடையதாயுமுள்ளஉனது நாகஸ்வரூபத்
துக்கு வந்தனஞ் செய்கின்றோம். மகாஞானமுடையதும் சாந்த
மானதும் ராகத்துவேஷாதி தோஷங்க ளில்லாததுமான ரிஷி
ரூபமான உன்னுடைய வியாபகஸ்வரூபத்துக்குத் தண்டம்
சமர்ப்பிக்கின்றோம்.

ஓ புண்டரீகாக்ஷனே! கல்பத்தின் முடிவிலே எந்த ஸ்வ
ரூபமானது தடையில்லாமல் சகலபூதங்களையும் பக்ஷிக்கின்
றதோ, அந்த உன்னுடைய காலஸ்வரூபத்திற்குத் தண்டம்
சமர்ப்பிக்கின்றோம். எந்த ரூபமானது முடிவில் தேவர்முத
லான சகலத்தையும் பக்ஷித்து விட்டு நர்த்தனஞ் செய்கிறதோ
அப்படிப்பட்ட உன்னுடைய ருத்திர ரூபத்துக்குப் பிரணா
மஞ் செய்கின்றோம். ரஜோகுணப் பிரவிர்த்தியினாலே கருமங்
களைச் செய்யுந்தன்மையுள்ள உன்னுடைய நரஸ்வரூபத்தைப்
பணிகின்றோம். ஓ ஸர்வாந்தர்யாமியே! இருபத்தெட்டு வதங்க
ளோடு கூடினதாய் சாஸ்திர வழியைக்கடந்து நடக்குந் தன்
மையுள்ள பசுரூபம் யாதுண்டோ அந்த உன்னுடைய தாமஸ
ஸ்வரூபத்துக்கு நமஸ்காரஞ் செய்கின்றோம். யாகங்களுக் கெல்
லாம் அங்கமாயும் உலகத்தின் பிரயோஜனத்துக்கு உதவியாயும்
மரம்கொடிசெடி பூண்டு புல் மலையென்கிற அறுவகைகளையுடைய
தாயுமிருக்கிற உனதுமுக்கியசொரூபத்தை வணங்குகின்றோம்.
திரியக்குமனுஷ்யன் தேவன் முதலாகவும், ஆகாயம் சத்தம்
முதலாகவும் உள்ள எல்லாவற்றிற்கும் முதற்காரணமான உன்
னுடைய சர்வ ஸ்வரூபத்தை பணிகின்றோம். ஓபரமாத்
மாவே! பிரதானம் புத்தி இவை முதலானவடிவுள்ள இந்தச்
சகலத்தைக் காட்டிலும் வேறாய் மேன்மையான ரூபம் யாது
ண்டோ, ஒப்பற்றதும் காரணமான பிரதானத்திற்குங் கார
ணமுமான உன்னுடைய அந்தப் புருஷ ரூபத்தைத் தொ
ழுகின்றோம். வெண்மை முதலானவைகளும் நெடுமை முதலா

னவைகளும் கனம் முதலானவைகளு மில்லாதே யாதொரு விசேஷமும் பொருந்தக் கூடாததாய் சுத்தமான பத்தஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும் சுத்தமாய் மகா யோகிகளுக்கே புலப்படத் தக்கதாயிருக்கிற உன்னுடைய முக்த புருஷஸ்வரூபத்தைக்குறித்து வந்தனஞ் செய்கின்றோம். எது எங்களுடைய தேகங்களிலும் அன்னியருடைய தேகங்களிலும் மற்றுமுள்ளசகலத்திலும் நாசமில்லாததாயும் இயற்கையாயும் ஒரேதன்மையாயும் இருக்கின்றதோ, எதைக்காட்டிலும் வேறாய்ப் பிரிக்கத்தக்க ஒரு வஸ்துவுமில்லையோ, அப்படிப்பட்ட உன்னுடைய பரப்பிரம சொரூபத்துக்குத்தண்டம்சமர்ப்பிக்கின்றோம்.சேதனசேதனாத்மகமான இந்தச் ஸகல பிரபஞ்சமும் பரமபதத்திலிருக்கிறசகல ஆத்துமாக்களும் அவிகாரியும் நித்தியனுமான எவனுடைய சொரூபமோ, அந்த சகல நித்தியகாரணமாயும் ஸர்வஸ்வாமியாயும் ஸர்வசக்தனுயு மிருக்கிற ஸ்ரீவாசுதேவனைச் சரணமடைகின்றோம்," என்று ஸ்தோத்திரஞ் செய்தனர்.

உடனே அந்தத் தேவதைகள் எதிரிலே திருவாழி திருச்சங்க முதலான திவ்யாயுதங்களோடுகூடியவனாய் பெரியதிருவடி நயினார் திருத்தோளின்மேல் எழுந்தருளி, நீலமேக சியாமளனாய்ச் சேவைசாதிக்கிற ஸ்ரீமந்நாராயணனைக் கண்களாலே கண்டு, அநேகவாயிரந்தரம் தண்டம் சமர்ப்பித்து, "சுவாமீ! அடியோங்களை அனுக்கிரகித் தருளவேண்டும். உன்னையே தஞ்சமாகப் பற்றின அடியோங்களை அசுரரிடமிருந்து காத்தருளவேண்டும். ஹ்ராதன் முதலான அசுரரெல்லாம் பிர்மாவின் ஆக்ஞையையுங் கடந்து எங்களுக்குச் சேரவேண்டிய மூன்றுலோக ஹவிர்ப்பாகங்களையும் அபகரித்துக்கொண்டார்கள். நாங்களும் அந்த அசுரரும் சர்வாத்மகனான உன்னுடைய அமிசங்களே யாகின்றோம், ஆனாலும் அவித்தையினாலுண்டான பேதத்தினாலே இந்தலோகத்தை வேறாகப் பார்க்கிறோமாகையால் இப்படிப் பிரார்த்திக்கலாயிற்று, நாங்கள் தேவர்களானாலும் வேதமார்க்கத்தை யனுசரித்துத் தங்களுக்குரிய தருமங்களில் நின்றவர்களாய்த் தபஸோடுகூடியிருக்கிற அவ்வசுரரை வெல்ல அடியோங்களுக்குச் சக்தியில்லை. சர்வாத்துமகனான ஓ பகவானே! அடியோமெல்லாம் அவ்வசுரரை எதனாலே வெல்ல மாட்டுவோமோ? அப்படிப்பட்ட வுபாயத்தை அடியேங்களுக்

குக் கொடுத்தருளவேண்டும்” என்று பிரார்த்திக்க ஸ்ரீ விஷ்ணுபகவான் தமது திருமேனியி லிருந்து ஒரு மாயாமோகனே யுண்டாக்கி, அந்தத் தேவதைகளுக்குக்கொடுத்து, அவர்களேக் கடாக்ஷித்து. “ஓ தேவதைகளே! இந்த மாயாமோகன் அந்தத் தயித்தியரை மோஹிக்கும்படி செய்வான். அதனுலே அவர்கள் வேதமார்க்கத்துக்குப் பிறத்தியவர்களாய் தங்களாலே கொல்லத் தக்கவராவார்கள். இப்படி செய்யலாமோ வென்ருல் லோக ரக்ஷணத்திலிருக்கிற எனக்கு பிர்மாவின் கட்டளேயைக் கடந்து நடக்கிறவர்கள் தேவராஞலும் அசுரராஞலும் மற்ற யாராஞலும் அவசியம் வதிக்கத் தகுந்தவர்களே யாகின்ருர்கள், ஆதலால் நீங்கள் அஞ்சவேண்டாம். இந்த மாயாமோஹன் உங்களுக்கு முக்திப்போய் உங்களுடைய உபகாரத்துக்கு ஹேதுவாவான்” என்றிப்படி அருளிச்செய்யக் கேட்டு அந்த மாயோமோஹனும் அவர்களுடன்கூடவேசென்று அந்த மஹா அசுரரிடத்துக்குப் போய்ச்சேர்ந்தான்.

ஊ த்யுக்தா: ப்ரணிபத்யைநம் யயுர் தேவா யதாகதம்|
மாயாமோஹோபி தை: ஸார்த்தம் யயௌ யத்ர மஹாஸுராஃ||

தேவரெல்லாம் சந்துஷ்டி யடைந்தவர்களாய் அந்தப் பெருமானேத் திருவடிதொழுது தங்களிடஞ் சென்ருர்கள்.

பதினேழாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினெட்டாம் அத்தியாயம்

ஜயினபவுத்த மதப்பிரவர்த்தவனயும் சததனு உபாக்கியானமும்

தபஸ்யபிரதாந் ஸோऽத மாயாமோஹோ மஹாஸுராந்।
மைத்ரேய! தத்ருசே கத்வா நர்மதா தீரஸம்ஸ்ரயாந்॥

கேட்டீரோ மைத்திரேயரே! அந்த மாயாமோஹன் நருமதா நதியின் கரைக்குப்போய், அங்கே சிரத்தையோடு தபசு செய்துகொண்டிருக்கிற அசுரரைக் கண்டு, திகம்பரனுகவும்

மழுங்கச் சரைத்த தலையுடையவனாகவும், மயிற்றோகைக்கற்றை யைக் கையிலேந்தியவனாகவும் அவர்கள் கிட்டப்போய், "ஓ அசுர ராஜாக்களே! எதற்காகத் தவஞ் செய்கிறீர்கள்? நீங் கள் செய்யுந் தவத்திற்கு இம்மையிற் பயனை வேண்டுகிறீர் களா? மறுமையிற் பயனை வேண்டுகிறீர்களா? சொல்லுங்கள்." என்று இனிதாகச் சொல்லக்கேட்டு அவ்வசுரர் "ஓபுத்திமானே! நாங்கள் பரலோகலாபத்திற்காகவே தவஞ்செய்கின்றோம். இவ் விஷயத்தில் நீர் என்னசொல்ல நினைக்கின்றீர்சொல்லும்" என்று கேட்க மாயாமோஹன் சொல்லலுற்றான். ஓ தயித்தியர்களே! உங்களுக்கு முத்தி வேண்டுமாகில் நான் சொல்லுந் தருமங்க ளைச் செய்யுங்கள்; மோக்ஷத்திற்கு வழியாயிருக்கிற இந்தத் தருமத்திற்கு ஏற்றிருக்கிறீர்கள், சந்தேகமில்லை; இத்தருமமே முத்திக்கு ஏற்றது, இதைவிட வேறான உயர்ந்த தருமமில்லை; இத் தருமத்தில் நீங்களிருப்பீராகில் சொர்க்கமாவது மோக்ஷ மாவது வேண்டியதைப் பெறுவீர்கள்; நீங்களெல்லாம் மகா பலவான்களும் புத்திசாலிகளுமாகையாலே இத்தருமத்திற்கே தகுந்திருக்கிறீர்கள்.

அன்றியும், "இது தருமத்தின் பொருட்டுமாகும். அதரு மத்தின் பொருட்டுமாகும். இதுசத்துமாயிருக்கும் அசத்துமா யிருக்கும்: இது மோக்ஷத்தின் பொருட்டாகும் மோக்ஷத்தின் பொருட்டாகாது, இது மிகவும் பரமார்த்தமா யிருக்கும் பர மார்த்தமாயிராது, இது செய்யத்தகுந்ததுமாய் செய்யத்தகாத துமாயிருக்கும், இது இப்படிப்பட்டதன்று இப்படிப்பட்டது தான், இதுதிகம்பருடைய தருமமாயும் வெகுவஸ்திரந் தரித் தவருடைய தருமமாயுமிருக்கின்றது, என்று ஏழுவிதமான [அநேகாந்த]ஒருபடிப்படாத வாதங்களைக் காட்டினார்" என்று சொல்லி அநேகவிதமான யுக்தி பிரமாண தர்க்கங்களினாலே அவர்களை வேதமார்க்கத்தினின்று மிழுத்து விட்டு அவ்வசுரர் களை, தருமங்களை விடும்படிச்செய்தான். [அர்ஹத] என்று வட மொழியால் தகுந்திருக்கிறீர்கள் என்று அடிக்கடி சொல்லி வந்த படியினாலே அவனுக்கு அருகனென்றும், அவர்களுக்கு (ஆர்ஹதர்) என்றும் பேருண்டாயிற்று. இப்படி அருகமதபோ தனைகளினாலே அத்தயித்தியர்கலங்கி வேத தருமங்களை விட்டு, அந்தத் தருமத்தையே சிரத்தையோடு கைக்கொண்டு நடக்

தார்கள். இப்படி இவர்களானது மல்லாமல் இவர்களுடைய போதனையினாலே பிறரும் அவர்களினாலே மற்றும பிறரும்அவர்களாலே இன்னும் பிறருமாகச்சில நாட்களுக்குள்ளேயே அநேகர் அவ்வருகமதத்தா ரானார்கள்.

ஓ மைத்திரேயரே! இப்படியானபின்பு அம் மாயாமோஹனனனவன் அவ்வேடத்தைவிட்டுச் சிவந்த வஸ்திரம்தரித்தவனாய் ஜிதேந்திரிய ரூபங்கொண்டு, மற்றுமுள்ள அசுரரிடத்துக்குப் போய்ச் சாந்தமாயும் மதுரமாயும் சிலவார்த்தைகளைச் சொன்னான்: "அசுரரே! நீங்கள் இப்போது செய்துவருந் தருமம் சுவர்க்கத்திற்காகவா அல்லது மோக்ஷத்திற்காகவா?எதற்காகிலும் ஆகட்டும், ஜந்து ஹிம்சையுள்ள இந்த துஷ்டதருமங்களாலே பயனுண்டோ? போதும் போதும், நான் சொல்வதை யறிந்துகொள்ளுங்கள், காணப்படுகின்ற சகலமும் விக்கியான மயமென்றுஅறியுங்கள். இதுநல்லஞானிகள்சொன்னது. ஆதலாலே உலகமெல்லாம் விக்கியானமென்றே உணர்ந்து கொள்ளுங்கள். இவ்வுலகமெல்லாம் யாதொரு ஆதாரமுமில்லாததுமாய்ப் பிராந்தி ஞானத்தினு லுண்டான பொருளாயு மிருக்கின்றது இப்படி அநாதியாகவே தோஷமுள்ளதாய் மிகவும் சம்சார சங்கடத்திலே சுழன்றுகொண் டிருக்கின்றது. இக்காரிய மெல்லாம் இப்படியே [புத்யத புத்யத] "அறிந்துகொள்ளுங்கள் அறிந்துகொள்ளுங்கள்" என்று அடிக்கடி சொன்னதனாலே, புத்தன் என்கிற பெயருள்ளவனாகி அந்த மாயாமோகன், வேத விரோதமான யுக்திகளினாலே அந்த அசுரரையெல்லாம் மோகிப்பித்து, வேததருமங்களை விடச்செய்தான். இவ்வாறாகச் சொன்ன பலவகைப்பட்ட யுக்திவார்த்தைகளினாலே அவ்வசுரர் வைதிக தருமங்களைத் தாங்கள் விட்டதுமன்றிப் பிறருக்கும் போதித்து விடச்செய்தார்கள். இவ்விதமாக அவரவர்களாலே பிறர்பிறர் போதிக்கப்பட்டுப்'பவுத்த சமயத்தைக் கைக்கொண்டு வந்தார்கள்.

மறுபடியும் அந்த மாயாமோஹன் வேறுவிதமான அநேக பாஷண்ட கற்பனைகளினாலே பற்பல அசுரரை மோகிப்பித்து, சொற்ப காலத்துக்குள்ளே வைதிக மார்க்கத்தை விடச்செய்தான். அதனால் அவ்வசுரர் வேதத்தையும் தேவர்களையும் யாகாதி கருமங்களையும் வேதியரையும் தூஷிக்கத் தலைப்பட்

டார்கள். எப்படி எனில், "இம்சை மகாபாவமென்று சொல்லிய வேதமே மறுபடியும் அந்த இம்சையைத் தருமசாதனமாகச் சொன்னது எவ்வளவும் யுத்திக்கு ஒத்ததன்று; அக்கினியில் சொரிந்த ஹவிசுகள் எரிக்கப்பட்டுச் சாம்பலாய்ப்போனவை பயனைத் தருமென்பது ஒன்றுமறியாத பையல்பேச்சைப் போன்றதாம்; அநேக யாகங்கள் செய்து இந்திரத்துவம் அடைந்தவன் வன்னிக்கட்டை முதலான கட்டைகளைத் தின்னும்படி நேரிடுமானால் அக்கட்டைகளின் இலைகளைத் தின்னுகிற மிருகப்பிறப்பே இந்திரஜனனத்திலும் விசேஷமன்றோ? யாகத்திற்கொல்லப்பட்ட பசுவுக்குச் சொர்க்கம் உண்டாகிறதானால் அந்த யஜமானன் தன்பிதாவையே யாகத்திற் கொல்லலாமன்றோ? சிரார்த்தத்தில் ஒருவன் புசிக்க மற்றொருவனுக்குத் திருப்தி யுண்டாகுமானால் வழிநடக்குந் தன்பந்துக்கள் சோற்று மூட்டை சுமந்து வருத்தப்படாமலிருக்கும்படி ஜனங்களேன் மற்றொருவருக்கு அன்னமிடக்கூடாது! என்று இவ்விதமான தூஷணை செய்யும்படிக்குக் கற்பித்து, மாயாமோஹன், "பார்த்தீர்களோ அசுரரே! புத்திசாலிகளான நீங்கள் இதை நம்பாமல் உபேக்ஷை செய்வதே நல்லகாரியமாம் ஓமகா அசுரரே! ஆப்தவாக்கியம் என்று நீங்கள் சொல்லுகிறீர்களே அதென்ன? ஆகாயத்திலிருந்து குதித்ததோ? இல்லையே, ஆதலால் யார் சொன்னாலும் யுக்தி யுக்தமாகிற வாக்கியத்தைத்தான் நானும் உங்களைப் போன்ற யுத்திசாலிகளும் அங்கீகரிக்கவேண்டுமே யல்லாமல், வீணே யொரு நம்பிக்கை வைத்து அங்கீகரிக்கலாகாது"என்று சொன்ன வஞ்சனை வாக்கியங்களினாலே அவ்வசுரரி லொருவனாகிலும் வேதத்தை விரும்பினானில்லை,

இவ்வாறு அசுரரெல்லாம் வழிதப்பி நடக்கக்கண்டு அந்தத்தேவதைகள் மிகவு முயற்சியோடு யுத்த சன்னாகஞ்செய்து மகத்தான யுத்தத்தை நடத்த, அந்த யுத்தத்திலே நல்வழிக்கு விரோதிகளான அவ்வசுரரெல்லாம் மடிந்து போனார்கள். பாரும் முனிவரே! முன்பு அவ்வசுரர் வைதிகமதாசாரமாகிய பலமுள்ள கவசத்தைப் பூண்டிருந்தபடியினாலே சத்துருக்களுக்கு அசாத்தியரா யிருந்தார்கள், பின்பு அக்கவசமாகிய காப்பு இல்லாமையாலே எளிதிலே ஜயிக்கப்பட்டுப் போனார்கள். எந்தச்சனங்கள் அப்படிப்பட்ட தூர்மதங்களில் பிரவேசித்தவர்களோ, அவ

ர்களெல்லாம் வேதமென்னுங் காப்பை யிழந்தமையாலே நக்கினரேயாவார்கள். இங்குப் பிரமசாரி, கிருகஸ்தன், வானப்பிரஸ்தன், சந்நியாசி என்னும் நாங்கு ஆச்ரமத்தாரே யல்லாமல் ஐந்தாவ தொருவனில்லை. ஒருவன் கிருகஸ்தாச்சிரமத்தை விடுவானாகில் அவன் வானப்பிரஸ்தாசிரம மாகிலும் யதியாசிரம மாகிலும் உடனே யடையவேண்டும்: அப்படியின்றி யாதோராச்சிரமத்தையும் அடையாம லிருப்பானாகில் அவனும் நக்கினனென்றே சொல்லப்படுவான். எவன் வேதம் விதித்த நித்திய கருமங்களைச் செய்யச் சக்தியுள்ளவனா யிருந்தும் செய்யாமல் விடுகின்றானோ அவன் அந்தநாளிலேயே பதிதனாகின்றான். ஆகிலும் பிராயச்சித்தத்தினாலே அவன் சுத்தனாகலாம். ஒருவன் யாதொரு ஆபத்துமில்லாம லிருக்க ஒரு பக்ஷகாலம் நித்தியகருமங்களை விடுவானாகில் அவன் விசேஷமாய்ப் பதிதனாகின்றான். அப்படிப்பட்டவன் மகாப்பிராயசித்தத்தினாலே சுத்தி யடையலாம், ஒருவருஷகாலம் எவன் நித்தியக்கிரியை செய்யாமல் விட்டானோ அவன் மகா பாதகமுள்ளவன். அவனைப்பார்த்தவன் அந்தத்தோஷம் நிவர்த்தியாகும் பொருட்டுச் சூரியதரிசனஞ் செய்யவேண்டும். அந்தமகாபாவியைத் தீண்டினால் உடுத்தவஸ்திரத்தோடு ஸ்நானஞ்செய்யவேண்டும். அந்தப்பாவிக்கோ யாதொரு பிராயச்சித்தமுமில்லை. தேவரிஷி பிதுர்பூதங்கள் எவன் வீட்டில் பூசிக்கப்பட வில்லையோ அவனைக்காட்டிலும் பாவி யுலகத்திலில்லை. எவனுடையவீடும்உடம்பும் தேவர்முதலானோருடைய இன்பமில்லாத பெருமூச்சினாலே கெட்டிருக்கின்றனவோ அந்தப்பாவியோடுகூட உட்காருதல் முதலான சேர்க்கையைச் செய்யலாகாது. அப்படிப்பட்ட பாவிகளோடு ஒருவருஷகாலம் ஸம்பாஷித்தல் க்ஷேமவிசாரணை செய்தல் கூடவிருத்தல் முதலானவைகளைச் செய்பவனுக்கு அவனோடு சமானமான பாவமே யுண்டாகும். அந்தமகாபாதகன் வீட்டிலுண்பதும் ஒரு படுக்கையிற்படுப்பதும் ஓரிடத்தில் கூடியிருப்பதுமாகிய விசேஷ சம்பந்தங்களைச்செய்பவன் உடனே அவனைப்போல் மகாபாதகியாவான்: அந்தணர்முதலிய நான்கு வருணத்தாரும் தங்களுக்குகுரிய தருமத்தை விட்டு இழிவான கருமங்களி லிருப்பாராகில் அவர்கள் நக்கினர் என்கிற பெயரையடைவார்கள். எவ்விடத்தில் நான்கு வருணத்தாருக்கும் அத்தியந்த ஸங்கரமுண்டாயிருக்கிறதோ அங்கே நன்னடக்கையுள்

ளவ ிருப்பது மிகக் கேட்டிற்குக் காரணமாகும். ஏனென்றால், ரிஷி தேவாதிகளைப் பூஜியாமற் புசிக்கிறவனோடு பேசினாலும் நரகமுண்டாகுமல்லவோ, ஆதலால் யோக்கியராயிருப்பவர்கள், இத்தப்பலவித நக்கினரோடு சம்பாஷணமுதலான சகல சம்பந்தங்களையும் எப்போதும விட்டிருக்கவேண்டும். தேவபிதுர்க்களைக் குறித்துச் செய்யுஞ்சிராத்தமும் இப்படிப்பட்ட நக்கினராலே பார்க்கப்படுமாயின் அவர்களுக்குப்பிரீதியை யுண்டாக்கமாட்டாது.

ஓ மைத்திரேயரே ! ஒருகதை கேட்டீரோ ? பூர்வகாலத்திலே சததனு என்று பிரசித்தனான ராஜா ஒருவனிருந்தான். அவனுக்குப் பத்தினி சயிப்பியை என்பவளொருத்தி தன்கணவனுக்கு உரிய தருமங்களையே முக்கியமாகக் கொண்டவளாயிருந்தாள். அவளோ மகாபதிவிரதை. சகலலக்ஷணங்களோடுங் கூடியவள். இப்படிப்பட்ட மனையாளோடேகூட அவ்வரசன் மிகுந்த மனோநிலமையுள்ளவனாய் ஜபங்கள், ஓமங்கள், தானங்கள், உபவாஸங்கள், அர்ச்சனைகள் முதலானவைகளினாலே தேவதேவனாய் எங்கும் நிறைந்தவனான ஸ்ரீஜனார்த்தனனை ஆராதித்துவந்தான். இப்படியிருக்க, ஒருகாலத்தில் அந்தத் தம்பதிகளிருவரும் கார்த்திகை மாதத்து ஏகாதசியில் உபவாஸமிருந்து கங்கா நதியின் தீர்த்தத்தில் ஒருமிக்க நீராடிக்கரையேறினார்கள். அப்போது அங்கே யொருபாஷண்டி எதிராகவரப்பார்த்து அந்தராஜாவின் பத்தினியானவள் அவனோடு பேசாமல் மவுனமாகவே யிருந்து அவனைப்பார்த்ததோஷம் போவதற்குச்சூரிய தரிசனஞ்செய்தாள். அவ்வரசனோ தனக்கு வில் வித்தைகற்பித்த ஆசிரியனுக்கு அப்பாஷண்டி சிநேகிதனென்கிற கவுரவத்தை முன்னிட்டுச் சற்று நேரம் அவனோடு ஸம்பாஷித்துக்கொண்டிருந்தான். பின்பு அவ்விருவருங்கூடி ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்குத் திருவாராதன முதலானவை செய்துவந்தார்கள். பின்பு காலமுறையிலே அவ்வரசன் மரணமடைய அவளும்அவனோடு உடன்கட்டையேறினாள். பின்பு அவ்வரசனானவன் உபவாஸ விரதத்திலே பாஷண்டசல்லாபஞ்செய்த அபசாரத்தினாலே நாயாகப் பிறந்தான். அந்த ராஜபத்தினியோ காசி ராஜாவுக்குப் புத்திரியாய்ப்பிறந்து சர்வலக்ஷண சம்பூர்ணையாய் மிகுந்த கல்வித் தேர்ச்சியு முடையவளாய்ப் பூர்வஜன்ம ஞானமுமுள்ள

வளாயிருந்தாள். அவளை அவளுடைய தகப்பனாகிய காசிராஜன் கலியாணஞ்செய்துகொடுக்க எத்தனப் படுகையில் அந்தப் பெண், தனக்குஇப்போது கலியாணம் வேண்டுவதில்லையென்று சொல்லித் தகப்பனுடைய முயற்சியைத் தடுத்துவிட்டாள். பின்பு அவள் தன்பர்த்தா நாயாயிருப்பதைத் திவ்விய ஞானத்தினலறிந்து, "விதிசை யென்கிற நகரத்திற்போய் நாயாயிருக்கிற தன் பர்த்தாவைக் கண்டு தினந்தோறும் அன்போடும் மரியாதையோடும் நல்ல உணவுகளைக் கொடுத்து வந்தாள். அந்த நாயானது அவள்கொடுக்கு முணவுகளை, உண்டு, வெகு சந்தோஷத்தினலே அவளுக்குத் தன் சாதியியல்பின்படி மிகப்பணிவான செய்கைகளைச் செய்து வந்தது. அதைக்கண்டு அந்த ராஜகன்னியானவள் மிக வெட்கமுற்றவளாய் அந்நாயை நோக்கிக் கும்பிட்டு, "ஐயா, மகாராஜாவே! நீர் விரததினத்திலே தீர்த்த ஸ்நானஞ்செய்தபின் ஒரு பாஷண்டியோடு தாட்சண்ணியத்தினற் பேசினீரே, அந்தப்பாதகத்தினலன்றோ இந்த ஈனமான நாய்ப்பிறப்பிற்பிறந்தது, உம்மடியாளாகிய எனக்கு வணக்கஞ்செய்கிறீர். இதை நீர் நன்றாய் நினைத்துக்கொள்ளும்" என்றுசொல்லி நினைப்பு மூட்டினாள்

இப்படி அவள் சொன்னதைக்கேட்டு அந்நாயுருவமான அரசன் நெடுநேரஞ் சிந்தித்து முன்ஜன்மத்து நினைப்பைக் கொண்டு மிகுந்த வெறுப்பையடைந்து அப்பட்டணத்தைவிட்டு வெளியிலோடி மலைத்தடத்தினின்றுங் கீழேவிழ்ந்து மரித்து நரிப்பிறப்பையடைந்தான். பின்பு அவ்விராசகுமாரிஞான திருஷ்டியினலே தன் புருஷனுக்கு நேரிட்ட இரண்டாம் பிறப்பையறிந்து கோலாஹல மென்கிற பருவதத்திற்குப்போய் நரியாயிருக்கிற தன்புருஷனைக்கண்டு முன்போலவே வணக்கத்துடனே "ஐயனே! நீர் சுனகமாயிருந்தபோது நான் பாஷண்ட சம்பாஷணத்தால் நேர்ந்ததைஉமக்கு நினைப்பு மூட்டினேன் அதை இப்போது நினைக்கிறீரா?" என்றுசொன்னாள். அதைக்கேட்டு அந்த நரிப்பிறப்புடைய வேந்தன் அப்பேச்சை சத்தியமென்று நினைத்து அக்காட்டிலே - இரையெடாமற் பட்டினியிருந்து உயிர்துறந்து, அந்த மனிதரில்லாக்காட்டிலேயே செந்நாயாகப்பிறந்தான். அப்போதும் அக்குற்றமற்றபெண் அங்கு சென்று, "நீர் செந்நாயன்று; மற்றை யாரென்றால், சததனுவெ

ன்கிற மகாராஜனல்லவோ? நாயாய் நரியாய் இப்படி யானீர்" என்று தன்கணவனுக்கு முந்திய ஜனனங்களை நினைப்பித்தாள். அரசனும் பூர்வஜனனங்களை நினைத்து உடலைவிட்டுக் கழுகாய்ப்பிறந்தான். அப்போதும் ராஜபத்தினி அவ்விடம்போய், "ஐயா! நீர் கழுகுசெய்யுஞ் செய்கைகள்செய்தது போதும், நீர் முன்பிறப்பிற் பாஷண்டனோடு உரையாடின பாபமன்றோ இப்படி செய்தது" என்றுசொல்ல, அவனும் அதை நினைந்து இறந்து காகமாகப் பிறந்தான். அதிலும் அப்பதிவிரதைகண்டு அவனைநோக்கி, "சகல ராஜாக்களும் வசப்பட்டு உமக்குப் பலிகொடுக்கப் பெற்றிருந்த நீர் இப்போது பலிபோஜனஞ்செய்கிற காகமானீரே இதை நினையும்" என்று ஸ்மரிப்பிக்கவே, அரசனும் ஸ்மரித்து மரித்துக்கொக்காகி, அச்சனனத்திலும் மனையாள் நினைப்புப்பூட்டப்பெற்று உயிர்விட்டு மயிலாய்ப்பிறந்தான். அப்போது அழகுசிறந்த அக்கன்னிகை அம்மயிலைத் தன்னிடத்திற் கொண்டுவந்து அதற்கு இன்பமான உணவுகளை அப்போதப்போது கொடுத்துப் போற்றிவளர்த்து வந்து தன் பிதாசெய்த அசுவமேதயாகத்தின் அவபிரத தீர்த்தத்திலே நீராட்டித் தானும்நீராடி மயிலாயிரா நின்ற அம்மகாராஜனுக்கு நாய்ப்பிறப்பு முதல் மயூரப் பிறப்பீறாக நேர்ந்த பிறப்புகளை நினைப்பித்தாள். அந்த வேந்தனும் தானெடுத்த ஜனனவரிசையைநினைத்துத் துயருற்றுத் தன் சரீரத்தைவிட்டு ஜநகமகாராஜாவுக்கு மகனாகப்பிறந்தான்.

இப்படியாகி அவன் வளர்ந்துவந்தபோது, அந்தப் பதிவிரதாசிரோமணி தனக்குக் கலியாணயத்தினம் செய்யும்படி தன் பிதாவைத் தூண்டினாள். அவ்வார்த்தையின்படி அந்தராஜா சுயம்வரங்கோடி, அச்சுயம்வரத்திற்குவந்த அநேக ராஜகுமாரர்களுக்குள்ளே அவ்விதேஹ ராஜகுமாரனை தன் கணவனையே அப்பெண்மணிவரித்து, அவனோடுகூட மறுபடியும் சகல போக பாக்கியங்களையும் அனுபவித்துக்கொண்டு வாழ்ந்திருந்தாள். அவ்வரசனும் தன்தந்தை சொர்க்கஞ் சேர்ந்தபின் அவ்விதேஹ ராச்சியத்திற்கு அரசனாகி, அநேகரைவென்று ஜயம் பெற்றுபல யாகங்களையுஞ்செய்து, பலதானங்களையும் வழங்கிப் புத்திரரையும் பெற்று நீதிப்படியே துரைத்தனம் நடத்திவந்து ஒருயுத்தத்திலே தருமவழியினாலேயே உயிரை விட்டான் அப்

போதும் அவனுடையபத்தினி வெகுசந்தோஷமாய் உடன் கட்டை யேறினள். பின்பு அவ்வரசன் அந்தத் தருமபத்தினியோடுகூடவே இந்திரலோகத்தையுங் கடந்துபோய்ச் சகல இஷ்டங்களும் பெறும்படியான மகா புண்ணிய லோகங்களையடைந்தான். இப்படி அந்தத் தம்பதிகள் முன் சொல்லியபடி மிகுந்த சுத்தியைப்பெற்றுப் பிரியாமலே அக்ஷயமான புண்ணியலோகம் பெற்றார்கள்.

ஓ பிராமணோத்தமரே! இப்படியாகப் பாஷண்டி சம்பாஷணத்தினலுண்டான பாபத்தையும், அசுவமேத யாகத்தின் அவபிரத ஸ்நானத்தினலுண்டான புண்ணியத்தையும் விவரித்தேன். ஆதலால், மகாபாவிகளான பாஷண்டிகளோடு பேசுவது முதலானவற்றை விடவேண்டும். மற்றக்காலங்களிற் சிறிதுசெய்தாலும் வைதிக அனுஷ்டான காலத்தில் விசேஷமாய் அதைவிடவேண்டும். யாகங்களில் தீக்ஷிதனயிருப்பவன் அதிலும் விசேஷமாய் விடவேண்டும். எவன்வீட்டில் ஒருமாதம் வைதிக கர்மலோபம் உண்டாகிறதோ, அவனைக்கண்டால் உடனே சூரியபகவானைப் பார்க்கவேண்டுமே, அப்படியிருக்க வேத சம்பந்தத்தையே முழுவதும் விட்டிருக்கிற பாஷண்ட சம்பந்தத்திற்குக் கேட்கவேண்டுமோ. அதிலும் பாஷண்டரோடு நேசித்து அவர் சோற்றை யுண்பதும், அவரைத்தன் வீட்டிலுண்பிப்பதும் வேதவாதங்களை இகழ்ந்து விரோதமாய்ப் பேசுவதுமான தீயகாரியஞ் செய்கிறவர்களுடைய சம்பாஷணைகூடியிருத்தல் முதலானவைகளைக் கனவிலுஞ் செய்யாமல் விட்டொழியவேண்டும். இன்னும் சொல்லுகிறேன் கேளும்; பாஷண்டிகளையும், தவிரத்தக்க காரியங்களைச் செய்கிறவர்களையும், பிடாலவிரதத்திருப்பவரையும், சடரையும், ஹைதுகர்களையும், பகவிருத்திகளையும் வாயாலுங்கூடப் பூசிக்கலாகாது, அதிபாவிகளும் துராசார முடையவருமான அந்தப் பாஷண்டருடைய சம்பந்தத்தை வெகுதூரத்தில் விட்டிருக்க வேண்டும்.

இப்படியாக வெகுவகைப்பட்ட நக்கினரையும் உமக்கு அறிவித்தேன். இவர்கள் பார்ப்பதனலேயே சிராத்தம் அழிந்துபோம். இவர்களுடைய சம்பாஷணத்தினலே அந்த நான்செய்த

புண்ணியம் நசிக்கும். இவரோடு ஒருதரஞ் சம்பாஷணையினு லேயே அந்தந்த நாட் புண்ணியங் கெடுமாதலால் அதைத்தவிரவேண்டும். கடைசியாய்ச் சொல்லுகிறேன் கேளும்:

வா௱ஂவஸாஂ ஜாடாயரண ஊளஜ்ஞவதாஂ வ்ரவெயெவ
ஜொவாஸிநா ஊவிஶுஸ்ஸவ நிராகிர்தாநாஂ|
தொயவ்ரதாந விதர்விஜ்ஞ ஸஹிக்ஷ்ர்தாநாஂ
ஸஹ்ராஷணாஊவி நரா நரகஂ வ்ரயாந்தி||

வீணுக்குச் சடைவளர்ப்பவரும், முண்டனஞ் செய்து கொள்பவரும், தேவாதி உபயோகஞ் செய்யாமலே சோற்றை யுண்பவரும், உள்ளும் புறமுஞ் சுத்தியற்றவரும், பிதுர்க்களுக்குப் பிண்டந்தண்ணீர்களிடுவதைத் தவிர்ந்தவர்களுமான அஸத்துக்களுடைய எவ்வித சம்பந்தமுடையவரும் நரகம்புகுவார்கள். ஸத்புருஷரோடு சேருகிறவர் மேன்மையான உலகங்களைப் பெறுவார்கள்.

பதினெட்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

மூன்றும் அம்சம்

சம்பூர்ணம்.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதேபாராசராயநம:

ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணம்

நாலாம் அம்சம் - ராஜவமிச சரிதங்கள்.

முதலாம் அத்தியாயம்

ககுத்துமி சரித்திரம்

பகவந்! யந்நரை: கார்யம் ஸாதுகர்மண்யவஸ்திதை:।
தந்மஹ்யம் குருணா க்யாதம் நித்யநைமித்திகாத்மகம்॥

மைத்திரேயர் வினவுகிறார். "சுவாமீ, ஆசாரியரே! சத்கருமஞ் செய்யப்புகுந்தவர்க்குச் செய்யத்தக்க நித்திய நைமித்திக ரூபமான கருமங்களின் சொருபத்தையும் வருணாச்ரம கிரமங்களையும் தேவரீர் அடியேனுக்கு அருளிச்செய்தீர்; இனி ராஜாக்களின் வமிசங்களைக் கேட்க விரும்புகிறேன்; கிருபை செய்து திருவாய் மலர்ந்தருள வேண்டும்" என்று சிஷ்யர் வேண்ட, குருவான பராசரமுனீந்திரர் அருளிச்செய்யலாயினர்:—

"மைத்திரேயரே! கேளும்; இந்த வைவஸ்வத மனுவமிசமானது மகாயாக கர்த்தாக்களும், மகாவீரரும், மகா சூரரும், மகாதீரருமான அநேக ராஜாக்களினாலே அலங்காரமுற்றது. இவ்வமிசத்தின் வரலாற்றைச் சகல பாபங்களும் நசிக்கும் பொருட்டு நீர் கேட்கக்கடவீர்.

சகல ஜகத்காரணரும் ஆதிமத்தியாந்த ரகிதரும் இருக்கு யசுஸ் ஸாமாதிமயருமான ஸ்ரீவிஷ்ணுபகவானுடைய மூர்த்த

ஸ்வரூபமாய் இரணிய கருப்பரென்கிற பெயரை யுடையவராய் இந்தப் பிரமாண்டத்தின் அதிபதியான பிரம்மா பூர்வத்தில் உண்டானாரன்றோ? அந்தப் பிரம்மாவின் வலக்கட்டை விரலிலிருந்து தக்ஷப்பிரஜாபதி பிறந்தார். தக்ஷருடைய புத்திரி அதிதி. அதிதியின் குமாரன் விவஸ்வானென்கிற சூரியன். அவன் குமாரன்மனு, மனுவுக்கு இக்ஷ்வாகு நிருகன், திருஷ்டன், சர்யாதி, நரிஷ்யந்தன் நாபாகன், திஷ்டன், கருசன், பிருஷத்திரன் என்று ஒன்பது மக்கள் பிறந்தார்கள். இவர்கள் பிறப்பதற்கு முன்னே அந்த மனு புத்திரனுக்காக மித்திராவருணனைக் குறித்து ஒரு இஷ்டிசெய்ய அதில் ஹோதாவின் தவறுதலினாலே இளையென்கிற கன்னிகை பிறந்தாள். அவள் மித்திராவருணர்களுடைய அனுக்கிரகத்தினாலே ஸுத்யும்னன் என்கிற ஆண்மகனாகிச் சிவனுடைய சாபத்தினாலே மறுபடியும் பெண்ணாகிச் சந்திரபுத்திரனான புதனுடைய ஆசிரம சமீபத்தில் திரிந்துகொண்டிருந்தாள். புதன் அவளிடத்திலே காமமுடையவனாகிப் புரூரவனென்கிற குமாரனைப் பெற்றான். அந்தப் புரூரவன் பிறந்தபின், மகா தேஜோவான்களான ரிஷிகள் பெண்ணாய்ப்போன ஸுத்யும்னன் மறுபடி ஆணாகவேண்டுமென்று, யாகமயனாயும், இருக்கு யசுஸ் சாமாதர்வணமயனாயும் மனோமயனாயும், ஞான விஞ்ஞானமயனாயும், அன்னமயனாயும், அமிருதமயனாயும் சர்வமயனாயும் இவையொன்று மாகாதவனாயும் ஷட்குண சம்பன்னனாயுமிருக்கிற யக்கிய புருஷனைக்குறித்து யாகஞ்செய்ய, அந்தயாகத்தில்பிரசன்னனான ஸ்ரீயப் பதியினுடைய அனுக்கிரகத்தினால் இளை மீண்டும் ஆண்பிள்ளையாய்ச் சக்தியும்னனென்னும் பெயரைப் பெற்றாள். அந்த சக்தியும்னனுக்கு உத்தலன், கயன், விதானன் என மூவர் பிறந்தார்கள். அந்தச் சக்தியும்னனோ முன்பு பெண்ணாயிருந்ததனாலே இராச்சியம்பெறவில்லை. ஆனாலும், வசிஷ்டமகாமுனியின் வசனத்தின்படி அந்தச் சுத்தியும்னனுக்கு அவன் பிரா பிரதிஷ்டானமென்றுநகரத்தைக் கொடுத்தான். அவனும் அதை யாண்டுகொண்டிருந்து அந்நகரத்தைப் புரூரவனுக்குக் கொடுத்தான் பிருஷத்திரனென்பவன் ஒருக்கால் குருவாகிய வசிஷ்டருடைய பசுக்களைக் காத்துக்கொண்டிருக்கையில், இரவில் அப்பசுக்கூட்டத் திடையிற் புகுந்த புலியைக்கொல்லப் போய்ப் பிசகிப் பசுவைக்கொன்றதனால், குருசாபமிடப்பெற்று

சூத்திரனாயினான். கருபனிடத்திலிருந்து கரூசதேசத்தைக் காத்துவந்த மகா பராக்ரமவான்களான க்ஷத்திரியர் பிறந்தார்கள். திருஷ்டனென்பவனுக்கு நாபாகன் பிறந்தான். அவனுக்குப் பலந்தன் பிறந்தான். பின்பு அந்த நாபாகன் தன்செய்கையில் தாழ்ந்ததனாலே வைசியனானான். அந்தப் பலந்தனனுக்கு மகன் மிகப்புகழ்பெற்ற வச்சப்பிரீதி யென்பவன். வச்சப்பிரீதிக்கு மகன் பிராம்சு பிராம்சுவுக்கு மகன்பிரசாபதி. அவனுக்கு கனிமித்ரன், அவனுக்குஞ் சக்ஷுஷன், சக்ஷுஷனுக்கு அதிபல பராக்கிரமசாலியான விமிசன்; அவனுக்கு விம்சகன், அவனுக்குங் கனிநேத்திரன், அவனுக்கு அதிவிபூதி, அவனுக்கு மகாவீரனான கரந்தமன், அவனுக்கு அவிக்ஷித்து, அந்த அவிக்ஷித்துக்கு மிகுந்த சவுரியதைரியாதி குணங்களுள்ள மருத்தனென்னும் புத்திரனுண்டானான். இம்மருத்தனைப்பற்றி இரண்டுபாட்டுகள் இப்போதும் வழங்குகின்றன. அவைகளாவன, "இவ்வுலகத்தில் மருத்தனுடைய யாகத்தைப்போலே யாருடைய யாகமிருந்தது? அந்த யாகத்திற்கு வேண்டுங் கருவிகளெல்லாம் செம்பொன்னாற் செய்யப்பட்டு விளங்கின. அந்தயாகத்திலேசோமபானத்தினாலே இந்திரனும், தக்ஷிணைகளினாலே அந்தணரும் உடம்பு தெரியாதிருக்கும்படி களித்தார்கள். அன்றியும் அதில்வாயுக்களே உணவுகளைப் பரிமாறுகிற வேலைக்காரரானார்கள். தேவரெல்லோரும் சபையாரானார்கள்."

அந்தமருத்தன் சக்கரவர்த்தியாயிருந்து நரிஷ்யந்தனென்னுங் குமாரனைப்பெற்றான். அந்த நரிஷ்யந்தனுக்கு மகன் தமன்; தமனுக்கு மகன் ராஜவர்த்தனன்; ராஜவர்த்தனனுக்கு சுவிருத்தி; சுவிருத்திக்குக் கேவலன்; கேவலனுக்குச் சுருதி; அவனுக்கு நரன்; அவனுக்குச் சந்திரன்; அவனுக்குக் கேவலன்; அவனுக்குப் பந்துமான்; அவனுக்கு வேகவான்; வேகவானுக்குப் புத்திரன் புதன் அவனுக்குத் திருணபிந்து; அவனுக்கு இலிபிலை யென்று ஒரு பெண்பிள்ளை பிறந்தாள்; அந்த திருண பிந்து மகாராஜனை அலம்புசை யென்கிற அப்ஸரசு விரும்பிப்புணர்ந்து விசாலனென்கிற மகனைப்பெற்றாள். அவன்றான் வைசாலியென்கிற நகரத்தை யுண்டாக்கினவன்; விசாலனுக்கு ஹேமசந்திரனென்னும் புத்திரனுண்டானான். அவன் மகன் சந்திரன்; அவனுக்குமகன் தூமிராக்ஷன்; அவனுக்கு

ஸ்ருஞ்சயன்; ஸ்ருஞ்சயனுக்குச் சகதேவன்; அவனுக்குக் கிருசாசுவனென்பவன் பிறந்தான் அந்த கிருசாசுவனுக்குச் சோமதத்தனென்னும் புத்திரன் பிறந்து, பத்து அசுவமேதயாகங்களைச்செய்தான். அவனுக்குக்குமாரன் ஜனமேஜயன். ஜனமேஜயனுக்குச் சுமதி. இவர்களெல்லாரும் வைசாலி நகரத்தையாண்ட ராஜாக்கள். இவர்களைப்பற்றி ஒரு சுலோகம் வழங்கி வருகின்றது; அதாவது: "வைசாலி நகரத்தையாண்ட ராஜாக்கள்யாவரும் மூலபுருஷனை திருணபிந்து மகாராஜனுடைய அனுக்கிரகத்தினாலே தீர்க்காயுசு உள்ளவர்களாயும் மகாத்துமாக்களாயும் வீரத்தன்மை யுடையவர்களாயும் மிகவுந் தருமசீலராயு மிருந்தார்கள்.

இனி சர்யாதி யென்பவனுக்கு சுகன்னியை என்றொருமகளுண்டானாள். அவளைச் சியவனரென்று மிகப் புகழ்பெற்ற மகாமுனிவர் கலியாணஞ்செய்துகொண்டார். அன்றியும் அந்தச் சர்யாதிக்கு ஆனர்த்தனென்றொரு மகனுமுண்டானான். மேற்குக் கடற்கரையில் அவனாண்ட தேசத்திற்கு ஆனர்த்தமென்கிற பெயர்வழங்கிற்று. அவனுக்கு ரேவதனென்கிற குமாரனுண்டாகிக் குசஸ்தலியென்கிற நகரத்திலிருந்துகொண்டு அந்த ஆனர்த்தராச்சியத்தை யாண்டுவந்தான். அந்த ரேவதனுக்கு நூற்றுவர் மக்களுண்டானார்கள். அவர்களுக்கெல்லாம் மூத்தவன் தருமாத்துமாவான கருத்துமி என்பவன்: அவனுக்கு ரைவதனென்கிற பெயரும் வழங்கும். அவனுக்கு ரேவதி என்கிற புத்திரி யொருத்தி பிறந்தாள். அந்தக் கன்னிகையை யிட்டுக்கொண்டு அவ்வரசன் இவளை யாருக்குக் கொடுக்கலாம் என்று கேட்கும் பொருட்டு பிரமலோகத்துக்குச் சென்றான். அவ்வளவில் ஹாஹா, ஹூஹூ என்கிற கந்திருவரிருவர் பிர்மாவின் சபையில் அதிதானமென்று சொல்லப்பட்ட திவ்விய சங்கீதத்தைப் பாடிக்கொண்டிருந்தார்கள். அது, சித்திரை, தக்ஷிணை, வார்த்திகை என்கிற மூன்று மார்க்கங்களின் பரிவிர்த்தங்களாலே சுற்றிக்கொண்டு வருவதை அநேக யுககாலங் கேட்டுக்கொண்டிருந்தும் அவ்வரசன் அவ்வளவு பெரியகாலத்தை ஒரு முகூர்த்தகாலம்போல் நினைத்தான். பின்பு அந்தக்கீதமுடிந்தவுடனே சதுர்முகபகவானை வந்தனஞ்செய்து அந்தரைவதமகாராஜன், "இக்கன்னிகைக்கு

யோக்கியமான வரன்யார்?" என்று வினவினன்; அந்தப் பிரம்மாவானவர் "நீ நினைத்திருக்கிற வரன்களைச் சொல்" என்று நியமிக்க, அவன் மறுபடியும் அவரைத் தொழுது தான் நினைத்திருந்த சிலருடைய நாமங்களைச் சொல்லி, "சுவாமீ! இவர்களிலேயாருக்கு அடியேன் இந்தக் கன்னிகையைக் கொடுக்கலாம்? அவனை அருளிச்செய்ய வேண்டும்" என்று கேட்டான். பின்பு அக்கமலாஸனன் சிரசைக் கொஞ்சம் வணங்கிக்கொண்டு புன் சிரிப்போடு, "ஓ அரசனே! நீ யாரை நினைத்தாயோ அவர்களுடைய அவர்பிள்ளை, பிள்ளைகளுடையசந்ததிகளும்இப்போது பூமியிலில்லை. நீ சங்கிதங்கேட்டுக்கொண்டிருக்கையிலேயே அநேகயுகங்கள் கழிந்தன. அது உனக்குத் தெரியாது. இப்போது பூலோகத்திலே வைவச்சுதமனுவந்தரத்திலே இருபத்தெட்டாவது சதுர்யுகம் முடியக்காத்திருக்கிறது. கலியுகம் கிட்டியிருக்கிறது. இப்போது பூர்வகாலத்தாருக்குள்ளே நீயொருவனேயிருப்பதனாலே இக்காலத் தாரான யாருக்காகிலும் இக்கன்னிகையை நீயொருவனாகவே கொடுக்கவேண்டும். இப்பொழுது உன்னுடைய புத்திரர் மித்திரர் களத்திரங்கள் மந்திரிகள் பந்துக்கள் ஏவலாட்கள் சேனைகள் பொக்கிஷங்கள் முதலானவற்றின் பெயர்கூட இல்லாமல் காலபேதத்தினால் ஒழிந்துபோயின" என்று உரைக்கக்கேட்டு அவ்வேந்தன் மிகபிரமித்துப்போய் வாய்குளற அத்தேவனை நமஸ்கரித்து "சுவாமீ! இப்படியானால் அடியேனுக்குக் கதி யென்ன? இக்கன்னிகையை யாருக்குக் கொடுப்பேன்" என்று கேட்க ஸர்வலோக குருவான அந்தச் சதுர்முகபகவான் முடிவணங்கிக் கைகளைக்கூப்பிக்கொண்டு அருளிச்செய்யலாயினர்.

கேளாய் அரசனே! அஜனும் ஸர்வமயனுமிருக்கிற எனுக்கு ஆதிமத்தியம் அந்தம் என்கிற இம்மூன்றையும், யானும்மற்றவரும் அறியோமோ, அப்படியே பரமேச்சுரனை எவனுடைய ஸ்வரூபத்தையும் மேலான பிரபவத்தையும் பலத்தையும் அறியோமோ, கலாமுகூர்த்தாதிமயமான காலமானது பரமபதமென்று சொல்லப்பட்ட எவனுடைய திரிபாத்விபூதியை மாற்றமாட்டாதோ, உற்பத்தி நாசங்களில்லாதவனும் சர்வசரீரகனும் கர்மவச்யமான நாமரூபங்களில்லாதவனும் என்றும் ஒருபடியே யிருக்கிறவனுமுள்ள எவனுடைய குரோத அம்

சத்தினாலே ருத்திரன் சங்காரகர்த்தாவாக ஆனானே, எந்தப் பரம புருஷன் எங்களிருவர்க்கு மிடையிலே ஸ்திதிகர்த்தாவாக அவதரித் தெழுந்தருளி யிருக்கிறானோ, எவன் தன் அம்சத்தி னாலே என்னில் ஆவிர்ப்ப வித்துச் சிருஷ்ட்டிக்கிறானோ, தானே புருஷஸ்வரூபியாயிருந்து ரக்ஷிக்கிறானோ, ருத்திரனிடத்தில் அம்சாவிர்பாவத்தினாலே யிருந்து சர்வத்தையுஞ் சங்கரிக்கி றானோ எவன் இந்திரன் முதலானோருடைய ரூபத்தினாலேஉலகத் தைக் காத்தருளுகிறானோ, சூரிய சந்திரரூபியாகி இருளைப்போக் குகிறானோ அக்கினிரூபமாகிப் பாகத்திற்கு உபயோகமாகிறானோ, பூமிரூபியாகி எல்லாவற்றையுஞ் சுமக்கிறானோ, வாயுரூபியாகி யாவற்றையும் அசைக்கிறானோ, தண்ணீருஞ்சோறுமாகி உலகத் தின் திருப்த்திகாரண மாகிறானோ, ஆகாசரூபியாயிருந்துசகல த்துக்கும் இடங்கொடுக்கிறானோ, எவன் சகலத்தையும் தன்னை யும் தானேஸ்ருஷ்டிக்கிறானோ, எவன் சமஸ்தத்தையும் தன்னை யும் தானே பரிபாலிக்கிறானோ, எவன் இதரர்களையுந் தன்னையும் தானே சங்கரிக்கிறானோ, எவன் இந்தச்சிருஷ்டி ஸ்திதி சங்கார கர்த்தாக்களாகிய மூவர்க்கும் சிருட்டிக்கக்படுவனவும் ரக்ஷிக் கப்படுவனவும் சங்கரிக்கப்படுவனவுமான மூன்றுக்கும் வேறாய் விகாராதிகளில்லாமல் விளங்குகிறானோ, எவனிடத்திலே உலக மெல்லா மிருக்கின்றனவோ,எவன் ஸகலலோக சொரூபியா யிரு க்கிறானோ, எவன் எல்லாவற்றிற்கும்முதலாயிருக்கிறானோ எவன் இவ்வுலகத்திலெலங்குமிருக்கிறானோ, அந்தச் சர்வேசுவரனான ஸ்ரீவிஷ்ணுபகவான் இப்போது பூலோகத்தில் தனது அமிசத் தினாலே ஒரு திருவவதாரஞ் செய்திருக்கிறான்.

முன்பு உன்னுடைய ராஜதானியான குசஸ்தலியானது இப்போது யாதவராஜாக்கள் வாசஞ்செய்யப்பெற்று, அமரா வதியென்கிற தேவநகரம்போலே மிகவும் ரமணீயமாய் துவா ரகையென்கிற திருநாமத்தோடு விளங்காநிற்கிறது. அதில் அந்த எம்பெருமான் ஆதிசேஷன் அமிசத்தினால் அவதரித்து "பலதேவன்" என்னுந் திருநாமத்தோ டெழுந்தருளி யிருக்கி றான். ஓ அரசனே! அந்தமா மனுஷியனுக்கு உன்னுடைய புத் திரியைப் பத்தினியாகச் சமர்ப்பிக்கக் கடவாய். உனக்கு இவர் மகாசிலாக்கியமானவரன். இந்த உன்புத்திரியும் பெண்களுக்கு ஒரு ரத்தினம்போன்றவள். ஆதலால் இருவர்க்கும் பொருத்தம்

மிகநன்றாயிருக்கின்றது. என்று பிரமதேவராலே நியமிக்கப் பட்டு, அந்தராஜாவானவன் பூலோகத்துக்குவந்து பூமியிலுள் ளவர்கள் மிகக் குறுகிய வடிவும் அற்பமான தேஜசும் அற்ப மான ஞானசத்திகளு முடையவர்களா யிருப்பதைக்கண்டு அதி சயப் பட்டுக்கொண்டே துவாராகாபுரியாயிருக்கிற அந்தக் குச ஸ்தலிபுரிக்குப்போய் ஸ்படிகபர்வதம்போலே விளங்குகிற அந்த ஸ்ரீ பலராமனுக்குத் தன்கன்னிகையைச் சமர்ப்பித்தான். தால த்துவசரான அந்தப்பலராமன் அக்கன்னிகையைத் திருவுளம் பற்றி அவள் அதிக உயரமாயிருந்தபடியினாலே தம்முடைய ஆயுதமான கலப்பையினாலே வணக்கியருள அந்தப் பொற்கொடி யானவள் அவர் திருவளத்திக்கு ஏற்ற பிரமாணமுடையவளாய் வேறு கன்னிகைபோல் ஆய்விட்டாள்.

தாம் ரேவதீம் ரைவதபூபகந்யாம்
ஸீராயுதோ௨ஸௌ விதிநோபயேமே।
ஊட்வா ச கந்யாம் ஸ ந்ருபோ ஜகாம
ஹிமாலயம் வை தபஸே யதாத்மா॥

பின்பு அந்த ஸ்ரீபலபத்திரர் அந்த ரேவதியைத் திருக்கலி யாணம் பண்ணிக்கொண்டு லோக சம்ரக்ஷணஞ் செய்தருளிக் கொண்டிருக்க அந்தக் ககுத்மி மகாராஜனும் அடியேன் தன் யனானேனென்று மகிழ்ந்து தவஞ்செய்யும்பொருட்டு ஹிமவத் பருவத்திற்குப் போய்ச்சேர்ந்தான்.

முதல் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இரண்டாம் அத்தியாயம்

சசாத, ககுத்ஸ்த, மாந்தாதா, சௌபரி, இவர்களுடைய சரிதம்

யாவத்து ப்ரஹ்மலோகாத் ஸ ககுத்மீ ரைவதோ
நாக்யச்சதி தாவத் புண்யஜநஸம்ஜ்ஞா ராக்ஷஸா
ஸ்தஸ்ய புரீம் குசஸ்தலீம் நிஜக்நு:॥

அந்தக் ககுத்மி மகாராஜன் பிரமலோகத்திலிருந்து வாராமலிருக்கையில் புண்ணியஜனர் என்கிற ராக்ஷசர் அவனு

டைய குசஸ்தலி பட்டணத்தை அழித்தார்கள், அதிலிருந்த அவன் தம்பிமாரெல்லாம் அந்த ராக்ஷசருக்குப் பயப்பட்டு நாற்றிசைகளிலும் ஓடிப்போனதனால் அந்தக் குலத்தரசர் எவ்விடத்திலும் பரவியிருந்தார்கள்: விருஷ்டனென்பவனிடத்திலிருந்து வார்ஷ்டகம் என்கிற ராஜகுலமுண்டாயிற்று. நாபாகனென்பவனுக்கு குமாரன் நாபாகனென்றே பெயர்பெற்றிருந்தான். அவனுக்கு அம்பரீஷன், அம்பரீஷனுக்கு, விருபன், விருபனுக்குப் பிரஷதசுவன் பிறந்தான். அவனுக்கு ரதீதரன் உண்டானன். இவன் விஷயத்திலொருசுலோகம் வழங்கும். அதாவது ரதீதர கோத்திரத்திற் பிறந்தவர்கள் க்ஷத்திரியராயிருந்தாலும் அங்கிரசு என்கிற பிராமணரிஷி சம்பந்தத்தினாலும் தபோபலத்தினாலும் பிராமணருமாகி க்ஷத்திரிய சம்பந்தமுள்ள பிராமணரென்றுபெயர்பெற்று விளங்கினார்கள். வைச்சுதமனுவானவர் தும்மும்பொழுது அவர் மூக்கினின்றும் இக்ஷ்வாகு என்கிற புத்திரன் ஜனித்தான். அவனுக்கு நூறுமக்களுண்டு. அவர்களிலே விகுக்ஷி நிமி தண்டன் என்பவர்கள் முக்கியமானவர்கள். சகுனிமுதலிய ஐம்பது பிள்ளைகள் உத்தராபதம் என்கிற வடநாட்டின் அரசரானர்கள். நாற்பத்தெட்டுபேர் தக்ஷிணபதம் என்கிற தென்னுடை யாண்டுவந்தார்கள். அந்த இக்ஷ்வாகு மகாராஜன் அஷ்டகையிலே புதிதாய் மாமிசத்தைச் சம்பாதித்துக் கொண்டுவரும்படி விகுக்ஷி யென்பனுக்குக் கட்டளையிட்டான். அந்த விகுக்ஷியும் தகப்பனுக்கிணையைச் சிரமேற்கொண்டு, காட்டுக்குப்போய் அநேக மிருகங்களைக்கொன்று மிகவுமிளைப்படைந்து பொறுக்கக்கூடாத பசியினலே அவற்றுள் ஒருமுயலைத் தின்றுவிட்டு மற்ற மாமிசங்களைச் கொண்டுவந்து தகப்பனுக்கு அறிவித்தான். அவ்வரசனும் அவைகளை புரோக்ஷிக்கும்பொருட்டுத் தன் குலகுருவான வசிஷ்டமா முனிவரை வேண்ட, அம்முனிவர் அப்படியேபோய் அவைகளைப்பார்த்து அரசனைநோக்கி, "அரசனே! போதும். போதும், இவ்வசுத்த மாமிசம் ஏதுக்கு? துராத்மாவான உன்மகன் இவற்றுளொரு முயலின் மாமிசத்தை யுண்டதனலே மற்றெல்லா மாமிசங்களும் அசுத்தமாய் கெட்டுப்போயின" என்று சொன்னர். அதனலே அந்த விகுஷிக்குச் சசாதன் என்று நாமதேயமுண்டாயிற்று. இப்படி குருசொல்லக்கேட்டு இக்ஷ்வாகுவும் தன்மகனுகிய அந்த விகுக்ஷியைத் தள்ளிவிட்டான். தந்தை இறந்தபின் அந்தச்

சசாதன் ராஜாவாகிப் பூமிமுழுதையும் தருமநீதிகள் பிசகாமல் ஆண்டுவந்தான்.

அந்தச்சசாதனுக்குப் புரஞ்சயனென்கிற மகன்பிறந்தான். அந்தப் புரஞ்சயனுக்குப் பின்வருங்காரணத்தினாலே கருத்ஸ்தனென்னும் ஒருபெயர் உண்டாயிற்று. அதாவது திரேதாயுகத்திலே தேவர்க்கும் அசுரர்கும் கொடிய யுத்தமுண்டாகி, அதில் மகா பலவான்களான் அசுரராலே தேவர் வெல்லப்பட்டவராகி பகவானான ஸ்ரீ விஷ்ணுவை ஆராதித்தார்கள். ஆதிமத்தியாந்த ரகிதனும்ச சகலத்துக்கும் ஆதாரபூதனை ஸ்ரீமந்நாராயணன் அந்தத் தேவதைகளுக்குப் பிரசன்னனாகி அவர்களை நோக்கி, "ஓதேவதைகளே! உங்களுடைய கருத்தையறிந்தேன், நீவிர் அஞ்சின்; நான் பூமியில் சசாதனுடைய குமாரனாகிய புரஞ்சயனென்னும் க்ஷத்திரிய சிரேஷ்டனுடைய சரீரத்திலே அம்சத்தினாலே பிரவேசித்து அவ்வசுரரைச் சங்கரிப்பேன்; ஆனதனாலே நீங்கள் அந்தப் புரஞ்சயனை உங்களுக்குச் சகாயமாய் யுத்தத்துக்கு வரும்படி முயற்சிசெய்யுங்கள்" என்று அருளிச்செய்தார்.

இதைக்கேட்டு, அமரரெல்லாம்ஸ்ரீயப்பதியை யடிதொழுது விடைபெற்றுப் புரஞ்சியனிடம் வந்து அவ்வரசனைப் பார்த்து "ஓ ராஜசிரேஷ்டனே! சத்துருக்களை வெல்ல முயன்றிருக்கிற எங்களுக்கு நீ சகாயஞ் செய்யவேண்டு மென்று பிரார்த்திக்கிறோம். உன்னிடத்திற்கு இப்படி வேண்டிவந்த எங்களுக்கு நீ மறுத்துச்சொல்லாமல் எங்கள் பிரார்த்தனையை நிறைவேற்ற வேண்டும்" என்றனர். அதுகேட்டு அந்த மகிபாலன் "ஓ தேவதைகளே! உங்களுக்கு நான் துணை செய்யவேண்டுமானால் உங்களுக்கு அரசனும், நூறு அசுவமேதஞ் செய்ததனாலே மூவுலகங்களையும் ஆளும்படியான பாக்கியமுள்ளவனுமான இந்திரன் எனக்கு வாகனமாகவேண்டும். அவனது தோளின்மேலேறிக்கொண்டால் அவ்வசுரரோடு நான் போர்செய்யமாட்டுவேன்" என்றனன். அதைத் தேவர்களெல்லாம் அங்கீகரிக்க, தேவேந்திரன் விருஷப ரூபியானான். பின்புஅப்புரஞ்சயன் அந்தவிருஷபத்தின் முசிப்பின்மேல் அதிக சந்தோஷத்தோடு ஏறிக்கொண்டு, சராசரங்களுக் கெல்லாம் குருவாயும் ஷட்குண சம்பன்னனுமிருக்கிற ஸ்ரீ அச்சுதனுடைய தேஜசினாலே பூரிக்கப்

பட்டவனாய், அந்த அசுரர் யாவரையும் எளிதிலேசங்கரித்தான்' விருஷபத்தின் [ககுத்] முசுப்பின்மேல் [ஸ்த] ஏறியிருந்ததனாலே அவனுக்குக் ககுத்ஸ்தன் என்கிற பெயருண்டாயிற்று. அந்தக் ககுத்ஸ்த மகாராஜனுக்கு அனேனசு என்கிற குமாரன் உண்டானான். அவனுக்குப் பிருது பிறந்தான், பிருதுவுக்கு விஷ்டராசுவன் ஜனித்தான். அந்த விஷ்டராசுவனுக்கு யுவனாசுவனென்பவன் உண்டானான். அவன் சந்திராமிசையிற் பிறந்ததனால் அவனுக்குச் சாந்திர னென்றும்பெயருண்டு. அந்தச் சாந்திரனுக்குச் சாபஸ்தியென்பவன் குமாரன். அவன் சாபஸ்தி என்கிற ஒரு மகாநகரத்தை ஏற்படுத்தினான். அவனுக்கு பிருகதசுவன் பிறந்தான். அவனுக்குக் குவலயாசுவன் பிறந்தான். அவன் ஸ்ரீவிஷ்ணு தேஜோ பலம்பொருந்தினவனாய் உதங்க மகரிஷிக்குப் பகைவனா யிருந்த துந்து என்கிற அசுரனைத் தன் இருபத்தோராயிரம் புத்திரரோடு கூடிச்சென்றுகொன்றதனால் துந்துமாரன் என்கிறபெயரை யடைந்தான்.

அப்புத்திரரில் திருடாசுவன், சந்திராசுவன், கபிலாசுவன், என்னு மூவர்தவிர மற்றை யாவரும் அவ்வசுரனுடைய மூச்சாகிய நெருப்புக்காற்றினால் வெந்துபோனார்கள். அவர்களுக்குள் திருடாசுவனுக்கு ஹரியசுவன் பிறந்தான். அவனுக்கு நிகும்பன் நிகும்பனுக்கு அமிதாசுவன், அவனுக்குக் கிருசாசுவன், அவனுக்கு பிரசேனசித்து, பிரசேனசித்துக்கு யுவனாசுவன் பிறந்தான். இந்த யுவனாசுவன், நெடுநாள் புத்திரனில்லாமைபற்றி வெறுப்படைந்தவனாய் முனிவருடைய ஆச்சிரமமண்டலத்திலேயே திரிந்து கொண்டிருக்க, அங்கிருந்த ரிஷிகள் அவன்மேல் கிருபைகூர்ந்து புத்திரனுண்டாகும்படி ஒரு யாகஞ்செய்தார்கள். அந்தயாகமானது நள்ளிரவில் முடிந்தவுடனே அத்தவசிகளெல்லாம் மந்திர ஜபத்தினாலே பரிசுத்தமாக்கப்பட்ட ஒரு ஜலகலசத்தை யாக வேதிகையினடுவில் வைத்துவிட்டு நித்திரைசெய்துகொண்டிருந்தார்கள். அப்படியிருக்கையில் அவ்வரசன் அதிக தாக மூள்ளவனாய் அங்குவந்து அம்முனிவர்களை எழுப்ப அஞ்சி அளவற்ற மகத்துவமுள்ள மந்திரங்கள் ஜெபிக்கப்பெற்றுவிளாங்காநின்ற அக்கலச ஜலத்தைப்பானஞ்செய்துவிட்டான். விடிந்தவுடனே அம்முனிவரெழுந்திருந்து, "இக்கலசத்து நீரை யார்குடித்தார்? அதை யுவனாசுவனுடைய பத்

திரிகுடிப்பாளாயின் மகாபல பராக்கிரமாதிகளுள்ள புத்திர னைப் பெறுவாளே? ஐயோ! யார் இதை நாசஞ்செய்தார்கள்? என்று கேட்க, அவ்வரசன் "சுவாமிகளே! அடியேன் தாகம் பொறுக்கமாட்டாமல் இதைக் குடித்துவிட்டேன். இதன் மகத் துவம் எனக்குத் தெரியாமற் போயிற்று" என்றனன். இப்படி யிருக்க அவ்வரசனுடைய வயிற்றிலே நாளேறவேறக் கருப்பம் வளர்ந்துகொண்டு வந்தது. மாதங்கள் பூர்ணமானவுடனே அந் தக் கருப்பமானது அவ்வரசனுடைய வயிற்றை வலக்கட்டை விரலினாலே கிழித்துக்கொண்டு வெளியில் வந்தது. அரசனோ மரணமடைந்தான். இவ்விதமாகக் குழந்தை பிறந்தவுடனே அம் முனிவர்கள் கூடி, "பிறந்த இக்குழந்தையார் முலையை உண்ணும்" என்று சொன்னார்கள். அத்தருணத்தில் அங்கே தேவேந்திரன் [மாம்தாதா] என்னைத் தாயாகவைத்து முலை யுண்ணும்" என்றுசொல்லித் தன்பவித்திரவிரலை அக்குழந்தை யின் வாயிற்கொடுக்க, அப்பிள்ளை அவ்விரலினின்று சொரிந்த அமிருதத்தையுண்டு ஒரே நாளில் வளர்ந்தது, இந்திரன் "மாந் தாதா"என்றதனாலேஅந்தராஜகுமாரனுக்கு மாந்தாதா என்று நாமதேயமுண்டாயிற்று. அந்தமாந்தாதாவானவன் சக்கரவர்த் தியாகிச் சகலமான பூமண்டலத்தையும் ஆண்டு வந்தான். இவ னைப்பற்றி ஒரு சுலோகம் உண்டு. அதாவது, "எவ்வளவிலே சூரியன் உதமாகிறானோ, எவ்வளவில் அஸ்தமயமாகிறானோ, இவ் வெல்லைகளுக்கு உட்பட்ட பூமண்டலமுழுவதும் மாந்தாதாவின் ராச்சியமாயிற்று" என்பதாம்.

அந்த மாந்தாதா சசபிந்து வென்பவனுடைய மகளாகிய இந்துமதி யென்பவளைக் கலியாணஞ் செய்துகொண்டு அவ ளிடத்தில் புருகுச்சன், அம்பரீஷன், முசுகுந்தன், என்கிற மூவரை யும், ஐம்பதுபெண்பிள்ளைகளையும் பெற்றான். அக்காலத்திலே ரிக்குவேத மறிந்தவரான சவுபரியென்னு முனிவர் தண்ணீரில் முழுகிப்பன்னிரண்டுவருஷகாலம் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்தார். அந்தத்தண்ணீரிலே சம்மதனென்கிற மீனொன்று மிகப் பெரிய ரூபமுள்ளதாய், பிள்ளைகள்பெண்கள் பேரன்மார்களாகிய தன் கிளைகளநேகம் முன்னும்பின்னும் பக்கங்களிலும் சிறகுகளிலும் விலாவுகளிலும் வாலிலும் தலையிலும் ஏறி ஓடிவிளையாடிச் சஞ் சரித்துக்கொண்டிருக்கப்பெற்று, அவைகளைப்பிரியாமலே எப்

போதும் மிகுந்த சந்தோஷமுள்ளதாய் அம்முனிவர்க்கு எதிரிலேயே திரிந்துகொண்டிருந்தது. அந்த மகரிஷியோ தவத்திலிருந்த மனதின் ஒருமைப்பாடு குலைந்து, அந்த மச்சம் பிள்ளைகளோடுகூடி யனுபவிக்கிற சந்தோஷ விலாசத்தைக் கண்டு, "ஓ! இந்த மீன் விரும்பத்தகாத ஈனமான பிறப்பிற் பிறந்ததானாலும் மகா பாக்கியமுள்ளது; ஏனென்றால் புத்திர பவுத்திராதிகள் விளையாடிக் கொண்டிருக்க அவற்றோடுபிரியாமற் சஞ்சரித்துக்கொண்டு மகாநந்தத்தை யனுபவிக்கிறதன்றோ, இதைப் பார்க்க நமக்குஎவ்வளவு ஆசையுண்டாகிறது, ஆதலால்நாமும் இப்படியாவதற்காக முயலவேண்டும்" என்றுஆலோசித்து, அத் தடாகத்தினின்றும்வெளியில் வந்து சந்தானத்திற்காகக் கலியாணம் பண்ணிக்கொள்ளவேண்டுமென்று மாந்தாதாவினிடத்திற்கு வந்தார்.

இவர் வந்தசெய்தி கேட்டவுடனே அவ்வரசன் எதிர்கொண்டுவந்து, அர்க்கிய முதலான வுபசாரங்களினால் நன்றாய்ப் பூசித்து, ஆசனங்கொடுக்க, அம்முனிவர் அதிலுட்கார்ந்து, அரசனை நோக்கி "ஓ அரசனே! நான் விவாகஞ் செய்துகொள்ள விருப்ப முற்றிருக்கிறேனாதலால் நீர் எனக்குக் கன்னிகாதானஞ் செய்யவேண்டும், என்னுடைய வேண்டுதலை வீணாக்கவேண்டாம். ககுத்ஸ்த வமிசத்தாரிடத்துவந்த யாசகர் தங்களிஷ்டத்தைப்பெறாமற் போனதில்லையன்றோ? இவ்வுலகத்தில் மற்றுமநேக ராஜாக்களிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்குங்கன்னிகைகள் உண்டு. ஆகிலும்யாசிப்பவருடைய இஷ்டத்தை நிறைவேற்றும் விரதமுடையது உமதுகுலமாகையாலே மிகச்சிலாக்கியமென்று உம்மிடம்வந்தேன். உமக்கு ஐம்பது புத்திரிகளுண்டன்றோ, அவர்களுள் ஒருத்தியை எனக்கு நீர் அளிக்கவேண்டும் நானோ பிரார்த்தனைக்குத் தடைநேரிடுதலாகிய அதிதுக்கத்துக்குப் பயந்து கொண்டிருக்கிறேன். ஆதலின் எனக்கு நீர் அந்தத் துன்பம் வராமலிருக்கும்படிசெய்ய வேண்டும்" என்றனர். இப்படி அந்தரிஷிசொன்ன வார்த்தையைக்கேட்டு, அந்த மாந்தாதாவென்றமகாராஜன், மூப்பினாலே தளர்ந்து நரைத்திருக்கிற தேகமுள்ளவரான அம்முனிவரைப் பார்த்து சாபபயத்தினாலே மறுக்க மாட்டாதவனாய், ஒன்றுந் தோன்றாமல் தலையை வணங்கிக்கொண்டு, நெடுநேரஞ் சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தான்.

அதுகண்டு அத்தபோதனன், "ஓ நரேந்திரா? நீர் என்ன சிந்திக்கிறீர்? நானென்றும் தகாததுசொல்லவில்லையே. அவசி யம் யார்க்காகிலுங்கொடுத்துத் தீரவேண்டிய கன்னிகையை எனக்குக் கொடுக்கும்படிசொன்னேன். இதனாலே நீர் கிருதார்த் தராகமாட்டீரோ" என்றுரைக்கக் கேட்டு, அந்த மகீபதி, இவர் ஒருவேளை சாபமிடுவாரே யென்று அஞ்சி மிகவணக்கத்து டனே அவரைப்பார்த்து, "ஓ முனீந்திரரே! எங்கள் குலத்து முறை யென்னவென்றால், கன்னிகை யார்மேலிஷ்டப்படுவாளோ அந்தவானுக்கே அக்கன்னிகையைக்கொடுப்பது. இதுஇப்படி யிருக்கத் தேவரீருடைய வேண்டுதலோ அடியோங்களுடைய எண்ணங்களுக்கு மேற்பட்டது. இவ்விடத்தில் என்னசெய்யத் தக்கதோ தெரியவில்லை. இதைக்குறித்தே சிந்திக்கிறேன்" என்று கூறினன். அதுகேட்டு அம்முனிவரர், அரசன் நம்மு டையவேஷங்கண்டு ஒருபாயந்தேடினன். எப்படியென்றால் இவன்முதிர்ந்த கிழவனுகையால் எப்படிப்பட்ட பெண்பிள்ளையு மிவனை விரும்பமாட்டாள். இப்படியிருக்கப்பருவமுள்ள கன்னி கைகள் விரும்புவார்களோ? ஆதலால் தானே ஆசையற்றுப் போகட்டுமென்று யோசித்து இவ்விதம்சொன்னான். ஆகட்டும், இதற்கேற்றபடி நடக்கக் கடவோமென்று மனதில்நினைத்துக் கொண்டு, ராஜாவைப்பார்த்து "ஓ மகாராஜாவே! அப்படியா னால் உங்கள் குலவிரதத்தை நான் அழிக்கவில்லை. என்னைக் கன்னிகைகளிருக்கும் அந்தப்புரத்திற்குப் போகும்படி அந்தப் புரக்காவலாளிக்குக்கட்டளையிடும். கன்னிகையே என்னைக் காதலிப்பளாயின் நான் விவாகம்பண்ணிக்கொள்ளுகிறேன். இல்லாவிட்டால்முதிர்ந்தவயதில் இவ்வெத்தினம் எனக்குஏதுக் கென்று விட்டுவிடுகிறேன்" என்றுசொன்னார். பின்பு அரசன் அப்படியே செய்யும்படி அந்தப்புரக் காவற்காரனுக்குக் கட் டளையிட்டான். அக்காவற்காரனோடுகூடஅந்தமகாமுனிபோய்க் கொண்டே யிருக்கையில் சகலமான சித்தகந்தர்வாதிகளிலும் மேம்பட்டஅழகுள்ள ரூபத்தையெடுத்துக்கொண்டார். அந்தச் சேவகன் இம்முனிவரை அந்தப்புரத்திற் கொண்டுபோய்விட்டு அங்கிருந்த கன்னிகைகளை நோக்கி "ஓ கன்னிகாரத்தினங் களே' உங்கள் தகப்பனாராகிய மகாராஜாவினிடம் இம்முனிவர் கன்னிகைவேண்டிவந்தார்.

கன்னிகைகளுள் யார்பிரியப்பட்டு இவரைவரிக்கிறார்களோ, அவர்களை அவர்களிஷ்டப்படி இம்முனிவருக்குக் கொடுப்பேன் என்பது உங்கள்பிதாவின் கட்டளை" என்று காவற்காரர்சொல்லக்கேட்டு அக்கன்னிகைள் வந்து அம்முனிவரைப்பார்த்துக் காமாவேசமுடையவர்களாகி, நன்குமதித்த ஆண்யானையைப் பெண்யானைகள் சூழ்வதுபோல் சூழ்ந்துக்கொண்டு, நான் நானென்று பரபரப்புடனே யாவரும் வரித்தார்கள். அப்போது அவர்கள் சொல்லிக்கொண்டதைக்கேளும். ஒருத்தி, "என் சகோதரிகளே! இவரை நானேவரிக்கிறேன். நீங்கள் சும்மாவிருங்கள்" என்றாள். மற்றொருத்தி, "என் அக்கைமார்களே! தங்கை மார்களே! இவரை நீங்கள் வரித்ததுபோதும், இவர் உங்களுக்குத் தக்கவரல்ல, எனக்கேதக்கவர்" என்றாள். இன்னொருத்தி, என்னுடன் பிறந்தீர்களே! இவரை எனக்குத்தெய்வம் பர்த்தாவாகச் சிருட்டித்தது பாருங்கள், அதனாலேதான் இவருக்கும் எனக்கும்ரூபம் ஒத்திருக்கின்றது" என்று சொன்னாள். வேறொருத்தி, "என் தங்கைகாள்! நீங்களிவரை இனிவரிக்கக் கூடாது, ஏனெனில் முந்திநான்வரித்தேன்" என்றுரைத்தாள். அதுகேட்டு அவள் தங்கை, "அக்காய்! நீ யப்படிசொல்லாதே, அவர் வரும்போதே பார்த்து நான்மனதில் வரித்துவிட்டேன், ஆகையால் மற்றயாவரும் வரிக்கக்கூடாது" என்றுகூறினாள் இவ்வாறு ஒருவரையொருவர் மறுத்துக்கொண்டு கலகப்பட்டு அந்தப்பெண்கள் யாவரும் மிகுந்த விருப்பத்தோடு வரித்திருப்பதை அக்காவற்காரன் அரசனுக்குத்தெரிவிக்க, அதைக் கேட்டு அந்த வேந்தர் வேந்தன், "என்ன இது? என்னசெய்வேன்? என்னசொல்லிவிட்டேன்?" என்று மனங்கலங்கித் தனக்கு விருப்பமில்லாதிருந்தும் வாக்குத்தத்தத்திற்குப்பயந்து அக்கன்னிகைகளை யெல்லாம் அந்தச் சௌபரி மகரிஷிக்குக் கொடுத்துவிட்டான்.

அம்முனிவர் அந்தப்பெண்களை விவாகஞ்செய்துகொண்டு வெகுசந்தோஷத்தோடு அவர்களைத் தமதாசிரமத்துக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய்ச் சகல சிற்பநிர்மாண சாமர்த்தியமுள்ள விசுவகர்மாவைக்கூப்பிட்டுத் தம்முடைய பத்தினிகளுக்குத் தனித்தனியே ஹம்ஸமுதலானநீர்ப்பறவைகள் சப்திக்கப்பெற்ற தாமரைத் தடாகமுள்ளவைகளாய் அநேகவித புஷ்பவிருக்ஷங்

களிலும் பலவிருக்ஷங்களிலும் மயில் குயில்முதலானவை ஆடிப் பாடிக் களித்திருக்கப் பெற்றவைகளான உத்தியான வனங்களோடு கூடி விசாலமான மெத்தை மேடைமாடங்கூடமுதலானவைகளும், ஆசன சயன முதலானவைகளுமுள்ள மகாரமணீயங்களான மாளிகைகளை நிருமிக்கும்படி கட்டளையிட்டார். விசுவகர்மாவு மப்படியேசெய்தான். பின்பு சவுபரிமகாமுனிவருடைய ஆக்கினையினாலே அந்த மாளிகைகளில் நந்தன மென்கிற மகாநிதியானது நித்தியமா யிருந்துக்கொண்டிருந்தது. பின்பு அம் மாளிகைகளில்அந்தராஜகன்னிகைகள் வாசஞ்செய்துகொண்டு, திவ்வியமான பலவகைப் போசன பானாதிகளிலே திருப்தியடைந்து சுகமாக வாழ்ந்திருந்தார்கள்.

பின்பொருகாலத்தில் அந்தச் சக்கரவர்த்தி புத்திரிகளிடத்திலன்பினாலே அவர்க ளென்ன வருத்தப் படுகிறார்களோ வென்று அவர்களைப் பார்க்க நினைத்து, அவ்வாசிரமத்தண்டை வந்து ஸ்படிகமயமாய் விளக்காநின்ற உப்பரிகைகளைக் கண்டு, ஆச்சரியப்பட்டு ஒரு மாளிகையில் நுழைந்து, அங்கிருந்த மகளைக்கண்டு, கட்டிக்கொண்டு, அவளால் ஓராசனங் கொடுக்கப் பெற்று அதினுட்கார்ந்து, சிநேகத்தினாலே, கண்களில்நீர்ததும்ப அவளை நோக்கி, "அடி என்குழந்தாய்! சுகமாயிருக்கிறாயா அல்லது அசுகமாயிருக்கிறாயா? ரிஷி உன்னிடத்தில் அன்பாயிருக்கிறாரா? நீ நம்முடைய அந்தப்புரவாசத்தைநினைக்கிறாயா?" என்று கேட்க, அவள் சொல்லுகிறாள், "என்தந்தாய்! நான்சுகமாயிருக்கிறேன். எனக்குரமணீயமானஉப்பரிகையும், அழகான தோட்டமும், நீர்ப்பறவைகளோடு தாமரை முதலானவைகளும் விளங்காநின்ற தடாகங்களும், மனதிற்கு இன்பமான பக்ஷிய போச்சிய முதலான வுணவுகளும், திவ்வியமான வஸ்திராபரணங்களும், மகா பரிமளமுள்ள கந்தபுஷ்பாதிகளும், மிகவு மெதுவானசயனாசனங்களும், இன்னும் இல்லறத்துக் குரியசகல சம்பத்துமுண்டு. உமது அனுக்கிரகத்தினால் எல்லாம நன்றாயிருக்கின்றன. ஒரு குறையுமில்லை. ஆகிலும் பிறந்தவிடம் எப்படி மறக்கும்? ஆனால் துக்கத்திற்குக் காரணமொன றிருக்கின்றது. என்னவெனில், என் கணவனாகிய அம்முனிவர் எப்போதும் என்னிடத்திலேயே காதலாய் என்னைவிட்டுப் பிரியாமலிருக்கி

ரூர். என் சகோதரிகளை நினைப்பது மில்லை. இதுதா னென்று என் மனதை வருத்துகின்றது" என்றாள்.

பின்பு அரசன் மற்றொருமகள் வீட்டிக்குள் சென்றுஅவளை யுங்கட்டி முகர்ந்து முன்போலவே சுகத்தை வினவினன். அவ ளும் தனக்கு கிருக வஸ்திர பூஷணசயன போசனாதி சௌக்கி யங்களிலொன்றுங் குறைவில்லை. ஆனால் தன்புருஷன் தன்னை விட்டுப் பிரியாம லிருப்பதனாலே தன்சகோதரிகளுக்கு நேர்ந்த துக்கமொன்றே தனக்குத் துக்ககாரணமா யிருக்கிற தென்று சொன்னாள். அப்புறம்அரசன் ஒவ்வொருத்திமனைக்குஞ்சென்று வினவ, யாவரும் அப்படியே சொல்லக்கேட்டு மிகுந்த ஆனந்த மும்சந்தோஷமும் உண்டாகி, இருதயம்பரவசமாய் ஏகாந்தத்தி லுட்கார்ந்திருந்த அந்தச் சவுபரி மகரிஷியினிடம்போய், அவ ராலே மரியாதை செய்யப்பெற்று, வெகுவினயத்தோடு அவரை நோக்கி, "ஓமகாநுபாவரே! தேவரீருடைய மேலான சித்தியின் பிரபாவத்தைக் கண்டேன். நான் மற்றொருவருக்கும் இப்படிப் பட்ட சம்பத்தின் விலாச மிருந்ததாகக்கண்டதுமில்லை கேட் டதுமில்லை. இது எவ்வளவோ தேவரீருடைய தவத்தின் பய னென்றுசொல்லி, அவரை மிகவும்புகழ்ந்து மேன்மைப்படுத்தி, அங்கேயே அவரோடுகூடச் சிலகால மிருந்து, இஷ்டமான போகங்களை யனுபவித்துப் பின்பு தன் பட்டணம்போய்ச்சேர் ந்தான்.

பின்பு காலமுறையிலே அவ்விராசகுமாரிகளுக்கு நூறுபிள் ளைகள் பிறந்தன. அம்முனிவர் நாளுக்குநாள் அப்பிள்ளைகளிட த்திலே ஆசையதிகரித்து தன தென்ற மமதையினாலே மன மிழுக்கப்பட்டவராய், "இக் குழந்தைகள் மழலைச்சொற்களைச் சொல்லிக்கொண்டு சிற்றடிகளினால் நடக்குமோ? இப்பிள்ளைகள் யவ்வனமுடையவர்களாவார்களோ? இவர்கள் மணம்புரிந்து தக்கபெண்டிரோடு கூடியிருக்கக்காண்பேனோ? இவர்களுக்குக் குழந்தைகள் உண்டாகுமோ? அக்குழந்தைகளும் வளர்ந்து மனைவிகளோடு சேர்ந்து சந்தான முடையவர்களாகக் கண்டு களிப்பேனோ?" என்றிப்படி காலஞ் செல்லச்செல்ல மனோரதங் கள் வளர்த்துகொண்டே வர வேறு சிந்தையில்லாம லிருந்தார்;

இப்படியிருக்கையில் அம்முனிவர் தனக்குள்ளே தானேயிப்படி யாலோசிக்கலாயினார். "ஓ! ஓ! எனக்கு நேர்ந்த மோக விலாசத்தை யென்சொல்லுவேன்? பதினாலாயிரம் வருஷம் அல்லது லக்ஷவருஷகாலந்தான் சென்றாலும் இம் மனோரதங்கள் ஒழியவில்லை. ஏனெனில்முன் னுண்டாகிய மனோரதங்கள்நிறைய நிறைய நூதனமாய்வெவ்வேறுமனோரதங்களுண்டாய்க்கொண்டிருக்கின்றன. நாம் முன்பு கோரினபடி குழந்தைகள் பிறந்தார்ந்து தவிழ்ந்து தத்தி அடிவைத்து நடந்து வளர்ந்து பருவமடைந்துமணம்புரிந்துமக்களையும்பெறக்கண்டோம். இப்போதோ மனமானது பேரன்மாருக்கும் சந்ததியுண்டாகக் காணவிரும்புகின்றது. அதுவுங்கண்டாலும் வேறொரு மனோரதமுண்டாகும். அதுவு நிறைய மற்றொன் றுண்டாகும். இப்படி மேன்மேலே மனோரத முண்டாவதைத் தடுக்கயாராலாகும்? மரணமடைவதினாலேமாத்திரம் இம்மனோரதங்களுக்கு முடிவுண்டேயல்லாமல் மற்றொன்றினாலு முடிவுண்டாக மாட்டாது. இது இப்போது நன்றா யெனக்குத் தெரிந்தது. இவ்வாறு கோரிக்கைகளிலே அழுந்தி நிற்கிறவனுக்கு ஒரு பொழுதும் மனம் பரமார்த்தத்தைப் பற்றமாட்டாது. தண்ணீரிலே வாசஞ்செய்கையில் மித்திரனான மச்சத்தினுடைய சேர்க்கையா லன்றோ எனது சமாதிநிஷ்டை குலைந்து போயிற்று. சகவாச தோஷத்தினாலன்றோ எனக்குப்பெண்டிரைக் கொள்ளலாயிற்று. அப்பெண்டிரைக் கொண்டதனாலன்றோ மேன்மேலாசைப்பெருக்க முண்டாயிற்று.

ஒருபெண்டிரைக் கொள்வதும் ஒருபுத்திரனைப்பெறுவதுமே வெகு துக்ககாரணமாயிருக்க, ஐம்பதுபெண்டிரையும்நூறு புத்திரரையும்பெற்று அந்தத்துக்கத்தைப் பெருக்கிக் கொண்டேன். மமதையென்று சொல்லப்பட்ட இப்பரிக்ரகமானது புத்திரரும் பவுத்திரரும் பவுத்திரருடைய புத்திரரும் ஆகிய இவர்களினாலும் இவர்களுடையபுத்திராதிகளினாலும் வளர்ந்துவிட, அதிதுக்க ஹேதுவாகுமன்றோ. நான் தண்ணீரிலிருந்து செய்த தவத்திற்கு இச் செல்வப்பேறு இடையூறாயிற்றே, என் செய்வேன்! மச்சத்தின் கூட்டுறவினால் உண்டான மக்கட்பேற்றின் விருப்பத்தினாலே கவரப்பட்டுப்போனேனே! சங்கமற்றிருப்பதேமுனிவர்க்கு மோக்ஷகாரணமாகும். சங்கத்தினாலேயோ குற்றங்களே யுண்டாகும், யோகநிஷ்டை கூடினவனும் சங்கத்

தினால் கீழேவீழ்வானானால், அற்பசித்தியுள்ள எம்போலியோர்க்குக் கேட்கவேண்டுமோ? புத்திர களத்திராதி பரிக்கிரகமாகிற முதலையினாலே பிடித்துக் கொள்ளப் பட்டபக்தியுடையவனான நான் சகல தோஷங்களும் நீங்கினவனாய் மீண்டும் பரிக்கிரக துக்கங்களைக் கொண்டும் துக்கமடையாமலிருக்கும்படி இனியாகிலும் தக்கமுயற்சிசெய்து ஆத்மாவைக் காப்பாற்றவேண்டும். ஆகையால் எல்லாவற்றையும அளிக்கவல்லவனும், இப்படிப்பட்டதென்று சிந்திக்கவொண்ணாத திவ்விய சொரூபமுள்ளவனும், அணுவுக் கணுவாயும் மகத்துக்கு மகத்தாயுமிருப்பவனும், முன்பு ஒருயுகத்திலே வெண்மையாயும், இந்த யுகத்திலே கருமையாயு மிராநின்ற திவ்வியமங்கள விக்கிரக முள்ளவனும், பிரகிருதிக்கு உட்படாத சுத்தசொரூபமும் பிரகிருதிக்கு உட்பட்ட சுத்தமல்லாத சொரூபமு முடையவனும், லோகேசுவரனென்று புகழப்பட்டபிரமருத்திராதிகளுக்கும் ஈசுவரனுமாயெழுந்தருளியிருக்கிற ஸ்ரீ விஷ்ணுபகவானை ஆராதிக்கக் கடவேன். சகல தேஜோரூபியாயும் ஸர்வஸ்வரூபியாயும், வெளிப்படாததும் வெளிப்பட்டதுமான திருமேனியுடையவனாயும், காரியகாரண ரூபியாயும், தேசகாலாதி அளவில்லாதவனாயும் எழுந்தருளியிருக்கும் அந்த ஸ்ரீ விஷ்ணுவினிடத்திலே எனக்கு மீண்டும் பிறவியில்லாமையின்பொருட்டு என்சித்தமானது சஞ்சலமின்றி ஸ்திரமாயிருக்கக்கடவது. ஸர்வபூதாத்து மகனாயும் நிர்மலனாயும் சர்வேசுவரனாயும் ஆதிமத்தியாந்தரகிதனாயு மிருக்கிற எந்த அநந்தனைக் காட்டிலும் வேறாய்த் தோன்றும்படியான பொருளொன்று மில்லையே. அந்தத் தேசிகருக்கெல்லாந் தேசிகனா யெழுந்தருளி யிராநின்ற ஸ்ரீ விஷ்ணுவைச் சரணமாகப் பற்றுகின்றேன்" என்றிப்படி தனக் குள்ளேதானே சிந்தித்துச் சொல்லிக்கொண்டு அந்தமகரிஷி புத்திரர்களையும் வீடுதோட்டமுதலான சகலவிதமானசம்பத்துக்களையும்பற்றறவிட்டு, தம் மனைவியரோடுகூட வனத்திற்பிரவேசித்து, வானப்பிரஸ்தர் செய்யவேண்டிய சகல கிரியா கலாபங்களையும் தினந்தோறுங் குறைவறச் செய்துவந்து, சகலபாபங்களையும் போக்கிக்கொண்டவராய், அதனாலே பக்குவமான சித்தநிலை யுள்ளவராய், அக்கினிகளை ஆத்துமாவிலே யேற்றிவிட்டுச் சன்னியாச ஆசிரமத்திற் பிரவேசித்தார். அப்படியாகிச் சகல கிரியாகலாபத்தையும் எம்பெருமானுக்கு ஆராதனமாய்ச் சமர்ப்பித்து, நாசமில்லாத

தும் விகாரசூனியமும்மரணாதிகளுக்கு இடமாகாததும் அளவற்றதும்எல்லாவற்றிற்கு மேலானதும் பாகவதர்கள் அடையும்படியானதுமாய் விஷ்ணுலோகமென்று சொல்லப்பட்ட பரமபதத்தை யடைந்தார்.

மைத்ரேயரே! இப்படிமாந்தர்தாவைப் பற்றியதர்கையாலே இந்தச் சவுபரி சரித்திரமுஞ் சொன்னேன்.

ய ஏதத் ஸௌபரிசரிதம் அநுஸ்மரதி பட²தி பாட²யதி
ஶ்ருணோதி ஶ்ராவயதி தா⁴ரயதி லிக²தி லேக²யதி ஶிக்ஷ
யதி அத்⁴யாபயதி உபதி³ஶதி தஸ்ய க²லு ஜந்ம ப³ஞ்சாஶதி
ரஸத்³த³ர்ஶ: வாக்³ அஸோ மநஸோ நார்தா²நாந்யாயேந ஶ்ருதேஷு ஷோ
யேஷு வா ஸங்கம் ந ப⁴வதீதி॥

யார்சவுபரிசரிதத்தை ஸ்மரிக்கிறானோ, படிக்கிறானோ, படிப்பிக்கிறானோ,கேட்கிறானோ,கேட்பிக்கிறானோ, தரிக்கிறானோ, எழுதுகிறானோ, எழுதுவிக்கிறானோ, அதின்படி நடக்கிறானோ, நடத்துகிறானோ, உபதேசிக்கிறானோ, அவர்களுக்கெல்லாம் எட்டுப் பிறப்புவரையினும் தீயசிந்தையும் தீயொழுக்கமும் வாக்கு மனந் தீயவழியிற்செல்லுதலும் பரித்தியாகம் பண்ணவேண்டியவைகளிலே அபிமானமும் உண்டாவதில்லை.

இரண்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

மூன்றும் அத்தியாயம்

புருகுச்ச, சகரமகாராஜாக்கள் சரித்திரம்

அத ஸ்ரீமாந்தாது: புத்ரஸந்ததி ரபி⁴தீ⁴யதே॥

ஓ மைத்திரேயரே! இனி மாந்தாதாவின் சந்ததியைச் சொல்லுகிறேன்: மாந்தாதாவின்குமாரனான அம்பரீஷனுக்கு யுவனாசுவனென்கிற புத்திர னுண்டானான். அவனுக்கு ஹாரிதன் பிறந்தான். இதனாலேதான் அங்கிரசுகள் ஹாரீதரானார்கள். அக்காலத்திலே பாதாளலோகத்தில் மவுனேயரென்கிற ஆறு

கோடி கந்திருவரிருந்தார்கள். அவர்கள் நாககுலத்தாருடைய பிரதானமான ரத்தினங்களையும் ஆட்சியையும் அபகரித்துக் கொண்டார்கள். அதனால் அந்நாககுலத்தாரெல்லாம் திருப்பாற் கடலிற் சென்று சகல தேவதைகளுக்கும் நாதனான எம்பெருமான் சன்னிதியிலே அநேக ஸ்தோத்திரங்களைச்செய்ய, அவ்வெம்பெருமான் அந்த ஸ்தோத்திரங்களைத் திருச்செவிசாற்றி யோகநித்திரையைவிட்டுத் தாமரை மலர்ந்தாற்போலே திருக்கண் மலர்ந்தருளி அவர்களைக் கடாக்ஷிக்க, அந்நாகர் பலமுறைத்தண்டம் சமர்ப்பித்து "சுவாமி பகவானே! அடியோங்களுக்கு இந்தக் கந்திருவரிடத்தினின்றும் மிகுந்த பயமுண்டாயிருக்கிறதே, இதுஎப்படிதீரும்" என்று விண்ணப்பம்பண்ணி நிற்க, ஆதியும் முடிவுமில்லாத அவ்வெம்பெருமான் அவர்களைக் குறித்து "ஓ நாகர்களே! மாந்தாதாவின் குமாரன்புருகுச்சனென்பவனிடத்திலே நான் ஆவேசித்து உங்கள் சத்துருக்களையடக்குவேன்" என்று அருளிச்செய்யக்கேட்டு, அவர்கள் பகவானைத் திருவடிதொழுது மறுபடியும் பாதாளத்துக்குச் சென்று, தங்கள் சகோதரியான நர்மதையை அந்தப்புருகுச்சமகாராஜனுக்குப்பத்தினியாகும்படி யனுப்பினார்கள். அந்த நர்மதாதேவியும் புருகுச்சமகாராஜனோடு சேர்ந்து அவனைப் பாதாளலோகத்துக்குக் கொண்டுவந்து விட்டாள். பின்பு அந்தப்புருகுச்சமகாராஜன் எம்பெருமானுடையதேஜோவிசேஷத்தினாலே ஆவேசிக்கப்பட்டு, அந்தத் துஷ்ட கந்திருவர் யாவரையும்நாசஞ்செய்து,மறுபடியும் தன் பட்டணம்வந்து சேர்ந்தான்.

அப்போது அந்தச் சர்ப்பராஜாக்களெல்லாங்கூடி, "ஓநர்மதாய்! யார் உன்னை நினைத்து உன்பேரைக் கீர்த்தனஞ்செய்கிறானோ,அவனுக்குச்சர்ப்பபயமில்லாமற்போகக்கடவது" என்று நர்மதைக்கு வரங்கொடுத்தார்கள். இங்கொரு சுலோக முண்டு. அதாவது, காலையில் நர்மதைக்கு நமஸ்காரம் இரவில் நர்மதைக்கு நமஸ்காரம் ஓ நர்மதாய்? உனக்கு நமஸ்காரம். நீ என்னை விஷசர்ப்பங்களினின்றும் ரக்ஷிக்கவேண்டும்" என்றிப்படி இதைச் சொல்லிக்கொண்டு இராப்பகல்களில் இருண்மூடின விடத்திற்குச் சென்றாலும் அவனைப் பாம்புகள் கடிப்பதில்லை. அன்றியும் நர்மதையை இவ்விதமாகத் தியானித்துக்கொண்டு விஷத்தைப்புசித்தாலும் அவ்விஷத்தினாலொரு தீங்கு முண்டா

வதில்லை. அந்த நாகேந்திரர் நர்மதைக்கு இவ்வாறு வரங்கொடுத்தது மன்றி அவ்வரசனுக்கும் சந்ததி அற்றுப்போகாமல்பெருகும்படி வரங்கொடுத்தார்கள்.

அந்தப் புருகுச்சன்நர்மதையினிடத்திலே திரசதஸ்யு என்பவனைப்பெற்றான். திரசதஸ்யுவுக்கு அரண்யன் ஜனித்தான். அவனை இராவணன் திக்குவிஜயஞ் செய்துவருகையில் சண்டையில்கொன்றான். அவ் வநரண்யனுக்கு ப்ரஷதசுவன் பிறந்தான். அவனுக்குமகன் ஹரியசுவன். அவனுக்குப் புத்திரன் ஹஸ்தன். அவனுக்கு வசுமனசு, அவனுக்குத் திரிதன்வா, திரிதன்வாவுக்கு திரையாருணி அந்தத் திரையாருணிக்குச் சத்தியவிரதனென்பவன் பிறந்தான். அவன்தான் திரிசங்குவென்று பெயர் படைத்தவன். அவன் தன்பிதாவின் சாபத்தினாலே சண்டாளத்துவம் அடைந்து பன்னிரண்டு வருஷமளவு மழையில்லாமையாலுண்டான ஒரு பெரும் பஞ்சத்திலே விசுவாமித்திர முனிவருடைய பாரியா புத்திரர்கள் பிழைக்கும் பொருட்டுத் தினந்தோறு மிருக மாமிசங்களைக் கொண்டுவந்து சண்டாளனிடத்தில் வாங்குகிற குற்றம் அவர்களுக்கு நேரிடாதபடி அம்மாமிசங்களைக் கங்கைக்கரையிலிருந்த வோராலமரத்திலே கட்டிக்கொண்டுவந்தான். இதனாலே விசுவாமித்திரமுனிவர் மிகவுஞ் சந்தோஷித்து அந்தத் திரிசங்குவை உடலோடு சொர்க்கமேற்றினர். அந்தத் திரிசங்குவின் குமாரன் ஹரிச்சந்திரமகாராஜன், அவன் மகன் லோகிதர்சுவன். அவனுக்கு ஹரிதன், ஹரிதனுக்குச், சஞ்சு, சஞ்சுவுக்கு விஜயன், வசுதேவன், என்று இரண்டுகுமாரர் பிறந்தார்கள். அவருள் விஜயனுக்கு குருகன் பிறந்தான். குருகனுக்குவிருகன், விருகனுக்குப்பாகுபிறந்தான். அந்தப் பாகுமகாராஜன் ஹேஹயதாலஜங்காதிகளாலே வெல்லப்பட்டு கர்ப்பிணியாயிருந்த தன்மனைவியோடுகூட வனத்திற் பிரவேசித்தான்.

அவ்விடத்தில் அவனுடைய சக்களத்தியானவள் அவளுடைய கருப்பம் அழிந்துபோம்பொருட்டு அவளுக்குவிஷத்தைக் கொடுத்தாள். அதனாலே அந்தக் கருவானது ஏழாண்டளவு வயிற்றிலேயே இருந்தது. அந்தப் பாகுவும் வயதுசென்றமையாலே ஔர்வமகா முனிவருடைய ஆசிரம சமீபத்திலே மரித்

தான். அப்போது கருப்பவதியான அவன் மனைவி, சிதையடுக்கித் தன்புருஷனை யதின்மேல் வைத்துத் தானும் அவனுடனே அநுமரணஞ் செய்வதாகஎத்தனப்பட்டிருந்தாள். அப்போது சென்றது, செல்கிறது, செல்வது ஆகிய முக்காலக் காரியங்களையு மறிந்த மகாத்துமாவான அந்த ஔர்வ மகாமுனிவர் தம் ஆசிரமத்தினின்று மங்குவந்து அப்பெண்பிள்ளையைப்பார்த்து, ''பெண்ணே! இந்த வீணெண்ணம் எண்ணினதுபோதும் சகல பூமண்டலத்தையு மாளத் தக்கவனும், மகாபலபராக்கிரமசாலியாய், சத்துருபக்ஷத்தை நாசஞ்செய்யவல்லவனும் அநேகயாக கர்த்தாவாய் கீர்த்திபெறும்படியான சக்கரவர்த்தி உன்வயிற்றிலிருக்கிறான். ஆதலால்இந்தச் சாகஞ்செய்யவேண்டாம்'' என்று அருளிச்செய்யக் கேட்டு, அப் பெண்மணியும் அந்த நிர்ப்பந்தமான எத்தனத்தை ஒழித்துவிட்டாள். அம்முனிவர் அவளைத் தம தாச்சிரமத்திற்கு இட்டுக்கொண்டுபோய் ரக்ஷித்துவர,சில நாளுக்குப்பிறகு அவள் வயிற்றினின்றும் அந்த விஷத்தோடு கூட மகாதேஜசுள்ள பாலகன் பிறந்தான். அந்தப் பிள்ளைக்கு அந்தத் தபோநிதியானவர் ஜாதகர்மாதிகளைச்செய்து, விஷத்தோடுகூடப்பிறந்ததனாலே சகரனென்றுபெயரிட்டார் [கரம்—விஷம்]பின்பு அந்த ரிஷிஅப்பாலகனுக்கு உபநயநமுஞ்செய்து, சகலவேத சாஸ்திரங்களையுமோதுவித்துப் பிருகுமகாரிஷியினாலுபதேசிக்கப்பட்ட மேன்மையான ஆக்கினேயாஸ்திரத்தையும் உபதேசித்தார்.

இப்படியாக எல்லாவற்றையும் ஓதி யுணர்ந்து பருவமடைந்த அச்சிறுவன் தன் தாயைநோக்கி ''அம்மா! என் தந்தை எங்கே? நாம் ராஜாக்களாயிருந்து இக்காட்டில் ஏன் வந்திருக்கிறோம்?'' என்று கேட்க, அவள் நடந்தகாரியத்தை யெல்லாம் அறிவித்தாள். இதுகேட்டபின் அவ்விராசகுமாரன்வெகுகோவமும் பொறாமையுமுள்ளவனாகி, ஹேஹய தால ஜாங்காதிகளைத் தொம்ஸஞ் செய்வதாகப் பிரதிக்கினைசெய்து, அப்படியே அந்தச் சத்துருக்களைப் பெரும்பாலும் தொம்ஸம் செய்தான். அன்றியும் அச்சத்துருக்களோடு சேர்ந்த சகரர், யவனர், காம்போஜர், பாரதர், பப்பிலவர்களையும் நாசஞ்செய்துவர, அவர்களெல்லாம் இவன் பராக்கிரமத்திற்கு எதிரே நிற்கமாட்டாமல் இவனுடைய குலகுருவான வசிஷ்டமகாமுனிவரைத் தஞ்சம் புகுந்

தார்கள். அந்த வசிஷ்டபகவானும் இவர்களைப் பிழைத்திருக் கிற பிணங்களாக நினைத்துச் சகரனிடத்தில் வந்து, "குழந் தாய்! இவர்கள் பிழைத்திருந்தும் இறந்தவர்கள். இவர்களை மறு படியும் இறக்கச்செய்வதிற் பயனென்ன, நானே உன் பிரதிக்கி னைக்கு விரோதம் வாராதபடி இவர்களை வைதிக சம்பந்த சூனி யராகச்செய்வேன், நீ இவர்களை இனி விட்டுவிடு" என்று சொல்ல அந்தச் சகரமகாராஜன் "அப்படியேயாகட்டும்'என்று குரு வாக்கியத்தைச் சிரமேற்கொண்டு, அவர்களில் யவனரை மொட்டைத் தலையராகவும், சகரரைப் பாதித்தலை சிரத்தவரா கவும், பாரதரைத்தலைமயிர் தொங்கவிட்டவர்களாகவும், பப்பில வரைத் தாடிவளர்ப்பவராகவுஞ் செய்து, வேஷங்களை மாற்றி, இவர்களையும் மற்றவர்களையும் வேதாத்தியயனுதிகளினின்று சூனிய ராக்கிவிட்டார். அவர்களெல்லாம் இவ்வாறு தரும மிழ ந்ததனுலே மிலேச்சராய்ப் பிராமணரால் கைவிடப்பட்டார்கள்.

ஸுமரோவி ஸு ஃயிஷாந ஊமத்ராவுமி தவகு
ஸவுதீவவதீ ஓிா ஊவீடும் வுூஸாவ॥

அச்சகரமகாராஜன் தன்னிடத்திற்குப்போய் எங்கும் எப்போதும் தன்னுக்கினைக்குப் பங்கம்வாராதபடி சகல துவீப சமுத்திராதிகளோடுகூடின இந்தப்பூமியை நீதியோடு பரிபால னஞ்செய்துகொண்டு வாழ்ந்திருந்தான்.

மூன்றும் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

நாலாம் அத்தியாயம்

சகரபுத்திரர் சரித்திரமும்

சக்கரவர்த்தித் திருமகனுர் வைபவமும்.

காஸ்ூவகூ ஹிதா ஸ௨ஓி விடிஃஆஜாஜதநயா
கெஸிநீ வ லெ ஊாயெடு ஸஹாஸ்ூாஹாடு॥

அந்தச் சகரமகாராஜனுக்குக்காசியபபுத்திரியாகிய சுமதி யென்பவளும் விதர்ப்பராஜன் மகளாகிய கேசினியென்பவளும்

பத்தினிகளாயிருந்தார்கள். அவ்விரண்டுபெண்களும் சந்தான நிமித்தம் ஔர்வரை ஆராதிக்க, அவரும் சந்துஷ்டியடைந்து, அவ்விருவரையும் நோக்கி "ராஜபத்தினிகளே! ஒருத்தி வமிசம் விளக்கும்படியான ஒருகுமாரனையும், மற்றொருத்தி அப்படியல்லாத அறுபதினாயிரங்குமாரர்களையும் பெறவேண்டும், யாருக்கு எதுஇஷ்டமோ அதைப்பெறலாம்" என்றுவரங்கொடுக்க, கேசினி யென்பவள் வமிசகாரணமான ஒருவனை விரும்பினாள். சுமதியோ அறுபதினாயிரம்பேரை விரும்பினாள். அம்முனிவர் அப்படியே யாகட்டுமென்று அனுக்கிரகிக்க, அவ்விருவரும் சில நாட்களுக்குள்ளேயே பிள்ளைகளைப் பெற்றார்கள்.

அவர்களுக்குள் கேசினியின் குமாரனான அசமஞ்சனுக்கு அம்சுமா னென்பவன் பிறந்தான். அவ் வசமஞ்சகன் சிறுவனாயிருக்கும்பொழுதே மிகவுந் தகாததீங்குகளைச்செய்துவந்தான். அதனாலே அவனுக்கு அப்பெயருண்டாயிற்று. [அசமஞ்சம்-தீயது] இப்படித்தீமையான நடக்கையுள்ளமகனைத்தகப்பனான சகரமகாராஜன், இவன் பாலியத்தைப் பற்றிப்புத்தியில்லாமல் இப்படிப்பட்ட தீங்குசெய்கிறான், பருவம் வந்தால் புத்திசாலியாகி நன்னடக்கை யுடையவனாவானென்று நினைத்திருந்தான். பின்பு அவன் யவ்வன வயதையடைந்திருக்கையிலும் அப்படிப்பட்ட தீங்கையே செய்து வந்ததனாலே அவனை அவன் பிதா காட்டுக்கு அடித்துத் துரத்திவிட்டான். பின்பு அவ் வறுபதினாயிரவரும் அசமஞ்சனைப்போலவே துஷ்டகாரியங்களைச் செய்யத் தலைப்பட்டார்கள். அப்படிப்பட்ட தீமைகளினாலே உலகத்தில் யாகாதி சத்காரியங்களும் சத்திய சௌசாதி ஆசாரங்களும் ஒழிந்துபோகக்கண்டு தேவதைகள், சகல வித்தைகளும் நிறைந்தவராய் சகல தோஷங்களு மில்லாதவராய் பகவானான ஸ்ரீ புருஷோத்தமனுடைய அம்சமாய் விளங்காநின்ற கபிலமகாமுனிவர் சன்னிதியிற் போய்த் தொழுது, "ஓ கபில பகவானே! சகரகுமாரரெல்லாம் அசமஞ்சஸ சரித்திர முடையவர்களாய் உலகத்தை யழித்து வருகிறார்கள். இதுவரையிலேயே அவர்களாலே அழிந்த உலகம் இனி யெப்படியாமோ தெரியவில்லை. துன்பமுற்ற ஜகத்தைக் காப்பாற்றும் பொருட்டல்லவோ தேவரீர் அவதரித்திருப்பது" என்று விண்ணப்பஞ் செய்ய அந்தப்பகவான் "சிலநாட்களுக்குள்ளேயே அவர்களெ

ல்லாம் மாண்டுபோவார்கள்" என்று அருளிச் செய்ததைக் கேட்டுத் தேவதைகள் சமாதான மடைந்திருந்தார்கள்.

இப்படியிருக்க அந்தச்சகரமகாராஜன் அசுவமேதஞ்செய்யத்தொடங்கினன். அதினிமித்தம் தன் குமாரர்களின் காவலிலே குதிரையைவிட, அக்குதிரையை யாரோவொருவன் கொண்டுபோய்ப் பாதாளத்திலே விட்டுவிட்டான். பின்பு அவர்கள் அக்குதிரையின் குளப்படியைப்பிடித்துக்கொண்டு, ஒவ்வொருவர் ஒவ்வொரு காதமாகப் பூமியின் உள்ளிடத்தை வெட்டித் தோண்டி, உள்ளேபோய் அங்குதிரிந்துகொண்டிருந்த யாகக் குதிரையையும் அதற்குக் கொஞ்சந் தூரத்திலே மேகங்களொழிந்த சரத்காலத்துச் சூரியனைப்போல மேலுங் கீழும் பக்கங்களிலும் மிகுந்த தேஜசோடு சொலித்துக்கொண்டிருக்கிற ஸ்ரீ கபிலபகவானையுங் கண்டார்கள்.

பின்பு அந்தத் துராத்துமாக்கள் ஆயுதங்களை யெடுத்துக்கொண்டு "இதோ இவன்தான் நம்முடைய குதிரையைத் திருடிக்கொண்டு யாகத்தைத்தடுத்து நமக்கு அபகாரஞ் செய்தவன், ஆதலால் இவனைக்கொல்லுங்கள் கொல்லுங்கள்" என்று கூவிக்கொண்டு பாய்ந்தார்கள். இப்படியவர்கள் ஓடிவருகையில் அந்தமகரிஷி கிஞ்சித்து உக்கிரமானபார்வையினால் தாக்க, அவர்களே பற்றியெரிந்து சாம்பலாய்க் குவிந்தார்கள். இப்படிக்குத் தன் யாக குதிரை போனதும் புத்திரர் இறந்ததும் அறிந்து, அச்சகரமகாராஜன் தன்பேரனாகிய அம்சுமானை அக்குதிரையைக் கொண்டுவரும் பொருட்டு ஏவினன். அவனும் சகரகுமாரர் தோண்டின வழியாலே கபிலமகரிஷி சன்னிதியிற்சென்றுதொழுதுதுதிக்க, அம்மகாத்துமா அம்சுமானைநோக்கி, "பிள்ளாய்! நீ குதிரையைக் கொண்டுபோய் உன் பாட்டனருக்குக் கொடுத்து யாகத்தை நிறைவேற்றிவை, உன்பேரன் சொர்க்கலோகத்தினின்றும் கங்காநதியைப் பூலோகத்துக்குக் கொண்டுவரக் கடவன், என்கிற வரத்தையும் உனக்குத் தந்தேன், போ" என்று அருளிச்செய்தார்.

அதுகேட்டு அந்த அசமஞ்சஸ குமாரன் மறுபடியும் அம்முனிவரை வணங்கி, "சுவாமீ! பிராமண சாபத்தினாலே அழிந்த அடியேன் பாட்டன்மார்கள் சுவர்க்கமடையும்படியாக வொருவரமளிக்க வேண்டும்" என்றுபிரார்த்திக்க, அந்தக்கபிலபக

வரன், "பிள்ளாய்! உன்பேரன் கங்கையைக் கொண்டுவருவா
னென்று, முன்னமே சொன்னேனே. அந்த மகாநதி தீர்த்தத்தி
னாலே இறந்தவர்களுடைய இந்த எலும்புஞ்சாம்பலும் பரிசிக்
கப்பட்ட மாத்திரத்திலே அவர்கள் தேவலோகம் புகுவார்கள்.
பக்தி சிரத்தைகளோடு நீராடுகிறவர்களைப் பாவந்தீர்த்துக்
கடைத்தேற்றும். இவ்வளவுதானோ ஸ்ரீ விஷ்ணுவின் திருவடிக்
கட்டைவிரலினின்று மவதரித்த அந்தமகாநதிக்கு மாகாத்மி
யம்? இன்னம் விசேஷமுண்டு. தன்னிடத்திற் கருத்தே யின்றி
இறந்தவனுடைய சரீரத்தைச்சார்ந்த எலும்பு தோல் நரம்பு
மயிர்சாம்பல் முதலியவற்றுள் ஏதாகிலும் அத்தீர்த்தத்தாற் பரி
சிக்கப்படுமாயின் அவ்வுடலுக்குரியவன் உடனே சொர்க்கம்
புகுவான்' என்று அருளிச்செய்தார். அதுகேட்டு அவ்விராஜ
குமாரன் அவரைத் திருவடிதொழுது அசுவத்தைக்கொண்டு
வந்து பாட்டனுருக்குக் கொடுத்தான். சகரனும் யாகத்தை
நிறைவேற்றித் தன்மக்கள் தோண்டிய பள்ளத்துள் பாய்ந்த
கடலைத் தனக்குப் புத்திரனாகப் பாவித்துக்கொண்டிருந்து
லோகாந்தரஞ் சென்றான்.

அவ் வம்சுமானுக்குத் திலீபனென்னும் அரசன் பிறந்
தான். திலீபனுடைய மகன் பகீரதன். அவன் சொர்க்கத்திலிரு
ந்துகங்கையைப் பூமிக்குவருவித்துப் பாகீரதியென்னும் பெயர்
பெறும்படிச் செய்தான். அந்தப்பகீரதனுக்குச் சுஹோத்திரன்
பிறந்தான், அவனுக்கு நாபாகன்; அவனுக்கு அம்பரீஷன்,
அவனுக்கு சிந்துத்துவீபன், அவனுக்கு அயுதாயு, அவனுக்கு
ருதுபர்ணன் பிறந்தான், அவன் அக்ஷஹிருதயமென்கிற சூதா
ட்டுநூலை நன்கறிந்தவனாயிருந்து நளனுக்குச் சகாயமானான்.
ருதுபர்ணனுடையமகன் சர்வகாமன். அவன் மகன் சுதாசன்
சுதாசனுக்கு சவுதாசன் என்றும் மித்திரசஹனென்றும் பேர்
பெற்ற குமாரனுண்டானான். அவன் வேட்டைக்குக் காட்டிற்
சென்று திரிந்துகொண்டிருக்கையில், இரண்டு புலிகளைக்கண்டு
அவ்விரண்டினாலேயே அக்காட்டு மிருகங்களெல்லாம் அழிக்
கப்பட்டனவாக நினைத்து அவ்விரண்டிலொன்றை அம்பினாலெய்
தான். அவ்வம்பு பாய்ந்து இறக்கும் அப்புலி மகா பயங்கர
மான முகத்தோடு கூடிய ஒரு ராக்ஷசரூபமாய் விழுந்தது.
இரண்டாம்புலியோ அரசனை நோக்கி "உன்னிடத்தில் நான்

பகைதீர்த்துக் கொள்வேன்" என்று சொல்லி மறைந்துபோ யிற்று.

பின்பு சிலகாலங்கழிய அந்தச் சவுதாசன் யாகஞ்செய்யத் தொடங்கினான். அவன் குலகுருவான வசிஷ்டமுனிவர் யாகத்துக்கு வேண்டிய காரியங்களைச் சித்தஞ்செய்து அப்புறம்போயிருக்குமளவில், அந்தராக்ஷதன் வசிஷ்டராகவேஷங் கொண்டு யாகத்தின் முடிவில் எனக்கு மனுஷியமாமிசங் கொடுக்கவேண்டும். 'ஆதலால் முன்னதாகவே அதைக்கொணர்ந்து பாகஞ்செய்துவை, நான் சீக்கிரத்தில் வருவேன். என்று சொல்லிப் போய், உடனே சுயம்பாகிவேடம்பூண்டு வந்துநின்று குருபக்தியினாலே அரசன் கட்டளையிட்டதைக் கைக்கொண்டு மனுஷ்ய மாமிசத்தைச் சமைத்து அரசனிடத்தில் கொண்டு வந்துவைத்தான். அரசனும் பொற்பாத்திரத்திலம் மாமிசத்தைவைத்துக் கொண்டு வசிஷ்டர் வரவை எதிர்ப்பார்த்துக் கொண்டிருந்து, அவர்வந்தவுடனே அதை யவருக்குக்கொடுத்தான். இதைக் கண்டவுடனே அமமுனிவர் இதென்ன, இவ்வரசனுடைய துன் மார்க்கம்; தீமரென்று ஒருமாமிசத்தை ஏன் நமக்குக் கொடுக்கின்றான்? இது என்னமாமிசம்? யோக திருஷ்டியால் இது நர மாமிசமென்று தெரிந்து கொண்டு மிகுந்த குரோதமுற்றவராய் அரசனை நோக்கி, "தவசிகள் புசிக்கத்தகாதது இது, என்று நீ அறிந்திருந்தும் எனக்கிதைக் கொடுக்கவந்தாய், ஆகையால் நீயே இதில் மிகுந்த விருப்பமுள்ளவனாகக்கடவை" என்று சாபங்கொடுத்தார்.

இதைக்கேட்ட அவ்வரசன் "தேவரீர் நியமனப்படி யன்றோ அடியே னிப்படிசேய்தேன்" என்று சொல்ல, அம்முனிவர் சமாதியிலிருந்து நிகழ்ந்த வுண்மையைத் தெரிந்துகொண்டு, ராஜாவினிடத்திலே அனுக்கிரக முடையவராய் 'ஓ ராஜனே! நீராக்ஷசனால் வஞ்சிக்கப்பட்டாய்; என்மேல் குற்றமில்லை ; ஆனாலும் நான் முந்திச்சொன்ன வார்த்தை வீணாக மாட்டாதாகையால் நானிட்ட சாபம் உனக்குப் பன்னிரண்டு வருஷமளவே இருக்கும்" என்று சொன்னார். அதைக்கேட்டு அவ்வரசன் குற்றமில்லாத எனக்குச் சாபமிட்டது அநியாயமாகையால், நானும் உம்மைச் சபிப்பேன் என்று கையில் நீரை யெடுத்துக்கொள்ள, அவன் மனைவியாகிய மதயந்தி என்பவள் தன் நாயகனுடைய கையைப்பிடித்துக்கொண்டு "மகாராஜனே! நமது குலத்திற்

ளுத் தெய்வமாயும் ஆசாரியராயு மிருக்கின்ற ஸ்ரீ வசிஷ்டபக வானை நீர் இப்படி செய்வது தகாது என்று சமாதானம் பண்ணித் தடுத்தாள். பின்பு அவ்வேந்தன் தன்கையிலெடுத்த சாப ஜலத்தைத் தரையில் விட்டால் பயிர் அழியுமென்றும் வானத்தில் விட்டால் மழை அழியுமமன்றும் நினைத்து, அவ்விரண்டிடங்களிலும் விடாமல் தன் பாதங்களின்மேலேயே விட்டுக்கொண்டான். கோபாக்கினியினுற் காய்ந்த அந்தத் தண்ணீர்பட்டதனுல் அவன் பாதங்களிரண்டும் ஒளியற்றுக் கருமைகலந்தவெண்மை யுடையவைகளாயின. அதனுல் அவனுக்குக் கல்மாஷபாதன் என்கிற பெயர்வழங்கிற்று. வசிஷ்டரிட்ட சாபத்தின்படி அம்மன்னவன் ஆறுங்காலத்தோறும் ராக்ஷச சுபாவமடைந்து காட்டிற்குள் புகுந்து மனிதரைத் தின்றுகொண்டே வந்தான்.

இப்படி நடந்துவருகையில் ஒருநாள் ருதுகாலத்திலே தன் பாரியையோடு புணர்ந்துகொண்டிருந்த முனிவனொருவனைக் கண்டு, மிகவும் பயங்கரமான தன்னுருவத்தைப் பார்த்து பயந்தோடின அத் தம்பதிகளுக்குள்ளே அந்தப்பிராமணனைப் பிடித்துக் கொண்டான். அப்போது அந்தப் பிராமணப் பெண் அவ்விராக்கதனைப் பார்த்து, 'ஐயனே நீ ராக்ஷசனல்லையே? மித்திர சகனென்கிற அரசனுமே? ஆதலால் நீ சகலமுமறிந்தவன். மேலும் ஸ்திரீ தருமத்தின் சௌவுக்கியத்தை விசேஷமாயறிந்தவன். அப்படியிருக்க நான் கருதியபயனையடையாமலிருக்கையிலே நீ என்பர்த்தாவை நாசஞ்செய்வது நியாயமல்லவே விட்டுவிடு" என்றிப்படி பலவகையாய்ச்சொல்லி வேண்டிப் புலம்பிக்கொண்டிருக்கையிலே, அரசனுகிய அவ்விராக்கதன் கிஞ்சித்தும் உணர் வில்லாதவனுகி, ஒரு வியாக்கிரம் பசுவைபிடித்துப்புசிப்பதுபோல அந்தப்பிராமணனைக் கொன்று புசித்துவிட்டான். பின்பு அந்தப்பார்ப்பினி மிகக்கோவமுண்டவளாகி அவனைநோக்கி "அடாபாவி! என்னை யிப்படி வீணுக்கி என்புருஷனைப் பட்சித்தா யாகையால் நீ காமபோகத்திற்காக எத்தனஞ் செய்யுமவினல் மரணமடைவை" என்று சாபமிட்டுப் பின்பு தீக்குதித்து இறந்தாள்.

பின்பு பன்னிரண்டாண்டுஞ் சென்று சாபந் தீர்ந்தவனவில்சம்போக வாசை கொண்டிருந்த அவ்வாசனுக்கு அவன் பத்தினியாகிய மதயந்தியானவள் பிராமணத்தியிட்டசாபத்தைநினை

ப்புமூட்டினுள். அதனலே அவ்வரசனும்ஸ்திரீபோகத்தை விட்டிருந்தான். இப்படியான தனுலே சந்ததியில்லாமற் போனதைப் பற்றி அவ்வரசன் குருவாகிய வசிஷ்டரை வேண்ட, அம்முனிவரும் அவன் பத்தினியாகிய மதயந்தியினிடத்திலே புத்திரனுண்டாகும்படி யருளினர்.

அந்தக் கருப்பமானது ஏழு வருஷமளவும் வெளிப்படாமலிருந்தமையால் அவள் ஒரு கல்லினுலே வயிற்றை யிடித்துக் கொண்டாள். புத்திரனும் பிறந்தான். அவனுக்கு அச்மகன் என்கிற பெயரிடப்பட்டது. [அச்மா-கல்.] அந்த அச்மகனுக்கு மூலகனென்கிற மகன் பிறந்தான். பரசுராமனுல் பூமியில் க்ஷத்திரிய வம்சமெல்லாம் அழிக்கப்படுமளவில் பெண்பிள்ளைகள் மணக்கோலத்தோடு அவனைச் சூழ்ந்துகொண்டு பரசுராமன் கண்ணுக்கு அகப்படாமற் செய்தார்கள். அதனுல் அவனுக்கு நாகரீகவசன் என்கிற பெயருண்டாயிற்று. அந்த மூலகனுக்குத் தசரதன் உண்டானுன். அவனுக்கு இலிபிலி யென்பவன் மகன், அவனுக்குவிசுவஸஹன், அவனுக்குக் கட்வாங்கன்பிறந்தான். முன்னெருகாலத்திலே தேவாசுர யுத்தம்நேர்ந்தபோது தேவதைகள் வேண்டினமையால் அவர்கள் பக்ஷத்திற்சென்று அசுரரைச் செயித்தான். அதனுலே தேவதைகள் அவனைத் தங்களுடைய லோகத்திற்கு இட்டுக்கொண்டுபோய் "நீ இஷ்டமான வரத்தைக் கேட்டுக்கொள்" என்று சொல்ல, அவ்வரசன் தேவதைகளை நோக்கி "நீங்கள் எனக்கு வரமளிக்கவேண்டுமென்னுங் கருத்துடையவரானல், என் ஆயுசு எவ்வளவு சொல்லுங்கள்?" என்றுன். தேவதைகள் "உனக்கு இன்னுமொரு முகூர்த்த காலந்தான் ஆயுசுஇருக்கின்றது" என்று சொல்ல, அவர்களிடத்தில் விடை பெற்று அதி வேகமுள்ள வோர் விமானத்தின்மேலேறி வெகு சீக்கிரத்தில் பூலோகத்துக்கு வந்து, 'பிராமணரைக் காட்டிலும் ஆத்மாவும் எனக்குப் பிரியமில்லாமலிருந்ததும், நான் என் வர்ணுசிரமதருமங்களைக் கடவாமலிருந்ததும், தேவமனுஷ்ய பசுபக்ஷிவிருக்ஷ முதலான சகலத்திலும் எம்பெருமானுடைய சான்னியத்தியமே நித்தியமா யுள்ளதென்று நினைத்திருந்ததும், சத்தியமானுல் முனிசிரேஷ்டரால் தியானஞ் செய்யப்பட்ட அந்தப்பகவானை யாதொரு தடையுமின்றி நான் அடையக்கடவேன்" என்று சொல்லிச் சகலதேவசிரேஷ்டனுய், சர்வாச்சரியகரமாயும் சர்வத்துக்கும் ஆதார

மாயுமுள்ள திவியமங்கள விக்கிரகமுடையவனாய், யாதொரு மாறுதலுமின்றி ஒரே தன்மைப்பட்ட சொரூபமுள்ளவனாய், ஸ்ரீவாசுதேவன் என்கிறதிருநாமத்தோடு விளங்காநின்ற பரமாத்துமாவினிடத்திலே வேதாந்த வாக்கியத்தின்படி ஆத்தும சமர்ப்பணம் பண்ணி, அங்கேயே லயப்படுவதாகிற மோக்ஷானந்தம் பெற்றான். இவ்வரசன் விஷயமாக முன்பு சப்தரிஷிகள் பாடின சுலோகமொன்றுண்டு. அதாவது: "கட்வாங்கனென்கிற ராஜரிஷிக்குச் சமானமாய் இந்தப் பூமியில் யாரும்உண்டாக மாட்டான். ஏனென்றால் ஒரு முகூர்த்தகாலம் ஆயுசிருக்கையில் சொர்க்கத்தினின்றும் பூமிக்குவந்து, தன்னுடைய ஞானசத்தியங்களாலே சகல கதிகளையும் சகலலோகங்களையுந்தாண்டி, அவற்றையெல்லாம் ஸ்ரீவாசுதேவனிடத்திலே லயித்திருக்கிற தனக்குள்ளேயே கண்டானன்றோ" என்பதுதான்.

அந்தக் கட்வாங்க மகாராஜனுக்குத் தீர்க்கபாகு என்கிற புத்திரன் பிறந்தான். அவனுக்கு ரகுமகாராஜன் பிறந்தான். அவனுக்கு அஜமகாராஜன் உண்டாயினான். அவன் குமாரன் தசரத மகாராஜன்.

சகல சுகுணபூர்ணனான ஸ்ரீ பதுமநாபன் லோகரக்ஷணத்திற்காகத் தன்னமிசத்தைக்கொண்டு ஸ்ரீராம லக்ஷ்மண பரத சத்துருக்கினர் என்கிற நான்கு ரூபமாக அந்ததசரதமகாராஜனிடத்தில் அவதரித்தான். [இவர்களுள் ஸ்ரீராமன் நேரான பகவானுடைய அவதாரம். லக்ஷ்மணர் சேஷாவதாரம். பரத சத்துருக்கினர்கள் சுதரிசன பாஞ்சசன்னியங்களின் அவதாரமாம். ஆனாலும் லக்ஷ்மணாதியரிடத்திலும் பகவானுடைய அமிசமிருந்ததனால் நான்கு ரூபமாக அவதரித்தானென்று சொல்லுகிறது.] அந்தச் சக்கரவர்த்தி திருமகனார் இளமையிலேயே விசுவாமித்திர மகாமுனிவனுடைய யாகசம்ரக்ஷணத்திற்காக எழுந்தருளுமளவில், வழியில் தாடகையென்கிற கொடிய ராக்ஷசியையும் அவ்யாகத்தில் கொடுமை செய்ய வந்த தாடகா குமாரனான சுபாகு முதலான அநேக ராக்ஷசரையுஞ் சங்கரித்து, தாடகையின் மற்றொருகுமாரனான மாரீசனை வாயவ்யாஸ்திரத்தினாலே சமுத்திரத்திலே தள்ளிவிட்டார். தமது திருவடிப்பிரபாவத்தினாலே அகலிகையின் சரீரத்தைப்போக்கி பரிசுத்தையாக்கியருளினர். பின்பு ஜனகமகாராஜனுடைய நகரத்திற்கு எழுந்தருளி, அங்கே பூசித்துவைக்கப்பட்டிருந்த

சிவதனுசைமுறித்து, அந்த ஜனகமகாராஜாவின் திருமாளிகையில் அயோநிஜையாய் அவதரித்து அவ்வரசனுக்கு மகளாய் வீரிய சுல்கமையாய் விளங்கிக்கொண்டிருந்த சீதையென்கிற ஸ்ரீ மகாலக்ஷ்மியின் அமிசமான பெண்மணியைத்திருக்கலியாணஞ் செய்தருளினார். பிறகு அயோத்யாநகரத்திற்குவருகையில்பொறாமையாலெதிர்த்து வந்தவராய்ச்சகல க்ஷத்திரியகுலங்களையும் நாசஞ்செய்தவராய் ஹேஹயகுலத்தை வேரோடழித்தவராயுமுள்ள பரசுராமரைப் பலபராக்கிரமங்களா லுண்டான செருக்கழிந்தவராய்ச் செய்தார். யுவராச்சிய பட்டாபிஷேகத்தையும் விரும்பாமல் மாற்றாந்தாயின் பேச்சுக்கிணங்கின பிதாவின் வாக்கியத்தையே சிரமேற்கொண்டு பிராட்டியோடும் இளையபெருமாளோடுங் கூடத் தண்டகாரணியத்திற் பிரவேசித்து விராதனைக்கொன்று, காமாதுரையாய்த் தீங்குசெய்யத் துணிந்த சூர்ப்பணகையை லட்சுமணர் விரூபப்படுத்தியதனால் மிகக் கோபம்கொண்டு பதினாலாயிரஞ் சேனையோடு யுத்தத்திற்கு வந்த கரதூஷணர்களையும் கபந்தனையும் சங்கரித்தருளினார்; அதன் பின் சுக்கிரீவனைத் தோழனாகக்கொண்டு, அவனுக்குப் பகைவனான வாலியைக்கொன்று, சுக்கிரீவனால் அனுப்பப்பட்ட வானரவீரருக்குள்ளே அனுமானாலே இலங்கையில் இராவணனபகரித்துக் கொண்டுபோன சீதாபிராட்டு காவல்செய்யப் பட்டிருப்பதை யறிந்து, வானர சேனைகளோடு புறப்பட்டுச் சமுத்திரத்தை அணையாற்கட்டி, இராவண கும்பகர்ணாதிகளை மூலநாசமாயழித்து, உலகத்தாருடைய ஒப்பரவுக்காக அக்கினிப்பிவேசஞ் செய்வித்து, அக்கினியினால் துதிக்கப்பட்டுவிளங்கின சீதாதேவியைத் திருவுள்ளம்பற்றி, மறுபடியும் திருவயோத்திக்கு எழுந்தருளிப் பட்டாபிஷேகங் கண்டருளினார்.

அந்தப் பெருமான்பிராட்டியார்களுக்கு நடந்த பட்டாபிஷேக மகோச்சவத்தை நூறுவருஷகாலஞ் சொன்னாலும் முடியாது. ஆகிலும் மயித்திரேயரே! சுருக்கமாய்ச்சொல்லுகிறேன் கேளும். திவ்வியாலங்கார சோபிதமான மகா மண்டபத்திலே நவரத்தின சிங்காதனத்தின்மேல் சக்கரவர்த்தித் திருமகனார் சீதாபிராட்டியோடேவீற்றிருக்க, இளையபெருமாளும் ஸ்ரீபரதாழ்வானும் சத்துருக்கினாழ்வானும் சத்திரசாமரங்களை யேந்திப் பக்கங்களில் முகமலர்ந்துநிற்க, விபீஷணாழ்வானும்சுக்கிரீவ

மகாராஜனும் அங்கதன் ஜாம்பவான்முதலானோர்களும்ஆலவட்ட முதலானவைகளை யேந்தி மிகுந்த மகிழ்ச்சியோடு புடைசூழ்ந்து நிற்க, சிறியதிருவடியென்கிற அநுமான் திருவடிவாரத்து ரத்தினபீடத்திலிருந்து ஆனந்த பரவசராய்ச்சேவித்துக்கொண்டிருக்க, பிர்மாவும், இந்திர அக்கினி யமநிருதி வருணவாயுகுபேர ஈசானர் என்கிற அஷ்டதிக்குப்பாலகரும், மற்றுமுள்ள சகல தேவதைகளும், வசிஷ்டவாமதேவ வால்மீகி மார்க்கண்டேய விசுவாமித்திர பரத்துவாஜ அகஸ்தியாதிகளான முனிவரரும், இருக்கு யசுஸ் சாமம் என்கிற வேதவாக்கியங்களைக் கொண்டு ஸ்தோத்திரஞ் செய்துகொண்டிருக்க, வீணா வேணு மிருதங்க பேரீ படஹசங்க காஹள கோமுக முதலான சகல திவ்விய வாத்தியங்களு முழங்க, நிருத்த கீதமுதலான மங்களச் செய்கைகளெல்லாம் நிகழ, கப்பமேந்திக் காத்திருக்குஞ் சகலதேசத்து ராஜாக்களின் நடுவில் ஆசாரியர் மந்திரிமார் முதலானவர்கள் முறையேவிதிப்படி திவ்விய தீர்த்தங்களினாலே சகலலோக ரக்ஷணஞ் செய்தருளவேண்டும்ஸ்வாமீ! என்று பிரார்த்தித்துப் பட்டாபிஷேக மகோற்சவத்தை நடத்தினார்கள். இவ்வாறு தசரத குமாரராய்க் கோசலாதிபதியாய் ரகுகுல திலகராயிருக்கிற ஸ்ரீராமபத்திர பகவான் ஸ்ரீ ஜானகீதேவியோடுகூடப் பட்டாபிஷேக மகோச்சவங் கண்டருளித் திருத்தம்பிமார்கள் அதிக பிரீதியோடே ஏவல் செய்யப்பெற்றுப் பதினோராயிரம் வருஷ காலம் யாவரும் குறைவற்றுக் களித்துப் பெருகும்படி சகல பூமண்டலத்தையும் ஆண்டருளினார்.

இளவரசாய்நின்ற ஸ்ரீபரதாழ்வான்மிகக்கொடியவர்களாயிருந்த மூன்றுகோடி கந்திருவர்களைச் சங்கரித்து, அவர்கள் வசமாயிருந்த ராச்சியங்களைக் கைவசஞ் செய்தருளினார். சத்துருக்கினாழ்வானும் யமுனையாற்றங்கரையில் ஒருபெரிய வனத்திலிருந்துகொண்டு மிகக்கொடுமை செய்துவந்த மதுபுத்திரனான லவணாசுரனைச் சங்கரித்து அக்காட்டையுமழித்து மதுரையென்கிற ஓர் திவ்விய நகரஞ் செய்தருளினார். இளைய பெருமாளோ ஸ்வாமியைவிட்டுப் பிரியாமல் கைங்கரிய நிரதராய் எழுந்தருளியிருந்தார். இப்படியாக ஸ்ரீராம லக்ஷ்மண பரத சத்துருக்கினர் என்கிற இந்நால்வரும் அதிபல பராக்கிரமாதிகளைக்கொண்டும் காருணியவாச்சலியசௌலப்பியசௌசீலியாதிகளைக்கொண்டும்

துஷ்டநிக்கிரக சிஷ்டபரிபாலனங்களைச் செய்தருளி லோகத்திற்குஇதத்தையும் தருமத்தையும் நிலைநாட்டித் தம்முலகத்திற்கெழுந்தருளினார்கள். அக்காலவரிடத்தில் யிருந்த பக்தியுள்ளவராயிருந்த அக்கோசலநாட்டாரும் அவர்களுடைய சாலோக்கியம் பெற்றார்கள்.

மகானுபாவனான அந்தஸ்ரீராமசந்திரனுக்கு குசன்,லவன் என்றிரண்டு குமாரரும், லக்ஷ்மணப் பெருமானுக்கு அங்கதன், சந்திரகேது என்றிரண்டு புத்திரரும், பரதனுக்கு தக்ஷகன், புஷ்கலன் என்றிருதனயரும், சத்துருக்கினருக்கு சுபாகு, சூரசேனன் என்றிருமக்களு முண்டானார்கள். அவர்களுக்குள்ளே ஸ்ரீராமகுமாரனான குசனுக்கு அதிதியென்கிற குமாரன் பிறந்தான். அதிதிக்கு நிஷதன், நிஷதனுக்கு அனலன், அவனுக்கு நபசு, நபசுக்குப் புண்டரீகன், புண்டரீகனுக்கு க்ஷேமதனுவா அவனுக்குத் தேவானீகன், அவனுக்கு 'அகீனகு, அகீனகுவுக்குக் குரு என்பவன் பிறந்தான். அவன் மகன் பாரியாத்திரன், அவன் மகன் பலன், அவன்புத்திரன் சலன், அவனுக்குப் புத்திரன் உற்கன், அவனுக்குக் குமாரன் வச்சிரநாபன், வச்சிராபனுக்குப்புதல்வன் சங்கணன்,அவனுக்குமகன் வியுஷிதஸசுவன், அவனுக்கு விசுவயஹன் பிறந்தான். அவன் புத்திரனாகிய இரணியநாபன் மகா யோகிகளுக்குச் சிரேஷ்டராய் ஜயமுனியின் சிஷ்யராயுள்ள யாக்ஞியவல்க்கிய மகா முனிவரிடத்தினின்றும் யோகவித்தையைப் பெற்றான். அவனுக்குத் தனயன் புஷியன், அவனுக்குத் துருவசந்தி, அவனுக்குச் சுதரிசனன், அவனுக்கு அக்கினிவர்ணன், அவனுக்குச் சீக்கிரகன், சீக்கிரகனுடைய குமாரன் மருவென்பவன், அவன் யோகபலத்தைப் பற்றிக்கொண்டு இமயமலையின் பக்கத்திலுள்ள கலாபக் ராமத்திலே இப்போதும் யார்க்குந்தெரியாமல் வாசஞ்செய்து கொண்டிருக்கிறான்.

அவன்றான் இனிவருங் கிருதயுகத்திலே சூரியவமிச க்ஷத்திரியருக்கு முதல்வனாவான். அவனுக்கு பிரசுசுருகன் என்னு மகனொருவனிருந்தான். அவனுக்குச் சுசந்தி யென்பவன்மகன், அவற்கு அமர்ஷன், அவனுக்கு ஸஹஸ்வானென்பவன், அவனுக்கு விசுவபவன், அவனுக்கு பிரகத்பலன், அவன் பானுத

யுத்தத்திலே அர்ச்சுனன்குமாரனுன அபிமன்யுவினுலே கொல் லப்பட்டான். இப்படியாக இட்சுவாகு குலத்திற்பிறந்த ராஜாக் களில் முக்கியமான சிலரைச் சொன்னேன். இவர்கள் சரித்தி ரங்களைக் கேட்பதனுலே பாவங்கள் தீரும்.

வ௦ஒ௺ஷா௱தா௱வுரிக௦ யொஒெவஸு ஜாஸஃதீ௧ஃ।
ஸவ-ா க்ஷாரா கவாஒெவுஹ ஹுஜெ ஸ்ஸமெல் ஃஹீயஒ௧॥

எவன் இவர்களுடைய சரித்திரங்களைச் சிரத்தைடயோடு படிக்கிருனே அவன் இம்மையில் வேண்டியவைகளைப் பெற்று வாழ்ந்து கடைசியில்சுவர்க்கமும் சேருவான்.

நாலாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஐந்தாம் அத்தியாயம்

நிமிவம்சக்கதை

ஐக்ஷ்வாகு௱தநயொ யொZஸள நிமி௩ாமா
ஸத௱ ஸஹஸ்ர௦ ஸ௦வத்ஸர௦ ஸத்ரு ஊரெஹெ॥

இக்ஷ்வாகுவின் குமாரனுன நிமியென்பவன் ஆயிரம்வருஷ காலஞ்செல்லத்தக்க ஒருயாகத்தையாரம்பித்து, அதற்கு வசிஷ் டரை ஹோதாவாயிருக்கும்படி வரித்தான், அப்போது வசிஷ் டர் அரசனை நோக்கி, "அரசனே! என்னைத்தேவேந்திரன் ஐந்நூறுவருஷஞ் செய்யும்படியான யாகத்திற்காக முந்திவரித் திருக்கின்றுன். ஆதலால் அதுவரையில் நீ பொருத்திருக்க வேண்டும். உன்யாகத்தையும் நிறைவேற்றுவேன்" என்று சொல்லக்கேட்டு, அவ்வரசன் ஒன்றும்பேசாமற் சும்மாவிருந்து விட்டான், வசிஷ்டரோ, தமது இஷ்டப்படி அரசன் ஒத்துக் கொண்டானென்று நினைத்துக்கொண்டு இந்திரனுடையயாகத் தைச் செய்விக்கப்போனுர். அவ்வரசனும் அக்காலத்திலேயே கௌதமர் முதலானவர்களைக்கொண்டு யாகத்தை நடத் தினுன். வசிஷ்டமுனிவர் தேவேந்திரனுடைய யாகமுடிந்த வுடனே நிமிமகாராஜனுடைய யாகத்தைச் செய்விக்க வேண்டுமென்று வெகுதுரிதமாய் ஓடிவந்து, அக்காரியத்தைக்

கவுதமர்க்கு அரசன் கொடுத்ததாகத்தெரிந்துகொண்டு, கோப
மூண்டவராய் அவ்வரசன் தூங்கிக்கொண்டிருக்கையில் அவ
னுக்கு ஒருசாபமிட்டார், அதாவது, என்னைத் திரஸ்காரஞ்
செய்து இவ்வேள்விகாரியத்தைக் கௌதமருக்குக்கொடுத்தா
னாகையாலே இவ்வரசன் உடம்பில்லாமற் போவான்." என்பது
தான். விழித்துக்கொண்டபின்பு அரசன் சாபம்நேர்ந்ததை
யறிந்து தானும் குருவுக்கு ஒரு சாபமிட்டான். அதாவது,
"இந்தத் துஷ்டகுருவானவர் என்னோடு பேசிக்காரியமறிந்து
கொள்ளாமல் தூங்கிக்கொண்டிருந்த என்னைச் சபித்ததனால்
அவருக்கும் உடம்புபோகக்கடவது" என்பதாம். இப்படி குரு
வுக்குச்சாபங்கொடுத்து அவ்வரசன் தன்தேகத்தை விட்டுவிட்
டான். அம்முனிவரும் இவ்வுடம்பை விட்டு, ஊர்வசியைக் கண்
டதனாற் சிதறிவீழ்ந்திருந்த மித்திரா வருணருடைய வீரியத்
திற்பிரவேசித்து வேறுதேகங்கைக்கொண்டார். நிமியென்னு
மரசனுடைய தேகமோ திவ்வியகந்த தைலத்தினாற் சீர்ப்படுத்
தப்பட்டதாகிச் சுருங்குந்தன்மை முதலான குற்றங்களில்லாமல்
அப்போதிறந்தவனுடைய தேகம் போலிருந்தது. இப்படி
யிருக்க அவ்வேள்விமுடிவில் பங்குபெறும் பொருட்டு வந்த
தேவர்களைநோக்கி ருத்துவிக்குகள், "நீங்கள் எசமானுக்கு
வரங்கொடுக்க வேண்டும்" என்று சொன்னார்கள். பின்பு தேவ
தைகள் "என்னவரம்வேண்டும்.?" என்றுகேட்க, நிமி சொல்
லுகிறான். "ஓ தேவர்களே! நீங்கள் சகல சமுசார துக்கத்தைப்
போக்குகிறவர்கள், சரீரமும் ஆத்துமாவும் பிரிந்திருப்பதைக்
காட்டிலும் மனிதருக்கு வேறு துக்கமுண்டோ? ஆகையால்
எனக்குத் தேகம் வேண்டுவதானாலும் மறுபடி இந்தச்சரீரத்
தில் வசிப்பதற்கு விருப்பமில்லை. யாவருடைய கண்களிலுமே
வசிக்க விரும்புகிறேன் அப்படியாக வரமளிக்கவேண்டும்" என்
று சொன்னதைக் கேட்டு, அத்தேவரெல்லாம் அவனிஷ்டப்
படி அவனைச் சகல ஜனங்களுடைய நேத்திரங்களிலு மிருக்
கச் செய்தார்கள். அதனாலேதான் சகல பூதங்களும் கண்களை
இமைக்கின்றனர்.

அவனுக்குப் புத்திர னில்லாமற் போனபடியினாலே அந்த
ரிஷிகளெல்லாம் இராச்சியத்திற்கு அரசனில்லாமற் போவத
னால் நேரிடுந் துன்பத்திற்குப் பயந்து அவனுடைய உடலை அர

ணியிலிட்டுக்கடைய, அதினின்று மொரு குமாரன்பிறந்தான். அப்படிப் பிறந்ததனாலே அவனுக்கு ஜனகன் என்கிற பெயர் உண்டாயிற்று. மேலும் இவன் பிதா விதேகனானபடியால் வைதேகனென்றும், கடையப்பட்டதனாலேமிதி,என்றும் நாமதேயங்களுண்டாயின, இவன்பெயராலே இவனுடைய பட்டணத்திற்கு மிதிலை என்றும், இவன் பிதாவின் பெயராலே அவ்விராச்சியத்திற்கு விதேகதேசமென்றும் பெயர்வழங்கின. அந்த ஜனகனுடைய மகன் உதாவசு. அவனுடையகுமாரன் நந்திவர்த்தனன். அவன்குமாரன் கேது. அவனுக்குத் தேவராதன், அவனுக்குப் விருகதுத்தன், அவனுக்கு மகாவீரியன், அவனுக்குச் சுதிருதி, அவனுக்குத் திருஷ்டகேது என்கிற மகன் பிறந்தான். திருஷ்டகேதுவுக்கு அரியசுவன். அவனுக்கு மரு, மருவுக்குப்பிரதிகன், அவனுக்குக் கிருதரதன், அவனுக்குத் தேவமீடன், அவன்புதல்வன்விபுதன், விபுதனுக்கு மகாதிருதியென்பன் பிறந்தான். அவனுக்குக் கிருதராதன் ஜனித்தான்; அவனுக்கு மகாரோமா, மகாரோமாவுக்கு சுவர்ணரோமா, அவன் புத்திரன் ஹ்ருசுவரோமா. அந்த ஹ்ருசுவரோமாவின் குமாரன்தான் சீரத்துவசனென்கிற ஜனகமகாராஜன. அவர் யாகத்திற்காகப் பூமியை உழும்போது அக்கலப்பையின் வழியிலே சீதாபிராட்டி அவதரித்தருளினள்.

அந்தச் சீரத்துவச மகாராஜனுக்குத் தம்பி குசத்துவசனென்பவன் சாங்காசியமென்னும் பட்டணத்தை யாண்டுகொண்டிருந்தான். அந்தச் சீரத்துவச ஜனகருடைய குமாரன் பானுமான். பானுமானுக்குச் சுத்தியும்னன், அவனுக்கு சுசி, அவனுக்கு ஊர்ஜனென்பவன் மகன். அவன் குமாரன் சதத்துவசன், அவனுக்குக்கிருதி, அவன் புத்திரன் ரஞ்சனன். அவன் புத்திரன் புருஜித்து. அவனுக்கு அரிஷ்டநேமி, அவனுக்குச் சுருதாயு. அவனுக்குச் சுபார்சுவன். அவனுக்குச் சிருஞ்சயன். அவனுக்கு க்ஷேமாவீ. க்ஷேமாவிக்கு அனேனசு. அவனுக்குப் பௌமரதன். அவனுக்குச்சத்தியரதன். அவனுக்குஉபகுவென்பவன். உபகுவுக்கு உபகுப்தன் அவன்மகன் சுவாகதன். அவனுக்குச் சுவாநகன். சுவாநகனுக்கு சுபாபனன் அவனுக்கு சுவர்ச்சசு, சுவர்ச்சசுவுக்குச் சுபாஷன். அவனுக்கு சுசுருதன், அவனுடையமகன் ஜயன். ஜயபுத்திரன் விஜயன். விஜயபுத்தி

ரன் இருதன். இருதனுக்குச் சுநயன். சுநயனுக்கு வீதஹவ்யன். அவனுக்குத்திருதி. திருதிக்குப் பகுளாசுவன். அவனுக்குப் புத்திரன் கிருதி. இந்தக் கிருதியினிடத்திலே நிற்கின்றது ஜனகவமிசம். இவர்கள் தாம் மிதிலாநகரத்தை யாண்ட ராஜாக்கள்

𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯𑍇𑌣𑍈𑌤𑍇 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌿𑌣𑍋
𑌭𑍂𑌪𑌾𑌲𑌾 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿॥

இவர்கள் பெரும்பாலும் வேதாந்தத்தால் நிச்சயித்த ஆத்மவித்தையில் நிஷ்டைபெற்ற மகானுபாவர்களென்றறியும்.

ஐந்தாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஆறும் அத்தியாயம்

புரூரவன் சரித்திரம்

𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌂𑌶𑍍𑌯𑌾 𑌭𑌗𑌵𑌨𑍍 𑌕𑌥𑌿𑌤𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌾 𑌮𑌮।
𑌸𑍋𑌮𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌯𑌖𑌿𑌲𑌾𑌨𑍍 𑌵𑌂𑌶𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍁𑌮𑌿𑌚𑍍𑌛𑌾𑌮𑌿 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥𑌿𑌵𑌾𑌨𑍍॥

மைத்திரேயர் வினவுகிறார். "சுவாமீ பராசர பகவானே! சூரியவமிசத்திற் பிறந்த ராஜாக்களை அடியேனுக்கு அருளிச்செய்தீர். இனிச் சந்திரவமிசத்திற்பிறந்த ராஜாக்களையும் கேட்க விரும்புகிறேன். நிலையான கீர்த்திபெற்றவர்களாகிய அச்சந்திரகுலத் தரசருடைய சந்ததி இக்காலத்திலும் புகழோடிருக்கின்றதன்றோ? ஆகையால் அடியேனிடத்திற் கிருபைகூர்ந்து அச்சந்ததியிலுதித்த அரசரையும் அருளிச்செய்யவேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்த சிஷ்யரை நோக்கிப் பராசரர் அருளிச்செய்யலாயினர்.

கேளும் மயித்திரேயரே! இவ்வமிசமும் அதிபல பராக்கிரமங்களும் தேஜசும் நற்குண நற்செய்கைகளுமுள்ள நகுஷ,யயா

தி, கார்த்த வீரியார்ச்சுனன், முதலான மகாராஜாக்களினாலே அலங்காரமுடையது. அதனை முதலிலிருந்து சொல்லுகிறேன். சகலலோக கர்த்தாவயும் பகவானுயுமிருக்கிற ஸ்ரீமந் நாராயண னுடைய நாபிகமலத்தி லுதித்தவரான சதுர்முகதேவருடைய குமாரர் அத்திரி என்னுமுனீந்திரர். அந்த அத்திரிமகாமுனிவருடைய மகன் சந்திரன். அவனைச் சதுர்முகபகவான்சகல ஓஷதிகளுக்கும் பிராமணர்களுக்கும் நக்ஷத்திரக்களுக்கும் அதிபதியாகப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்தார். இப்படிப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்யப்பட்டு அச்சந்திரன் மேன்மைக்காக ராஜசூயயாகஞ் செய்தான். பின்பு இதன் மகிமையினாலேயும் மேலான அதிகாரம் பெற்றிருப்பதனாலேயும் மதமுங்கர்வமு முடையவனாகிச்சகல தேவர்களுக்குங் குருவாகியபிரகஸ்பதியின் மனைவியான தாரையென்பவளை அபகரித்துக்கொண்டான். இச்செய்தியை பிரகஸ்பதி பிரம்மாவுக்கு அறிவிக்க, அவர்வந்து வெகுவாய் புத்தி சொல்லியதையும் தேவரிஷிகளெல்லாரும் வேண்டிக்கொண்டதையுங் கேளாதவனாய் அச்சந்திரன் அவளை விடாமலே இருந்தான்.

அதனாலேயுத்தத்திற்கு இடமுண்டாயிற்று. அப்போது பிரகஸ்பதியினிடத்துப் பகைகொண்டசுக்கிரன்சந்திரனுக்குப் பக்கபலமானன். குருவான சுக்கிரன் சேர்ந்ததனாலே சிஷரான ஜம்பன், கும்பன், முதலிய சகலதயித்தியதானவர்கள் சந்திரன் பக்ஷத்திற்சேர்ந்து யுத்தசன்னகஞ்செய்தார்கள். * ஸ்ரீருத்திர பகவான் அக்கிரசினிடத்தில் வித்தியாத்தியயனஞ் செய்தவராகையால் குருபுத்திராகிய பிரகஸ்பதிக்குத் துணைசெய்யலாயினர். அசுரரெல்லாம்சந்திரன் பக்ஷத்திற் சேர்ந்ததனால்தேவேந்திரன் சகல தேவசையனிங்களோடுகூடப் பிரகஸ்பதி பக்ஷத்திற் சேர்ந்து யுத்தசன்னகஞ் செய்தான். இவ்வாறு தேவதைகளுக்கும் அசுரருக்கும் தாரைக்காக வுண்டானதாகையாலே தாரகாமயம் என்றுபெயர்பெற்ற மகாயுத்த மொன்றுண்டாக, அதில் தேவதைகள் மேல் அசுரரும் அசுரர்மேல் தேவர்களும்

* இந்த ருத்திரபகவான் சிவனுடைய ஓர் அவதார விசேஷம். ஸ்ரீகிருஷ்ணவதாரத்தில் ஸாந்தீபினி மஹருஷி பிடத்தில் கிருஷ்ணன் எப்படி ஒழுக்கைக்கடக்காமைக்காக ஓர்குருமுகமால வித்தியாத்தியயனம் செய்தாரோ, அவ்விதமே.

அநேக அஸ்திர சஸ்திரங்களைப் பிரயோகித்து மும்முறமாயிருக்க, உலகமெல்லா மனக்கலக்க முற்றுப் பிரமதேவனைச் சரணம் புகுந்தன. அப்போது அக்கமலாசனர்வந்து சுக்கிரனையும் சிவனையும் அசுரரையும் தேவர்களையுந் தடுத்துச் சந்திரனுக்குப் புத்தி சொல்லி அத்தாரையைப் பிரகஸ்பதிக்குக் கொடுப்பித்தார், சண்டை யொழிந்தது.

பின்பு அத்தாரை கருவுற்றிருந்ததைக் கண்டு அக்குருவானவர் அவளை நோக்கி "அடி பெண்ணே! என்க்ஷேத்திரத்தில் நீ மற்றவனுடைய மகனை வைத்திருக்கக்கூடாது, இதுவரையில் நீசெய்த சாகசம் போதும். இனியக்கருவை விட்டுவிடு" என்று சொன்னார். அதுகேட்டு அத்தாரை மிகவும்பதிவிரதையாகையாலே பர்த்தாவின் வாக்கியத்தின்படி அக்கருவை ஒரு நாணற் செத்தையின்மேல் எறிந்துவிட்டாள். அக்குழந்தை பிறந்தமாத்திரத்திலேயே சமஸ்த தேவர்களையுந்தோற்கடிக்கும்படியான தேஜசோடு விளங்கக்கண்டு பிரகஸ்பதி, தன் பித்துவுக்குப் பிறந்திருக்கலாமென்று நினைத்து அக்குழந்தையின் மேல் விருப்பமுற்றிருந்தார். சந்திரனு மப்படியேயிருந்தான். இவ்வாறு இருவரும் அப்பாலகன்மேல் விருப்ப முற்றிருக்கையாலே தேவதைகளெல்லாரும் சந்தேகப்பட்டுத்தாரையை, "பெண்ணரசே! இவன் சந்திரனுக்குப் பிறந்தவனா? குருவுக்கு பிறந்தவனா? எங்களுக்குச் சொல்" என்று வெகுவாய்க் கேட்டார்கள். எவ்வளவு கேட்டும் அவள் வெட்கத்தினால் ஒன்றுஞ் சொல்லாமலிருக்க, அக்குமாரன் கோபமுண்டு அவளைச் சபிக்கும்படியாக எத்தனித்து அவளைப்பார்த்து "ஓ துஷ்டையான என் தாயே! நீயேன் என்தந்தையைத் தெரிவியாம லிருக்கிறாய்? இன்னமும் நீ சொல்லத்தழதழத்திருப்பையானால் பொய் வெட்கமுள்ள உனக்குத்தகுந்த சிக்ஷைசெய்வேன், என்றுஉருத்துச் சொன்னான். அப்போதுபிரம்மதேவர், அக்குமாரனைத் தடுத்துத் தாம் அவளைக் கேட்டார். அதற்கு அவள் மிகவும் வெட்கத்தினால் தலையை வணங்கிக்கொண்டு "சந்திரனுடைய மகன் தான்" என்று சொல்லிவிட்டாள். பின்புசந்திரன் மலர்ந்து விளங்காநின்ற கபோல காந்தியுடைவனாய்ப் புத்திரனைக்கட்டி யணைத்துமுத்தமிட்டு, "குழந்தாய்! நீ மிகுந்த புத்தி யுள்ளவனாகையால், புதன் என்று உனக்குப்பெயர் தந்தேன்" என்றான்.

அந்தப் புதன் இளையென்பவ ளிடத்திலே காமுற்றுப் புரூரவனைப் பெற்றானென்று முன்னமே உமக்குச் சொல்லியிருக்கிறேன். அந்தப் புரூரவமகாராஜன் மகாதாதர; வெகுயாகங்கள் செய்தவன்; மிகுந்தகாந்தியுள்ளவன் ஒருகாலத்தில் மித்திராவருணர் ஊர்வசியின்மேல் காதலுற அதற்கவளிணங்காமையினாலே அவர்கள் "நீமனுஷியனுக்கு மனைவியாகக்கடவை" என்று சபித்தார்கள். அதனாலே அவள் சிலகாலம் பூலோகத்திலிருக்கும்படி வந்தாள். வந்தவிடத்தில் மகாரூபவானுயும்மிகுந்த நன்மனதுள்ளவனும் சத்தியவாதியாயு மிருந்த அந்தப் புரூரவச்சக்கரவர்த்தியைக் கண்டமாத்திரத்திலே மனமுருகினவளாய், பெண்மைக் குண்டாகிய பெருமையையும் சொர்க்கசௌக்கியத்தி லுண்டாயிருந்த விருப்பத்தையும் விட்டு, அவனையனுசரிக்கும்படி கிட்டவந்தாள்.

அவ்வரசனும் உலகத்திலுள்ள எல்லாப் பெண்களுக்குமேலான காந்தி சுகுமாரத்துவம், லாவண்யம், விலாசம், முதலான குணங்களினாலே விளங்கிக் கொண்டிருந்த அவ்வப்சரசைப் பார்த்து மனம் அவளிடத்திலேயே பற்றிநின்றான். இவ்வாறவ்விருவரும் ஒரேமனதாய் வேறு நோக்க மில்லாதவராய் மற்றெல்லாப் பிரயோஜனங்களையும் விட்டிருந்தார்கள். அரசன் அவளை நோக்கித் தைரியமாய், "ஓ பெண்ணரசே! உன்னை நான் காதலிக்கிறேன், நீ அனுக்கிரகத்தோடு என்னிடத்தில்மனம் வைக்கவேண்டும்" என்று சொல்ல. அவ்வப்சரசு "ஓ மகாராஜனே! நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிற சங்கேதப்படி நீர் நடப்பீராயின் உமது இஷ்டப்படியே யாகட்டும்" என்று நாணத்தினால் தழதழக்கச் சொன்னாள். அதுகேட்டரசன் "உன் சங்கேதத்தைச் சொல் பெண்ணே" என்று சொல்ல, அத் தெய்வப்பெண் சொல்லுகிறாள். "ஓ மகாராஜனே! இரண்டு ஆடுகள் என்னால் குழந்தைகள்போல் வளர்க்கப்படுகின்றன. அவை எப்போதும் என்படுக்கையின் சமீபத்திலே யிருக்கவேண்டும். அங்கிருந்து அதனையாரும் அபகரிக்கக் கூடாது; இது ஒரு நிபந்தனை. நீர் திகம்பரரா யிருக்க நான்உம்மைப்பார்க்கக் கூடாது, இது இரண்டாவது நிபந்தனை. எனக்கு நெய் தவிர வேறு ஆகாரம் ஒன்றும் கூடாது; இது மூன்றாவது நிபந்தனை. இம்மூன்றில் எது தவறினாலும் உம்மிடத்தி லிருக்கமாட்டேன்"

என்று சொல்ல, அதற்கு "அப்படியே யாகட்டும்" என்று அரசன் ஒத்துக்கொள்ள, அவ்வப்சரசும் அவனிஷ்டத்திற்கு இணங்கினள்.

பின்பு அந்தச் சக்கரவர்த்தி அவளோடுகூட அளகாபுரியிலும் சயித்திராத முதலான திவ்வியோத்தியானங்களிலும் திவ்விய தாமரை முதலானவைகளோடுகூடி விளங்காநின்ற மானசமுதலான தடாகங்களிலும் வேடிக்கையாய் விளையாடிக்கொண்டு; நாளுக்கு நாள் களிப்பு வளர்ந்து வரும்படி அறுபத்தொரு வருஷகாலம் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தான். அப்படியே அந்த ஊர்வசியும் அவனோடுகூட அனுபவித்துவரும் போகாநந்தத்தினால் சுவர்க்க லோகவாசத்தையுஞ் சிறப்பாயெண்ணாமலிருந்தாள். இவளில்லாமையினாலே மற்ற அப்சரசுகளுக்கும் சித்தர் கந்திருவர் முதலானவர்களுக்கும் தேவலோகமானது ரமணீயமாக இருக்கவில்லை. ஆனதனால் கந்திருவராஜனாகிய விசுவாசுவானவன், அவளை மறுபடியும் சுவர்க்கத்திற்குக் கொண்டு போக உபாயமென்னென்று யோசித்து, அவள் புரூரவனோடு செய்திருக்கும் நிபந்தனைகளை யறிந்து, ஓரிரவில் கந்திருவர்களோடு கூடிக்கொண்டு வந்து, படுக்கையின் கிட்டவிருந்த ஆடுகளிலொன்றை அபகரித்துக்கொண்டு போனான். ஆகாயத்திற் கொண்டுபோகும்போது அவ்வாடு அபயக்குரலாய் கத்த, அதை ஊர்வசிகேட்டு "ஐயோ! என் குழந்தையை யாரோ கொண்டு போகிறானே, அநாதையான நான் இத்தருணத்தில் யாரைச் சரணமடைவேன்" என்று கூவினாள். அதனைக் கேட்டும் அவ்வரசன், தான் அம்மணமாயிருக்கிறதினாலே தன்னையவள் பாராமலிருக்கவேண்டுமென்று அதைக் குறித்துப் போகாமற் சும்மாவிருந்தான் பின்பு கந்திருவர் மற்றொரு ஆட்டையுங் கொண்டு போனார்கள். அதுவும் ஆகாயத்திற்கத்தினதை அவள் கேட்டு "ஐயையோ! என் மற்றொரு குழந்தையையும் கொண்டு போகிறார்களே, என்ன செய்வேன்? நான் திக்கில்லாதவள், எனக்குப் புருஷனுமில்லை, அற்பமான ஒருவனைச்சேர்ந்து நான் இப்படியானேன்" என்று கதறியழுதாள். அவ்வரசன் அதைக்கேட்டுச் சகிக்கமாட்டாமல் சத்துருவின்மேற் கோபமுண்டவனாகி, இருட்டுள்ள இராவாகையால் தன்னை யவள் பார்க்க மாட்டாளென்று அப்படியே எழுந்து கையிற்கத்தியையெடுத்துக் கொ

ண்டு "அடா யாரடா திருடுகிறவன்? கொன்றேனுன்னை" என்றாரவாரத்தோடு சென்றான். அத்தருணத்தில் கந்திருவர் மிகப் பிரகாசமான ஒருமின்னலை யுண்டாக்கினார்கள். அதன் வெளிச்சத்தால் வஸ்திர மில்லா திருந்த சக்கரவர்த்தியை ஊர்வசி கண்டதனால் "தன் சங்கேதத்திற்குப் பங்கம் வந்தது" என்பதுகொண்டு உடனே விட்டுச் சொர்க்கலோகம் போய்ச்சேர்ந்தாள். அக்கந்திருவரும் அவ்வாடுகளை அங்கேதானே விட்டுத் தாங்களும் தேவலோகத்துக்குப் போனார்கள்.

அரசனே அந்த ஆடுகளைக்கைகொண்டுசந்தோஷத்தோடு வந்து பார்த்துப் படுக்கையில் அப்சரசைக் காணாமல் விசனமுற்றுதிகம்பரனாகவே அங்கங்கே தேடிப்பார்த்தும் அவள் அகப்படாமையால் பைத்தியம் பிடித்தவனைப்போலே அக்கோலத்தோடேயேகண்ட விடமுந் திரிந்துகொண்டிருந்தான். இப்படியிருக்க ஒருநாள் குருக்ஷேத்திரத்திலே தாமரைத் தடாகத்திலே வேறு நான்கு அப்சரசுகளோடுகூட ஊர்வசியு மிருக்கக் கண்டு பயித்தியமுள்ளவன் போலவே அவள் கிட்டச்சென்று "அடி யென்காதலி! பிராணநாயகி! சற்றுநேரம்நில், சற்றுஎன்னோடு பேசு, சற்று நேரமாகிலுங் கூடியிருப்போம்" என்று பலபல நல்லவார்த்தைகளைச் சொல்லித் துதித்து வேண்டிக் கொண்டான். அதற்கு ஊர்வசி சொன்னதாவது, "ஓ மகாராஜனே! உமது விவேகமில்லாத செய்கைபோதும், நான் கர்ப்பிணியா யிருக்கிறேன், இவ்வருடத்தின் முடிவில் இங்கேவாரும், உமக்கு நல்ல புத்திரன் பிறப்பான், பின்பு உம்மோடு ஒருநாளிருப்பேன், போம்" என்று சொல்லக்கேட்டு வெகுசந்தோஷமுடையவனாகித் தன் பட்டணம் போய்ச் சேர்ந்தான்.

அப்போது அந்த ஊர்வசி தன் தோழிமாரைநோக்கி "தோழிமார்களே! இவர்தாம் சகல சுகுணங்களோடுகூடின புரூரவசக்கரவர்த்தி, இவரோடுகூடத்தான்நான் இத்தனைநாளும்விருப்பமுங் களிப்புமாயிருந்தேன்" என்றுசொல்லக்கேட்டு, அத்தெய்வப்பெண்களும், "இவனுடைய ரூபம் வெகு சிலாக்கியமா யிருக்கிறது, இதனாலே இவனோடுகூடஇருக்க நாங்களும் விரும்புகிறோம்" என்று சொன்னார்கள். பின்பு அவ்வரசன் ஊர்வசியின் சொற்படிவருடத்தின் முடிவில் அவ்விடத்துக்குப்போனான். அவ்வப்சரசும், ஆயுசு என்கிறகுமாரனைப் பெற்றுஅவன்

கையிற்கொடுத்து ஓரிரவு அவனோடுகூடியிருந்து * ஐந்துபிள்ளைகளைப் பெரும்படியான கர்ப்பமடைந்தாள். அன்றியும் அரசனைநோக்கி, "ஓமகாராசனே! நம்மிடத்தில் அன்பினால் கந்திருவர் உமக்கு வரங்கொடுக்க வந்திருக்கிறார்கள். வேண்டியவரத்தைக் கேட்டுக்கொள்ளும் என்றுசொன்னாள். அதுகேட்டரசன்சொன்னதாவது, "நான் சகல சத்துருக்களையுஞ் ஜயித்து இந்திரிய சக்திதப்பாதவனாய் பந்துக்களிலும் சேனையிலும் பொக்கிஷத்திலும்குறைவில்லாதவனா யிருக்கிறேனாகையால் யான் வேண்டுமதுயாதுமில்லை; ஆனால் எனக்கு வேண்டியது ஊர்வசியின்சாலோக்கியம், ஆதலால் என்காலத்தை ஊர்வசியோடுகூடக் கழிக்கவிரும்புகின்றேன்" என்று பிரார்த்திக்கக் கேட்டுக் கந்திருவர்அரசனுக்கு ஒரு அக்கினி ஸதாலி(குடுக்கைபோன்ற ஓர்பாத்திரம்)கொடுத்து "ஓ அரசனே! நீர் வேதத்தை யனுசரித்து இவ்வக்கினியை மூன்றாக்கி ஊர்வசிசாலோக்கியமாகிற பயனைக் கருதி நன்றாயாகஞ்செய்யும், இஷ்டத்தைப் பெறுவீர்" என்று சொன்னார்கள். அதுகேட்டு அவ்வரசனும் அக்கினி ஸ்தாலியைக் கைக்கொண்டு வரும்போது நடுக்காட்டில் "என்ன என் மூடத்தனம், ஊர்வசியை இங்கே யிட்டுக்கொண்டு வாராமல் அக்கினி ஸ்தாலியை யன்றோ கொண்டுவந்தேன். என்னபயன், என்று நினைத்துப் பித்தன்போல் அந்தஸ்தாலியை அங்கேவைத்துவிட்டுப் பட்டணம் போய்ச்சேர்ந்தான். அங்கே பாதிராத்திரியானபின்பு விழித்துக் கொண்டு "ஓகோ ஊர்வசி சாலோக்கியம் பெறுவதற்குக் கந்திருவர் நமக்குக்கொடுத்த அக்கினிஸ்தாலியைக் காட்டிலே போட்டுவிட்டு வந்தேனே அதை இப்போதுபோய் எடுத்துக்கொண்டு வரக்கடவேன்" என்று நினைத்துக்கொண்டு ஓடிப்போய் ஸ்தாலிவைத்தவிடத்திலேபார்த்து ஸ்தாலியைக்காணாமல் அங்கே வன்னிமரத்தை நடுவிற்கொண்ட அரசமர மிருக்கக்கண்டு, "நம்முடைய அக்கினி ஸ்தாலிதான் இந்த மரமாயிருக்கும், ஆதலால் நாம் அக்கினிரூபமான இதனையே கொண்டுபோய் அரணியாக்கிக் கடைந்துஅக்கினியெடுத்து அதனைஉபாசிக்கக் கடவோம்" என்று நினைத்து, அப்

* ஊர்வசியின் தோழிமார் நால்வரும் விரும்பியபடி அவ்வரசனோடு புணர்ந்து கருவுற்றனர்; ஊர்வசி தானுங் கருவுற்றதனால், ஐந்துபிள்ளைகளைப் பெரும்படியான கர்ப்பமடைந்தாளென்றது. தோழிமார் புணர்ச்சிக்கும் ஊர்வசியே காரணமானதால் அவளையே பிரதானமாகக்கொண்டு இங்கு சொல்லியிருப்பதென அறிக.

டியே அதைக்கொண்டு பட்டணம் வந்து காயத்திரி மந்திரத்தை யுச்சரித்துக்கொண்டே அரணிகடைய, அவ்வரணியும் உச-எழுத்துகளுள்ள காயத்திரியின் கணக்குப்படி இருபத்து நான்கு அங்குல அளவுள்ளதாய் ஏற்பட்டது. பின்பு அவ்வரணியைக் கடைந்து அக்கினியை யெடுத்து மூன்ருக்கி வேதவிதிப்படி ஊர்வசி சாலோக்கியத்தைக்கருதிப் பலயாகங்கள் செய்து அப்பிரபாவத்தினுலே கந்திருவலோகஞ் சென்று ஊர்வசியோடு இணைபிரியாமற் சுகமாய் வாழ்ந்துகொண்டிருந்தான்.

ஏகோ(அ)க்நிராதாவபவத் ஐலேநாத்ர து மந்வந்தரே
த்ரேதா ப்ரவர்திதா:॥

ஆதியில் அக்கினி ஒன்றேயிருந்தது, அவ்வொன்றினுலே இந்த மனுவந்தரத்தில் மூன்றக்கினிகள் ஏற்படுத்தப் பட்டன.

ஆறும் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஏழாம் அத்தியாயம்

கௌசிகவம்சத்தின் வரலாறு

தஸ்யாப்யாயுர்தீமாநமாவஸுர்விஶ்வாவஸு: ஶ்ருதாயு: ஶதாயுரயுதாயுரிதிஸம்ஜ்ஞா: ஷட்புத்ரா அபவந் ॥

கேளும் மைத்ரேயரே! அந்தப் புரூரவ மகாராஜனுக்கு ஆயுசு, அமாவசு, விசுவாசு, சுருதாயு, சதாயு, அயுதாயு, என்று அறுவர் மக்களுண்டானர்கள். அவர்களுள் அமாவசு என்பவனுக்குப் பீமன் என்கிறபுத்திரன் பிறந்தான். பீமனுக்குக் காஞ்சனன. அவனுக்குச் சுகோத்திரன். அவனுக்கு ஜன்னு பிறந்தான். அந்த ஜன்னுவென்னும் ராஜரிஷி யாகஞ்செய்து கொண்டிருக்கையில் கங்கை அவ்வேள்வி சாலையின்மேல் வந்து எல்லாவற்றையும் முழுகடிக்கக்கண்டு, கோபத்தினுற் கண்சிவந்து பகவானுகிய ஸ்ரீயக்கிய புருஷனைத் தியானபலத்தினுலே இருதயத்தில் நிறுத்தி, அத்தேஜசினுலே சூழப்பட்டவராய் அக்கங்கையைச் பானஞ்செய்து விட்டார். பின்பு தேவரிஷிகள் அவரைப் பிரார்த்தித்துக் கங்கையைவிடுவித்து அக்கங்கையை

அவருக்கு மகளாக வைத்தார்கள். அதனாலேதான் கங்கைக்கு, சான்னவி, என்கிற நாமதேயமுண்டாயிற்று. அந்தச் ஜன்னுவுக்குச் சுமந்து என்பவன் ஜனித்தான். அவனுக்கு அசகன், அவனுக்குக் பலாகாசுவன், அவனுக்குக் குசன், அவனுக்குக் குசாம்பன், குசநாபன், அதூர்த்தராஜசு, வசு, என்று நால்வர் புத்திரர் உண்டானார்கள். அவருள்குசாம்பனானவன், "எனக்கு இந்திரசமானனானபுத்திரன் பிறக்கவேண்டும்" என்று தவஞ் செய்யக்கண்டு, தேவேந்திரன் "நமக்குச் சமானமாய் மற்றொருவன் உண்டாகவேண்டாம்" என்று தானே அவனுக்குப் பிள்ளையாய்ப் பிறந்தான் அவன் பெயர் காதி;கௌசிகன் என்றுஞ் சொல்லப்படுவான். அந்தக் காதிக்குச் சத்தியவதி யென்கிற கன்னிகை பிறந்தாள். அவளை பிருகுவின் குமாரராகிய ரிசீக மகாமுனிவர் தமக்குக் கொடுக்கும்படி கேட்டார்.

அந்தக் காதியானவன், இம்முனிவர் பிராமணராகையாலும் கிழவராகையாலும் வெகுகோவமுள்ளவ ராகையாலும் மகளை இவருக்குக்கொடுக்கச் சம்மதிக்காமல் முனிவரைநோக்கி "ஒரு காதுமாத்திரம் கறுப்பா யிருக்கப்பெற்று மற்றை அவயவங்களெல்லாம் சந்திரன்போலே பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கிறவைகளும், காற்றையொத்த வேகமுள்ளவைகளுமான ஆயிரங் குதிரைகளைக் கன்யாசுல்கமாகக் கொடுத்தால் இக்கன்னிகையைத் தருவேன்" என்றான். அம்முனிவரும் "அப்படியே யாகட்டும்" என்று ஒத்துக்கொண்டு வருணனிடத்திற்போய் அசுவதீர்த்தத்திற் பிறந்த அவ்வாயிரங் குதிரைகளையுங் கொண்டுவந்துகொடுத்து அக்கன்னிகையைக் கலியாணஞ்செய்து கொண்டார். பின்பு அந்த ரிசீகமுனிவர் அவளுக்குப் புத்திரோற்பத்திக்காக ஒரு சருவைச் செய்துவைத்தார். அதைக் கண்டு அவருடையபத்தினியாகிய சத்தியவதியென்பவள் அவரைவேண்டிக்கொண்டு தன்தாயாருக்கும் ஒருசருவைச் செய்வித்தாள். இப்படியாக அம்முனிவர் தன்பத்தினிக்குப் பிரம்மதேஜசோடு கூடின புத்திரன் உண்டாவதற்காகவும் சருக்களையேற்படுத்தித் தன்மனைவியைநோக்கி, 'நீ இந்தச் சருவையும், உன்தாய் அந்தச்சருவையும் புசிக்கக்கடவீர்கள்" என்று கட்டளையிட்டுத் தாம் வனத்திற்குச் சென்றார்.

பின்பு அவ்விருவரும் சருவைப்புசிக்கத் தொடங்குகையில் தாய் மகளைநோக்கி "அடி என்புத்திரி! உலகத்தில் எவனும் தன்புத்திரனுக்கு மேன்மையான குணமிருக்கவேண்டுமென்று விரும்புவானே யல்லாமல், தன்பத்தினியின் தம்பிக்கு அக்குண மிருக்கவேண்டுமென்று விரும்பமாட்டான். ஆதலால் உனக்கு உன் கணவன்கொடுத்த சருவிசேஷமாயிருக்கும், க்ஷத்திரிய ஜாதியானஎன்மகன் பூமண்டலத்தையாளவேண்டியவனுதலால் அப்படிப்பட்டவனுக்கு மேலான குணங்களிருப்பதனுலே விசேஷ பிரயோஜனமுண்டு. பிராமணனுக்குப் பலபராக்கிரமாதி சம்பத்திருப்பதனுல் என்ன பிரயோஜனம், ஆதலால் உன்னுடைய சருவை எனக்குக்கொடுத்து என் சருவை நீ வாங்கிக் கொள்வது தகுதியாயிருக்கின்றது" என்றுசொன்னுள். அது கேட்டு மகளான சத்தியவதியும் "சரிதான்" என்றுஒப்புக்கொண்டு தன்சருவைத் தன் தாய்க்குக் கொடுத்து அவள் சருவைத் தான்வாங்கிப் புசித்தாள். பின்பு அம்முனிவர் காட்டினின்றுக் திரும்பிவந்து, கருவுற்றிருக்குந் தமது பத்தினியின் தேகத்தைக்கண்டு அவளைக்குறித்துச் சொல்லுகிறூர். "அடி பாதகி! நீ செய்யக்கூடாத காரியத்தை யேன் செய்தாய்? ஏனென்றுல் உன்தேகமானது மிகவும் ரௌத்திரரூபமாய்க்காணப்படுகிறது. அதன்காரணம், உன்தாயின் சருவை நீ புசித்திருக்கிறதாய்த் தோன்றுகிறது. இது தகுதியன்று, எதனுலென்றுல் நான் அத் தச்சருவில்சகலஐசுவரிய வீரியபலங்களையேற்றியிருக்கின்றேன். உன்சருவிலேயோ ஞானம் சாந்தி பொறுமை முதலான பிராமண குணங்களை யேற்றியிருக்கின்றேன், இதை நீ மாற்றினுயாகையால் உனக்கு உக்கிரமான அஸ்திரதாரணஞ்செய்து க்ஷத்திரியாசாரமாய் நடக்கத்தக்க புத்திரன்பிறப்பான், உன்தாயாருக்கோ பொறுமைமுதலான் குணங்களுடையவனுய்ப் பிராமணுசாரமுள்ள குமாரன் உண்டாவான்" என்று தன் பர்த்தா சொன்னதைக்கேட்டு, அப்பெண் அவருடைய திருவடிகளிலே வீழ்ந்து பிடித்துக்கொண்டு, "சுவாமீ! அடியேன் தெரியாமையால் அப்படிச் செய்துவிட்டேன். ஆகையால் அடியேன்மேல் அனுக்கிரகம் வைக்கவேண்டும். அப்படிப்பட்ட புத்திரன் பிறக்க வேண்டாம். சருவின் பலன் தப்பாதாகையால் என்பேரன் அப்படியாகட்டும்" என்று பிரார்த்தித்தாள். அம்முனிவரும் அவள் மேல் கிருபைகூர்ந்து "நல்லது அப்படியே யாகட்டும்" என்ற

னுக்கிரகஞ்செய்தார். பிறகு அந்தச் சத்தியவதி ஜமதக்கினி என்கிற குமாரனைப்பெற்றாள். அவளுடைய தாய் விசுவாமித்திரரைப் பெற்றாள்.

அந்தச் சத்தியவதி சிலகாலத்துக்குப் பின்பு கௌசிகியெ ன்கிற நதியாய்விட்டாள். அந்த ஜமதக்கினிமுனிவர் இக்ஷ்வாகு வமிசத்தனான ரேணுவென்னும் அரசனுடைய மகளாகிய ரேணுகையென்பவளை விவாகஞ் செய்துகொண்டார். அவள் வயிற்றில் சகலலோக குருவான ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய அமிசத்தினாலே சகல க்ஷத்திரிய வமிசநாசகாரணரான ஸ்ரீபரசுராமர் அவதரித்தார். அந்த விசுவாமித்திரருக்குப் பிருகு வமிசஸ்தனான சுனச்சேபனே தேவதைகளினாலே மகனாகக் கொடுக்கப்பட்டான். அவன் தேவரால் கொடுக்கப்பட்ட தேவராதன் என்னும் பெயரையடைந்தான். பின்பு விசுவாமித்திரருக்கு மதுச்சந்தன், தனஞ்சயன், கிருததேவன், அஷ்டகன், கச்சபன், ஹரிதன் என்கிற வேறுபுத்திரரும் உண்டானார்கள். அவர்கள் சம்பந்தமாய் அநேக கௌசிககோத்திரங்கள் உண்டாயின.

> தெஷாம வ பஹவொ கௌஸிகமொத்ராணி
> ஈஷிவுஹெவெஷு விவாஹ்யா ஊஜவநு||

அக்கோத்திரத்தார்க ளெல்லாம் வெவ்வேறு * பிரவரமுள்ள குலங்களில் விவாகஞ்செய்துகொள்ள வேண்டியவர்களாயிருக்கிறார்கள்.

ஏழாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

---

* பிரவரம் = கோத்திரமென்றால் வமிசம். அக்கோத்திரபதியெல்லாம் ருஷிகளுள் மூவரையும், ஐவரையும், எழுமரையும் கூட்டிக்கூட்டி கூடஸ்தர்களாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது அவ்விதம் ஒருபிராம்மணனுடைய கூடஸ்த நிருஷிகள் கூடிய கூட்டத்திற்குப்பிரவரமெனப் பெயர். இது ஒருவரோடொருவர் கலக்கக்கூடாது;

எட்டாம் அத்தியாயம்

காசிராஜாக்களின் வமிசம்

புரூரவஸோ ஜ்யேஷ்டபுத்ரோ யஸ்த்வாயுர்நாமா
ஸ ராஹோர் துஹிதரமுபயேமே॥

கேளும் மயித்திரேயரே! புரூரவசினுடைய மூத்தகுமாரன் ஆயுவென்பவனொருவனுண்டன்றோ? அவன் ராகுவின்மகளைக் கலியாணஞ்செய்து நகுஷன், க்ஷத்திரவிருத்தன், ரம்பன், ரஜீ, அனேனசு, என்கிற குமாரரைவரைப்பெற்றான், அவருள்க்ஷத்திர விருத்தனுக்குக் சுஹோத்திரன்பிறந்தான். அந்தச்சுஹோத்திரனுக்கு காசியன், காசன், கிருச்சமதன் என்றுமூவர் மக்கள் பிறந்தார்கள். கிருச்சமதனுக்குச் சௌனகன் ஜனித்தான். அவன் நான்கு வருணங்களையும் உண்டாக்கினான். காசியன் என்பவனுக்குக் காசிராஜாவான காசேயன் உண்டானான். அவனுக்கு மகன் ராஷ்டிரனென்பவன். ராஷ்டிரனுக்குப் புத்திரன் தீர்க்கதபசு. அந்தத்தீர்க்க தபசுக்குத் தந்வந்தரி உதித்தார். அவர் சுவாதீனமான கரணங்களையுடையவராய் முன் திருப்பாற்கடலிலுதித்தபோது எல்லாப்பிறப்புகளிலும்எல்லாஞானமுமறிந்த ஸ்ரீமந்நாராயணன் அவருக்கு, "நீ காசிராஜவமிசத்திற்பிறந்து எண்வகைப்பட்ட வைத்திய சாஸ்திரங்களையும் நன்றாய்ச் செய்யக்கடவாய், யக்கியத்தில் அவிர்ப்பாகமும் புசிக்கக்கடவாய்" என்று வரமளித்திருந்தார்.

அந்தத் தனுவந்தரியின் புத்திரன் கேதுமான். கேதுமானுக்குப் பீமரதன். அவனுக்குத் திவோதாசன். அவனுக்குப் பிரதர்த்தனன். அந்தப் பிரதர்த்தனன் பத்திரசிரேணிய வமிசத்தை நாசஞ்செய்தமையால் சகல சத்துருக்களையும் நாசஞ்செய்தானென்று கொண்டு சத்துருஜித்து என்னும் பெயரை யடைந்தான். மேலும் அவன் பிதாவான திவோதாசன் அதிக அன்பினால் அவனை வத்ச, என்று அழைத்து வந்தமையாலே, வத்சன் என்னும் பெயரையும் அடைந்தான். மிகவும் சத்திய வானாகையால் சத்தியத்துவ னென்கிற பெயரையும் பெற்றான். குவலயமென்னும் பெயர்பெற்ற குதிரையொன்றை வைத்திருந்த

னுல் குவலயாசுவ னென்கிற நாமதேயத்தையும் பொருந்தினுன். அவனுக்கு அளர்க்கனென்கிற புத்திரனுண்டானுன். அவனைப் பற்றியொரு சுலோகம் இக்காலத்தும் வழங்குகின்றது. அதாவது "அளர்க்கனைக் காட்டிலும் மற்றெவன் அறுபத்தாயிரம் வருஷகாலம் இப்பூமியை யாண்டான்" என்பது. அந்த அளர்க்கனென்பவனுக்குச் சன்னதியென்னு மகன்பிறந்தான். அவனுக்குச் சுநீதன், அவனுக்குச் சுகேது, அவனுக்குத் தருமகேது என்பவன் பிறந்தான். அவனுக்குச் சத்தியகேது உண்டானுன். அவனுடைய புதல்வன் விபு. அவனுடைய தனயன் ஸ்வவிபு. அவனுக்குச் சுகுமாரன். அவனுக்குத் திருஷ்டகேது. அவனுக்கு வீதிஹோத்திரன் அவனுக்கு பார்க்கன். பார்க்கனுக்கு பார்க்கபூமி யென்பவன்.

ஈஜெ ஷூ ஸஞ கீ ஞு ெயதா||

இவனிடத்தினின்றும் நான்கு வருணங்களு முண்டாயின. இவர்கள்தாம் காசிராஜாக்கள்.

எட்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று

ஒன்பதாம் அத்தியாயம்

ரஜி சரித்திரம்

ஈஜெ ஷூ வஞூ வாதஸதா நூதாஐவெ

வீரூ வாரா கூஷோரா ணூாஷநு||

ரஜியென்பவனுடைய சந்ததியைச் சொல்லுகிறேன் கேளும். ரஜிக்கு ஒப்பற்ற பலபராக்கிரம வீரியங்களுள்ள ஐந்நாறு புத்திரர் பிறந்தார்கள். இப்படியிருக்க, ஒருகால் தேவாசுர யுத்தம் நேர்ந்தபோது, தேவரும் அசுரரும் பிரமதேவனிடம் போய் சுவாமீ! இந்த யுத்தத்தில் யாருக்கு ஜயம் உண்டாகும் "என்று கேட்டார்கள். அதற்கு அத்தேவன், ரஜிமகாராஜன் ஆயுதமெடுத்துக் கொண்டு யார்பக்ஷத்திற் சேர்ந்து யுத்தஞ் செய்வானே அவர்களுக்கு ஜயமுண்டாகும்" என்றுசொல்ல, அதுகேட்டு முந்தி அசுரர் ரஜியினிடத்துக்கு வந்து எங்களு

க்கு "நீ யுத்தசகாயஞ் செய்யவேண்டும்" என்று கேட்டார்கள் அதுகேட்டு ரஜியானவன் "ஓ அசுரரே! நான் தேவதைகளை வென்ற பிறகு உங்களுக்கு இந்திரனாயிருக்க நீங்கள் சம்மதப் பட்டால் அப்படியே உங்கள் பக்ஷத்திற் சேர்வேன்" என்றான். அதற்குத் தயித்தியர் "அரசனே! நாங்கள் காரிய வசத்திற்கு ஒன்றுசொல்லிப் பின்னொன்று செய்யமாட்டோம், எங்களுக் குப் பிரகலாதனே இந்திரனா யிருக்கவேண்டும், அதற்காகத் தான் இந்த முயற்சி" என்று சொல்லிப் போய்விட்டார்கள். பின்பு அமரரும் வந்து தங்கட்குத் துணை செய்யவேண்டும் என்று அவ்வரசனை வேண்டிக்கொண்டார்கள். அவர்களோ டும் அவ்வரசன் தன்னிஷ்டத்தை முன்சொன்னபடி சொல்ல, அவர்கள் ஒத்துக்கொண்டார்கள். அதனால் அம்மன்னவன் தேவ சைனியங்களைக் கூட்டிக்கொண்டு போர்செய்து, அநேக மகாஸ்திரங்களினாலே அசுரசேனைகளையெல்லாம் நாசஞ்செய் தான். பிறகு தேவேந்திரன் வந்து அவ்வேந்தன் பாதங்களில் வீழ்ந்து "ஓ மகாராஜனே! ஆபத்திற் காத்ததனாலும் அன்ன மிட்டதனாலும் நீ எங்களுக்குப் பிதாவானாய்; இதனாலே சகல லோகங்களுக்கும் மிகமேலானவனுமானாய்; நானோ உனக்கு மகன்; மகன் திரிலோகாதிபதியாயிருப்பது பிதாவுக்குச் சிறப் பன்றோ?" என்று துதித்து வேண்டியுரைத்தான். இதைக்கே ட்டு ரஜியானவன் நகைத்து "இந்திரனே நல்லது அப்படியே யாகட்டும், பகைவனானாலும் இச்சகம்பேசிக் காலில் வீழ்ந்து வேண்டிக் கொண்டானானால் அதனை மறுத்தல் கூடாதகாரியம், ஆதலால் ஒப்புக்கொண்டேன் போ" என்று சொல்லிவிட்டுத் தன் பட்டணம்போய்ச் சேர்ந்தான். இந்திரன் சுகமா யாண்டு கொண்டிருந்தான்.

சில காலத்துக்குப்பின் ரஜி லோகாந்தரஞ் சேர, அவன் குமாரரை நாரதமுனிவர் தூண்டிவிட்டார். அதனாலே அவர் கள் இந்திரனிடம் போய் "நீ எங்கள் பிதாவின் புத்திரனாகை யால் எங்களுக்கு ராச்சியத்திற் பங்கு கொடுக்க வேண்டும்" என்றுகேட்டு, இந்திரன் அதற்கு இணங்காமையாலே அவனை வென்று தாங்கள் அவ்வதிகாரத்தைச் செலுத்தினார்கள். இவ் வாறு வெகுகாலங் கழிந்துபோகையில்தேவராஜன் தன்குருவா கிய பிரகஸ்பதி யண்டைபோய் "ஸ்வாமீ! அடியேன் இப்படி

அலேகிறேனே, அடியேன் திருப்தியடையும்படி இலக்கைப்பழுத் தளவாகிலும் புரோடாசம் கொடுக்கும்படி செய்யவேண்டும்" என்று பிரார்த்திக்க, அந்தக்குரு "ஓ அமரராஜனே! முன்னமே நீயென்னைக் கேட்டிருப்பாயாகில் இவ் வாபத்து உனக்கு நேரிடாதபடி செய்திருப்பேன். உன் விஷயத்தில் நான் செய்யக்கூடாததென்ன இருக்கிறது? பார், சிறிதுகாலத்துக்குள்ளேயே உன் ஐசுவரியம் உனக்கு வரும்படி செய்கின்றேன்" என்று சொல்லி, இந்திரனுக்குத் தேஜசு வளரவும் சத்துருக்களுக்குப் புத்திமயங்கவும் ஒரு அபிசார ஓமஞ்செய்தார். அதனால் ரஜியின் மக்களெல்லாம் புத்திமயங்கிப் பிராமணரிடம் பகையுண்டானவர்களாகவும், வர்ணாச்சிரம தருமங்களையிழந்தவர்களாகவுமாகி வேதத்திற்குப் புறமானார்கள். இப்படியானதனால் அவர்களை இந்திரன் ஜயித்துப் புரோகிதருடைய ஹோம பலத்தினால் மகா தேஜசுள்ளவனாய் மறுபடியும் சொர்க்கராச்சியத்தை யாண்டுவந்தான்.

இந்தப்படி இந்திரன் மறுபடியுஞ் சொர்க்கம் பெற்ற சரித்திரத்தைக் கேட்பவனுக்கு ஸ்தானப் பிரம்சமும் துராத்துமாவா யிருத்தலு முண்டாவதில்லை. ஆயுவின் குமாரனான ரம்பனுக்குச் சந்ததியில்லை. க்ஷத்திர விருத்தனுடைய சந்ததிகேளும் க்ஷத்திர விருத்தனுடைய மகன் பிரதிக்ஷத்திரனென்பவ னிருந்தான். அவன் புத்திரன் சஞ்சயன். அவன் புத்திரன் ஜயன். அவன் மகன் விஜயன். அவனுக்குக் கிருதன் பிறந்தான். அவனுக்கு ஹரியதனன். அவன் தனயன் சகதேன். அவனுக்கு அதீனன் அவனுக்கு ஜயத்ஸேநன் அவனுக்குச் சங்கிருதி. அவன் குமாரன் க்ஷத்திரதருமன்.

தெகா நஹுஷவம்ஸம் ப்ரவக்ஷ்யாமி ||

இவர்கள் தாம் க்ஷத்திரவிருத்தனுடைய வமிசத்திற் பிறந்தவர்கள்.

ஒன்பதாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பத்தாம் அத்தியாயம்

யயாதிமகாராஜனுடைய சரித்திரம்

யதி யயாதி ஸம்யாத்யாயாதி வியாதி க்ருதி
ஸம்ஜ்ஞா நஹுஷஸ்ய ஷட்புத்ரா மஹாபல
விக்ரமா:॥

மைத்திரேயரே! நகுஷவமிசஞ் சொல்லுகிறேன். நகுஷமகாராஜனுக்கு யதி, யயாதி, சம்யாதி, ஆயாதி, `வியாதி, கிருதி, என்று அறுவர் தனயர் தோன்றினர். அவர் யாவரும் மிகுந்த வலிமையும் வீரியமுமுடையவர். அவருள் யதியென்போன் இராச்சியத்தை விரும்பினானில்லை. ஆதலின் யயாதியென்பவன் பூமி யாளப் பெற்றனன். அவன் சுக்கிரன் மகளாகிய தேவையானியையும் விருஷபருவாவின் மகளாகிய சருமிஷ்டையையு மணந்தனன். இங்கு வமிசத்தைப் பற்றிய சுலோகமொன்றுண்டு அதாவது, "தேவயானியது, துர்வசுஎன்னு மக்களையும், சருமிஷ்டை துருகிஹியு, அனு, பூரு என்னு மக்களையும் பெற்றனர்" என்பதேயாம்.

அவ்வரசன் சர்மிஷ்டையினிடத்து அன்புகூர்ந்திருந்ததை தேவயானி தன் தந்தைக்குத் தெரிவிக்க, அந்தச் சுக்கிராசாரியர் அவ்வரசனுக்கு ஜரயை யடையும்படியாகச் சாபமிட்டார். அதுகேட்டு அம் மன்னன் தனக்கு அகாலத்தில் மூப்பு கேரிடும்படிச் செய்ததனால் மன வருத்தமுற்று அவர்பாதங்களில்வீழ்ந்து வேண்டிக்கொண்டான். அதனால் அவர் மனமிரங்கி,மூப்பை ஒருவர்க்குக்கொடுத்து அவருடையயௌவனத்தைக் கைக் கொள்ளும்படியாக அவ்வரசனுக்கு அனுக்கிரகஞ் செய்தார். பின்பு அம்மகாராஜன் தன் மூத்த குமாரனான யதுவை நோக்கி,"பிள்ளாய்! உன் மாதாமஹனுடைய சாபத்தினால் எனக்கு நேர்ந்த இம் மூப்பை அவரனுக்கிரகத்தின்படியே உனக்குக் கொடுத்து உன் பருவத்தைக் கைக்கொண்டு இன்னுமோராயிர வருஷகாலம் உலக வின்பங்களை யனுபவிக்க விரும்புகின்றேன்,எனக்கு இப்போது உலக வின்பங்களில் திருப்தியுண்டாயிருக்கவில்லை. ஆதலால் நீ யென்பேச்சுக்கு இணங்கவேண்டும்"

என்றுரைத்தான். அதற்கு அந்த யது அங்கீகரிக்கவில்லை. அதுபற்றிப் பிதா "உன்சந்ததி இராச்சியமிழக் திருக்கக்கடவது" என்று சபித்தான். பிறகு துர்வசு, துருகியு, அனு என்கிற குமாரர்களையும் இப்படியே தன் மூப்பை வாங்கிக்கொண்டு யவ்வனத்தைக் கொடுக்கும்படி முறையே வேண்டினன், அவர்களும் அங்கீகரியாமற் போனதனல் அவர்களையும் சபித்தான். அப்புறம் சர்மிஷ்டையின் வயிற்றிற் பிறந்த தன் கடைசிக் குமாரனை பூருவையும் இப்படியே வேண்டினன் அப்பூருவானவன் இப்பேச்சுக்கு வெகு வணக்கமாயும் மேன்மையாயும் இணங்கி "என் தந்தாய்! இது எனக்கு மகத்தானவருள் அப்படியேயாகட்டும்" என்று பிதாவின் ஜரையைக் கைக்கொண்டு, தன் யவ்வனத்தைக்கொடுத்தான். அதைப் பெற்று அந்த மஹாராஜன் தருமவிரோதமின்றித் தக்க காலங்களில் தனக்கு இஷ்டமானபடி சகல போகங்களையும் அனுபவித்துக்கொண்டு செங்கோலையுஞ்செவ்வையாய்ச் செலுத்திவந்தான். அவன் விசுவாசியென்கிற அப்சரசோடும் தேவயானியோடும் அனுபவித்துக் காமங்களின் முடிவை அடைவேனென்று எண்ணித் தினந்தோறும் அதேமனதாயிருந்தான். நாளுக்கு நாள் அனுபவத்தினல் காமங்கள் மிகஇனிய வைகளாகவே அவனுக்குத் தோன்றின. ஆதலால் இப்பாடல்களைப் பாடினன்.

"காமமானது காமபோகத்தினலே ஒருபோதும் அடங்குகிறதில்லை, மற்றென்ன வாகிறதென்றல், அவிகளைச் சொரியச் சொரிய அக்கினி வளர்வதுபோல் வளர்ந்தே வருகின்றது. இப்பூமியிலுள்ள சகல தானியங்களும் பொன் முதலான சிறந்த பொருள்களும், குதிரை முதலிய பசுக்களும், அழகியபெண்டீர்களும் ஒருவனுடைய ஆசைக்குப் போதாமலிருக்கின்றன. ஆதலின் அவ்வாஞ்சையை நிறைவேற்ற முயல்வது கூடாதகாரியம், ஆனதுபற்றி அதனை யொழித்தல் வேண்டும். சகல பூதங்களிலும் விருப்பும் வெறுப்புமாகிய கருத்தை வையாமல் சமமான தோற்ற முள்ளவனை புருடனுக்கு எத்திசையிலும் சுகமே தோன்றும்; புத்தியீனருக்கு விடக்கூடாததாயும் உடையவன் தளர்ந்தாலும் தளராததாயு மிருக்கின்ற ஆசையைவிட்டால் சுகமடையலாம். மனிதன் மூப்பினல் மெலிந்துபோக அவனுடைய மயிர்களும் பற்களும்உதிர்ந்துபோகின்றன. உயிராசை

பெற்றுளாசை என்னு மிவ்விரண்டுமோ ஒருபோதும் மெலிவது மில்லை. இளைப்பது மில்லை. இதே திருஷ்டாந்தம். ஓராயிரவருஷ காலம் போகானுபவஞ் செய்துவந்த எனக்கு ஆசை சிறிது மொழியாமல் வளர்ந்துகொண்டே வந்ததன்றோ? ஆதலால்நான் இனி இவ்வவாவென்னும் பிசாசத்தை விட்டொழிந்து, மனதைப் பரப்பிரமத்தினிடத்திற் செலுத்தித் தொந்தங்களும் மமதையு நீங்கினவனாய், மிருகங்களோடு திரிந்துகொண்டிருக்கக் கடவேன்" என்றிப்படிச் சிந்தித்தவனாகி, அந்த யயாதிமகாராஜன் பூருவின் யவ்வனத்தை'யவனுக்குக்கொடுத்துத் தன் மூப்பைத் தான் பெற்றுக்கொண்டு,

ഉക്ത്വാ തു തമേവ പാരം ക്രഷ്ണാ ഭോഗ്യതാ ന്ര്പാത്!
സ്വസ്ത്യാശീഃപതിം പാരം ശൌരിഷ്ഠിവ്യ പരം യയൌ॥

தென்கிழக்கில் துர்வசுவையும், மேற்கில் துருகியுவையும், தெற்கில் யதுவையும் சிற்றரசராக்கிச்சகல பூமண்டலத்துக்கும் அப்பூருவை அதிபதியாகவைத்து ராச்சியபட்டாபிஷேகஞ் செய்து தான் தவஞ் செய்யும்பொருட்டு வனத்திற்குச் சென்றான்.

பத்தாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று

பதினோராம் அத்தியாயம்

கார்த்த வீரியார்ச்சுனன் சரித்திரம்

അതഃപരം യയാതേഃ പ്രഥമപുത്രസ്യ
യദോർവംശം കഥയാമി॥

இனிமேல் யயாதிமகாராஜாவின் மூத்த குமாரனான யதுவின் குலமுறை சொல்லுகிறேன் கேளும்: அந்த வமிசத்தில், சகலலோகங்களுக்கு மிருப்பிடமாய் மனிதர், சித்தர், கந்திருவர், இயக்கர், இராக்கதர், குகியகர், கிம்புருஷர், அப்சரசுக்கள், நாகர், விஹகர், தயித்தியர், தானவர், ஆதித்தியர், உருத்திரர், வசுக்கள், அசுவினிகள், மருத்துக்கள். தேவரிஷிகள் ஆகிய அவர்களினாலும், மோக்ஷம்பெற முயன்றவர்களாலும்

தருமார்த்த காமங்களை விரும்பியவர்களாலும், தங்கள் தங்களிஷ்ட சித்தியின்பொருட்டுத் துதிக்கப்பட்டவராய் ஆதிமத்தியாந்தரகிதராய் அளவிடக்கூடாத மகத்துவ முள்ளவரான ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுபகவான் லோகானுக்கிரக காரணமான திருவிளையாட்டுக்கேற்ற வோர் திவ்வியமங்கள விக்கிரகத்தோடு அவதரித்தருளினார்.

இவ்விடத்தில் ஒருசுலோகம் வழங்கும்: அதாவது, "யதுவின் வமிசத்தை ஒருவர் கேட்பதனாலே சகல பாதகங்களினின்றும்விடுபடுவான்; ஏனெனில் அதில் பரப்பிரம்மமானது ஸ்ரீகிருஷ்ணனென்னுந்திருநாமத்தினால் விளங்கின மனுஷியரூபியாக அவதரித்ததன்றோ என்பதாம். அந்த யதுவுக்கு ஸகஸ்ரஜித்து குரோஷ்டு, நளன், நகுஷன் என்கிற நான்கு குமாரர் உண்டானார்கள். அவருள் சஹஸ்ரஜித்தன் மகன் சதஜித்து. அவனுக்கு ஹைஹயன், ஹேஹயன், வேணுஹயன் என்று மூவர் மக்களுண்டானார்கள். அந்தஹைஹயனுடையமகன் தருமனெனபவன். அவனுக்குத் தருமநேத்திரன் அவனுக்குக் குந்தி. குந்திக்குச் ஸஹஸ்ரஜித்து. அவன்மகன்மகிஷ்மான். அவன் மகிஷ்மதியென்கிற பட்டணமொன் றுண்டாக்கினான். அவன் குமாரன் பத்திரசிரேணியன். அவனுக்குத் தனகன். அத் தனகனுக்குக் கிருதவீரியன், கிருதாக்கினி, கிருததருமன், கிருதௌஜஸ் என்று நால்வர் புத்திரர் பிறந்தார்கள். அந்தக் கிருதவீரியனுடைய குமாரன் அர்ச்சுனனென்பவன். அவன் ஸ்ரீமந்நாராயணாமிசமாய் அத்திரி குமாரனாய் விளங்காநின்ற தத்தாத்திரேய மகாமுனிவரை யாராதித்து, அவருடைய அனுக்கிரகத்தினாலே அதருமத்திற் புகாமையும், ஸ்வதருமத்திற் பற்றுண்மையும், ஆயிரங்கைகளுடைமையும், யுத்தத்தில் வெற்றியும், பூமியைத் தருமத்தினாற் காத்தலும், சத்துருக்களினால் அவமானப் படாமையும், சகல லோகங்களுங் கொண்டாடும் படியான மகாபுருஷனால் மரணமுமான இவ்வரங்களைப் பெற்றான். அதனால் சகல தீவுகளோடுங்கூடின பூமண்டல மெல்லாம் பரிபாலனஞ் செய்து,பதினாயிரம் வேள்விகளையு மியற்றினான். அவன் விஷயமான சுலோகம் இக்காலத்திலும் வழங்குகிறதைக் கேளும்: "எந்த ராஜாக்களும் யாகங்களினாலும் தானங்களினாலும் தவங்களினாலும் வணக்கமுதலிய சற்குணங்களினாலும் சாஸ்திரக் கேள்விகளி

ஞும் கார்த்தவீரியார்ச்சுனனை யொவ்வார்கள், அவனுடைய ராச்சியத்தில் ஒருவனும் பொருளிழந்ததில்லை, இக்காலத்திலும் அவனது நாமத்தைச் சங்கீர்த்தனம் பண்ணுகிறவனுக்கு இழந்தபொருள் கைகூடும்" என்று ஹரிவம்சாதிகளிலே சொல்லப் பட்டிருக்கின்றது. இப்படி எண்பத்தையாயிரம் வருஷகாலம் ஆரோக்கியம், செல்வம், பலம், பராக்கிரமம் இவைகளில் யாதொரு குறைவுமில்லாதவனாய்ச் செங்கோல் செலுத்திவந்தான்.

ஒருகாலத்தில் அந்தக் கார்த்தவீரியார்ச்சுனன் நருமதையாற்றில் ஜலக்கிரீடை செய்துகொண்டு * மதுபானத்தினால் மதித்திருக்கையில், சகலதேவதயித்திய கந்தர்வர் முதலானாரை வென்றதனாற் செருக்கடைந்திராகின்ற இராவணன் திக்குவிஜய யாத்திரையாய் அங்கும் வரக்கண்டு, பசுவைப்போலேளிதிலே அவ்விராவணனைப் பிடித்துக்கட்டிக்கொண்டுபோய்மாகிஷ்மதியென்கிற தன் பட்டணத்தில் ஓர் மூலையிற் போட்டிருந்தான். அம் மன்னவனை அவனிஷ்டப்படியே ஸ்ரீமந் நாராயணவம்சத்தினு லவதரித்த பரசுராமர் எண்பத்தையாயிரம் வருஷத்தின் முடிவில் சங்கரித்தருளினார். அவனுக்கு நூறு பிள்ளைகளுண்டு. அவர்களில் சூரன், சூரசேனன், விருஷசேனன், மது, ஜயத்துவசன் என்பவர்கள் முக்கியமான ஐவர். அவர்களுக்குள்ளே ஜயத்துவசனென்பவனுக்குத் தாளஜங்கன் என்பவன் பிறந்தான். அவனுக்கு அப்பெயரே கொண்ட நூறு மக்களிருந்தார்கள். அவர்களுக்கு மூத்தவன் வீதிஹோத்திரன். இரண்டாவன் பரதன். அந்தப் பரதனுக்கு விருஷன். விருஷனுக்கு மது அவனுக்கு விருஷ்ணி முதலான நூறு குமாரர் உதித்தார்கள். அதனாலே அந்தக் குலத்தார்க்கு விருஷ்ணிகள் என்றும் மதுவென்பவனைப்பற்றி மதுக்கள் என்றும் பெயர்விளங்கிற்று.

யாதவாஸ்து யதோர்நாம்நா வம்ஶக்ஷணாதிதி||

யதுவைப்பற்றி அவர்களுக்கு யாதவர் என்கிற பெயரும் வழங்கிற்று.

பதினோராம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

---

* மதுபானம் = மயக்கமுள்ள புஷ்பஸாரமான இரஸாயனம். க்ஷத்திரியர்களுக்கு உசிதகாலத்தில் பானம் செய்தல் குற்றமல்ல.

பன்னிரண்டாம் அத்தியாயம்

ஜ்யாமகன் சரித்திரம்

க்ரோஷ்டோ ஸ்ஸுதஸ்ய பகவான்

யதுவின் புத்திரனான குரோஷ்டு என்பவனுக்குத் துவஜினீவான் என்கிற புத்திரன் உண்டானன். அவனுக்குச் ஸ்வாதி. அவனுக்கு ருசங்கு. ருசங்குவுக்குச் சித்திரரதன். அவனுக்குச் சசபிந்து. அவன், சக்கிரம், ரசம்மணி, கட்கம், சருமம், கொடி, நிதி, என்னுமேழு அப்பிராணிகளும் மனைவி, புரோகிதன், சேனாபதி, ரதகாரன், காலாள், குதிரை, யானை என்னுமேழு பிராணிகளுமாகிய பதினான்கு இரத்தினங்களை யுடையவனாய்ச் சக்கரவர்த்தியா யிருந்தான். அவனுக்கு லட்சம் பத்தினிகளும் பத்துலட்சம் பிள்ளைகளுமுண்டு. அவர்களுக்குள்ளே பிருது சிரவன், பிருதுகர்மா, பிருதுகீர்த்தி, பிருதுயசன், பிருதுஜயன், பிருதுதானன் என்கிற அறுவர் முக்கியமானவர்கள். அவருள் பிருதுகீர்த்தியின்மகன் பிருதுதமன் அவனுக்கு உசனன். அவன் நூறு அசுவமேதயாகங்கள் செய்தான். அவனுக்குச் சிதபு என்னு மகன் பிறந்தான். அவனுக்குருக்குமகவசன், அவனுக்குப் பராவிருத்து, அந்தப்பராவிருத்துக்கு ருக்குமேஷு, பிருதுருக்குமன், ஜ்யாமகன், பலிதன், ஹரிதன் என்கிற ஐவர்பிறந்தார்கள். அந்த ஜ்யாமகனைப்பற்றி ஒருசுலோகம் உண்டு. என்னவென்றால் "பெண்டாட்டிக்கு வசப்பட்டவர்கள் யாராருண்டோ அல்லது உண்டாவார்களோ அவர்கள் யாவருக்கும் சயிப்பியையின் கணவனான ஜ்யாமகனே மேலானவன்." அவனுடைய பத்தினியான சயிப்பியென்பவள் பிள்ளைபெறாம லிருந்ததனாலே அவ்வரசன் பிள்ளைக்காக வேறுகலியாணஞ்செய்ய மனமுடைய வனா யிருந்தும் அவளுக்கு அஞ்சி அப்படிச் செய்யாம லிருந்துவிட்டான். அவனொருக்கால் மிகுந்த ரதகஜதுரகபதாதிகளோடு கூடிப்பயங்கரமா யிருக்கிற ஒருமகா யுத்தத்திற்புகுந்து சத்துருக்களையெல்லாம் ஜயித்தான்.

அப்போது அப்பகைஞர் தம்முடைய பந்துக்களையும்பொருள்களையும் விட்டோட, அங்கொரு சுந்தரமான பெண்பயத்தினாற் கண்கலக்கமுற்று "என்னைக் காப்பற்றவேண்டும், தந்தையே! தாயே! எடன்பிறந்தவனே!" என்று அழுதுகொண்டு திசைகளைப்பார்த்துப்பார்த்துக்கூவி நடுக்கமுற்றிருக்கக்கண்டு, அந்தப் பெண்மணியினிடத்துக் காதலுற்றவனாய்ச் சிந்திக்கலாயினான், மலடியன் புருஷனாய்ப் பிள்ளையில்லாமலிருக்கின்றவெனக்குத் தெய்வமிப்பெண்கள் நாயககத்தைப் பிள்ளைக்காக; அளித்தது; ஆதலின் இவளை விவாகஞ் செய்துகொள்வேன் ஒருவேளை சயிப்பியை கோவிப்பாளோ என்னமோ; அதற்காக இக்கன்னியா ரத்தினத்தைக் கொண்டுபோய்ச் சந்ததிக்காக அவளிடத்தில் உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டாயினும் இவளைக்கலியாணஞ் செய்துகொகூவேன் என்று சிந்தித்து அப்பெண்ணைத் தன்தேரில் ஏற்றிக்கொண்டு தன்பட்டணத்துக்குப் போனான். அப்போது அரசன் ஜயசாலியாய் வருவதைக்கேட்டு அவன் மனைவியான சயிப்பியை சகலமானபரிஜனங்கள் சேவகர் பட்டணத்தார் முதலானவர்களோடு அவனைப் பார்க்கும் பொருட்டு அரண்மனை வாசலில்வந்துநின்று, தேரின்மேல்அரசனதுஇடப்பக்கத்திலிருந்த அக்கன்னிகையைப் பார்த்துக் கொஞ்சம் கோவத்தினா லுதடுதுடிக்க அரசனைநோக்கி "ஓ சபல சித்தமுடையவனே! தேரின் மேல் எவளையேற்றிக்கொண்டு வந்தாய்?" என்றாள். இதைக்கேட்டவுடனே அரசன் மிகவும் பயமுற்றவனாய் பின்வார்த்தை யொன்றும் யோசியாமல் "இவள் என் மருமகள்" என்றான். அதற்குஅவள் "அரசனே! நான்பிள்ளைபெறவில்லை, உனக்கு வேறொரு'பெண்டாட்டியுமில்லை, இப்படியிருக்க எந்தப் புத்திரனுக்கு இவளைக் கலியாணஞ் செய்யப்போகின்றாய்" என்றாள். அரசன் அவளுடைய கோபத்தினாற் கலங்கின வார்த்தையினாலே விவேகத்தனத்தையுந் தயிரியத்தையுமிழந்து, முன்னுரைத்த பொருந்தமொழிக்குத் பரிகாரமாய் மனைவியைநோக்கி "என்பிராணநாயகி! இனி உனக்குப் பிறக்கப்போகிற மகனுக்கு மனைவியாகவே இவளைக் கொண்டுவந்தேன்" என்றான் அதுகேட்டுச் சயிப்பியை புன்னகை கொண்டவளாய் "நல்லது அப்படியே யாகட்டும்" என்று ஒத்துக் கொண்டாள்.

பின்பு அரசனையிட்டுக்கொண்டு அந்தப்புரத்திற் பிரவேசித்தாள். இப்படி சிலகாலஞ் சென்றபிறகு அந்தச் சயிப்பியை வயது முதிர்ந்தவளா யிருந்தும் அதிசுத்தமான லக்கினம் ஓரை திரிகோணம், நவாம்சம் முதலான வயங்களை யுடைத்தான காலத்திலே புத்திரவுற்பத்தியைப்பற்றி அரசன் சொல்லியிருந்த வாக்கின் குணத்தினலே கருப்ப மடைந்து, காலத்திற் குமாரனையும் பெற்றுள். அந்தக் குமாரனுக்கு விதர்ப்பன் என்கிற பெயரைப் பிதா கொடுத்தான். பிறகு முன்கொண்டு வந்த கன்னிகையையே அக் குமாரனுக்கு விவாகஞ் செய்வித்தான். அவளுக்கு ஸ்நுஷை(மருமகள்) என்பதேபெயராயிற்று. அந்த விதர்ப்பராஜனும் அவளிடத்திலே கிருதன், கைசிகன் என்று மிரு குமாரரைப் பெற்றுப் பின்பு ரோமபாத னென்பவனையும் பெற்றான். அந்தரோமபாத மகாராஜன் நாரதமகாமுனி, வரிடத்தில் ஞானத்தைப்பெற்றான். அந்த ரோமபாதனுக்கு மகன் பப்புரு. பப்புருவுக்குத் திருதி. திருதிக்கு கைசிகன். கைசிகனுக்குச் சேதி. அவனுடைய சந்ததியிற் பிறந்தவர் சைத்தியர் என்னப்படுவார்கள்.

முன்சொன்ன ஸ்நுஷையின் புத்திரனை கிருதனென்பவனுக்குக் குந்தியென்பவன் பிறந்தான். குந்திக்குத் திருஷ்டி, திருஷ்டிக்கு விதிருதி. விதிருதிக்குத் தசார்கன் அவனுக்கு வியோமன். அவனுக்கு ஜீமூதன். அவனுக்கு விகிருதி. அவனுக்குப்பீமரதன். அவனுக்கு நவரதன். அவனுக்குத் தசரதன். அவனுக்குச் சகுனி, அவன் மகன் காம்பி. காம்பி மகன் தேவராதன், அவன் குமாரன் தேவக்ஷத்திரன், அவனுக்குப் புத்திரன் மது மதுவுக்குக் குருவமிசன். குருவமிசனுக்கு அனு அனுவுக்குப் பூருஹோத்திரன். அவனுக்கு அம்சன், அவனுக்கு ஸத்வதன்.

[illegible]
[illegible]
[illegible]

அந்த ஸத்வதனைப் பற்றித்தான் இனிச்சொல்லப்படும் ராசாக்களுக்குச் ஸாத்வதர் என்கிற நாமதேயம் உண்டாயிற்று.

இவ்வாறிக்த ஜ்யாமகனுடைய சந்ததியைச் சிரத்தையோடுகேட்கிற புருஷன் பாவம் தீர்ந்தவனுவான்.

முன்னிரண்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதின்மூன்றும் அத்தியாயம்

ஸ்யமந்தகமணி விருத்தாந்தம்

ഭജന ഭജമാന ദിവ്യാന്ധക ദേവാവൃധമഹാഭോജ
വൃഷ്ണി സംജ്ഞാ സ്സത്വതസ്യ പുത്രാബഭൂവുഃ॥

கேளும் மைத்திரேயரே! முன்சொன்ன ஸத்வதனுக்கு பஜனன் பஜமானன், திவியன், அந்தகன், தேவாபிருதன், மகாபோஜன், விருஷ்ணி என்கிற புத்திரர் பிறந்தார்கள். அவருள் பஜமானனுக்கு நிமி, கிருகணன், விருஷ்ணி என மூவர் ஒருத்தி வயிற்றிலும், சதஜித்து, ஸகஸ்ராஜித்து. அயுதஜித்து என்பவர்கள் மற்றொருத்தி வயிற்றிலு முண்டானுர்கள். அந்தத் தேவ பிருதனென்பவனுக்குப் பப்புரு வென்பவன் மனிதர்களிற் சிறந்தவனென்றும், தேவாபிருதன், தேவர்களுக் கொப்பானவனென்றும் தூரத்திலிருந்து கேள்விப்படுகின்றபடியே சமீபத்திலே போனபோதும் சரியாய்க் காண்கிறோம். பப்புருவினுலும், தேவாபிருதனுலும் உபதேசிக்கப்பட்ட வழியினுல் எழுபத்து நாலாயிரம்பேர் மோக்ஷத்தை யடைந்தார்கள். ஆதலின் இவர்கள் மகாசிரேஷ்டரெனப் பட்டனர். மகாபோஜன் என்கிறவன் அதிதருமவான். அவன் வமிசத்திற் பிறந்தவர்கள் போஜர்என்றும், மிருத்திகாவாமென்று சொல்லப்பட்ட பட்டணத்தில் வாசஞ்செய்ததனுல் மார்த்திகாவார் என்றும் சொல்லப்படுவார்கள், விருஷ்ணிக்குச் சுமித்திரனென்றும் யுதாஜித்தென்றும் இருவர் குமாரருதித்தனர். சுமித்திரனுக்கு அனமித்திரன், அனமித்திரனுக்கு நிக்கினன், நிக்கினனுக்குப் பிரசேனனும், ஸத்திராஜித்து முண்டானுர்கள். அந்தஸத்திராஜித்து என்பவனுக்குச் சூரியபகவான் மித்திரனுயிருந்தார்.

ஒருகாலத்தில் அந்த ஸத்திராஜித்து கடற்கரையிலிருந்து கொண்டு வெகு பக்தியோடு சூரியபகவானைத் துதித்தான். அந்தச் சூரியபகவானும் அவனுடைய ஸ்தோத்திரத்திற்கு மெச்சி, அவனுக்கு எதிரில்வந்து தோன்றினார்.

இப்படியென்றறியக்கூடாத வடிவுடையாராய்ச் சுத்த தேஜோமயமாய் விளங்காநின்ற அவ்வாதித்தியனை நோக்கி, அந்தச் சத்திராஜித்து "பகவானே! உம்மை வானத்தில் நெருப்புக் கட்டிபோலக் காண்கின்றேனன்றோ? அப்படித்தான் இப்போதும் உம்மைப் பார்க்கின்றேனேயல்லது வேறில்லை. ஆதலால் நீர் என்னிடத்தில் அனுக்கிரகஞ் செய்கதின் பயனொன்று மில்லையே?" என்று சொன்னான். அது கேட்டு அந்த ரவிபகவான் தன்கழுத்திலிருந்த ஸ்யமந்தகமென்கிற ரத்தினத்தைக் கழற்றி ஒரு மறைவிடத்தில் வைக்க, பின்பு அந்த ஸத்திராஜித்துக் கொஞ்சம் சிவந்து பிரகாசிக்கிற குறுகிய தேகமும் பூனைக்கண் போலே கொஞ்சம் பொன்னிறமான கண்களுமுடைய சூரியனைப்பார்த்துச் ஸாஷ்டாங்கமாய்த் தெண்டமிட்டுத் துதித்து நின்றான் அப்போது சூரியன் அவனைப்பார்த்து "ஓசத்திராஜிதனே! உனக்கு வேண்டும் வரத்தைக் கேள், தருவேன்" என்றான். அதற்கு அந்த யாதவன் அந்த ஸ்யமந்தக மணியைத் தரும்படி கேட்டான். அத்தினகரனும் அந்தமணியை அவனுக்குக் கொடுத்துத் தன் ஸ்தானத்திற்குப் போனான்.

பின்பு சத்திராஜிதன் அந்தத் திவ்விய ரத்தினத்தைத் தரித்ததனாலே சூரியனைப்போலவே நாற்புறங்களையும் காந்திகளினாலே விளக்கிக்கொண்டு துவாரகா நகரத்திற்கு வருகையில், அந்தத் துவாரகையி லிருக்கிறவர்கள், ஆதிபுருஷனையும் புருஷோத்தமனையும் பூபார நீக்குவதற்காக மனுஷ்யாவதாரஞ் செய்தருளியிருக்கிற பகவானை கண்ணன் சன்னிதியிற் சென்று, "சுவாமீ! தேவரீரைச் சேவிக்கச் சூரியபகவான் வருகிறார் போலிருக்கிறது" என்று விண்ணப்பஞ் செய்தார்கள். அது கேட்டுச் சுவாமியானவர் "வருகிறவன் சூரியனன்று, நம்முடைய சத்திராஜிதன், சூரியனாலே கொடுக்கப்பட்ட ஸியமந்தகமென்னுமணியைத் தரித்துக்கொண்டு வருகின்றான், ஆதலின் அச்சமின்றிப் பாருங்கள்" என்று அருளிச் செய்ததைக்கேட்டு, அப்படியே அவர்களெல்லாம் பார்த்திருந்தார்கள். அந்தச்சத்தி

ராஜிதன் துவாரகைக்குவந்து அந்தச் சிறப்பான ரத்தினத்தைத் தன்மாளிகையிலே வைத்தான். அந்தமணியோ நாளொன்றுக்கு எட்டுப்பாரம் பொன்னை யுண்டாக்கத்தக்கது; மேலும் அதன் மகிமையினாலே இராச்சியத்தில் வியாதி, மழையின்மை, செருப்பு, பாம்புமுதலானவைகளினின்றும் பயம், பஞ்சம் முதலானவைகள் உண்டாவதில்லை. ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானோ "இந்த உத்தமமான வஸ்து உக்கிரசேன மகாராஜனுக்குத் தகுந்தது" என்று திருவுள்ளம்பற்றி யிருந்தார். ஆயினும் குலத்தில் பேதமுண்டாகக்கூடாததென்பதுபற்றித் தாம் சக்திமானாயிருந்தும் அதைக் கவராமல் சும்மா எழுந்தருளி யிருந்தார். அந்த ஸத்திராஜித்தும் "ஒருவேளை கண்ணன் இதை நம்மைக் கேட்பார்" என்று நினைத்து அம்மணியைத் தன் சகோதரனான பிரஸேனனுக்குக் கொடுத்து விட்டான். அந்தப் பிரஸேனனோ, "இது மகாபரிசுத்தனாலே தரிக்கப்பட்டால் பொன்னை யுண்டாக்கும், அசுத்தனாலே தரிக்கப்பட்டால் தரித்தவனுக்குகே தீங்கை வருவிக்கும்" என்பதை யறியாதவனாய் அந்த ரத்தினத்தைத் தரித்துக்கொண்டு, குதிரையேறி வேட்டைக்காகக் காட்டிற்சென்று, அங்கே வேட்டையில் ஒரு சிங்கத்தினால் குதிரையோடுகூடக் கொல்லப்பட்டான். அச் சிங்கம் அவ்விரத்தினத்தை வாயினாற் கவ்விக்கொண்டு போகையில் கரடி ராஜனான ஜாம்பவான் அச் சிங்கத்தைக் கொன்று அந்தரத்தினத்தை யெடுத்துக்கொண்டு தனதுகுகைக்குச் சென்று, சுகுமாரன் என்கிற தன் மகனுக்கு விளையாட்டுக் கருவியாக்கி வைத்தார். இப்படியிருக்கக் காட்டுக்குப் போன பிரசேனன் வாராமலிருந்ததனால், யாதவரெல்லாம் ஸ்ரீகிருஷ்ணன் "ரத்தினத்தின்மேல் விருப்பம் வைத்திருந்தார், அவர்தாம் அதையடைந்திருப்பார், இது அவருடைய காரியந்தான்" என்று காதின்மேற் காதாய்ச் சொல்லிக்கொண்டார்கள். கண்ணன் தமக்கிப்படி லோகாபவாதமுண்டாயிருப்பதை யறிந்து, சகல யாதவசேனைகளோடுகூடப் பிரசேனனுடைய குதிரை போன வழியைத்தொடர்ந் தெழுந்தருளிக் காட்டிலோரிடத்திலே குதிரையோடுத் சிங்கத்தினாற் கொல்லப்பட்டு விழுந்திருந்த பிரசேனனையுங்கண்டார். யாவரும் அநேக சிங்கத்தின் காலடிகளையும் அவன்மேல் தாக்கியிருக்குஞ் சிங்கத்தின் காலடிகளையும் சிங்கத்

தின் நகக்குறி முதலானவற்றையும் கண்டதனால் கண்ணன் தமக்குண்டாயிருந்த அபவாதத்தினின்றும் நீங்கினார்.

பின்பு அந்த மிருகராஜன் போனவழியையும் பிடித்துச் செல்லுகையில் சிறிது தூரத்திலேயே அச்சிங்கத்தையோர் கரடிகொன்றதாகத் தெரிந்துகொண்டு, அந்த ரத்தினத்தின் மகிமையை நினைத்து அக்கரடிபோன வழியையுந்தொடர்ந்து, அங்கிருந்த மலையினிடத்திற் சேனைகளெல்லாவற்றையும் நிறுத்தித்தாமொருவராய் அந்தக்கரடியின்குகைக்குள் எழுந்தருளினார். உள்ளே எழுந்தருளினபோது அந்த சுகுமாரன் என்னுங் குழந்தையை லாலனைசெய்துகொண்டிருந்த செவிலித்தாயின் வாக்கில் "சிங்கம்பிரசேனனைக்கொன்றது, சிங்கத்தை நம்முடைய ஜாம்பவான் கொன்றானாதலின் சியமந்தகமணி உனக்கேயாயிற்று. குழந்தாய்! அழாதே" என்கிற வாக்கியத்தைக் கேட்டருளி, அங்கே அச்செவிலித்தாயின் கையில் சொலித்துக்கொண்டிருந்த சியமந்தகத்தைக் கண்டார். அப்போது அச்செவிலி சிமந்தகத்தின்மேற் கண்ணோடி நிற்கிற வொருபுதிய புருஷனைக்கண்டு அச்சமுற்று "என்னைக்காக்கவேண்டும் காக்கவேண்டும்" என்றுகூவினாள். அந்த அவயக்குரலைக்கேட்டுச் ஜாம்பவான் வெகுகோவத்தோடு அங்கேவர, அவ்விருவருக்கும் இருபத்தொரு நாள்வரையில் கொடியயுத்தமுண்டாயிற்று. இப்படியிருக்கவெளியிலிருந்த யாதவர்களெல்லாம் ஏழெட்டுநாள்வரையிலும் பார்த்துச் சுவாமி வாராமையினாலே "ஓகோ! கிருஷ்ணன் இந்தப்பிலத்தில் நாசமுற்றிருப்பான். இல்லாவிட்டால் அவனுக்குச் சத்துருக்களை சயிக்கத் தடையிருக்கமாட்டாது" என்று கருத்துக் கொண்டவர்களாய்த் துவாரகைக்கு வந்து, "கிருஷ்ணன் முடிவடைந்தான் என்று சொல்லிவிட்டார்கள். அதுகேட்டு அவருடையபந்துக்களெல்லாம் செய்யவேண்டிய சாமக்கிரியைகளைச் செய்துவிட்டார்கள். அவர்கள் அப்படிவெகு சிரத்தையோடு சிராத்தஞ்செய்து வந்தமையால் யுத்தஞ்செய்கிற ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானுக்குத் திருப்தியும், பலபுஷ்டியு முண்டாயிருந்தன. ஜாம்பவானுக்கோ இந்த மகாபுருஷனாலே புடைக்கப்பட்டு அவயவ பந்தங்களெல்லாம் தளர்ச்சி யடைந்ததனாலும் ஆகாராதிக ளில்லாமையாலும், நாளுக்குநாள் மெலிவுமிகுந்து வந்தது. இவ்வாறு சுவாமியினால் வெல்லப்பட்டபடியினாலே அக்

தச்சாம்பவான் சுவாமி திருவடிகளிலேவீழ்ந்து தண்டம் சமர்ப்பித்து விண்ணப்பஞ் செய்யலாயினன்:—

"சுவாமி! தேவரீர் சுராசுர யக்ஷராக்ஷஸ கந்திருவாதிகளினாலும் வெல்லக்கூடாதவரா யிருக்க, இப்பூமியிற் சஞ்சரிக்கிற மனிதர்களாலும் அவர்களுக்கு உள்ளடங்கின விலங்குகளிற் சேர்ந்த எம்போலியோராலும் வெல்லப்படுவீரோ? ஆதலின் தேவரீர் அடியோங்களுடைய சுவாமியான ஸ்ரீராமனைப்போல் சகல லோகங்களுக்கும் ஆதார பூதரான ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய திருவவதாரமா யிருக்க வேண்டும்" என்று விண்ணப்பம் பண்ணினின்றார். அந்த ஜாம்பவானைக் கடாக்ஷித்து ஸ்ரீகண்ணன் "ஆம் நீர் நினைத்தபடி நாம் லோகரக்ஷணார்த்தமாய்இந்த அவதாரஞ்செய்தோம்" என்று அருளிச்செய்து விசேஷவாத்சலியத்தினாலே தமது திருக்கைகளைக்கொண்டு அவருடம்பைத் தடவியருளி, யுத்தத்தினாலவருக்குநேர்ந்த நோயெல்லாம் நீக்கியருளினார். பின்பு அக்காடியரசன் சுவாமிக்குத் தண்டம் சமர்ப்பித்துத் தமது மாளிகைக்கு அதிதியா யெழுந்தருளின அவருக்கு அர்க்கியம்போலத் தம்முடைய குமாரிகையான ஜாம்பவதியென்பவளை பாரிகையாகக்கொடுத்து, மறுபடியுந் தண்டம் சமர்ப்பித்து, "இதையுந் திருவுள்ளம் பற்றவேண்டும்" என்றுபிரார்த்தித்து அந்தஸ்மயந்தக மணியையுங் கொடுத்தார். ஸ்ரீபகவானும் அவருடைய பக்திக்கு இணங்கி, அம்மணியைக்கொள்ளக் கூடாதவரானாலும் தமக்குவந்திருக்கும் அபவாதத்தைத் தீர்த்துக்கொள்ளும்பொருட்டுக் கைக்கொண்டு, ஜாம்பவதியோடுகூடத் துவாரகைக்கு எழுந்தருளினார். இப்படி எழுந்தருளிய பகவானைச் சேவித்துப் அந்தத் துவாரகாஜனங்களெல்லாம் அதிக சந்தோஷப் பூரிப்பினால் மூப்படைந்தவர்கள் கூடயௌவனமுற்றவர்போலாகி, "மகாபாக்கியம், மகாபாக்கியம்" என்று கோலாஹலப்பட்டிருந்தார்கள். யாதவர்களும் பெண்டிர்களும் ஆனந்தபாஷ்பம் பெருகவும் மெய்பொடிக்கவு நின்று மிகவும் வாழ்த்தி வணங்கினார்கள்.

பகவானும் நடந்த காரியங்களையெல்லாம் யாதவ சமூகத்துக்குச் சொல்லி, சிமந்தகத்தை சத்திராஜிதனுக்குக் கொடுத்துத்தமக்குக்கிடைத்தவீண் அபவாதத்தைப் போக்கிக்கொண்டு

ஜாம்பவதியை அந்தப்புரத்திற்சேர்த்துச் சுகமாய் எழுந்தருளியிருந்தார்.

இப்படியிருக்கச் சத்திராஜித்து "நம்மாலே கண்ணன்மேல் வீணபவாதம் ஏற்றப்பட்டதே, இந்த அபராதத்தை எப்படியாவது நிவர்த்திசெய்து கொள்ளவேண்டும்" என்று நினைத்துத் தன்புத்திரியான சத்தியபாமாவைச் சுவாமிக்கு மஹிஷியாகச் சமர்ப்பித்தான். அந்தச் சத்தியபாமையை முன்பு அக்ரூரன், கிருதவர்மா, சததனுவா முதலான யாதவர்கள் கேட்டிருந்தார்கள். அவளைத் தங்களுக்குக் கொடாமற் போனதனால் அவர்களெல்லாம் சத்திராஜித்தன்மேற் பகைபாராட்டி வந்தார்கள். அக்ரூரன், கிருதவர்மா முதலானவர்கள் சததனுவாவினிடத்திற்குப் போய் "ஓ சததனுவாவே! இந்தச் சத்திராஜித்தினுடைய துர்மார்க்கத்தைப் பார்த்தையா? வெகுகாலமாய்க் கேட்டுக்கொண்டிருந்த எங்களையும் உன்னையும் அவமானம்பண்ணிக் கன்னிகையை கிருஷ்ணனுக்குக் கொடுத்து விட்டானே? இந்த அயோக்கியன் இருந்தாவதென்ன? நீ மகாசமர்த்தனாகையால் இவனைக் கொன்றுவிட்டு அந்தத் திவ்விய ரத்தினத்தையெடுத்துக்கொள்; கிருஷ்ணன் அதற்காக உன்னை எதிர்ப்பானென்று நீ நினைக்கின்றாயோ, ஆகட்டும் அப்படிநேரிட்டபோது நாங்கள் யாவரும் உனக்குப் பக்கபலமாய் வருகின்றோம்" என்று தூண்டினார்கள். அவனும் அப்படியே செய்கிறேனென்று ஒப்புக்கொண்டு ஒருநாள் சத்திராஜித்து தூங்கிக்கொண்டிருக்கையில் அவனைக் கொன்றுபோட்டு அவ்விரத்தினத்தையுங் கவர்ந்துகொண்டு போனான்.

அக்காலத்தில் பாண்டவர்கள் அரக்குமாளிகையில் வெந்துபோனார்களென்கிற செய்திகேட்டு சுவாமி அவர்கள் வாசஞ்செய்துகொண்டிருந்த வாரணாவதபுரத்துக்கு எழுந்தருளியிருந்தார். சுவாமிக்கோ பாண்டவர்கள் வெந்துபோகாமல் தப்பியிருக்கிறார்களென்பது தெரிந்திருந்தும் லோகமரியாதைக்காகவும், தாமெழுந்தருளாதபக்ஷத்தில் பாண்டவர்கள் பிழைத்திருக்கிறார்களென்று துரியோதனன் சந்தேகித்து அவர்களைக் கண்டுபிடிக்கவேண்டிய முயற்சிசெய்வானாதலால் அப்படிச்செய்யவொட்டாமற் செய்வதற்காகவும் எழுந்தருளினார். ஆதலால் சத்திராஜித்துக்கு இப்படிப்பட்ட ஆபத்துநேரிட்டது. சத்தியபா

மையோ தகப்பனைக் கொலைசெய்த துக்கம்பொறுக்கமாட்டாமல், அதிககோபங் கொண்டவளாய் ரதத்தின்மேலேறிக் கொண்டு வாரணாவதத்துக்குப் போய்க் கண்ணுங் கண்ணீருமாய்க் கண்ணனைக்கண்டு, "என்பிராணநாயகனே! என்னைத் தேவரீருக்குக் கொடுத்தானென்கிற பொறாமையினாலே சததனுவாவந்து என் தகப்பனைச் சங்கரித்துவிட்டுக் சூரியனைப்போல் இருளைநீக்கி யுலகத்தை விளக்கும்படியான ரத்தினத்தையுங் கொண்டு போய்விட்டான். இது தேவரீருக்குச்செய்த அவமானமே யல்லாமல் வேறன்று. இதைத் திருவுளத்திலாலோசித்து அதற்குப் பதில் என்ன செய்யக்கூடுமோ, அதைச் செய்தருள வேண்டும்" என்று விண்ணப்பம் பண்ணிக்கொண்டாள். இது கேட்டுச் சுவாமி திருவுள்ளத்தில் உபேக்ஷையுள்ளவராயிருந்தும் சத்தியபாமையை நோக்கி, "பெண்மணியே! நீசொன்னபடி இது எனக்குச்செய்த அவமானந்தான், அந்தத் துராத்துமா இப்படிச்செய்ததை நான் சகிப்பேனோ? மரத்தை விட்டு அதிற் கூடு கட்டிக்கொண்டிருக்கிற பட்சிகளைக் கொல்லக்கூடாதன்றோ? நீயேன் என்முன் வீணாய்க் கதறிப்பேசுகிறாய்? வேண்டாம் நில்" என்று அவளைச் சமாதானப்படுத்தித் துவாரகைக்கு எழுந்தருளிப் பலராமனோடு ஏகாந்தத்திற்பேசினதாவது: "வேட்டைக்குப்போய்ச் சிங்கத்தின்கையி லடிபட்டிறந்தான் பிரசேனன், சத்திராஜித்தும் சததனுவாவினா லிறந்தான். அவ்விருவரும் இறந்ததனால் அம்மணிரத்தினம் நமக்குப் பொதுவாயிருக்கின்றது, மற்றொருவன் கொண்டுபோகவிதமித்தமில்லை. ஆதலால், எழுந்திரும், தேரின்மேலேறி சததனுவாவைக் கொல்வதற்கு முயலும்" என்று தம்பி சொல்லக்கேட்டுப் பலராமன் "அப்படியே யாகட்டும்" என்று அங்கீகரித்தார்.

இவ்வாறு ஸ்ரீராம கிருஷ்ணரிருவரும் பிரயத்தினஞ் செய்திருப்பதையறிந்து அச்சததனுவா, கிருதவர்மாவண்டைபோய்த் தனக்குப் பக்கபலஞ்செய்யும்படி கேட்டுக்கொண்டான். அதற்குக் கிருதவர்மாவானவன், கேளப்பா! நான் பலபத்திர வாசுதேவர்களோடு பகைக்கத்தக்கவனல்லேன். என்றான்.: அதுகேட்டு அச்சததனுவா அக்குரூரனிடம் போய்அப்படியேசொல்ல, அவனும் "கேளப்பா! திருவடித் தாக்குதலினாலேயே பூமியையெல்லாம் நடுங்கச்செய்யுந் திறமுடையவரும், தேவசத்துருக்களின் மனைவிகளைக் கைம்பெண்களாக்கவல்லவரும், எப்படிப்

பட்டவர்களாலேயும் தடைசெய்யகூடாத சக்கிராயுத முடைய
வருமான ஸ்ரீ கிருஷ்ணனோடும், மதத்தினால் சுழல்கின்ற கண்க
ளாற் பார்த்தமாத்திரத்தினாலே சத்துருசமூகத்தை யெரிக்க
வல்லவரும், மிகவும் பிரபலரான சத்துருக்களாகிய மதயானை
களை வசப்படுத்துந் திறமையோடு விளங்காநின்ற மாவெட்டி
போன்ற கலப்பையாயுத முடையவருமான பலராமனோடும்
யுத்தஞ்செய்ய, உலகம் துதிக்கப்பெற்ற தேவர்களுக்குள்ளும்
ஒருவனாகிலுஞ் சக்திமானில்லையே? அப்படிப் பட்டவர்களுக்கு
எதிரில் நான் எவ்வளவு? ஆகலின் வேறுயாரையாகிலும் சரண
மாகக்கொள்" என்று சொல்லிவிட்டான். அதுகேட்டுச் சதத
னுவா "ஓ அக்குரூரனே! நீ யென்னைக் காக்கும்படியான திற
னில்லாதவனென்று நினைத்தாலும் இந்த ரத்தினத்தையாவது
என் கையிலிருந்துவாங்கிக்காப்பாற்றிவைக்கவேண்டும்" என்று
வேண்டிக்கொள்ள, அக்குரூரன் "நல்லது அப்படியே யாகட்
டும், நீமிகுந்த துன்பம் நேரிட்டபோதும் இந்த ரகசியத்தையா
ரோடுஞ் சொல்லாமலிருப்பையானால் நான் காப்பாற்றுகிறேன்"
என்று சொன்னான். "அப்படியே யாகட்டும்" என்று சதத
னுவா ஒப்புக்கொள்ள, அக்குரூரனும்அந்த ரத்தினத்தைவாங்
கிக்கொண்டான். பின்பு சததனுவாவானவன் ஒப்பற்ற வேக
முள்ளதாயும் நூறுகாதமளவு மிளையாமற் சுமக்குந் திறமுள்ள
தாயு மிருந்த ஒருபெண்குதிரையின்மேலேறிக்கொண்டு ஓடிப்
போய்விட்டான்.

அவன் ஓடிப்போனானென்பதை யறிந்து பலதேவ வாசு
தேவரிருவரும் சைனிய சுக்கிரீவ மேகபுஷ்பவலாகங்களென்கிற
நான்கு குதிரைகள் கட்டியிருக்கிற தேரின்மேலேறி அவனைப்
பின்றொடர்ந்தார்கள். சததனுவானவன் ஏறிக்கொண்டுபோன
பெண்குதிரை நூறுகாதவழி சுமந்துபோன பின்பும்செலுத்தப்
பட்டபடியினாலே நடக்கமாட்டாமல் மிதிலாபட்டணத்தின் சமீ
பமான வொருவனத்தில் இறந்து போயிற்று. ஆனதனால் அச்
சததனுவானவன் கால்நடையாக அப்புறமு மோடத் தலைப்
பட்டான்.

அப்போது ஸ்ரீகிருஷ்ணன் தமயனாரோடு சொன்னதாவது
"பதாதியா யோடிப்போன அந்த அதமனை நானும் பதாதியா
கவே தொடர்ந்து ஓடிப்பிடித்துக் கொன்றுவருகிறேன். அது

வரையில் நீர் இங்கேயே இத்தத்தேரிலேயிரும், இவ்விடத்தில் இக்குதிரைகள் குதிரை செத்திருப்பதைக் கண்டு மிக அச்ச முள்ளவைகளா யிருக்கின்றமையால் அவ்வற்றை இவ்விடத்தி னின்றும் அப்புறங் கொண்டுபோகவேண்டாம்" என்று தம்பி யுரைத்ததைக் கேட்டு, ஸ்ரீபலதேவரும் "அப்படியே யாகட்டும்" என்று ரதத்திலேயே எழுந்தருளியிருந்தார். ஸ்ரீகிருஷ்ணனும் இரண்டு குரோசம் தாண்டிப்போய் தூரத்திற் காணப்பட்ட சததனுவாவைக் குறித்து அங்கிருந்தே சக்கரத்தைப் பிரயோ கித்து, அவன் சிரசைச் சேதித்துப் பின்பு கிட்டப்போய் அவ னுடைய உடம்பையும் வஸ்திராதிகளையுஞ் சோதித்துப் பார்த் தும் சியமந்தகமணியைக்காணாமல் திரும்பிவந்து தமையனு ரோடு "அண்ணா! சததனுவாவை வீணாகத்தான் கொன்றோம், எவ்வளவு தேடியும் சகலலோக சாரபூதமான அந்த மகாரத்தி னம் அகப்படவில்லை" என்று உரைக்கக்கேட்டுப் பலபத்திரர் மிக வெகுண்டவராய்த் தம்பியை நோக்கி "இப்படி நீ பொரு ளாசை யுடையவனாய்த் தீயவழியில் நடக்கின்றாய், சீச்சீ இப் படிப்பட்ட நீ நிந்திக்கத்தக்கவன், இதையெல்லாம் உடன் பிற ந்த தோஷத்துக்கு நான் பொறுத்தேன், ஆதலின் இனி நீ உன் னிஷ்டப்படி எங்கேயாகிலும் போகலாம், நானுன்னுடன் சேர மாட்டேன், துவாரகைக்கும் வரமாட்டேன், எனக்குத் துவார கையினாலாவது உன்னாலாவது மற்றுமுள்ளபந்துக்களினாலாவது ஆகவேண்டியதென்ன? என்னெதிரில்வந்து ஏன் அநேகம்பொய்ச் சத்தியங்கள் செய்கின்றாய்? உன்சரித்திரம் எவ்வளவும் நன்றா கயிருக்கவில்லை" என்று நிந்தித்துத் திரஸ்காரஞ்செய்யக் கண் ணன் முடிவணங்கி வெகுவாய் வேண்டிக்கொண்டார். ஆகிலும் அவர் எவ்வளவும் சமாதானப் படாதவராய் தம்பியோடு பேசா மலே மிதிலாபட்டணம் போய்ச் சேர்ந்தார்.

அங்கே ஜனகமகாராஜன் அவரை அர்க்கியாதி உபசாரங் களினால் உபசரித்துத் தமது மாளிகைக்கு எழுந்தருளப் பண் ணிக்கொண்டுபோகப், பலதேவரும் உவப்போடு அங்கேயே எழுந்தருளியிருந்தார். அத்தருணத்தில் துரியோதனன் ஹஸ் தினபுரமென்ற பட்டணத்தினின்றும் அங்குவந்து பலபத்திர னிடத்திற் கதாயுத்தாப்பியாசஞ் செய்துகொண்டிருந்தான். ஸ்ரீ வாசுதேவரோ துவாரகைக்கு எழுந்தருளிவிட்டார்.

இவ்வாறு மூன்றுவருஷகாலஞ் சென்றபிறகு பப்புரு உக்கிரசேனன் முதலான யாதவர்களெல்லாம் அம்மணியைக் கிருஷ்ணன் அபகரிக்கவில்லை என்று தெறிந்தவர்களாய், அக்கருத்தைப் பற்றித் தம்பியினிடத்து மனமுறிந்துமிதிலையிலெழுந்தருளியிருக்கிற பலராமன்சன்னிதிக்குச்சென்று அவருக்கு நம்பிக்கையுண்டாகும்படி சொல்லித் துவாரகைக்கு எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு வந்தார்கள். அக்ரூரரோ அந்தச் ஸியமந்தக மணியின் மகிமையால் உண்டாகின்ற பொன்னைக்கொண்டு எம்பெருமானிடத்தில் சித்தநிலையுள்ளவராய் எப்போதும் யாகங்கள் செய்துவந்தார். "யாகஞ்செய்துகொண்டிருக்கையில் க்ஷத்திரியனையாவது வைசியனையாவதுகொன்றவன் பிரமஹத்திதோஷமடைவான்" என்று சாஸ்திரமிருக்கிற நம்பிக்கையினால் ஸ்ரீகிருஷ்ணனாலே தனக்கு யாதொரு துன்பமும் நேரிடமாட்டாதென்றெண்ணி அக்ரூரர் யாக தீக்ஷையாகிற கவசத்தைப் பூண்டு நின்றார்.

அவ்வரதனத்தின் பிரபாவத்தினாலே அவ்விடத்தில் அறுபத்திரண்டு வருஷகாலம் வியாதிகளும் பஞ்சமும் கொள்ளைநோயும் உண்டாகாமலிருந்தன. இப்படியிருக்க ஸத்வதனுடைய பேரனுக்குக் குமாரனான சத்துருக்கினனென்பவனை அக்குரூரரைச்சேர்ந்த போஜர்கள் சங்கரித்துப் போட்டதனால் சாத்வதருடைய பகையை வைத்துக்கொண்டு துவாரகையில் வாசஞ்செய்வது நியாயமன்றென்று எண்ணி அக்ரூரர் தன்னினத்தாரோடுகூட துவாரகையை விட்டு அப்புறம்போய்விட்டார். அவர் அப்பட்டணம்விட்டு போனது முதல் அங்கேவியாதி பஞ்சமுதலான சகல வுபத்திரவங்களு முண்டாய்க்கொண்டே வந்தன. இதைக்கண்டு யாதவர்களெல்லாம் பலபத்திரர் உக்கிரசேனன் முதலானவர்களோடு சேர்ந்து இதன்காரணத்தை ஆலோசிக்கத் தொடங்கினார்கள். அச்சங்கத்தில் கருடத்துவஜனான சுவாமி மற்றவர்களைநோக்கி, "இதென்ன! அவ்விடத்தில் அநேகதுன்பங்கள் ஒருமிக்க வந்து சேர்ந்தன. இதை யாலோசியுங்கள்" என்று அருளிச்செய்ய, அந்தகனென்னும் பெயர்கொண்ட யாதவமூப்பனொருவன் சொல்லத்தொடங்கினான்:—

"கேளுங்கள், யாதவர்களே! அக்குரூரனுடைய தந்தை சுவபல்க்கனென்பவனிருந்தானே, அவனிருந்த விடத்திலெல்

லாம் துர்ப்பிக்ஷாதி யுபத்திரவம் உண்டாவதில்லை; ஒருக்கால் காசிராஜனுடைய ராச்சியத்தில் மழையில்லாமல் துன்பம்நேரிட, சுவபல்கனை அவ்வரசன் தன்னிராச்சியத்திற்கு அழைப்பித்தான். அதனாலே மழைபெய்து ராச்சியத்திற் க்ஷேமமுண்டாயிற்று; அந்தக் காசிராஜனுக்கு ஒருமக ளிருந்தாள்; அவளைத் தன் இராச்சியத்திற்கு நன்மை செய்வதற்காகக் காசிராஜன் சுவபல்க்கனுக்குக் கொடுத்தான்; அவள் கருப்பத்திலிருந்து பிரசவகாலம் நேர்ந்தபோதும் வெளிக்குவராமல் தாய்க்கு அதிக துன்பமுண்டாக்கிக் கொண்டிருந்தாள். இப்படியே பன்னிரண்டு வருஷகாலஞ் சென்றன; இப்படியிருக்க அவ்வரசன்கருப்பத்திலிருந்த சிசுவைக்குறித்து, "மகளே! நீயேன் இன்னும் பிறக்கவில்லை? சீக்கிரம் வெளியில்வா, உன்முகத்தைப்பார்க்க விரும்புகிறேன், உன் தாயை நெடுநாள் ஏன்வருத்துகின்றாய்?" என்று சொல்ல, வயிற்றிலிருந்த அக் கன்னிகை "ஐயா! இது முதல் தினந்தோறும் ஒவ்வொரு பசுவைப் பிராமணருக்குக் தானஞ்செய்து வருவீராயின் மூன்று வருஷங்கழித்து நான் வெளிப்படுவேன்" என்று சொன்னதைக்கேட்டு, அந்தப் பூபதி அப்படியே தினந்தோறும் ஒருகோதானஞ் செய்துவந்தான். சொன்னகாலத்தில் கன்னிகையும் பிறந்தாள். தினந்தோறும் கோதானஞ் செய்ததனால் பிறந்தாளென்பது கொண்டு பிதா மகளுக்குக் காந்தினியென்று பெயரிட்டான். அப்படிப்பட்டவள் வயிற்றில் அப்படிப்பட்ட சுவபல்க்கனுக்குப் பிறந்தவன் அக்குரூரன்; இப்படிப்பட்ட சுத்தமானபிறப்பும் நல்லொழுக்கமு முள்ளவன், இங்குநின்று நீங்கினதனால் இவ்வுபத்திரவங்களெல்லா முண்டாகின்றன; குணவானிடத்திற் குற்றம் பாராட்டல் தகுதியன்று. ஆகையால் அந்த அக்குரூரனை இங்கே வரும்படி செய்யவேண்டும்" என்று விருத்தனை அந்தகன் சொன்னதைக்கேட்டு ராமகிருஷ்ண உக்கிரசேனாதியர் அவனிடத் தபராதத்தைப் பொறுத்து அவனுக் கபயங் கொடுத்துத் துவாரகைக்குச் சுவபல்க குமாரனை அக்குரூரனை யிட்டுக்கொண்டு வந்தார்கள். அவர் வந்தமாத்திரத்திலேயே சியமந்தகமணியின் பிரபாவத்தினாலே மழையின்மை கொள்ளைநோய் முதலான துன்பங்கள் நீக்கிப்போய் விட்டன.

அப்போது சுவாமி "இந்த அக்குரூரனுக்கு இவ்வளவு மகிமையிருப்பதற்கு இவன் சுவபல்கனுக்குக் காந்தியினிடத்

திற் பிறந்தானென்பது போதுமான காரணமன்று; இதுமிக அற்பம்; மழையின்மை முதலிய துன்பங்களை நீக்கும்படியான மகிமையோ மகாயோகிகளுக்கும் அருமை யாதலால் காரியம் மிகப் பெரிதா யிருக்கின்றது; ஆதலால் அந்த மகாரத்தினம் இவனிடத்தி லிருக்கவேண்டும்; சந்தேகமில்லை; அதற்குத்தான் இப்படிப்பட்ட மகிமையுண்டென்று அறிந்திருக்கிறோம்; மேலும் இந்த அக்ரூரன் யாகத்தின்மேல் யாகமாய் இடைவிடாமற் செய்துவருகின்றான், இதற்கெல்லாங் காரணம் வெகுபொருளைக் கொடுக்கத் தக்கதான அந்த ரத்தினம்தவிர வேறில்லை; ஆகையால் அந்த மகாரத்தினம் இந்த அக்ரூரனை விட்டுப்போனதன்று. உறுதியான அபிப்பிராய முள்ளவராய் வேறொருகாரியத்தைச் சாக்கிட்டு யாதவர்களையெல்லாந் தமது அரண்மனையிலே சங்கங்கூட்டினார். யாவரும் கூடினபின்பு சொல்லவேண்டிய சங்கதியைச்சொல்லி நிறைவேற்றினவுடனே வேறொரு சங்கதியைக்கொண்டுவந்து, சில பரிஹாஸவார்த்தைகளோடு சுவாமி அக்ரூரனைநோக்கி "ஓ தானபதியான அக்ரூரரே! சததனுவா அந்தச் சிமந்தகமணியை உமக்குக் கொடுத்தது நமக்குத்தெரியும், அந்த மகாபிரபாவமுள்ள ரத்தினம் உம்மிடத்திலிருக்கிறது. அப்படியே யிருக்கட்டும். அதின் பிரயோஜனத்தை இவ்விராச்சியத்தில் நாமெல்லாம் அனுபவித்துவருகின்றோம், ஆனால் நம்முடைய பலபத்திரனுக்கு அதை நான் எடுத்துக்கொண்டதாய் ஒரு நினைப்பிருக்கின்றது, அதற்காக அதனை என்னிடத்தில் அனுக்கிரகம்வைத்து காண்பிக்கவேண்டும்" என்று அருளிச்செய்து வாய்மூடிக்கொண்டு எழுந்தருளியிருந்தார். அதுகேட்ட அக்ரூரர் "இப்போது நாம் என்னசெய்கிறது? இல்லையென்றோமானால் அப்படியிப்படி நம்முடைய வஸ்திரங்களைச்சோதித்து ரத்தினத்தைசுவாமி எடுப்பார், பின்போ அவருக்கு விரோதியாகின்றோம், அது நல்லதன்று" என்று ஆலோசித்துச் சகல ஜகத்காரணரான ஸ்ரீவாசுதேவனைநோக்கி விண்ணப்பஞ்செய்யலாயினர்,

"சுவாமி! சிமந்தகத்தைச் சததனு அடியேனுக்குக்கொடுத்தான். அவன் போனபின்பு இன்றைக்கோநாளைக்கோ சுவாமிகேட்பாரென்று நினைத்துக்கொண்டு மிகவும்வருந்தியே இத்தனை நாள்வரையில் இதனைத் தரித்திருந்தேன். அதைத் தரிக்கும் வருத்தத்தினால் சகல போகங்களிலும் மனப்பற்றில்லாதவ

ஞகிச் சிறிதும் சுகமறியாதிருக்கின்றேன், பகவானே! இந்தரத்தினத்தைத் தரித்துக்கொண்டாகிலும் ராச்சியத்துக்கு க்ஷேமத்தை யுண்டாக்கு முபகாரத்தைச்செய்ய மாட்டாமல் நம்முடையகையிற் கொண்டு வந்து கொடுக்கின்றானே யென்று தேவரீர் நினைப்பீரேயென்கிற பயத்தினால், நானே வலுவிலே இதை இத்தனைநாளும் தேவரீர்சந்நிதியிற் சமர்ப்பியாம லிருந்தேனே யல்லாமல் வேறன்று; ஆதலால் இப்போது இந்த ரத்தினத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி யாருக்காகினும் திருவுள்ளத்தின்படி கொடுக்கலாம்" என்று விண்ணப்பஞ் செய்து, தமது மடியில் வஸ்திரத்தில் முடிந்துவைத்திருந்த மிகச்சிறிய பொற்சிமிழை யெடுத்து அந்தச் சபையிலேயே அதைத்திறந்து அந்த ரத்தினத்தைவைத்தார் எடுத்து வைத்தபோதே அந்தச் சபையெல்லாம் அதின்காந்தியினால் பளபளவென விளங்கிற்று. இவ்வாறு அக்குரூரர் இதனை வெளியிலெடுத்துவைத்து "இந்தச்சிமயந்தகமணியைச் சததனுவா எனக்குக்கொடுத்துப்போனான். இதோ அதையிங்கே வைத்துவிட்டேன், இதுயாருக்குச் சேரவேண்டியதோ அவர் எடுத்துக் கொள்ளலாம்" என்று சொல்லிவிட்டார். அதைக்கண்டு சகலயாதவர்களும் "நன்றாயிருக்கின்றது, என்று களகளப்பாய்ப் பேசினார்கள். பலபத்திரர் "இம்மணி நமக்கும் தனக்கும் பொதுவாயிருக்கட்டும் என்று கிருஷ்ணனே யங்கீகரித்திருக்கிறானன்றோ" என்று அதன்கண் அவாவுற்றிருந்தார். சத்தியபாமையோ "நமக்கிது பிதுருதனமன்றோ? ஆதலின் நமக்கு" என்று ஆசை கொண்டிருந்தாள். கண்ணன் இவ்விருவருடைய கருத்தையு மறிந்து எருதுக்கும் சக்கரத்திற்கும் நடுவிலகப்பட்ட ஜந்துவைப்போல் மிகவும் மனச்சங்கடப்பட்டு யாதவர்களெல்லாம் கேட்கும்படி அக்குரூரரை நோக்கி, "கேளும் அக்குரூரரே! இப்போது இந்த மணிரத்தினத்தை நான்யாவர்க்கு மெதிரில் எடுத்துக் காண்பிக்கச்சொன்னது எதுக்கென்றால், நான் அதனை யபகரித்திருக்கிறேனென்று சிலருக்குண்டாயிருக்கிற எண்ணத்தை மாற்றிப்பரிசுத்தனாவதற்கே யன்றி மற்றொன்றிற் கன்று, இதுவோ என்தமயனாருக்கும் எனக்கும் பொதுத்தான், நன்றாயோசித்தால் இது சத்தியபாமைக்குப் பிதுருதனமானதுபற்றி அவளுக்கே யுரியது, இதனால் சகலராச்சியத்திற்கும் விசேஷ தன்மையுண்டு, அதற்காக இதை மகாபரிசுத்தனாய்ப் பிரமசாரி விருதத்தை யனுஷ்

டிப்பவனே தரித்திருக்கவேண்டும், அசுத்தனு யிருப்பவன் தரிப்பானுகில் அவனுக்கே தீங்குண்டாகும். நானே பதினுயிரம் பெண்டீர்களை வைத்துக்கொண் டிருக்கிறே னுகையால் இம்மணியை வைத்திருக்க யோக்கியனல்லேன். சத்தியபாமைதான் எப்படி தரிக்கமாட்டுவாள்? பலபத்திரரோ இதைத்தரிப்பதற்காகச் சுராபான முதலான போகங்களை விடக்கவேண்டியவராய் இருக்கின்றார். ஆகலின் "ஓ தானபதியே! இந்த யாதவகூட்டமும் பலராமரும் நானும் சத்திய பாமையும் உம்மைப்பிரார்த்திப்ப தென்னவெனில், இந்தனை நாளும்போலே இனி மேலும் சகலராச்சிய க்ஷேமார்த்தமாய் நீரே தரித்திருக்கவேண்டும், மறுத்தொன்றுஞ் சொல்லவேண்டாம்" என்று பகவான் அருளிச்செய்ததைக்கேட்டு, அக்குரூரர் "சுவாமி நியமனத்துக்கு அடியேன் மாருய் நடக்கக்கடவேனல்லேன், ஆதலின் அப்படியேயாகட்டும்" என்று அந்த ரத்தினத்தை எடுத்து, தமது கழுத்தில் தரித்துக்கொண்டு சூரியன்போலே மகாவிளக்கத்தோடு சஞ்சரித்துக்கொண் டிருந்தான்.

ய ஏதத் ப⁴க³வதோ மித்²யாபி⁴ஶஸ்திக்ஷால
நம் ஸ்மரதி ந தஸ்ய கதா³சித³ல்பாபி மி
த்²யாபி⁴ஶஸ்திர் ப⁴வதி அவ்யாஹதாகி²லே
ந்த்³ரியஶ்சாகி²லபாபமோக்ஷமவாப்நோதி॥

மைத்திரேயரே! இவ்வாறு ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானுக்கு நேர்ந்த வீண்அபவாத நீக்கத்தை நினைப்பவர்களுக்கு ஒருபோதும் அபவாதம் கிஞ்சித்தும் நேரிடுவதில்லை கரண களேபரங்கள் மெலிவுறாமல் வாழ்ந்திருந்து சகலபாபங்களினின்றும் விடுபடுவார்கள்.

பதின்மூன்றாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினாலாம் அத்தியாயம்

அனமித்திரவம்ச சரித்திரம்

ஈநமித்ரஸ்ய வுத்ரஸ்ஸிநிநாமா ஃ

அனமித்திரனுடைய மகன் சினிஎன்பவனிருந்தான். அவனுக்குச் சத்தியகன்பிறந்தான். ஸத்தியகனுடைய மகன் ஸாத்தியகி. அவனுக்கு யுயுதானனென்கிற பெயருமுண்டு. அவனுக்குச் சஞ்சயனென்பவன் பிறந்தான். அவனுக்குக் குணி பிறந்தான். குணிக்கு யுகந்தரன். இவர்கள்தாம் சைனேயர்.

அந்த அனமித்திரனுடைய குலத்திலே விருஷ்ணியென்பவனுண்டானான் அவன் குமாரன் சுவபல்க்கன். அவன் பிரபாவத்தை உமக்கு முன்பே சொன்னேன், அந்தச் சுவபல்க்கனுக்குச் சித்திரகன் என்று தம்பியொருவனுண்டு. சுவபல்க்கனுக்கு அக்குரூரன் என்பவர் காந்தினியினிடத்திற் பிறந்தார். அந்தச் சுவபல்க்கனுக்கே மற்றொருத்தியின் வயிற்றில் உபமத்கு என்பவனொருவன் பிறந்தான் அவ்வுபமத்குவுக்கு மிருதாமிருதன், விசுவன், அரிமேஜயன், கிரிக்ஷத்திரன், உபக்ஷத்திரன், சத்துருக்கினன், அரிமர்த்தனன், தருமதிருக்கு, திருஷ்டதருமன், கந்தமன், ஊஜவாஹன் என்கிற புத்திரரும் சுதாரை என்கிற கன்னிகையும் உண்டானார்கள். அக்குரூரருக்கு தேவவான், உபதேவன், என்பவர்கள் ஜனித்தார்கள். சித்திரகன் என்பவனுக்கு பிருது, விபிருது முதலிய மக்கள் அநேகருண்டானார்கள். முன்சொன்ன சத்துவத குமாரனான அந்தகனுக்குக் குகுரன், பஜமானன், சுசி, கம்பலன், பார்ஹிஷகன், என்று நால்வர் உதித்தார்கள். அவருள் குகுரனுக்குத் திருஷ்டன், ஜனித்தான். அவனுக்குக் கபோதரோமா அவனுக்குவிலோமா. அவனுக்குத் தும்புருவென்னுங் கந்திருவனுடைய மித்திரனான அநு என்பவன் பிறந்தான். அநுவுக்கு ஆனகதுந்துபி, அவனுக்கு அபிஜித்து, அபிஜித்துக்குப் புனர்வசு, அவனுக்கு ஆஹுகன் என்கிற மகனும், ஆஹுகி என்கிற மகளுமுண்டானார்கள். ஆஹுகனுக்குத் தேவகன் உக்கிரசேனன் என்று இரண்டு புத்திரர். அவருள் தேவகனுக்கு தவவான், உபதேவன், சகதே

வன், தேவரக்ஷிதா, என நால்வர் புத்திருண்டு. அவர்களுக்கு விருகதேவை, உபதேவை வேதரக்ஷிதை, ஸ்ரீதேவை, சாந்தி தேவை, சகதேவை, தேவகீ என்று ஏழுடன் பிறந்தார்களுண்டு. அவ்வேழு பெண்களையும் வசுதேவர் கலியாணஞ் செய்து கொண்டார். உக்கிரஸேனனுக்கும் கம்ஸன், நியக்ரோதன், சுநாமா, அனகாஹ்வன். சங்கு, சுபூமி, ராஷ்டிரபாலன், யுத்த துஷ்டி, யுதுஷ்டிமான் என்கிற குமாரர் பிறந்தார்கள்; அன்றியும், கம்ஸை, கம்சவதீ, சுதனு, ராஷ்டிரபாலிகை என்று நால்வர் பெண்பிள்ளைகளும் பிறந்தார்கள். பஜமானனென்பவனுக்கு விரோதனென்னும் புத்திர புத்திர னுண்டானான். விரோதனுக்குச் சூரன், சூரனுக்குச் சமி, சமிக்குப் பிரதிக்ஷத்திரன், அவனுக்குப்போஜன், அவனுக்கு இருதிகன், அந்த இருதிகனுக்குக் கிருதவர்மா, சததனு, தேவார்ஹன், தேவகர்ப்ரன் முதலான சிலகுமாரருண்டானார்கள். அவருள் தேவ கருப்பனுக்குச் சூரனென்பவன் பிறந்தான். அந்தச் சூரனுக்கு மாரிஷை யென்னு மனைவியிருந்தாள். அச்சூரன் அந்த மாரிஷையென்பவளிடத்திலே வசுதேவன்முதலான பத்துப்பிள்ளைகளைப்பெற்றான். அந்த வசுதேவர் பிறக்குங்காலத்திலே தேவதைகள் இவரிடமாய்ச் சுவாமீ திருவவதாரஞ் செய்வதை யறிந்து ஆனகம், துந்துபி என்கிற வாத்தியங்களை முழக்கினார்கள். அதனால் வசுதேவருக்கு ஆனக துந்துபி என்கிற நாமதேயமுண்டாற்று.

அந்த வசுதேவருக்குத் தேவபாகன், தேவசிரவன், அஷ்டகன், ககுச்சக்கிரன், வச்சதாரகன், சிருஞ்சயன், சியாமன், சமிகன், கண்டூஷன் என்கிற ஒன்பது சகோதரர்களும் பிருதை, சுருததேவை, சுருதகீர்த்தி சுருதசிரவை, ராஜாதி தேவீ என்கிற ஐந்து சகோதரிகளுமிருந்தார்கள். அந்தச் சூரமகாராஜனுக்குக்குந்தி யென்று மித்திரனொருவனிருந்தான். அவன் அபுத்திரனாயிருந்ததனாலே அச்சூரன் பிருதையென்னுந் தன் தலைமகளை மகளாகத் தத்தஞ்செய்தான். அந்தப் பிருதையென்பவளைப் பாண்டுமகாராஜன் விவாகஞ்செய்து கொண்டான். அவளுக்கு, தருமன், வாயு, இந்திரன், இவர்களினாலே யுதிஷ்டிரன், பீமசேனன், அர்ச்சுனன் என்கிற மூன்று குமாரருண்டாகப்பட்டார்கள். அன்றியும்அவள் கன்னிகையாயிருந்த

காலத்திலே சூரியபகவானாலே கர்ணன் என்பவனுண்டாக்கப் பட்டிருந்தான். அந்தக் குந்திக்கு மாத்திரியென்று சக்களத்தி ஒருத்தியிருந்தாள். அவளுக்கு நாஸத்தியன், தஸிரன் என்கிற தேவர்களால் நகுலன், சகாதேவன் என்னுமிரண்டுகுமாரருண்டாக்கப் பட்டார்கள். இக் குந்தியின் சகோதரியான சுருத தேவையென்பவளைக் கருசதேசத்து ராஜனான விருத்தர்ம மகாராஜன் விவாகஞ் செய்துகொண்டான். அவள் வயிற்றில் தந்தவக்கிரன் என்கிற மகா அசுரன் பிறந்தான். சுருத கீர்த்தியைக் கேகயராஜன் கலியாணஞ்செய்துகொண்டான். அவள் வயிற்றில் சந்தர்த்தனன் முதலான ஐவர் குமாரர் பிறந்தார்கள் ராஜாதிதேவியர்னவள் அவந்திராஜனுக்கு மனைவியாகிவிந்தன், அனுவிந்தன் என்பவர்களைப் பெற்றாள். சுருதசிரவசு என்பவள் சேதிதேசத்திராசனாகிய தமகோஷனுக்குப் பத்தினியாகிச் சிசுபாலனென்கிற குமாரனைப் பெற்றாள்.

அவன் முற்காலத்தில் அசுரருக்கெல்லாம் அரசனாயிருந்த இரணியகசிபு என்பவன். அவன் சகலலோக குருவான ஸ்ரீநரசிம்மமூர்த்தியால் சங்கரிக்கப்பட்டு மறுபடியும் அளவற்ற வீரிய சவுரிய பராக்கிரம சம்பத்துக்களை யுடையவனாய் மூன்றுலோகத்தாரையுந் தன் வசப்படுத்தியாளுந் திறனுள்ள ராவணனாகப் பிறந்தான், அப்போது வெகுகால மனுபவிக்கப் பட்டதும் எம்பெருமானாலே சேர்ந்த சரீரநாசத்தினா லுண்டானதுமான புண்ணியவசத்தினாலே ஸ்ரீராமாவதாரஞ்செய்த அவ்வெம் பெருமானாலேயே சங்கரிக்கப்பட்டான். அவன் சிசுபாலனாய்ப் பிறந்த போதும் பூமிபாரந் தீர்க்கும்பொருட்டு அவதரித்தருளிய தாமரைக்கண்ணனான பகவானிடத்தில் பகையேபாராட்டிவந்தான். அதனால் அக்கண்ணனாலேயே சங்கரிக்கப்பட்டு எப்போதும் அவ்வெம்பெருமானையே நினைத்திருந்ததனால் அந்தப்பரமாத்துமாவினிடத்திலே சாயுச்சியம் பெற்றான். எம்பெருமான் பக்தியோடு தன்னைத் தியானிப்பவர்களுக்குத் திருவுள்ள முவந்து மோட்ச மளிப்பதுபோலவே,

ஸமவாநு யஷீ வூஸநோ யயாஷிவஷிகம்
உஷாதி கயா கவூஸநாऽவி நிவேநு
ஷிவூ உநுவஉ2ம் ஸாநம் வூயவஷீ॥

விரோதத்தினாலே யாகிலும் தன்னையிடைவிடாது நினைத்திருந்தவர்களுக்கும் திருவுள்ளமுகத்தாலே அந்த மோக்ஷத்தையே யளிக்கின்றான்.

பதினாலாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினைந்தாம் அத்தியாயம்

சிசுபால மோக்ஷகாரணமும்

பகவானுடைய திருவம்சமும்

ஹிரண்யகசிபுத்வேச ராவணத்வேச விஷ்ணுநா।
அவாப நிஹதோ போகாந் நாப்தவாந் ஸமுக்திம்॥

மைத்திரேயர் வினவுகிறார்:—"பராசர மகாமுனிவரே! இந்தச்சிசுபாலன் இரணியகசிபுவா யிருந்தபோதும், இராவணனாயிருந்தபோதும் ஸ்ரீவிஷ்ணுபகவானாலே சங்கரிக்கப்பட்ட புண்ணியத்தினால் மகாபோகபாக்கியங்களைப் பெற்றிருந்தானே யல்லது ஸாயுச்சியத்தை யடையவில்லையே!; அப்படியிருக்க, இப்போது மாத்திரம்ஸாயுச்சியத்தை யடைந்த விதமென்ன? இதை அறிய மிகவுங் குதூகலமுடையவனாயிருக்கிற அடியேனுக்கு இதைவிளக்கியருளவேண்டும்; தேவரீர் சகலதருமங்களையு மறிந்தவர்களுக்கெல்லாம் சிரேஷ்டராதலால் இவ்விஷயத்தின் உண்மையையும் அறிந்திருக்கிறீர்" என்றுவேண்டி வினவின சிஷ்யருக்கு ஆசாரியர் அருளிச் செய்யலாயினர்:—

கேளும், மைத்திரேயரே! ஸகலலோகங் களுக்குஞ் சிருஷ்டி திதி சம்ஹார கர்த்தாவான சுவாமி ஹிரணியகசிபுவைச் சங்கரிக்கும்பொருட்டு நரசிம்மாவதாரஞ் செய்கையில், அவ்வசுரனுக்கு இவர் ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு வென்கிற கியானம் உண்டாயிராமல், புண்ணியவசத்தினால் மகிமைபெற்ற ஒருஜெந்து என்கிற நினைப்பேயுண்டாயிருந்தது; ஆதலால்,அவ்வசுரன் ரஜோகுணத்தின்மிகுதியால் அப்படிப்பட்ட விபரீதபாவனை

யைப் பெற்றிருந்து, அந்த நரஸிம்ம மூர்த்தியாலே சங்கரிக்கப்பட்ட புண்ணியத்தின் காரணமாய் மூவுலகங்களையும் ஆளத்தக்க மேன்மையான செல்வத்தைப் பெற்றானே யல்லது, ஆதிமத்தியாந்த ரஹிதனும் பரப்பிரம்மமாயும் இருக்கிற அந்தப் பகவானிடத்தில் லயமடையவில்லை; இப்படியே இராவணனாயிருக்கையிலும் அவன் காம பரவசனாகி சீதாபிராட்டியி னிடத்தில் மிக அன்புள்ள ஸ்ரீராமரூபியான எம்பெருமானாலே வதை செய்யப்பட்டபோதும் அவனுக்கு அந்த ஸ்வாமியிடத்தில் எம்பெருமானென்கிற ஞான முண்டாகாமல் மனுஷியனென்கிற ஞானமே யுண்டாயிருந்தது. மறுபடியும் எம்பெருமானாலே வதை செய்யப்பட்ட சுகிருத மகிமையினால் சேதிராஜகுலத்திற் பிறந்து பூமண்டலத்தோர் கொண்டாடும்படியான ஐசுவரியத்தைப் பெற்றான். ஆனால், அந்த ஜனனத்தில் எம்பெருமானுடைய ஸகலமான திருநாமங்களையும் நிந்திப்பதற்குக் காரணமானான். எப்படியென்றால், அநேக ஜன்மங்களால் வளர்ந்து வந்த மிகுந்த பகையைப்பற்றி அவ்வெம்பெருமானுடைய ஸகலமான திருநாமங்களையும் நிந்திப்பதிலும், வெருட்டுவதிலும், மற்றுமுள்ள செய்கைகளிலும் உச்சரித்து வந்தான். மேலும், மலர்ந்த செந்தாமரைப் பூவோடொத்த திருக்கண்களுள்ளதும், பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிற பீதாம்பரத்தைத் தரித்ததும், திவ்விய கிரீட கேயூரஹார கடகங்கள் முதலான திருவாபரணங்களை யணிந்ததும், திரண்டு பருத்து நீண்டநான்கு திருக்கைகளோடும் திருவாழி திருச்சங்கு முதலிய திவ்வியாயுதங்களோடுங் கூடி விளங்கிக்கொண்டிருப்பதுமான அந்தக் கண்ணனுடைய திவ்வியரூபத்தையே, உண்கையிலும், இருக்கையிலும், படுக்கையிலும், உலாவுகையிலும், மஞ்சன மாடுகையிலும் மற்றெல்லா வவஸ்தைகளிலும் விடாமல் ஓரேபிடிப்பாய் மனதில் நினைத்திருந்தான். அதனால், எங்குமந்தத்தோற்றமே விளங்கப்பெற்று, கோபதாபாதிகளில் அவனையே உச்சரித்து, அந்தபாவனையே பொருந்தினவனாய்த் தன்னைச் சங்கரிக்கும்பொருட்டு எறியப்பட்ட திருவாழியின் காந்தி மாலைகளினாலே ஜொலித்துக்கொண்டு, அறியாத தேஜோரூபமாயும், பகைமுதலிய குற்றங்க ளற்றதாயும், பரப்பிரம்மமாயும் உள்ள அந்தப் பகவானுடைய சொரூபத்தை எப்போதுஉள்ளபடி கண்டானே, அந்

தக்காலத்தில், எம்பெருமானுடைய திவ்விய சக்கரத்திலே அந்தச் சிசுபாலன் சங்கரிக்கப்பட்டவனாய், அவ்வெம்பெருமானுடைய ஸ்மரணாதிகளாலே ஸகலபாபங்களும் நசிக்கப்பெற்று, அவ்வெம்பெருமானிடத்திலேயே இலயத்தை யடைந்தான்.

மைத்திரேயரே! சிசுபால மோக்ஷத்தைப்பற்றின சகலத்தையும் உமக்கு நன்றாய்ச் சொன்னேன்! எம்பெருமான் தம்மிடத்தில், பகைபற்றியாவது சங்கீர்த்தனஞ் செய்பவர்களுக்கும் நினைப்பவர்களுக்கும் சுராசுரர்களு மடையமாட்டாத பெரும்பயனை அளிப்பானானால், நன்றாய்ப் பக்திசெய்பவர்களுக்கு அளிக்கக்கேட்க வேண்டுமோ?

இந்தச் சங்கதி யிருக்கட்டும். ஆனகதுந்துபி என்கிற வசுதேவருக்குப் பௌரவி, ரோஹிணி, மதிரை, பத்திரை, தேவகி முதலாக அநேக பத்தினிகள் உண்டு. அவருள் ரோகிணிக்குப் பலபத்திரன், சடன், சாரணன் துர்மதன், முதலான புத்திரர்கள் உண்டானார்கள். அந்தப் பலபத்திரரும் ரேவதியினிடத்தில்விசடன், உல்முகன் என்கிற பிள்ளைகளைப்பெற்றார். சாரணனுக்குச் சாஷ்டி, மாஷ்டி, சிசு, சத்தியன், சத்தியதிருதி முதலான புத்திரர் உண்டானார்கள். பத்திராசுவன், பத்திரபாகு, துர்த்தமன், பூதன் முதலானவர்களும் ரோகிணியின் வமிசத்திற் பிறந்தவர்கள். மதிரை யென்பவளுக்கு நந்தன், உபநந்தன், கிருதகன், முதலான சிலமக்கள் பிறந்தார்கள். பத்திரைக்கும் உபநிதி, கதன், முதலிய குமாரருண்டு. வைசாலியென்பவளுக்குக் கௌசிகன் என்கிற மகன் ஒருவன் உண்டானான். * தேவகியினிடத்திலும் கீர்த்திமான், ஸுஷேணன், உதாயு பத்திரசேனன் இருஜுதாசன், பத்திரதேவன்என்கிற ஆறுபிள்ளைகள் பிறந்தார்கள்; அவர்கள் யாவரையும் 0 கம்ஸன் கொன்றான். பின்பு ஏழா

---

* கீர்த்திமான்முதலிய அறுவரும் ஹிரண்யகசிபுவின் குமாரர்களாய்ப்பிறந்து, தகப்பன் சாபத்தாலிப்படி தேவகியின் வயிற்றிற்பிறந்து, அவனுடைய மறுபிறப்பான கம்ஸனால் கொலை செய்யப்பட்டார்கள். இதன் விரிவு ஸ்ரீஹரிவமிசம் விஷ்ணுபருவத்தில் காணலாம்.

0 கம்ஸன் = இவன் உக்கிரசேன மஹாராஜாவின் மனைவியினிடம் உக்கிரஸேன வேடம் பூண்டுவந்த ஓர் அஸுரனுக்குப் பிறந்தவன். ஆகையாலேயேதேவசத்துருவானான்.

வது கர்ப்பத்தை எம்பெருமானுடைய நியமனத்தின்படியே யோகநித்திரையானது நள்ளிரவில் தேவகியின் வயிற்றினின் றும் பெயர்த்து ரோகிணியின் வயிற்றிலே சேர்த்துவிட்டது. அப்படியிழுக்கப்பட்டதினால் அந்த ஏழாவது பிள்ளைக்கு ஸங் கர்ஷணன் என்கிற திருநாமமுண்டாயிற்று. [ஸங்கர்ஷணன்— இழுத்தல்.]

பின்பு சகலலோகங்களாகிய மகாவிருட்சங்களுக்கு வேரா யும், இருந்தவர்களும் இருக்கின்றவர்களு மிருப்பவர்களுமான சகல சுராசுரமுநிஜனங்களுடைய மனசுக்கும் எட்டாதவனுயும், ஆதிமத்தியாந்த ரகிதனுயும், சகலகுண ஐசுவரியசம்பன்னனுயு முள்ள ஸ்ரீவாசுதேவன், பிரம்மாமுதலான சகலதேவதைகளி னும் பூமிபாரத்தை நீக்கும்பொருட்டுப் பிரார்த்திக்கப்பட்டவ னுய்த் தேவகீகர்ப்பத்தில் எழுந்தருளினன். அவ்வெம்பெருமா னுடைய அனுக்கிரகத்தினுல் வளரப்பெற்ற மகாமகிமையுள்ள அந்த யோக நித்திரையும் நந்தகோபனுடைய பத்தினியான யசோதையின் வயிற்றிலே பிறந்தது. அந்தத் தேவகீகர்ப்பத்தி னின்றும் அத்தாமரைக் கண்ணனை எம்பெருமான் திருவவத ரித்தபோது சகலலோகமும் தெளிந்த பிரகாசமுள்ள சூரிய சந் திராதி கிரகங்களுள்ளதாகவும் சர்ப்பாதி பயமில்லாததாகவும் சொஸ்தமான மனசுள்ளதாகவும் அதர்மம்நீங்கினதாகவும் ஆயி ற்று. அந்தச் சுவாமியவதரித்து யாவரையும் ஸன்மார்க்கஸ்த ராகத் திருத்தியருளினர்.

இவ்வாறு பூலோகத்தி லவதரித்த அவ்வெம்பெருமானுக் குப் பதினாயிரத்து நூற்றெருபத்தினிகள் இருந்தார்கள். அவர் களுக்குள் ருக்குமணி, சத்தியபாமை, ஜாம்பவதி, சாருஹாசினி முதலான எண்மர் முக்கியமானவர்கள். இப்பத்தினிகள் யாவரி டத்தும் சகலரூபியான அவ்வெம்பெருமான் லக்ஷத்தெண்பதி னுயிரம் பிள்ளைகளையுண்டாக்கினர். அந்தப் பிள்ளைகளுக்குள் பிரத்தியும்னன், சாருதேஷ்ணன், சாம்பன் முதலானபதின் மூவர் பிரதானமானவர்கள். அந்தப்பிரத்தியும்னன் ருக்குமணி யின் மகளாகிய ருக்குமவதி யென்பவளைக் கலியாணஞ்செய்து அனிருத்தனென்னும் புத்திரனைப் பெற்றான். அவ்வனிருத்த னும் அந்தருக்குமணியின் பௌத்திரியான சுபத்திரை யென்ப வளைக்கலியாணஞ்செய்துகொண்டு வச்சிரன் என்னும் மகனைப்

பெற்றான். அவ்வச்சிரனுக்குப் பிரதிபாகு வென்பவன் மகன். அந்தப்பிரதிபாகுவுக்குகுமாரன் ஸுசாரு. இவ்வாறு அநேகமாயிரங் கிளைகளுள்ள யதுகுலத்தின் புத்திர சங்கியைச்சொல்ல அநேக வாயிரவருஷகாலமும் போதாது. இவ்விஷயத்தில் இரண்டு சுலோகங்கள் பயன்பட்டிருக்கின்றன. "யதுகுலத்துப் பிள்ளைகளுக்கு வில்வித்தைகற்பிக்கும் ஆசிரியர் மூன்றுகோடியே யெண்பத்தெட்டு லக்ஷம்பெயர். மகாத்மாக்களான யாதவரை என்னுதற்குயார் திறம்? அக்குலத் தலைவனை ஆகுகனொருவனே பதினாயிரம் லக்ஷம் பேரோடிருக்கின்றார்."

கேளும், மைத்திரேயரே! முன்பு தேவாசுர யுத்தத்தில் இறந்த மகாபலவான்களான அசுரரெல்லாம் லோகோபத்திரவம் பண்ணும்படியாக மனிதருக்குள் பிறந்தார்கள். அவர்களை நாசஞ்செய்யும்பொருட்டுத் தேவதைகளெல்லாம் யதுவம்சத்தில் நூற்றொரு குலத்தாராகப் பிறந்தார்கள். இவர்கள் யாவர்க்கும் ஸ்ரீ விஷ்ணுபகவான் அதிபதியாகி ஆண்டுவந்தபடியால் அவருடைய நியமனத்துக்கு உள்ளடங்கி நடந்துவந்த அவ்யாதவர்கள் குறைவற்று நாளுக்குநாள் விருத்தியானார்கள். ஆதலால் அவ்வம்சம் மிகப்பெருகி அளவற்றிருந்தது.

இதிஹாஸமேதிம் வ்ருஷ்ணீநாம் யஶ்ஶ்ருணோதி நர ஸ்ஸதா
ஸர்வபாபை: வாதநிர்முக்தோ விஷ்ணுலோகம்
ப்ரபத்யதே॥

இவ்வாறு வளர்ந்துவந்த விருஷ்ணிவம்ச வாலாற்றை எவன் அன்போடு கேட்கிறானோ, அவன் சகலபாபங்களும் ஒழிந்தவனாகி ஸ்ரீவிஷ்ணுலோகத்தை யடைவான்.

பதினைந்தாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினாறாம் அத்தியாயம்

துர்வசுவம்ச சரித்திரம்

இத்யேஷ ஸமாஸதஸ்தே யதோர் வம்ஶ: கதித:॥

பராசரர் அருளிச்செய்கிறார், மைத்திரேயரே! இப்படியாக யதுவம்சத்தைஉமக்கு விசதமாய்ச் சொன்னேன். இனித்

துர்வசு வம்சத்தைக்கேளும். துருவசுக்கு வன்னியென்பவன் மகனொருவனிருந்தான். அவ்வன்னியின்மகன் பார்க்கன். பார்க்கனுக்கு பானு. அவனுக்குத்திரயீசானு அவனுக்குக் கரந்தமன் கரந்தமனுக்கு மருத்தன். அவன் சந்ததியற்றவனாகிப் புருவம்சஸ்தனான துஷ்யந்தனைப் புத்திரனாக ஏற்படுத்திக்கொண்டான்.

ஏவம் யயாதிஶாபாத் தத்வம்ஶ: பௌரவமேவ
வம்ஶம் ஸமாஶ்ரிதவாந்॥

இவ்வாறு அந்த வம்சமானது யயாதி சாபத்தினால் விருத்தியில்லாமற் பௌரவ வம்சத்தையே சேர்ந்துவிட்டது.

பதினாறாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினேழாம் அத்தியாயம்

துருஹ்யுவம்ச சரித்திரம்

த்ருஹ்யோஸ்து தநயோ பப்ரு:॥

துருஹ்யுவின் குமாரன் பப்புரு. அவனுக்குச்சேது. சேதுவின் குமாரன் ஆரப்தன். ஆரப்தனுடைய குமாரன் காந்தாரகன்: காந்தாரகனுக்குக் கர்மன். கர்மனுக்குக் கிருதன். கிருதனுக்குத்துர்மத்தமன். அவனுக்குப் பிரதேசன்.

ப்ரசேதஸ: புத்ரஶததர்மபஹுலாநாம்
ம்லேச்சாநாமுதீச்யாநாமாதிபத்யமகரோத்॥

பிரதேசனுடைய குமாரன் சததருமன்; அவன் வடமேற்கு காட்டிலுள்ள அநேக மிலேச்சருக்கு அதிபதியாயிருந்தான்.

பதினேழாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினெட்டாம் அத்தியாயம்

அனுவம்சசரித்திரம்

யயாதெச் சதுர்த்தபுத்ரஸ்யானோஸ் ஸபாநர
சக்ஷுஃ பரமேஷுஸ் ஸம்ஜ்ஞாஸ் த்ரயஃ புத்ரா பபூவுஃ

யயாதிமகாராஜனுடைய நான்காம்மகனை அனுவென்பவனுக்கு சபாநலன், சட்சு, பரமேஷு என்கிறகுமாரர்மூவருண்டானார்கள். அவர்க்குள் சபாநலனுடைய புத்திரன் காலாநலன். காலாநலனுக்குச் சிருஞ்சயன். சிருஞ்சயனுக்குப் புரஞ்சயன். புரஞ்சயனுக்குச் ஜனமேஜயன். அவனுக்குமகன் மகாசாலன், அவன் குமாரன்மகாமனசு. அவனுக்கு உசீநரன், திதிட்சு, என்றிரண்டுகுமாரருண்டானார். உசீநரனுக்குச் சிபி, விருகன், நவன், கிருமி, வர்மன் என்கிற ஐவர்பிறந்தார்கள். சிபிக்குப் பிரஷதர்ப்பன், சுவீரன், கேகயன், பத்ரகன் என்று நால்வர்குமாருண்டு. திதிக்ஷுக்கும் ருஷத்திரதன் என்கிற மகன்பிறந்தான். அவனுக்கு ஹேமன், ஹேமனுக்குச் சுதமசு, சுதமசுக்குப்பலி, அவனுடையமனைவியிடத்தில் தீர்க்கதமசு என்கிற ரிஷியினால் அங்கன், வங்கன், களிங்கன், சிம்மன், பௌண்டரன் என்கிற குமாரர்கள் உண்டாகி, அப்பெயர்கொண்ட தேசங்களை ஆண்டுவந்தார்கள். அந்தச் சந்ததிகளுக்கும் அப்பெயர்களே உண்டு. அங்கசந்ததியில் அன்பானன் ஜனித்தான், அவனுக்குத் திவிரதன் என்கிறவன் பிறந்தான். அவனுக்குத் தர்மாதன், சித்திராதன், அவனுக்கு ரோமபாதனென்கிற பெயருமுண்டு. அவனுக்குத் தசரதமகாராஜன் சிநேகிதனாயிருந்ததால்சந்ததியில்லாத அவனுக்குச்சாந்தையென்ற தன்மகளை அவனுக்கு மகளாகக்கொடுத்தான். அவ்வுரோமபாதனுக்கு மகன்சதுரங்கன். அவனுக்கு மகன் பிருதுல்ாக்ஷன் அவனுக்குச்சம்பன். அவன்சம்பையென்னும் பட்டணத்தை யேற்படுத்தினான். அச்சம்பனுக்கு அரியங்

---

*வடமேற்கு நாடாவது =காபூல், காந்தார், ஆப்கானிர் ஸ்தானம், பெலுசிஸ்தானம் முதலியன, இவைகளுக்கு காபிலம், காந்தாரம், அம்பஷடம், பாஹ்லீகமென புராணப் பெயர்கள்.

கன்என்கிறகுமாரனுண்டானன். அரியங்கனுக்குப்பத்திரரதன். அவனுக்குப்பிருகத்திரன். அவன்குமாரன் பிரகத்கருமன், அவன் புத்ரர் பிரகத்பா. அவனுக்குப் பிருகன்மனன். அவனுக்கு ஜயத்ரதன். அந்த ஜயத்ரதன் பிரா்மணக்ஷத்திரியவம்சங்கள் கலந்து பிறந்த ஒரு ஸ்திரீயை விவாகம்பண்ணிக்கொண்டு, அவளிடத்தில் விஜயன் என்கிற புத்திரனைப் பெற்றுன். அவ் விஜயனுக்கு மகன் திருதி. அவனுக்குப்புத்திரன் திருதவிரதன். அவனுக்குச் சத்தியகர்மா, அவனுக்கு அதிரதனென்பவன் பிறந்தான். அவன்றான் கங்கையினிடத்திலே பெட்டியிற் போட்டுக் குந்தியினல் எறிந்துவிடப்பட்ட கர்ணன் என்பவனை யெடுத்துப் புத்திரனுக வைத்துக் கொண்டான். அக்கர்ணனுடைய மகன் விருஷசேனன். இவ்விருஷசேனனளவு முள்ளவர்தாம் அங்கநாட்டை யாண்ட அங்கவம்சத்தர்.

கூத ஶூவ௱௱வம் ஶம்ஶ்ரூாதா உஹ௱ுவி॥

மைத்திரேயரே! இனியயாதியின் கடைசிக் குமாரனை பூருவின் வம்சத்தைக்கேளும்.

பதினெட்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று

பத்தொன்பதாம் அத்தியாயம்

பூருவம்சசரித்திரமும்

பரதசரித்திரமும்

வ௱ரொ ஜ௲நமெஜயஃ - தஸ்யாவி ஶ்ரவிந்வாநு-
ஶ்ரவிந்வதஃ ஶ்ரவீரஃ - ஶ்ரவீரா ந்நநஸ்யுஃ - உநஸ்யா
ஶூாஷயஃ தஸ்யாவிஸுத்யுஃ ஸுத்யொர்ஷஹு
ஶதஃ - தஸ்யாவி ஸம்யதி ஸம்யாதொரஹம்யாதி
ஸ்தொரௌத்ராஶூஃ॥

பூருமகாராஜனுடைய குமாரன் ஜனமேஜயன். அவன்குமாரன் பிரசின்வான். அவனுக்குமகன் பிரவீரன். பிரவீரனுக்குமனசியு, அவனுக்கு அப்தன். அவனுக்குச்சுத்தியு. சுத்தியுவுக்குப் பகுகதன். அவனுக்கு ஸம்யாதி. ஸம்யாதிக்கு அஹம்யாதி.

அவனுக்கு ரௌத்திராசுவன்; அந்த ரௌத்திராசுவனுக்கு ருசேபு, கக்ஷேபு, தண்டிலேபு, கிருதேபு, ஜலேபு, தர்மேபு, திருதேபு, தலேபு, சன்னதேபு, வனேபு என்று பத்துப்புத்திரர் பிறந்தார்கள். ருதேபுவுக்கு ரந்திநாரன் என்பவன் பிறந்தான். அந்த ரந்திநாரன் சுமதி, அப்பிரதிரதன், துருவன் என்கிற பிள்ளைகளைப் பெற்றான். அப்பிரதிரதனுக்குக் குமாரன் கண்ணுவன், அவனுக்கு மேதாதிதி, அவன்முதலாகக் கண்ணுவவம்சஸ்தரெல்லாம் பிராமணரானார்கள். அந்த அப்பிரதிரதனுக்கு ஐலீனன் என்கிற மற்றொரு குமாரனுண்டானான். ஐலீனனுக்குத் துஷியந்தன் முதலான நால்வர் புத்திரர் பிறந்தார்கள். அந்த துஷியந்தமகாராஜனுக்குப் பரதசக்கிரவர்த்தி பிறந்தான். அந்தப் பரதனென்னும் பெயருக்குக் காரணமாகத் தேவர்களாலே சுலோகம் பாடப்பட்டிருக்கின்றது; அதாவது, "தாயானவள் தோற்பைபோன்றவள், எவனாலே புத்திரனுண்டாக்கப்பட்டானோ அவனுக்கே அவன் புத்திரன், ஆதலால், ஓ துஷியந்தமகா ராஜனே! பிள்ளையைப் பெற்றுக்கொள்; சகுந்தலையை அவமானப்படுத்தாதே; ஓ அரசனே! முன்பு யமசபையிலிருந்து புத்திரனை வீரியத்தைவிட்டவனே கொண்டு போனான்; இந்தக் கர்ப்பத்தை நீயே உண்டாக்கினாய்; சகுந்தலை சத்தியமே சொன்னாள்" என்றது.

அந்தப் பரதமகாராஜனுக்குப் பத்தினிகளான மூவரிடத்தில் ஒன்பது புத்திரர் பிறந்தார்கள். அப்பிள்ளைகளைப்பார்த்து, "இவர்கள் எனக்குத்தக்கவரல்லர்" என்று பிதாசொன்னதனால், அப்பிள்ளைகளின் தாய்கள் விபசார சந்தேகத்தினால் தங்களைப் புருஷன் தள்ளிப்போடுவானென்றஞ்சி அப்பிள்ளைகளைக்கொன்றுவிட்டார்கள். பின்பு புத்திரோற்பத்தி வீணாகியதனால் புத்திரன் வேண்டுமென்று மருத்துக்களை நோக்கிச் சோமயாகஞ்செய்த அந்தப்பரதனுக்குத் தீர்க்கதபசு என்பவராலே பக்கத்தில் தள்ளப்பட்ட பிரகஸ்பதி வீரியத்தினால் உசத்திய பத்தினியான மமதை யென்பவளிடத்தில் பிறந்த பாரத்துவாஜனென்பவனைப் பிள்ளையாக அந்த மருத்துக்கள் அனுக்கிரகித்தார்கள். 'ஓ மூடையான பெண்பிள்ளாய்! நம்மிருவராலும் பிறக்த இப்பிள்ளையை நீ பரி" என்று பிருகஸ்பதியும், அப்படியே பிருகஸ்பதியை நோக்கி மமதையும், ஆகத் தந்தைதா

யிருவரும் சொல்விப்போட்டு விட்டுப்போனதனால் அந்தப்பிள்ளைக்குப் பரத்துவாஜனென்கிற நாமதேயம் வந்தது. [பர-பரி' துவாஜம்-பிறந்தவன்] பரதனுக்குப் புத்திரோற்பத்தி வீணானபோது பிள்ளை யானதனாலே அந்தப் பரத்துவாஜனுக்கு விததன் எனப் பெயருமுண்டாயிற்று [விததம்-வீண்] அந்த விததனுக்கு மன்யு என்பவன் பிறந்தான். மன்யுவுக்கு பிரகத்க்ஷத்திரன், மகாவீரியன், நகான், கர்க்கன் என்கிற பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். நகானுக்கு ஸங்கிருதி பிறந்தான். அவனுக்குக் குருப்பிருதி, ரந்திதேவன் என்னு மிரண்டு குமாரர் உண்டு கர்க்கனுக்குச் சினிபிறந்தான். அதனால் கார்க்கியர் என்றும் சைனியர் என்றும் சொல்லப்பட்ட அந்த வம்சஸ்தரெல்லாம் க்ஷத்திரியராயிருந்தும் ஒரு காரணத்தினால் பிராமணரானார்கள். மகாவீரியனுக்கு துருக்ஷயன் என்னும் மகன்பிறந்தான். அவனுக்குத் திரையாருணி, புஷ்கரிணான், கபி என்று மூன்று பிள்ளைகள் பிறந்து பின்பு மகிமையினால் பிராமணரானார்கள். பிருகத்க்ஷத்திரனுக்கு மகன் சுஹோத்திரன். சுஹோத்திரனுக்கு ஹஸ்தி யென்பவன் பிறந்தான். அவன்தான் இந்த ஹஸ்தினபுரத்தை உண்டாக்கி வாசஞ்செய்தவன். ஹஸ்திக்கு, அஜமீடன், துவிஜமீடன், புருமீடன் என்கிற மூன்று குமாரர் உண்டானார்கள். அஜமீடனுடைய புத்திரன் கண்வன். கண்வனுக்கு மேதாதிதி. அவன் முதல் கண்வகுலத்தார் பிராமணரானார்கள். அவ்வஜமீடனுக்கே பிருகதிஷு என்று வேறொரு மகனிருந்தான். அவனுக்குப் பிருகத்தனு பிருகத்தனுவுக்கு பிருகத்கர்மன், அவனுக்கு ஜயத்திரதன், அவனுக்கு விசுவஜித்து, அவனுக்கு சேனஜித்து. சேனஜித்தினுடைய குமாரர் ருசிராசுவன், காசியன், திரிடஹனு, வத்சஹனு என்பவர்கள். ருசிராசுவனுக்குப் புத்திரன் பிருதுசேனன் பிருதுசேனனுக்குப் பாரன், அவனுக்கு நூறுபிள்ளைகளுண்டு. அவர்களுக்குள் பிரதானமானவர் காம்பீலிய நகராதிபதியான சமரன். அந்தச் சமானுக்கு பாரன், சுபாரன், ஸதசுவன் என மூன்று புத்திரர்களுண்டு. சுபாரனுக்கு ஸங்கிருதி என்று சொல்லப்பட்ட பிருது, அவனுக்கு விப்பிராசனென்பவன் பிறந்தான். அவனுக்கு அனு

ஹன். அவன். * சுகருடைய மகளாகிய கிரத்தி யென்பவளை விவாகஞ் செய்துகொண்டான். அவ்வணுஹனுக்குப் பிர்மதத்தன் பிறந்தான். அவனுக்கு விஷ்வக்சேனன். அவனுக்குமகன் பல்லாடன். முன் சொல்லப்பட்ட துவிஜமீடன் எனபவனுக்குப் புத்திரன் யவீகரன். அவனுக்குப் புத்திரன் திருப்திமான். அவனுக்கு ஸத்யதிருதி. அவனுக்குத் திரிடநேமி. அவனுக்குச் சபாரிசுவன். அவனுக்குச் சுமதி. அவனுக்குச் சன்னதிமான். சன்னதிமானுக்குப் புத்திரன் கிருதன். அவன் இரணிய நாபனால் யோகாப்பியாசம் செய்விக்கப்பட்டு பிராச்சிய சாமகருடைய இருபத்து நான்கு சங்கிதங்களைக் கண்டுபிடித்தான். கிருதனுக்கு உக்கிராயுதனென்பவன் மகன். அவன் பெரும்பாலும் நிபரென்பவர்களை அழித்துவிட்டான். உச்சிராயுதனுக்குத் தனயன் க்ஷேமிரன. அவனுக்குச் சதீரன். அவனுக்குப் பஹூரதன். இவர்கள் தாம் புருவம்சஸ்தர்; பௌரவர் என்று சொல்லப்படுவார்கள்.

முன் சொல்லப்பட்ட அஜமீடனுக்கு களினீயென்று ஒரு பத்தினியிருந்தாள். அவள்வயிற்றில் நீலன் என்பவன் பிறந்தான். அவனுக்குச் சாந்திபிறந்தான். அவனுக்குச் சுசாந்தி. சுசாந்திக்குப் புரஞ்சயன் அவனுக்கு ரிக்ஷன். அவனுக்கு அரியசுவன். அவனுக்கு முத்கலன், சிரஞ்சயன, பிருகதிஷு, யவீகரன், காமபீரியன என்கிற ஐவர்பிறந்தார்கள். "இவர்கள் என்னுடைய ஐந்து ராச்சியங்களையும் ஆளப்போதுமானவர்கள்" என்று பிதாவினால் சொல்லப்பட்டபடியினாலே பாஞ்சாலரென்னும் பெயரைப்பெற்றார்கள். முத்கலனுடைய வம்சஸ்தர் மௌத்கலியரென்று சொல்லப்பட்டு க்ஷத்திரியத்தன்மையோடு கூடின பிராமணராயிருந்தார்கள். முத்கலனுக்கு அரியசுவன் மகன். அரியசுவனுக்கு திவோதாஸன் என்கிற புத்திரனும, அகலிகையெனகிற புத்திரியும் பிறந்தார்கள்; அந்த அகலிகை, சாத்துவான் யென்கிற கௌதமருக்குப் பத்தினியாகிச் சதாநந்தரென்பவரைப் பெற்றாள். சதாநந்தருக்குச் சத்தியதி

* சுகர் என்பவர் வேதவியாசருடைய குமாரன்தான். இருவருக்கு ஒரு பெண்பிறந்ததாகவும், அவளை அனுஹன் என்பவன் மணம்புரிந்து கொண்டதாகவும் ஸ்ரீ ஹரிவமுசமென்ற நூலின் ஹரிவம்ச பருவத்தில் விரிவாகக் கூறப்படுகிறது.

ருதி என்கிறவர் பிறந்து தனுர்வேதத்தை முற்றுங்கற்றார். அந்தச் சத்தியதிருதிக்கு ஊர்வசியென்கிற அப்சரசைக் கண்டபோது வீரியமானது நாணற்கட்டையிலே இரண்டுபிரிவாய் விழுந்தது; அதினின்றும் ஒருபுத்திரனும், ஒருபுத்திரியும் பிறந்தார்கள். அவர்களை வேட்டைக்குவந்த சந்தனுமகாராஜன் பார்த்துக் கிருபையினாலே பரிக்கிரகித்தான். அதனால், அப்புத்திரனுக்குக்கிருபன் என்றும், அக்கன்னிகைக்கு கிருபியென்றும் பெயருண்டாயின. அந்தக்கிருபி துரோணாசாரியருக்குப் பத்தினியும் அசுவத்தாமனுக்குத் தாயுமானாள்.

திவோதாசனென்பவனுக்குப் புத்திரன் மித்திராயு. மித்திராயுவுக்குச் சியவனனென்பவன் பிறந்தான். சியவனனுக்குச் சுதாசன், அவனுக்குச் சௌதாசன் அவனுக்குச் சகதேவன். அவனுக்குச்சோமகன், சோமகனுக்கு நூறுமக்களுண்டு. மூத்தவன் ஜந்து. கடைசியவன் பிருஷதன். பிருஷதனுக்குத் துருபதன். துருபதனுக்குத் திருஷ்டத்துயும்னன். அவனுக்குத் திருஷ்டகேது. அஜமீடனென்பவனுக்கு ரிக்ஷனென்று மற்றொரு குமாரனிருந்தான். அவனுடைய மகன சம்வாணன். சம்வரணனுக்குக் குருபிறந்தான். அவன்றான் இந்தத் தருமக்ஷேத்திரத்தைக் குருக்ஷேத்திர மாக்கினான். அந்தக் குருவுக்குச் சுதனு, ஜன்னு, பரிக்ஷித்து முதலான புத்திரர் உண்டானார்கள். அவருள், சுதனுவின்புத்திரன் சுகோத்திரன். அவனுக்குச் சியவனன். சியவனனுக்குக் கிருகதன். அவனுடைய குமாரன் உபரிசரவசு. அந்த வசுவுக்குப் பிருகத்திரன், பிரத்தியக்கிரன், குசாம்பன், குலேலன, உபரிமாச்சியன் முதலாக ஏழு பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். பிருகத்திரதனுக்குக் குசாக்கிரன் குசாக்கிரனுக்கு விருஷபன். விருஷபனுக்குப் புஷ்பவான். அவனுக்குச் சத்தியஹிதன் அவனுக்குச் சுதஅவா. அவனுக்குச் சந்து: அந்தப் பிருகத்தி ரதனுக்கே இரண்டுபாதியாய் மற்றொரு குமாரனுண்டானான். அவன் ஜரையென்கிற காளியினாற் கூட்டப்பட்டபடியால் ஜராசந்தனென்கிற பெயரைப் பெற்றான், அந்த ஜராசந்தனுடையகுமாரன் சகதேவன். அவன் குமாரன் சோமபன. அவனுக்குக் குமாரன் சுருதிசிரவசு.

ஜதெ௱ உயா ஊமயா ஹவாரா௱ கயிதா௱||

இவர்கள்தாம் மகததேசத்தை யாண்டதனுல் மாகதர் என்னும் பெயர்பெற்ற ராஜாக்கள்.

பத்தோன்பதாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இருபதாம் அத்தியாயம்

சந்தனுவம்சம்

பரீக்ஷித ஸுதா ஜநமேஜய ச்ருதஸேநௌ
உக்ரஸேந பீமஸேநௌ ஸுதாஶ்சத்வார: ஸ்ம்ருதா:॥

பரிக்ஷித்துக்கு ஜனமேஜயன், சுருதசேனன், உக்கிரசேனன், பீமசேனன் என நான்கு பிள்ளைகள் உண்டு. ஜன்னு என்பவனுக்கு சுரதன் என்னும் புத்திரன் பிறந்தான். அவனுக்கு விூரதன். அவனுக்குச் சார்வபௌமன். சார்வபௌமனுக்கு ஜயத்சேனன். அவனுக்கு ஆராதித்தன். அவனுக்கு அயுதாயு. அயுதாயுவுக்கு அக்கிரோதனன். அவனுக்குத் தேவாதிதி. அவனுக்கு ருக்ஷனென்பவன் பிறந்தான். அவனுக்குப் பீமசேனன். அவனுக்குத் திலீபன். திலீபனுக்குப் பிரதீபன். அந்தப் பிரதீபனுக்குத் தேவாபி, சந்தனு, பாஹ்லிகன் என மூன்றுபுத்திரர் உதித்தார்கள். தேவாபியென்பவன் சிறுவனு யிருக்கையிலேயே காட்டிற்சென்று வாசஞ்செய்துகொண் டிருந்தான். சந்தனுவோ அரசனுனன். அவனைப்பற்றிப் பூமியிலொரு சுலோகம்வழங்குகின்றது. அதாவது: "அவ்வரசன் மூப்படைந்த எவனைக் கைகளாற் பரிசிக்கிறுனே அவன் யௌவனத்தை யடைகிறுன். அன்றியும் மிகுந்த சாந்தியையும் பொருந்துகிறுன். ஆதலால் சந்தனுவென்னும் பெயரை அடைந்தான்" என்பதுதான்.

அந்தச் சந்தனுமகாராஜாவின் இராச்சியத்தில் பன்னிரண்டாண்டளவு மழை பெய்யாமலிருந்தது. அதனுல் சகலராச்சியத்திற்கு முண்டான தீங்கைக்கண்டு அவ்வரசன் பிராமணரை நோக்கி, "சுவாமிகளே! ஏன் நம்முடைய இராச்சியத்தில் மழைபெய்யாமலிருக்கின்றது? என்னுடைய அபராதம் யாது?" என்றுவினுவினுன். அதற்கந்தப் பிராமணர்கள், "அரசனே!

மூத்தவனிருக்க இளையவனாகிய நீ இந்தப் பூமியை யனுபவிக்கின்றாய்; ஆதலால், மூத்தவனுக்கு விவாகமில்லாதிருக்க இளையவன் விவாஞ் செய்துகொண்டால் எந்தப் பாதகமுண்டோ அதை நீ யடைந்திருக்கிறாய்'' என்றுசொன்னார்கள். அதுகேட்டரசன், ''ஆகில் நான்செய்யவேண்டுவதென்ன? என்றுஅந்தப் பிராமணரைக் கேட்க, அந்தப் பிராமணர் சொன்னதாவது: ''உன் தமையனான தேவாபியென்பவன் பாதகமுதலாகிய யாதொரு குற்றமு மில்லாமல் பரிசுத்தனா யிருக்கிறபடியால் அவனுக்கேயுரியது இவ்விராச்சியம். ஆகையால், இதுவரையில் நீ யனுபவித்ததே போதும், இனி இவ்விராச்சியத்தை யவனுக்குக் கொடுத்துவிடவேண்டும்'' என்ன, அதுகேட்டு அச்சந்தனு மகாராசன் தான்செய்த அக்கிரமத்துக்காக மனஸ்தாபத்தையும் விசனத்தையு மடைந்தவனாகி, அந்தப் பிராமணர்களையே முன்னிட்டுக்கொண்டு தமயனுக்கு இராசசியம் கொடுக்கும்பொருட்டு அவனிருக்கும்அரணியத்தைத்தேடிச்சென்றான். இவ்வளவுக்குள்ளே அந்தச் சந்தனுவின் மந்திரியாகிய அசுமராவியென்பவன் அக்காட்டில் வேதவாதவிரோதஞ் சொல்லும்படியாகச் சிலதபசிகளைப்போன்ற மந்திரிகளை அனுப்ப, அவர்கள் போய்ச் சரியான புத்தியுள்ள அந்தத் தேவாபியென்னு மிராசகுமாரனுக்கு வேதமார்க்கத்திற்கு விரோதமான சில கெட்டயுத்திகளைப் போதித்து அவனுடைய மனம் வேதத்தைப்பற்றாமல் விரோதமான மார்க்கத்தைப்பற்றி யிருக்கும்படி செய்துவிட்டார்கள். இப்படிஇருக்குங்காலத்தில் அவ்வரசனிருக்கும்ஆசிரமத்திற்குச் சந்தனுமகாராஜனோடு கூடப்போன பிராமணர்கள் அந்த ராசகுமாரனைக்கண்டு தகுந்த மரியாதையோடு ''மூத்தவன் ராச்சியத்தையாளவேண்டும்'' என்பதைப் பற்றின வேதப்பிரமாண நியாயவாக்கியங்களைச் சொன்னார்கள். அந்தத் தேவாபி அவ்வாக்கியங்களைக்கேட்டு வேதத்திற்குவிரோதமான துர்யுக்திகளைக்கொண்டு அநேகவித தூஷணைகளைச்செய்தான். அதைக் கேட்டவுடனே பிராமணரெல்லாம் வெறுப்படைந்து, சந்தனுமகாராஜனை நோக்கி, 'அரசனே! இந்த விஷயத்தில் நிர்ப்பந்தஞ் செய்ததுபோதும் வா; இனி உன் ராச்சியத்தில் மழையின்மையாகிய குற்றம் நீங்கிற்று; ஏனெனில், அநாதிசித்தமான வேதவாக்கியங்களுக்குத் தூஷணத்தைச் சொன்னதனால் உன் தமையன் பதிதனானான்; தமையன் பதிதனானதனால் உனக்

ரும் பரிவேத்துருத்துவமென்னுங் குற்றமில்லை; ஆதலால் நீயே ராச்சியமாளவேண்டும்'' என்று சொன்னார்கள். அதனால் அவ்வரசன் தன் பட்டணத்திற்கு வந்து அரசாளத் தொடங்கினான். வேததூஷணையால் பதிதனான மூத்தவனிருக்கையிலும் இளையவனுடைய ராச்சியத்தில் எல்லாப்பயிர்களுஞ் செழித்து வளரும்படி மேகம் மழை பொழிந்தது.

பாஹ்லீகனுடைய மகன் சோமதத்தன்' அவனுக்குப் பூரி பூரிசிரவன், சல்லியன் என்று மூன்று புத்திரருண்டானார்கள். சந்தனுவுக்கும் பெண்வடிவத்தோடுவந்த தேவநதியான கங்கையினிடத்தில் சகலசாஸ்திரார்த்தங்களையு மறிந்தவராய் மகாபல பராக்ரம கீர்த்திகளோடுகூடி விளங்காநின்ற பீஷ்மரென்பவர் உதித்தார். ஸத்தியவதியிடம் விசித்திரவீரியன், சித்திராங்கதன் என்றிரண்டு மக்களுண்டானார்கள். அந்த சித்திராங்கதனென்பவன் இளமையிலேயே சித்திராங்கதனென்னுங் கந்திருவனால் யுத்தத்தில் கொல்லப்பட்டான். விசித்திரவீரியன் காசிராஜனுடையபுத்திரிகளான அம்பாலிகை, அம்பிகை யென்பவர்களைக் கலியாணஞ் செய்துகொண்டு, அவர்களிடம் மிகவும்காமபோகங்களில்·உழன்றதனால் பெருவியாதிபிடித்து மரணமடைந்தான். பின்பு அந்தச் சத்தியவதியின் கட்டளையினால் என் குமாரனை கிருஷ்ணத்துவைபாயனன் தாயின்பேச்சைத் தள்ளக்கூடாதென்பதுபற்றி விசித்திரவீரியனுடைய க்ஷேத்திரங்களில் திருதராஷ்டிரன் பாண்டு என்பவர்களையும், அந்த ராஜபத்தினிகளால் ஏவப்பட்ட ஒருதாசியினிடத்தில் விதுரனையும் உண்டாக்கினான். திருதராஷ்டிரன் காந்தாரி யென்பவளிடத்தில் துரியோதனன் துச்சாதனன் முதலான நூறு பிள்ளைகளைப் பெற்றான். பாண்டுமகாராஜன் காட்டில் மிருகரூபமான ஒரு இருஷியின் சாபத்தினால் புத்திரோற்பத்தி பண்ணும்படியான சாமர்த்திய மிழந்திருந்த படியால் அவனுடைய பத்தினியான குந்தியினிடத்தில் தருமன், வாயு, இந்திரன் என்னுந் தேவர்கள் தங்களனுக்கிரகித்தால் யுதிஷ்டிரன், பீமசேனன், அர்ச்சுனன் என்பவர்களும், மற்றொரு பத்தினியான மாத்திரி யென்பவளிடத்தில் அசுவினி தேவர்களாலே நகுலன், ஸஹதேவன் என்பவர்களும், ஆக ஐவர் புத்திரர் உண்டாக்கப்பட்டார்கள். அவ்வைவர்க்கும் துரௌபதியினிடத்தில் யுதிஷ்டி

ரருக்குப் பிரதிவிந்தியன், பீமசேனனுக்குச் சுருதசேனன், அர்ச்சுனனுக்குச் சுருதகீர்த்தி, நகுலனுக்குச் சதாநீகன், ஸஹதேவனுக்குச் சுருதகர்மா என்னும் ஐந்து புத்திரரே யுண்டானார்கள். இவர்களன்றி அந்தப் பாண்டவர்களுக்கு வேறு புத்திரருமுண்டு. யுதிஷ்டிரருக்கு யௌதேயீ என்பவளிடத்தில்தேவகன் என்பவன் பிறந்தான். பீமசேனனுக்கு இடிம்பை என்பவளிடத்தில் கடோர்கஜனும், காசி என்பவளிடத்தில் சர்வகன் என்பவனும் பிறந்தார்கள். சஹதேவனுக்கு விஜயை யென்பவளிடத்தில் சுஹோத்திரனும், நகுலனுக்கு ரேணுமதியினிடத்தில் நிசமித்திரனும் பிறந்தார்கள். அர்ச்சுனனுக்கு உலூபி என்னும் நாககன்னிகையினிடத்தில் இராவான் என்பவனும், மணலூருபட்டணாதி பதியான பாண்டியன் மகளிடத்தில் * புத்திரிகா புத்திரனாய்ப் பப்புருவாக னென்பவனும் பிறந்தார்கள். அன்றியும் அவ்வர்ச்சுனனுக்கே சுபத்திரை என்பவளிடத்தில் இளமையிலேயே மகாபல பராக்கிரமசாலியாய் ஸமஸ்த சத்துருக்களையுஞ் ஜயிக்கும் வல்லமையுள்ளவனான அபிமன்யு வென்பவன் பிறந்தான். அந்த அபிமன்யுவுக்கு உத்தரை யென்பவளிடத்தில் பரீக்ஷித்து பிறந்தான், அவன் கர்ப்பத்திலிருக்கையில் குருவம்சஸ்தரெல்லாம் நாசமாய்ப்போனபின்பு அசுவத்தாமா பிரயோகித்த பிரம்மாஸ்திரத்தினால் எரிக்கப்பட்டுப் போய்ச் சகல சுராசுரர்களாலும் வந்தனஞ்செய்யப்பட்ட திருவடித்தாமரைகளை யுடையவரும், தமது திருவுள்ளத்தாலேயே சில காரணங்களுக்காக மனுஷியாவதாரஞ் செய்தருளினவருமான ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானுடைய பிரபாவத்தினால் மறுபடியும் பிராணனையடைந்தான். அதனாலே, அவனுக்குப் பரிக்ஷித்து என்னும் பெயர் வந்தது-

யொஃயம் ஸாஂஹ்ரத ஜெத ஜ் ஓஜணஜ
ஜவணி தாயதி யஜெஹண வாஜயதீதி||

---

* தன்மகளை ஒருவனுக்கு விவாஹம்செய்து கொடுக்குங் காலேயிலேயே, மருமகனிடத்தில் தனக்குப் பிரதிப்பிரயோஜனமாக அம்மகளிடம் முதலில் பிறக்கும் ஆண்பிள்ளையைத் தனக்கு மகனாக கேட்டுத் தீர்மானமாக்கிக்கொண்டு கன்னிகாதானம் செய்து அந்தப்படி பிறந்தவன் புத்திரிகாபுத்திரன்.

ஓ மயித்திரேயரே! அந்தப் பரிக்ஷித்து மகாராஜன்தான் இப்பொழுது இந்தப் பூமண்டலத்தை யெல்லாம் யாதொரு குறைவுமில்லாமல் மேன்மேல் தருமம்வளர்ந்து வரும்படியாகப் பரிபாலனஞ் செய்துகொண்டிருக்கின்றான்.

இருபதாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இருபத்தோராம் அத்தியாயம்

பின்னிட்ட பாண்டவ வம்சம்

அதஃபரம் பவிஷ்யா ந்ஹம் பூமிபாலாந் கீர்த்தயிஷ்யாமி||

ஸ்ரீபராசரர் அருளிச்செய்கின்றார், மைத்திரேயரே! இனி வரும் ராஜாக்களைச் சொல்லுகிறேன் கேளும். இப்பொழுது அரசனாயிருக்கிற பரிக்ஷித்து மகாராஜாவுக்கு ஜனமேஜயன், சுருதசேனன், உக்கிரசேனன், பீமசேனன் என்று நால்வர் புத்திரர் பிறப்பார்கள். ஜனமேஜயனுக்குச் சதானீகனென்பவன் பிறப்பான். அவன் யாக்கிய வல்க்கியரிடத்தில் வேதத்தையும் கிருபாசாரியரிடத்தில் அஸ்திரங்களையும்பெற்று கொடியவைகளான விஷயங்களில் விரக்தியுள்ளவனாகிச் சௌனக மகரிஷியின் உபதேசத்தினாலே ஆத்தும ஞானத்தில் தேர்ந்து உத்தமமான மோக்ஷத்தை யடைவான் அந்தச் சதானீகனுக்குக் குமாரன் அசுவமேததத்தன், அவனுக்கு அதிசீம கிருஷ்ணன். அவனுக் கிசக்குனு. அவன் காலத்தில் அஸ்தினபட்டணமானது கங்கையினால் அழிக்கப்படும். பின்பு அவன் கவுசாம்பியென்னும் பட்டணத்தில் வாசஞ்செய்வான். அவனுக்கு உஷ்ணன் என்கிற மகன் உண்டாவான். உஷ்ணனுக்கு விசித்திரரதனன். அவனுக்கு விருஷ்ணிமான். அவனுக்குச் சுஷேணன் அவனுக்குச் சுனீதன். சுனீதனுக்கு நிருபசக்ஷு அவனுக்குச் சுகிபலன். அவனுக்குப் பாரிபிலவன். அவனுக்குச் சுநயகன். அவனுக்கு மேதாவி. மேதாவிக்கு ரிபுஞ்சயன். அவனுக்கு மகன் அருவன். அவன் குமாரன் திக்குமன். அவன் புத்திரன் பிருகத்திரதன், அவனுக்கு வேறொரு சதானீகன். அவனுக்கு

உதயனனென்பவன் ஜனிப்பான். அவனுக்கு விஹீநரன் பிறப்பான். அவனுக்குத் தண்டபாணி யென்னும் குமாரனுண்டாவப்ன். அவனுக்குத் தனயன் நிமித்தன். அவனுக்கு க்ஷேமகனுண்டாவான். இங்கொரு சுலோக முண்டு.

ப்ரஹ்மக்ஷத்ரஸ்ய யோயோநிர்வம்ஸோ தேவர்ஷிஸத்க்ருத:।
க்ஷேமகம் ப்ராப்ய ராஜாநம் ஸம்ஸ்தாநம் ப்ராப்ஸ்யதே கலௌ॥

அதாவது "பிரர்மண க்ஷத்திரியர்களுக்கு ஆதாரமாய்த் தேவரிஷிகளினாலும் பூசிக்கப் பட்டிருந்த பாண்டவ வமிசமானது கலியுகத்தில் க்ஷேமகனோடு முடிவைப்பெறும்" என்பது தான்.

இருபத்தோராம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இருபத்திரண்டாம் அத்தியாயம்

பிற்பட்ட இக்ஷுவாகு வம்சம்

அத ஐக்ஷ்வாகவோ பவிஷ்யா: பார்திவா: கத்யந்தே॥

இனிவரும் இக்ஷுவாகு வமிசத் தரசரைச் சொல்லுகிறேன். முன்பு அவ்வமிசத்தில் பிருகத்பலன் என்பவனுண்டானனென்று முடித்தேனே, அவனுக்குப் புத்திரன் பிருகத்க்ஷணன் அவனுக்கு உருக்ஷயன். அவனுக்கு வத்சவியூகன். அவனுக்குப்பிரதிவியோமன். அவன் மகன் திவாகரன். அவனுக்குச் சகதேவன். சகதேவனுடைய புத்திரன் பிருகதசுவன். அவனுக்குக் குமாரன் பானுரதன். அவனுக்குப் பிரதீதாசுவன். அவனுக்குச் சுப்பிரதீகன். அவனுக்கு மருதேவன். அவன் புத்திரன் சுநக்ஷத்திரன். அவனுக்குக் கின்னரனென்பவன் பிறப்பான். கின்னரனுக்கு அந்தரிக்ஷன் புத்திரன். அவனுக்குச் சுபர்ணன். அவனுக்கு அமித்திரஜித்து. அவனுக்குப் பிருகத்பாஜன். அவனுக்குத் தருமி, தருமிக்குக் கிருதஞ்சயன். கிருதஞ்சயனுக்கு ரணஞ்சயன். ரணஞ்சயனுக்குச் சஞ்சயன். அவனுக்கு சாக்கியன். சாக்கியனுக்குச் சுத்தோதனன். அவன்

மகன் ராகுளன் அவனுடைய மகன் பிரசேனஜித்து. அவனுக்கு க்ஷுத்திரகன் அவனுக்குக் குண்டகன். அவன் மகன் சுரதன். அவன் புத்திரன் சுமித்திரன். இவர்கள்தாம் பிருகத்பல குலத்திற் பிறந்த இக்ஷுவாகு வமிசத்தார். இங்கொரு சுலோகம்.

ஐக்ஷ்வாகூணாமயம் வம்ஶ: ஸுமித்ராந்தோ பவிஷ்யதி।
யதஸ்தம் ப்ராப்ய ராஜாநம் ஸம்ஸ்தாம் ப்ராப்ஸ்யதி வை கலௌ॥

"இக்ஷுவாகுவின் குலம் கலியுகத்தில் சுமித்திரனோடு முடிவு பெறும்" என்றுண்டு.

இருபத்திரண்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இருபத்துமூன்றாம் அத்தியாயம்

பின்னிட்டமாகதவமிசம்

அத: பார்ஹத்ரதாநாம் பாவிநா
மந்வயம் கதயிஷ்யாமி॥

இனிப் பிரகத்திரன்முதல் உண்டாகும் மாகதருடைய வமிசத்தைச்சொல்லுகிறேன்; இவ்வமிசத்தில் ஜராசந்தன் முதலிய மகாபல பராக்கிரமசாலிகளான ராஜாக்கள் உண்டானார்கள். ஜராசந்தனுடைய மகன் சகதேவன். அவன் மகன் ஸோமாபி. அவன் புத்திரன் அநுசுருதசிரவன். அவனுக்கு அயுதாயு அவனுக்கு நிரமித்திரன். அவன் தனயன் சுநேத்திரன். அவன் சுதன் பிருகத்கருமா. அவன் புதல்வன் சேனஜித்து. அவன் குமாரன் சுருதஞ்சயன். அவன் புத்திரன் விப்பிரன். அவனுக்குச் சுசியென்பவன் பிறப்பான். அவனுக்கு க்ஷேமியன் உண்டாவான். அவனுக்குச் சுவிரதன் ஜனிப்பான். சுவிரதனுக்குத் தருமனுதிப்பான். தருமனுக்குச் சிசுரவன் தோன்றுவான். அவனுடைய மகன் திருடசேனன். அவனுடைய குமாரன் சுபலன். சுபலனுடைய புத்திரன் சுநீதன் அவனுக்குச் சத்திய ஜித்தென்பவன் புதல்வன். அவனுக்கு விசுஜித்து, அவனுக்கு ரிபுஞ்சயன்.

𑌇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑍇 𑌬𑌾𑌰𑍍𑌹𑌦𑍍𑌰𑌥𑌾 𑌭𑍂𑌪𑌤𑌯𑍋
𑌵𑌰𑍍𑌷𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌮𑍇𑌕𑌂 𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿॥

இவர்கள் தாம் பிருகத்திரத வமிசத்து ராஜாக்கள். இவர்கள் இனி * ஓராயிரமாண்டளவு பெருகியிருப்பார்கள்.

இருபத்துமூன்றும் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இருபத்துநாலாம் அத்தியாயம்

க்ஷத்திரியருக்குப் பின்வரும் ராஜபரம்பரை

கல்கியவதாரம்

𑌯𑍋𑌽𑌯𑌂 𑌰𑌿𑌪𑍁𑌞𑍍𑌜𑌯𑍋 𑌨𑌾𑌮 𑌬𑌾𑌰𑍍𑌹𑌦𑍍𑌰𑌥𑍋𑌽𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯
𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑌾𑌤𑍍𑌯𑌃 𑌶𑍁𑌨𑌿𑌕𑍋 𑌨𑌾𑌮 𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿॥

பிருகத்திரத வமிசத்தின் கடைசியில் ரிபுஞ்சயனென்பவனொருவனுண்டே, அவனுக்குச் சுனகனென்றொரு மந்திரியுண்டாவான் அவன் தன்னரசனைக்கொன்று பிரத்தியோதனென்னுந் தன் புத்திரனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்வான். அந்தப் பிரத்தியோதனனுக் பாலகனென்பவன் மகன். அவனுக்கு விசாகயூபன். அவன் மகன் ஜனகன். அவனுக்குப்புத்திரன் நந்திவர்த்தனன், ஆக இவ்வைவரும் பிரத்தியோதனரென்றே சொல்லப்பட்டவராய் நூற்றுமுப்பத்தெட்டு வருஷகாலம் அரசாள்வார்கள். பின்பு சிசுநாபனென்பவனுண்டாவான். அவன்

---

* "பரீக்ஷித்து" என்றவரசன், பாண்டவர்களுக்குப்பின் இப்பாரத பூமியை அரசாண்டவன். இவன் காலத்திலேயே மகததேசத்தில் பாட்டணு என்ற பாடலிபுத்திரக பட்டணத்திலிருந்துகொண்டு அந்த தேசத்தை யாண்டுவந்தவன் ஸோமாபி என்ற பெயரையுடைய ஜாராஸந்தனுடைய பௌத்திரனும், ஸஹதேவனுடைய குமாரனுமாம். இவன் தொடங்கிரிபுஞ்ஜயனென்ற 20-வது தலைமுறையிலாண்ட அரசன் வரையில் ஆயிமம் வருஷகால்ம் இப்பாரதபூமியை ஆண்டார்களெனவும், இவ்வரசருக்குக் கீழிலே மற்ற அரசரெல்லா மடங்கியிருந்தார்களென்றும் காண்கிறது. இந்ததிரிபுஞ்சய மஹாராஜனுக்குப் பிறகு இப்பரம்பரை லோபித்துப் போயிற்று.

மகன் காகவர்ணன் அவன் குமாரன் க்ஷேமதருமன். அவனுக்கு க்ஷதளஜசு. அவனுக்குவிதிசாரன். அவனுக்கு அஜாதசத்துரு, அவனுக்கு அர்ப்பகன். அவனுக்கு உதயனன். அவனுக்கு நந்தி வர்த்தனன். அவனுக்குமகாநந்தி. இவர்களெல்லாம்சைசுநாபர் என்று சொல்லப்பட்டு மூந்நூற்றறுபத்திரண்டு வருஷகாலமாள்வார்கள். அந்த மகாநந்திக்கு ஒரு சூத்திரப்பெண் வயிற்றில் பிறந்தவனாய்ப் பேராசையுடையவனாய் மகாபலமுள்ளவனாய் மகாபத்துமனென்கிற பெயரையுடைய நந்தன் மற்றொரு பரசுராமன்போல் க்ஷத்திரியரையெல்லாம் நாசஞ்செய்யத் தலைப்படுவான். அதுமுதல் க்ஷத்திரியர் நசித்துப்போகச் சூத்திரர் அரசாள்வார்கள். அந்த மகாபதுமன் தன்னுக்கிணைக்கு ஒருவராலுந் தடைநேரிடாதபடி இப்பூமியை ஒரு குடையின் கீழாண்டு வருவான். அவனுக்குச் சுமாலிமுதலாக எட்டுப் பிள்ளைகளுண்டாகி, அவனுக்குப் பின்பு நூறுவருஷ மாண்டுவருவார்கள். பிறகு இவ்வொன்பது நந்தர்களையும் கௌடில்யனென்று* விஷ்ணுகுப்தனென்றுஞ் சொல்லப்பட்ட பிராமணனொருவன் நாசஞ் செய்வான். அதற்குப் பிறகு அந்த மகாநந்தனுக்கு வைப்பாட்டியான முரையென்பவள் வயிற்றிற் பிறந்த சந்ததியார் பூமியையாண்டு வருவார்கள். அவர்களுக்குள்ளே சந்திரகுப்தனென்பவனை அந்தக் கவுடில்யபிராமணனே சிங்காதனமேற்றிப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்வான்.

அந்தச் சந்திரகுப்தனுக்குப் பிந்துசாரனென்பவனுண்டாவான். அவனுக்குமகன் அசோகவர்த்தனன். அவனுக்குச்சுயசன். அவனுக்குத்தசாதன். அவனுக்குச்சம்யுதன். அவனுக்குச்சாலிசூகன். அவர்களுக்கு சோமசர்மா. சோமசர்மாவுக்குச் சததனுவா. அவனுக்குப்பின்பு பிருகத்திருதனென்பவனுண்டாவான்

---

* விஷ்ணுகுப்தன் = இவன் விஷ்ணுசர்மாவென்றும், கௌடில்யனென்றும், சாணக்கியனென்றும் கூறப்படும் முன்குடுமையுள்ள ஓர் அந்தணன். இவனுக்கு நவநந்தர்களென்ற க்ஷத்திரிய வரசர்களாலுண்டான அவமானத்தால் கோபம் அதிகமாயிற்று. அக்கோபத்தால், முரையென்ற சூத்திரஜாதியிலுதித்த பெரிய ராஜாவின் வைப்பாட்டியின் மகனை மௌரியனுகிற சந்திரகுப்தனென்ற புத்திசாலியை மகதநாட்டிலுள்ள பாடலிபுத்திரமென்ற பட்டிணத்தில் மூடிசூட்டுவித்தான். இக்காலத்தோடு க்ஷத்திரியராச்சியம் நாசமடைந்தது. இப்பொழுது, ௫ + ௧௩௮ + ௧௯௨ + ௧௦௦ = ஆக(௫௭௦௦)௵. இதுகலியுகாதி-௧௨௬௩வது௵மாகிறது. இதன்விபரம்மேலே விரிவாயெழுதப்படும் அங்குகண்டு கொள்ளலாகும்.

இந்தமௌரியர்பதின்மரும் நூற்றுமுப்பத்தேழாண்டளவும்பூமி யையாண்டுவருவார்கள். அவர்களுக்குமுடிவில் சுங்கர் என்று சொல்லப்பட்ட பதின்மர் பின்வருமாறு பூமியை யாள்வார்கள். முன்சொல்லப்பட்ட மவுரியர் கடைசி யரசனை அவன் சேனாப தியான புஷியமித்திரன் கொன்று தானே யரசனாவான். அவன் புத்திரன் * அக்கினிமித்திரன் அவன் மகன் சுச்சியேஷ்டன், அவன் குமாரன் வசுமித்திரன். அவனுடைய புதல்வன் உதங் கன். அவனுக்குத் தனயன் புளிந்தகன். அவனுக்குச் சுதன் கோஷவசு வென்பவன். அவனுடைய மைந்தன் வச்சிரமித்தி ரன். அவனுக்குச் சூனுபாகவதன். அவனுடைய தனுஜன் தேவபூதி. இச்சுங்கரெல்லாம் நூற்றுப்பன்னிரண்டாண்டுபூமி யாண்டு வருவார்கள். 0 .

புன்பு விசனியாயிருந்த அந்தத்தேவபூமி என்கிற சுங் கனை அவன் மந்திரியான வசுதேவனென்னுங் கண்வன் கொலை செய்து தானரசனாவான். அதனால் இப்பூமி கண்வர்களைச் சேரும். அக்கண்வன் மகன் பூமித்திரன். அவனுக்கு நாராய ணன். நாராயணனுடையமகன் சுசர்மா. கண்வ வம்சஸ்தரான இந்நால்வரும் நாற்பத்தைந்து வருஷகால மரசாள்வார்கள். அந் தச் சுசர்மாவென்னுங் கண்ணுவனை அவன் வேலைக்காரனாய் ஆந்திரஜாதியானபுலிபுச்சகனென்பவன்கொன்றுராச்சியத்தை த்தான் கட்டிக்கொள்வான். பின்பு அவன் தம்பிகிருஷ்ணனென் கிறவன் அரசனாவான். அவனுடைய மகன் சாந்தகர்ணி. அவ னுக்குப்பூர்ணோச்சங்கன். அவன்மகன் சாதகர்ணி. அவனுக்கு லம்போதரன், அவனுக்குப்பாலன். அவனுக்கு மேகசுவாதி. அவ னுக்கு அரிஷ்டகருமன். அவனுக்கு ஹலாஹலன். அவன்மகன் புளிந்தசேனன். அவனுக்குப்புத்திரன் சுந்திரன். அவனுக்குச் சாதகர்ணி. அவனுக்குச் சிவசுவாதி அவனுக்குக் கோமதீ புத்

* அக்னிமித்திரன். இபபெயர்கொண்ட அரசனைப்பற்றி காளிதாஸ மஹாகவியினால் ''மாளவிகாக்கினி மித்திரம்'' என்று ஓர் நாடகமெழுதப் பட்டிருக்கிறது.

0 கீழ் கூறப்பட்ட நவநந்தர்களின் காலம்போக, சந்திரகுப்தன் தொடங்கி ஆண்ட அரசர்களின் காலக்கணக்கு எப்படியெனில்:— முன் தொடர்ச்சியிலிருந்து௵ கஉகூ௩-க்குமேல் கூஉஎ = ககஉ = ௲ உசக௵ இதற்குக் கலியுகாதி௵-கடுகஉ.

திரன் அவனுடையகுமாரன் பூளிமான். அவனுக்குச் சாந்தகர்ணி சாந்தகர்ணிக்குச் சிமஸ்ரீ. அவன்மகன் சிவஸ்கந்தன். அவனுக்கு, யாக்கியஸ்ரீ. அவன்புத்திரன் துவியக்கியன். அவனுக்குச் சந்திரஸ்ரீ. அவனுக்குப் புலோமாபி ஆகஇம்முப்பதின்மரும் நானூற்றெண்பத்தாறு வருஷகாலம் பூமியை யனுபவிப்பார்கள். *

பின்பு இவ்வாந்திரருடைய சேவகரான ஆபீரன் முதலிய ஏழுபேரும், கர்த்தபிகள் என்னப்பட்டபதின்மரும் அரசராவர்கள். அப்புறம் ஒருகுலத்துப் பதினறுவர் ஆள்வார்கள். 0 பின்பு எட்டு யவனரும், பதினன்கு துருஷ்கரும், பதின்மூன்றுமுருண்டரும், பதினொரு மவுனரும் ஆயிரத்துத் தொண்ணூற்றொன்பது வருஷகாலம் ராஜாக்களாவார்கள். பிறகு மவுனரிலேயே ஒருகுலத்துப்பதினொருவர் முந்நூறுவருஷகாலம் ஆள்வார்கள். இவர்களெல்லாம் ஒழிந்தபின்புகிலிங்கிலையென்னு நகரத்தாராய் ராஜகுல சம்பந்தமில்லாதவரான யவனரே மறுபடியும் அரசரா

* சிங்குலத் தாசர்களுக்குப்பிறது கண்வகுலத்தார்முதல் ஆந்திரர்கள்வரையில் வருஷத்தொகை மொத்தம்-௫௩௧ ௵ இதற்குக் கலியுகாதி ௵-௨௦௪௩.

0 இப்படிக் கலியுகாதி ௨௦௪௩-வது ௵ வரையில் ஆண்ட அரசர்களுக்குப்பின், ஆபீரவமிசத்தார் ஏழுபெயரும், கர்த்தபிவமிசத்தார் பத்துப்பெயர்களும், கங்கர்என்னப்பட்ட வமிசத்தார் பதினறுபெயர்களும் ஒருவர்பின்னொருவாய் ௩௩-தலைமுறைவரையில் இப்பாரதபூமியை அரசாண்டார்கள். இனிமேல்வரும்யவனர், துருஷ்காரணபக்ப்பர், முருண்டர், மௌனர்என்ற நான்குஜாதியாரான மிலேச்ச அரசர்களோடுகூட ௧௦௯௯ ௵காலம் அதில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. அதில் முற்பட்ட இம்மூன்று ஜாதியரும் அரசாண்டகாலம் (௫௫௦) ௵ காலம். இதற்கு கலியுகாதி ௵ ௨௫௯௩-வது வரையிலாகிறது. இதுபோக ௫௪௯ ௵காலம் பாக்கி நால்வருக்குமாகின்றது. (௧௦௯௯) ௵காலம் மொத்தகாலம். எப்பொழுது கலியுகாதி ௵ (௩௧௪௨) வது. இதன்மேல் மௌனரிலேயே (௧௧) தலைமுறைவரையில் (௩௦௦) ௵ காலமாள்வார்கள். அப்பொழுது கலி ௵ ௩௪௪௨-வது. இதன்மேல்; பூதநந்தன் என்ற ஐந்து பெயர்களும் ஒருவர் பின்னொருவராய் கிலிங்கிலையென்ற பட்டணத்தை இராஜதானியாய் வைத்துக்கொண்டு அரசாள்வார்கள், இவர்கள்காலம் (௧௦௬ ௵. ஆகக் கலியப்தம் (௩௫௪௮) வது, இதற்குமேல் இராஜ்கம் ௩௬-பாகமாய்பிரிந்து சுல்லரையாகப் பலபெயர்களாலே ஆளப்பட்டது இவர்கள் ஆண்டகாலமும் கூறப்படவில்லை, இவ்வண்ணமே மற்ற புராணங்களும் வருங்கால அரசர்களைக் கணக்கிட்டிருக்கின்றன.

வார்கள். அவர்களாவார்;—விக்கியசக்தி, புரஞ்சயன், ராமசந்திரன், தருமவர்மா, வங்கன், நந்தனன், சுநந்தி, அவன்தம்பியான நந்தியசன், சுக்கிரன், பிரவீரன் என்று மிப்பதின்மரும் நூற்றாறுவருஷகாலம் ஆள்வார்கள். இவர்களுக்கும் பிற்காலத்தில் அவர்கள் குலத்திற்பிறந்த பதின்மூவரும், பாஹ்லிக தேசத்தார் மூவரும். புஷ்பமித்திரர் படுமித்திரர் என்கிறபதின்மூவரும், ஆந்திரர் ஏழுபேரும் சிற்றரசராய் ஆண்டுவருவார்கள். *

0 எப்படியெனில், ஒரு கோசலநாட்டை ஒன்பதின்மரும், நைஷததேசத்தைஒன்பதின்மரும்ஆள்வார்கள்.மகதபட்டணத்தில் விசுவ ஸ்படிகனென்பவனொருவன் உண்டாகி, செம்படவர் வேடர் முதலானவர்களோடு கலந்த பார்ப்பாரை ராச்சியத்திலேஸ்தாபிப்பான். பத்துமவதியென்கிற பட்டணத்தில் நாரென்று சொல்லப்பட்ட ஒன்பதுமாகதர் சகலராஜ வமிசங்களையும் அழித்துக் கங்கையின் உற்பத்திமுதல் பிரயாகம் வரையிலுள்ள ராச்சியத்தை அனுவிப்பார்கள். கோசலம், ஆந்திரம், புண்டரம், தாமிரலிப்தம், சமதடபுரி இவற்றைத் தேவரக்ஷிதனென்பவன் ஆளுவான். கலிங்கம் மாகிஷம், மகேந்திரபூமிகள் இவற்றைக் குஹர்என்பவர் ஆளுவார்கள் நிடதம்நைமிஷகம், காலகோசகம் என்னும் ராஜியங்களை மணிதானியக வமிசத்தார் அனுபவிப்பார்கள். திரையாச்சியம், மூஷிகம் என்னுமிடங்களைக் கனகப்பெயருடையவன் புசிப்பான் சவுராஷ்டிரம், அவந்தி, சூத்திரம், ஆபீரம் என்று நாடுகளையும் நருமதை யாற்றைச்சேர்ந்த பாலை நிலங்களையும் கெட்டுப்போன பார்ப்பாரும், இடையர் சூத்திரர் முதலானவர்களும் ஆள்வார்கள். சிந்துதேவிகை சந்திரபாகை இந்நதிகளின் கரைநாடுகளையும் கெட்டுப்

---

* சிற்றரசராய் ஆண்டுவருவார்கள் என்றதால் முன்புபோல் இப்பாரதபூமி ஓரரசன் கீழ்தனித்திருந்த வழக்கம் போய்விட்டது என்றும், இவ்விந்தியாவில் உட்கலகம் ஏற்பட்டு பற்பலவாய் இராஜ்யங்கள் பிரிந்து போயினவென்றும் தெரிகிறது.

0 இப்பாரத பூமியான இந்தியாவானது அக்காலத்தில் எந்தெந்த விதம் பிரித்தாளப்பட்டதோ அதன் விவரம் காணப்படுகிறது.

போன சூத்திரர் * மிலேச்சர் முதலானவர்கள் கைக்கொள்ளு வார்கள். இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட அரசரெல்லாம் ஒரேகாலத்தில் ஆண்டுவருவார்கள். இவர்களெல்லாம் மிகுந்த கோபமும் அற்ப அனுக்கிரகமும் உடையவர்களாய் பொய்யிலும் அதருமத்திலும் மனம் பற்றியவர்களாய், ஸ்திரீகளையும் பாலர்களையும் கோக்களையும் வதைக்குந் தன்மையராய் பிறர்பொருளைக் கவருந்திறத்தினராய் அற்பசத்தியுடையராய், இருளுக்குச்சமான மானவர்களாய், உண்டானவுடனே யழியும் பொருள் போன்றவராய் பேராசை கொண்டவர்களாய் இருப்பார்கள். அவர்களைச் சேர்ந்த ராச்சியத்தாரெல்லாம் அந்தமிலேச்சவொழுக்கத்தையே கைக்கொண்டவர்களாய் ராஜாக்களைப்பற்றியிருப்பதே பலமாகக்கொண்டு தருமத்திற்கு விபரீதமாயிருந்துகொண்டு, பிரஜைகளை நாசஞ்செய்வார்கள். அதனால் தினந்தோறுங் கொஞ்சங் கொஞ்சமாய்த் தருமமும் அர்த்தமும் குறைந்துபோக உலகத்திற்கு க்ஷயமேயுண்டாகும் 0

* மிலேச்சராவது மகம்மதியரல்ல; வருணாசிரம தருமமில்லாது இந்தியாவிற்கு நாற்புறமும் புறதேசங்களிலுள்ள ஜாதியோரெல்லாம் மிலேச்சாரம். "மிலெச்ச" என்ற பகுதிக்கு ஜாதிபாஷை முதலிய இலக்கண வொழுங்கற்றது என்று பொருள்.

0 இந்தியரால் கலி–நடுசஅ–வது ஞூதிற்கு மேற்பட்டு நாளதுஞூ வரையிலும் போதாது, இனிமேலுண்டாகப்போகும் க்ஷத்திரியரல்லாத இராஜாபாஸர்களையும் சேர்ந்தே அறிந்துகொள்ளவேண்டும். இவருள் கலி உடுகூ௩-வதுமுதல் "டெரயஸ் ஹிஸ்டாஸ்பிஸ்" என்ற யவனன் இந்தியாவில் படையெடுத்து வந்தான். இவன் போனபின்பு கலியப்தம். உளஎடு–ஞூல் அலெக்ஸாண்டர் என்றயவனன் பைத்தியம்பிடித்தவனைப் போல் இந்தியாவையும் ஓர் காட்டரசாக நினைத்து ஆவலாய்வந்து இப்பாரதபூமியின் மேற்கெல்லையிலேயே முனீசுவாருடைய விஷமதிருஷ்டியால் ஸ்தம்பித்து கிரேக்கு தேசத்திற்கே மடங்கிப்போய் வழியில் செத்தான். இவனைப்பற்றிப் பாலர்களைப்போதிப்பிக்கும் துர்ப்போதனை சரித்திரக்கதையெல்லாம் பொய்யே. இவனுக்குப்பின் கலியப்தம்-சுக00 ஞூல் கஜினிமஹம்மது என்ற யவனன் முதன் முதலில்வந்து வந்து, கடைசியாகக் கலியப்தம் சஎடு0-வது ஞூம் வரையில் பரம்பரையாய் யவனபாஸர்களான மிலேசசர்களை ஆண்டார்கள். அதன்பின் பச்சிம தேசத்திய விதயவனராகும் ஜாதியார் ஆள்கின்றனர். இனிமேலும்;எந்தெந்த மாறுதல்கள் உண்டாகுமோ தெரிவில்லை. விக்கிரமார்க்கன் கலி ௩0சச–வதுஞூல் ! ஆண்டவன். இப்படிப் பல சில்லரையாகக் காணப்

அப்போது பொருளே உயர்குலத்திற்குக் காரணமல்லது நற்குலப் பிறப்பன்று. வலிமையே சகல தருமகாரணமாமன்றி நல்லொழுக்கமன்று. மனமொத்துவருவதே ஒருவரையொருவர் விவாகஞ்செய்யக் காரணமல்லது குல கோத்திராதிக ளன்று. பெண்தன்மையே போகத்திற்கு ஏதுவல்லது விவாகமுறைமையன்று. பொய்சொல்லுந்திறமே விவகாரத்தில் ஜயமடையக் காரணமன்றி நியாயதருமங்களன்று. மேனீருடைமையே ஒரு நிலத்தைக் கைக்கொள்ளக் காரணமல்லது க்ஷேத்திரசுத்தி முதலியவையன்று. முப்புரிநூலை யணிக்கிருத்தலே பார்ப்பாரத்தனத்திற்குக் காரணமன்றி வேதசாஸ்திர ஆசாரமுதலியவையல்ல குறிகளைத் தரித்திருப்பதே பிரமசரியம்முதலிய ஆச்சிரம காரணமன்றி விரதங்களல்ல.

அநியாய வழியில் செல்வதே பிழைக்கக் காரணமல்லது நியாயத்தைப் பார்ப்பதன்று வலிவில்லாமையாலே ஜீவனமில்லாமைக்கு ஏதுவாமே யல்லது பயிர் முதலியவை யில்லாமை யன்று. அச்சமின்றி யுரத்துப்பேசுவதே பாண்டித்திய ஏதுவன்றி நூற்பயிற்சியன்று. பொருளின்மையே சாதுவாயிருத்தற் கேதுவல்லது நற்குணமன்று. பொருளாகப்படத்தக்கதாயிருப்பதே வாசஸ்தானத்தின் மேன்மைக் குக்காரணமல்லது புண்ணிய தீர்த்தாதிகளுடைமை யன்று. தேசகால பாத்திர சுத்தியில்லாது ஈகைமாத்திரமே தரும காரணமன்றி யாகாதிகளல்ல. பணக்காரன் வீட்டுவரன், மற்றோர் பணக்கார வீட்

படும் அரசர்களெல்லாம் கலி—௩௫௪௮-வது வருஷத்திற்கு மேற்பட்டு மகம்மதிய அரசாக்ஷியின் தொடக்கத்திற்கு முந்தியுள்ள மத்திம காலமாம். அவர்களாகிறார்;—கதம்பர், க்ஷத்திரபர், பல்லவர், சாளுக்கியர் ராஷ்டிரகூடர், காகதீயர், ஹொய்ஸாலர், காலசூரிகள், ஸாதவாஹனர், போஜர், காங்கர்கள், ஸேனர்கள், குப்தர்கள், நாயகர்கள் முதலிய பலபல பெயர்களாம். இவைகளையெல்லாம் மஹாபாரத பரிசிஷ்டமென்ற புத்தகத்தில் தெளிவாய்க் காணலாம், மேலும் கல்ஹணீய ராஜதரங்கிணீ, ஜோனராஜதரங்கிணீ என்னும் புஸ்தகங்களில் ராஸ்மீர தேசாத்தச பரம்பரை செம்மையாக நாழிகை' நக்ஷத்திரம், கிழமை, தேதிகளோடு தெரியவரும் இதை(எம்-எ-ஸ்டெயின்)என்றவர் இங்கிலீஷ்பாஷையில் மொழிபெயர்த்து தன்னபிப்பிராயத்தை நன்கு விளக்கியிருக்கிறார். அந்த சரித்திரமும் இவ்விஷ்ணுபுராணக்கதைக்கு ஒத்துவருகிறது. ஆகையால் ஒரே பெயரைப் பலபெயர்வைத்துக்கொண்டு வரும் வழக்கமறியாமல் சிலநவீனர் பூர்வசரிதத்தில் தடுமாறுகின்றனர்.

டுப்பெண்ணை கேவலம் பணத்திற்காகவும் பணமுள்ளதென்ற ஓர்காரணத்தைப்பற்றி மாத்திரம் ஜாதிகுலா சாரணங்களைக் கவனியாது அங்கீகரிப்பதே விவாகத்துக்குக் காரணமின்றி வைதிகமுறை யன்று துவாதசதிருமண காமபுகளையோ, விபூதிருத்திராக்ஷங்களையோ தண்டுகமண்டலு காஷாயமாத்திரங்களையோகொண்டு நன்ருய் வேடந்தரித்தவனே பாத்திரமாவதற்கு ஏதுவன்றி யோக்கியதையன்று. தூரமானவிடத்தி லிருந்து கொண்டுவரும்தண்ணீரேதீர்த்த ஏதுவன்றி சுத்தியன்று. கபடவேடந்தரித்தலே மகத்துவத்திற்குக் காரணமல்லது தவமுதலியவை யன்று.

இவ்வாறு அநேக தோஷங்களினல் மிகுந்திருக்கும் பூமியில் எந்தச் சாதியிலாஞலும் எவன் பலவாஞே அவனே யாசனுவான். அப்படியாகும்போது அதிவிருத்தரான அநேக சனங்கள் அவர்களுடைய கையினகிழிருக்கமாட்டாமல் மலைகளின் நடுச்சாரர்களிலே போய்க் காய் கிழங்கு கீரை யிலை தேன்முதலானவைகளை ஆகாரமாகவும், மாப்பட்டைகள் தழைகள இவைகளை வஸ்திரமாகவுங்கொண்டு காறறு வெய்யில, மழை முதலானவைகளினல் துனபப்படுவார்கள். எவனும் இருபத்துமூன்று வருடமளவும் பிழைத்திருப்பதே அரிதாம். * இபபடி அந்தக் கலியுகததில் ஜனமெலலாம் க்ஷயமடைந்துவரச சிரௌதஸமார்த்த தருமங்களெல்லாம் மிகவும அழிந்துபோகக் கலியுகமும் முடியலாகும்.

அப்போது சகலலோக சிருட்டிகர்த்தாவாயும் சராசரங்களுக்கெல்லாம் குருவாயுமஆதிமத்தியாந்தரகிதராயும் ஸாக்ஷாத்பிரம்மமாயும் இருக்கினற ஸ்ரீவாசுதேவபகவான் தன் அமசத்தாலே சம்பளமென்னுங் கிராமத்தில் முக்கியராயுள்ள விஷ்ணுயஸ—என்கிற பிராமணருடைய மாளிகையில அஷ்டகுணைசுவரிய சம்பன்னராய் கற்கிரூபியாய் அவதரித்து, அளவற்ற மகத்துவமுடையவராய் மிலேசசராயும், திருடராயும, துஷ்டாசாரமுள்ளவர்களாயும் உள்ள எல்லாரையும நாசஞ்செய்தருளி உலகமெல்லாம் தனதுதருமத்தில் நிலைக்கச்செய்வர். பினயு கலிமுழுதும முடிவாகும்போது, இரவின முடிவில் எழுந்தவர்களுககு

* இனி இன்னும் சிறிதுகாலம் கழித்து (உக) வயதேபூர்ணயுளாய் நினைக்கப்படப் போகிறது.

உண்டாவதுபோலே அந்தச் சகலராச்சியத்தாருக்கும் நிர்மல மான படிகக் கல்போலே சுத்தமான புத்திகளுண்டாகும், இனி யுண்டாமவர்க்குக் காரணராயிருக்கும். அக்காலத்து மனிதர் மிகுந்த கிழவாராய்ப் போயிருந்தாலும், தற்காலத்தில் புத்தி ரோற்பத்தியுண்டாகும். எவர்களுக்குப் பிறக்கும் பிள்ளைகளெல் லாம் கிருதயுகத்தை யனுசரித்தவர்களாயே யிருப்பார்கள். இவ் விஷயத்தில் சொல்லப்படும்சுலோகமாவது 0 "எப்போது சந்தி ரனும், சூரியனும், பிரகஸ்பதியும், புஷ்யநக்ஷத்திரத்தில் ஒரே காலத்தில பிரவேசிப்பார்களோ அப்போது கிருதயுக முண்டா கும்" என்பதுதான்,

மைத்திரேயரே! சென்றவர்களும் இருக்கின்றவர்களும் வருபவர்களுமாகிய அந்தந்த வம்சத்து ராஜாக்களை யுமக்குச் சொன்னேன். பரிக்ஷித்து மகாராஜாவின் உற்பத்திகாலந் தொடங்கி நந்தனுக்குப்பட்டாபிஷேகமாகும் காலவரையில் ஆயிரத்தைந்நூறு வருஷம் ஆகும் என அறியும்.

* ஆகாசத்தில் வடபுறத்தில் கிழக்குநுனியாய்ப் பெட்டி வண்டிபோலே காணப்படும் ஸப்தரிஷிமண்டலத்தில் கிழக்கின

---

* இது துருவ நக்ஷத்திற்குமேல் இவ்விதம் குறுக்காய் காணப்படும் இவற்றுள் (க)மரீசிருஷி, (உ) வசிஷ்டர், அதற்கு கீழ்பாகத்தில் காணும் சிறுபுள்ளி அருந்தி, (ங) அங்கிரஸ், (ச) அத்திரி, (ரு) புலஸ்தியர், (சு) புலஹர், (எ) கிரது. இங்கூட்டத்திற்கு ஸப்தரிஷி மண்டலம் எனப் பெயர்இதின் முன்பாகமாய் 7-6-இலக்கங்களுக்கு நேரில அசுவதி முதல் ரேவதி இருகவுள்ள உஎ-நக்ஷத்திரங்களும் ஒவ்வொன்றாய் உதயமாய்க் கூடவே ஆகாயத்தில் நகர்ந்து அஸ்தமித்துக்கொண்டிருக்கும். அதை அசுவதீஸம்பந்தம், பரணீஸம்பந்தமென உரைப்பார்கள். ஒன்றைவிட்டு மற்றோர் நக்ஷத்திரத்தைத் தொட்டு நேரில் வருவதற்கு நூறு சாந்திர மான ஆண்டுகளுடைய கால அளவுவேணும். பாண்டவர் பௌத்திரனை பரீக்ஷித்து மஹாராஜனுடைய ஆளுகைக்காலததில் ஷை ஸப்த ரிஷிமண் டலம் இப்படிக் காணப்படும் "மக, நக்ஷத்திற்கு நேரில் அதன் ஸம்பந் தத்தை அடைந்திருந்தது, இது துவாபர கலிகளிரண்டுகளுடைய ஸந்தி காலத்தினுடைய பிற்பாதியான கடைக்காலம். இதையும் கலிஎன்பதாக வே வியவஹாரம். ஆகையால் சரிவர சாஸ்திரப்படி பிறத்க கலியாரம் பத்திற்கு-ந௦எ ஆண்டுகாலம்முன்னமேயேயிருந்தவனென்ச் சோதிட சக்கிர வர்த்தியாகும் இப்பாராசரும், வராஹமி ஹிராசாரியரும் கூறுகின்றனர்.

0 இந்த யோகமுண்டாகுங்காலம் கலியுகமுடிவிற்கும் கிருதயுகவாரம் பத்திற்கும் குறிப்பு.

நுனியிலுள்ளவர் மரீசி, அவருக்குமேற்கில் கொஞ்சந்தாழ்ந்து காணப்படுகிறவர் அருந்ததியோடுகூடின வசிஷ்டர், அவருக்கு மேற்கில் கொஞ்சமுயர்ந்து காணப்படுகிறவர் அங்கிரசு, அவருக்குச் சமீபமான மேற்கில் சதுக்கமாயுள்ள நான்கு நட்சத்திரங்களுள் ஈசானியத்திலிருப்பவர் அத்திரி, அத்திரிக்குத் தெற்கிலிருப்பவர் புலஸ்தியர், அவருக்கு மேற்கிலுள்ளவர் புலகர், அவருக்கு வடக்காய் மண்டலத்திற்கு வாயவியத்தில் இருப்பவர் கிரது, வசிஷ்டருக்குத் தென்கிழக்கில் மிகச்சூட்சுமமாய்க்காணப்படுநட்சத்திரம் அருந்ததி, இந்தச் சப்தரிகளுக்குள்ளே முன்னிட்டுஉதயமாகின்ற புலஸ்திய கிரதுக்களுக்குச்சமமான தக்ஷிணோத்தர ரேகையில் தென்புறத்தில் அசுவனியாதி நக்ஷத்திரங்களுள் எது காணப்படுமோ, அந்த நட்சத்திரத்தோடு கூடினர்வகளாகவே அந்தச் சப்தரிஷிகள் நூறு வருஷகால மிருப்பார்கள். அவர்கள் இந்தப்பரிக்ஷித்து மகாராஜாவின் காலத்தில் மகாநட்சத்திரத்தி லிருக்கின்றார்கள். 0 இப்போதுதான் தேவமானத்தினால் ஆயிரத்திருநூறுவருஷகாலமான கலியுகமானது பிரவர்த்தித்தது, அது முன்னமே யுண்டாயிருந்தாலும் எப்போது சாக்ஷாத் பகவானாகிய ஸ்ரீவிஷ்ணு, வசுதேவ குலத்தில் கண்ணனாய் அவதரித்திருந்து மறுபடியும் தன்னுடைச்சோதிக்கு எழுந்தருளினாரோ அப்போதுதான் கலிவந்ததென்று சொல்லவேண்டும். ஏனென்றால் அந்தச சுவாமி தன் திருவடித்தாமரைகளாலே இந்தப்பூமியைப் பரிசித்துக்கொண்டிருந்தவளவும் கலியானது அப்பூமியில் வியாபிக்கச் சக்தியற்றதாயிருந்தது அந்தஎம்பெருமானுடைய அம்சமானகண்ணன் தன்னுடையச்சோதிக் கெழுந்தருளினபின்பிதான் பாண்டவ சிரேஷ்டராதி தருமபுத்திரர் விபரீதமானநிமித்தங்களைக் கண்டு பயந்து, பரிக்ஷித்துக்குப்பட்டாபிஷேகஞ்செய்து தம்பியரோடு கூட இராச்சியத்தைவிட்டு மகாப் பிரஸ்தானம்போய்விட்டார். இந்தச் சப்தரிஷிகள் * பூர்வாஷாடா நட்சத்திரத்திற்கு எப்

0 சில தோஷமானகாரியங்களுடைய தரிசனத்தால கலிப்பிரவர்த்தித்தது என்றார்.

* அந்த மகா நஷத்திரின்று பூராடம் என்ற நக்ஷத்திரம் கக-வது. ஒவ்வொன்றுக்கும் நூறு நூறுஞூங்கள் வீதம் (கக00) ஞூங்கள் மஹாபதும பதியான நந்தமஹாராஜனந்து காலமெனப் பொருள். அப்போது கலியப்தம், எசுஅ-வதுஞூ. இவையெல்லாம் சுமாராகவும் மொத்தமாகவும் கணக்கிட்டிருப்பதால், இதைவிடமுன்பு விவரித்துக் கூறப்பட்டிருப்பதேசரியான கணக்கின் விபரமாம்.

பொழுது போவார்களோ அப்பொழுது தான நந்தருடைய காலமாகும். அதுதொடங்கி இந்தக் கலியானது விருத்தியடைந்துவரும்.

எந்தத்தினத்தில் ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் தமது திவ்விய லோகத்திற்கு எழுந்தருளினாரோ, அந்த நாளிலேயே கலிபிரவர்த்தித்தது. மயித்திரேயரே! அதின் தொகையைக்கேளும் சந்திசந்தியமிசங்களை விட்டுக்கலியுகத்தின் பிரமாணமானது மூன்றுலக்ஷத் தறுபதினாயிரம் வருஷமாம். இதை தேவமானத்தினால் கணக்கிட்டால் சந்தியாதிகளோடுகூட ஆயிரத்திருநூறு வருஷமாம். இக்கலியுகமானது கிஞ்சித்துமில்லாமல் நீங்கினவுடனே மறுபடியும் கிருதயுகமுண்டாகும். யுகக்தோறும் மகாத்துமாக்களான பிராமணர், க்ஷத்திரியர், வைசியர், சூத்திரர் என்கிற நான்குவருணத்தாரும் அநேகர் கடந்துபோனார்கள். நான் அவர்கள் யாவரையும் குலக்தோறும் விவரப்படுத்தி உமக்குச் சொல்லினேனில்லை:ஏனெனிலவர்களின்தொகை அனந்தமாகையாலும், பெயர்கள் அநேகருக்குச் சமானமாயிருப்பததனாலும் சொன்னதையே சொல்ல நேரிடுகிறபடியினாலும, உத்தேசமாகப் பிரதானமான சிலரையே சொன்னேனென்று அறியும். புருவமிசத்தனான தேவாபியும், இக்ஷ்வாகு வமிசத்தனான புருவும், இவ்விருவரும் மகத்தான யோகபலத்தைக்கொண்டு * கலாபமென்ற கிராமத்தில் யார்க்குந் தெரியாமல் இருப்பவர்களாய், வரும் கிருதயுகத்தில் இங்கேவந்து க்ஷத்திரிய வமிசத்தைப் பிரவர்த்திப்பிப்பார்கள். இவர்களே உண்டாகும்மனுகுலத்திற்கு விதையாக ஏற்படுத்தப் பட்டவர்கள், இந்தக் கிரமமாய் மனுவமிசஸ்தராலே கிருதயுகம் திரேதாயுகம் துவாபரயுகம் என்கிற மூன்று யுகங்களும் அனுபவிக்கப் படுகின்றன. கலியுகத்திலேயோ இப்போது தேவாபியும் புருவுமிருப்பதுபோல் சிலர் மாத்திரம் விதைபோலிருப்பார்கள் ஓ மைத்திரேயமுனிவரே! இந்த மனு வமிசத்தைச் சுருக்கத்தொகையா யுமக்குச்சொன்னேன். முழுதுஞ் சொல்வதற்கு அநேகமாயிர வருஷகாலமும் போதாது. இவர்களும் மற்றுமுள்ள அரசரும் அஞ்ஞானத்

* கலாபக் கிராமமென்பதை, சம்பளக்கிராமமென்றும் சிலபுராணம் கூறும். இது தாமிரபர்ணீ நதிகரையிலுண்டாகப் போகும் ஓர் சிறிய கிராமம்.

தினுற் குருடராகி ஒழிக்கத்தக்க இவ்வுடம்பிலே விசேஷ அபி மானம் வைப்பார்கள்: மேலும் அவர்கள், "இந்தப்பூமி எனக் கெப்படி வசப்படும்?என்புத்திரனுக்கு எப்படி வசப்படும்?என் குலத்தாருக்கெல்லாம் எப்படி வசப்பட்டிருக்கும்? அப்படிப் பட்ட வுபாயஞ் செய்யவேண்டும்" என்று கவலையுற்றவராகி யொழிந்தார்கள். இப்போதிருக்கின்ற அரசருக்கு முன்னிருந்த வர்களும் அவர்களுக்கு முற்பட்டவர்களும் இனி யுண்டாமவர்க ளும் அவர்களைப் பின்றொடர்ந்தவர்களும் யாவரும் பெரும்பாலு மிப்படிப்பட்டவர்களே. சரத்காலத்தில் ஜயம்பொருந்தும் பொ ருட்டு அங்கங்கே படையெடுத்துச் செல்கின்ற அரசரை நோக் கிப் பூத்த பலமலர்களாகிற பற்களினாலே பூமி சிரிக்கின்றது போலும். ஒமைத்திரேயரே! இவ்விடயத்தில் பூமிதேவியினால் பாடப்பட்ட பாடல்களைச் சொல்லுகிறேன் கேளும், இவைகளை பூர்வத்தில் தருமக்கொடிப் போட்டிருந்த ஜனகமகாராஜனு க்கு அசிதரென்கிற முனிவர் உரைத்தருளினர்.

பூமிதேவி சொன்னதாவது;—"மிகவும் புத்தி சாலிக ளான ராஜாக்களுக்கு ஏன் இப்படிப்பட்ட அஞ்ஞான மிருக் கின்றது, என்னவென்றால் நீரிலுண்டான நுரைக்குச் சமான மான தங்களைச் சதமாக எண்ணுகிறார்களன்றோ. முன்பு தங் களைவென்று பிறகு முறையேமந்திரிகளையும் சேவகரையும் நாட் டாரையும் வென்று, அப்புறம் சத்துருக்களைவெல்ல நினைக்கின் றார்கள். இப்படிச் சத்துருக்களை வெல்வதனால் கடல்சூழ்ந்த பூமியை யெல்லாம் கைவசப்படுத்துவோமென்று பேராசைகொ ண்டு முயலுகிறார்களே யல்லது, மிருத்தியு சமீபத்தில் வந்திரு ப்பதை யறிகின்றாரில்லை.

நல்லது அவர்கள் நினைக்கிறபடி கடல்சூழ்ந்த பூமண்டல மானது அவர்களுக்குக் கைவசப்பட்டபோதிலும், இதற்கு முதற்காரணமான ஆத்துமஜயத்திற்குப் பயனாகுமோ ஆகமா ட்டாது,' மோக்ஷமன்றோ ஆத்துமஜயத்திற்குப் பயனாகும். ஓகோ இவ்வாறுநினைத்துப் பாடு பட்ட பிதாமகன் பிதாமுதலா னவர்களெல்லாங் கூடக்கொண்டுபோக மாட்டாமல் விட்டுப் போன என்னை அவர்மக்கள் வசப்படுத்த நினைக்கிறார்களே இ தென்ன மூடத்தனம்? அகங்காரங்கொண்ட இவ்வரசருக்குள்

பிதாவுக்கும் புத்திரனுக்கும் அண்ணன் தம்பிமாருக்கும் என் னிமித்தம் மோகத்தினால் யுத்தமுண்டாகின்றதன்றோ? இந்தப் பூமியெல்லாம் எனதே, என் வமிசத்திற்கும் இது சாசுவதம், என்கிற இவ்வினபுத்தியானது எல்லா ராஜாக்களுக்கும் முந்தி னவனுடைய மரணத்திற்குப் பின் உண்டாகியேயிருந்தது. இது ஆச்சரியம். இவ்விதமாய் தமதென்று மமதைகொண்டி ருந்து முடிவில் என்னைக்கொண்டு போகமாட்டாமல் விட்டு மர ணமடைந்த வொருவனைப் பார்த்தும் பின்னுண்டாகிறவனு டைய சித்தத்தில் இப்படிப்பட்ட மமதை யெப்படி குடிகொள் ளுகின்றது? தன்னுடைய தூதரைக்கொண்டு பிறவரசருக்கு "இப்பூமி எனது, நீ விட்டுப்போ" என்று சொல்லியனுப்புகின்ற அரசரை நோக்க எனக்கு மிகுந்த நகைப்பு உண்டாகின்றது" இவைகளை நன்றாய்க் கேட்பவர்களுக்குச் சூரியனுக்குமுன் பனி யழிவதுபோல் மமதையானது அழிந்துபோம்."

உலகத்தை ரக்ஷிக்கின்ற ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவின் அமிசாமி சங்களினால் அநேக மகாராஜாக்களுண்டாகப்பெற்ற மனுவின் வமிசத்தை யுமக்குச்சொன்னேன். இவ் வமிசத்தை முறையே கேட்கிறவனுக்கு மனஞ் சுத்தப்படுவதனால் பாவமெல்லாம் போ ய்விடும். இந்தச் சூரியசந்திர குலங்களைக் கேட்கத் தனதானிய சம்பத்துகள் மிகவுண்டாகும், இந்திரியங்களுக்கும் விஷயங் களில் குறைவு நேரிடாது. மகாபலவான்களாயும் மகாவீரிய முடையவராயும் அளவற்ற பொருளுள்ளவர்களாயு மிருந்த இக்ஷுவாகு, ஜன்னு, மாந்தாதா, சகரன், ரகு, யயாதி, நகு ஷன் முதலானவர்களெல்லாம் காலபத்தினாலே ஒன்று மில்லா மல் மரணமுற்றுக் கதையிற் சொல்லத்தக்கவ ரானதைக் கண் டும் விவேகமுள்ள எவன்தான் பெண்டாட்டி பிள்ளைவீடு நிலம் பொருள் முதலானவைகளிலே மமதையை வைப்பான்? மகா பலமுள்ள புஜங்களோடு கூடியிருந்து அநேகவருஷகாலந் தவ ஞ்செய்து பலபேறு பெற்று யாகாதிகளைப்பண்ணி மிகக் கியா திமான்களா யிருந்தவர்களும் காலபலத்தினால் கதையிலேயே சொல்லப்படும்படி யானார்கள். பிருது வென்பவன் சமஸ்த சத் துருக்களையுஞ் ஜெயித்துச் சகல லோகங்களிலும் போய்க்கொ ண்டிருந்தானன்றோ? அவனும் நெருப்பிற்பட்ட இலவம்பஞ்சு போலே காலசக்கிரத்திற்பட்டு ஒரு நிமிஷத்திலே மாண்டுபோ

னன். எவன் சமஸ்த சத்துருக்களையும் நாசஞ்செய்து சமஸ்த தீவுகளையுங் கைவசப்படுத்தி மேன்மையோ டாண்டானோ, அந்தக் கார்த்தவீரியார்ச்சுனனும் கதைகளில் சொல்லப்படும் போது, இப்படிப்பட்டவனொருவனிருந்தானென்று சந்தேகிக்கும் படியன்றோ ஆய்விட்டான். எல்லாத் திசைகளிலுங் கொண்டாடும் படியான செல்வமுங் கீர்த்திப் பிரதாபமுள்ள இராவணன், அவிக்ஷிதன், ரகுவம்சத்தார், முதலானவர்களுடைய சாம்பவும், இராமனுடைய சிறிதுபுருவநெறிப்புடன் கூடினபார்வையினால் இவ்வுலகத்திலில்லாமற் போயிற்றன்றோ. சீசீ! என்னசெல்வங்கள்? மாந்தாதா வென்று பெயர்படைத்த சக்கரவர்த்தியும் கதைக்கே புலப்பட்டிருப்பதைக்கண்டு எந்தப்புத்திமானும் மமதையை வகிக்கமாட்டான், பகீரதன் முதலானோர்களும் சகரனும் ககுஸ்தனும் ராவணனும் ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணரும் யுதிட்டிரர் முதலானோரும் முன்னுண்டாயிருந்தாரென்பது மெய்யோ பொய்யோ? உண்டாயிருந்தது மெய்யானால் அவர்களிப்போது எங்கேபோனார்கள்? நமக்குத் தெரியவில்லை.

> ஏதத்விதித்வா ந நரேண கார்யம்
> மமத்வமாத்மந்யபி பண்டிதேந|
> திஷ்டந்து தாவத்தநயாத்மஜாயாঃ
> க்ஷேத்ராதயோ யே ச ஶரீரிணோऽந்யே||

ஓ பிராமணோத்தமரே! மகாமகிமை யுள்ளவர்களாக நான் உமக்குச்சொன்ன பூர்வீக ராஜாக்கள் அடைந்த கதியையே இப்போதிராநின்ற அரசரும் இனிவரும் அரசரும் அடைவார்கள். அக்காரியத்தை யறிந்து புத்திசாலியான மனிதன் தன்னிலும் மமதையைச் செய்யக்கூடாது; இப்படி யிருக்க புத்திரன் மனைவி க்ஷேத்திரம் (நிலம்) முதலானவற்றில் மமதை செய்யக் கூடாதென்பதற்குக் கேட்கவேண்டுமோ.

இருபத்துநான்காம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்தில் நான்காம் அம்சம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதே கோபாலகிருஷ்ணாய நம:

ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணம்

ஐந்தாம் அம்சம்—ஸ்ரீகிருஷ்ணசரித்திரம்

முதல் அத்தியாயம்

தேவர்களுடைய பிரார்த்தனை முதலியவை

ந்ருபாணாம் கதித ஸ்ஸர்வோ பவதா வம்ஶவிஸ்தர:।
வம்ஶாநுசரிதம் சைவ யதாவ தநுவர்ணிதம்।

மைத்திரேயர் வினவுகிறார். "சுவாமீ, பராசரமகாமுனிவரே! தேவரீர் ராஜாக்களுடைய வமிசவிஸ்தாரத்தையும் அந்தந்த வமிசங்களைப்பற்றின சரித்திரத்தையும் உள்ளபடி அடியேனுக்கு அருளிச்செய்தீர். யதுகுலத்தில் ஸர்வ வியாபகனாயிருக்கிற ஸ்ரீமந்நாராயணன், பரிச்சேதப்பட்டுக் காண்கையாலே அமிசமென்று சொல்லத் தக்கதாய் யாதொரு அவதாரம் செய்தருளினானோ, அதை யுள்ளபடி பரக்கக்கேட்க அடியேன் விரும்புகின்றேன். ஓமகாமுனிவரே! புருஷோத்தமனான ஸ்ரீபகவான் இந்தப்பூலோகத்தின் அமிசத்திலும் அமிசமென்னும்படி அவதரித்து எந்தெந்தக் காரியங்களைச் செய்தருளினானோ, அவற்றை யெல்லாம் அடியேனுக்குத் திருவாய் மலர்ந்தருளல்வேண்டும்" என்றிப்படி பிரார்த்தித்த மைத்திரேயருக்கு ஸ்ரீபராசர பிரமரிஷி அருளிச்செய்கிறார்.

ஓமைத்திரேயரே! நீர் வினவியபடி லோகஹிதமான ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவினுடைய அம்சாவதாரத்தையும் சொல்லுகின்றேன், கேளும்! முன்பு தேவகனுடைய குமாரிகையாயும் தேவகன்னிகைக்குச் சமானையாயுமுள்ள தேவகி என்பவளை வசுதேவர் விவாகஞ்செய்து கொண்டபோது அவளுடன் பிறந்தவ

ஞன கம்சனென்பவன் கலியாணரதத்தில் அந்தமணமக்களை யேற்றித் தான் அந்த ரதத்தை நடத்தினன். அப்போது ஆகாசத்தில் ஒருஅசரீரிவாக்கு, கம்சனைத் தான்சொல்வதை யாதரவோடு கேட்கும்படி விளித்து“அடாமூடா! நீஎவளை அவள்புருஷனோடு தேரிலேற்றிவெகு பிரியமாய் நடத்துகின்றாயோ அவளுடைய எட்டாம்பிள்ளை உன்னுயிரைப்போக்கும்” என்று மேகம்போலே கம்பீரமான தொனியாய்ச்சொல்லிற்று. இதைக் கேட்டவுடனே அக்கம்சன் கத்தியைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு உடன்பிறந்தாளைக் கொல்லத்துணிந்தான் அத்தருணத்தில் வசுதேவர் அந்தக்கம்சனை நோக்கி “ஓ மகானுபாவனே! நீஇவளைக் கொல்லவேண்டாம், இவள்வயிற்றிற்பிறக்கும் பிள்ளைகளையெல்லாம் உனக்குத் தந்துவிடுவேன், நீ அவர்களை இஷ்டப்படி செய்துகொள்” என்று சொன்னார். இவ்வார்த்தையைக் கேட்டு அதனிடத்தி லொருபெருமை பாராட்டினவனாய் “அப்படியே யாகட்டும்” என்று ஒப்புக்கொண்டு தேவகியைக்கொன்றானில்லை.

இப்படிப்பட்ட காலத்திலேயே பூமிதேவி மிகுந்தபாரத்தினால் துன்பமுற்று மகாமேரு பருவதத்தி லிருக்கின்ற தேவ சபையிற்சேர்ந்து பிரமதேவன் முதலான தேவர்களுக்கெல்லாம் வந்தனஞ்செய்து சொல்லத்தொடங்கினாள்.

“ஓ தேவர்களே! பொன்னுக்கு அக்கினி பிதா, பசுக்களுக்குச்சூரியன் பிதா, எனக்கும் சகல லோகங்களுக்கும் ஸ்ரீமந்நாராயணன் பிதா, பிரசாபதிகளுக்கெல்லாம் பதியாயும், பூர்வீகருக்கும் பூர்விகராயுமுள்ள சதுர்முகரும் கலை காஷ்டை நிமேஷ முதலான ரூபமுடையதாயும் தோன்றுததாயு மிருக்கின்ற காலமும், ஆதித்தர், மருத்துக்கள், சாத்தியர், உருத்திரர், வசுக்கள், அசுவினிதேவதைகள், அக்கினிகள், பிதுருக்கள், உலகங்களுக்குச் சிருஷ்டிகர்த்தாக்களான பிரசாபதிகள், இயக்கர், ராக்ஷதர், தயித்தியர், பிசாசர், நாகர், தானவர், கந்திருவர், அப்ச்சரசுக்கள் என்கிறயாவரும் அவ்வெம்பெருமானாகிய ஸ்ரீ விஷ்ணுவின் ரூபங்களன்றோ? மேலும் சூரியாதி கிரகங்களினாலும் அசுவினியாதி தாரகைகளினாலும் மற்றுமுள்ள நக்ஷத்திரங்களினாலும் விசித்திரப்பட்டிருக்கின்ற ஆகாயமும், தீயும்

தண்ணீரும், காற்றும், நானும், சப்தம்பரிசம் ரூபம் ரசம்கந்தம் என்கிற விஷயங்களும், அந்த ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய திருமேனியே. இவ்வாறு அவ்வெம்பெருமானுடைய அநேகவித ரூபங்களும் கடலிலுண்டாகின்ற அலைகளைப்போல ஒன்றுக்கொன்று பாதிக்கப்படுவனவும் பாதிப்பனவுமா யிருக்கின்றன. ஆதலின் இப்பொழுது காலநேமி முதலிய அரசரெல்லாம் பூலோகத்தில் பிறந்து இரவும் பகலும் பிரசைகளைத் துன்பப் படுத்திக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

முன்பு மகாசமர்த்தரான ஸ்ரீ விஷ்ணுவினாலே சங்கரிக்கப்பட்ட காலநேமியென்பவன் உக்கிரசேன புத்திரனான கம்சனாய்ப்பிறந்தான். இப்படியே அரிஷ்டன், தேனுகன், கேசி, பிரலம்பன் நரகன், சுந்தன், உக்கிரனான பாணன் என்பவர்களும்; ராஜகுலங்களிலே பிறந்துகொடுமைசெய்து திரிகின்றபலரும் உண்டு. அவர்களை நான் எண்ணச் சத்தி யற்றிருக்கின்றேன். ஓ திவ்வியரூபந் தரித்ததேவதைகளே! முன்னுரைத்தபடி பல பராக்கிரமங்க ளுடையவர்களாயும் மிகுந்த செருக்குடையவர்களாயு மிருக்கிற அசுரேந்திருடைய திரளான சேனைகள் என்மேலிருப்பதனாலே நான் வெகுவான பாரத்தைச் சுமக்கும் வருத்தமுடையவளாய், என்னையுஞ் சுமக்கச்சத்தியற்றவளா யிருக்கின்றேன். இந்தச் சங்கதியை உங்களுக்கு விண்ணப்பஞ் செய்தேன். ஆதலால் நீங்கள் என்மேல் அன்புகூர்ந்து நான்மெலிவடைந்து பாதாளஞ்சேராதபடிஎன்மேற்சுமையை இறக்கியருளவேண்டும்." என்றிப்படி விக்கியாபானஞ்செய்த பூதேவியின் வாக்கியத்தைக்கேட்டுச் சகல தேவதைகளும் சதுர்முகன் சன்னிதியில் பூபாரத்தைத் தீர்க்கவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க அந்தச் சதுர்முகர் அத்தேவதைகளை நோக்கிச் சொல்லுகிறார்.

"ஓ தேவதைகளே! பூமிதேவி சொன்னதெல்லாம் சத்தியந்தான். நானும் சங்கரனும் நீங்களும் ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய சரீரங்களாகவே யிருக்கின்றோம் அவ்வெம்பெருமானுடைய விபூதிகள் எவையுண்டோ அவைகளுடைய உயர்வுந் தாழ்வும் ஒன்றையொன்று பாதிப்பதற்கும் பாதிக்கப்படுவதற்கும் காரணமா யிருக்கின்றன. ஆகையால் வாருங்கள் திருப்பாற்கடற் கரைக்குப்போவோம். அங்கேபோய் ஸ்ரீயப்பதிக்குத்

தண்டம் சமர்ப்பித்து, இவையெல்லாம் விண்ணப்பஞ்செய்வோம். அப்படி நாம் செய்தால் சர்வ ஸ்வரூபியான அவ்வெம்பெருமான் பூமிநிமித்தம் சாத்துவிக அவதாரஞ்செய்து தருமத்தை நிலைநாட்டி யருளுவன்" என்றிப்படி சொல்லி, அத்தேவர்களையுங்கூட்டிக்கொண்டு அக்கமலாசனர் திருப்பாற்கடலுக்குச்சென்று யோகநிஷ்டையுள்ள மனதோடு ஸ்ரீகருடத்துவசனைத் தோத்திரஞ்செய்யத் தொடங்கினர்:—

"சுவாமீ, வேதங்களுக்கும் எட்டாதவனே! பிரம்மவிஷயமான விவேகத்தினா லுண்டான ஞானமும் சப்தப்ரம்ம விஷயமான ஆகமத்தினா லுண்டானஞானமுமாகிறபரமென்றும் அபரமென்றுஞ் சொல்லப்பட்ட இரண்டு வித்தைகளும் நீயே. ஓ பிரபுவே! உபநிஷத்துக்களிற்கூறப்பட்டவைகளாய் ரூபப்பட்டதும் ரூபப்படாததுமாயிருக்கின்ற இரண்டு பிரமமென்று சொல்லப்பட்ட பிரகிருதிபுருஷர்களும் உன்னுடைய ரூபங்களேயாம். சூக்ஷுமங்களுக்கும் ஆத்துமாவாயிருக்கின்றவனே! சர்வசொரூபியானவனே! எல்லா மறிந்தவனே! இருக்குவேதமும், யசுர்வேதமும், சாமவேதமும், அதர்வணவேதமும், சிக்ஷை, கல்பம, நிருத்தம், சந்தஸ்; சோதிடம் வியாகரணம் என்னப்பட்ட வேதாங்கங்களும், இதிகாச புராணங்களும், மீமாஞ்சை, தருக்கம், தருமசாஸ்திரம என்பவைகளும நீயே. ஓ அதோக்ஷஜனே! ஓ முதல்வருக்கு மதிபதியே! ஜீவாத்தும பரமாத்துமாக்களையும் தூல சூக்ஷும சரீரங்களையும் அவ்யத்தத்தையும் பற்றி விசாரணைசெய்கின்ற யாதொரு வேதாந்த வாக்கியமுண்டோ அதுவும் உன்னைக்காட்டிலும் வேறன்று. கண்முதலியவைகளா லுணரக்கூடாததும், ஒன்றிற்குக் சமானமாகக் காட்டக்கூடாததும், இப்படிப்பட்டதென்று மனதினால் நினைக்கக்கூடாததும், தேவாதி நாமங்களும் சுக்கிலாதி வர்ணங்களும் கைகால்முதலிய அவயங்களு மில்லாததும், கிலேசகருமாதிகளற்றவையுமான முக்தசொரூபம் யாதுண்டோ அதுவும் நீயே. பரமசொரூபமென்பதும் நீயே. எம்பெருமானே! நீ காதில்லாமலே கேட்கின்றாய்.ண்ணில்லாமலே பார்க்கின்றாய். காலில்லாமலே ஓடுகின்றாய் கையில்லாமலே கிரகிக்கின்றாய். ரூபமில்லாமலே இஷ்டமான அநேகரூபங்களை யெடுக்கின்றாய். ஒருவராலும் அறியப்படாமல் எல்லாமறிகிறாய். ஓ பரமாத்துமாவே!

அணுவுக் கணுவாயும் காணக்கூடாத சொரூபமுள்ளவனை உன்னைக் காண்பவனுக்குமிசவும் அஞ்ஞான நிவிர்த்தியுண்டாகின்றது. இவ்விதமான உபாசகனுடைய புத்தியானது உனது மேன்மையானரூபத்தையேயன்றி மற்றொன்றையுங் கிரகிக்கின்றதில்லை நீயேயெல்லாவற்றிற்கும் ஆதாரபூதன். நீயே உலகங்களையெல்லாம் ரக்ஷிக்கிறவன்.

சகல பூதங்களும் உனக்கு உள்ளடங்கி யிருக்கின்றன. உண்டானதும் உண்டாவது மெதுவோ அணுவுக் கணுவாயிருப்பதெதுவோ, பிரகிருதிக்கு மேற்பட்ட புருஷனெவனோ, இவையெல்லாம் நீ யொருவனேயல்லது வேறன்று. எவன் ஒருவனாயிருந்தும் நால்வகைப் பட்டவனாகி உலகத்துக்குத் தேஜஸையும் செல்வத்தையும் அளிக்கினறானோ, அந்த அக்கினிபகவானும் நீயே. எல்லாப்புறங்களிலும் கண்ணுடையவனாய், அளவில்லாதசொரூபமுடையவனுமான நீ, திரிவிக்கிரமாவதாரஞ் செய்து மூவுலகங்களிலும் திருவடியைவைத்தாய். அன்றியும் சுவாமி! அக்கினியானது ஒன்றாயிருந்தும் ரூபமாறாமலே அநேக வஸ்துக்களிலே பற்றி அநேகரூபமாய் விளங்குவதுபோலே நீயெங்கும் வியாபித்தவொரு சொரூபியாயிருந்தும், சகல சொரூபங்களிலேயும் பற்றியவற்றைப் பெருமையோடு வளர்க்கின்றாய். பிரகிருதி சம்பந்தமில்லாததாயும ஒப்பற்றதாயும் ஒன்றேயாயுமுள்ள உனனுடைய மேன்மையான சொரூபம் யாதுண்டோ, ஞானத்தினாலேயே யறியத்தக்க அச்சொரூபத்தை ஞானிகளே காண்கின்றார்கள். ஓபரமாத்துமாவே! முக்காலப் பொருள்களிலும் உன்னைக்காட்டிலும் வேறான தொன்றுமில்லை. காரணகாரிய ரூபங்களாய்ச் சமஷ்டி வியஷ்டி யென்று சொல்லப்பட்ட அவ்யத்தமும் வியக்தமுமான சொரூபமுடையவன் நீயே. அன்றியும் சகல வியூகாதிகளுக்குங் காரணமாய்ச் சமஷ்டியென்று சொல்லப்பட்ட ஸ்ரீவாசுதேவ மூர்த்தியாயும், காரியமாய் வியஷ்ட்டி யென்று சொல்லப்பட்ட சங்கர்ஷண அநிருத்த பிரத்தியும்னமூர்த்தியாயுமிருக்கின்றாய். நீ யெல்லாமறிந்தவன். எல்லாவற்றையும் பொருந்தினவன், எல்லாஞ் செய்யவல்ல சத்திஞானபலாதிசய மேன்மையுடையவன். அன்றியும் நீ வளர்ச்சியும் தேய்வு மில்லாதவன். ஒருவர்க்கு முள்ளடங்காமல் சுவாதீனமாயிருக்கின்றவன். ஆதியந்த சூனியனும் சகலத்தையும் தன் வச

த்தி லுடையவனாயு மிருக்கின்றாய். மேலும் நீ வாட்டம், சோம்
பல், அச்சம், குரோதம், காமம் முதலான துர்க்குணங்களோடு
கூடாமலிருக்கின்றாய் ஓ எம்பெருமானே! நீயாதொரு குற்றமு
மில்லாதவனாயும், உன் கிருபையன்றி யடையக்கூடாதவனாயும்,
யாதோ ராதாரமு மில்லாதவனாயும், நித்தியனாயும், தடையில்
லாத உச்சாகமுடையவனாயு மிருக்கின்றாய். இதுவுமல்லாமல்
சகலத்துக்கும் ஈசுவரனாயும் முக்கிய ஆதாரமாயும் தேஜசுகளுக்
குத் தேஜசாயு மிருக்கின்றாய் பிரகிருதி முதலிய ஆவரணங்
களினாலும் கருமங்களினாலும் மூடப்படாதவனே! வேறுபாய
மில்லாதவராலே பாவிக்கக்கூடியவனே! திரிபாத் விபூதியிலே
எழுந்தருளி யிருப்பவனே! ஸ்ரீ புருஷோத்தமனே! உனக்குத்
தண்டம் சமர்ப்பிக்கின்றேன். ஓ ஸ்ரீயப்பதியே! நீ அநேக வித
மாய்ச் செய்தருளும்அவதாரங்களெல்லாம் தருமத்தைநிலைப்பிக்
கும் பொருட்டுச் சுவேச்சையாலேயுண்டாகின்றவையேயன்றி,
நரகானுபவஞ் செய்பவர்களுக்குப்போலே துக்கானுபவத்திற்
காகவுமல்ல, சொர்க்கத்திலிருப்பவர்களுக்குப்போலே சுகானுபா
வத்திற் காகவுமல்ல, பூமியிலிருப்பவர் களுக்குப்போலே சுகதுக்
கானுபவத்திற் காகவுமல்ல, கருமா கருமங்களா லுண்டான
வைகளு "மல்ல" என்றிப்படி பிரம்மாசெய்த ஸ்தோத்திரத்தை
ஸ்ரீயப்பதி திருவுள்ளம் பற்றி உகப்போடு விசுவரூபங்காட்டிப்
பிதாமகனை நோக்கி, "ஓநான்முகனே! நீ தேவதைகளோடுகூட
என்னிடத்தி லெதைப்பெறக்கருதினையோ அதைச்சொல்லக்
கடவாய், அது கையிற்கிடைத்த தாகவே நினை" என்று அரு
ளிச்செய்தார். அப்போது பிரமதேவன் சுவாமியின் விசுவரூபத்
தைச் சேவித்துத் தேவர்களெல்லாம் பயத்தினால் வணங்கிநிற்க
மறுபடியும் துதிக்கத் தொடங்கினார்.

"ஓ சுவாமி! அநேகம் திருமுடிகளும் அநேகம் திருக்கை
களும் அநேகம் திருவடிகளுமுள்ள பகவானே! உனக்குஅநேக
வாயிரந்தரந் தண்டம் சமர்ப்பிக்கின்றேன். ஓ சூக்ஷ்மங்களுக்கும்
சூக்ஷ்மமானவனே! பெரியவைகளுக் கெல்லாம் பெரியவனே!
கனமுள்ளவைகளுக்கெல்லாம் கனமானவனே! பிரகிருதி புரு
ஷர்களுக்குப் பிரதானமானவனே! அவியக்தத்திற்கு வேறான
வனே! ஓ பகவானே! அடியோங்கள் திறத்தில் நீ திருவுள்ளமிர
ங்கவேண்டும். ஓசுவாமி! இந்தப்பூமி, தன்மேலுண்டானபெரிய

அசுரர்களாலே மஹா பர்வதங்களுடைய பந்தங்களையெல்லாமிழந்து உலகத்திற்கெல்லாம் முக்கிய ஆசிரயமான உன்னைத் தன் பாரம் நீக்கும்பொருட்டுச் சரணமடைகின்றுள். ஓ அளவற்றசத்தியுடையவனே! அடியேனும் இந்தஇந்திரனும் அசுவினீ தேவதைகளும் வருணனும் உருத்திரரும் வசுக்களும் ஆதித்தரும் மருத்துக்களும் அக்கினிகளும் மற்றுமுள்ள தேவர்களும்ஆகிய அடியோங்களெல்லாம் செய்யவேண்டிய தேதுவோ அதை நியமித்தருளவேண்டும். நீயிட்டகட்டளையைப் பரிபாலனஞ்செய்து கொண்டு அடியோங்கள் குற்றமற்றவர்களாய் எப்போதும் உன் கிங்காரகக வர்த்திக்கக் கடவோம்.''

என்றிப்படி சதுர்முகனாலே துதிசெய்து பிரார்த்திக்கப் பட்டவராய் அவ்வெம்பெருமான் தமது திருமேனியினின்றும் வெண்மையுங்கருமையுமான மயிர்கள்போல் காணப்பட்ட தேஜசுகளையெடுத்து, ''ஓ வானவரே! இந்த என் தேஜசுகள் பூமியிலவதரித்துப் பூமிக்குப் பாரத்தினு லுண்டான துன்பததைநீக்கும். இத்தேவர்களும் நமக்கு லீலாசாதனமாகத் தக்க வமிசத்தினாலே பூமியில் பிறந்து முன் பிறந்த துஷ்ட அசுரரோடு யுத்தஞ்செய்யக்கடவர். அப்படி செய்வதினாலே அசுரமிசத்தினுல் பிறந்தவர்களெல்லாம் நாசமடைமார்கள். இப்போது தேவதைகளுக்கு அசாத்தியரான அசுரரெல்லாம் பின்பு பூமியில்வசுதேவருடைய பத்தினி தேவகியென்பவளுடைய எட்டாவது கர்ப்பத்தில் அவதரிக்கும் என்னுடைய தேஜஸின் கடைக்கண் பார்வையினுலேபலஹீனப்பட்டு சூர்ணமாயிருப்பார்களென்றறியும். அப்படி யவதரித்துக் கம்சனைப் பிறந்திருக்கிற காலநேமியைக் சங்கரிக்கும்'' என்றுநியமித்துவிட்டு ஸ்ரீபகவான் அந்தர்த்தானமானுர்.

ஓ மயித்திரேயரே! இவ்வாறு நியமித்து மறைந்துபோன எம்பெருமானுக்கு அநேக மாகத் தண்டம் சமர்ப்பித்து, அமரரெல்லாம் மேருபர்வதத்தில் தங்கள் ஸ்தானம்போய்ச்சேர்ந்து பின்பு எம்பெருமானுடைய நியமனப்படி பூமியில் அவதரித்தார்கள். இப்படியிருக்கப் பூமியைத்தாங்கிக் காக்கின்றசுவாமியானவர் தேவகியின் எட்டாதுவகர்ப்பத்தில் அவதரிக்கப்போகிறுர்என்பதை நாரதமுனிவர் வந்து கம்சனுக்குத் தெரிவித்தார்.

இதைக் கேட்டவுடனே கம்சன் மிகுந்த கோபமடைந்து தேவகியையும் வசுதேவரையும் காவலில் போட்டுவிட்டான்.

இப்படியிருக்கையில் எம்பெருமான் சகலலோகங்களையுமோகிப்பியா நின்ற யோகநித்திரை யென்கிற தமது மாயையை நோக்கி "ஓ மாயையே! நீபாதாளத்தி லிராநின்ற இரணியகசிபுவின் குமாரர் அறுவரையும் முறையே தேவகியின் கருப்பத்திற் சேர். அவ்வறுவரும் சங்கரிக்கப்பட்டவுடனே என்னுடைய அமிசமாயிருக்கின்ற ஆதிசேஷன் தேவகியின் ஏழாங்கர்பத்தில் ஜனிப்பான். வசுதேவனுடைய பத்தினி ரோகிணி யென்பவளொருத்தி நந்தகோபனுடைய கோகுலத்திலே யிருக்கின்றாள். அவளுடைய வயிற்றிலிருக்கும் வாயுரூபமான ஏழுமாதத்துக் கருப்பத்தைக் கலைத்துவிட்டுத் தேவகியின் வயிற்றிலிருக்கும் சேஷாம்சமான ஏழுமாதத்துக் கருப்பத்தைக் கொண்டுபோய் ரோகிணி கருப்பத்திற் சேர்த்துவிடு. அப்போது காவலில் போட்டிருக்கிற பயத்தினாலே தேவகிக்குக் கருப்பம் போய்விட்டதென்று உலகஞ் சொல்லிக்ககாள்ளும். ரோகிணி கருப்பத்திலவதரிக்குமவர் வெள்ளிமலைச் சிகரம்போலே விளங்கிக்கொண்டு கருப்பத்தினின்று மிழுக்கப் பட்டதனால் சக்கர்ஷண னென்னும்பெயரையடைவர். உடனே நான் தேவகியின் வயிற்றிற் பிரவேசிப்பேன். நீயும் உடனே நந்த கோபனுடைய பத்தினியான யசோதையின் வயிற்றில் பிரவேசிக்கவேண்டும். கேளாய்பெண்ணே! மாரிகாலத்தில் ஆவணிமாதத்தில் கிருஷ்ணபக்ஷ அஷ்டமியில் இரவில் நான் அவதரிப்பேன். நீயும் அவ்விரவிலேயே நவமியில் ஜனிப்பாய். அப்போது வசுதேவன் என் சத்தியினாலே தூண்டப்பட்ட புத்தியுடையவனாய் என்னை யசோதையின் படுக்கையிலும் உன்னைத் தேவகியின் படுக்கையிலுங் கொண்டுபோய் விட்டுவிடுவான். உடனே கஞ்சன் வந்து உன்னைப் பிடித்துப் பாறுங்கல்லின்மேல் போட்டு வெட்ட எத்தனிப்பான். நீயோ வானத்திலே எழும்பி நிலை பெறுவாய். அத்தருணத்தில் ஆயிரங் கண்ணுள்ளவனான தேவேந்திரன் என்னிடத்திலிருக்கும் பெருமையினால் உனக்குத் தலைவணங்கிப் பிரணமஞ்செய்து உன்னை உடன்பிறந்தவளாக வைத்துக்கொள்வான். நீயும் சும்பநிசும்பாதியரான அநேகஅசுரரைச் சங்கரித்து, மிகப்பெருமையுற்றவளாய் விந்தியம் ஜாலந்தரம் முதலானயோகபீடங்களென்

கிற ஆலயங்களிலே ஆவிர்ப்பவித்து, அந்த ஸ்தானங்களாலே பூமியையெல்லாம்விளங்கச்செய்வாய். பூதி, சன்னதி, க்ஷாந்தி, காந்தி [தியௌ] என்னப்பட்டவானம், பூமி, திருதி, இலஜ்ஜை. புஷ்டி உஷை என்பவைகள் முதலானஸ்திரீயம்சமானவைகளெல்லாம் உன்னுடைய ஐசுவரியமாக விருக்கும் விபவங்களாகும். எவர்கள் உன்னை ஆரியையென்றும், துர்க்கையென்றும். வேதகர்ப்பையென்றும், அம்பிகையென்றும், பத்திரையென்றும், பத்திரகாளியென்றும், க்ஷேமதையென்றும், பாக்கியதையென்றும் நாமங்களைச்சொல்லி காலையிலும் பகற்குப் பின்னும் மிகவணக்கத்தோடு துதிக்கின்றார்களோ, அவர்களுடைய பிரார்த்தனைகளெல்லாம் எனது அனுக்கிரகத்தினாலே தப்பாமல் கைக்கூடிவரும், மேலும் சூத்திராதிகளான எவர்கள் மதுமாமிசாதிகளினாலும், இன்னும் பலவித உணவுகளினாலும் உன்னை யாராதிக்கிறார்களோ, அவர்களுக்கெல்லாம் இஷ்டமான வரங்களைக் கொடுத்துவருவாய்.

தெ ஸவெ பூ ஸவஉ ஊ ஸ உ! உங்வூஸாதா உஸம்ஶயஃ।
சுஸநிஹா ஸவிஷ்யஸி மதூ தெவி! யயொகிதஃ॥

இப்போது நான்சொன்ன காரியங்களெல்லாம் என்னனுக்கிரகத்தினாலே அவசியமாய் அப்படியே முடியுமாதலால் நீ சந்தேகப்படாமற்போய் நடத்து" என்று நியமித்தருளினார்.

முதல் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இரண்டாம் அத்தியாயம்

தேவகியைத் தேவர் துதித்தது

யயொக்தம் ஸா ஜகதாத்ரா தெவதெவெந தெவகீ।
ஷட்கர்ஃ ஸம்ஹவிந்யாஸம் சக்ரே சாந்யஸ்ய கர்ஷணம்॥

இப்படியாக எம்பெருமானாலே நியமிக்கப்பட்ட யோகநித்திரை அசுராம்சமான ஆறு கருப்பங்களையும் தேவகியின் உதரத்தில் சேர்த்து, ஏழாங்கருப்பத்தையும் இழுத்துக்கொண்டு போய் ரோகிணியினுதரத்திற் சேர்த்துவிட்டாள். வசுதேவரும்

முன் தான் கம்சனுக்கு வாக்குத்தத்தஞ் செய்தபடி அந்த ஆறு சிசுக்களையுங் கொடுக்க, அவன் அவற்றைவாங்கி வெட்டிப்போட்டான். ஏழாங் கருப்பம் ரோகிணிவயிற்றில் சேர்ந்தவுடனே சகலலோக ரக்ஷணார்த்தமாய் ஸ்ரீ ஹரிபகவான் தேவகியின்கருப்பத்திலெழுந்தருளினார். யோகநித்திரையும் சுவாமி நியமனப்படி யசோதையின் கருப்பத்திற் பிரவேசித்து அவதரித்த தினத்திலேயேபிறந்தாள். ஸ்ரீவிஷ்ணுவின் அம்சம் பூலோகத்திற்சேர்ந்தவுடனே சூரியாதி கிரகங்கள் ஆகாயத்தில் விளக்கமாய்ச்சஞ்சரித்தன. வசந்தாதிருதுக்களும் நன்றாய் விளங்கின. மிகுந்த தேஜசினாலே சூழப்பட்டிருந்த அந்தத்தேவகியைக் கண்களால் காண யாவருஞ் சக்தியற்றிருந்தார்கள். மேலும் பார்க்கின்றவர்களுடைய மனமெல்லாம் உடைந்துபோயின. ஸ்ரீபகவானைத் தரிசித்து மேலான தேஜசோடு விளங்கிக்கொண்டிருந்த தேவகியைத் தேவதைகள் அங்கிருந்த புருஷர்களாலும் ஸ்திரீகளாலுங் காணப்படாதவர்களாய்த் துதித்தார்கள்.

எங்ஙனமெனில். "ஓ தேவகிதாயே! நீ பூர்வத்தில் மகத்தத்துவத்தைத்கருப்பத்திற்கொண்டிருந்த சூக்ஷ்மப்பிரகிருதியா யிருக்கின்றாய் பின்பு சகலவேதங்களையுங்கருப்பத்திலுடைத்தான பிரணவரூபமான லோகநாதனுடைய ஸ்ரீசூக்தியாயிருக்கின்றாய். மேலும் சிருஷ்டிக்கப்படுஞ்சொரூபங்களைகருப்பத்திலுடைய சிருஷ்டியாயும், எல்லவாற்றிற்குங்காரணமாய்யக்கியங்களை கருப்பத்தில்வைத்துகொண்ருக்கிறவேதமாயும், பலனை கருப்பத்தில் கொண்டிருக்கிற பூசையாயும், அக்கினியைக் கருப்பத்திலுடைத்தான அரணியாயும், தேவதைகளைக் கருப்பத்தில் தரித்த அதிதியாயும், அசுரரைக் கருப்பத்தில் தரித்த திதியாயும் பகலைக் கருப்பத்திலுடைய பின்மாலையாயும், ஞானத்தை யுள்ளே கொண்டிருக்கின்ற பெரியோர்களின் பணிவிடையாயும், நியாயத்தை யுட்கொண்ட நீதி சாஸ்திரமாயும், வணக்கத்தை யுள்ளே தரித்த லஜ்ஜையாயும், ஆசைப்படத்தக்கபொருளை யுட்கொண்டிருக்கிற ஆசையாயும், சந்தோஷத்தை யுள்வைத்திருக்கிற திருப்தியாயும், அறிவையுட்கொண்டிருக்கிற புத்தியாயும், சஞ்சலமின்மையை யுள்ளே வகித்திருக்கிற புத்தி நிலைமையாயும், கிரக நக்ஷத்திராதிகளை யுள்ளே பொதிந்து கொண்டிருக்கிற ஆகாசமாயும் இருக்கின்றாய். அம்மா! இவ்விபூதிகளும் மற்

றுமுள்ள அநேகவாயிரம் விபூதிகளும், கடல்கள் மலைகள் ஆறு கள் தீவுகள் காடுகள் பட்டணங்கள் கிராமங்கள் முதலானவை களோடு கூடின பூமியும் இவையெல்லாம் இப்போ துன்வயிற்றி லிருக்கின்றன. அன்றியும் சகல அக்கினிகளும் ஜலங்களும் காற் றுகளும் நக்ஷத்ரங்களும் யக்ஷர்களும் ராக்ஷசரும் பிதுர்க்களும் குஹ்யகரும் கிரக நக்ஷத்திராதி விமானங்களினாலே சித்திரப் பட்டு விளங்குகின்றதாய் எல்லாவற்றிற்கும் இடங்கொடுத்துக் கொண் டிருக்கிற வானமும் பூலோக புவர்லோகாதி யேழுலோ கங்களும், இவற்றை யெல்லாங் கொண்டிருக்கிற பிரமாண்ட மும், இவற்றினுள்ளே யிருக்கிற தேவ தைத்திய கந்தர்வ சா ரண உரக யக்ஷராக்ஷச பிரேத மனுஷ்ய பசு பக்ஷி முதலான சகலவித ஜீவன்களும், எல்லாம் உனவயற்றி லிருக்கின்றன.

எப்படியெனில் முன்னுரைக்கப்பட்டவைகளை யெல்லாம் உதரத்தில் பொதிந்துகொண்டு எங்கும் வியாபித்தவனாய், யாவு மாகப் பாவிக்கப்பட்டவனாய், பிரமாணங்களாலே பரிச்சேதி க்க வொண்ணாத நாமகர்மாதிகளுள்ளவனாய், ரூபகர்மாதி பிர மாணங்களினாலே பரிச்சேதப்படுத்தக் கூடாதவனாய், ஆத லாலே அநந்தனென்னுந் திருநாமமுள்ளவனா யெழுந்தருளி யிருக்கிற ஸ்ரீவிஷ்ணுபகவான் உன்கருப்பத்திலன்றோ எழுந் தருளியிருக்கின்றான் ஆகையால் எல்லாம் உனக்குள்ளேயே யிருக்கின்றன. மேலும் நீ சுவாகை, சுவதை, வித்தை சுதை இவைகளாகவும் சொல்லத்தக்கவளாயிருக்கின்றாய். நீ ஆகா சத்திலிருந்த அதிதியென்கிற சோதியல்லவா? சகலலோக ரக்ஷ ணத்திற்காகப் பூமியில் அவதரித்தாய்?

ப்ரஸீத தேவி! ஸர்வஸ்ய ஜகதஸ்த்வம் ஶுபே! குரு।
ப்ரீத்யா தம் தாரயேஶாநம் த்ருதம் யேநாகிலம் ஜகத்॥

அம்மா! நீ அடியேங்களிடத்தி லனுக்கிரகமுடையவளாய் உலகத்துக்கு நன்மை செய்தருளவேண்டும். மேலும் சகலலோ கங்களையும் தரித்திருக்கின்ற எம்பெருமானை நீ மிகவுகப்போடு தரிக்கவேண்டும்.

இரண்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

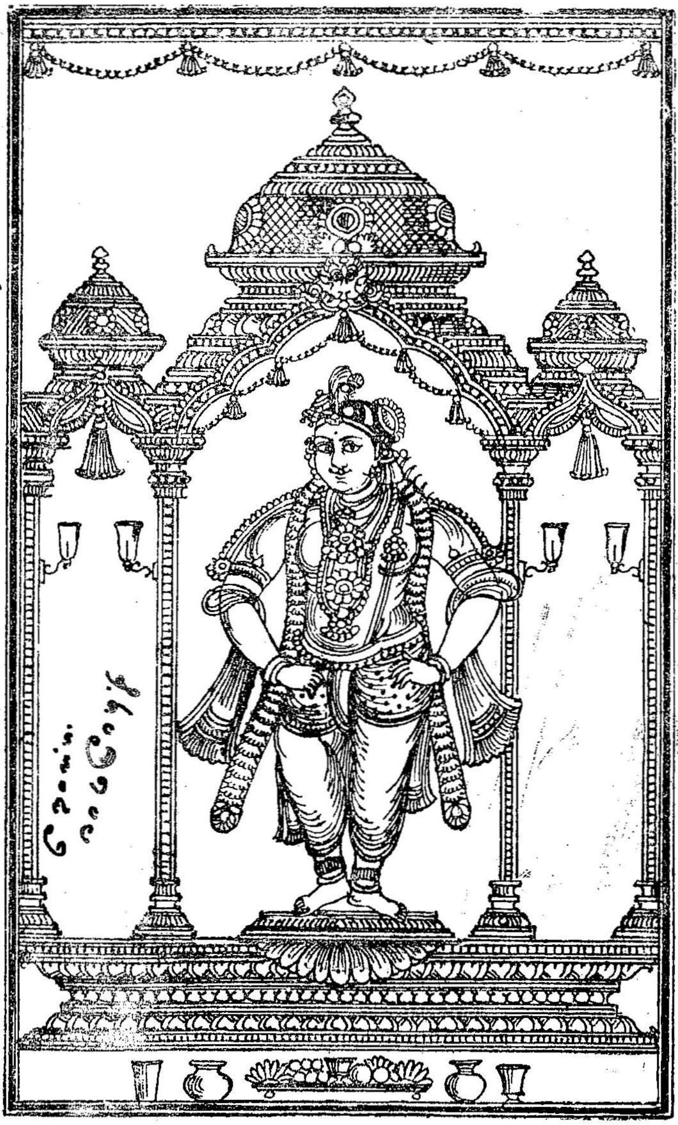

மூன்றாம் அத்தியாயம்

கண்ணன் திருவவதாரம்

𑌏𑌵𑌂 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌤𑍂𑌯𑌮𑌾𑌨𑌾 𑌸𑌾 𑌦𑍇𑌵𑍈𑌰𑍍𑌦𑍇𑌵 𑌮𑌧𑌾𑌰𑌯𑌤𑍍||
𑌗𑌰𑍍𑌭𑍇𑌣 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑌰𑍀𑌕𑌾𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌜𑌗𑌤 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌕𑌾𑌰𑌣𑌮𑍍||

இப்படி வானவராலே துதிசெய்யப்பட்டுத் தேவகியானவள் தாமரைக்கண்ணனான எம்பெருமானை உலகரக்ஷணைக்காகத் தனது கருப்பத்திற் றரித்திருந்தாள். பின்பு முன் சங்கல்பித்த விதமாக ஆவணிமாதத்தில் அமரபக்ஷத்தில் அஷ்டமி கூடின ரோகிணியில் இரவில் உலகங்களாகிய தாமரைகளெல்லாம் மலரும்பொருட்டுத் தேவகியாகிய கிழக்குச்சந்தியில் ஸ்ரீமந்நாராயணனாகிய சூரியன் உதித்தருளினான். அந்த சுவாமியவதரித்தருளிய தினமானது சகலதிசைகளும் நிர்மலமாகப்பெற்றதாய்ச் சந்திரனுடைய நிலாப்போலே யாவர்க்கும் சந்தோஷகரமா யிருந்தது. சுவாமி யவதரித்தவளவில் சத்புருஷரெல்லாம் மிகுந்த சந்தோஷத்தையும் உக்கிரமான காற்றுகளெல்லாந் தணிவையும் நதிகளெல்லாந்தெளிவையுமடைந்திருந்தன. எம்பெருமான் அவதரித்ததற்காகச் சமுத்திரங்கள் தங்களுடைய கோஷத்தினாலே மனோகரமான வாத்தியத்தொனியைச் செய்தன. கந்திருவராஜர் பாடினார்கள். அரம்பையரெல்லாமாடினார்கள். தேவரெல்லா மாகாயத்தினின்று பூமியில் பூமழை பொழிந்தார்கள். அக்கினிகளெல்லாஞ் சாந்தங்களாகிச் ஜொலித்தன. சகலலோகாதாரனான ஸ்ரீஜனார்த்தனன் அவதரித்தருளின நள்ளிரவிலே மேகங்களெல்லாம் புஷ்பவர்ஷம் வர்ஷித்துக்கொண்டு மெல்லெனக்கர்ச்சித்திருந்தன. இப்படியே உலக ஹிதார்த்தமாய்க் கருநெய்தல் பூப்போன்ற திருமேனியும் நான்குதிருத்தோளும் ஸ்ரீவத்சமென்னு மறுப்பொருந்திய திருமார்புமாயவதரித்த ஸ்ரீயப்பதியை வசுதேவர் சேவித்து மிகவும் பிரசன்னமான வாக்கி

யங்களாலே துதித்துப் பின்பு கஞ்சனிடத் தச்சத்தினாலே சுவாமி சன்னிதியில் விண்ணப்பஞ் செய்த தாவது:— *

"சுவாமீ! தேவதேவர்களுக்கும் அதிபதியே! அடியேனுடைய பாக்கியவசத்தினா லவதரித்தருளினீர். ஆனாலும் திருவாழிதிருச்சங்கு முதலான திவ்விய லக்ஷணங்களோடுகூடின இந்தத் திவ்வியரூபத்தை அடியேனிடத்தி லனுக்கிரகத்தினாலே உபசம்ஹரிக்கவேண்டும். ஏனென்றால், தேவரீர் இந்தமாளிகையில் இப்படி யவதரித்ததை யறிந்தால் கம்ஸன் உடனே வந்து அடியேங்களைக் கொல்லுவான். ஆதலால் இந்தஸ்வரூபத்தை மறைத்துப்போடவேண்டும்." என்று வசுதேவர் விண்ணப்பஞ் செய்தவுடனே தேவகியும் பிரார்த்திக்கின்றாள். மூடிவில்லாத சொரூபத்தையுடையராய்ச் சகலலோகங்களையும் ரூபமாய்க் கொண்டவராய்க் கருப்பத்திலிருக்கையிலும் சகலலோகங்களையும் திருமேனியாலே தாங்கிக்கொண்டிருக்கிறவராய்த் தமது மாயையென்கிற ஆச்சரியத்தினாலே பாலகனா யவதரித்தருளின தேவாதிதேவனான சுவாமி அடியேனிடத்தில் அனுக்கிரகஞ் செய்யவேண்டும். எம்பெருமானே! அசுரனாலே பிறந்த அந்தக் கம்சன் தேவரீர் திருவவதாரத்தையறியாதிருக்கும்படி நான்கு திருத்தோள் முதலான லக்ஷணங்களுள்ள இந்தச்சொரூபத்தை யுபசம்ஹரிக்கவேண்டும்" என்று தேவகியும் பிரார்த்தித்ததைத் திருவுள்ளம்பற்றி, ஸ்ரீபகவான் அவளைப்பார்த்து "நீ பூர்வத்தில் புத்திரன் வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்துத் துதித்தையே அதற்குப் பயனாக நான் உன் வயற்றிற்பிறந்து காட்டினேன்" என்று அருளிச்செய்து அந்த ஸ்வரூபத்தைவிட்டுச் சாதாரண பாலகரூபியாகி எழுந்தருளி யிருந்தார்.

வசுதேவர் உடனே அந்தக் குழந்தையை யெடுத்துக்கொண்டு வெளியில் வந்தார். காவலாட்களெல்லாம் யோகநித்திரை

---

* இங்கு கிருஷ்ணனுடைய அவதாரம் விபரமாய்ச் சொல்லவில்லை. ஸ்ரீ ஹரிவமிசத்தின் உ-வது விஷ்ணுபருவத்தில் தேவகி உறங்குங்கால் பிரஸவித்ததுபோல் கனவுகண்டு, உடனே விழித்துப்பார்க்க பக்கத்திலுள்ள தாமரையிலையின்மீது நான்கு கைகளுடனும் பஞ்சாயுத கிரீடாதிகளுடனும் ஓர் குழந்தை கிடக்கப்பார்த்தாள். மற்றப்படி ஸாமானிய சிலஜனனம்போல் யாதொன்றும் காணப்படவில்லை. தனது உதரமும் வடிந்திருந்தது. என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது.

யினால் மதிமயங்கிச் சும்மா இருந்தார்கள். அப்படி அப்படியே அந்த மதுராபட்டணத்து வாசற்காப்பாரும் மயங்கி யிருந்தார்கள். வசுதேவர் குழந்தையை யெடுத்துக்கொண்டு போகையில் உண்டாயிருந்த மழையைத் திருவனந் தாழ்வான் தந்திருமுடிகளாலே தடுத்துக்கொண்டே கூட எழுந்தருளினார். அப்போது சுழித்து ஓடாநின்ற ஆழமான தண்ணீருள்ள யமுநாநதியும் சுவாமியை எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு போகிற வசுதேவருக்கு முழங்காலளவா யிருந்தது. அவ்யமுனைக்கரையிலேகம்சனுக்கு கப்பம் செலுத்துவதற்காக வந்திருந்த நந்தகோபர் முதலானோரை வசுதேவர் கண்டார். அக்காலத்தில் நந்தகோபருடையபத்தினியானயசோதையும்யோகநித்திரையின்அம்சமான ஒருகன்னிகையைப்பெற்றும், அவ்யோக நித்திரையினால் மயக்கமுற்றுப்பிறந்ததின்ன தென்றறியாமல்இருந்தாள். அங்கிருந்தவர்களும் அப்படியே மயங்கியிருந்தார்கள். ஆனதுபற்றி வசுதேவர் தடையின்றி அங்குசென்று இப்பாலகனை யசோதையின் படுக்கையில் விட்டு, அக்கன்னிகையை யெடுத்துக்கொண்டு தம்மிடம்வந்து சேர்ந்தார். பின்பு யசோதையானவள் மாயாமோகந்தெளிந்து, குவளைப்பூவிதழ்போல் விளங்காநின்ற குழந்தையைப் பார்த்துத் தனக்கு மகன் பிறந்தானென்று மிக மகிழ்ந்தாள். மதுரையில் வசுதேவர் அப்பெண் குழந்தையைத் தேவகியின் படுக்கையில் விட்டவுடனே, அது கூவா கூவாவென்று கத்தக்கேட்டுக் காவலாட்களெல்லாம் ஓடிப்போய் தேவகிக்குப் பிள்ளை பிறந்ததென்று கஞ்சனுக்கு அறிவித்தார்கள். உடனே கஞ்சனும் பரபரப்பா யோடிவரவே "இது பெண்குழந்தை யாயிற்றே, அதனாலுனக்கென்ன தீங்குவரும்? ஒன்றும் வராது, விட்டுவிடு, கொல்லாதே" என்று தொனிதழதழக்கத் தேவகி வேண்டிக் கொள்வதையும் லக்ஷியஞ் செய்யாமல், அப்பெண்குழந்தையைத்தூக்கிப் பாறங்கல்லின்மேற்போட்டு வெட்ட யத்தனித்தான். அப்பெண்ணோ கல்லின்மேற்போட்டவுடனே எழும்பி வானத்திற்போய் ஆயுதங்களோடுகூடின எட்டுக்கைகளுள்ள ஒரு மகாரூபத்தோடு நின்று, வெகு கோபத்தோடு பேரிரைச்சலிட்டுச் சிரித்துக் கம்சனைநோக்கி, "அடா மூடா! என்னைக் கல்லின்மேலெறிந்து கொல்வதனால் பயனென்ன? உன்னைக் கொல்லுகிறவன் பிறந்திருக்கின்றான்; அவன் யா

றென்று கேட்கிறையோ? அவன் சகலதேவதைகளுக்கும் சகல பாக்கியம்போ லிருக்கின்ற மேன்மை யுடையவன் ; அவன்தன் பூர்வஜன்மத்திலும் உனக்குச்சத்துரு; இதை நீநன்ருயறிந்து உனக்கு இதமெதுவோ அதைச்செய்துகொள்''

ஐத்யுக்த்வா ப்ரயயௌ தேவீ திவ்யஸ்ரக்கந்தபூஷிதா।
பஶ்யதோ போஜராஜஸ்ய ஸ்துதா ஸித்தை விஹாயஸா॥

என்றுசொல்லிவிட்டு சித்தர்முதலான தேவகணங்களால் திவ்வியமாலை சந்தன முதலியவைகளால் பூசித்துத் துதிக்கப் பட்டுக் கம்ஸன் கண்ணுக்கெதிரிலேயே ஆகாசமார்க்கமாய்ப் போய்விட்டாள்.

மூன்றும் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

நாலாம் அத்தியாயம்

கம்சன் அசுராருக்கு உரைத்தது

கம்ஸ ஸ்தோத்விக்நமநா: ப்ராஹ ஸர்வாந் மஹாஸுராந்।
ப்ரலம்ப கேஶி ப்ரமுகாந் ஆஹூயாஸுரபுங்கவாந்॥

பின்பு கம்சன் மனதில் திகில் பிடித்தவனாய்ப் பிரலம்பன் கேசிமுதலான மகா அசுரரை அழைத்து பெருமையான புஜங் களையுடைய ஓ பிரலம்பனே! ஓ கேசி! ஓதேனுகனே! ஓ பூத னாய்:, ஓ அரிஷ்டன் முதலானவர்களே! நீங்கள் யாவரும் என் பேச்சைக் கேளுங்கள்; துராத்துமக்களான அமரர் என்னைக் ககாவ்லும்படியான எத்தனஞ் செய்தார்களல்லவா? ஆனாலும் என்பராக்கிர மாக்கினியில் வெந்திருக்கிற அவர்களை மகாவீர னை நான் லக்ஷியஞ் செய்கிறேனில்லை; ஏனெனில். அற்பவீரத் துவமுள்ள இந்திரனால் என்னகும்? தவசியாய்த் திரிகிற சிவ னாலேதான் என்ன? சோர்வான சமயம் பார்த்து அசுரரைக் கொல்லுகிற குதன விஷ்ணுதான் என்னசெய்யமாட்டுவான்? இவர்களே இப்படியானல் இவர்களிற் குறைந்த பலமுடையவ ரான ஆதித்தர் வசுக்கவ அக்கினிகள்முதலானவர்கள்ால்என்ன

சாதிக்கப்படும்? அல்லது அவர்கள் யாவருமொன்றாய்த்திரண்டு வந்தாலும் என் விஷயத்தில் என்ன செய்யமாட்டுவார்கள்; ஒன்றுஞ் செய்யமாட்டார்கள் என்று நம்புங்கள்; இதற்கொரு திருஷ்டாந்தம்பாருங்கள்; முன்னொருகால் தேவதைகளோடு நான் யுத்தஞ்செய்கையில் அவர்களுக்குத் தலைவனான இந்திரன் நான் எய்த அம்புகளில் ஒன்றையாகிலு மார்பினாலேதாங்காமல் முதுகினாலேயே தாங்கிக்கொண்டு ஓடியொளித்ததையறியீர்களோ? அன்றியும் என்னிராச்சியத்தில் இந்திரன்மழையை நிறுத்தின போது நான் பாணங்களினாலே மேகங்களைப்பிளந்து வேண்டிய மட்டும்மழைபெய்வித்துக்கொண்டேனே, அதுதான் உங்களுக்குத் தெரியாதா? இதிருக்கட்டும்; இவ்வுலகத்திலே என்மாமனாரான ஜராசந்தமகாராஜா தவிர மற்றெந்தராஜாக்கள்தாம்என் புஜபலத்துக்கு அஞ்சிஎனக்குவணங்காமலிருக்கிறார்கள்?' ஆகையால் எனக்குத் தேவர்களிலொரு அலக்ஷிய முண்டாகிறதுமன்றி, அவர்களுடைய எத்தனத்தை நினைக்கும்போது நகைப்பேயுண்டாகின்றது. ஆனாலும் அந்தத் துஷ்டர்களைக்குறித்து அவர்களிலும் அதிகமாய் நாம் ஜாக்கிரதையோடு எத்தனஞ் செய்யவேண்டும், ஆகையால் அந்தத்துராத்துமாக்களுக்குஅபகாரமாகநாம்செய்யவேண்டுங் காரியம் என்னவென்றால் இந்தப் பூமியில் விசேஷதானசீலராயும்யாகசீலராயுமிருக்கிறவர்கள் எவருண்டோ அவரைவதைசெய்ய முக்கியமாய் எத்தனஞ் செய்யவேண்டும். அப்படிச்செய்தால் விருத்தி யில்லமையினாலேதேவர்கள் தாமே அழிந்துபோவார்கள். ஓ அசுரசிரேஷ்டர்களே! இன்னுமொன்று சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள். தேவகி வயிற்றில்பிறந்த பெண் ‘உனக்குமிருத்துவா யிருக்கிறவன் முன்னமே பிறந்திருக்கிறான் என்று சொல்லிற்றன்றோ, ஆதலால் இந்தப் பூமியிலே பிறந்திருக்கிற பாலகர் விஷயத்திலும் எத்தனஞ் செய்யவேண்டும். எப்படியென்றால், எந்தப்பாலகனிடத்திலே விசேஷமானபலம்சாமார்த்தியம் முதலானவை காணப்படுமோ அந்தப் பாலகனைத்தேடி யெப்படியாகிலும் கொன்றுபோடவேண்டும், என்றிப்படிஅசுரருக்குக்கட்டளையிட்டுக் கம்சனானவன் வீட்டிற் சென்று, தேவகியையும் வசுதேவரையும் காவலினின்றும் விடுவித்து, அவர்களை நோக்கி "உங்களுடைய குழந்தைகளை யெல்லாம் நான்வீணாய்க்கொன்றேன். கடைசியில்எனக்கு மிருத்துயுவாக வேறொருவன் எப்படியோ பிறந்துவிட்டான். நீங்கள்சிசுக்

கள்போய்விட்டதேயென்று விசனப்படவேண்டாம். அவைகளு க்கு அப்படியாகவேண்டிய விதியிருந்ததனாலே அவசியம் அப் படியே முடிந்தது.

இத்யாஶ்வாஸ்ய விமுக்த்வா ச கம்ஸஸ்தௌ வஸுதேவகௌ।
அந்தர்க்ருஹம் த்விஜஶ்ரேஷ்ட ப்ரவிவேஶ தத꞉ ஸ்வகம்॥

மேலும் உங்களுடைய பாப பலனாகவும் அந்தக் குழந்தை கள் கொல்லப்பட்டன, என்று சமாதானவார்த்தைகளைப்பேசி அவர்களுக்கு விடைகொடுத்து தன்மனதில் அச்சத்தோடு கூடத் தன் மாளிகைக்குச் சென்றான்.

நாலாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஐந்தாம் அத்தியாயம்

பூதனையின் வதம்

விமுக்தோ வஸுதேவோऽபி நந்தஸ்ய ஶகடம் கத꞉।
ப்ரஹ்ருஷ்டம் த்ருஷ்டவாந் நந்தம் புத்ரோ ஜாதோ மமேதி வை॥

இவ்வாறு கம்சனால் காவலினின்றும் விடப்பட்ட வசுதேவர் நந்தகோபருடைய வண்டிவிட்டிருக்கு மிடத்திற்குப்போய்த் தனக்குப் பிள்ளைபிறந்ததென்று மிகுந்த சந்தோஷமடைந்திரு க்கிற நந்தரைக்கண்டு வெகுஅன்போடு "பகவத்சங்கல்பத்தால் உமக்குப் புத்திரசந்தான முண்டாயிற்றே, மகாபாக்கியம்மகா பாக்கியம்" என்று சொல்லிமேலும் சொல்லுகிறார்; "ஓ என் சிநேகிதரான நந்தகோபரே! உமக்கு இந்தவார்த்திகத்தில் ஒரு ஆண்பிள்ளை பிறந்தது. இது வெகுபேர்களுடைய கண்படும் படியானது. நீங்கள் அரசனுக்குச் செலுத்தவேண்டிய கப்ப மெல்லாஞ் செலுத்திவிட்டீர்களே, இனி நீங்கள் இங்கிருப்பது நன்றன்று, ஏனெனில் பொருளுள்ளவர்கள் துஷ்டராஜாக்களு டைய சமீபத்தில் விசேஷமா யிருப்பது அபாயத்திற்கு ஏது வாம். ஆகையால் வந்தகாரியங்கள் நிறைவேறின. நீங்கள் இனி யிங்கே நிற்காமல் துரிதமாய்க் கோகுலம்போய் சேருங்கள்.

எனக்கு ரோகிணியின் வயிற்றிற் பிறந்த குழந்தையொன்று அங்கே இருக்கிறதன்றோ. அதை நீர் உம்முடைய பிள்ளையைப் போலே பாதுகாத்து வரவேண்டும்” என்று வசுதேவர்சொல்லி விட்டுப் போனவுடனே, நந்தகோபர் முதலானவர்களும் வண்டிகளின்மேல் சாமக்கிரிகளைப் போட்டுக்கொண்டு கோகுலம்போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

இதற்குள்ளே பூதனையென்னும் ராக்ஷஸி நல்ல பெண்ணுருவத்தோடு, இரவிலே அங்கங்கே சிறுகுழந்தைகளுக்கு முலை கொடுத்துக்கொண்டே கோகுலத்திலும்வந்து தூங்கிக்கொண்டிருந்த யசோதையின் குழந்தையையும் எடுத்து முலைகொடுத்தாள். அவள் எந்தெந்தக் குழந்தைகளுக்கு முலை கொடுக்கிறாளோ அந்தந்தக்குழந்தைகள் உடனே ரத்தமாமிசமெல்லாஞ் சுண்டிப்போய்மரணமடையும். இந்தப்பகவானான குழந்தையோ அவ்வராக்ஷியின் முலைகளைக் கைகளாலே இறுகப்பிடித்து அவளுயிரோடு உறிஞ்சிற்று. உறிஞ்சவே அவள்தன்னியல்பான குரலோடு பேரிரைச்சலிட்டுக் கதறி நரம்புகளின் கட்டுகளெல்லாம் நீங்கிப் பயங்கரமான ரூபத்தோடு தரையில் விழுந்துஇறந்தாள். அவ்விரைச்சலைக்கேட்டு, இடைச்சேரியி லிருந்தவர்களெல்லாம் நடுங்கித்திகைத்து எழுந்துவந்து, அப்பேயின் மடியில்குழந்தையிருப்பதையும் அவள் செத்துக்கிடப்பதையும் கண்டார்கள். யசோதையும் பரபரப்போடு ஓடிவந்து அக்குழந்தையையெடுத்துப் பசுவின் வாலைச்சுற்றி அப்பேயினாலுண்டான பாலதோஷத்தைப் போக்கினாள். உடனேநந்தகோபரும்வந்து அக்குழந்தையையெடுத்துக்கொண்டு கோமயசூர்ணத்தை அதன் சிரத்தில் காப்பாகவைத்து “எவனுடைய நாபீகமலத்தினின்றும் உலகமெல்லா முண்டாயிற்றோ அப்படிப்பட்ட சகலோற்பத்திகாரணபூதனான ஸ்ரீஹரிபகவான் உன்னை ரக்ஷிக்கக்கடவன்; எவனது கோட்டின் நுனியாலே தாங்கப்பட்டு இப்பூமியானது சகலப்பிரபஞ்சத்தையும் தரிக்கின்றதோ அந்த மகா வராகரூபமுள்ள ஸ்ரீகேசவன் உன்னைரக்ஷிக்கக்கடவன்; நகங்களி னுனிகளாலே சத்துருவின் மார்பைப்பிளந்த வைபவமுள்ள ஸ்ரீ நரசிம்ம ரூபியான ஜனார்த்தனன் எங்கும் உன்னைக் காக்கக்கடவன்; முன் வாமனனாயிருந்து பின்பு ஒருக்ஷணத்திலே மூவடிகளினாலே முறையே மூன்று லோகங்களையு மாக்கிரமித்தவனாய் அநே

திவ்வியாயுதங்கள் திருக்கைகளிலே விளங்கப் பெற்றவனுயுமுள்ள பகவான் எப்போதும் உன்னைப் பாதுகாக்கக்கடவன்; உன்சிரத்தைக் கோவிந்தன்காக்க, உன் கண்டத்தைக் கேசவன்காக்க, குறியுள்படவயிற்றினிடத்தையெல்லாம் ஸ்ரீவிஷ்ணுவும் முழந்தாள் அடிகள் இவற்றைச் ஜனார்த்தனனும் காக்கவேண்டும்; முகத்தையும் கைகளையும் அவற்றின் கீழ்ப்புறங்களையும் மனத்தையும் மற்றுமுள்ள பொறிகளெல்லாவற்றையும் தடுக்கக் கூடாத ஆட்சியுடைய ஸ்ரீமந்நாராயணன் ரக்ஷிக்கவேண்டும்; உனக்குப் பகையாளிகளாயுள்ள பிரேத கூசுமாண்ட ராக்ஷசாதிகள் சங்குசக்கரம் கதைமுதலான திவ்வியாயுதங்களைத் திருக்கைகளிலேந்திய எம்பெருமானுடைய திருச்சங்கின்ஓசையினுலே அதஞ் செய்யப்பட்டு நாசமாகக்கடவர்; ஸ்ரீ வைகுண்டன் திசைகளிலே உன்னைப் பாதுகாக்கவேண்டும், மூலைகளில் மதுசூதனன் காக்கவேண்டும்; வானத்தில் இருடீகேசன்ரக்ஷிக்கவேண்டும்; பூமியிலே தரணிதரன் பாலிக்கவேண்டும்" என்று இப்படி நந்தகோபர் சாந்திகருமங்களைச்செய்து பின்பு அக்குழந்தையைச் சகட்டின் கீழ்ப்புறத்திலே தொட்டிலில் வளர்த்தினர்.

ஏவம் க்ருதஸ்வஸ்த்யயநோ நந்தகோபேந பாலக:।
ஶாயித: ஶகடஸ்யாதோ பாலபர்யங்கிகாதலே॥

அங்கு விழுந்திருந்த அப்பேய்ச்சியின் உடலைக்கண்டு வந்த இடையரெல்லாம் பயத்தையும் ஆச்சரியத்தையு மடைந்தார்கள்.

ஐந்தாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று

ஆறும் அத்தியாயம்

சகடயமளார்ச்சுன பங்கம்

கதாசிச் சகடஸ்யாத: ஶயாநோ மதுஸூதந:।
சிக்ஷேப சரணாவூர்த்வம் ஸ்தந்யார்த்தீ ப்ரருரோத ஹ॥

முன்னுரைத்தபடி சகட்டின்கீழ்ப் பள்ளிகொண்டிருந்த ஸ்ரீமதுசூதனன், ஒருகால் அச்சகட்டில் அசுரனொருவன்வந்து

ஆவேசித்த தறிந்து முலைப்பாலுக்கு அழுகிற பாவனையிலே தன் சிறிய திருவடிகளை மேலே தூக்கியருளினான். அத்திருவடிகளா லுதைக்கப்பட்ட மாத்திரத்தில் அச்சகடானது திருப்பப்பட்டு அதன்மேலிருந்த கும்பமுதலானவைகள் உடையக் கீழேவிழுந்தது. உடனே இடையரும் இடைச்சிகளும் "ஹா ஹா" என்று கூவிக்கொண்டு ஓடிவந்து, மல்லாந்து படுத்துக் கொண்டிருக்கிற குழந்தையையும் கீழேவிழுந்திருக்கிற சகட்டையும் பார்த்துத் திகைத்து, "யாரிந்தச் சகட்டை யிப்படித் திருப்பினார்?" என்றார்கள் அதுகேட்டு அங்கு விளையாடிக்கொண்டிருந்த சிறுவர், இக்குழந்தைதான் அழுதுகொண்டே காலைத்தூக்க அதின் தாக்குதலினாலே இச்சகடு திரும்பிக் கீழே வீழ்ந்தது, நாங்கள் பிரத்தியக்ஷமாய்ப பார்த்தோம,' என்று சொன்னார்கள். அதுகேட்டபின்பு கோவலர் மிகவும் ஆச்சரியப்பட்டார்கள். நந்தகோபரும் ஆச்சரியத்தோடு குழந்தையை யெடுத்துக்கொண்டார். யசோதையும் சகட்டின்மேலிருந்து விழுந்து உடைந்த பாண்டங்களின் ஓடுகளையும் அச்சகட்டையும் தயிர், பூ, அக்ஷதை, இவைகளினால் பூசித்தாள்.

பின்பு வசுதேவர் கர்க்கர் என்கிற தம் புரோகிதரை அனுப்ப, மகாஞானியான அம்முனிவரும் கோகுலத்துக்கு வந்து, யாருக்தெரியாமல் ஏகாந்தத்திலே அவ்விரண்டு குழந்தைகளுக்கும் ஜாதகருமாதி சடங்குகளைச்செய்து, மூத்த குழந்தைக்கு ராமன் என்றும் இளையகுழந்தைக்கு கிருஷ்ணன் எனறும் திருநாமஞ் சாத்தினார். ஓமைத்திரேயரே! பினபு அவ்விரண்டு பாலகரும் முழந்தாட்களையும கைகளையும் ஊன்றித் தவழ்பவராகி விளையாடிக்கொண்டே வருகையில். கோமயம் சாம்பல் இவற்றை யுடம்பிற் பூசிக்கொண்டு, நிமிஷமாகிலும் ஓரிடத்திலே நிற்காமல், மாட்டுத்தொழுவத்தி லிருந்து கன்றின் தொழுவத்திலும், அங்கிருந்து மறுபடி மாட்டின் தொழுவத்திலும் ஓடுகிறதும், பசுவின்பால் கன்றின்வால் இவற்றை யிழுத்துத் துன்பப்படுத்துவதுமாக விளையாடிக்கொண் டிருக்கிறதனாலே, யசோதையும் ரோகிணியும் இக்குழந்தைகளைத் தடைபடுத்தச் சத்தியற்றவர்களா யிருந்தார்கள். இப்படி அதிசஞ்சலராய்த் தடுக்கக்கூடாமலிருந்தபடியினாலே யசோதையானவள் ஸ்ரீகிருஷ்ணனைத் திருவுதரத்திற் கயிற்றால் கட்டி ஓருரலிலே பிணித்துக்கு

மூந்தையை நோக்கி "மிகச் சஞ்சலமான செஷ்டையுள்ளவனே! இனிமேல் ஓடு பார்ப்போம்" என்று சொல்லிவிட்டுத்தான் செய்யவேண்டும் வேலையிலிருந்துவிட்டாள்.

அவ்வாறு யசோதையிருக்கக் கண்ணன் அவ்வுரலை யிழுத்துக்கொண்டு அங்கிருந்த இரட்டைமருதமரத்தினடுவேஎழுந்தருளினர். எழுந்தருளும்போது அவ்வுரல் குறுக்காய்நின்றுஇழுக்கப்பட்டபடியினாலே அநேகம்பெருங்கிளைகளுள்ள அம்மரங்களிரண்டும் முறிந்து வீழ்ந்தன அவை விழுமளவிலுண்டான கடகடாவென்கிற தொனியைக்கேட்டு அங்கிருந்தவர்கள் ஓடிவந்து பெரியவிருக்ஷங்களிரண்டு முறிந்தும் வீழ்ந்திருப்பதையும், அவற்றினிடையிலே உரலோடு கட்டுண்டு புதிதாய் முளைத்த சிறுபற்களின் வெண்மையான காந்திதோன்றப் புன்சிரிப்புக்கொண்டு தவழ்கின்ற பாலகனையும் பார்த்து ஆச்சரியப்பட்டு நின்றார்கள். இதனாலும் சுவாமிக்குத் தாமோதரனென்கிற திருநாமமுண்டாயிற்று. [தாம—கயிறு, உதரம்—வயிறு.] பின்பு நந்தகோபர் முதலானவர்களெல்லாம் இப்படியாகக் காண்கிற பெரிய உற்பாதங்களைக்கண்டு பயந்து திகைப்பிடித்தவராய், ஆலோசிக்கத் தொடங்கினார்கள். "பூதனைவந்து செத்ததும், சகடமாறி வீழ்ந்ததும், காற்றுமுதலிய உபத்திரவமில்லாதிருக்க மரங்கள் முறிந்ததும், ஆகிய நாசத்திற்குக்காரணமான உற்பாதங்கள் அனேகங்காணப்படுகின்றன, ஆதலால் இவ்விடத்தினால் நமக்குப் பயனில்லை. இந்தப் பிருந்த வனத்தைவிட்டு நாம் சீக்கிரம் வேறிடத்திற்குப்போக வேண்டுவது அவசியம், அப்படி செய்யாமற்போனால் இப்படிப்பட்ட பூசம்பந்தமான மஹோத்பாதங்களால் நம்முடைய ஆயச்சேரிக்குத்தீங்குநேரிடும், ஆனதுபற்றி நாம் இது விட்டுப்போக வேண்டும்" என்று ஆலோசித்து, அத்தலைவர்கள் தம்தங்கூட்டங்களை நோக்கிச் "சீக்கிரம் பிரயாண சந்நாகஞ்செய்யுங்கள்" என்று கட்டளையிட்டார்கள். பின்பு அந்தந்தக் கூட்டத்தாரும் வண்டிகளின்மேல் சாமக்கிரிகளைப் போட்டுக்கொண்டு, கூட்டங்கூட்டமாய் மாடுமேய்க்கிறவர்கள் மாடுகளையும் கன்றுமேய்க்கிறவர்கள் கன்றுகளையும் ஓட்டிக்கொண்டு பிருந்தாவனம் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். இவர்கள் போனவுடனே அந்தப் பிருந்தாவனமானது நெல் சோறு தயிர் முதலானவை அங்கங்கே சிந்தி

யிருந்ததனாலே காக்கை முதலான க்ரூரபக்ஷிகள் நிறைந்த
தாய் விகாரப்பட்டுப்போயிற்று. பிருந்தாவனமோ மேலான காரி
யஞ் செய்யவல்ல கண்ணனாலே பசுக்கள் முதலானவைவிருத்தி
யடைந்து செழிக்கும்படி குளிர்ந்த திருவுள்ளத்தோடு அநு
கிரகிக்கப்பட்டதனால், மிகவுங்கொடிய கோடைகாலத்திலும்
மாரிகாலத்திலு முண்டாவதுபோலே இளம்புல் சேழிக்கப்பெற்
றிருந்தது. அந்தப் பிருந்தாவனத்திற்சென்று அவ்வாயர்களெல்
லாம் அர்த்தசந்திராகாரமாக வாசஸ்தான மேற்படுத்தி,
அதின் ஓரமெல்லாம் வண்டிகள் விடுமிட முண்டாக்கித் தகுந்த
குடியிருந்தார்கள், பின்பு சிறிதுகாலஞ் செல்ல ஸ்ரீராமகிருஷ்
ணர்களிருவரும், கன்றுமேய்க்கும் பருவமுடையவர்களாகி காக
பக்ஷங்களைத்தரித்தவராய்த், அக்கினி குமாரனான சாகன் விசா
கன் என்பவர்களைப்போல், விளக்கமுற்று மயில்தோகையை
முடியிலும் காட்டுமலர்களைக்காதிலும் அணிந்தவராய், இடை
யர்க்குரிய புல்லாங்குழல்களினாலேயும் இலைகளினாலேயும் பல
வாத்திய வோசைகளைச்செய்து கொண்டும், கைகொட்டுவதுஞ்
சிரிப்பதுமாக ஓடிக்கொண்டும், ஒருவரை யொருவர் தூக்கிச்
சுமந்துக் கொண்டும், கன்றுகளைமேய்த்தும், ஒருவரோடொரு
வர் இணைபிரியாமல் ஓரிடத்திலேயே விளையாடிக்கொண்டிருந்
தார்கள். மைத்திரேயரே! இந்த மாயாலீலையைப் பாரும், சகல
லோகங்களையுங் காப்பவர்கன்று காப்பவரானார்.

இப்படியிருக்கையில் மேகக்கூட்டத்தினாலே வானமுழுது
மறைத்துக்கொண்டு நீர்த்தாரைகளினாலே திசைகளை யொன்
றாக்குவதுபோல மாரிகாலம் வந்தது. அக்காலத்தில் புதிய
புற்கள் நிறைய முளைத்திருப்பதினாலும், அதன்மேலங்கங்கே
தம்பலப்பூச்சிகள் வியாபித்திருப்பதினாலும், பூமியானது பச்
சைக்கல்லினால் செய்து இடையிடைப் பதுமராகமிழைத்தது
போலிருந்தது. புதிதாய்ச் செல்வமடைந்த காலத்தில் அடக்க
மொழுக்கங்களில்லாதவர்களுடைய மனங்கள் எப்படியாகுமோ
அப்படியே அக்காலத்தில் தண்ணீர்கள் வருமுறை நோக்கா
மல் இசைந்தபடி யோடிக்கொண்டிருந்தன. தாங்கொண்டதை
தாங்கொண்டதை விடாத மூர்க்கருடைய ஊத்து நெருங்கியு
மிருக்கிற பேச்சுகளினாலே சுருதி நியாயங்களுக்கொத்துப்பேசு
கிற சத்புருஷருடையபேச்சுகள் எப்படி அடக்கப்பட்டு விளங்

காவோ, அப்படி நிருமலனான சந்திரன் கறுத்த மேகங்களி
னாலே மூடப்பட்டு விளங்கவில்லை. குணஹீநமான இந்திரவில்
லானது ஆகாயத்தில் நிலைபெற்றது எப்படியிருந்ததென்றால்
விவேகமில்லாத அரசனுடைய ஆச்ரயபலத்தினாலே குணஹீந
னான வொருவன் ஒருபெரும்பதத்தில் நிலைப்பெற்றதுபோலிருந்
தது வானத்தில் மேகங்களின்கீழே நிர்மலமான கொக்குகளின்
வரிசையானது அபகாரஞ்செய்தல் முதலான தீயொழுக்கமு
டையவனிருத்திலும் நற்குலத்தான் செய்யு நற்செய்கைபோல்
மிகவும் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தது. உத்தம புருஷனிடத்
தில் துர்ச்சனன்செய்த நேசம்போலே வானத்தில் மின்னலா
னது தோன்றி மறைந்து நிலையாமலிருந்தது. மிகவுமூடர்தாம்
நினைத்த கருத்து விளங்கும்படி பேசத்தெரியாமல் வாய்க்குவந்
தபகு பேசுகிறபேச்சுகள் வேறுபொருளைக்காட்டு விளங்காமற்
போவதுபோல அக்காலத்தில் புல்பூண்டு முதலியவைகளால்
மூடப்பட்டு வழிகளும் விளங்காமலிருந்தன. இப்படியாக வுண்
டாய் மயில்களும் மான்களுமதித்திருக்கப்பெற்ற அந்த வருஷ
காலத்தில் கிருஷ்ணராமரிருவரும் காட்டில் இடைப்பிள்ளைக
ளோடுகூடி வெகுசந்தோஷமாய்ச் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்
தார்கள்.

அங்கு அவர்கள் திருவிளையாட்டைக்கேளும்: 'ஓரிடத்தில்
பசுக்களோடு கானம்பாடிக்கொண்டு, ஓரிடத்தில் மிகவுங்குளிர்
ச்சியான மரத்தடிகளிலுலாவிக்கொண்டு மிருந்தார்கள். மற்
றோரிடத்திற்சென்றுகடப்பம்பூ மாலைகளையும் மயிற்றோகைமாலை
களையுஞ்சாத்திக்கொண்டு பலநிறமான மாலைகளின் துகள்களைத்
திருமேனியிற் பூசிக்கொண்டு ஆடினார்கள் மற்றுமோரிடத்திற்
போய்த் தழைகளினாலே படுக்கைபோட்டு அதில்படுத்துத்
திருக்கண்வளர்த்திசெய்தார்கள். இன்னுமோரிடத்தில் மேகங்
கர்ச்சிக்குமளவில் அஞ்சினவரைப்போலே ஹாஹாவென்று
கூவிக்கொண்டும், ஓரிடத்தில் இன்னான் பாடுவதிப்படியென்று
அந்தச் சிறுவர் பாடுந்திறத்தையெடுத்துச் சொல்லித் தாங்க
ளும் பாடிக்கொண்டுமிருந்தார்கள். ஓரிடத்தில் மயில்கள் கூப்
பிடக்கேட்டு அவைபோலத்தாம் குழலூதியருளினார்கள். இவ்
வாறு அநேகவிதபாவனைகளான திருவிளையாட்டுகளினாலே அண்
ணன் தம்பிகளிருவரும் மிருந்த நேசத்தோடும் சந்தோஷத்தோ

காளிங்க மர்த்தனம்

டும் மற்றோர்களையுங் களிப்பித்துக்கொண்டு, இரவிலுங்கூடச் சிறிது பொழுது சோக்களோடுங் கோபால பாலகரோடுங்கூடி விளையாடித்தங்களிடஞ் சேருவார்கள்.

> கோபை: ஸமாநை: ஸஹிதௌ ஶ்ரீமந்தௌ வீராவிவ।
> ஸமம் தௌ [illegible] ॥

கேட்டீரோ மைத்திரேயரே! அக்குமாரரிருவரும் காந்தி பலம் முதலான குணங்களினாலே தேவாம்சமென்று தோன்றும்படி விளங்கிக்கொண்டு நந்தகோபருடைய திருமாளிகையில் வளர்ந்து வந்தார்கள்.

ஆறும் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஏழாம் அத்தியாயம்

காளியமர்த்தனம்

> ஏகதா து விநா ராமம் க்ருஷ்ணோ ப்ருந்தாவநம் யயௌ।
> விசசார வ்ருதோ கோபைர் வந்யபுஷ்பஸ்ரகுஜ்ஜ்வல:॥

ஒரு கால் கண்ணன் பலராமரைவிட்டுத் தனித்து வனத்துக்குச் சென்று, இடைப்பிள்ளைகளோடுகூடக் காட்டுப்பூமாலைகளையணிந்து விளங்கிக்கொண்டு உலாவி நின்றார். அப்படியுலாவுகையில் அலைகின்ற பேரலைகளோடு கூடினதாய்க் கரைகளின் ஓட்டியிராநின்ற நுரைகளினாலே சிரிப்பதுபோலிருக்கிற யமுனா நதியினிடத்துச் சென்று அதில் விஷாக்கினியினாலே கொதிப்படைந்த நீருள்ளதாய் மிகவும் பயங்கரமாயிருக்கிற காளியமடுவையும், அதின் விஷாக்கினியின் வேகத்தினால் கரையிலுள்ள மரங்களெல்லாம் எரிக்கப்பட்டிருப்பதையும், காற்றிலகப்பட்ட நீர்த் துளிகளின் பரிசத்தினாலே வானத்திற் பறக்கிற பறவைகள் எரிந்து போவதையுங் கண்டு, இந்தமடு வெகு கொடுமையான மிருத்யுவின் வாய்போலிருக்கின்றதென்று நினைத்தருளி, பின்பு "ஓகோ! பரமதுஷ்டனையும் விஷமே ஆயுதமாகக் கொண்டவனையுமுள்ள காளியநாயகன் இதிலிருக்கின்றானன்றோ? இவனை நாம் ஜயித்தால் இம்மடுவைவிட்டுக்கடலுக்குப்போய்ச்சேருவான், இம்மடுவில் அவனிருப்பதனா

லே இந்த யமுனைநதி கடலெட்டுமளவுங்கெடுக்கப்பட்டுநீர்வேட்கையுள்ள மனிதர்பசுக்கள் முதலானோர்க்குப்பான யோக்கியமாகாமலிருக்கின்றனது. ஆகலால் இந்தத்துஷ்ட சர்ப்பத்துக்கு நாம் தண்டனைசெய்யவேண்டும், அதனால் இவ்வாய்ப்பாடியிலிருப்பவரெல்லாம் அச்சமற இந்நதியை யனுபவிப்பார்கள். வழிதப்பி நடக்கிற துஷ்டர்களை நிக்கிரகிக்கும் பொருட்டன்றோ நாம் அவதரித்தருளினது. ஆகலால் இந்நதிக்குச்சமீபத்தில்பெருங்கிளைகளோடுகூடி விளங்காநின்ற இந்தக் கடம்பமரத்தின் மேலேறி இச்சர்ப்பத்தின் மடுவிற் குதிப்போம்" என்று திருவுள்ளத்தில் நினைத்து, ஸ்வாமி திருப்பரிவட்டத்தை நன்றாயிழுத்துக்கட்டிக்கொண்டு, அம்மரத்தின்மேலேறி, அதினின்றும் வேகமாய் மடுவில் குதித்தார், அப்படி ஸ்வாமி குதித்ததனால் அந்தமடு மிகவும் அலைப்படைந்து. நீரின்பரவுதலினால் தூரத்திலிருந்த மரங்களையும் நனைத்துவிட்டது.

அந்த மரங்களெல்லாம் சர்ப்பத்தின் விஷாக்கினிச்சுவாலைகளினால்கொதித்தநீர்பட்ட மாத்திரத்திலே தீமூட்டியதுபோல் நாற் புறங்களிலுஞ் சுவாலைகள் பரவ எரிந்துபோயின, ஸ்வாமியோ அந்தக் காளியமடுவில் குதித்தவுடனே உரக்கத்தோளைத் தட்டியருளினார், அந்தத் தோள் தட்டிய வோசையைக் கேட்டவுடனே, கோபத்தினால் கண்களெல்லாஞ் சிவக்க முகங்களில் விஷச்சுவாலைகள் மிகுந்தவனாய் மகா விஷமுள்ள பலவேறு சர்ப்பங்களோடுகூடக் காளியனென்னுஞ் சர்ப்ப ராஜன் வெளியில் வந்தான். அந்த நாகனுடைய அநேக பத்தினிகளும் அழகிய பூமாலைகளை அணிந்தவராய் உடம்பையசைப்பதினாலே அசையாநின்ற குண்டலங்களின் காந்திகள்வீச வெளியில்வந்தார்கள் இவ்விதமாய் வெளியில்வந்த அந்தக் காளியனும் மற்றை சர்ப்பங்களும் தங்களுடைய உடல்களினாலே கண்ணனை இறுகப் பிணித்துக்கடித்தன. இவ்வாறு அம்மடுவில் வீழ்ந்து சர்ப்பங்களினாலே சுற்றப்பட்டுக் கிடக்கிற ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைப் பார்த்து இடைப்பிள்ளைகளெல்லாம் சோகமடைந்து, ஆய்ப்பாடியிற்சென்று "ஐயோ! நம்முடைய கிருஷ்ணன் மோகத்தினாலே காளியமடுவில் விழுந்து முழுகிப்போய் காளியனாலே விழுங்கப் படுகின்றான், ஓடிவாருங்கள். பாருங்கள்" என்று கூவினார்கள். இடிவிழுந்தாற்கொப்பான அந்தப்பேச்சைக்கேட்டு அங்கிருந்த யசோதைமுதலிய கோபிகைகளும் கோபாலரும் "ஐயோ! ஐயோ

கிருஷ்ணன் எங்கே? எப்படியிருக்கிறன்?" என்று கதறிக்கொண்டு ஒன்றுந் தோன்றமல் பரவசராய்க் கால்திடற அம்மடுவண்டைக்கு வந்தார்கள். அப்படியே நந்தகோபரும் பலபத்திரரும் பரபரப்புடனே ஓடிவந்தார்கள். அங்கு வந்தவர்களெல்லாம் சர்ப்பங்களின் உடல்களினுலே சுற்றப்பட்டு அசையமாட்டாமற் கிடக்கிற சுவாமியைப்பார்த்துக் கண்களில் தாரைதாரையாய் நீர்வடியக் கதறி யழுதுகொண்டு நின்றுர்கள். நந்தகோபரும் யசோதையும் கண்ணன திருமுகமண்டலத்திலேயே கண்களை வைத்து லயித்தவர்களாய் ஒருசெய்கையுமின்றி மரம்போலானுர்கள். அப்போது கோவியர் சுவாமிக்கு நேரிட்ட ஆபத்து நீங்குவதரிது என்று அதைரியமும் பயமும் பற்றினவர்களாய் நாவுலர்ந்து வாய்குளற அழுதுகொண்டே சொன்னதாவது.

"நாமெல்லாம் யசோதையோடுகூட இந்தக்காளியமடுவில் விழுந்து விடுவோம், திருவாய்ப்பாடிக்குப் போகக்கூடாது, ஏனெனில், சூரியனில்லாத பகலெதற்கு? சந்திரனில்லாத ராத்திரி எதற்கு? விருஷபமில்லாத பசுக்களெதற்கு? அப்படியே ஸ்ரீகிருஷ்ணனில்லாத திருவாய்ப்பாடி நமக்கெதற்கு ஆதலால் அங்கே நாம் மறுபடிபோவது தகுதியன்று. இந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை விட்டுத் தணணீரில்லாத குளமபோலே அழகற்றதும, சுகஹேது வாகாததுமான கோகுலத்திற்குப் போகமாட்டோம். எங்கே கருகெய்தற்பூப் போலே மனோகரமான காந்தியுடையவனுன கண்ணன் இல்லையோ, அது தாய் வீடானுலும் அதில் வாசத்தினுல் சந்தோஷ முண்டாகாது. ஓ கோவியரே! மலர்ந்த செந்தாமரை யிதழ்போன்ற திருக்கணகளையுடைய கண்ணனைக்காணமல் மாடுகள் வாசஞ்செய்யும் அந்தவூரிலெப்படி வாசஞ்செய்வீர்கள்? தேன்போலே மிகமதுரமான பாட்டுக்களாலே யாவருடைய இருதயங்களையுங் கவரவல்லவனுன செந்தாமரைக் கண்ணனில்லாத ஆயர்பாடிக்குப் போகக் கடவோமல்லோம். ஓ கோவியரே! பாருங்கள் மகாசர்ப்பத்தினுல் பிணிக்கப்பட்டு வருந்துகையிலும் நம்மைப்பார்த்துக் கண்ணன் புன்சிரிப்புள்ள திருமுகமண்டலத்தினுல் விளங்குகிறனே, இப்படிப்பட்டவனை விட்டு நாம் எப்படி கோகுலத்திற்குப் போகலாம்" என்றிவ்வாறு கோவியர் கதறுவதையும் பயத்தினுல் சோர்வடைந்து கண்ணுணியிட்டுநிற்கின்ற கோவலரையும், மிகவும் தீனராய் மகன் முக

த்தையே நோக்கிக்கொண்டிருக்கிற நந்தகோபரையும், மூர்ச்சைபோய்க் கிடக்கிற யசோதையுங் கண்டு ஸ்ரீபலபத்திரர் ஸ்ரீகிருஷ்ணனோடு தங்களுக்குரிய சங்கேத வார்த்தைகளினால் இவ்வாறு அருளிச்செய்யலாயினார்.—

“பிரம ருத்திராதிகளுக்கும் அதிபதியானவனே! ஸ்வாமி! நீயேன் அனந்தனை உன்சொரூபத்தை மறந்து மனுஷியனாயிருக்குந் தன்மையைக் காட்டுகிறாய்? சக்கரத்தின் அரங்களுக்கு நடுக்கண்போலே உலகங்களுக்கெல்லாம் நீயே ஆதாரமாயிருக்கிறாய். அன்றியும் சிருஷ்டிப்பவனும் சங்கரிப்பவனும் ரக்ஷிப்பவனும் நீயே. சகலவேத சொரூபியும் நீயே. சிந்திக்கக்கூடாத சொரூபமுடையவனே! நீயே இந்திரன் ருத்திரன் அக்கினி வசுக்கள் ஆதித்தர் மருத்துக்கள் அசுவினி தேவதைகள் முதலானவர்களாலேயும் ஸனகாதி யோகிகளாலேயும் தியானிக்கப்படுகிறாய். ஓ ஜகந்நாதனே! நீ பூமியின்பாரத்தை நீக்கும்பொருட்டு மனுஷ்யாவதாரஞ் செய்தருளினாய். உனது விபூதியான நானும் உன் தமையனாகப்பிறந்தேன். ஓ பகவானே! நீ மனுஷ்ய லீலையையனுசரித்து எழுந்தருளியிருக்கையாலே சகலதேவதைகளும் இங்கவதரித்து நீயனுசரித்த மனுஷ்யலீலையையே செய்துவருகிறார்கள். ஓ எம்பெருமானே! நீ உன்னுடைய லீலைக்கு உபயோகமாக முந்தித் தெய்வப்பெண்களைத் திருவாய்ப்பாடியில்அவதரிப்பித்துப் பிந்திநீ அவதரித்தாயன்றோ? இப்படி அவதரித்த வுனக்கும் எனக்கும் உன் சங்கல்பத்தினாற் பிறந்த கோபாலரும் கோபிகைகளுமன்றோ பந்துக்களாகிறார்கள். அப்படியிருக்க மிகவும் விசனமுற்றுநிற்கிற இவர்களையேன் உபேக்ஷிக்கிறாய்? ஓ கிருஷ்ணா! இதுவரையில் நீமனுஷ்ய பாவனையை காட்டினதும் பாலகனாயிருப்பதின் லீலையைக்காட்டியதும்போதும். இனிசீக்கிரமாய் மகாதுஷ்டசொரூபமான இப்பாம்பை அடக்கியருள்” என்றிப்படி ஸ்ரீ பலபத்திரர் நினைப்பூட்ட, ஸ்ரீகிருஷ்ணன் புன்னகைகொண்டவனாய் உடனே அந்தச்சர்ப்பத்தை ஒரு அறை அறைந்து அதின் உடம்பின் கட்டினின்றும் தன்னை விடுவித்தருளினான்.

பின்பு தமது இரண்டு திருக்கைகளினாலும் அக்காளியனுடைய நடுத்தலையையமுக்கி வணங்கியதன்மேலேறி நர்த்தனஞ்

செய்தருளினன். இப்படிச் சுவாமி திருவடிகளைக் கொண்டு துவைத்ததனலே அந்தச் சர்ப்பராஜனுக்குப் பிராணங்களெல்லாம்படத்திலேவந்தபடியால் துவைக்கப்படாத மற்றொருபடத்தையவன் தூக்கியெடுக்கையில், அதனையும் இப்படியே சுவாமி தந்திருவடிகளினலே வணக்கியருளினர். இவ்வாறு எந்தெந்தப் படத்தைத் தூக்குவானே அந்தந்தப்படத்தையும் நர்த்தனஞ் செய்யுந் திருவடிகளினலே துவைத்துநிற்க, அந்தச் சர்ப்பராஜன் சத்தியற்றவனய் மூர்ச்சையடைந்தது மன்றி, சுவாமிநர்த்தன முறைமையில் வட்டமாய்ச் சுற்றுவது முதலான பிராந்தி கதிகளினலும், ஒரு பக்கத்திலிருந்து மற்றொரு பக்கத்திற்குப்போவது முதலான ரேசக கதிகளினலும், பாதத்தை முன் னீட்டிவைப்பதாகிய தண்டபாத கதியினலும், நசுங்கி மிகுந்த உதிரத்தையுங்கக்கினன். இவ்வண்ணம்பலமற்று தலையுங் கழுத்தும் வணங்கிப்போய் அதிகமாய் ரத்தத்தைக்கக்கிக்கொண்டு சோர்வடைந்திருக்கிற தம்கணவனைப்பார்த்து, மிகவும் விசனமுடையவர்களாய் அந்நாகனுடையபத்தினிகள்பரபரப்புடன் வந்து, ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய திருவடிகளைச் சரணம்புகுந்து, இவ்வாறு விண்ணப்பஞ் செய்தார்கள்.

“ஓ தேவதேவேசுவரனே! அடியோங்கள் உன்னை யறிந்துக்கொண்டோம். எப்படியாகவென்றல், நீசர்வக்கியனயும்உத்தமருக்கெல்லாம் உத்தமனயும்வாக்குக்கும் மனசுக்குமெட்டாத பரஞ்சோதியென்று சொல்லப்பட்ட பிரம்மத்தின்திருவவதாரமாயு மிருக்கிறவனென்று தெரிந்துக்கொண்டோம். ஆதலின் நீயே பரமேச்சுரன். கர்மபந்தாதிகளாலன்றித் தனது திருவுள்ளத்தினலேயே பலவிதமாய் அவதரிப்பவனும், எங்கும் வியாபித்திருக்கப்பவனுமானவுன்னைத் தேவர்களும் துதிக்கவல்லவரல்லாதிருக்கப் பேதைப்பெண்களாகிய நாங்கள்துதிக்கவல்லோமோ. பிருதிவி அப்பு தேஜசு வாயு ஆகாசம்ஆகிய பஞ்சபூதமயமான பிரமாண்டமெல்லாம் எவனுடைய சொரூபத்தின் அற்பா மிசத்தின் அமிசத்திலும்அமிசமோ, அப்படிப்பட்டவனைநாங்களெப்படிதுதிக்கமாட்டுவோம்? அணுவுக்குசூக்ஷுமமாயும் ஸ்தூலங்களுக்கும் பெரிதாயுமிருக்கிற எவனுடையபாமார்த்தமானசொரூபத்தையோகிகளும் அறியமாட்டார்களோ, அப்படிப்பட்டவுன்னைச் சரணமடைகிறோம்? எவனுடைய உற்

பத்திற்குப் பிரம்மாமாவும், விநாசத்திற்கு ருத்திரனும் ரக்ஷணத்திற்கு மற்றொருவனுங் காரணமாகமாட்டார்களோ அப்படிப்பட்டவனுக்குத் தண்டம்சமர்ப்பிக்கிறோம். சுவாமீ! தேவரீருக்குக்கிஞ்சித்தாகிலும் கோபமென்பதுஇல்லை, ஆனால்இத்தக்காளியனைத் தண்டித்ததெதனாலென்றால், லோகமரியாதையைஸ்தாபிக்குந் தன்மையாலேதான். இனிஅடியோங்கள் விண்ணப்பத்தைக்கேட்டருளவேண்டும். பெண்பிள்ளைகள்திறத்திலும்பேதைகள் திறத்திலும் இளைத்தவர்திறத்திலும் பெரியோர்கள் இரங்கவேண்டுமன்றோ? ஆதலின் மெலிந்து இளைத்த இக்காளியன் திறத்தில் இரக்கங்கொண்டருளவேண்டும். தேவரீர்பொறுமையுடையவர்களுக்குள் சிறந்தவரன்றோ? நீசகலலோகங்களுக்கும் ஆதாரமாகியவன். இந்தநாகனோ அற்ப பலமுள்ளவன். இப்படிப்பட்ட இவன், உன் திருவடியினால் துவைக்கப் பட்டதனால் அரை முகூர்த்தத்திலே பிராணனை யிழப்பான்.

எம்பெருமானே! அற்பவீரியனான அச்சர்ப்பராஜனெங்கே? உலகங்களுக்கெல்லாம் இருப்பிடமான நீயெங்கே? பிரீதியானது சமனாயிருப்பவனிடத்திலும், துவேஷமானது மேலாயிருப்பவனிடத்திலும் பண்ணத்தக்கவையே யல்லாமல், தாழ்ந்தவனிடத்தில் பண்ணத்தகுமோ? ஆதலால் ஓலோகநாதனே! மிகநொந்துகிடக்கிற இவன்விஷயத்தில் அனுக்கிரகஞ் செய்யவேண்டும். இந்தநாகன் உயிரிழக்கும்படியான நிலையிலிருக்கிறான். அடியேங்களுக்குப் பதிபிக்ஷை சாதிக்கவேண்டும். சகலலோகங்களுக்கு நாதனே! சகல ஆத்துமாக்களுக்கும் நாதனே! மகாபுருஷர்களுக்கு முன்னானவனே! இந்நாகன் உயிரிழக்கவிருக்கிறான். அடியேங்களுக்குப் பதிபிக்ஷை சாதித்தருளவேண்டும். வேதாந்தங்களினா லறியத்தக்கவனே! தேவதைகளுக்கெல்லா மதிபதியே! துஷ்டரான அசுரரை நாசஞ்செய்பவனே! இந்நாகன் உயிரிழக்க விருக்கிறான். அடியேங்களுக்குப் பதிபிக்ஷை யிட்டருளவேண்டும்''

என்றிப்படி நாககன்னிகைகள் பிரார்த்தித்து விண்ணப்பஞ்செய்ததைத் திருவுளம்பற்றிக் கண்ணன் தன் திருவடிகளால் குட்டுவகை நிறுத்தினதனாலே அந்தக் காளியன் மிகவும் உடம்பு மெலிந்தவயிருந்தாலும் கிஞ்சித்துத் தைரியமடைந்து

இளைப்பு நீங்கி "தேவதேவர்களுக்கும் அதிபதியே! அனுக்கிரகிக்கவேண்டும்" என்று மெள்ளமெள்ளச் சிறிது விண்ணப்பஞ் செய்யலாயினன்.

"எம்பெருமானே! எந்த வுன்னுடைய * அணிமாவாதி எண் குணங்களையுடைய ஐவரியமானது இயல்பாயும் மேலானதாயும் ஒப்பில்லாததாயுமிருக்கிறதோ அப்படிப்பட்ட உன்னையெப்படி ஸ்தோத்திரஞ் செய்வேன். நீ பிரகிருதிக்குமேற்பட்ட ஆத்தும சொரூபியாயும் அவனுக்குமேற்பட்ட ஆத்தும சொரூபியாயுமிருக்கிறாய். இந்திரியாதிகளுக்குமேற்பட்ட பிரதானமும் உன்னிலிருந்தே யுண்டாகின்றது இப்படியாகச்சொல்லப்பட்ட வனுபத்தன். முத்தன். 0பிரதானம், ஆகிய இவைகளுக்கு மேலானவனென்று சொல்லப்பட்டநீயே. ஆகலின் உன்னைநானெப்படி துதிக்கமாட்டுவேன்? எவனிலிருந்து பிரம்ம தேவனும், ருத்திரனும். இந்திரன் சந்திரன் மருத்துக்கள் அசுவினிகள்வசுக்கள் ஆதித்தர் முதலானவர்களுமுண்டானார்களோ அந்தவுன்னை நானெப்படி துதிக்கமாட்டுவேன்.

தன் திருவுள்ளத்தினாலே திருமேனியை யுடையவனை ஓரவயவத்தின் சூக்ஷுமாம்சமாய் இந்தச் சகலலோகமு மிருக்கின்றதோ அப்படிப்பட்ட வுன்னை நானெப்படிஸ்தோத்திரஞ் செய்வேன். மூர்த்தமாயும் அமூர்த்தமாயுமுள்ள ரூபமுடையவனை எவனுடைய பரமார்த்த சொரூபத்தைப் பிர்மாமுதலான தேவர்களுமறியமாட்டார்களோ, அவனை நானெங்ஙனம் துதிப்பேன்? எவனைப் பதுமகர்ப்பன் முதலான தேவர்கள் நந்தனவனதிகளிலுண்டான திவ்விய புஷ்ப கந்த முதலானவைகளினாலே ஆராதிக்கிறார்களோ, அப்படிப்பட்டவனை நானெப்படி யாராதிக்கமாட்டுவேன்? யோகிகளெல்லாம் சகலேந்திரியங்களையும் விஷயங்களினின்றும்திருப்பிச் செய்யுந் தியானயோகத்தினாலே எவனை யர்ச்சிக்கிறார்களோ; அவனைநானெப்படி யர்ச்சிக்கமாட்டுவேன்? சநகாதி மகாயோகிகளெல்லாம் எவனுடைய

---

* அணிமா, மஹிமா, கரிமா, இலகிமை, பிராப்தி, பிராகம்யம் ஈசத்துவம், வசித்தும் ஆகவெட்டு, அணிமாதிசித்திகள்.

0 பத்தன்=ஸம்ஸாரத்தில் வினைகளாற் கட்டுண்டோன், முத்தன்=அதினின்று விடுபட்டவன், பிரதானம்=பிரகிருதி.

சொரூபத்தைத் தியானத்தினாலே தங்கள் இருதயங்களிலே நிறுத்தி * அஹிம்சை முதலான புஷ்பங்களினாலே யர்ச்சிக்கிறார்களோ, அவனை நானெவ்வாறு யர்ச்சிப்பேன்? ஓதேவதேவே சுவரனே! இவ்வளவு அற்பனாகிய நான் அவ்வளவு மேன்மையுள்ள வுன்னை யர்ச்சிக்கவுந் துதிக்கவும் பணியவும் வல்லமையுடையே னல்லேன், ஆகிலும் நீ உன்னுடைய கிருபையொன்றையே கொண்டு அடியேனை யனுக்கிரகித் தருளவேண்டும். ஸ்ரீ கேசவனே! அடியேன் பிறந்தது கொடுமையான சர்ப்பஜாதியன்றோ? அதனாலே அந்தச் சுபாவ மிப்படி யிருக்கிறதேயல்லது அடியேனிடத்தில் அபராத மொன்றுமில்லை. ஓ அச்சுதனே! நீயே சகலலோகங்களையும் சிருட்டித்துச் சங்கரிக்கிறாயாதலால் அந்தப் பொருள்களின் ஜாதி ரூபசுபாவங்களும் உன்னாலேயே யுண்டாக்கப்படுகின்றன, எந்த ஜாதிரூப சுபாவங்களினாலே நான் சிருட்டிக்கப்பட்டேனோ அவைகளுக்கேற்ற நடக்கையே என்னிடத்திலிருக்கின்றது. இதுதான் உண்மை ஓ தேவதேவனே! அடியேன், நீ சிருஷ்டித்த ஜாதி முதலானவைகளுக்கு மாறாக நடப்பேனாகில், உன் கட்டளைக்கு மாறுநடத்தலாகிய குற்றம்பற்றி அடியேனை நீ தண்டிப்பது நியாயம் உன் ஸ்ரீ சூக்தியும் அப்படித்தானன்றோ இருக்கிறது. ஆகிலும் ஓ சுவாமீ! நீ மூடனை அடியேன் திறத்தில் தண்டனை செய்தருளினாய். இது அடியேனுக்குக் கொடுமை தீர்ப்பதாயிருந்ததனால் கொண்டாடும்படியான வரமேயாகின்றது. இது மற்றொருவரால் கிடைக்குமாகில் சிலாக்கியமாகாது ஸ்ரீ பகவானே! நீ விஷமும் பலமும் அற்றுப்போகத் தக்கதாய் அடியேனைத் தண்டித்தருளினாய். பிராணனொன்றுதா னிருக்கின்றது. அதைப்போக்காமல் தந்தருளும்படி வேண்டுகிறேன், இனி அடியேன் செய்யத்தக்கது இன்னதென்று நியமித்தருளவேண்டும்" என்றிப்படி பிரார்த்தித்த காளியனிடத்திலே சுவாமி கிருபைகூர்ந்து "ஓசர்ப்பராஜனே! இனி நீ இந்த யமுனைநதியிலே க்ஷணகாலங்கூட இருக்க வேண்டாம்,

* கொலைசெய்யாமை, இந்திரியங்களைச் செயிப்பது சகல பிராணிகளிடத்திம் இரக்கத்தோடிருப்பது எப்பிழையும் பொறுத்திருப்பது மனதையடக்கி நிற்பது தவம் ஞானம் சத்தியம் ஆக இவ்வெட்டுப் புஷ்பங்களினாலே எம்பெருமான் உகந்தருளுவதுபோலே வேறு புஷ்பங்களினாலே உகப்பதில்லை.

உன்புத்திர களத்திராதி பரிவாரங்களோடு கூடச் சமுத்திரஞ் சேரக்கடவாய். நீகருடனுக்குப் பயப்படவேண்டாம். உன் சிரசில் என் திருவடியடையாள மிருப்பதைக்கண்டு உன்னை யவன் ஒன்றுஞ் செய்யமாட்டான்” என்றருளிச்செய்து அந்தக் காளியனை விட்டுவிட்டார்.

பின்பு அந்த நாகன் சுவாமியின் திருவடித்தாமரைகளிலே விழுந்து தண்டம் சமர்ப்பித்து தன்புத்திரமித்திரகளத்திராதிகளோடு கூடயாவரும் பார்த்துக்கொண்டே யிருக்க, அந்தமடுவை விட்டுச சமுத்திரம்போய்ச்சேர்ந்தான். இவ்விதமாய்ச்சர்ப்பம் போனபின்பு கரையேறிவந்த கண்ணனை, இறந்துபோய் மறுபடியெழுந்து வந்தவனைக் கண்டதுபோலேகண்டு, நந்தன் முதலானூரெல்லாம் மிகுந்த அன்பினாலே கட்டிக்கொண்டு, ஆனந்தக் கண்ணீர்விட்டு நனைத்தார்கள். மற்றுமுள்ள கோபாலர்கள் கண்ணனுடைய மேன்மையான சேஷ்டிதங்களையும், அந்தயமுனையாற்றுநீர் பரிசுத்தப்பட்டுப் போனதையுங்கண்டு, மிகுந்த ஆச்சரியமுற்றவர்களாய், அன்போடுஞ் சந்தோஷத்தோடும் கண்ணனைத்துதித்து நின்றார்கள்.

ரீயமா ந ஸ மொவிஹி ஷுரிமெத ஸாயமெவஷிமெதஃ।
ஸஂஸுவியமொநா மொமெவஷு கூஷா வ ஜ மவா ஜகஜ॥

இவ்வாறு கோவலரும் கோவியரும் முன்னடந்ததும் இப்போதுநடந்ததுமான சரித்திரங்களை யெடுத்துப்பாடித் துதித்துச்சூழ்ந்துவர மகாவிலாசத்தோடு சுவாமி திருவாய்ப்பாடிக்கு எழுந்தருளினர்.

ஏழாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

எட்டாம் அத்தியாயம்

தேநுகாசுரவதம்

ஶாஃ வாஉயஹெள வ வாநஸஹிதள வயகெஶவள।
ஷ ஜொணள வமெந தஷிநு ஶஷ்ஂ தாஉவநஂ ஶதள॥

பின்பு மறுபடியும் ஸ்ரீபலபத்திர கிருஷ்ணர்களிருவரும் சேர்ந்து மாடுமேய்த்துக்கொண்டே அங்கிருந்த ரமணீயமா

ணவொரு பனங்காட்டிற் சென்றார்கள். அப்பனங்காட்டிலே தேனுகனென்னு மசுரன் கழுதையின்வடிவாய் மிருகங்களின் மாமிசங்களை ஆகாரமாகக்கொண்டு வாசமாயிருந்தான். அங்கு மனிதர் பிரவேசியாமையாலே அநேகமாய்ப்பனம்பழங்கள் நன்றாய்ப் பழுத்துக் குழகுமென்று வீசித்துக் கொண்டிருந்தமையால் அவ்விடைப்பிள்ளைகளெல்லாம் அக்கனிகளை விரும்பிச் சொன்னதாவது "ஓபலபத்திரா! ஓகிருஷ்ணா! இக்காடு தேனுகனென்னுமசுரனால் எப்போதுங் காக்கப்பட்டிருக்கின்றது அதனால் இங்கு நன்றாய்க் கனிந்த கனிகள் திரளாயிருக்கின்றன. பாருங்கள் திசைகளெல்லாங் கமழும்படி கிடக்கின்ற இக்கனிகளையாங்கள் விரும்புகின்றோம், உங்களுக்குச் சம்மதியிருந்தால் இவற்றை யுதிருங்கள், நீங்கள்வெகுசத்திமான்களாதலால்விண்ணப்பஞ் செய்தோம்" என்று கோபகுமாரர் செய்த விண்ணப்பத்தைக்கேட்டுஶ்ரீஸங்கர்ஷணர் "இதுநாம் செய்யவேண்டியதுதான்" என்று அக்கனிகளையுதிர்க்கத்தலைப்பட்டடார் கண்ணனும் "சரிதான்" என்று சொல்லி யுதிர்த்தருளினார். இப்படியிருவரும் பழங்களை யுதிர்க்க, அவைவிழுகின்ற ஓசைகேட்டு அண்டக் கூடாத துஷ்டாத்துமாவான அந்தக்கழுதையசுரன் கோபமுண்டோடிவந்து பின்னங்கால்களிரண்டினாலும் பலராமனைமார்பிலுதைத்தான். உடனே அவரும் அதிலாகவமாய் அப்பின்னங்காலிரண்டையும்பற்றி யவ்வசுரக் கழுதையைச் சுற்றி உயிரிழக்கும்படி அப்பனமரத்தின்மே லெறிந்தார். எறியவே பெருங்காற்று மேகங்களை வீழ்த்துவதுபோல் அக்கழுதை அநேகம் பழங்களை வீழ்த்திக்கொண்டு தானுந் தரையில் விழுந்து உயிரைவிட்டது. பின்பு அவ்வசுரனைச் சேர்ந்த கழுதை ரூபந் தரித்த அசுரநேகர் ஓடிவந்து, இவர்களோடு போரிடுகையில், ஶ்ரீகிருஷ்ணபகவான் சிலரையும், மூத்தவர் சிலரையுமாகப் பிடித்துச் சுழற்றி யவர்களுடைய தலைவனையெறிந்தது போலவே வேடிக்கையாய் மரங்களின்மீதிலெறிய, அவர்களெல்லாம் பிராணன்போனவர்களாய்ப் பழங்களோடு கூடப் பூமியில் விழுந்தார்கள். அப்போது அந்நிலமானது பனம்பழங்களும் கழுதையுடல்களும் நிறைந்து ஒருவகையாய் விளங்கிற்று.

𑌤𑌤𑍋 𑌗𑌾𑌵𑍋 𑌨𑌿𑌰𑌾𑌬𑌾𑌧𑌾𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌂𑌸𑍍𑌤𑌾𑌲𑌵𑌨𑍇 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜।
𑌨𑌵𑌶𑌷𑍍𑌪𑌂 𑌸𑍁𑌖𑌂 𑌚𑍇𑌰𑍁𑌰𑍍𑌯𑌨𑍍𑌨 𑌭𑍁𑌕𑍍𑌤𑌮𑌭𑍂𑌤𑍍𑌪𑍁𑌰𑌾॥

பின்பு அக்கோவலரெல்லாம் வேண்டுமளவும் பழங்களைப் புசித்துக்களித்து அம்மகாபுருஷரிருவரையும் துதித்தார்கள பசுக்களும் இதுவரையிலு மறியாத நல்ல புற்களை மேய்ந்து களித்திருந்தன.

எட்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஒன்பதாம் அத்தியாயம்

பிரலம்பாசுரவதம்

ததஸ்து ராஸபே தைத்யே ஸாநுஜே விநிவாரிதே।
ஸகீபிஸ் தே ஹ்யவதாவந்நாநா வ்ருக்ஷம் தாலவநம் கதா:||

அவ்வசுரன் இறந்தபின்பு அப்பனங்காடு கோவலர்க்கும் கோவியர்க்கும் விளையாடுமிட மாய்விட்டது. பின்பு வசுதேவ குமாரரிருவரும் பாண்டீரமென்கிற ஆலமரத்தண்டை யெழுந்தருளி, தோளில் அணைக்கயிறும் மார்பில் வனமாலையும் அணிந்து இளங்கொம்புள்ள விருஷபங்களைப்போலே பிரகாசித்துக் கொண்டு, வெகு சந்தோஷத்தோடு வேடிக்கையாய்ச் சஞ்சாரஞ் செய்வதும் பாடுவதும் மரங்களை யேறத் தேடுவதுமாய்ப், பசுக்களை யவற்றின் பேயராலே கூப்பிட்டு, மேய்த்துக்கொண்டு விளையாடினார்கள். மேலும் அவ்விருவரில் மூத்தவர் மைப் பொடியூட்டிய வஸ்திரத்தையும், இளையவர் பொற்பொடி யூட்டிய வஸ்திரத்தையுந் தரித்தவர்களாய், இந்திரவில்லுடன்கூடி வெண்மையாயுங்கருமையாயுமுள்ளமேகங்கள்போல்விளங்கினார்கள். இப்படிப்பட்ட அலங்காராதிகளோடுகூடிச்சகலலோகநாதருக்கு நாதர்களா யிருக்கின்ற அவ்விருவரும் பூலோகத்துக்கு ஏற்றபடியே மனிதத்தன்மையைப்பெருமைப்படுத்திக்கொண்டு மனுஷயபாவனையாகவே லோகத்திலுண்டான பலவிளையாட்டுகளையும் விளையாடினார்கள்! எப்படி யெனில், இருவர்கைகளைத் தண்டிகைபோல் வைக்க அதில் தொங்கலாடுவதும், மரத்தின் விழுதுகளை முடித்து அதிலுட்கார்ந்து வீசியாடுவதுமான ஆந்தோளிகைகளினாலும், ஒருவரோடொருவர் மல்ல ஜட்டிகளைப்

போலே கைச்சண்டையிடுவதிலும் கட்டைகளையுங் கற்களையு மெடுத்துச் சுழற்றுவதுமுதலான குரளிச்செய்கைகளினாலும், இன்னும்பலவகை விளையாட்டுகளினாலும் இடைப்பிள்ளைக ளோடுகூடி விளையாடிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

இப்படியிருக்க, இவ்விருவரையும்பிடித்துக்கொண்டுபோக வேண்டுமென்று பிரலம்பனென்கிற அசுரனொருவன். ஆயச் சிறுவன்போலுருக்கொண்டு அங்குவந்து, அப்பிள்ளைகளி லொருவனாகநின்று, சமயம் பார்த்துக்கொண்டு, ஸ்ரீகிருஷ் ணனைவெல்லக் கூடாதவனாக நினைத்துப் பலராமனைக் கொல்ல நினைத்தான். அங்குநின்ற அப்பிள்ளைகளை யாவ ரும் 'ஹரிணாக்கிரீடனம் உன்கிற சிறுவர் விளையாட்டொ ன்றை யாடத்தொடங்கி யாவரும் இரட்டைஇரட்டையாய் நின் றார்கள். அவர்களுக்குள்ளே ஸ்ரீதாமா என்றவனோடு கண்ண னும், பிரலம்பனோடு பலராமனுங் கூடிநின்று குதித்து வருகை யில், ஸ்ரீ தாமாவைக் கண்ணனும் பிரலம்பனைப் பலராமனுஞ் ஜயித்ததனால் ஜயிக்கப்பட்ட அவ்விருவரும் ஜயித்த இருவரை யுந் தோளிலேற்றிச்சுமந்துக்கொண்டு பாண்டீரமென்னும் ஆல மரத்தடிக்கு வந்து மறுபடியுமங்கிருந்து திரும்பினார்கள். அத் தருணத்தில் அவ்வசுரன் மூத்தவரைத் தோண்மேலெடுத்துக் கொண்டு சந்திரனை யேந்தின மேகம்போலே சீக்கிரமா யாகா சத்திலெழும்பினான். அதுகண்டு பலபத்திரர் தமதுதிருமேனி யை வெகுபாரமாக்க, அந்தப்பாரத்தைச் சுமக்க மாட்டாமல் அவன் தன்னுடம்பையும் பெரிதாக வளர்த்தினான். இப்படி வர் ஷாகால மேகம்போலேவளர்ந்து எரிந்த மலைபோன்ற வுடம்பும் குறுகிய கிரீடங்கவிழ்ந்த தலையும், தொங்குகின்றமாலையாபரண ங்களும், வண்டிச் சக்கரம்போன்ற கண்களும், பயங்கரமான வடிவும், பூமி நடுங்கும்படியானநடையுமாய்க் காணப்பட்டஅவ் வசுரனையும். சிறிது மச்சமின்றித் தன்னைத் தூக்கிக்கொண் டெழும்பிப் போகும் திறத்தையும்பார்த்துப் பலராமர் தம்பியை நோக்கி ஓ கிருஷ்ணா! மலைபோன்ற தேகமுள்ளவனாய் இடைப் பிள்ளையின ரூபத்தைத்தரித்துக்கொண்டுவந்தவூரசானலேநான் தூக்கிக்கொண்டு போகப்படுகின்றேனேபார். ஓமதுசூதனனே! இப்போது நான் செய்யவேண்டிய தென்ன சொல்; இந்தத்து ரத்து மாவோ வெகுவிரைவாயோடுகின்றான்" என்று சொன்

னவார்த்தைகளைக்கேட்டு மகாத்துமாவான ஸ்ரீகோவிந்தன் அவருடைய பலவீரியங்களின் திறமறிந்தவராகையால்; புன்சிரிப்பினால் இதழ்கள் மலர அருளிச்செய்யலாயினர்.

"ஓசர்வாத்துமகனுயும் சகல சூக்ஷுமங்களுக்குங் காரணனுயும் இருக்கிறவனே! பிரளயத்திலு மிகுந்திருக்கும்படியான நித்தியனை நீயேது மனுஷ்யத்தன்மையை மெய்யாகவே பற்றுகின்றுய்? நீயே சகலலோக காரணங்களுக்குங்காரணமாய்வியக்தப் பிரபஞ்சத்திற்கு முன்பே யிருக்கிறவனும், சகலமிங் கடலினுலே முழுத்தப்பட்டு ஏகார்ணவமா யிருக்கையில் மிகுந்திருக்கின்றவனுமா யிருக்கின்றுய், இப்படிப்பட்ட வுன்தனமையை நினைத்துக்கொள், மேலும் நாமிருவரும் பூமியின பாரத்தைப் போக்கும்பொருட்டு அவதரித் திருக்கிறேம் என்பதை நீ யறியாயோ? ஓ அனந்தனே! ஆகாசம் உன்திருமுடி, மேகங்கள் உன் கேசங்கள், பூமிஉன் திருவடி, அக்கினிஉனது திருமுகம், சந்திரன் உன் மனது, வாயு உன் மூச்சு, நான்குதிக்குகளும் உன்னுடைய நான்கு திருத்தோள், ஓ மகானுபாவனே! நீஆயிரந் திருமுகங்களும ஆயிரந் திருக்கைகளும் ஆயிரந்திருவடிகளும் ஆயிரந் திருஉதரங்களு முள்ளவனுய், ஆயிரம் பிரமாக்களுக்கு உற்பத்தி ஸ்தானமான முதல்வனுயிருக்கின்றுய். ஆதலின் உன்னை மகாரிஷிகள் அநேகவிதமாகச் சொல்லுகிருர்கள், உனது திவ்வியரூபத்தை யொருவனு மறியமாட்டான, தேவதைகளும் உன் திருவவதார ரூபங்களையே அச்சிக்கிருர்கள், இவ்வுலகமெல்லாம முடிவில் உன்னிடத்திலேயே லயப்படுகின்றன, இதெல்லாம் நீயறியாயே? ஓ அனந்த மூர்த்தியாயிருப்பவனே! அந்தப்பூமி உன்னுலே தாங்கப்பட்டன்றே சராசரமயமான பிரபஞ்சத்தைத் தாங்குகின்றது? ஓஉற்பத்திவிநாசங்களில்லாதவ்னே! நீயே கிருதயுகாதி பேதங்களினுலே பலவகைப்பட்டிருக்கிற காலரூபயாயிருந்து, எல்லாவற்றையும் விழுங்கிப் போடுகிறுய். தண்ணீரானது வடவாக்கினியினுலே உண்ணப்பட்டுக் காற்றினுலே எறியப்பட்டு இமயமலையிலே பனிரூபமாய் நின்று சூரியகிரணங்களின் சம்பந்தத்தினுலுருகி மறுபடியுந் தண்ணீரேயாய் வருவதுபோல், சங்கார காலத்தில் உன்னுலே விழுங்கப்பட்ட பிரபஞ்சமெல்லாம் உன்னதீனமாகவே யிருந்து மறுபடியுஞ் சிருட்டிக்க எத்தனிக்கின்றவுனது சங்கற்பத்தி

ஞலே முன்போலவே அவ்வவ் வுருக்கொண்ட பிரபஞ்சமாகத் தோன்றுகின்றன. ஓ ஈசுவரனே! கல்பந்தோறும் இப்படியே சிருஷ்டிப் பிரளயங்கள் நடந்துவருகின்றன. நீயும் நானுஞ் சேர்ந்து இவ்வுலகங்களுக்கு ஒரே காரணமாயிருந்து, இப்பூமியின் சுமை யிறக்கும்பொருட்டுப் பேதரூபமாயவதரித்தோ மன்றோ! ஓ அமேயாத்துமகனே! இதை யெல்லாம் நீ நினைத்துக்கொண்டு இந்த மனுஷ்ய பாவனையை விடாமலே இவ்வசுரனைச் சங்கரித்துப் பந்துக்களுக்கு நன்மை செய்யவேண்டும்.''

என்றிப்படி மகாத்துமாவான கண்ணனாலே நினைப்பூட்டப் பட்டவராய்ப் பலராமர் நகைத்துக் கோவத்தினால் திருக்கண்கள் சிவந்துநிற்கத் தமது கைப்பிடியால் அவ்வசுரனைச் சிரத்திலிடித்தருளினர். அவ்விடிபட்ட மாத்திரத்திலே அந்தப் பிரலம்பாசுரன் கண்ணிரண்டும் பிதுங்கிவந்து கபாலமுடைந்து உதிரங்கக்கிக்கொண்டு தரையில்விழுந்து இறந்தான்.

ஸம்ஸ்துயமாநோ ராமோ ஸௌ ராமோ க்ருஷ்ணேந நிர்வாதிதே।
ஸுஹ்ருத் ஸமக்ஷேண ஸஹ்மேந ரௌஹிணேயேந காயத॥

இப்படியாகப் பிரலம்பனைச் சங்கரித்ததனால் கோபாலரெல்லா மிகுந்தசந்தோஷமுற்று, "நல்லகாரியஞ் செய்தீர், நல்லகாரியஞ் செய்தீர், இப்படிசெய்ய மற்றும் யாராலு மாகாது" என்றுவியந்துதுதி செய்யா நிற்க, அந்தச் சங்கர்ஷணபகவான் கண்ணனோடுகூட மறுபடியுங் கோகுலத்திற்கு எழுந்தருளினர்.

ஒன்பதாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பத்தாம் அத்தியாயம்

கோவர்த்தநாராதனம்

தயோ விஹரதோ ரேவம் ராமகேசவயோ ர்வ்ரஜே।
ப்ராவ்ருட் வ்யதீதா விகஸத்ஸரோஜா சாபவச் சரத்॥

இவ்வகையாகத் திருவாய்ப்பாடியில் அவ்விருவரும் விளையாடிக்கொண்டிருக்கையில் மாரிகாலம் நீங்கி தாமரைகள் மலர்

ந்து விளங்கப்பெற்ற சரத்காலம் வந்துவிட்டது. அக்காலத்தில் சிறுகுளங்களிலிருந்த மீன்கள் புத்திரக்ஷேத்திராதி களிலேபற்றிருத்தலினாலே இல்லறத்தான் தாபமடைவதுபோல் மிகுந்த தாபத்தையடைந்தன. யோகிகள், சம்சாரம் அசாரமென்பதை யறிந்து அதில் பற்றற்று மவுனமாயிருப்பதுபோலே காட்டிலிழிக்குமயில்கள் மதநீங்கி மவுனத்தோடிருந்தன. மேகங்கள் தம்மிடத்திருந்த தண்ணீரை யெல்லாம் விட்டுவிட்டு நிர்மலங்களாய் வெண்மையான மேனியை யுடையவைகளாய் வானத்தையும் விட்டு நீங்கினவை எப்படியிருந்தனவென்றால், ஞானங்கைவந்தவர்கள் தங்கள் அகங்காரத்தோடு பொருள் முதலானவைகளை விட்டுச் சுத்தசத்துவ முடையவர்களாய்ச் சமுசாரத்தைத்துறப்பதுபோலிருந்தன. பலபொருள்களைப்பற்றி மமதையுற்றிருப்பதனாலே மனிதருடைய இருதயங்கள் வரண்டுபோவதுபோல் குளங்களெல்லாம் சூரியகிரணங்களினாலே தபிக்கப்பட்டு வரண்டுபோயின. அச்சரத்காலத்துத்தண்ணீர்கள் ஆம்பல் மலர்ந்து விளங்கப்பெற்றமையாலே நிர்மலகுணமுள்ளவர்களுடைய மனங்கள் ஞானங்களினாலே ராகத்துவேஷங்களில்லாமல் சமத்துவ படைந்ததுபோல் யோக்கியதையின் லக்ஷணமான தன்மையையடைந்தன. மேலும்க்ஷேத்திரங்களினாலே நிர்மலமாயிருக்கின்றவானத்திலே பூர்ண மண்டலத்தோடு கூடிச் சந்திரன், நல்ல குலத்திலே ஒருயோகியானவன் பிறந்து முத்திபெறத்தக்க கடைசித் திருமேனியோடு விளங்குவதுபோல விளங்கினான். அறிஞர், க்ஷேத்திர புத்திராதிகளிலேயிருக்கின்ற பற்றை நாளுக்குநாள் சிறிது சிறிதாக எப்படி விடுவார்களோ அப்படியே குளமுதலானவைகள் நாளுக்குநாள், கொஞ்சங் கொஞ்சமாய்க் கரையை விட்டுவந்தன.

அன்னப் பறவைகள் முன்பு தாங்கள் விட்டுநீங்கின தடாகத்தண்ணீர்களோடு மறுபடியுங் கூடினது எதுபோலென்றால், யோகத்தில் தேராதவர்கள் பல இடையூறுகளினாலே முட்டுப்பட்டு முன்விட்டசகல கிலேசங்களோடு மறுபடியுங்கூடினதுபோலவாம். அந்நாட்களில் சமுத்திரம் தண்ணீர் மிகப்பெற்றுத் தண்ணீர் ததும்புதலின்றி மந்திரமுதலானயோகங்களின்முறையாலே மகாயோகத்தை யடைந்து ஒரு யதியானவன் எப்படி நிச்சலமாயிருப்பானோ அப்படிநிச்சலமாயிருந்தது. எங்குநிறைந்

தெழுந்தருளியிருக்கிற ஸ்ரீ விஷ்ணுபகவானை யறிந்தபின் மகாத்துமாக்களுடைய இருதயங்கள்போலே எங்குந் தண்ணீர்கள் தெளிவுற்றிருந்தன. அக்காலத்தினாலே மேகமென்னு மழுக்கு நீங்கி ஆகாசமானது, யோகாக்கினியினாலே சகல கிலேசங்களு மெரிக்கப்பெற்ற யோகியின் மனம்போலே? நிர்மலமாயிருந்தது. நானென்கிற அகங்காரத்தினாலே யுண்டான துக்கத்தை மகத்தான விவேகம் போக்குவதுபோல் சூரிய கிரணங்களாலுண்டாகிய தாபத்தைச் சந்திரன் போக்கடித்தான். சத்தமுதலிய விஷயங்களினின்றும் சுரோத்திரமுதலிய இந்திரியங்களைப் * பிரத்தியாஹார மென்கிறயோகாங்கம் இழுத்துப் போவதுபோல் வானத்தினின்று மேகத்தையும் பூமியினின்று சேற்றையும் தண்ணீரினின்றும் கலக்கத்தையும் அந்தம் பருவமானது இழுத்துவிட்டது. பூரகரேசக கும்பகங்களென்கிற வாயுவை நிறுத்தல் நிலைப்பித்தல் விடல்களினாலே பிராணாயாமம் செய்வதுபோலத் தடாகங்களின் ஜலங்கள் வாய்க்கால் முதலானவைகளில்நிறைக்கப்படுதலும், பின்போரிடத்தில் ஸ்தாபிக்கப்படுதலும் வேண்டுங் கழனிகளில் விடப்படுதலுமாகிய செய்கைகளினாலே 0 பிராணாயாமஞ் செய்வனபோலிருந்தன.

இப்படியாக ஆகாச நக்ஷத்திர முதலானவை நிர்மலமாயிருக்கப்பெற்ற அந்தச் சரத்காலம் வந்தபோது ஆய்ர்பாடியில் இந்திரனைப் பூசிக்கும்பொருட்டு மிகுந்த முயற்சி யுள்ளவர்களாய் அவ்வுச்சவத்தில் அதிக ஆசையோடு குதூகலித்துக் கொண்டிருந்த ஆயர்களைக்கண்டு கண்ணன் அவர்களில் மூப்பர்களை நோக்கி வெகு சந்தோஷமாய்ப் "பெரியோர்களே! நீங்கள்ளெல்லாமிகவும் களிக்கும்படியான இந்திரோச்சவமென்பது என்ன? அதின் சொரூப அனுஷ்டான பிரயோசனங்களைச் சொல்லவேண்டும்" என்றுவினவ, அக்கண்ணனுக்கு நந்தகோபர் அதிக ஆதரத்தோடு சொல்லலாயினர்:—

---

* பிரதி + ஆஹாரம் = பிரத்யாஹாரம். அதாவது இந்திரியங்களை அததன் விஷயங்களினின்றும் தன்னிஷ்டம்போல் சுவாதீனமாக்கும்படியான ஐந்தாவது யோகப்பயிற்சி.

0 பிராண + ஆயாமம் = பிராணாயாமம், அதாவது போவதும்வருவதுமாயுள்ள பிராணவாயுவை அடக்குதல்.

"கேள் குழந்தாய்! தேவேந்திரன் மேகங்களுக்கும் ஜலங்களுக்கும் அதிபதியாயிருக்கிறான். அந்த இந்திரனால் கட்டளையிடப்பட்டவைகளாய் மேகங்கள் மழை பொழிகின்றன. அந்த மழையினாலே விளைகின்ற பயிர்களை நாமும் மற்றவர்களும் உபயோகப் படுத்திக்கொண்டு தேவதைகளையும் ஆராதித்துக் கொண்டிருக்கிறோம். அன்றியும் அந்த மழையினால் வளர்ந்த புல்முதலானவைகளினாலேஇந்த மாடுகளெல்லாம் வளர்க்கப்பட்டுப் புஷ்டியாய் நல்ல கன்றுகளைப்போட்டு மிகுந்த பால் கறந்துகொண்டு களித்துத் திரிகின்றன. எவ்விடத்திலே மழையுண்டாயிருக்கிறதோ அங்கே பூமி பயிர்நிறைந்ததாயும் புல் நிறைந்ததாயும் இருக்கின்றது. அங்குள்ள பிரஜைகளெல்லாம் பசிவருத்தமின்றி யிருக்கிறார்கள். இந்தப் பூமியிலுள்ள நீரைச் சூரியன் தன் கிரணங்களினாலே கிரகித்து மேகங்களில் விட, அதை மேகாதிபதியாகிய இந்திரன் லோக க்ஷேமத்துக்காகப் பெய்விக்கிறான். ஆதலால் ராஜாக்கள் முதலான ஜனங்கள் மழைகால முடிந்தவுடனே சந்தோஷத்தோடு யாகங்களினாலே இந்திரனைப் பூசித்து வருகிறார்கள். நாமும் அப்படியே செய்து வருகிறோம்" என்றிப்படி நந்தகோபர் சொன்னதைக்கேட்டுக் கண்ணன் இந்திரனுக்குச் செருக்கழியும் பொருட்டு இவ்வாறருளிச்செய்ய லாயினர்.

"ஐயா நான் சொல்வதையும் சற்றேகேட்கவேண்டும். நாம் பயிரிடுகிறவர்களு மல்லோம்; வாணிகத்தால் ஜீவிக்கிறவர்களு மல்லோம்; நாம் காட்டில் திரிந்து மாடுமேய்த்துப் பிழைக்கிறவர்களாதலால் நமக்குப் பசுக்கள் ஜீவனம். உலகத்தில் பிரதானமாய் நான்கு வித்தைகளுண்டு. அவையாவன, ஆன்வீக்ஷகியென்கிற* தர்க்கவித்தை, இருக்கு முதலிய பிரிவுள்ளதனால் திரயீ எனப்படுகிற வேதம், வார்த்தை என்னப்படுகிற மநுமுதலிய சாஸ்திரம், தண்டநீதி என்கிற ராஜநீதி சாஸ்திரம், இந்நான்கிலும் இப்போது வார்த்தா சாஸ்திரத்தைப்பற்றி நான் விவரிப்பதைக் கேளும். ஓ மகானுபாவனே! [கிருஷி] பயிரிடுதல், [வணிஜ்யா] வாணிகம், [பசுபாலனம்] மாடுமேய்த்தல், ஆகிய இம்

* பசு + = ஆலம்பம் = பசுவென்றால் சாகம். அதாவது வெள்ளாடு இதை விசஸனசெய்தல் ஆலம்பமாம். விசஸனமாவது தேவர்களுக்காக மந்திரத்தால் புரோக்ஷணஞ்செய்து அதன் ஆத்மாவிற்கு சுவர்க்கமளித்து அதனுடலை வேறாகப் பிரிக்கும் காரியம்.

மூன்று பிழைப்புகளா யிருப்பது வார்த்தை யென்கிற வித்தையேயாம். உழுவர்க்குக் கிருஷியானது ஜீவனமாம்; கடைத்தெரு வியாபாரிகளுக்கு வணிஜ்யை ஜீவனமாம். நமக்கோ பசுமாடே முக்கியமான ஜீவனமாம் இப்படி யிருக்கிற படியினாலே எவன் எந்த வித்தைக்குரியவனோ அவனுக்கு அது பெரியதெய்வமாதலின் அதையே கந்த புஷ்பாதிகளினாலே அர்ச்சித்துப் பூசிக்கவேண்டும். ஏனெனில் அவ்வித்தையின் மூலமாயன்றோ சுவாமி நமக்கு உபகாரஞ் செய்தருளினர். மேலும் எவன் ஏதன் பயனை அநுபவித்துக்கொண்டு மற்றொன்றைப் பூசிக்கிறானோ அவன் இம்மையினும் மறுமையிலும் சுகத்தை யடையமாட்டான். உலகத்தில் எல்லையென்பது பயிரிடு நிலம் வரைக்குமுள்ளது. காடென்பது அவ் வெல்லைக்குப் புறத்தே யுள்ளது. மலைகளென்பவைக ளெல்லாம் காட்டின்புறத்தினுள்ளவைகள். அக்காட்டில் வாசஞ்செய்கிற நமக்கு இஷ்டப்படி திரியுமிடமான மலைகளே மேன்மையான கதியாயிருக்கின்றன. வாயில்களும் கதவடைப்பு மில்லாதிருக்கின்ற ஜனங்களே! எவ்வுலகத்திலும் வண்டியைக் கொண்டு இஷ்டமானவிடத்திற் சஞ்சரிக்கிற நம்மைப்போல் சுகமுடையவர்களே யல்லது மற்றவர்களல்லர், அன்றியும், இவ்வனத்தில் மலைகளெல்லாம் இஷ்டமானபடியே ரூபமெடுக்க வல்லவைகளென்றும், அவ்வவ் வுருக்களைக்கொண்டு தமதம சாரல்களிலே விளையாடிக்கொண்டிருக்கின்றன. என்றுங் கேள்விப்படுகிறோம். இதற்குத் திருஷ்டாந்தம், காட்டில் வாசஞ்செய்கின்ற எவர்கள் அம்மலைகளுக்கு அபராதப்படுகிறார்களோ அவர்களை அந்தப்பர்வதங்கள் சிங்காமுதலிய ரூபங்களைக் கொண்டு கொல்லுகின்றன. இப்படி யிருக்கிறபடியால் நமக்கு மிகவும் உபகாரியா யிருக்கின்ற மலையைக்குறித்தும் பசுக்களைக்குறித்தும் யாகங்களை நாம் செய்யவேண்டும். நமக்கு இந்திரனாலும் மற்றவர்களினாலுமென்ன? கோக்களும் பருவதங்களுமே நமக்குத் தெய்வங்கள். பிராமணர்களுக்கும் மந்திரஎக்கியம் முக்கியம் உழுவருக்குக் கலப்பையைப் பற்றின யக்கியம் முக்கியம். மலையையுங் காட்டையும் பற்றியிருக்கின்ற நமக்குக் கோபர்வத யக்கியங்கள் முக்கியம். ஆகையால் இந்தக் கோவர்த்தனகிரியை நீங்கள் பலவகைப்பட்ட வுபசாரவஸ்துக்களைக் கொண்டும் விதிப்படி பசுவாலம்பனஞ்செய்தும் பூசித்து அர்ச்சிக்கவேண்டும். இதற்காக எவ்வளவும். ஆலோசியாமல்

இந்த இடைச்சேரியிலுள்ள தயிர் பால் வெண்ணெய் முதலானவைகளெல்லாவற்றையும் எடுத்துப் பிராமணர்களுக்கும், அன்னம் விரும்பிவரும் பிறருக்கும் பரிமாறித் திருப்திப் படுத்தவேண்டும். இப்போது நாம் எத்தனஞ் செய்தபடி உபசாரவஸ்துக்களைக்கொண்டு பருவதத்தை யர்ச்சித்து ஓமத்தை வளர்த்திப் பிராமணரைப் புசிப்பித்தவுடனே சாக்காலத்துப் புஷ்பங்களினாலேகொம்புகளில் அலங்கரிக்கப்பட்டவைகளாய்ப்பசுக்களெல்லாம்வலம்வரவேண்டும். ஓகோபாலர்களே! இதுதானென்னுடையமதம், நீங்களிதைப் பிரீதியோடுகைக்கொண்டு செய்வீர்களாகில் பசுக்களுக்கும்மலைக்கும்எனக்கும்பிரீதியாயிருக்கும்"என்று சுவாமி அருளிச்செய்ததைக்கேட்டு நந்தர் முதலான கோபாலரெல்லாம் ஓருவிசேஷ சந்தோஷத்தினால் முகமலர்ச்சி யுடையவர்களாகிச்சுவாமியை நோக்கி "குழந்தாய்! நன்றாயிருக்கிறது நன்றாயிருக்கிறது, நீ சொன்னமதம் வெகுநேர்த்தியா யிருக்கிறது, எங்கள் மனதிற்குப் பிடித்திருக்கின்றது, ஆதலால் அப்படியே செய்கிறோம் கிரியக்கியம் ஆரம்பிப்போம்"என்றார்கள்.

பின்பு அவ்வாயரெல்லாம் பர்வதயாகத்தை யாரம்பித்துக் கந்தபுஷ்பதூப தீபாதிகளினாலே பூசித்து ஓமமுஞ்செய்து தயிர் பாயசம்மாமிசம் இவை முதலிய வுணவுகளினாலே அப்பர்வதத்திற்குப் பலிபிண்டங்கள் செய்துபோட்டு அநேக பிராமணர்களுக்கும் போசனஞ் செய்வித்துக் கோக்களுக்கும் பூசைசெய்தார்கள். பின்பு நாநாவித அலங்காரங்களை யுடையனவாய்ப் பசுக்களெல்லாம் அம்மலையைப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்தன. அப்படியே விருஷபங்களும் நீர் நிறைந்த மேகங்களைப்போலே கர்ச்சித்துக்கொண்டு வலம்வந்தன. இவ்வாறு பர்வதபூசைசெய்து வருகையில் கண்ணன் தேவதாரூபமாய் அந்த கோவர்த்தனத்தின் சிகரத்தின்மேல்வீற்றிருந்து, "நான்தான இந்தப்பர்வததேவதை" என்று கோபாலர் போட்டஅன்னபலிகளையெல்லாம அமுது செய்தருளினார். கீழே யிருந்து தாமே அதை யாவர்க்குங் காட்டி அவர்களோடுகூட மலையிலுச்சிக்கு ஏறிப்போய்அந்தத்தமது சொரூபத்தையும் அர்ச்சித்துப் பணிந்தருளினார்.

[illegible]

[illegible]

இவ்வாறு கோபாலரெல்லாம் பருவதயாகத்தை நிறைவேற்றி, அதன் சிகரத்தில் சேவைசாதித்த பகவத் சொரூபனிடத்திலே இஷ்டவரங்களையும் பெற்றுச்சந்தோஷமுடையவர்களாய் அந்தச்சொரூபம் மறைந்தவுடனே திரும்பித் தங்கள்பாடிக்குப் போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

பத்தாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினோராம் அத்தியாயம்

கோவர்த்தனத்தை யெடுத்தது

மகே ப்ரதிஹதே ஶக்ரோ மைத்ரேயாதிருஷாந்வித:
ஸம்வர்த்தகம் நாம கணம் தோயதாநாமதா வ்ரவீத்||

ஓமைத்திரேயரே! கேளும், சுவாமி இந்திரனுக்குச்செய்யும் யாகத்தை யொழித்ததனால் அந்த இந்திரன் அதிக கோபமுள்ளவனாய்ச் சம்வர்த்தகம் என்கிற மேகக்கூட்டத்தையழைத்து, "ஓ மேகங்களே! நான்சொல்வதைக் கேளுங்கள்; உடனே என் கட்டளையின்படி தடையில்லாமல் செய்யுங்கள்; நந்தனென்கிற இடையன் புத்திகெட்டவனாய்க் கிருஷ்ணனென்கிற ஒருபையன் பலத்தைப் பெரிதாயெண்ணிக் கெர்வித்து, மற்றுமுள்ள இடையரையுஞ் சேர்த்துக்கொண்டு,எனக்குச்செய்துவரும்யாகத்தை நிறுத்தி விட்டான்; ஆகையால் அந்த இடையருக்கும் பிழைப்பாயுள்ள மாடுகளை யெல்லாம் பெருமழை பொழிந்து அழித்து விடுங்கள்; நீங்கள் பயப்படாதேயுங்கள்; உங்களுக்குச் சகாயமாய் நான் பர்வதசிகரம்போலிரானின்ற பெரிய யானைமேலேறிக்கொண்டு வாயுவையும் தண்ணீரையும் விடுகிற வுதவியைச் செய்கின்றேன்" என்று ஆக்கியாபித்தான். அதுகேட்டு அந்த மேகங்களெல்லாம் இவ்வாய்ப்பாடி முழுதும்நாசமாகும்படிபெருங்காற்றுடன் பெருமழையைப் பெய்தன. பெய்யவே ஒருக்ஷணமாத்திரத்திலே பூமியும்ஆகாசமும் திசைகளும் மழைத்தாரைகளின் பெருக்குநிறைந்து ஒன்றாய்க்காணப்பட்டன. அப்போது அந்த மேகங்கள் பளபளத்து விளங்காநின்ற மின்னற்கொடிகளாகிய கசைகளின் அடிக்குப் பயப்பட்டவைகள் போலே திக்குகளெல்லாம் அதிரும்படி கர்ச்சனை செய்து மிகவுங்கனமான தாரைகளாகிய சாரங்களைப் பெய்துவிட்டன. இப்படி

பக்கம் ௪60. -] கோவர்த்தனத்தையேத்தது [பாரம் ௬. 476

ஓழிவில்லாமல் மழைபொழிவதனுல் உலகமெல்லா மிருள் மூடிப் போக உலகம்கீழுமேலும் பக்கங்களிலும் ஜலமயமானதுபோல் தோன்றிற்று. அப்போது பசுக்கள் மகாவேகத்தோடுண்டான காற்று மழையினுலே அலேக்கப்பட்டு, இடுப்புத்தொடைகளுங் கழுத்துஞ்சுருங்கி மாண்டனபோலே மூர்ச்சித்துக்கிடந்தன. அநேக மாடுகள் இளங் கன்றுகளை வயிற்றிலணைத்துக்கொண்டு நடுக்கமுற்றுக் கிடைத்தன. மற்றும் பலமாடுகள் கன்றுகளிறக்கக்கண்டு கதறிக்கொண்டு நின்றன. சிலகன்றுகள் காற்றினுலே உடம்பெல்லா நடுக்கமுறச்சோர்வடைந்து அற்பத்தொனியாய்க் கூவினதைப் பார்த்தால் கண்ணனை நோக்கி எங்களைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்று வேண்டிக்கொண்டதுபோல்இருந்தது.

ஓமைத்திரேயரே! கோக்களுங் கோபிகைகளும் கோபாலரும்நிறைந்த அந்தக் கோகுலமெல்லாம் இப்படி பெருமழையினுலே மிகவுந்துன்பப்பட்டு நடுங்குவதைக்கண்டு, சுவாமி "இந்திரன் தனக்குப் பூசை நடக்கவில்லையென்கிற கோபத்தினுலே இப்படிச்செய்தானுகையால் இதை நாம் அவசியம் பாதுகாக்க வேண்டும், அதற்காகப் பெரிய கற்பாறைகள் நிறைந்த இந்தப் பருபவதத்தைப் பெயர்த்து இந்த இடைச்சேரிக்கு ஒரு பெருங்குடையாகப் பிடிக்கக்கடவோம்" என்று திருவுள்ளம் பற்றி, அந்த மலையைப்பெயர்த்து ஒரே திருக்கையினுல் விளையாட்டுக் கருவியைத் தாங்குவதுபோல் தாங்கி, அந்தக் கோபால ரெல்லாரையுங் கூவி, நகைத்துக்கொண்டே "நீங்கள்யாவரும் உங்கள் குழந்தை குட்டிகளோடும் பசுக்களோடுங் கூட இதன் அடியில் வந்து சேருங்கள், காற்று மழைக்குப் பயப்படவேண்டாம், அதைத் தடுத்துவிட்டேன். இதன் அடியில் நல்ல இடங்களில் அவரவர் இஷ்டப்படி சுகமாயிருக்கலாம், மலையானது மேலே விழுமென்று அஞ்சவேண்டாம், இதைநான் ஒரு சிறுபக்ஷியைப்போல இலேசாய்த் தாங்கிக்கொண்டிருக்கிறேன் என்று அருளிச்செய்தார்.

இப்படி ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் அருளிச்செய்யக் கேட்டு, இடையரெல்லாம் வண்டிகளில் தங்கள் பொருள்களை யெடுத்துப் போட்டுக்கொண்டு மாடுகளையும் ஓட்டிக்கொண்டு அதன் கீழ்வந்துவிட்டார்கள். ஸ்ரீகிருஷ்ணன், இடையரும் இடைச்சிக

ளும் ஆச்சரியத்தினுலுஞ் சந்தோஷத்தினுலும் கண் மலர்ந்து நிச்சலமாயிருக்கப்பெற்று முன்னுற்ற தன் சரித்திரங்களையும் இந்தமகிமையையு மெடுத்துத் துதித்துப் பாடிக்கொண்டிருக்க, அந்த மலையை அசைவில்லாமல் தாங்கிக் கொண்டிருந்தார். இந்தப்படி ஏழுதினங்கள் ஓயாமல் மழை பெய்ய, சுவாமியும் அப்பருவதத்தைக் குடைபோ லெடுத்து ஆயரைக் காத்தருளினர். இதைக்கண்டுதேவேந்திரன் தன்முயற்சி வீணாயிற்றென்று அந்த மேகங்களைத்தானே நிறுத்திவிட்டான். இந்திரன் இப்படி வீண்பிரதிக்ஞை யுள்ளவனாகி மேகங்களைத்தடுத்துவிடவே ஆகாயமெல்லாம் நிர்மலமாய்த் திசைக ளெல்லாந் தெரிய, அவ்வாயர்கள் யாவரும் அம்மலை யடியினின்றும் புறப்பட்டுச் சந்தோஷத்தோடு பழையபடி; தங்கள் பாடிக்குப்போய்ச் சேர்ந்தார்கள்,

ततश्च कृष्णोऽपि तदा गोवर्धनमहाचलम्।
स्वस्थाने विस्मितमुखैर् दृष्टस्तैस्तु व्रजौकसैः॥

பின்பு சுவாமி அவர்களெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டேயிருக்க அந்தப் பர்வதத்தை இருந்த விடத்திலேயே வைத்தருளினர்.

பதினோராம் அத்தியாயம் முற்றிற்று

பன்னிரண்டாம் அத்தியாயம்

கோவிந்த பட்டாபிஷேகம்

धृते गोवर्धने शैले परित्राते च गोकुले।
रोचयामास कृष्णस्य दर्शनं पाकशासनः॥

கேட்பீரோ மைத்திரேயரே! முன்சொன்னபடியே எம்பெருமான் கோவர்த்தன பருவதத்தை யெடுத்துக் கோகுலத்தைக் காத்தது கண்டு, தேவேந்திரன் வெட்கி "சுவாமியைத் தண்டம் சமர்ப்பிக்க வேண்டும்" என்று ஐராவதத்தின்மேல் ஏறிக்கொண்டு கோவர்த்தன கிரியிடத்துக்குவந்தான். அங்கே

சகல லோகங்களையும் காப்பவனாகிய எம்பெருமான் கோபால வேடம் பூண்டு கோபால குமாரரோடு கோக்களைக்காத்து நிற்பதையும், அந்தச் சுவாமியின் திருமுடிக்கு நேர்மேலாகத்தமது சிறகுகளினாலே வெயிற்படாவண்ணம் நிழல் செய்துகொண்டு பிறர் கண்களுக்குத் தெரியாமலிருக்கிற பெரிய திருவடி என்கிற கருடனையுங் கண்டு, திடீரென்று யானையினின்று மிறங்கித் தேவேந்திரன் ஏகாந்தத்திலே சுவாமியைத் தண்டம் சமர்ப்பித்து, அந்தச் சந்தோஷத்தினாலே கண்கள் மலர்ந்து நிற்கப் புன்சிரிப்போடு வருமாறு விண்ணப்பஞ் செய்யலானான்.

"சுவாமீ ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானே! அற்புத திவ்விய சக்தியுள்ளவனே! அடியேன் விண்ணப்பத்தைக் கேட்டருளவேண்டும். உன்சந்நிதிக்கு அடியேன் வந்தது விரோதபுத்தியாலென்று திருவுள்ளம் பற்றவேண்டாம். சகலத்துக்கும் ஆதாரபூதனான சர்வேசுவரா! நீகிருபாமயமான உன் சங்கற்பத்தினாலேயே துஷ்டநிக்கிரக சிஷ்டபரிபாலனங்கள் செய்து பூமிபாரத்தை நீக்கும்பொருட்டு இங்கே யவதரித்தாயென்று அறிவேன். ஆகிலும் எனக்குச் செய்யும் யாகத்துக்குப் பங்கம் நேரிட்டதென்பனாலே தெரியாமல் ஒருகோபத்தை யடைந்து மேகங்களை யேவிக்கோகுலத்துக்கு நாசம் வரச்செய்தேன். மகாசக்திமானான நீர் குன்றெடுத்து அதைக்காத்தீரே அற்புதமான அந்தத்திருவிளையாட்டினால் நான் மிகுந்த சந்தோஷத்தை யடைந்தேன். ஏனெனில், அமரருடைய காரியத்தைச்சாதிப்பதற்கவதரித்தவும்மாலே அந்தப்பிரயோஜனமெல்லாம் நிறைவேறுமென்று நிச்சயமாய் அடியேனுக்குண்டாயிற்று. அதற்குத்திருஷ்டாந்தமாக ஒரு திருக்கையினாலே இப்பெருமலையைத் தூக்கக்கண்டேனன்றோ. அடியேன் உன்சந்நிதிக்கு வந்த முக்கியகாரணங் கேட்டருள வேண்டும். கோலோகத்திலிராநின்றகோக்களெல்லாம் தங்கள் சந்ததியைநீ நன்றாகாத்ததற்காகஉனக்கொருசக்காரஞ் செய்யவேண்டுமென்று அடியேனுக்குநியமித்தன் அதனாலே கோக்களின் வாக்கியப்படி உம்மைக்கோக்களுக்கு இந்திரனாகப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்கிறேன். அதைத்திருவுள்ளம் பற்றியருளவேண்டும். அதனாலே, நீர் கோவிந்தனென்கிறதிருநாமம் பெறுவீராக" என்று விண்ணப்பஞ்செய்து, தன்வாகனமான அயிராவதத்தின்மேலிருந்து தீர்த்த கும்பத்தை யெடுத்துக்கொண்டு வந்து தனக்கு மேலாய் சத்தியலோகத்துக்குமே

லிருக்கின்ற கோலோகத்துக் கோக்களுக்கு இந்திரனுகையாலே உபேந்திரனென்று பட்டாபிஷேகஞ் செய்தான்.

இப்படி ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்யும்போது பசுக்களெல்லாம் தங்கள்மடிகளில் அளவின்றிச் சுரந்து பெருகின பாலினுல் பூமியை நனைத்துவிட்டன. உபேந்திரனென்றுங் கோவிந்தனென்றும் திருநாமங்கள் வழங்கும்படி பட்டாபிஷேகஞ்செய்து, அமரராஜன் கண்ணனைநோக்கி மிகவணக்கத்துடனே மறுபடியொரு விண்ணப்பஞ்செய்கிறுன். "ஓ மகானுபாவனுன ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானே! பசுக்களின்வாக்கியத்தைத் திருவுள்ளம் பற்றினுய். அடியேன்மற்றொரு விண்ணப்பஞ்செய்கிறேன், அதையுந் திருவுள்ளம் பற்றவேண்டும், அதென்னவென்ருல், உமக்குத் துணையாயிருக்குங் கைங்கரியத்தி லாசையினுலே என்னுடைய அமிசத்தைக்கொண்டு பூமியில் அர்ச்சுனனென்பவனை யுண்டாக்கியிருக்கிறேன், அவனை நீர் எப்போதும் ஸம்ரக்ஷித்தருளவேண்டும்; அவன் பூபார நீக்குவதிலே உமக்குச் சகாயமாயிருக்கும்படி திருவுள்ளம்பற்றி அவனையும்மைப்போலவே காத்தருளவேண்டும்" என்று இந்திரன் விண்ணப்பஞ் செய்யக்கேட்டு, சுவாமி திருவுள்ளமுவந்து இந்திரனை நோக்கி "ஓ தேவேந்திரனே! பாரதகுலத்திலே உன்னமிசத்தினுலே அர்ச்சுனன் பிறந்திருப்பது தெரியும், நான் பூலோகத்திலிருக்குமளவும் நானெவ்வளவுகாலமிருப்பேனே அவ்வளவுகாலமும் அர்ச்சுனனை ஒருவனுஞ் ஜயிக்கமாட்டான், ஓசுரபதியே! இவ்வுலகத்தில் மகாபலசாலியான கம்ஸன், அரிஷ்டன், கேசி, குவலயாபீடம்; நரகன் இவர்கள் முதலான அநேக அசுரர் இருக்கிருர்களன்ருே? அவர்களெல்லாம் ஹதஞ்செய்யப்பட்டபின் மகாயுத்தமொன்று நடக்கும், அதிலேதான் பூமியின்பாரந்தீருமென்றறி. ஆகையால் நீ புத்திரனுக்காகத் துன்பப்படாதே, உன் ஸ்தானத்திற்குப்போ, எனக்கு எதிரில் அர்ச்சுனனுக்குச் சத்துருவென் றொருவன் தலையெடுக்கமாட்டான், பாரதயுத்தம் நடந்தபின் இந்த அர்ச்சுனனுக்காகவே யுதிஷ்டிரன் முதலானரையும் ஆயுதத்துன்பமொன்றும் இல்லாமற் காத்துக் குந்திக்குக் கொடுப்பேன்" என்று அருளிச்செய்யக் கேட்டு வானவர்க்கரசன் சுவாமியை ஆலிங்கனஞ்செய்து கணிந்து

வதத்தின்மேலேறிக்கொண்டு மறுபடியும் தன்லோகத்துக்குப் போய்ச்சேர்ந்தான்.

> க்ருஷ்ணஹி ஸஹிதா ஶாஹி
> ஶக்ராவாதே ஶு வா நஜஃ॥
> ஸூஜமாரய ஶாவீநா०
> ஊஷிவாதெந வகூநா॥

பின்பு ஸ்ரீகிருஷ்ணன் ஆயரோடும் ஆக்களோடுங் கூடித் தன்வரவை யெதிர்பாத்திராநின்ற கோவியருடையபார்வைகளினுலேபரிசுத்தமாயிருக்கிற வழியால் கோகுலத்துக்கு எழுந்தருளினன்.

பன்னிரண்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதின்மூன்றும் அத்தியாயம்

இராஸக்கிரீடை

> ஶதெ ஶக்ரெ தஶாவாஶா: க்ருஷ்ணெ ஊக்ஷிஷ்காமிணஃ।
> ஊசு: ஶீத்யா ப்ருதம் ஊஷ்ட்ர தெந ஶாவயதநாவஃ॥

இவ்வண்ணம் இந்திரன் வந்துபோனபின்பு கோபாலரெல்லர்ம் கண்ணன் கோவர்த்தன பருவதத்தை யெடுத்ததுகண்டு வெகு ஆச்சரியமுடையவர்களாய் அவர்திறத்தில் மிகுந்த அன்புகூர்ந்து, அவனை நோக்கி "அப்பா கிருஷ்ணு! நீ இப்போது நேரிட்ட பெருமழையினின்று மெங்களையும் எங்கள் பசுக்களையுங் கிரியைத் தூக்கிக்கொடைபோல் பிடித்துக் காத்தாயே? இப்படிப்பட்டவுன் காரியங்கள் மகா அற்புதமா யிருக்கின்றன. உன்பிறப்போ இழிவான இடைக்குலமா யிருக்கின்றது. தண்ணீரில் காளியனை யடக்கினதும், பனங்காட்டில் தேநுகனைச் சங்கரித்ததும், கோவர்த்தனத்தை யெடுத்ததுமாகிய உன்னுடைய பாலிய விளையாட்டுகளைக் காண எங்களுடைய இருதயங்களெல்லாம் சந்தேகமுற் றிருக்கின்றன. ஓமகாபராக்கிரமமுள்ளவனே! சத்தியம் சத்தியம், ஸ்ரீஹரியின் திருவடிகளின்மேலாணை

நீ மனுஷ்யனல்லை. ஓகிருஷ்ணா! பெண்டுகள் சிறுவர் முதலாகஇவ் வாய்ப்பாடியில் இராநின்றயாவர்க்கும் உன்னிடத்தில் மிகுந்த அன்பிருப்பதும் சகலதேவதைகள் கூடிச்செய்தாலும் இயலாதவுன்காரியங்களும் பாலியத்திலேயே இப்படி மகாவீரியமுண்டாயிருப்பதும், இழிவான எங்களில் பிறப்பும் யோசிக்குமளவில் எங்களுக்குச்சந்தேகத்திற்கு ஏதுவாயிருக்கின்றன. நீதேவனோ? தானவனோ? யக்ஷனோ? கந்திருவனோ? யாரோதெரியவில்லை, யாராயிருந்தாலும் நாம்விசாரிப்பதிற் பயனென்ன? எங்களுக்கு உறவின்முறையானாயிருக்கிறாய், உனக்குத் தண்டமிடுகிறோம்" என்று கோபாலர் சொல்லியதைக் கேட்டுக் கண்ணன் சிறிதுபொழுது சும்மாவிருந்து, கொஞ்சம் சிநேக கோபமுள்ளவராய் அருளிச்செய்ததாவது, "ஓ கோபாலரே! என் சம்பந்தத்தினாலே உங்களுக்கு வெட்கமுண்டாகாமலிருந்தால், நான் கொண்டாடும் படியானவனென்று தோன்றி யிருந்தால், உங்களுக்கு இந்தவிசாரணையெதற்கு? என்னிடத்தில் உங்களுக்கு அன்பிருந்தால், நான்உங்களுக்குக் கொண்டாடத்தக்கவனாயிருந்தால், நீங்கள் என்னை உறவுக்கேற்றபடி நினைத்திருங்கள்; நான் தேவனுமல்லேன், கந்திருவனுமல்லேன், இயக்கனுமல்லேன் தானவனுமல்லேன், நான் உங்களுக்குப் பந்துவாகப்பிறந்தவனேயல்லது வேறன்று; ஆதலால் நீங்கள் வேறுவிதமாய்ச் சிந்திக்கவேண்டாம்" என்றிப்படி கண்ணன் அருளிச் செய்ததைக்கேட்டுஅவர் சிநேககோபமுள்ளவராயிருக்கிறாரென்பதையுமறிந்து ஆயரெல்லாம் ஒன்றும் பேசாமல் வனத்துக்குப் போனார்கள்.

பின்பு கண்ணன் அந்தக் கூதிர்ப்பருவத்திலே வானம் நிர்மலமாயிருப்பதையும், பால்பெய்ததுபோல் நிலவு காய்வதையும் திசையெல்லாங் கமழும்படி மலர்ந்த அல்லித் தடாகத்தையும், வண்டுகள் பாடப்பெற்று மனோகரமாயிருக்கின்றவனவரிசையையுங் கடாக்ஷித்து, முன் தான் வரமளித்தபடி, கோவியரோடு சேர்ந்து கிரீடிப்பதற்குத் திருவுள்ளம்பற்றித்தமையனின்றித் தான்ஒண்டியாகவனத்திற்போய், பெண்கள் மனதையிழுக்கத் தக்கதும், இன்னபடியென்று சொல்லக்கூடாத இனியதுமான தொனியுள்ளதாய்த் தாரமும்மந்தரமுமான ஓசை வேற்றுமைகளின் முறைப்பாடுடையதாய் விளங்கும்படி வேணுகானஞ்செய்

தருளினான். இவ்வாறான அந்தவேணுநாதத்தைக்கேட்டு ஆய்ச்சிகளெல்லாம் பரவசராகிமாளிகைகளைத்துறந்துபரபரப்புடனே மதுசூதனனிருக்குமிடம் வந்துசேர்ந்தார்கள். அவர்களுள் ஒருத்தி சுவாமியின் குழலிசையை யுற்றுக்கேட்டு அவனையே நினைத்துக் கொண்டிருந்தாள். பின்னுமொருத்தி அருகில்வந்து "கிருஷ்ணா கிருஷ்ணா" என்று அழைத்துப்பின்னொன்றும் பேசமாட்டாமல்நாணப்பட்டுநின்றாள். இன்னுமொருத்தி அவரிடத்தில்அன்பின் மிகுதியாலே ஒன்றுந் தெரியாதவளாகிப் பக்கத்திற்போய் நின்றாள். வேறொருபெண் தன் மாளிகையினின்றும் வெளியில் வந்து அங்கே தன் மாமனாரைப்பார்த்து அஞ்சி, கண்ணன் சந்நிதிக்குப்போகக்கூடாமையாலே கண்களை மூடிக்கொண்டு தன்மயமாய் அந்தக் கோவிந்தனைத் தியானஞ்செய்துகொண்டிருந்தாள். வேறொருத்தி தன்வீடுவிட்டும் போகமாட்டாது அவனிடத்திலே சித்தம் பற்றியிருப்பதனா லுண்டான ஆனந்தத்தினாலே புண்ணியங்களும் றவனையடையாமற்போனதைப் பற்றியுண்டான மகாதுக்கத்தினாலே பாவங்களும்மாளப்பெற்றவளாய்ப்பரப்பிரமசொரூபியாய்ஜகத்காரணமான அவனையேசிந்தித்துக்கொண்டுமூச்சடங்கிமுத்தியைப்பெற்றாள். இப்படியாக மெய்மறந்து தன்னைச்சேர்ந்தகோபகன்னிகைகளால் சூழப்பட்டு ஸ்ரீராஜகோபாலன் ராஜக்கிரீடையென்கிற உச்சவத்திலே குதூகலமுடையவனாய் அதற்கேற்றதாய்ச் சரத்கால நிலவுபொருந்தி விளங்கிக் கொண்டிருந்த இரவைத்திருவுள்ள முகந்தருளினான்.

இப்படி சுவாமி ராஜக்ரீடை செய்தருளி மற்றோரிடத்திலெழுந்தருளினபோது, அந்தக் கோபகன்னியரெல்லாம் கூட்டமாய்க் கூடிக்கொண்டு கண்ணனுடைய திருவிளையாட்டிலேயே மனம்பற்றினவர்களாய், அந்தப் பிருந்தாவனத்தினடுவில் திரிந்துகொண்டு ஒருவரோடொருவர் சொன்னதாவது:—

ஒருத்தி "ஓ தோழிமார்களே! கேளுங்கள், நான்தான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன், ஆதலால் நான் லலிதமாய் நடக்கிறேன் பாருங்கள்" என்றாள். மற்றொருத்தி "நீயல்லடி கிருஷ்ணன், நானே கிருஷ்ணன், கிருஷ்ணன், என்னுடைய பாடலைக்கேள்" என்றாள். வேறொருத்தி 'அடா துஷ்டனான காளியநாகனே! ஓடாதே, நில், நான் கிருஷ்ணன், இதோ உன்னைப்பிடிக்கிறேன் பார் "என்று தோளைத்தட்டித் தன்கையையே சர்பத்தைப்போற்

பிடித்து நின்றாள் இன்னுமொருத்தி "ஓ ஆயர்களே! நீங்கள் மழைக்கு அஞ்சவேண்டாம். சஞ்சலமற்றிருங்கள், இதோ இந்த கோவர்த்தனத்தை யெடுத்துக் குடையாப் பிடிக்கிறேன்" என்றாள். மற்றுமொருத்தி "ஓ இடைப்பிள்ளைகளே! தேநுகனை நான் சங்கரித்துப் போட்டேன், இனி நீங்களிப்பனங்காட்டில் வேண்டியவாறு சஞ்சரியுங்கள்" என்றாள். வேறொரு பெண் கண்ணனைப்போல் நின்றுகொண்டு பசுக்களைக் கூப்பிட்டாள்.

இப்படி அந்த இடைச்சிகள் கண்ணனுடைய பலவகைப்பட்ட திருவிளையாட்டுகளைச் செய்துகொண்டு மெய்மறந்த தன்மையராய்ப் பிருந்தாவனத்திலே திரிந்துகொண்டிருக்கையில், ஒருபெண் தரையைப்பார்த்து அங்கத்திற் புளகமுண்டாகவும் கண்கள் மலர்ந்து நிற்கவும் பக்கத்திலிருப்பவர்களை நோக்கி "ஓ தோழிமார்களே! பாருங்கள், இங்கே துவசம், வச்சிரம், கமலம் அங்குசம் முதலான இரேகைகளையுடைய கண்ணன் திருவடித்தாமரைகளின் சுவடுகளிருக்கின்றன. இவ்வடி வைப்புகளைப்பார்க்க அவன் விளையாட்டோடு விநோதமாய் நடந்திருக்கிறானென்று தோன்றுகின்றது. இன்னும் பாருங்கள். மகா புண்ணியஞ் செய்த எவளோ ஒருத்தி அவனோடு கூடச்சேர்ந்து மதத்தினால் மெல்லச் சென்றிருக்கிறாள், ஏனெனில் இதோ பக்கத்தில் அவளுடைய அடிச்சுவடுகள் நெருங்கினவைகளும் சிறியவைகளுமாகக் காணப்படுகின்றன, இங்கே கண்ணன் அவளுக்குப் பூப்பறித்திருக்கிறான், அதனாலேதான் அந்த மகானுபாவனுடைய திருவடிகளின் நுனிமாத்திரமே பூமியிற் பட்டிருக்கின்றன, இதோ பாருங்கள், இங்கே கண்ணன் உட்கார்ந்து அந்தப் பூக்களாலே ஒருத்தியை அலங்கரித்திருக்கிறான், அவளோ பூர்வசன்மத்திலே சர்வசரீரகனான ஸ்ரீமந்நாராயணனை நன்றாய் ஆராதித்திருக்கிறாள், ஓ கோபிகைகளே! இங்கே பாருங்கள், அந்தக் கோபால சூடாமணியானவன் தான் பூப்புனைந்து மேன்மைப்படுத்தின அவளை விட்டு இவ்வழியில் எழுந்தருளியிருக்கின்றான், இங்கே ஒருத்தியின் அடிச்சுவடுகள் நுனியழுந்தியவைகளாகக் காணப்படுகின்றன, ஆதலின் அவள் முந்திச்சென்ற அந்தப்புண்ணியனைச் சேரும் பொருட்டு நிதம்பபாரத்தினால் வருந்தி சீக்கிரமாய் நடந்திருக்கிறாள், ஓ பாங்கிகளே! ஒருத்தி

அவன்கைமேல் கைவைத்துக்கொண்டு கூடநடந்திருக்கிறாள். அதனாலேதான இங்கே அடிவைப்புகள்நீண்டிராமல் சிறிது நெருங்கி அசுவாதீனமாய்க்காணப் படுகின்றன, இங்குபாருங்கள், அந்தவஞ்சகன அவளுடையகையைப் பரிசித்ததுமாத்திரமேயன்றி வேறு பரிசொனமுஞ் செய்யாமலே அவள் அவமானப்பட்டு ஆசையற்றுத் திரும்பிவிட்டதாக அடிச்சுவடுகள் தோன்றுகின்றன, இங்கே கண்ணனுடைய அடிவைப்புகள் மிகவிரைவாய் வைக்கப்பட்டனபோலும், இதனாலே அவன இங்கொருத்தியை நோக்கி, நீ யிங்கேயேயிரு நான் சீக்கிரம் போய் நாமிருவருங் கூடுவதற்கேற்ற இடம்பார்த்துக்கொண்டு உன்னிடம்வந்து சேருகிறேனென்று உரைத்துப் போனதாகத் தோன்றுகின்றது, ஓபாங்கிமாரே! இதற்குமேலே அவனுடைய திருவடிச்சுவடு காணப்படவில்லை அவன எங்கேயோ மற்றோர் புககூடாதவிடத்திற் சென்றிருக்கிறான். ஆதலால் திரும்புங்கள், இங்கே நாம்போவது கடினம இவ்விடம் நிலவும்புகக் கூடாததாயிருக்கின்றது'' என்று சொல்லக் கேட்டு அவ்விடைச்சிறுமிகள் யாவரும கண்ணனைக்காண்பதறி தென்று மனமழுங்கினவர்களாய் மீண்டும் யமுனை யாற்றங்கரைக்குவந்து உட்கார்ந்து அவன சரித்திரங்களைப் பாடிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

இப்படி யிருக்கையில் தாமரை மலர்போல் மலர்ந்துவிளங்காநின்ற திருமுக மண்டலத்தோடு சகலலோக ரக்ஷகனும் திவ்விய சரித்திர முடையவனும் இருக்கிற கண்ணன் எழுந்தருளக் கண்டு, அக்கோவியர்மிகவும் களிப்படைந்தார்கள் அவர்களுள் ஒருத்தி, 'கிருஷ்ண! 'கிருஷ்ண! கிருஷ்ணா!' என்னுமாத்திரஞ்சொல்லி மற்றொன்றுஞ் சொல்லாமற் சும்மா விருந்துவிட்டாள். மற்றொருத்தி புருவங்கள் நெரிக்கப் பார்த்துக் கண்களாகிய வண்டுகளினாலே அக்கண்ணனுடைய முகார விந்தத்தைப் பானஞ்செய்தாள். வேறொருத்தி அவனைக்கண்டு கண்களை மூடிக்கொண்டு அவனுடைய அந்தத் திவ்விய ரூபத்தையே தியானித்துயோகநிஷ்டை யுடையவள் போலிருந்தாள், இப்படியாகத்தன்னைக்காதலித்துப் பலவகைச் சேஷ்டைகளோடுஞ் சூழ்ந்த அப்பெண்களுள் சிலரைப் பிரியமான வசனங்களாலேயும் சிலரைப் பிரியமான வசனங்களாலேயும் சிலரைப்புருவநெறிப்புள்ள நோக்கங்களினாலேயும் சிலரைக்கைதீண்டு வதினாலேயும

கண்ணன் சமாதானப்படுத்தியருளினான். பின்பு கலக்கமின்றித் தெளிவான மனமுடைய அப்பெண்களோடு * இராஸக்கிரீடைசெய்ய வாரம்பித்தான். ஆனால் அக்கனியர் யாவரும் கண்ணனிடத்திலேயே நிற்க மனமுள்ளவராய் அவன் பக்கத்தை விடாமலிருந்ததனால் வட்டமாக ராஸமண்டல கோஷ்டியும் ஏற்படவில்லை, ஆனதனால் சுவாமி ஒவ்வொருத்தியையுங் கைபிடித்து அந்தச் சுகத்தினாலே பரவசைராய்கண்களை மூடிக்கொண்டிருக்கும் அவளவள்கையைமற்றொருத்தியின் கையோடு கூட்டி வட்டமாயர் வளை நிறுத்தியருளினான். அவர்களோ ஆனந்தபரவசத்தினால் கண்ணனுடைய கையைப் பிடித்திருப்பதாய்நினைத்தார்களேயல்லது மற்றொருத்தி கையைப்பிடித்திருப்பதாக நினைக்கவில்லை. கண்ணனோ தான்விரை வாய்ப்பாயும் லாகவசமத்காரத்தினாலே யாவர்க்கும் பக்கத்திலிருந்தவன் போலவே காணப்பட்டான். பின்பு சரத்காலவர்ணனையுள்ளமட்டும், அதற்குத்தாளமாகக் கைவளைகளின் குலுக்குமுள்ள தாய் இராசக்கிரீடையானது விளங்கிற்று, ஆனாலும் கண்ணன் மாத்திரந்தான் சரத்காலத்துச் சந்திரனையும் அந்நிலாவையும் ஆம்பல் மலர்ந்து விளக்குக் தடாகங்களையும் பற்றிப்பாடியருளினான். கோபிகைகளோ, கண்ணன் திருநாம மொன்றையே பாடினார்கள். இப்படியாகப் பாடிச் சுற்றிவருகையில், அல்வருத்தத்தினாலொருத்தி கங்கணங்க ளொலிப் பெற்றகொடிபோன்ற தன் கையை அவன் தோற்மேனிறுத்தினாள். வற்றொருத்தி பாடலைப் புகழ்கின்ற வியாஜத்தினால் யானைத் தும்பிக்கைபோல் விளங்காநின்ற திருத்தோளுள்ள கண்ணனைக்கட்டிக்கொண்டு முத்தமிட்டாள். இன்னுமொருத்தி கண்ணன் கபோலத்தோடு தன் கபோலஞ் சேர்த்துத் தனக்குண்டாகிய புளகமென்னும் பயிர்க்குத் தண்ணீர்ப் பெய்யு மேகங்கள்போலே வியர்வை யடைந்திருக்கின்ற அவன்திருத்தோள்களைக் கட்டிக்கொண்டாள். இப்படி அவரவர் ஆனந்தமனுபவித்துக்கொண்டு உரத்தநாதத்திலே கண்ணன்செய்த ராஸகானத்திற்கு அநுகீதமாக, "நன்றாயிருக்கிறது கிருஷ்ணா! நன்றாயிருக்கிறது கிருஷ்ணா!" என்று இரட்டித்த நாதத்தோடு பாடினவர்களாய் அவன் போகையிற்

* அநேக நாட்டியப்பெண்கள் வட்டமாய்நின்று, சித்திரமான தாளலயங்களோடு கூட மெதுவாகவும் உந்ததமாகவுஞ் செய்யுங்கூத்து, இராஸமென்று சொல்லலப்படும்.

கூடப்போவதும்திரும்புகையில் எதிர்முகமாகத்திரும்புவதுமாய் அவனைப் பிரியாமலேயிருந்தார்கள். இவ்விதமாய்த் தன்னைப் பிரிந்தால் ஒருக்ஷணம் ஒரு கோடி வருஷம்போலே தோன்றும் படி அந்தப்பெண்களுக்கு ஆனந்தத்தை வளர்த்துக்கொண்டு ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் இராஸக்கிரீடை செய்தருளினான். அப் பெண்கள் தங்களுடைய புருஷர்களாலும் தாய் தந்தையர்களா லும் உடன்பிறந்தாராலும் தடுக்கப்பட்டாலும் அவர்களை லக்ஷியஞ் செய்யாமல் இரவுகளிலே கண்ணனிடஞ் சேர்ந்து மிக்க அன்போடு ரமித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அந்த ஸ்ரீ மதுசூதனனும் மனுஷ்யாவதாரத்திற் கேற்றபடி அவ்விளமைக்குரிய சாபலியத்தைப் படுத்திக்கொண்டு இரவுதோறும் அக்கோப கன்னிகளை இரமித்துவந்தான்.*

ஓ முனிவரே! தருமத்தை ஸ்தாபிக்க அவதரித்த எம்பெருமான் தருமவிரோதமான காரியஞ் செய்வது ஒக்குமோ? அக் கன்னிகளுக்கும் இதனாலே பாதகமுண்டாகாதோ? என்றுகேட்பீராகில் சொல்லுகிறேன் கேளும். அவ்வெம்பெருமான் தன்னைச் சேர்ந்தவர்களுடைய சகல பாபங்களையும் போக்கடிக்கும்படியான பரிசுத்தமுடையவனாகையாலேயும், அக்கன்னியர் வேதாந்தநிர்ணயத்தின்படி அன்பு செலுத்தவேண்டுமிடத்திலேயே அன்பைச்செலுத்தினார்களாகையாலேயும், அவர்களுக்குச் சகலபாப நிவர்த்தியேயல்லது பாபமுண்டாவதில்லை. எம்பெருமானுக்கோ ஜீவாத்துமாக்களுக்கு உண்டாவது போலேபாப பந்தமுண்டாகாது.

* இரமித்துவந்தான் = ஸந்தோஷப்படுத்திவந்தான்: இவனுக்குப் புதிதாயுண்டாகவேண்டிய ஆநந்தம் யாதொன்றுமில்லை. இவன் இயற்கையாகவே ஆனந்தமயன். மாய்கைகாரணமான மயக்கமாகும் காரியம் லேசமுமில்லாதவன். ஆகையாலும் சுயேச்சையாக அவதரித்திருப்பவனாதலாலும் இவனைக் கருமங்கள் பந்தப்படுத்தாது. இவனைச் சேருமவர்களுக்கே புதிதாயோர் ஆனந்தாவிர்ப்பாலமேயொழிய வேறில்லை. கோபிகைகளுக்கு பரமாத்மாலிங்கனாதிகள் மாத்திரம் பிரயோஜனம். கிருஷ்ணபரமாத்மாவிற்கு சுக்கில விஸர்ஜனாதிகளில்லாததால் பரஸ்திரீ ஸம்ஸர்க்காதி தோஷமேயில்லை. ஸெந்தமாய் விவாஹம்செய்த பதினாறாயிரம் பெண்டுகளிடம்மாத்திரம் தருமவிருத்தமில்லாததால் நவகோடி நாராயணர்கள் ஜனித்தார்கள். அங்கும் இச்சமாத்திரமே படைப்பு.

யதா ஸமஸ்தபூதேஷு நபோऽக்நி: ப்ருதிவீ ஜலம்।
வாயுஶ்சாத்மா ததைவாஸௌ வ்யாப்ய ஸர்வமவஸ்தித:॥

ஏனெனில் பிருதிவி அப்பு தேயு வாயு ஆகாசமென்கிற பஞ்சபூதங்கள் எப்படி எல்லாப்பிராணிகளிலும் வியாபித்திருக்குமோ அப்படியே சுவாமி அந்தப் பெண்களிலும் அவர்களுடைய பர்த்தாக்களிலும் மற்றுமுள்ள ஆத்துமகோடிகளிலும் வியாபித்திருக்கும் பரமாத்துமாவாகையாலே அவனுக்குப் புதிதாய் ஒருசம்பந்தம் வந்ததில்லையென்றறியும்.

பதிமூன்றும் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினான்காம் அத்தியாயம்.

அரிஷ்டாசுரவதம்

ப்ரதோஷார்த்தே கதாசித்து ராஸாஸக்தே ஜநார்தநே।
த்ராஸயந் ஸமதோ கோஷ்டமரிஷ்ட: ஸமுபாகத:॥

கேளும் மைத்திரேயரே! ஒருகால் சுவாமி சாயங்காலமானவுடனே இராஸக்கிரீடைக்கு எத்தனமாயிருக்குமளவில், அரிஷ்டனென்னுமொரு அசுரன் எருதின்வேடம் பூண்டவனாய் அவ்விடச்சேரியைப் பயப்படுத்தி, உல்லோல கல்லோலஞ் செய்துகொண்டுவந்தான். அவன் நீருண்ட மேகம்போலே கறுத்த நிறமும், கூர்மையான கொம்புகளும், சூரியன்போலே சிவந்து பளபளப்பான கண்களும், திண்மையான கழுத்துப்பிடியும், உயர்ந்த முசுப்பும் வளர்ச்சியும், அண்டக்கூடாத பராக்கிரமமுடையவனாய்க் குளப்படிகளினாலே பூமியைப்பிளக்கிறவன் போலே இடித்துக்கொண்டும் நாக்கினால் உதடுகளை யடிக்கடி நக்கிக்கொண்டும் வெகு பரபரப்பாய் வாலைத்தூக்கி யுதறிக்கொண்டும், சாணமூத்திரங்களினாலே பின்புறமுதலான அவயவங்கள் பூசப்பட்டு, பசுக்களுக்கெல்லாம் நடுக்கமுண்டாக்கத்தக்கவனாய், அதிகமாய்த்தொங்குகிற அலைதாடியுடனே மரங்களில் முட்டின அடையாளங்கள் முகத்திற்றோன்ற, மாடுகளையெல்லாம் முட்டிக் கருக்களை விழச்செய்துகொண்டு, மதோன்மத்தனாய் வந்தான். அவன் இப்படியே விருஷப ரூபத்தோடு காடுகளிற்

சென்று அங்கு தவஞ்செய்யு முனிவர்களையெல்லாம் கொன்று கொண்டிருக்கிறவன். இவ்வாறு பயங்கரமான கண்களோடு துள்ளிவருகிற அவ்வசுர விருஷபத்தைக்கண்டு, இடையரும் இடைச்சிகளும் மிகவும் பயமடைந்து, நடுங்கிக் "கிருஷ்ணா! கிருஷ்ணா! என்று கதறிக்கொண்டு, ஸ்ரீகிருஷ்ணனைச் சரணமடைந்தார்கள். அப்போது ஸ்ரீகிருஷ்ணன் கையைத்தட்டிச் சிங்கநாதஞ்செய்தருள, அதுகேட்டு அந்த விருஷபாசுரன் சுவாமியின் திருவுதரத்தின்மேற்கண்வைத்துக் கொம்புகளை நீட்டிக் கொண்டு பாய்ந்துவந்தான். அப்படியாக வருகின்ற அந்தத் துராத்துமாவைப் பார்த்துக்கண்ணன் கிஞ்சித்தாகிலும் விலகாமல் இருந்த விடத்திலேயே சத்துருவினிடத்தில் அலக்ஷியத்தைக் குறிப்பிக்கும் விளையாட்டோடெழுந்தருளி யிருந்தார். பின்பு அவன் அருகில்வரப்பார்த்து யானையை முதலை பிடிப்பதுபோலே அவனைக் கொம்புகளிற்பிடித்து அசையவொட்டாமற்செய்து, தன் முழக்காளினால் அவன் வயிற்றிலோரிடியிடித்து, அவனுடைய கொழுப்பையும் கருவத்தையுமடக்கி, அழுக்கான வஸ்திரத்தைக் கசக்குவதுபோல் அவன் கழுத்தைப் பிடித்துக் கசக்கி, அவனுடைய கொம்புகளிலொன்றைப் பிடுங்கி, அதனாலேயே அவனை யடித்தார்.

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

இப்படிச் செய்யவே அவ்வசுரன் உதிரங் கக்கிக்கொண்டு கீழேவிழுந்து இறந்தான். அதைக்கண்டு, முன்பு ஜம்பாசுரனை வதைசெய்தபோது தேவேந்திரனைத் தேவதைகள் துதித்தது போலக் கண்ணனைக் கோபாலரெல்லாரும் துதித்தார்கள்.

பதினான்காம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினைந்தாம் அத்தியாயம்

கம்சன் அக்ருரருக்குக் கட்டளையிடுதல்.

ககுத்மிநி ஹதே ரிஷ்டே தேநுகே விநிபாதிதே।
ப்ரலம்பே நிதநம் நீதே த்ருதே கோவர்த்தநாசலே॥

இவ்விதமாய் அரிஷ்டனென்கிற விருஷபாசுரனும், இதற்குமுன் சொல்லியபடி தேநுகனும்பிரலம்பனும் சங்கரிக்கப்பட்டும், கோவர்த்தனசலம் தூக்கப்பட்டும், காளியநாகன் தண்டிக்கப்பட்டும், மிகவும் பெரிய மரங்களிரண்டுந் தள்ளப்பட்டும், பூதனை கொல்லப்பட்டு, சகடுதிரும்பி வீழ்த்தம்பட்டு மிருக்கமளவில் நாரதமுனிவர் கம்சனிடத்துக்கு வந்து, தேவகியின் குழந்தையை யசோதையினிடத்தில்விட்டு, அவள் குழந்தையை இங்கு கொண்டு வந்துவிட்டது முதலான விருத்தாந்தங்களை ஆதியோடந்தமாக முறையாய்ச்சொன்னார். அப்படி திவ்விய ஞானமுள்ள நாரதமுனிவர் சொன்னதைக்கேட்டுக் கம்சன் வசுதேவர்மேல் அதிககோபம்கொண்டு, சபையிலே அவரையும் மற்றுமுள்ள யாதவரையும் நிந்தித்து, இப்போது இளமைப்பருவத்தோடிருக்கின்ற ராமகிருஷ்ணர்கள் பலப்படுவதற்கு முன்னமே அவர்களைச் சங்கரிக்கு மெத்தனம் செய்யவேண்டும். அப்படி செய்யாமல் அவர்கள் யவ்வனவயது பெறுமட்டுஞ் சும்மாவிருந்தோமாகில் அவர்கள் மிகவும் அசாத்தியராய்விடுவார்கள், ஆதலால் அவர்களை நம்மிடத்திருக்கிற முஷ்டிகன், சாணூரன் என்கிற மல்லர்களைக்கொண்டு மல்யுத்தஞ் செய்வித்துக் கொல்லுவோம். அதற்காக நாம் வைத்திருக்கும் வில்லின் திருவிழாவைச் சாக்கிட்டு அவர்களை யிங்கே யழைப்பிப்போம், எப்படியாகிலும் அவர்கள் விரைவில் நாசமாகு முபாயத்தை நாம்தேடவேண்டும். அவர்களை இவ்விடத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டு வரச்சுவபல்க குமாரனை அக்குருரனைக்கோகுலத்திற்கு அனுப்பவேண்டும். அல்லது பிருந்தாவனத்திற் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கிற கேசியென்பவனுக்கு கட்டளையிட்டோமாகில் அவன்

அங்கேதானே அவர்களைச்சங்கரித்து விடுவான். அவர்களிங்கே வந்த போதிலும் என்னுடை குவலயாபீடமென்கிற யானை வசுதேவன் மக்களான அவ்விடைப்பிள்ளைக ளிருவரையுஞ்சந்தேகமின்றி நாசஞ்செய்துவிடும்" என்று சிந்தித்து அந்தத் துராத்துமாவான கம்சன் ஸ்ரீ ராம ஜநார்த்தனர்களைக் கொல்வதற்கு அழைத்துவரும்படி அக்குரூரரைத் நோக்கிச் சொல்லுகின்றான்.

"ஓ தனபதியே! என் சந்தோஷத்திற்காக என் வார்த்தையை நீர் தடையின்றிச் செய்யவேண்டும்; அதாவது" நீர் தேரின்மே லேறிக்கொண்டு நந்தனுடைய கோகுலத்திற்குப் போய் அங்கேஎன் விநாசத்திற்காக விஷ்ணுவின் அமிசத்தினாலேபிறந்த வசுதேவன் மக்களிருவர் துஷ்டர் வளருகிறார்களன்றோ, அவர்களை வருகிற சதுர்த்தசியன்றைக்கு இங்கே நடக்கபபோகிற தனுர்யாக மகோச்சவத்தில் மல்லயுத்தத்திற்கு வரும்படி நீர் அழைத்துக் கொண்டு வரவேண்டும், கைச்சண்டையில் மிக வல்லவர்களாய் என்னிடத்திலிரா நின்ற சாணூர முஷ்டிகர்களோடு கூட அவர்கள் சண்டை யிடுவதை யாவரும் இங்கே வேடிக்கையாய்ப் பார்க்கட்டும். அல்லது என்னுடைய குவலயாபீட மென்கிறயானைமாவுத்தனால் தூண்டப்பட்டு அந்தப்பாவிகளான வசுதேவன் சிறுவர்களைக் கொன்றுவிடும். இப்படியாக அவ்விருவரையும் வதித்த பின்பு துர்மதிகளான வசுதேவனையும் நந்தகோபனையும் மிகவுந் துர்ப்புத்தியான என் தகப்பன் உக்கிரசேனனையுங் கொன்றுவிடுவேன். இன்னம் என்னைக்கொல்லநினைத்திருக்கின்ற இடையருடையபாடுகளையும் பொருள்களையும் பறித்துக்கொண்டு பிறகு உம்மைத்தவிர மற்றயாதவர்களைக் கொல்லவும் எத்தனிக்கிறேன். இப்படியெல்லாஞ்செய்து இவ்விராச்சியத்தை யாதவப்பூண்டில்லாததும் சத்துருக்களில்லாததுமாக்கிச் சந்தோஷமாயாளுகிறேன, இதற்காக அக்குரூரரே! நீர் ஆயர்பாடிக்குப்போய் வரவேண்டும், மேலும் அங்கிருக்குமிடையர்களுக்கு எருமைநெய் தயிர் பால்களை விசேஷமாய்நம்மிடத்திற்குக்கொண்டுவரும்படி கட்டளையிட்டுவாரும்" என்றிப்படி கஞ்சன் சொன்ன வார்த்தையைக்கேட்டு மகாபாகவதரான அந்த அக்குரூரர்.

[illegible]
[illegible]

"நாளைக்குக் கண்ணனைச் சேவிப்போமன்றோ" என்றுமிகவுங் களிப்படைந்து, அப்படியே செய்கிறேனென்று கஞ்சனுக்குச்சொல்லித் திவ்வியமான ரதத்தின்மேலேறிக்கொண்டு மதுரர்புரியினின்றும் புறப்பட்டார்.

பதினைந்தாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினாறும் அத்தியாயம்

கேசிவதம்

கேஶீ சாபி பலோதக்ர꞉ கம்ஸதூதப்ரசோதித꞉ ।
க்ருஷ்ணஸ்ய நிதநாகாங்க்ஷீ வ்ருந்தாவநமுபாகமத் ॥

பின்பு பிருந்தாவனத்திலேயே சஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்த கேசியென்னும் அசுரன் கஞ்சனுடைய தூதனாலேஏவப்பட்டவனாகி, ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைச் சங்கரிக்க வேண்டுமென்று கருத்துக்கொண்டு குதிரையின் ரூபத்தோடு சுவாமி எழுந்தருளியிருக்குமிடத்திற்குச் சமீபத்தில்வந்து, குளம்புகளிலே பூமியை யிடித்துக்கொண்டும், பிடரிமயிர்களுடையநெறிப்பினாலே மேகங்களைக்குத்திக்கொண்டும், தான் குதித்தோடுந்திறத்தினாலே சந்திரசூரியர்களுடைய மார்க்கங்களைத் தாவிக்கொண்டும், பெருங்களிப்போடு அங்கிருந்த ஆயர்களைத்துரத்தினான். அந்த அசுரக்குதிரையின் கனைப்பைக் கேட்டமாத்திரத்திலே ஆயரும் ஆய்ச்சிகளும்பயப்பட்டு நடுக்குற்று ஸ்ரீகோவிந்தனைச் சரணம்புகுந்தார்கள், அப்போது கண்ணன் "காத்தருளவேண்டும், காத்தருளவேண்டும்" என்று கோபாலர் கூவுவதைக் கேட்டு நீருண்ட மேகத்தின் கர்ச்சனைக்கு ஒப்பான தொனியோடு அவர்களைநோக்கி யருளிச்செய்கின்றார்:—

"ஓகோபாலர்களே! நீங்கள் பயப்படவேண்டாம், இந்தக் கேசிக்கு அஞ்சுகிற உங்களாலே வீரருக்குண்டான சக்தியெல்லாம்போக்கடிக்கப்படுகின்றன, அற்பபலமுள்ள இவனாலேஎன்ன ஆகும்? சும்மா கனைத்து ஆரவாரம் இடுகிறதேயல்லது மற்றொ

ன்றுமில்லை, இவனொரு பலமற்ற அசுரன். சும்மாக்குதிக்கிறான்" என்று அருளிச் செய்து, கேசியை நோக்கி "அடாதுஷ்டா! வா வா, நன் கிருஷ்ணன், முன் தக்ஷயாகத்திலே பூஷாவென்பவனுடைய பற்களை ருத்திரன் உதிர்த்ததுபோலே நான் உன் வாயிலிருக்கு பற்களையெல்லா முதிர்த்துப் போடுகிறேன" என்று வீரவாதம் பேசிக்கொண்டு, கோவிந்தன் அந்தக் கேசிக்கு எதிரில் எழுந்தருளினான். அந்த அசுரக் குதிரையும் வாயைத் திறந்துக்கொண்டு கண்ணன்மேல் பாய்ந்து வந்தது. அப்போது பகவான் தன்திருக்கையை நன்றாகப்பெருக்கி நீட்டி அந்தக் குதிரையின் வாயிற்கொடுக்க, அந்தக்கையின் தாக்குதலினாலே அதன் பற்களெல்லாம் பெயர்ப்புண்டு வெண்முகிற்றுண்டங்கள் போலக் கீழேவிழுந்தன. மேலும் கண்ணனுடைய அந்தத் திருக்கை அதன்வாயிற் புகுந்தவுடனே சிகிச்சைசெய்யாதவியாதிவளர்வதுபோலே வளர்ந்து நின்றதனாலே, அந்த அசுர அசுவமானது உதடு பிளந்து, கண்கள் பிதுங்க நுரைத்தஉதிரத்தை மிகுதியாய்க்கக்கிக்கொண்டு, உடம்பெல்லாம் வியர்த்துப்பலமும் கர்வமுமொடுங்கி, யாதொருமுயற்சியுமின்றிச் சும்மாவிழுந்தது. சுவாமியோ அப்படியேகையைவளர்த்தி அத்துரங்கத்தை இருபிளவாகப் பிளந்து தள்ளியருளினார். அப்போது அக் குதிரையின் உடலின் இருபிளவுகளும் ஒவ்வொரு கண் காதுகளுடயனவும், இவ்விரண்டு கால்களுடையனவும், பாதிபாதி வால்களுடைய டயனவுமாய் விளங்கின. இப்படியாகக் கண்ணன் அந்தக்கேசி யசுரனைச் சங்கரித்து அதிக சந்தோஷமுள்ள கோபாலரெல்லாந் தன்னைச்சூழ்ந்துநிற்கத் திருமேனியிற்சிறிதுமாயாசமில்லாமல் சுவஸ்தமாய்ச் சிரித்துக்கொண்டு, அங்கேயே எழுந்தருளி யிருந்தான். கோபாலருங் கோவியருமோ கேசிசாகக் கண்டு ஆச்சரியப்பட்டவர்களாய் ஸ்ரீ புண்டரீகாக்ஷனை அன்போடு துதித்து நின்றார்கள்.

பிறகு நாரத முனிவர் மேகத்திலே மறைந்து நின்றுகொண்டு அளவற்ற பலபராக்கிரம கீர்த்தியுள்ள கேசியசுரன் பட்டபாட்டைக்கொண்டு ஆனந்த பரவசமாய்ச் சுவாமிக்கு விண்ணப்பஞ்செய்ததாவது:—

ஓ ஜகந்நாதனே! சகலதேவதைகளுக்குந் துன்பஞ்செய்துகொண்டிருந்த கேசியைத் திருவிளையாட்டாகவே நீர்சங்கரித்த

து மிகநன்று. அடியேன் இதுவரையிலுமுண்டாகாமல் அரிதாயுண்டானநராசுவயுத்தத்தைப் பார்க்கமிருந்த வுச்சாகத்தோடு சுவர்க்கத்தினின்று மிங்குவந்தேன், ஓ மதுசூதனனே! இவ்வவதாரத்திலே நீர்செய்தருளின அந்தத்திவ்வியசேஷ்டிதங்களினாலே அடியேனுடைய உள்ளம்வியப்பையுருவப்பையுமடைந்திருக்கின்றது, ஓ கிருஷ்ணா! இந்தத்துரங்கம் பிடரிமயிரை யுதறிச் சிலிர்க்கச்செய்து வானத்தை நோக்கிக் கனைக்கும்பொழுதில் இந்திரன் முதலானசகலதேவர்களும் நடுங்கிப் போவார்கள். ஓஜனார்த்தனனே! இப்படிப்பட்ட துஷ்டாத்துமாவை நீர்சங்கரித்தருளின தனாலே இவ்வவதாரத்திலும் உமக்குக் கேசவன் என்கிற திருநாமம் உலகத்தில் பிரசித்தமாகக்கடவது ஓ கேசிசங்காரனே! நீ பல்லாண்டு பல்லாண்டாய் வாழக்கடவை, அடியேன் விடைகொள்ளுகிறேன்; நாளைக்கு நடக்கப்போகிற கம்சயுத்தத்திற்கு மறுபடியும் வருகிறேன் ஓ பூமிதரனே! உக்கிரசேனன்மகனாகிய கஞ்சன் அவனைச்சேர்ந்தவர்களோடு கூடச் சங்கரிக்கப்பட்ட பின்னேதான் நீர் பூமிபாரங் கழித்தவனாவாய். ஓ பகவானே! அந்த விஷயத்தில் ராஜாக்களுக்கும் உமக்கும் உண்டாகும் யுத்தத்திலே நீர் செய்தருளும் விசித்திரம் விசித்திரமான அநேகவிதங்களையெல்லாம் அடியேன் சேவிக்கக் காத்திருக்கிறேன், ஓ கோவிந்தனே! நீர் பெரிதும் தேவகாரியஞ்செய்தருளினீர், அதெல்லாம் உமக்கே தெரியும், உமக்குப் பல்லாண்டு, நான் விடைகொள்ளுகிறேன்'' என்று விண்ணப்பஞ்செய்து,

> நாரதே து கதே க்ருஷ்ண: ஸஹ கோபைர் ஹ்ருஷ்டமாநஸ:।
> விவேஶ கோகுலம் கோபீ நேத்ரபாநைகபாஜநம்॥

நாரதமுனிவர் சென்றபின் கிருஷ்ணன் கோபாலரோடு கூட கோவியர்கள் கண்ணினால் பானஞ்செய்யும்அமுதுக்கொப்பாகத் திருவாய்ப்பாடிக்கு எழுந்தருளினார்.

பதினாறும் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினேழாம் அத்தியாயம்

அக்ரூரர் சுவாமியைக் காணுதல்

அக்ரூரோऽபி விநிஷ்க்ரம்ய ஸ்யந்தநேநாஶுகாமிநா ।
க்ருஷ்ணஸந்தர்ஶநாகாங்க்ஷீ ப்ரயயௌ நந்தகோகுலம் ॥

மூன் கம்சனிட்ட கட்டளைப்படி அக்குரூரர் மறுநாள் காலமேவேகமுள்ள ஒரு ரதத்தின்மே லேறிக்கொண்டு சுவாமியைச் சேவிக்க ஆசையோடு மதுரையை விட்டுப் புறப்பட்டுச் செல்லுகையில் அவர் மனதிற் சிந்தித்துக்கொண்டு போனதாவது; "இவ்வுலகத்தில் என்னைக்காட்டிலும் புண்ணியவான் வேறில்லை; ஏனென்றால், நான் அமிசத்தினாலே இங்கவதரித்திருக்கின்ற சக்கரபாணியின் திருமுக மண்டலத்தைச் சேவிக்கப்போகிறே னன்றோ? மலர்ந்தசெந்தாமரைப் பூப்போன்ற திருக்கண்கள் விளங்கப்பெற்ற ஸ்ரீவிஷ்ணுவின் திருமுக மண்டலத்தைக் காண்பேனாதலால் என்னுடைய ஜன்மம் இப்போதே சபலமாயிற்று; எனக்கு நற்பொழுதும் விடிந்தது; தேவகி முதலானவர்கள் செய்த ஆராதனத்துக்கு ஏற்றதும் உபாசிப்பவர் நினைத்தபடி தோன்றி விளங்குவதுமாய் ஸ்மரித்த மாத்திரத்திலே பாபத்தைப் போக்குவதாய்த் தாமரையொத்த திருக்கண்களோடுகூடி விளங்குகின்ற எம்பெருமான் திருமுக மண்டலத்தைச் சேவிப்பேனன்றோ? எதினின்றும் சகலவேதங்களும் உண்டாயினவோ, எது சூரியாதி தேஜசுகளுக்கு முக்கிய ஸ்தானமானதோ, அந்தச் சுவாமியின் திருமுக மண்டலத்தைக் காணப் போகிறேன்; யக்ஞியங்களுக்கு அதிபதியான எந்தப் புருஷோத்தமன் சகல யாகங்களிலும் புருஷராலே பூசிக்கப்படுகிறானோ, அந்தச் சகலாதாரபூதனை லோக நாதனைச்சேவிக்கப்போகிறேன்; எவனை இந்திரன் நூறு யாகங்களினாலே ஆராதித்துச் சகல தேவதைகளுக்கும் அதிபதியா யிருக்கும்படியான மேன்மையைப் பெற்றானோ, அந்த ஆதிமத்தியாந்தரகிதனை ஸ்ரீகேசவனைநான் இந்தக்கண்களால் காண்பேனன்றோ? பிரம்மா, சிவன், இந்திரன், அசுவினிகள்,

வசுக்கள் ஆதித்தர், மருத்துக்கள் முதலானவர்களும் எவனுடைய சொரூபத்தை யறியார்களோ, அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீ ஹரிபகவான் எனக்குப் பிரத்தியக்ஷமாகிறார்; சர்வத்துக்கும் ஆத்துமாவாய் எல்லாமறிந்தவராய்ச் சகல சொரூபியாய்ச் சர்வபூதங்களிலுமுள்ளவராய் இப்படிப்பட்டவனென்று நினைக்கக்கூடாதவராய்எங்கும் வியாபித்தவராய் விகாரமில்லாதவராய் விளங்காநின்றபகவான் என்னோடு பேசுவாரன்றோ? எவன்மச்சியகூர்மவராஹ ஹயக்கிரீவ நரசிம்மாதி திவ்வியாவதாரங்கள் செய்து லோகசம்ரக்ஷணம் செய்தருளினானோ, அந்த எம்பெருமான் என்னுடன் சம்பர்ஷிக்கப்போகிறான்; இப்போதும் எந்த லோகநாதன் தன் திருவுள்ளத்திலிருக்குங் காரியத்தை நிறைவேற்றும் பொருட்டுத் தமது திருவுள்ளத்தின்படியான திருமேனியோடு மனுஷ்யாவதாரஞ் செய்தருளியிருக்கிறானோ, அவன் இப்போது என்னுடன் சம்பாஷிப்பனன்றோ? எவன் அனந்த சொரூபியாயிருந்துகொண்டு தன் திருமுடியினிலையினாலே அசையாதிருக்கும்படி இப்பூமியைத் தாங்குகிறானோ, பூமிக்காக இப்போதிங்கே யவதரித்தருளின அவன் என்னை அக்ரூரா என்று அழைப்பானன்றோ? பிதாவென்றும் புத்திரனென்றும் சிநேகிதனென்றும் பிராதாவென்றும் மாதாவென்றும் பந்துக்களென்றும் பலவகைப்பற்றாகநிற்கிற எவனுடைய இந்தமாயையைக் கடப்பதற்கு உலகம் திறமுள்ளதன்றோ, அந்தஎம்பெருமானுக்கு நமோநம: என்று தண்டம் சமர்ப்பிக்கிறேன்; இப்படிப் பலவகையாய்ப் பரவியிருக்கின்ற அஞ்ஞானரூபமான மாயைப் புருஷன், எவனை இருதயத்தில் நிறுத்தின வளவிலே கடக்கமாட்டுவானோ, அந்த அளவற்ற ஞானரூபியான எம்பெருமானுக்குத் தண்டம் சமர்ப்பிக்கிறேன்; எவன் யாகசீலராலே யக்கியபுருஷனென்றும் * ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர நிஷ்டராலே ஸ்ரீவிஷ்ணுவென்றும் சொல்லி

---

* ஸ்ரீ பாஞ்சராத்திரமாவது, வைஷ்ணவம், சைவம், ஸௌரம், காணபத்தியம், சாக்தம், கௌமாரியம் என்று ஆறு மதங்களுள் தன்னை தவிர்த்த பாக்கி ஐந்து மதங்களையும் இருளுக் காதாரமான இராத்திரியாகச்செய்து தான் மட்டில் சூரியனைப்போல் ஒளிமிகுந்திருப்பது என்பது, இது ரஹஸ்யாம்நாயமென்றும், மூலவேதமென்றும், ஏகாயனவேதமென்றும் பிரஸித்திபெற்று வேதத்தின் உபபிரும்மணவடிவமான நூற்றெட்டு சங்கிதைகளுள்ளது. சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானமென நான்கு பிரிவுகளையுடையது இவ்வற்றுள் பௌஷ்கரம், பரமேசுவரம்,

ஆராதிக்கப் படுகிறானோ, அவனுக்குத் தண்டம் சமர்ப்பிக்கிறேன்; லோகாதாரனாய், லோகோத்தாரனாய், லோகதாரகனாயிருக்கின்ற அவனிடத்திலே சேதனாசேதன ஸ்வரூபமாயிருக்கிற இந்தப் பிரபஞ்சமெல்லாம் சர்வவிதத்தினாலேயும் நிலைபெற்றிருக்கின்ற சத்தியத்தினாலே அந்த எம்பெருமான் என்னைக் கம்சனைச் சேர்ந்தவனென்று திருவுள்ளஞ் சீறாமல் என்னிடத்தில் சாந்தனாயிருக்கவேண்டும்; எவனை நினைத்தமாத்திரத்திலே புருஷன் சகலநன்மைகளுக்கும் பாத்திரமாய் விடுவானோ, அந்த அஜனாயும் நித்தியனாயு மிருக்கிற ஸ்ரீ ஹரியை நான் அடக்கமாக அடைகிறேன்." என்று மனதிற் சிந்தித்துக் கொண்டே போயினர்.

இப்படி நினைத்துக்கொண்டே அந்த அக்குரூரர் சூரியன் அஸ்தமிக்கக் கொஞ்சநேரமிருக்குமளவில் திருவாய்ப்பாடிக்குப் போய், அங்கேபசுக்கறக்குமிடத்திலே கன்றுகளினடுவில்நின்று கொண்டு மலர்ந்தகருநெய்தற் பூப்போன்ற காந்தியும், மலர்ந்த செந்தாமரை யொத்ததிருக்கண்களும், ஸ்ரீவச்சமென்னு மறுப் பொருந்திய திருமார்பும், திரண்டு நீண்டு தொங்குகின்ற திருத் தோள்களும், பரந்து முயர்ந்து விளங்காநின்ற திருமார்பும், நீண்டு உயர்ந்து கூர்மையான நாசிகையும், வெகு விசாலமான மந்தஹாஸமுள்ள திருமுகத்தாமரையும், உயர்ந்தும் சிவந்துமுள்ள நகங்களோடுகூடித் தரையிற்பதித்த திருவடித்தாமரைகளுமாய்ப் பொன்னிறமான திருப்பரிவட்டங்களையும்,வானமாலையையுஞ் சாத்திக்கொண்டு, வெண்தாமரை மலரைத் திருமுடியிற் சேகரமா யணிந்துகொண்டிருத்தலாலே, சந்திரன்முடியிலுதிக்கப்பெற்ற நீலமலைபோன்றவனான ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை முதலிற் கண்டார். பின்பு அவன் பக்கத்திலே ஹம்சம் அல்லி சந்திரன் இவைகளைப்போலே வெண்மையான திருமேனியுள்ளவராய், நீலமான திருப்பரி வட்டங்களை யணிந்திருப்பதனாலே கருமுகில் வரிசை சூழப்பெற்ற கைலாசபர்வதம்போல்விளங்குகிறவராயும், உயரமானவராயும், உயர்ந்த தோளுள்ளவராயும், தாமரைபோன்ற மலர்ந்த திருமுகமண்டல முடையவராயுமுள்ள பலபத்திர

என்ற மூன்று சங்கிதைகளே ஸங்கருஷண மூர்த்தியாலும் தேசிக்கப்பட்டவை. பிரமஸூத்திரத்தில் ஸ்ரீ ஆதிசங்கராசாரியாருள் படமூன்று பூர்மாசாரியர்களும்இப்பாஞ்சராத்திரப்படி பூஜிப்பது மோட்சசாதனமென ஒப்பியிருக்கின்றனர். இதில் நிலையுடையார் ஸ்ரீ பாஞ்சராத்திர நிஷ்டர்.

ளையுங் கண்டார். ஞானவானான அந்த அக்குரூரர் அந்தமகா புருஷ ரிருவரையுங்கண்டு, உள்ளக்களிப்பின் மிகுதியால் முக மலர்ந்து உடம்பெல்லாம் மயிர்பொடிக்கப்பெற்று, ‘இதோ இரண்டுருவாய்ப் பிரிந்திருக்கிற ஸ்ரீவாசுதேவபகவானுடைய அம்சம் யாதுண்டோ இதுதான். எத்தம தேஜசு; அடையத்தக்க மேன்மையானபொருள்; இதைக்கண்டதனாலே என்னிரண்டு கண்களும் மிகவுஞ் சபலமாயின; இவ்வுடம்பும் அந்த எம்பெருமானுடைய அனுக்கிரகத்தினாலே அந்தத் திருமேனியைத் தீண்டப்பெற்றுச் சபலமாகுமோ? எந்தத் திருக்கையின் விரல் பட்டமாத்திரத்திலே புருஷர் சகல பாபங்களு நசிக்கப்பெற்றுக் குற்றமற்ற சித்தியைப் பெறுவார்களோ? அந்தத் திருக்கைத்தாமரை மலரை ஸ்ரீமானான அவ்வனந்தன் என் முதுகில்வைக்கப்பெறுவேனோ? இன்னும் அந்தத் திருக்கை எப்படிப்பட்டதென்றால், மின்னல் போலவும் சூரியகிரண மாலைபோலவும் உக்கிரமான ஜ்வாலாமாலைகளோடு கூடின சக்கராயுதத்தைப் பிரயோகித்து அசுரராஜாவின் சேனையை மடித்து, அசுரப்பெண்களுடைய கண்களிலிருந்த மைகளெல்லாங் கரையச்செய்தது. மேலும் அந்தத் திருக்கையிலே பலிச்சக்கரவர்த்தியானவன் பூதானத்திற்காகத் தண்ணீர்சமர்ப்பித்துப் பாதாளலோகத்திலிருந்துகொண்டு மனங்கவரத்தக்க போகங்களையும் பிந்தி ஒரு மனுவந்தரமுழுதும் பகைவர் துன்பமில்லாமல் தேவசரீரமுந் தேவராஜனா யிருக்யையுகம் பெற்றான். இந்தச்சவாமி சுபாவத்தில் குற்றமற்றவனாயிருக்கிற என்னைக் கஞ்சன் சார்பினாலே குற்றமுடையவனாக வெண்ணுவனோ அறியேன்., அப்படியானால் இந்தச் சன்மத்தைச் சுடவேண்டும்; ஏனெனில், யோக்கியராலே அங்கீகரிக்கப்படாமல் துறக்கப்பட்டவனுடைய ஜன்மம் எதற்கு? நாமிப்படி யெண்ணக்கூடாது; ஏனெனில், ஞானசொரூபியாய்ச் சுத்த சத்துவமயனாய் ராகதுவேஷாதி தோஷங்களில்லாமல் எப்போதும் தன்சொரூபம் விளங்கப்பெற்றவனாய்ச் சகல புருஷருடைய இருதயத்திலும் எழுந்தருளியிராநின்ற எம்பெருமானுக்குத் தெரியாத தொன்றுண்டோ? ஆகையால், என்னுடைய இருதயத்தில் கணிருப்பதும் இல்லாததும் அறிந்துகொள்வானாகையால் என்னைத் திரஸ்காரஞ் செய்யாமல் திருவுள்ளம் பற்றுவான்.

தஸ்யாஹம் ப⁴க்திவிநம்ரசேதா
ப்³ரஹ்மாதி³ஸர்வேஶ்வர ஈஶ்வராணாம்|
அம்ஶாவதாரம் புருஷோத்தமஸ்ய
ஹ்யநாதி³மத்⁴யாந்தமஜஸ்ய விஷ்ணோ:||

ஆகையால் நான், பிரமருத்திராதிகளுக்கு ஈசுவரனும், புருஷோத்தமனுமா யிருக்கிற ஸ்ரீ விஷ்ணுவின் அம்சாவதாரமாய் ஆதிமத்தியாந்த மில்லாதிருக்கிற இந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணனைப் பக்தியால் மனவணக்கத்தோடு கிட்டக்கடவேன்" என்று மனதில் சிந்தித்தார்கள்.

பதினேழாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினெட்டாம் அத்தியாயம்

அக்குரூரருக்குச் சுவாமி பிரத்யக்ஷமானதும்

அக்குரூரர் துதித்ததும்

சிந்தயந்நிதி கோ³விந்த³முபக³ம்ய ஸ யாத³வ:
அக்ரூரோऽஸ்மீதி சரணௌ நநாம ஶிரஸா ஹரே:||

கேளும் மைத்திரேயரே! இந்தப்படி அக்குரூரர் நினைத்துக்கொண்டு சுவாமியைச்சேர்ந்து, "அடியேன் அக்குரூரன் தண்டம் சமர்ப்பிக்கிறேன்" என்று முடிவணங்கித் தண்டமிட்டார். * சுவாமியும் துவஜம் வச்சிரம் அம்புஜம் முதலான இரேகைகளினாலே விளங்காநின்ற தமது திருக்கையினாலே அவரைத் தீண்டியெடுத்து வெகு பிரீதியோடு நெருங்கத்தழுவியருளினார். பின் அக்குரூரர் மூத்தவரையும் தண்டம் சமர்ப்பித்து நிற்க, அந்த மகாபுருஷரிருவரும் வெகு சந்தோஷத்தோடு அவரை யிட்டுக்கொண்டு தம்மாளிகைக்கு எழுந்தருளினார்கள். பின்பு அக்குரூரர் அவர்களால் க்ஷேமாதிகள் வினவப் பட்டவராய் அவர்களோடுகூடத் திவ்வியான்னத்தைச் சாப்பிட்டு உட்

* தண்டமிட்டார் சிறுவராயினும் பரமாத்மா என்ற புத்தியுள்ளவராதலால் தண்டமிட்டார்.

கார்த்திருக்கும்போது அசுராம்சமான கம்சன் வசுதேவரையும் தேவகியையும் நிந்தித்துத் துன்பப்படுத்தியதையும், உக்கிரசேனனிடத்திலே மனப்பகைகொண்டிருக்கும் விதத்தையும், எதுநிமித்தமாய்த் தன்னை யவன் அனுப்பினனோ அதையும் விசதமாய் அவர்களுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்தார். இதெல்லாம் நன்றாய்க்கேட்டுத் தேவகீ நந்தனனான ஸ்ரீ பகவான் அக்ரூராரை நோக்கி, "ஓதானபதியே! நானிதெல்லாம்அறிவேன். இதற்குத் தக்கதெதுவோ அதைச்செய்யச் சித்தமாயிருக்கிறேன். ஓ மகானுபாவரே! நீர்வேறே நினைக்கவேண்டாம், கம்சன்மடிந்தானே கன்று நினையும், நானும் ராமனும் நாளைக்கு உம்மோடுகூட மதுரைக்கு வருகிறோம்; கோபால விருத்தரும்வேண்டும உலுப்பைகளைக்கொண்டு நாளைக்கே வருவார்கள்; இவ்விரவை இங்கேதானே போக்கும; ஒன்றுஞ் சிந்திக்கவேண்டாம்; இவ்விரவு முதல் மூன்றிராத்திரிகளுள்ளே கம்சனையும் அவனைச் சேர்ந்தவர்களையும் நாசஞ்செய்கிறேன்" என்று அருளிச்செய்து, பின்கோபாலமூப்பர்களுக்கு அக்ரூராரைக்கொண்டும் தாமும் கட்டளையிட்டுத் தமயனருடனேயும் அக்ரூராருடனேயும் நந்தர் திருமாளிகையிலே திருக்கண்வளர்ந்தருளினர்கள். பின்பு விடிந்தவுடனே பலபத்திரரும் கண்ணனும் அக்ரூரரோடுகூட மதுரா நகரத்திற்குப் புறப்பட்டருளினர்கள். அதைக்கண்டு கோபிமாரெல்லாம் மிகுந்த விசனமடைந்து கண்களில் நீர்ததும்பவும் கைகளில் வளைகள் நெகிழ்ந்துபடவும் பெருமூச் செறிந்துகொண்டு ஒருவரோடொருவர் பேசிக்கொண்டதாவது:—

"ஓ தோழிமார்களே! கோவிந்தன் மதுரைக்குப்போனால் மீண்டுமிங்கே எப்படிவருவான்? அந்நகரத்துள்ளே மங்கையருடைய மதுரமானபேச்சுகளாகிய அமுதத்தைப் பானம்பண்ணுவானன்றோ? அப்படிநகரப்பெண்களுடைய விலாசவாக்கியங்களிற்பற்றின அவனுடைய மனம் மறுபடியும் நாட்டுப்புறத்துக் கோபிகைகளிடத்திற் பற்றுமோ? இவ்வாய்ப்பாடிக்கெல்லாம் ஒரு ஸாரவஸ்துவான இந்தக்கண்ணனை இவ்விடத்தினின்று நீக்குகின்ற கொடிய தெய்வம் கோபிகைகளெல்லாம் ஒரு மிக்க மடியும்படி யோரடியடித்ததென்று நினைக்கவேண்டும்; நகரத்துப்பெண்களுடைய வாக்கியமெல்லாம் கருத்துஉள்ளடங்கித் தொனிக்கப்பெற்றதான புன்னகையொடு கூடியிருக்கும்

நடையோ விலாசங்களினாலே வெகு சுதந்தரமா யிருக்கும், கடைக்கண்பார்வையோ மனதைக் கவரத்தக்கதா யிருக்கும், ஆதலால் இதுவரையிலும் அதையெல்லா மறியாமல் நாட்டுப் புறத்திலே வாசஞ்செய்து கொண்டிருந்த இந்தக் கண்ணன் அங்கே போனபின்பு அவர்களுடைய விலாசமாகிய விலங்கினாற் கட்டப்படுவனாதலால் மறுபடியும் உங்கள் பக்கத்திற்குவருவனென்று எந்தப் புத்தியாலே சொல்லலாம்? இதோபாருங்கள் அக்குரூரனென்று பேர்கொண்ட இந்தக் குரூரனாலே என்னமோ வஞ்சனை செய்யப்பட்டுக் கண்ணன் தேர்மேலேறி மதுரைக்குச் சென்றான்; கிஞ்சித்துந் தயையில்லாத இந்தக்காதகன் நாமெல்லாம் கண்ணனிடத்தில் அன்பினால் இருக்கின்றவரென்பதறியானோ? அறிந்தானாகில் நம்முடையகண்களின் களிப்பாகிய அவனை மற்றோரிடங்கொண்டு போவானோ? அடி இந்தக்கிருஷ்ணன் தான் நம்முடைய அன்பைச்சற்றேனும் பாராமல் பலராமனோடு தேர்மேலேறிச் செல்லுகிறான், மிகவும் இரக்கமற்றவனா யிருக்கிறான், இவனைப் போகவொட்டாமல் தடுக்கச் சீக்கிரம் எத்தனப்படுங்கள்; ஓ பெண்களே! மாமனார் முதலானவர்களுக்கு எதிரில் இதைக்குறித்துப் பேசவொண்ணா தென்பீராகில், விரஹாக்கினியினாலே நாம் வெந்துபோமளவில் அந்தப்பெரியோர் என்ன செய்யமாட்டுவார்கள்? நந்தகோபன் முதலானவர்களெல்லாம் தாங்களுங் கூடப்போக முயல்கிறார்களே யல்லாமல் ஒருவராகிலும் கோவிந்தனைத் தடுக்க முயற்சிசெய்வாரில்லை. கேளீர் தோழிமாரே! மதுரையில் வாசஞ்செய்யு மங்கையர்க்கு இப்போது நற்பொழுதுவிடிந்தது; ஏனெனில், அவர்களுடைய கண்களாகிய வண்டுகள் இன்றைக்குக் கண்ணனுடைய முகாரவிந்தத்தைப் பானம்பண்ணுமன்றோ? இங்கிருந்து தடுக்கப்படாமல் கண்ணனோடுகூட யார்போகிறார்களோ அவர்கள் மகாபுண்ணியஞ் செய்தார்கள், ஏனென்றால், அவனுடைய வடிவழகைப் பார்த்துக்கொண்டே தம்தேகங்களெல்லாம் புளகமுண்டாக மகிழ்வார்களல்லவோ? இன்றைக்கு மதுராநகரத்தாருடையகண்களனைத்தும் இந்தக் கோபால சூடாமணியினுடைய அவயவங்களைக்கண்டு மகோச்சவத்தை அனுபவிக்கும், மகாபாக்கியவதிகளான அந்நகரத்துப்பெண்கள் எந்தநற்கனவு கண்டார்களோ அறியோம? அதன் பயனாகத் தடுக்கப்படாதவர்களாகிக் கண் மலாக்ஷு காந்தியுள்ளக கண்ணழகைக்கண்டு களிப்பாகவோ,

ஐயோ! இரக்கமற்ற தெய்வம் இந்தக் கோபிகாஜனத்துக்கு ஒரு மகாநிதியைக் காட்டிப் பின்பு கண்களைப் பிடுங்கிவிட்டது, பாருங்கள் நம்மிடத்தில் கண்ணனுக்கு அன்பு தளரத்தளர அவனன்பைப்பெறாத நம்முடைய கைகளில்வளைகளு நம்மோடிருக்கப்பொறாமல் தளர்கின்றன, இவ்வக்குரூரன் குரூரஹிருதயனாகையால் தேரையாகிலுமெல்லச் செலுத்தாமல் விரைவாய்ச் செலுத்துகின்றான், இப்படி புலம்புகின்ற நம்மிடத்தில் யாருக்குத்தான் இரக்கமுண்டாகாது? என்ன செய்வோம்! பாங்கிமார்களே? சிறிதுபொழுது கண்ணன் காணப்பட்டது, இப்போது அத்தேரின் உருளைகளாலெழுப்பப்பட்ட துகள்காணப்படுகிறது, நிமிஷத்தில் இதுவும் மறைந்துபோம், கண்ணனோ வெகுதூரஞ் சென்றுவிட்டான்'' என்று கோபிகன்னிகைகள் மிகுந்த அன்போடுபார்த்துப் புலம்பிக்கொண்டிருக்கக் கண்ணன் அத்திருவாய்ப் பாடியின் எல்லைதாண்டி யமுனாநதிக்கரைக்கு எழுந்தருளிவிட்டான்.

இப்படியாக மத்தியான்ன காலத்துக்கு யமுனா நதிக்கரையில் அம்மூவரும் எழுந்தருளின பின்பு, அக்குரூரர் சுவாமிகளிருவரையுநோக்கி, அடியேன் இவ்வாற்றிற்சென்று மாத்தியான்னிகஆராதனத்தைச்செய்துவருகிறேன், சுவாமிகள் அதுவரையில் இங்கே தானே எழுந்தருளியிருக்கவேண்டும் என்று விண்ணப்பஞ்செய்தார். அவர்கள், ''அப்படியே போய்வாரும்'' என்று நியமித்ததினாலே அந்தச் சுவல்பக்க புத்திரர் அந்நதிக்குப்போய் நீராடி ஆசமனாதிகளைச் செய்து மந்திர ஜபத்தோடு பரப்பிரமத்தைத் தியானஞ்செய்து கொண்டிருந்தார். அப்படி தியானஞ் செய்கையில் பலபத்ரரை ஸஹஸ்ர பணாமண்டலமண்டலமண்டிதராய் மல்லிகைமாலைபோல் மென்மையான திருமேனியும் விகசித்த பதுமம்போன்ற திருக்கண்களுமுடையவராய் மகாபரிமளமுள்ள வனமாலையையும் நீலப்பட்டாடைகளையும்திவ்விய கிரீடத்தையுந்தரித்தவராய் வாசுகி முதலான சர்ப்பராஜாக்களாலே சேவிக்கப்பட்டு அந்த யமுனா நதியின் ஜலத்தினுள்ளே விளங்கினவராகவும் அவருடைய மடியிலே கண்ணனை, நீலமேக சியாமளராய்ச் செந்தாமரைபோற்சிவந்ததிருக்கண்களும் நான்கு திருத்தோள்களும் கம்பீரமான திருமேனியுமுடையவராய், திருவாழி முதலான திவ்வியாயுதங்களையும் திவ்வியபீதாம

பாங்களையும் விசித்திரமான வனமாலையையும் தரித்து இந்திர வில்லினாலும் மின்னற்கொடிகளினாலும் விசித்திரமாயி நிற்கின்ற மேகம்போலே தோன்றினவராய், திருமார்பில் ஸ்ரீ வத்சமென்கிற மறுப்பொருந்தித் திருக்காதுகளில் மணிமயமான மகர குண்டலங்களும் திருமுடியில் வெண்டாமரைபோன்ற கிரீடமுமிலங்க யோகசித்திபெற்றுச்சகல கல்மஷங்களுமற்றவர்களான சனக சனந்தனாதி முனிவர்களாலே மூக்கு நுனியிற் கண்வைத்துத் தியானஞ் செய்யப்பட்டுக்கொண்டு வீற்றிருக்கின்றவராகவுங் கண்டார். இப்படியாக அந்தக் காந்தினீ சுதர் அந்த நதியின் தீர்த்தத்திலே ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்களே இப்படியெழுந்தருளினார்களென்று ஆச்சரியப்பட்டவராய், அவர்களை வினவவாயெடுத்தார். அவ்வளவிலே அவருக்கு வாயெழும்பவொட்டாமல் சுவாமி ஸ்தம்பனஞ் செய்தமையாலே ஒன்றுஞ் சொல்லமாட்டாமல் நதி தீர்த்தத்திலிருந்து சரேலென்று கரைக்குவந்து, திருத்தேரைப் பார்க்க அங்கும் அவ்விருவரும் முன்போலவே மனுஷ்யவடிவமாயெழுந்தருளியிருக்கக்கண்டார். மறுபடியும் அக்குரூரர் சலத்திலே போய் முழுகி நிற்க, அங்கும் அவர்கள் முன்போலவே திவ்யமங்கள விக்கிரகாதிகளோடுகூடி முனிவர் சித்தகந்திருவர்கண்டு, அளவற்றஆச்சரியமடைந்தார்கள் பின்பு, அத்தத்தானபதி பரமார்த்தத்தை அறிந்தவராய் எல்லாம் அறிந்தவெம்பெருமானை ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைத் துதிக்கத் தொடங்கினார்.

"எப்போதும் சத்தாகவே யிருக்கின்ற ரூபமுள்ளவராயும், சிந்திக்க வரிதானமகிமையுள்ளவராயும், எங்கும் வியாபித்தவராயும், அநேக ரூபியாயும், ஏக ரூபியாயுமிருக்கிற பரமாத்துமாவுக்கு நமோநம: என்று தண்டம் சமர்ப்பிக்கிறேன். ஓ அப்பிரமேயனே! சகல ஸ்வரூபியாகவும் தேவதாயக்கியத்திலே ஹவிஸ்ஸாகவுமிருக்கின்ற வுனக்குத் தண்டம் சமர்ப்பிக்கிறேன் ஓ மகாபிரபுவே! ஞானங்களுக்கு எல்லையாகவும் அறியப்படாத அளவுள்ளவனாகவும் பிரகிருதிக்கு மேல்பட்டவனாகவும் இராநின்ற வுனக்குத் தண்டம் சமர்ப்பிக்கிறேன். நீயே சப்தாதி குணங்களோடு கூடின பஞ்சபூத சரீரகனாய்ப் பஞ்ச பூதங்களுக்கும் ஆத்துமாவாகவும், புத்தி அகங்காரங்களோடு சேர்ந்தபதினொருஇந்திரியங்களுக்கும்ஆத்துமாவாகவும்,பிரகிருதிக்கு ஆத்துமாவாகவும், (சமஷ்டி) வியஷ்டி முக்தரூபியான ஆத்துமாவாக

வும், ஆனந்தமயபரமாத்துமாவாகவும் இருத்தலாலே நீயொருவனே அஞ்சுவிதமா யிருக்கிறாய், சகலமாயும், சகலத்துக்கும் ஆத்துமாவாயும், பூதங்களுக்கும் ஆத்துமாவுக்கும் நியாமகனுயும், பிர்மா விஷ்ணு சிவன் என்கிற பெயர்களாகிய கற்பனைகளாலே சொல்லப்படுகிறவனுயு மிருக்கிற பகவானே! நீ பிரசன்னனுகவேண்டும். ஓ அளவில்லாமையாலே சொல்லக்கூடாத குணமுள்ள ஆத்துமாவே! சொல்லொண்ணுத வுபய விபூதியிலுண்டான ஆனந்தமுள்ளவனே! பரமேசுவரனே! அளவில்லாத திருநாமங்களுள்ள வுன்னைப் பணிகிறேன். ஓ எம்பெருமானே! ஜீவாத்துமாக்க ளிடத்திற்போலே கர்மத்தைப் பற்றின தேவமனுஷ்யாதி நாமரூப கற்பனைகள் எங்கேயிருக்கமாட்டாவோ அந்தநித்திய வுத்தமமாயும் விகாரமில்லாதாயுமுள்ள பிரம்மம் நீயே. எந்தவஸ்துவையும் நாமரூபகற்பனைகள் இல்லாமலறியக்கூடாமையாலே நீ கிருஷ்ணன் அச்சுதன் அனந்தன் விஷ்ணு முதலான திருநாமங்களாலே துதிக்கப்படுகிறாய். ஓ அஜனே! ஓ அனந்தனே! இந்தத் தேவதைகள் முதலான எந்தக் கற்பனைகளினாலே உலகமென்பது உண்டாயிருக்கின்றதோ அந்த வஸ்துக்களெல்லாம் நீயே. விகாரமில்லாத ஆத்துமாவென்கிற வஸ்து யாதுண்டோ அதுவும் நீயே! இப்படி சர்வமும் உன்விபூதியா யிருப்பதனாலே உன்னைக் காட்டிலும் வேறொன்றுமில்லை. ஆகையால், நீயே பிர்மாவும் சிவனும் சூரியனும் விதாதாவும் தாதாவும் இந்திரனும் வாயுவும் அக்கினியும் வருணனும் குபேரனும் யமனுமாகி வெவ்வேறுகாரியங்களுள்ள ஸ்வரூபபேதங்களினாலே உலகத்தை ரக்ஷித்தருளுகிறாய். ஓ சர்வேசுவரனே! மேலும் சூரியகிரணரூபியாயிருந்து பிரபஞ்சத்தைப் படைக்கிறாய். ஆதலால் இப்பிரபஞ்ச மெல்லாம் உனக்குச் சேஷபூதமாயிருக்கிறது. சத்தென்னும் பதத்தினாலே சொல்லப்பட்ட விகாரசூனியமான பரமஸ்வரூபமாயும் சுத்தஞான சொரூபியாயும் சராசரங்களுக்கு அதிஷ்டாதாவாயு மிருக்கிற அந்த வுன்னைமிகவும் பணிகிறேன்.

பிரணவ பிரதிபாத்தியனுன ஸ்ரீ வாசுதேவனுக்குத் தண்டஞ்சமர்ப்பிக்கிறேன். சங்கர்ஷணனுக்குத் தண்டம் சமர்ப்பிக்கிறேன். பிரத்தியும்னனுக்குத் தண்டம் சமர்ப்பிக்கிறேன்

நமோ வாஸுதேவாய நம: ஸங்கர்ஷணாய ச।
ப்ரத்யும்நாய நமஸ்துப்யம் அநிருத்தாய தே நம:॥

அநிருத்தனுக்குத் தண்டம் சமர்ப்பிக்கிறேன். இப்படி சதுர்வியூகரூபியான வுனக்குத் தண்டம் சமர்ப்பிக்கிறேன்" என்று அக்குரூரர் எம்பெருமானைப் போற்றினர்.

பதினெட்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பத்தொன்பதாம் அத்தியாயம்

மதுராபிரவேசம் மாலாகாரா நுக்கிரகம்.

ஏவ மந்தர்ஜலே விஷ்ணும் அபிஷ்டூய ஸ யாதவ:।
அர்ச்சயாமாஸ ஸர்வேசம் தூபபுஷ்பைர் மநோமயை:॥

கேளும் மைத்திரேயரே! இப்படியாக அந்த யாதவ பாகவதர் நதிஜலத்துக்குள்ளே எம்பெருமானைச் சேவித்துத் துதித்து, மனோமயமான தூபதீபகந்தபுஷ்பாதிகளினாலே நன்றாய் ஆராதித்து, வேறுவிஷயங்களிலே மனஞ்செலுத்தாமல் பரப்பிரமரூபனை ஸ்ரீகிருஷ்ணனிடத்திலேயே செலுத்தி, நெடுநேரந் தியானித்து, அந்த நிஷ்டையைவிட்டு, யமுநா தீர்த்தத்தினின்றுங் கரையேறித் தம்மை கிருத கிருத்தியனாக நினைத்துக்கொண்டு, தமது ரதத்தினருகே வந்து, அத்திருத்தேரிலே முன்போலவே அந்தப் புருஷோத்தமர்கள் எழுந்தருளியிருப்பதைக்கண்டு வியப்படைந்து, கண்மலர்ந்து நின்றார். அப்படி நின்றஅக்குரூரரைக்கண்டு, சுவாமி "ஓ அக்குரூரரே! நீர்யமுனை ஜலத்திலே ஏதோ ஒரு ஆச்சரியத்தைக் கண்டீர்போலும்; ஏனென்றால், உம்முடைய கண்கள் ஆச்சரியத்தினால் மலர்ந்து விளங்குகின்றன" என்று கேட்டருள, அக்குரூரர் விண்ணப்பஞ் செய்யலாயினர்: "ஓ அச்சுதனே! அடியேன் ஜலத்தினடுவில் யாதொரு ஆச்சரியத்தைக் கண்டேனோ, அதுவேயிவ்விடத்திலும் ரூபீகரித்து எதிரிலிருக்கக் காண்கின்றேன்.

ஓ கிருஷ்ணதேவர்னே! இந்த லோகமெல்லாம் எவனுடைய மகாச்சரிய ஸ்வரூபமோ, அப்படிப்பட்ட திவ்வியாச்சரிய சேஷ்டிதனை உம்மோடு அடியேன் சேர்ந்திருக்க என்ன ஆச்சரியங் கண்டாயென்று ஏன் கேட்டருளுகிறீர்? இந்தப்பிரசங்கத்தினாலென்ன? நாம் மதுரைக்குப் போவோம். ஓ மதுசூதனே! இப்போதும் அடியேன் கஞ்சனுக்கு அஞ்சுகிறேன். சீச்சி அன்னியருடைய பிண்டத்தினாற் பிழைக்கிறவருடைய ஜன்மத்தைச் சுட வேண்டும்" என்றுசொல்லி, வாயுவேகமான குதிரைகளைத் துரிதமாய் ஓட்டிக்கொண்டு மதுராநகரம்வந்துசேர்ந்தார். அங்குவந்து ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்களைப்பார்த்து, "ஓமகர்வீரர்களே! இனித்தேவரீர் இறங்கித் திருவடிகளாலெழுந்தருளவேண்டும். அடியேனொருவனே தேர்மேலேறிச் செல்லுகிறேன். முந்தித் தேவரீர்கள் வசுதேவருடைய திருமாளிகைக்கு எழுந்தருளவேண்டாம். ஏனென்றால், தேவரீர்கள் நிமித்தமாய் அந்தக் கிழவரை அந்தப் பாதகன் துன்பப்படுத்துகிறான்" என்று விண்ணப்பஞ் செய்து மதுரைக்குப் பிரவேசித்தார்.

பின்பு மூத்தநம்பியும் இளையநம்பியும் பட்டணத்தினுள்ளே ராஜமார்க்கத்திலே அப்பட்டணத்து ஸ்திரீபுருஷர்களெல்லாம் ஆனந்தமாய்க் கண்களாலே சேவித்துநிற்க, மதமுள்ள சிறிய யானைகள் போலே திருவிளையாட்டோடு எழுந்தருளினார்கள். இவ்வாறெழுந்தருளுகையில், குஸும்பாதி சாயம்போட்டு வஸ்திரங்களைச் சீர்படுத்துகிற வண்ணானொருவனைக்கண்டு அவனைத் தங்களுக்கேற்ற நல்ல அழகான வஸ்திரங்களைத் தாவென்று யாசித்தார்கள். அந்த வண்ணானோ கம்ஸனுடைய அனுக்கிரகம் பெற்றிருக்கையால் மிகுந்த செருக்குடையவனாகி, அவ்விருவரையுங் குறித்து வெகுவான திரஸ்கார வசனங்களை யுரத்த சப்தத்தோடு சொன்னான். அப்படிசொல்லக்கேட்டு, கண்ணன் சீற்றமுள்ளவனாய் அந்தத் துராத்துமாவைக் கையினாலோரறை யறைந்து, அவன் தலையைக் கீழேவீழ்த்தினான். பின்பு இருவரும் பீதாம்பர நீலாம்பரங்களோடு கூட வேண்டுமான வஸ்திரங்களை யெடுத்துச்சாத்திக்கொண்டு, வெகுசந்தோஷமுள்ளவர்களாய்ப் பூமாலைக்காரன் மாளிகைக்கு எழுந்தருளினார்கள்.

ஓ மைத்திரேயரே! அந்த மாலாகாரன் பீதாம்பர நீலாம்பரங்களைச்சாத்திக்கொண்டு, அதிமனோஹரரூபமுள்ளவர்களா

யெழுந்தருளின இவர்களைக்கண்டு, கண்மலர்ந்து, "இவர்கள் யார்? யாருடைய குமாரர்? என்று யோசித்துப்பின்பு, "இவர்கள் மனிதரல்லர்; தேவர்கள் இங்கெழுந்தருளினூர்கள்" என்று நினைத்தான். பின்பு, அவ்விருவரும் திருமுகமண்டல மலர்ந்து விளங்க, "எங்களுக்கு நல்லமலர்களைத் தாராய்" என்று யாசிக்கக்கண்டு, அந்த மாலாஜீவியானவன் கைகளைப் பூமியிற் றூங்கிக்கொண்டு தன்முடி தரையிற்படத் தண்டம் சமர்ப்பித்து, "சுவாமிகளே! அடியேனுக்கு அனுக்கிரகஞ் செய்யவேண்டி அடியேன் குடிசைக்கு எழுந்தருளினீர்கள்; அடியேன் தன்னியனானேன்; நியமனப்படி அர்ச்சிக்கிறேன்" என்று சொல்லிச் சந்தோஷத்தால் முகமலர்ச்சியடைந்து, அவர்களுக்குத் திருவுள்ளமானபடி முன்பு சில மலர்களைச் சமர்ப்பித்து பின்பு, "சுவாமிகளே! இவை முன்னவைகளிற் சிறந்தவைகள்; இவற்றைத் திருவுள்ளம் பற்றவேண்டும்" என்று சிலவற்றைச் சமர்ப்பித்து மேலும் சிலவற்றையெடுத்து, "இவை அவற்றினுமேலானவைகள்" என்று அவர்களுக்குத் திருவுள்ள முவக்குப்படி அடிக்கடித் தண்டம் சமர்ப்பித்து அழகாயும் சுகந்தம் வீசப்பெற்றவையாயும் சுத்தமாயுமுள்ள புஷ்பங்களைச் சமர்ப்பித்தான்.

இப்படி யவன் சமர்ப்பித்த புஷ்பங்களைத் திருவுள்ளம் பற்றிச் சாத்திக்கொண்டு, கண்ணன் அவனுக்குவரங்களைப் பிரசாதித்தருள நினைத்து, அவனை நோக்கி, "ஓ யோக்கியனே! என்னைப்பற்றி யிருக்கிற திருமகள் உன்னை ஒருபோதும் விடாமல் அனுக்கிரகஞ்செய்துகொண்டிருப்பாள்; ஓ சௌமியனே! உனக்குப் பலஹானியாவது தனஹானியாவது வரமாட்டா; காலமுள்ளமட்டும உன் சந்ததி நசியாமலிருக்கும், இப்படியாக நீ என் அனுக்கிரகத்தினாலே பெரியபோகங்களையெல்லாமனுபவித்துக் கொண்டிருந்து, கடைசியில் மரணமடைந்து என திவ்விய லோகத்தை யடையக்கடவாய். ஓ மங்கள முள்ளவனே! உனக்கு எப்போதும் தருமத்திலே மனம்பற்றி யிருக்கக்கடவது; உன சந்ததியிற் பிறந்தவர்களுக்குத் தீர்க்காயுசு உண்டாகும்; ஆதிபவுதிகமான தோஷங்கள் வருவதில்லை.

ஐதூ॰ ஸ்வாதஜ்ரஹா த்ரவெஷாவஞெஜவஸஹாவயாநு|
நிஜ௱மாஉ உ॰நிஶ்ரெஷு| உாஸாகாரெண வதஜி தஃ॥

ஓ மகானுபாவனே! சூரியனுள்ளவரைக்கும் உங்களுக்குஇப்படிச் சுகங்களுண்டாகும்" என்று அனுக்கிரகித்து, அவனாலே விசேஷமாய் ஆராதிக்கப்பட்டவனாய்ப் பலபத்திரரோடு கூட அம்மாலிகனுடைய மாளிகையினின்று மெழுந்தருளினான்.

பத்தொன்பதாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இருபதாம் அத்தியாயம்.

கம்ஸவதம்

ராஜமார்கே ததஃ க்ருஷ்ணஸ் ஸாநுலேபநபாஜநாம்।
ததர்ஶ குப்ஜாமாயாந்தீம் நவயௌவநகோசராம்॥

இப்படியாக மாலிகனுடைய மாளிகையினின்றும் புறப்பட்டுக் கண்ணன் ராஜவீதியி லெழுந்தருளுகையில், மங்கைப்பருவமுடையவளாய்ச் சந்தனக் கிண்ணத்தைக் கையிலேந்தி வருகின்ற ஒரு கூனியைக்கண்டு, "அடி நீலோற்பலம் போன்ற கண்ணுடையவளே! யாருக்கு நீ இந்தப்பூச்சு கொண்டுபோகிறாய்! மெய்சொல்" என்று விலாசத்தோடு கேட்டருளினர். அந்தக்கூனி இவ்வாறுகாமமுடையவள்போல் கண்ணனருளிச்செய்ததைக்கேட்டு, அவன் திருக்கண்களினாலே மனமிழுக்கப்பட்டவளாய் அவன்மேலே காதலுற்று விலாசத்தோடு, "ஓ அழகனே! நான் நைகவக்கிரை யென்பவளென்றும், கம்ஸனாலே சந்தனாதிப் பூச்சுகள் செய்யும் வேலையில் வைக்கப்பட்டவளென்றும் நீ ஏன் அறியவில்லை? பிறர்யார் அரைத்தாலும் கம்ஸனுக்கு அந்தப் பூச்சுப் பிரியமாயிராது; நான் அரைத்துச் சேர்க்கிறதே பிரியமாயிருக்கும்; ஆதலால், நான் கம்ஸனுடைய அனுக்கிரகமென்னுந் தனத்திற்கு முக்கிய பாத்திரமா யிருக்கிறேன்" என்று கூனி விண்ணப்பஞ்செய்யக்கேட்டுக் கண்ணன் அருளிச்செய்ததாவது, "பெண்ணே! நீ இதோ வைத்திருக்கிற இந்தப் பூச்சு வாசனைகட்டியதேயல்லாமல்இயற்கையாய்வாசனையுள்ளதன்று, மற்றொன்றே, ராஜஸமுள்ள ராஜாக்களுக்குத் தகுமே யல்லது சாத்துவிகருக்குத் தக்கதன்று; இதுவோ வெகு நேர்த்தியாயிரா

நின்றது, விளங்காநின்ற முகமண்டல முள்ளவனே! ஆதலால், எங்கள் திருமேனிக்கு ஏற்ற இந்தப் பூச்சை எங்களுக்குக் கொடுக்கவேண்டும்" என்று சொல்ல அதைக்கேட்டு அக்கூனி, "அப்படியே திருவுள்ளம் பற்றுங்கள்" என்று வெகுஅன்போடு அவர்களுடைய திருமேனிக்கேற்றதிவ்வியமான பூச்சைச்சமர்ப்பித்தாள். அதைத் திருவுள்ளம்பற்றி, அவ்விருவரும் பத்திரபங்கரசனாவிதமாய் அப்பூச்சைத் திருமேனிகளிலணிந்து, இந்திரவில்லோடுகூடியவெண்முகிலுங் கருமுகிலும் போலே பிரகாசித்தார்கள். பின்புகோணலை நிமிர்க்கும்வகை யறிந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணன் அவளிடத்துமிகவும்பிரசன்னராய் நடுவிரலு மதன் முன்விரலுங் கொண்ட நுனிக்கையினாலே அவளை மோவாய்க்கடையிற்பிடித்துத் தமது திருவடிகளினாலே அவள் பாதங்களையமுக்கி இழுத்துத்தூக்கி நிமிர்த்தருளினார். பின்பு அவள் கோணல் நிமிர்ந்து பெண்பிள்ளைகளுக்குள் உயர்ந்தவளாகிக் கண்ணன் திருப்பரிவட்டத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு, "நீ என் மாளிகைக்குவா" என்று விலாசத்தோடு அன்பு மிகுந்திருத்தலாலே தழதழுத்த வசனத்தைச்சொன்னாள். அவள்சொன்னதைக்கேட்டு சுவாமி மூத்தநம்பியின் திருமுகத்தைப்பார்த்து நகைத்துக்கொண்டே குற்றமற்ற அந்த கைகவக்கிரையை நோக்கி, "பெண்ணே! அப்படியே யாகட்டும்; பின்பு வருகிறேன்" என்று சொல்லிவிட்டுத் தமையனார் திருமுகமண்டலத்தை நோக்கிஉரக்கச்சிரித்தருளினார். இவ்வாறு அந்நம்பிகளிருவரும் நீலாம்பர பீதாம்பரங்களோடும் விசித்திரமான சந்தனாதிப் பூச்சோடும் பலவிதமான திவ்விய புஷ்பங்களோடுங்கூடி வில்லின் சாலைக்கு எழுந்தருளினார்கள்.

அங்கெழுந்தருளி, சுவாமி அங்குள்ள காவற்காரரை, "அவ்யாகத்துக்கு உத்தேசியமாயிருக்கிற தனுசுஎங்கேயிருக்கிறது" என்றுவினவ, அவர்கள் அதைத்தெரிவித்தவுடனே, அந்தவில்லையெடுத்துவளைத்து நாணேற்றிட்டார். சுவாமியினால் நாணேற்றப்பட்ட வில்லானது முறிந்து அம்மதுராபட்டணமெங்குஞ் செவிடுபடும்படி ஓசைப்பட்டது. வில்லொடியவே காவற்காரர் இவர்களை யெதிர்த்துவர, அந்தமகாபுருஷரிருவரும் எதிர்த்து வந்த காவற்காரரை யெல்லாம் துவம்சஞ்செய்து அந்தத் தனுசின் சாலையினின்றும் புறப்பட்டுச்சென்றார்கள். இப்படியிருக்க, கம்

ஸன் அக்ரூரர் வந்துவிட்டதையும் வில்முறிந்ததையும் அறிந்து, சாணூரன் முஷ்டிகன் என்பவர்களை நோக்கிச் சொல்லுகிறான்:—

“கேளுங்கள் மல்லர்களே! நாம் எதிர்பார்த்த இடைப்பையல்கள் வந்திருக்கிறார்கள்; நீங்கள் எனக்கு எதிரிலே அவர்களோடு மல்யுத்தஞ்செய்து அவர்களைக் கொன்றுவிடவேண்டும்; ஏனென்றால், என்னுயிரை வாங்கவல்லவோ அவர்கள் பிறந்திருக்கிறார்கள்? ஓ மகாபலவான்களே! நீங்கள் அவர்கள் மல்யுத்தத்திற் சங்கரித்து எனக்குச் சந்தோஷம் வரச்செய்வீர்களாகில், உங்களுக்கு இஷ்டமான பொருள்களையெல்லாந் தருவேன். இது வித்தியாச மாகமாட்டாது. அந்த என்சத்துருக்களை நீங்கள் நியாயமார்க்கத்திலானாலும், அநியாய மார்க்கத்திலானாலும் சங்கரித்துத்தீரவேண்டும். அப்படி நீங்கள்செய்தால், இவ்விராச்சியத்தை என்னோடுகூடநீங்களும் சமானமாய் அனுபவிக்கலாம்” என்று மல்லருக்குக் கட்டளையிட்டு, யானைப்பாகனைக் கூப்பிட்டு, “ஓ பாகனே! நீ நம்முடைய குவலயாபீடமென்கிற பெரியயானையை இந்தச் சபையின் வாசலில் நிறுத்தி, அந்த இடைப்பையல்கள் இங்குயுத்தத்திற்குவரும்போது அந்தயானையைக்கொண்டு அவர்களைக் கொல்விக்கவேண்டும்” என்று உரக்கச்சொல்லி ஆக்கியாபித்துச் சபையிற் போடவேண்டிய மஞ்சங்களைச் செவ்வைப்படுத்தி யிருப்பதையும் பார்த்துத் தனக்கு மரணங்கிட்டியிருப்பது தெரியாமல் பொழுது விடிவை எதிர்பார்த்திருந்தான்.

பொழுது விடிந்தவுடனே, பட்டணத்திலிருக்கிற ஜனங்கள் சபையில் வந்து தாங்களுட்காரத்தக்க மஞ்சங்களிலுட்கார்ந்தார்கள். ராஜாக்கள் ராஜமஞ்சங்களிலுட்கார்ந்தார்கள். பின்பு கஞ்சன் மல்லயுத்த பரீக்ஷகர்களை சபைநடுவிலுட்காருவித்துத் தானுமங்கேயொரு உயர்ந்த மஞ்சத்திலுட்கார்ந்தான். அச்சபையில் அந்தப்புரத்து ஸ்திரீகளுக்கும் பட்டணத்து ஸ்திரீகளுக்கும் வேசிப்பெண்களுக்கும் அங்கங்கே தகுந்தபடி மஞ்சங்கள் போடப்பட்டிருந்தன. நந்தகோபர் முதலானகோபாலரெல்லாம் வேறுமஞ்சங்களில் உட்கார்ந்தார்கள். வசுதேவரும் அக்ரூரரும் தனித்துப் பேசிக்கொள்வதினிமித்தம் மஞ்

சத்தின் ஓரத்திலுட்கார்ந்தார்கள். தேவகியானவள் மகனிடத்திலதிக அன்பினாலே, முடிவுகாலத்திலாகிலும் புத்திரனுடைய முகத்தைப் பார்க்கலாமென்று கருதிப் பட்டணத்துஸ்திரீகளின் நடுவிலுட்கார்ந்து கொண்டாள். இப்படியாகச் சபைநிறைந்து பலவாத்தியங்கள் முழங்கிக்கொண்டிருக்க, சாணூரன் மிகவுங் குதித்துக்கொண்டிருக்க, முஷ்டிகன் தோள்கொட்டிநிற்க, பார்ப்பவரெல்லாம் ஹாஹாகாரஞ் செய்துகொண்டிருக்க, மகாவீரராயும் பாலகராயும் கோபாலவேடம் பூண்டவராயுமுள்ள ஸ்ரீ பலபத்திர ஜநார்த்தனர் இருவரும் புன்சிரிப்போடு சபையின் வாசலுக்கு எழுந்தருளினார்கள்.

அப்போது, குவலயாபீடமானது பாகனால் ஏவப்பட்டு அவ்விருவரையுங் கொல்லும்படி மிகுந்த வேகமாயெதிர்த்தோடி வந்தது. அத்தருணத்தில், அச்சபையினடுவிலே ஒரு ஹாஹாகார முண்டாயிற்று. அப்போது, பலபத்திரர் தம்பியைநோக்கி, “ஓமகாநுபாவ! சத்துருவினால்ஏவப்பட்ட இவ்யானையைக்கொல்லாதிருப்பது நியாயமன்றே. ஆதலால், அவசியம் கொல்லவேண்டும்” என்று சொல்லியதைக்கேட்டுச் சத்துரு நாசத்தில் வல்லவராகிய ஸ்ரீ மாதவன் ஸிம்ஹநாதஞ்செய்து, அயிராவதத்துக்குச் சமான பலமுள்ள அந்தக் கஜத்தைத் தனது திருக்கையினாலே தும்பிக்கையைப் பற்றி யிழுத்துச் சுழற்றினான். இப்படியாகக் கண்ணன் சர்வேசுவரனாயிருந்தாலும் திருவவதாரத்திற்கேற்பப் பாலியலீலையை அனுசரித்து நெடுநேரம் அவ்யானையோடு தந்தங்களினடுவே நின்று விளையாடிப் பின்பு வலக்கையினால் இடத்தந்தத்தைப்பிடுங்கி மேலிருக்கும் பாகனை யோரடியடித்தருளினான். அவ்வடியினாலே அப்பாகனுடைய தலை பல துண்டங்களாயுடைந்தது. உடனே மூத்தவர்வலத்தந்தத்தைப் பிடுங்கி அதனாலே பக்கத்திலிருந்த யானைகாப்பவரை யடித்துக்கொன்றுவிட்டு, வேகமாயெழும்பித் தமது இடது திருவடியாலே அவ்யானையின் மத்தகத்திலோருதை யுதைத்தார். இவ்வாறு பலராமர் விளையாட்டா யுதைத்தமாத்திரத்திலே அந்தக் குவலயாபீடமானது இந்திரன் வச்சிராயுதத்தினாலடித்த பருவதம்போலே கீழேவிழுந்து இறந்தது, இவ்வண்ணம் அந்தப் புருஷசிரேஷ்டரிருவரும் அவ்யானையைப் பாகனோடு சங்கரித்துவிட்டு, அதன் மதஜலத்தினாலும் இரத்தத்தினாலும் பூசப்

பட்ட திருமேனியுடையவர்களாய் அதன் தந்தங்களாகிற திவ்வியாயுதத்தைக் கையிலேந்திச் சிங்கங்கள்போலே கர்வம்பொருந்திய விளையாட்டு நோக்குள்ளவராய் அந்தப் பெரிய சபைக்கு எழுந்தருளினார்கள்.

பின்பு அந்தச் சபையிலே ஜனங்களுக்கு ஒரு ஹாஹாகாரமும் ஒரு ஆச்சரியமும் உண்டாயின. அப்போது அங்கிருந்த பட்டணத்தார்யாவரும், "இவனன்றோ முன்பு குழந்தைகளைக் கொன்றுகொண்டிருந்த கொடியவளான பூதனையைக்கொன்றவன்? இவனாலேயன்றோ சகடம் தள்ளப்பட்டதும், மருதமரங்கள் முறிக்கப்பட்டதும்? காளிய னென்கிற மகா சர்ப்பத்தின் மேலேறி நர்த்தனஞ் செய்த சிறுவன் இவனல்லவோ? ஏழுநாளளவுங் கோவர்த்தன கிரியை யெடுத்துக் கோகுலங் காத்தவன் இவன்றான். அறிஷ்டன், தேநுகன், கேசி என்கிற துஷ்டர்களை விளையாட்டாகச் சங்கரித்தமகானுபாவன் இவனே. பாருங்கள் இதோ இந்தக் கிருஷ்ணனுக்கு முன்னே பெண்களுடைய மனங்களையுங் கண்களையுங் களிப்பித்துக்கொண்டு லீலையோடு போகிறவன் இவனுடைய தமையன் பலபத்திரனென்று நாமமுடையவன். புராணார்த்தந் தெரிந்த பண்டிதர்கள் அழுங்கிப்போன யாதவ வம்சத்தை ஒரு கோபாலன் தலையெடுக்கச் செய்வானென்று சொல்லுகிறார்களே, அந்தப் புருஷன் இந்தக் கிருஷ்ணன் தான். எல்லாவற்றிற்கும் உற்பத்தி ஸ்தானமான ஸ்ரீவிஷ்ணுவின் அம்சமாய்ப் பூமிபாரம் போக்கும்படி யவதரித்தவன் இவனே" என்று ஸ்ரீகிருஷ்ணனையும் பலபத்திரரையும்வர்ணித்துக்கொண்டிருக்க, தேவகிக்குச் சிநேகத்தினாலே முலைகளினின்றும் பால்பெருக,மார்பு திடுக்குத் திடுக்கென்றடித்துக் கொண்டிருந்தது. வசுதேவரோ குமாரருடைய முகங்களைப் பார்த்ததனாலேஒருபெரியமகோற்சவ மடைந்தால்போலே நரைத்திருக்கிற மூப்பைவிட்டு யௌவன முள்ளவர்போலானார். அந்தப்புரத்து ஸ்திரீகளும் கண்கள் மலராநின்று கண்ணனைக் காண்பதை ஒழியாமல் ஒருவரோடொருவர் பேசிக்கொண்டதாவது.

"தோழிமாரே! மிகவுஞ் சிவந்த திருக்கண்களுள்ளதாயும், யானையோடு போரிட்டதனா லுண்டான வியர்வைத்துளிகள் பொருந்தியதாயுமுள்ள கண்ணனுடைய திருமுக மண்டலத்

தைப்பாருங்கள்; அதுசரத்காலத்தில் மலர்ந்த செந்தாமரைப்பூ பனித்துளிகளோடுகூடி விளங்கினுலெப்படியிருக்குமோ அதையும் தோற்கடித்துக் கொண்டிருக்கிறது. இதனைப் பார்ப்பதனாலே உங்கள் கண்ணின் ஜன்மத்தைச் சபலமாகச்செய்யுங்கள். ஓ பெண்கள் நாயகமே! ஸ்ரீவத்சமென்னு மறுப்பொருந்தி ஸ்ரீதேவிக்கு இருப்பிடமாய் சத்துருக்களுடைய பலத்தைப் போக்கும்படியான கற்பாரைபோலே விளங்காநின்ற ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய திருமார்பைப்பார்; திரண்டு நீண்டிருக்கின்ற திருத்தோளிரண்டையும் பார்; எவ்வளவுநேர்த்தியாயிருக்கின்றன. அடி நீ பார்க்கவில்லையே, பாலுஞ் சந்திரனுந் தாமரைக்கிழங்கும் போலே வெண்மையான திருமேனியுடையவனாய், நீலவஸ்திரம் உடுத்திக்கொண்டிதோ பலபத்திரன் வருகின்றானே, பாரடி குதிக்கின்ற சாணூரனோடும் முஷ்டிகனோடும் யுத்தசன்னத்தனாயிருக்கிற இந்தராமனுடைய திருமுகமண்டலத்திலுள்ள சிரிப்பு எவ்வளவு நன்றாயிருக்கின்றது.''

"ஓ பாங்கிமாரே! பாருங்கள். இந்தக்கிருஷ்ணன் மல்யுத்தத்திற்காகச் சாணூரனோடு சேருகின்றான். இந்தச்சபையில் தகுதியறிந்து செய்யத்தக்க பெரியோர்களில்லையா? யௌவனத்தை யெதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிற சுகுமாரமான திருமேனியுள்ள கண்ணனெங்கே? வச்சிராயுதம்போலே கடினமான பெரிய சரீரமுள்ள இந்த மகாசூரனெங்கே? இவ்விருவரும் போரிடும்படி பார்ப்பது சபையாருக்கு நியாயமா? இக்குமாரிருவரும் புதிதான யௌவனம்பொருந்திக் காண்போர்கண்கள் களிக்கும்படியான அழகுபெற்றிருக்கிற திருமேனி யுடையவர்களா யிருக்கிறார்கள். சாணூரன் முதலிய அசுரமல்லரோ மகா கொடியவராயும் கடினராயு மிருக்கிறார்கள். இவ்யுத்தத்திற்குப் பரீக்ஷகர்களா யேற்பட்டவர்கள் பாலியர்க்கும் மகாபலவான்களுக்கும் யுத்தமுண்டாவதைத்தடுக்காமற் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்களே! ஆதலால், அவர்கள் வெகு அக்கிரமச் செய்கையுள்ளவர்கள்'' என்றிப்படி நகரத்துப்பெண்கள் பேசிக்கொண்டிருக்கையில், ஸ்ரீஹரிபகவான்வஸ்திரமுதலானவைகளைவரிந்து கட்டிக்கொண்டு, பூமியதிரும்படி ஜனங்களினடுவே குதித்துக் கொண்டிருந்தார். பலபத்திரரும் அப்படியே தோள்தட்டி குதித்துக்கொண்டிருந்தார். இவர்கள் குதிப்பதினால் அடிக்கடி

பூமி பிளக்துபோகாமலிருந்ததே ஒரு ஆச்சரியமா யிருந்தது. பின்பு, அளவற்ற பராக்கிரமசாலியான ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் சாணூர ஞேடும், பலபத்திரர் மல்யுத்தத்தில் வல்லவனை முஷ்டிகாசுர ஞேடும், போரிடத் தொடங்கினர்கள்.

மகோச்சவமுள்ள அந்த ஜனசமூகத்திலே இவர்களுக்கு யாதோராயுதமு, மில்லாமல் "சன்னிபாதம்" என்கிற முதலிற் கைப்பிடித்துப் பஞ்சாப் போடுவதினுலும், "அவதூதம்" என் கிற புறங்கையாற் கீழே தள்ளுவதினுலும், "பிரக்ஷேபணம்" என்கிற இழுத்துத் தள்ளுவதினுலும், "முஷ்டி" என்கிறகைப் பிடி பிடித்தலினுலும், "கீலகிபாதம்" என்கிற முழங்கைகளைக் கைகளைக்கொண் டிடித்தலினுலும், "வச்சிரநிபாதம்" என்கிற கையோரங்களினுல்இடித்தலினுலும்அல்லது'மத்திமை' "அநு மிகை" யென்கிற விரல்களினடுவே கட்டைவிரல்வைத்த முட் டியா லிடித்தலினுலும், "பாதோத்தூதம்" என்கிற காலால்தூ க்கியெறிதலினுலும், "பிரமிருஷ்டம்" என்கிறஉடம்பெல்லாமிறு கப்பிடித்துத்தள்ளி யுழக்குவதினுலும், மிகக்கொடியதும்பயங் கரமுமானதாய் உச்சாகத்தையுந் தேகபலத்தையுங்கொண்டு நிறைவேற்றத்தக்கதான யுத்தமொன்று நடந்தது. அந்தப் போரில் சாணூரன் கண்ணனேடு எவ்வளவெவ்வளவு போரிட் டானே அவ்வளவவ்வளவுக்குள் சிறிது சிறிதாய் மிகவும் பல ஹானியையே அடைந்துவந்தான். சுவாமிசர்வேசுவரனுயும் சர்வ சர்வசக்தனுயு மிருந்தாலும் வருத்தத்தினுலுங் கோபத்தினு லுக் தன் தலையணியிலுள்ள கேசத்தை யசைத்துக்கொண்டி ருக்கிற சாணூரனேடு திருவிளையாட்டாய் இப்படியுத்தஞ்செய் தருளினர். இப்படி யிருக்கையில், சாணூரனுக்குப் பலங்குறை க்து போவதையும் கிருஷ்ணனுக்குப் பலம் வளர்ந்துவருவதை யுங்கம்ஸன்கண்டு, மிகுக்த கோபமூண்டவனுய் வாத்தியகோஷ த்தை நிறுத்தும்படி யுத்தரவு செய்தான். இப்படியங்கே மிரு தங்க காகளமுதலிய வாத்தியங்கள் நிறுத்தப்படவே வானத் தில் தேவவாத்தியங்கள் அநேகம் முழக்கப்பட்டன. மேலும், வானத்திலிருந்துகொண்டு தேவதைகளெல்லாம், "ஓ கோவிந் தனே! சாணூரனை வெல்லக்கடவாய். ஓ கேசவனே! நீஜயசாலி யாகக் கடவாய்" என்று மிகுந்த சந்தோஷத்தோடு வாழ்த்திக் கொண்டிருந்தார்கள், ஸ்ரீகிருஷ்ணனே இப்படி செடுநேரமள

வும் போர் விளையாட்டுப் புரிந்துகொண்டிருந்து அவ்வசுரனைச் சங்கரிக்கத் திருவுள்ள முடையவராய் அவனைப்பெயர்த்து அநேகந்தரம் கிறுகிறெனச் சுழற்றித் தரையிலறைந்தார். அவ்வசுரனுக்கோ சுழற்றும்போதே வானத்திலுயிர்போய்விட்டது. தரையில் அறைந்தவுடனே அவனுடல் துணுக்குதுணுக்கையாய்ப்பிளந்துபோய்ப் பூமியில் ஒருபெரிய உதிரச்சேற்றையுண்டாக்கிற்று. கண்ணன் சாணூரனோடு யுத்தஞ்செய்தவண்ணம் பலதேவனும் முஷ்டிகனோடு யுத்தஞ்செய்துகொண்டிருந்து சாணூரனை வீழ்த்தினபோதே அம்முஷ்டிகனை முட்டியாலே சிரத்திலும் முழங்காலாலே மார்பிலுமிடித்துத் தரையிற்றள்ளத் தள்ளும்போதே உயிரிழந்த அவனைக்கசக்கினார். இவ்விருவரும் மடிந்வுடனே தோசலகனென்பவன் யுத்தத்துக்குவர, ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் மகாபலசாலியான அந்த மல்லராஜனை இடக்கை முஷ்டியினா லிடித்துத் தரையில் வீழ்த்தியருளினார்.

இவ்வாறு சாணூரனும் முட்டிகனும் தோசலகனும் சங்கரிக்கப்படவே மற்றுமுள்ள மல்லரெல்லாம் பறந்தோடிப்போனார்கள். பின்பு, அந்தப் போர்க்களத்திலே போர்க்குரியவர் யாருமில்லாமையாலே, ஸ்ரீ வாசுதேவசங்கர்ஷணரிருவரும் தமக்குச் சரிவயதுள்ள இடைப்பிள்ளைகளை வலுவிலிழுத்துவந்து குதித்துக்கொண்டு மகிழ்ந்திருந்தார்கள். இதையெல்லாங் கண்டு கஞ்சன் கோபத்தா லிரண்டுகண்ணுஞ்சிவந்து, அங்குள்ள யுத்தப் பயிற்சியுடைய மனிதரைக்கூப்பிட்டு, உரக்கச்சொன்னதாவது: "ஓசேவகரே! இவ்விடைப்பிள்ளையைஇச்சபைக்குப்புறத்தேயிழுத்துக்கொண்டுபோய்விடுங்கள். துஷ்டனானநந்தனையும்பிடித்து இரும்பு விலங்கிடுங்கள். வசுதேவனையும் நல்ல வயதுடையவர்க்குச் செய்யத்தக்க தண்டனைசெய்து வதையுங்கள். இதோ எதிரிலே கிருஷ்ணனோடு கூடிக்கொண்டு துள்ளுகிறார்களே அந்த இடையருடைய மாடுகளையு மற்றுமுள்ள பொருளெல்லாவற்றையும் பறித்துக்கொள்ளுங்கள்" என்று கம்ஸன் கட்டளையிட்டுக் கொண்டிருக்கையில், ஸ்ரீ மதுசூதனன் சிரித்துக்கொண்டே வேகமாய் அவன் மஞ்சத்தின்மேலெழும்பியேறிக் கிரீடங்கழுன்று கீழேவிழும்படி யவனைத் தலைமயிர் பிடித்திழுத்துத்தரையிற்றள்ளி அவன்மேல் தாம் வீழ்ந்தருளினார்.

கேளீர் பிராமணோத்தமனே! இப்படிச் சகலலோகங்களுக்கும் ஆதாரமா யிருப்பதனாலே அதிக பாரமாயுள்ள ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் மேலேவிழவே உக்கிரசேன குமாரனான கம்ஸமகாராஜன் உயிரிழந்தான். அப்படி அவனுயிரிழந்திருக்கையிலும் ஸ்ரீ மதுசூதனன் அந்த அரசனுடைய உடலைத் தலைமயிரைப்பற்றி அவ்வரங்கினடுவிலே இழுத்திட்டான். பாரமுள்ள அந்தச்சரீரத்தை யங்கே யிழுத்ததனாலே தண்ணீர் வெள்ளமோடி யறுத்தாற்போலே அவ்விடத்திலோர் ரகழியுண்டாக்கப்பட்டது. கம்ஸன் இவ்வண்ண மானதைக்கண்டு அவனுடைய தம்பியான சுநாமா வென்பவன் வெகு கோபாவேசத்தோடு கண்ணன்மேல் வரக்கண்டு மூத்தநம்பி லீலையாலேயே அவனைச்சங்கரித்தருளினர்.

இவ்விதமாய் மதுராபுரியின் அரசன் கண்ணனாலே அலக்ஷ்யமாய்ச் சங்கரிப்பட்டதைக்கண்டு அந்தரங்க மண்டலமெல்லாம், "ஹா ஹா" என்றுஆரவாரித்துக்கொண்டிருந்தது. இது இப்படியிருக்க, ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பலதேவனோடு கூடப்போய் வசுதேவரையும்தேவகியையும் பாதங்களிற்பணிந்தான். பணியவே அவ்விருவரும் சுவாமியைத் தூக்கியெடுத்துத் திருவவதார காலத்திலே அவாருளிச்செய்ததை நினைத்தவர்களாய் அவர் திருவடிகளிலே விழுந்து தண்டம் சமர்ப்பித்து விண்ணப்பஞ் செய்யலாயினர்.

"ஓ மகாபிரபுவான ஸ்ரீ கேசவனே! ஆர்த்தரான தேவர்களுக்கு நீ முன் எந்தவரம் பிரசாதித்தருளினையோ அதை அடியேங்களிடத்தில் திருவவதாரஞ் செய்த அநுக்கிரகமூலமாய் நிறைவேற்றியருளினாய். அடியேங்களாலாராதிக்கப்பட்டு அடியேங்கள் கிருகத்தில் துஷ்டநிக்கிரகத்துக்காக நீ அவதரித்தருளின தனாலே அடியேங்கள் குலம்பாவனஞ் செய்யப்பட்டது. எம்பெருமானே! நீ சர்வபூதமயனாய்ச் சர்வ பூதங்களுடைய இருதயங்களி லிருக்கிறாய். எல்லாம் உன்னிடத்திலேயே உண்டானது; உண்டாய்க்கொண்டிருக்கிறது; உண்டாகப் போகிறது. அச்சுதனே! நீயே சகலதேவ சுரூபியாயிருந்து சகல யக்கியங்களாலும் ஆராதிக்கப்படுகிறாய்; அந்த யக்கியமும் நீயே; யாககர்த்தாவும் நீயே; யாககர்த்தாக்களுக்கு ஆராதிக்கப்படுமீசுவரனும் நீயே. ஓ ஜநார்த்தனனே! நீயே லோகங்களுக்கு

உற்பத்தி ஸ்தானமாயிருக்கிறாய்; இப்படிக்குச் சர்வேசுவரனாயி ருக்கிற உன் திறத்திலே அடியேங்களுடைய இருதயம் புத்திர னென்னும் வாத்சலியத்தினாலே மயங்கி நிற்பது மிகவும் பரிகா சம் பண்ணத்தக்கது. நீயேசர்வபூதங்களுக்குங்கர்த்தா; முதலு முடிவு மில்லாதவன்; இப்படிப்பட்ட வுன்னை எந்தமனுஷ்யனு டைய நாக்குத்தான் மகனென்று சொல்லத்துணியும்? ஓ ஜகந்நாதனே! இந்தச் சகலலோகமும் எவனிடத்தினி ன்று முண்டாகின்றதோ அப்படிப்பட்ட மகாபுருஷன் மாயை யென்கிற மோகன சத்தியைத்தவிர வேறெந்தக்காரணத்தி னாலே எங்களிடத்தினின்று முண்டாவான்? ஸ்தாவரமாயும் ஜங் கமமாயுமிருக்கிற சகல ஜகத்தும் எவனிடத்திலே ஸ்தாபிக்கப் பட்டிருக்கிறதோ அப்படிப்பட்டவன் வயிற்றுப்பையினிடத்தி லும் பின்பு மடியிலும் படுக்கின்ற மனிதனாக எப்படியாவான்? ஓ சர்வேசுவரனே! அப்படிப்பட்ட நீ அநுக்கிரக முள்ளவனாகி யுலகத்தை ரக்ஷித்தருளவேண்டும். நீ அம்சாவதாரஞ் செய்வத னாலே அடியேங்களுக்குப் புத்திரனாகமாட்டாய்; பிரமன்முதல் மரமீறாகக்கிடக்கின்ற பிரபஞ்சமெல்லாம் உன்னிடத்துண்டான தாயிருக்க, ஓபுருஷோத்தமனே! அடியேங்களையென்னமோகிப் பிக்கின்றாய்? உன்மாயையினாலே ஞானமழுங்கிப்போய் உன்னை எங்களுடைய புத்திரனென்று நினைத்துச் சகலபயங்களையு நீக் கவல்ல வுனக்குக் கம்ஸனிடத்தினின்றுங் கொடிய பயம் எண் ணப்பட்டது. இவ்வாறு சத்துருவினிடத்தில் அச்சத்தினாலே கோகுலத்துக்கு எழுந்தருளப் பண்ணப்பட்டாய்; உன் சங்கல் பத்தினால் வளர்ந்தருளினாய்; ஆதலால், அடியேங்களுக்கு இதி லொன்றும் மகத்துவமில்லை.

கர்மாணி ருத்ரமருதஸ்விஸதக்ரதூநாம்
ஸாத்யாநி யஸ்ய ந பவந்தி நிரீக்ஷிதாநி।
ஸ த்வம் ஹி விஷ்ணுரஸி! ஜகதுபகாரஹேதோ:
புத்ரோ'ஸி ந: பரிமதோ விமதோ விரோத:॥

ஓ எம்பெருமானே! உருத்திரன் மருத்து அசுவினிகள் இந்திரன் முதலானவர்களுக்கும் அசாத்தியமான உன் திவ்விய சேஷ்டிதங்களையெல்லாம் பிரத்தியக்ஷமாய்க் கண்டோமன்றோ? அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீ விஷ்ணுவான நீ லோகசம்ரக்ஷணார்த்த மாக அடியேங்களுக்குப் புத்திரன்போல் அவதரித்தருளினாய்.

உன் கிருபையினாலே அஞ்ஞான நீங்கினபடியால், இவ்வர்த்தம் நன்றாய் அடியேங்களுக்குத்தெரிந்தது'' என்று தேவகிவசுதேவர்கள் துதித்து விண்ணப்பஞ் செய்தார்கள்.

இருபதாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இருபத்தோராம் அத்தியாயம்

வைதிகன் புத்திரனைக் கொண்டுவந்தது

𑌤𑌯𑍋𑌃 𑌸𑌮𑍁𑌤𑍍𑌪𑌨𑍍𑌨𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍌 𑌭𑌗𑌵𑌤𑍍𑌕𑌰𑍍𑌮𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌾𑌤𑍍।
𑌦𑍇𑌵𑌕𑍀𑌵𑌸𑍁𑌦𑍇𑌵𑍌 𑌤𑍁 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌮𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌪𑍁𑌨𑌰𑍍𑌹𑌰𑌿𑌃
𑌮𑍋𑌹𑌾𑌯 𑌯𑌦𑍁𑌚𑌕𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌤𑌤𑌾𑌨 𑌸 𑌵𑍈𑌷𑍍𑌣𑌵𑍀𑌮𑍍॥

இப்படியாகத் துதித்துநின்ற தேவகீ வசுதேவர்கள் தம் திவ்வியசேஷ்டிதங்களைக்கண்டு தத்துவஞான முடையவர்களாயிருப்பதைப் பார்த்து ஸ்ரீ கிருஷ்ணன், இவைகளையுமற்றுமுள்ள யாதவ சமூகத்தையும் மோகிப்பிக்கும் பொருட்டுத் தமது மாயையைப் பிரயோகித்தருளித் தாய் தந்தையரை நோக்கி, "அம்மா! அப்பா! உங்களைக்காண வெகுநாளாய் ஆசைப்பட்டுக்கொண்டிருந்தும் நானும் பலபத்திரரும் கம்சபயத்தினாலே வந்து காணுமற்போனோம்; தாய்தந்தைகளுக்குப் பணிவிடை செய்யாமலொழியுங் காலமெதுவுண்டோ அந்த ஆயுசின் ஒரு பாகம் வீணாயிருக்கின்றது; அது அயோக்கியர்களுக்கு உண்டாகின்றது; ஐயா! குருக்களுக்கும் தேவர்களுக்கும் பிராமணருக்கும் தாய்தந்தைகளுக்கும் பணிவிடை செய்துவருகிறவர்களுடைய காலந்தான் பயனுள்ளதாயிருக்கின்றது. ஓ பிதாவே! இப்படி அதிக்கிரமத்தாற் செய்யப்பட்ட இப்பிழையனைத்தையும் பொருத்தருளவேண்டும்; ஏனெனில், கம்ஸனுடைய பலப்பிரதாபங்களுக்கு அஞ்சிப் பரவசராயன்றோ நாங்கள் இப்படி செய்யலாயிற்று'' என்று சொல்லிக் கண்ணன் அண்ணனோடு கூட அவர்களுக்குத் தண்டமிட்டுப் பின்பு யாதவவிருத்தர்களையும் முறையே பணிந்து, பட்டணத்துச் சனங்களுக்கும் தக்க

படி மரியாதை செய்தருளினன். பின்பு கம்சனுடைய பத்தினிகளும் அவன் தாய்மாரும் அவனுடம்பைச் சூழ்ந்து உட்கார்ந்து மிகுந்த துக்கத்தி லாழ்ந்தவர்களாய் அழுதுகொண்டிருந்தார்கள். அவர்களைக்கண்டு கண்ணன் பச்சாத்தாப முள்ளவனாய் இரக்கமுற்று கண்களில் நீர்ததும்பவந்து அவர்களைப் பலவகையில் தேற்றியருளினன். மேலும், புத்திரனிழந்தவனான உக்கிரசேன மகாராஜனைத் தளையினின்றும் விடுவித்து அந்த மதுரா ராச்சியத்திலே பட்டாபிஷேகஞ் செய்தருளினன்.

அந்த உக்கிரசேனனும் பட்டாபிஷேகஞ் செய்யப்பெற்றுத் தன் மகனுகிய கம்சனுக்கும் மற்றுமங்கே மடிந்தவர்களுக்கும் பிரேதக்கிரியைகளைச் செய்தான். பிரேதக்கிரியைகள் தீர்ந்த பின்பு சிங்காதனத்தி லுட்கார்ந்து ராச்சியபரிபாலனஞ் செய்யத்தொடங்கின தன்மாதாமகனைநோக்கிக் கண்ணன், "மகாப்பிரபுவே! செய்யவேண்டிய காரியத்தைக்குறித்துக் கிஞ்சித்தும் சங்கையின்றி எனக்குக்கட்டளை யிடக்கடவீர்; இந்த யதுவம்சம் யயாதிமகாராஜனுடைய சாபத்தினல் ராச்சியபாரத்துக்கு யோக்கியமல்லா திருந்தாலும், இப்போ நான் உம்முடையசேவகனுயிருக்கையில் சகல ராஜாக்களுக்கும் மேலானவராயிருக்கிறபடியால், நீர் எந்த ராஜாவுக்கும் கட்டளையிடக்கூடும். ஆனலும் இந்த அற்பராஜாக்களுக்குக் கட்டளையிடுவதில் பயனென்ன? தேவர்களுக்குக் கட்டளையிடக்கடவீர்" என்று சொல்லி வாயுவை நினைத்தருள, அவனும் உடனே சுவாமி சந்நிதிக்குவந்து நின்றான். வந்துநின்ற வாயுதேவனைநோக்கி, காரியத்திற்காக மனுஷ்யனுயிருக்கிற அந்தப்பகவான் நியமித்தருளியதென்னவென்றல், "ஓ வாயுவே! நீ இந்திரனிடத்துக்குப்போய்ச்சொல், 'இந்திரா நீ கர்வப்பட்டதுபோதும்; இனிக் கர்வப்படாதே; உக்கிரசேனமகாராஜனுக்குச் சுதர்மையென்கிற சபாமண்டபத்தை நீ கொடுத்துவிடு. இப்படி ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் சொல்லுகிருன் என்று சொல்; சுதர்மை என்கிற சபாரத்தினமானது நம்முடைய மகாராஜாவுக்கு ஏற்றது; இதில் யதுவம்சத்தார் வீற்றிருக்கத் தகுந்திருக்கின்றது. ஆதலால் ஒப்பற்ற அந்தச் சபையை மகாராஜாவுக்கு அனுப்பிவிடு என்று இந்திரனுக்கு என் கட்டளையைத் தெரிவித்துச் சபையைக்கொண்டுவா"

என்று நியமித்தவுடனே, அதை வாயுதேவன் சிரசில் வகித்துப் போய்ப் புரந்தரனுக்குத் தெரிவிக்க, அவனும் உடனே அந்தச் சபாரத்தினத்தைச் சமீரணன்கையிற் கொடுத்துவிட்டான், உடனே சமீரணனும் அதைக்கொண்டு சுவாமி சந்நிதியிற் சமர்ப்பிக்க, அதைச் சுவாமி உக்கிரசேனனுக்குப் பிரசாதித்தருளினார். இவ்விதமாய் வாயுவினாற் கொண்டுவரப்பட்ட அந்த ரத்தினமயமாய் விளங்காநின்ற சபையிலே எம்பெருமான் திருத்தோளின் பலத்தை யாசிரயித்த யாதவர் யாவரும் வீற்றிருந்து ஆனந்த மனுபவித்து வந்தார்கள்.

பிறகு அந்தப் புருஷசிங்கங்க ளிருவரும் விதிப்படி உபநயனஞ் செய்யப்பெற்றுத் தாங்கள் இயல்பாய் முற்றுமறிந்தவராயிருந்தாலும், திருவவதார முறைக்குப் பொருந்த சிஷ்யாசாரிய கிரமத்தை உலகத்துக்கு அறிவிக்கவேண்டி காசியிற் பிறந்தவரான சாந்தீபினியென்னு பிராமணோத்தமரிடத்துக் கல்விகற்க எழுந்தருளினார்கள். அங்கெழுந்தருளி, யாதவோத்தமரிருவரும் அவருக்குச் சிசுரூஷை செய்துகொண்டு, கற்கவேண்டு மொழுக்கம் யாவரும் அறியும்படியாக வேதவேதாங்க முதலான சாஸ்திரங்களையும் ரகசிய சங்கிரகங்களோடு தனுர் வேதத்தையும் ஓதினார்கள்.

கேளும் முனிவரே! அம்மகாநுபாவ ரிருவரும் அறுபத்துநான்கு நாட்களுக்குள்ளாக வேதவேதாங்காதி சகல சாஸ்திரங்களையும் அறுபத்துநான்கு கலைகளையும் அத்தியயனஞ் செய்தருளினார்கள். இது உலகத்தாருக்கெல்லாம் மிகுந்த ஆச்சரியமாயிருந்தது அந்தச் சாந்தீபினியென்னு மாசாரியர் அதிமானுஷ சேஷ்டிதத்தைக்கண்டு இவர்கள் சூரியசந்திரர்; ஏதோ காரணத்தா லிங்குவந்தார்களென்று நினைத்திருந்தார். அவர்கள் ஓதும்போது வேதங்களையாகிலும் சாஸ்திரங்களையாகிலும், மறுதரம்படிக்கவேண்டாமல் உபாத்தியாயரைநோக்கி, "சுவாமி! தேவரீர்களுக்கு அடியேங்கள் குருதக்ஷிணை எது சமர்ப்பிக்கவேண்டும்' ? என்று பிரார்த்திக்க, அவ்வுபாத்தியாயர் இவர்களுடைய இந்திரிய கோசரமாகாத காரியங்களை யோசித்து முன் பிரபாஸ தீர்த்தகட்டத்திலே கடலில் முழுகி இறந்துபோன தம்முடைய புத்திரனைக்கொண்டுவந்து கொடுக்கும்படி வேண்டினார். அவ்விருவரும் அப்படியே யாகட்டுமென்று அஸ்திரங்

ளோடு கூடப்புறப்பட்டுக் கடற்கரைக்கு எழுந்தருளினவுடனே சமுத்திரராஜன் அர்க்கியத்தைக் கையிலேக்கிவந்து அவர்களை யாராதித்துக் கண்ணனைநோக்கி, "சுவாமி அசுரசத்துருவே! அந்தச்சாந்தீபினியின் புத்திரனை அடியேன் கொண்டுபோனேனில்லை; சங்கின் ரூபந்தரித்து என்னுடைய ஜலத்திலே வாசஞ் செய்கிறபஞ்சசனனென்கிற அசுரன் கொண்டுபோனான்" என்று விண்ணப்பஞ்செய்தான். இதைக்கேட்டு, ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் சமுத்திர ஜலத்தினுள்ளே பிரவேசித்து, அவ்வசுரனைக் கொன்று அவன் எலும்பினாலுண்டான உத்தம சங்கத்தை யெடுத்துக் கொண்டார் பின்பு, கண்ணன், எதன்தொனியினாலே அசுரருக்குப் பலஹானியும் தேவதைகளுக்குத் தேஜோவிர்த்தியும் அதர்மநாசமும் உண்டாகுமோ, அப்படிப்பட்ட பாஞ்சஜன்யத்தைப் பூரித்து, யமபட்டணத்துக்கு எழுந்தருளி அவ்யமனை ஜயித்து யாதனையிற் கிடந்த அவ்வுபாத்தியாய குமாரனை முன்னிருந்தது போன்றதேகமுடையவனாக்கிக்கொண்டு, அவ்வுபாத்தியாயருக்குக் குரு தக்ஷிணையாகக் கொடுத்தருளினான்.

ஊஹாராமு வாநஃ ஷாவூாவாரு ஷெஸெநவாஞிதாஃ।
ஷூஹூஷ வாஷ வீகா உஹள ஈாஜநாஷநள॥

இவ்வாறு கண்ணன் தமையனும் தானுமாயுபாத்தியாயர் புத்திரனைக்கொண்டு வந்து, கொடுத்து, உக்கிர சேனனாலே ரக்ஷிக்கப்பட்டதாய் ஆண் பிள்ளைகளும் பெண் பிள்ளைகளும் களிக்கப்பெற்றிருக்கின்ற மதுராநகரத்திற்கு எழுந்தருளினான்.

இருபத்தோராம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இருபத்திரண்டாம் அத்தியாயம்.

ஜராசந்த விஜயம்

ஜராஸஸஂ கஂஸஉயெஜெ ஊஹாவஞஃ।
ஸஷிஂ ஷாஷு ஸ்ரூ ஜெஜெூய! தயொ ஹ்தஹூணஂ ஹரிஃ॥

கம்சன் மகததேசாதிபதியான ஜராசந்தனுடைய புத்திரிகளாகிய அஸ்தி, பிராஸ்தி என்பவர்களை விவாகஞ்செய்திருக்

தான். அந்தக் கம்சனைக் கிருஷ்ணன் கொன்றதனாலே ஜராசந்தன் வெகுகோப முடையவனாய்க் கிருஷ்ணனை வமிசத்தோடு கொல்லவேண்டுமென்று இருபத்து மூன்று அக்ஷௌஹிணி சேனையோடு எதிர்த்துவந்து மதுராபட்டணத்தை முற்றுகை போட்டுக்கொண்டான். அப்போது, நம்பிகளிருவரும் அற்பமான சேனைகளுடையவர்களானாலும் மகா பலவான்களாகையாலே அந்தச் சிறிது சேனையுடனே கூட வெளியில்வந்து அந்தப்பெருப்படையோடு போரிட்டார்கள். இப்படி யுத்தஞ்செய்கையில், தங்களுடைய பூர்விகமான ஆயுதங்களை யெடுத்துக்கொள்ளத் திருவுள்ளமானதால், ஆகாசத்திலிருந்து சார்ங்கமென்கிற வில்லும் அக்ஷயதூணீரங்களும் கவுமோதகியென்கிற கதாயுதமும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுக்கு வந்துசேர்ந்தன.

அப்படியே பலபத்திரருக்கும் பெரிய கலப்பையும் பெரிய உலக்கைத்தடியும் வெகு ஆனந்தத்தோடுவந்துசேர்ந்தன. இப்படிவந்த திவ்வியாயுதங்களைத் தரித்து அந்தப் பெருஞ் சேனையுள்ள மகதாதிபதியை வென்று, இருவரு மறுபடியு மதுரைக்கு எழுந்தருளினார்கள். இப்படியாக மகாதுஷ்டனான ஜராசந்தனைச் ஜயித்திருந்தும் சுவாமி, அவன் உயிரோடுதிரும்பிப்போனதனாலே தம்மை அவன் ஜயித்ததாக நினைத்தார். அவன் ஜயிக்கப்பட்டதாக நினைக்கவில்லை. சுவாமி நினைத்தபடியே அந்தச் ஜராசந்தன்சிறிதுகாலங்கழித்து மறுபடியும்பெருஞ்சேனையைக் கூட்டிக்கொண்டு யுத்தஞ்செய்யும்படி மதுரைக்குவந்து ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்களால் ஜயிக்கப்பட்டு ஓடிப்போய்விட்டான். இவ்வாறு மகாமதமுள்ள அந்த மகதராஜன் பதினெட்டுத்தரம் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் முதலான யாதவர்களோடுபோர்செய்யவந்து, யாதவராலே வெல்லப்பட்டவனாய் கொஞ்சஞ் சேனையோடு திரும்பி ஓடிப்போய்விட்டான். அந்தஜராசந்தன்மகாபலபராக்கிரமமுள்ளவனாயிருந்தும், பதினெட்டுத்தரம் யாதவர்க்குத்தோற்று ஓடிப்போனான். 'ஆனால், இந்த வல்லமை ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய திருவவதாரமாய் திருவாழி கையிலேந்தி நிற்கும் மகாபுருஷனுடையதன்றி யாதவர்களினது அன்று; அவருடைய திருவாழியின் சான்னித்தியமே சத்துரு ஜயத்திற்குப் போதுமானதாயிருக்கப் பலபல ஆயுதங்களைச் "சத்துருக்களின்மேற் பிரயோகித்தது என்னவெனில்," மனுஷ்யாவதாரஞ் செய்தருன்" அந்த

லோகநாதனுக்கு அவ்வவதார முறைமைக் கேற்ற திருவிளையாட்டேயல்லது வேறன்று. பாரும் சங்கற்பமாத்திரத்தினாலே சகலலோக சிருஷ்டிசங்காரங்களைச் செய்தருளுகிற அவ்வெம் பெருமானுக்குச் சத்துருபக்ஷத்தை நாசஞ்செய்வதற்காக இவ்வளவு முயற்சி வேண்டுமோ? ஆனாலும், மனுஷ்யருடைய தன்மையை அனுசரித்துப் பலவான்களோடு சந்தியுபசனர்களோடு யுத்தமுஞ் செய்தருளுகிறான். மேலும், இந்தக் காரணத்தினாலேயே சிலவிடத்திற் பேதோபாயத்தையும் பலவிடத்தில் தண்டோபாயத்தையும் ஓரோரிடத்து ஓடிப்போவதையு நடத்தியருளுகிறான். இப்படியாக மனிதர்களுடைய செய்கைகளை யனுவர்த்திக்கிறானே யல்லது அசக்தி அசாமர்த்தியங்க ளவனுக்கில்லை.

மநுஷ்யதேஹிநாம் சேஷ்டாமித்யேவமநுவர்த்ததே।
லீலா ஜகத்பதேஸ்தஸ்ய ச்சந்தத: ஸம்ப்ரவர்த்ததே॥

இவ்விதமான திருவிளையாட்டும் இன்னகாலத்தில் இன்னவிடத்தில் இப்படி யென்றில்லாமல் அவன் திருவுள்ளத்தின்படியே யுண்டாகின்றது.

இருபத்திரண்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இருபத்துமூன்றும் அத்தியாயம்

துவாரகா நிர்மாணம்

காலயவன நாசம் முசுகுந்த ஸ்துதி

கார்க்யம் கோஷ்ட்யாம் த்விஜம் ஸ்யால: ஷண்ட இத்யுக்தவாந் த்விஜ!।
யதூநாம் ஸந்நிதௌ ஸர்வே ஜஹஸுர்யாதவாஸ்ததா॥

ஒருக்கால் யாதவபுரோஹிதரானகார்க்கியரென்னும் பிராமணரை அவருடைய மைத்துனன் அவர்க்குப் பிள்ளை பிறக்கவில்லை யென்பதைக்கொண்டு யாதவசபையிலே இவர்நபும்ஸகர் என்று பரிகாசஞ்செய்ய, யாதவர்களெல்லாம் உரக்கச்சிரித்தார்கள். அதனாலே, அந்த கார்க்கியர் அவமானமும் கோபமு

முடையவராய் விந்தியபருவதத்தின் தெற்கேவந்து யாதவர்க ளுக்குச் சத்துருவா யிருக்கும்படியான புத்திரன் தமக்குவேண் டுமென்று இரும்புப்பொடியைத் தின்றுகொண்டு சிவனைக்கு றித்து உக்கிரமான தவஞ்செய்தார். இப்படி பன்னிரண்டா ண்டு தவஞ்செய்தபின், சிவபெருமான் அவர்க்குப் பிரத்தியக்ஷ மாகி, அவருக்குக் கிஷ்டமான வரத்தைக் கொடுத்தார். இவர் புத்திரனுக்காக வரமபெற்றிருப்பதை யறிந்து யவன தேசாதி பதி இவரிடம் வந்து இவரை மிகவும் உபசரித்துப் பூசித்துத் தனக்குப் பிள்ளையில்லாமையாலே தன் பத்தினியிடத்தில் பிள் ளைகளையுண்டாக்கும்படி வேண்டிக்கொண்டான். இந்தப்பிராம ணன் அவனிடத்திலிரங்கி அவன் பத்தினியோடு புணர, அவன் வயிற்றிலே வண்டுபோன்றநிறமுள்ள புத்திரனுண்டானான். அவ னுக்கு அந்தயவனதிபதி காலயவனன் என்றுபெயரிட்டுத் தகுதி யான காலத்திலே பட்டாபிஷேகஞ்செய்துவிட்டுத் தான் தவஞ் செய்யும் பொருட்டு ஆரணியத்துக்குப் போனான். அந்தக் காலயவனன் வச்சிராயுதத்தின் முனைபோற் கடினமான மார் புடையவனாய் மகாபலபராக்கிரமங்களைப் பொருந்திக் கெர்வித் திருந்ததனாலே, நாரதமுனிவரை, "இந்தப் பூமியில் பலவான்க ளான ராஜாக்கள் யார்?" என்று வினவினான்.

அம்முனிவர் யாதவர்களின் தலைவரான எம்பெருமான்களை ப்பலவான்களென்று அவனுக்குச் சொன்னார். அதைக் கேட் டவுடனே அவன் அநேககோடி மிலேச்சரோடும் ரதகஜதுர கங்களோடுங் கூடிக்கொண்டு யாதவர்மேற் படையெடுக்க வே ண்டுமென்கிற முயற்சியுள்ளவனாய், நாளதோறும் தன் பிரயா ணத்திற்குத் தடைநேரிடாதபடி வழிகளில் அங்கங்கே வாகன ங்களைவைப்பித்து, ஒருவாகனம அலுத்துப்போனவுடனே அதைவிட்டு மற்றொரு வாகனத்தின்மேலேறி, இப்படியே நெ டுந்தூரமான வழியைச் சீக்கிரத்திற்கடந்து, யாதவர்மேற்பொ றுமை தலைக்கொண்டு மதுராபுரிக்கு வந்துசேர்ந்தான்.

அந்தத் தருணத்தில் கண்ணன், ஓ! ஓ! யாதவசேனை யெல்லாம்நாசமாகும்படிநேரிட்டதே; காலயவனன்யுத்தஞ்செய் வனாகில், அற்பமான யாதவபலத்தை நாசஞ்செய்து விடுவான்; இதனாலே, பலவீனப்பட்டிருக்கிற யாதவரை மகதராஜன்வந்து நாசஞ்செய்யக்கூடும்; அல்லது மகதராஜனுக்குச் சேனை

க்ஷீணப்பட்டிருந்தாலும் காலயவனன் அவனோடு சேர்ந்து யாதவரை யழித்துவிடுவான். ஆதலால், காலயவனனெதிர்த்தாலுஞ் சரிதான், ஜராசந்தன் எதிர்த்தாலுஞ் சரிதான், இரண்டு பக்ஷத்திலும் யாதவருக்குத் துக்கமே நேரிடுகின்றது. ஆதலால், இவ்யாதவருக்குச் சத்துருக்கள் புகவொண்ணாத ஒரு துர்க்கம் அமைக்கக்கடவோம், அது பெண்பிள்ளைகளும் யுத்தஞ்செய்யத் தக்கதாயிருக்கவேண்டும், அப்படியானால் விருஷ்ணிசிரேஷ்டர் அச்சமின்றி அதிலிருந்து யுத்தஞ் செய்வார்களென்பதற்குக் கேட்கவேண்டுவதில்லையே'' என்று திருவுள்ளம்பற்றி ஸ்ரீகோவிந்தன் சமுத்திரராஜனைப் பன்னிரண்டுயோசனைதூரம் விடும்படி கேட்டு அவன்விட்ட அவ்வளவு பூமியிலே திவ்வியோத்தியானங்களும் திவ்விய தடாகங்களும் பெரிய மதில்களும் மதிலுள்வீடுகளும் உப்பரிகைகளும்நிறைந்து, தேவேந்திரனுடைய அமராவதிப் பட்டணம் போலே விளங்காநின்ற துவாரகா நகரத்தை நிர்மித்தருளினார் பின்பு, சுவாமி மதுரையிலிருந்த தம்முடைய பிரஜைகளைத் துவாரகா நகரத்திற் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்துக் காலயவனன் சமீபத்தில் வரப்பார்த்துத் தாம் மதுரையிற் பிரவேசித்து, பகைவன் சேனையைக்கொண்டுவந்து முற்றுகைபோட்டிருக்கையில், யாதோராயுதமு மில்லாமற் பட்டணத்தினின்றும் வெளியிற் புறப்பட்டுப்போனார். போகையில், காலயவனன் நாரதர் சொல்லிய அடையாளத்தினாலே இவன் தான் கிருஷ்ணனென்று நிச்சயித்து, இவன் ஆயுதமில்லாமற் போகிறபடியால் இவனைப் பிடித்துக்கொள்வ தெளிதென்று நினைத்துப் பின்றொடர்ந்தான்.

கேளும் முனிவரே! யோகிகளுடைய இருதயங்களும் பின்றொடரமாட்டாதவனை இவன் தொடர்ந்துபிடிக்கநினைத்தான். இப்படி இவன் தொடரவே சுவாமி விரைவாய் ஓடி ஒரு குகையிற் புகுந்தார். யவனனும் பின்றொடர்ந்தோடி அக்குகையிலே படுக்கையிற் படுத்து நித்திரை செய்துகொண்டிருந்த முசுகுந்தனைப்பார்த்து இவன்தான் கிருஷ்ணனென்று நினைத்து காலாலே உதைத்தான். உதைத்தமாத்திரத்திலே அந்த முசுகுந்தன் தூக்கந்தெளிந்து எழுந்திருந்து அந்த யவனனைக் கண்ணினாற் பார்க்க, அந்த மிலேச்சராஜன் அம்முசுகுந்தனுடைய கோபத்தினால் மூளப்பட்ட தன்னுடம்பின் அக்கினியாலேஎரிக்

கப்பட்டு உடனே சாம்பலாயினன். மைத்திரேயரே! கேளும் அந்த முசுகுந்தமகாராஜன் தேவாசுரயுத்தத்தில் பிரவேசித்து, அசுரரைச்சங்கரித்துத் தேவதைகளுக்குச் சகாயஞ் செய்த போது தேவதைகள் சந்தோஷித்து, "என்னவரம்வேண்டும்?" என்று கேட்க, அரசன் தூக்கமில்லாமல் அலுத்திருந்த படியினாலே நெடுநாள் வரைக்குந் தான் தூங்கும்படி வரங்கேட்டான். தேவாகளும் அப்படியே வரங்கொடுத்து, "உன்னை எவன் எழுப்புவானோ அவன் உன்னுடம்பின் அக்கினியினாலெரிக்கப்பட்டுச் சாம்பலாவான்" என்று சொன்னார்கள். ஆதலால், இபபடியாகக் காலயவனன் எரிக்கப்பட்டான். அந்த முசுகுந்த மகாராஜன் துஷ்டனான அந்த மிலேச்சனை யழித்தபின் ஸ்ரீவாசுதேவனைப்பார்த்து, 'நீயார்?" என்றுவினவ, சுவாமியும், "அரசனே! நான சந்திரகுலத்தைச்சார்ந்த மதுகுலததிற் பிறந்தவன்; வசுதேவருடைய குமாரன்" என்று அருளிச்செய்தார். அதுகேட்டவுடனே, அவ்வரசன், முன தனக்கு விர்த்தகார்க்கிய மகாமுனிவர் சொல்லியதை நினைத்துக்கொண்டு திடமென்று படுக்கையைவிட்டெழுந்திருந்து சர்வேசுவரனை ஸ்ரீஹரியைத் தண்டமசமர்ப்பித்து, விண்ணப்பஞ் செய்யலாயினன்.

ஓ சுவாமி! தேவரீர் ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய அம்சாவதாரமென்று அடியேனுக்குத் தெரியும். முன்பு கார்க்கிய மகாமுனிவர், இருபத்தெட்டாமயுகத்திலே துவாபரத்தின்முடிவிலே யதுகுலத்திலே எம்பெருமான் அவதரித்தருளுவன்" என்று அடியேனுக்குச் சொல்லியிருந்தார். தேவரீர் தாம் அந்த அவதாரபுருஷன. மனுஷ்யர்களுக்கு நன்மையாக எழுந்தருளினீர். மேலும், தேவரீருடைய மகத்தான தேஜஸை அடியேனசகிக்கமாட்டவில்லை. அன்றியும், நீருண்ட மேகத்தின் கர்ஜனைபோலே கம்பீரமாயிருக்கின்றது தேவரீருடைய திருமிடற்றோசை. இதுவுமன்றித் தேவரீருடைய திருவடிபலத்தினாலே இப்பூமி வணங்குகின்றது. இவ்வடையாளங்களாலும் தேவரீரே ஸ்ரீ பகவானென்று நிச்சயித்துக்கொண்டேன. தேவதைகளுக்கும் அசுரருக்கும் நேரிட்ட மகாயுத்தத்திலே அடியேன்போனபோது அங்குள்ள அசுரவீரரெல்லாம் அடியேனுடைய தேஜஸைச்சகிக்கமாட்டாதே போனார்கள். அப்படிப்பட்ட அடியேனோ தேவரீர் தேஜஸைச் சகிக்கச் சத்தியற்றவனாயிருக்கிறேன். இந்தச் சம்சாரமாகிய பெருங்கடலில் வீழ்ந்தவருக்குத் தேவரீரொரு

வரே கரையேற்றும்படியான ரக்ஷகர். ஆதலால், பிரபன்னருடைய ஆர்த்தியைப்போக்கும்படியான பகவானே! அடியேனிடத்தி லனுக்கிரகம் வைத்துப் பாபங்களையெல்லாம் போக்கியருளவேண்டும். தேவரீரே சமுத்திரங்களும் மலைகளும் நதிகளும் காடுகளும் பூமியும் வானமும் காற்றும் தண்ணீரும் அக்கினியுமாயிருக்கிறீர். அன்றியும், மனம் புத்தி அவ்யாகிருதம் பிராணன் பிராணாதிபதி புருஷன் புருஷனுக்கு மேற்பட்டதால் எங்கும் வியாபித்து ஜன்மவிகாரங்களில்லாமலும் சத்தாதிகள் தொடாமலும் முதிர்வுஇளமைகளில்லாமலும் அளக்கக்கூடாமலும் குறைவில்லாமலும் தேய்தல்வளர்தல்களில்லாமலும்முதலும் ஈறு மில்லாமலுமிருக்கிற பரப்பிரம்மம் ஆகிய இவையெல்லாம் தேவரீரே; தேவர் பிதுர்க்கள் யக்ஷர் கந்திருவர் கின்னரர் சித்தர் அப்சரசுக்கள் மனிதர் பசுக்கள் பக்ஷிகள் ஊர்வனமரமுதலியவைகள் இன்னும் உண்டானதும் உண்டாவதுமாய்ச்சரமும் அசரமுமாய் மூர்த்தமும் அமூர்த்தமுமாய் ஸ்தூலமும்ஸூக்ஷ்மமுமாயிருக்கின்ற சகலமும் தேவரீரிடத்தினின்றே உண்டானவைகள். ஆதலால், லோககர்த்தாவான தேவரீரையன்றி ஒன்றுமில்லை. எம்பெருமானே! அடியேன் இந்தச் சமுசார சக்கரத்திலோய்வில்லாமல் சுற்றிக்கொண்டு தாபத்திரயத்தினாலே வருந்திக்கொண்டிருக்கிறேனேயல்லது எங்கும் ஒருசுகத்தையடைந்தேனில்லை; கானலின் பரப்பை ஜலமென்று மூடர் அடைவதுபோல் அடியேன் துக்கங்களையே சுகங்களென்று நினைத்துஎடுத்துக்கொண்டேன். ராசாதிகாரம் பூமிசேனை பொக்கிஷம் மித்திரர் மக்கள் மனைவிகள் ஏவலாட்கள் இன்னும் சப்தமுதலான விஷயங்கள் இவையெல்லாம் சுகமென்றே நினைத்து அடியேன் கொண்டேன்; ஆனால் முடிவில் அவையெல்லாம் அடியேனுக்குத் தாபத்தை விளைவித்தன. தேவஜனனம் கிடைத்தாலுமென்ன? அந்தத் தேவலோககதியையடைந்திருக்கிற தேவகணமும் அடியேனுடைய ஆணையையன்றோ விரும்பி நின்றது? ஆதலால், அதனாலும் சுகமில்லை. நித்தியமான சுகமெங்கேயிருக்கிறது? ஓ சர்வாதிபதியே! சகலலோகங்களுக்குங் காரணமான தேவரீரை யாராதியாமல் என்னாலேதான் சாசுவதமான சுகம் அடையக்கூடும்? தேவரீருடைய மாயையினாலேமனமகிழ்ந்தவர்கள், பிறப்பு இறப்பு மூப்பு முதலான துன்பங்களையடைந்து, பின்பு தண்டிக்க நிற்கிறயமனைக் காண்கிறார்கள். அதனாலே,

தேவரீர் சொரூபமறியாத மனிதர் நரகங்களில் தங்கள் கருமங்களினு லுண்டான கொடிய துன்பங்களை யனுபவிக்கிறார்கள். ஓ எம்பெருமானே! அப்படியே அடியேனும் தேவரீர் மாயையினாலே மோகமடைந்தவனாய் மிகவும் விஷயானுபவமே செய்துகொண்டு மமத்துவமும் அதனாலுண்டானகர்வமுமாகியபாழுங் குழியிலே வீழ்ந்து சுழன்று கொண்டிருக்கிறேன்.

ஸோஹம் த்வாம் ஶரணம் அபாரம் அப்ரமேயம்
ஸம்ப்ராப்த: பரமபதம் யதோ ந கிஞ்சித்।
ஸம்ஸார ஶ்ரமபரிதாப தப்த சேதா
நிர்வாணே பரிணததாம்நி ஸாபிலாஷ:॥

இப்படிப்பட்ட அடியேன் சம்சார வழியில் திரிந்து மிகுந்த தாபங்களை யடைந்து, அவைகளினாலே மனந் தவிக்கப்பட்டவனாய் ஒப்பற்ற வொளியுடைய மோக்ஷத்தில் அபிலாஷையுள்ளவனாய் எவனைக்காட்டிலும் வேறுபரமப்பிராப்பிய மில்லையோ அப்படிப்பட்ட அபாரனாயும் அப்பிரமேயனாயுமுள்ள வுன்னை யடைக்கலம் புகுந்தேன்'' என்று, முசுகுந்தன் துதிசெய்தான்.

இருபத்துமூன்றும் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இருபத்துநாலாம் அத்தியாயம்

முசுகுந்தனுக்கு அனுக்கிரகித்ததும் பலதேவர் கோகுலமெழுந்தருளினதும்

இத்தம் ஸ்துதஸ்ததா தேந முசுகுந்தேந தீமதா।
ப்ராஹேஶ ஸர்வபூதாநாம் அநாதிநிதநோ ஹரி:॥

இப்படி மகாபுத்திசாலியான முசுகுந்தன் துதித்து மோக்ஷத்தைப் பிரார்த்தித்து நிற்க, சர்வேசுவரராயும் ஆதியந்தமில்லாதவராயுமிருக்கிற ஸ்ரீ ஹரிபகவான் அவனை நோக்கி, "ஓ அரசனே! உனக்கு அபிமதமான உத்தமலோகங்களை அடைந்து, என்னனுக்கிரகத்தினாலே தடுக்கப்படாத மஹாஐசுவரியமுள்ளவனாய்த் திவ்வியபோகங்களை யனுபவித்து, மறுபடியும்

ஒரு மகாகுலத்திலே பூர்வஜனன ஸ்மரணமுள்ளவனாய்ப் பிறந்து என் கடாக்ஷத்தினாலே மோக்ஷமடைவாய்" என்று அருளிச் செய்யக் கேட்டு, ஜகந்நாதனான அச்சுதனைத் திருவடி தொழுது, பின் அக்கராதிபன் குகையினின்றும் புறப்பட்டு வெளியில் வந்து மிகக்குறுமையாய்த் திரிகிற மனிதரைப் பார்த்துக் கலியுகம் வந்துவிட்டதென்று தெரிந்துகொண்டு, தவஞ் செய்யும் பொருட்டு ஸ்ரீநரநாராயணர்கள் எழுந்தருளி யிருக்கப் பெற்ற கந்தமான பருவதத்துச் சென்றான். கண்ணனே சத்துருவை உபாயத்தினாலே கொல்வித்து, மதுரைக்கு எழுந்தருளி அதை முற்றுகை செய்திருந்த சதுரங்கசேனையைப்பிடித்துக் கொண்டு போய்த் துவாரகையில் உக்கிரசேன மகாராஜனுக்குக் கொடுத்தருளினார். அதனாலே அந்த யதுவம்சமானது சத்துருபயமற்றதாய் விளங்கிற்று.

பிறகு பலராமனும் சண்டைகள் ஓய்ந்தபடியினாலே பூர்வபந்துக்களைப் பார்க்கத் திருவுள்ளமாகி நந்தருடைய கோகுலத்துக்கு எழுந்தருளி கோபாலரையும் கோபிகைகளையும் முன்போலவே மரியாதையாக க்ஷேமம் வினவி, மூத்தவர்களாலே ஆலிங்கனஞ் செய்யப்பட்டு, இளையவர்களை ஆலிங்கனஞ்செய்து கொண்டு, சமமானவர்களோடு சிரித்து விளையாடினார். அங்கு அந்த ஹலாயுதரைக் குறித்துக் கோபாலர்கள் அநேகமான பிரியவார்த்தைகளைச் சொன்னார்கள். கோபஸ்திரீகளிலே சிலர் அன்பினால் கோபமுள்ளவர்களாகவும், மற்றுஞ் சிலர் பொருமையுள்ளவர்களாகவும், பலராமரை நோக்கிப் பேசினார்கள். கண்ணனிடத் தன்புள்ள கோபிகைகள் நாகரிகப்பெண்களிடத்திலன்பு கொண்டவராக அவரைநினைத்துச் சிலவினாவினார்கள்.

"ஸ்திரமில்லாததும் அற்பமுமான பிரேமையுள்ள கிருஷ்ணன் சுகமாயிருக்கிறானா? ஒரு நிமிஷமாத்திரமே நேசமுள்ள அவன் அந்த நாகரிக ஸ்திரீகளிடத்திலே எங்கள் காரியங்களைப் பரிகாசஞ் செய்துகொண்டு அவர்களுடைய அழகு சொகுசு முதலானவைகளைக் கொண்டாடாமலிருக்கிறானா? அந்தக்கிருஷ்ணன் நாங்கள் தன்பாட்டோடொத்து மதுரமாய்ப் பாடினதை நினைக்கிறானா? அவன் தன் தாயாரைப் பார்க்கவாகிலும்

ஒருதரம் இங்கு வருவானா? கிடக்கட்டும், அவன் பேச்சேதுக்கு? வேறுபேச்சுப் பேசுவோம், எவனுக்கு நாமில்லாமற் பொழுது சுகமாய்ப் போகிறதோ. அப்படிப்பட்டவன் பேச்சை விட்டு விடுங்கள், நமக்கு எவனில்லாமல் பொழுது கஷ்டமாய்போகிற தோ, எவன் தந்தைதாய் உடன்பிறந்தவர் மற்றுமுள்ளபந்துக் கள் யாவரையும் விட்டுப்போனானோ, அப்படிப் பட்டவனுக்காக நாமேன் தபிக்கவேண்டும்? அவன் நன்றியில்லாதவர்க்குட் சிற ந்தவன். ஓ ராமா! ஆனாலும் அந்தக்கிருஷ்ணன் இங்கே வரு கிறதைப்பற்றினபேச் செதுவாகிலுஞ் சொல்லுகிறானா? நீபொ ய்சொல்லாதே, மெய்யா யுண்டானாற்சொல்லு, தாமோதரனெ றுங் கோவிந்தனென்றும் சொல்லப்பட்ட அவன் பட்டணத்து மாதரிடத்திலே மனம்பற்றினவனாய் நம்மிடத்திலே சிறிதும் அன்பில்லாதவனா யிருக்கிறவன், காணவுங் கூடாதவனென்று எங்களுக்குத் தோன்றுகின்றது" என்றிப்படி அந்த ஆய்ச்சி யர் அன்போடும் வெறுப்போடும் சிரிப்போடும் ஆசையோடும் சோகத்தோடும் சித்த சமாதானத்தோடும் பலதேவனை நோக் கியும் ஒருவரோடொருவரும் பேசி, ஸ்ரீகிருஷ்ணஸ்மரண பரவச ராய் மூத்த நம்பியையே "தாமோதரா, கோவிந்த" என்று அழைத்து உடனே அது தங்களுக்கு மோகத்தினால் வந்தகா ரியமென்பதையறிந்து, உரத்ததொனியுடன் நகைத்தார்கள். அப்போது ஸ்ரீசங்கர்ஷண பகவான், நல்வார்த்தையாலே மதுர மாயும் அன்பை யுட்கொண்டதாயும் வணக்கமுள்ளதாயும் மன முருகத்தக்கதாயும் கண்ணன் சொல்லி யனுப்பின வார்த்தைக ளைச்சொல்லி, அந்தக் கோபிகைகளைச் சமாதானப்படுத்தி யரு ளினார்.

மொமெவ ஸூவபிவ௨வ ஊ௱ஃ வஸிஷாவ ஐமெநாஷாஃ।
கயா ஸூகாரமொமெ௯ வ ஷஹ மெதவ௱௨ஜஷபிஷ௯

பின்பு அவர் அந்த திருவாய்ப்பாடியைச் சேர்ந்த விடங் களிலே அந்தக் கோபாலரோடுகூட முன்போலவே பரிகாசவின் பமுள்ள பேச்சுக்களைப் பேசிக்கொண்டு வெகுசந்தோஷமாய் ரமி த்துக்கொண்டு மிருந்தார்.

இருபத்துநான்காம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இருபத்தைந்தாம் அத்தியாயம்
பலபத்திரர் வாருணியை யடைந்ததும்
யமுனையை இழுத்ததும்

வநே விசரதஸ்தஸ்ய ஸஹ கோபைர் மஹாத்மந:।
மாநுஷச்சத்மரூபஸ்ய சேஷஸ்ய தரணீப்ருத:॥

இப்படியாக மனுஷ்யவேடம் பூண்டு காரியவசத்தினாலே பூமியிலெழுந்தருளிப் பெரியகாரியங்களை நிறைவேற்றி இடையரோடு வனத்திலே விளையாடிக்கொண்டிருந்த அந்த சாக்ஷாத் ஆதிசேஷனுக்குத் திருவுள்ள முகப்பதற்காக வருணன் வாருணீதேவியையழைத்து "ஓமதிராதேவி! நீமகானுபாவனான திருவனந்தாழ்வானுக்குமகாப்பிரியமானவளாகையால் அவருடைய போகத்துக்காக அவர் எழுந்தருளி யிருக்குமிடத்துக்குச் சந்தோஷமாய் விரைவாகப்போகவேண்டும்" என்று நியமிக்க, அந்த வாருணிதேவி அவர் விளையாடிக்கொண்டிருந்த பிருந்தாவனத்தில் ஒரு கடப்பமரத்தின் பொந்தில சானனியத்தியஞ் செய்தாள். அப்போது ஹலாயுதர் அவ்வனத்தில்உலாவிக்கொண்டிருக்கையில அந்த மதிரையின வாசனை வீசக்கண்டு, அதினிடத்திலே மிகுந்த அபிலாஷை யுடையவராய் அத்திசையை நோக்கிச் சென்று, அங்கே கடப்பமரத்தினின்றும் தாரையாய் ஒழுகிக்கொண்டிருந்த மதிரையைக் கண்டு, அதிகவுவப்புள்ளவராய் அதனை வேண்டியளவும பானஞ்செய்து, தமமோடிருக்கிற கோபகோபிகைகளுக்கும் கொடுத்து கீதவாத்தியத்தில் வல்லவர்களான அவர்களாலே வெகுவேடிக்கையாய்ப் பாடப்பெற்று, வெகுமதம பொருந்தி எழுந்தருளியிருந்தார்.

இவ்விதமாக மதித்து வியர்வைநீர் முத்துமுத்தா யரும்ப எழுந்தருளியிருந்த அப்பலராமர் பக்கத்தில் ஓடுகின்ற யமுனாநதியை நோக்கி, "ஓ யமுனாய்! நீ இங்கேவா, நான்நீராடவேண்டும் என்று தழதழத்து அருளிச்செய்தார். அவ் யமுனையோ அவர் மதுபான மதத்தினால் அப்படிச் சொல்லுகிறாரென்று அவர் வார்த்தையை அவமதித்து அங்கேவரவில்லை. அதுகண்டு அந்த லாங்கலியானவர் வெகுண்டவராய்த் தமது ஆயுதமான

ஹலத்தைக் கையிலெடுத்து அதன் நுனியாலே அந்நதியை இழுத்து, இப்போது சத்தியிருந்தால்உனக்கு இஷ்டமான விடத்திற்குப்போ" என்று சொன்னார் இப்படி இழுக்கப்பட்வே அந்நதி தாம் போகும்வழியை விட்டு அவர் எழுந்தருளியிருக்கும் வனத்தில் வந்து பெருகிற்று. அன்றியும் அவ்யமுனை தன்னுடைய சரீரத்தோடு அவர்கெதிரில் வந்து பயத்தினாலேகண்கள் தழதழக்கப் பார்த்துக்கொண்டு, "ஓ ஹலாயுதனே! என்னிடத்தில் அனுக்கிரகம் வைத்து என்னை விட்டுவிடவேண்டும் சுவாமி" வேண்டிக்கொண்டாள். அதுகேட்டு அந்தநீலாம்பரர், "ஓ யமுநாய்! என்னுடைய சவுரியத்தை பலத்தையும் நீ அவமதிப்பையோயானால் நான் உன்னை இந்தக் கலப்பையினாலே ஆயிரந் துண்டமாக்கி விடுவேன்" என்று சொல்லக்கேட்டு, அந்நதிமிகவும்நடுநடுங்கிப்போய்விசேஷமாய்வேண்டிக்கொள்ளவே அந்த வனபூமியெல்லாம் நனைந்த பின்னே அந்த மகாநதியை விட்டுவிட்டார். பின்பு தாமிருக்குமிடத்துக்கு வந்த யமுநாநதியிலே திருமஞ்சனங் கண்டருளின அந்தமகாத்துமாவுக்கு விலக்ஷணமாக ஒருகாந்தியுண்டாயிற்று. அவருக்கு திருமுடியில் தரிக்கத்தக்க ஒரு தாமரைப்பூவும் நேர்த்தியான ஒரு குண்டலமும் வருணனால் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட ஒருதாமரை மாலையும் கடல்போலே நீலமான இரண்டு திருப்பரிவட்டங்களுங் கொண்டு வந்து ஸ்ரீ மகாலக்ஷுமிசமர்ப்பித்தாள். அவர் அவைகளைத் திருவுள்ளம்பற்றி அத்தாமரை மலரைத் திருமுடியிலும், குண்டலத்தைத் திருச்செவியிலும், திருமாலையைத் திருமார்பிலும், திருப்பரிவட்டங்களை இடையிலுந்தோளிலும்சாத்திக்கொண்டு வெகுகாந்தியுள்ளவராய் அந்த இடைச்சேரியிலே கிரீடித்துக் கொண்டிருதற்குப்பின்பு இரண்டுமாதத்திற்குப் பிறகு

ரேவதீம் நாம தநயாம் ரைவதஸ்ய மஹீபதே:||
உபயேமே பலஸ்தஸ்யாம் ஜஜ்ஞாதே நிசடோல்முகௌ||

அந்தப் பலதேவர் துவாரகைக்கு எழுந்தருளி இரைவதமகாராஜனுடைய புத்திரியானரேவதி யென்பவளைத்திருமணப்புரிந்து அவளிடத்திலே நிசிதனென்றும் உல்முகனென்றும் சொல்லப்பட்ட இரண்டு குமாரரைப் பெற்றருளினார்.

இருபத்தைந்தாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இருபத்தாறும் அத்தியாயம்

ஸ்ரீருக்மணிப் பிராட்டியார்

திருக்கலியாணம்

𑌭𑍀𑌷𑍍𑌮𑌕𑌃 𑌕𑍁𑌣𑍍𑌡𑌿𑌨𑍇 𑌰𑌾𑌜𑌾 𑌵𑌿𑌦𑌰𑍍𑌭𑌵𑌿𑌷𑌯𑍇𑌽𑌭𑌵𑌤𑍍।
𑌰𑍁𑌕𑍍𑌮𑍀 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌭𑌵𑌤𑍍 𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑍋 𑌰𑍁𑌕𑍍𑌮𑌿𑌣𑍀 𑌚 𑌵𑌰𑌾𑌙𑍍𑌗𑌨𑌾॥

விதர்ப்ப தேசத்திலே குண்டினபுரியிலே பீக்ஷ்மகனென்ெருருமகாராஜன் இருந்தான். அவனுக்கு ருக்குமி என்கிற மகனொருவனும் ருக்மணியென்கிற மகளொருத்தியும் இருந்தார்கள். சிறந்தரூபலாவண்யங்களுள்ள அந்தப்பெண்ணரசைக்கண்ணன் திருக்கலியாணஞ்செய்யத் திருவுள்ளமா யிருந்தார். அவளும் சுவாமியினிடத்தில் மிகுந்த காதலா யிருந்தாள். அந்த ருக்குமியை சுவாமி கன்னிகையைக்கொடுக்கவேண்டும் என்று வேண்டிக்கொண்டும், துவேஷத்தினால் அந்தப் பெண்ணை அவருக்குக்கொடாமல்ஜராசந்தனுடைய ஏவுதலினாலே சிசுபாலனுக்குக் கொடுக்கும்படி தன்பிதாவைக்கொண்டு வாக்குத்தத்தம் செய்வித்தான். இப்படியாக நிச்சயித்து விவாகஞ்செய்ய ஆரம்பித்தபோது, அந்த விவாகத்துக்காகச் சிசுபாலனுக்கு அன்பராயிருந்த ஜராசந்தன் முதலான ராஜாக்கள் குண்டின பட்டணத்துக்கு வந்துசேர்ந்தார்கள். அப்படியே ஸ்ரீகிருஷ்ணனும் யாதவசயினியத்தோடு அப்பட்டணத்திற்கு எழுந்தருளினார். எழுந்தளின கண்ணன் நாளைக்குக்கலியாணமென்றிருக்கையில், சத்துருக்களோடு சண்டைசெய்து ஜயிக்கவேண்டிய பாரத்தைப் பலராமன் முதலானாரிடத்திலே வைத்து, அந்தப் பெண்மணியைப் பலாத்காரத்தினாலே தூக்கிக்கொண்டுபோனார்.

போகவே பவுண்டரகன் விடூரதன், தந்தவக்கிரன், ஜராசந்தன், சாலவன், சிசுபாலன் முதலான ராஜாக்கள் மிகவுங் கோபமுண்டவர்களாய் எதிர்த்துவந்து, கிருஷ்ணனைச் சங்கரிக்கவெகு முயற்சியோடு யுத்தஞ் செய்து, கடைசியில் பலதேவர் முதலான யாத்வபுங்கவர்களாலே தோற்கடிக்கப்பட்டார்கள். அதனாலே யாவரும் திரும்பித்தங்கள் நாட்டுக்குச்செல்ல, ருக்

குமியொருவனுமே "நான் கிருஷ்ணனைக்கொல்லாமல் குண்டின பட்டணத்திற்பிரவேசிப்பதில்லை" என்றுபிரதிக்கினைசெய்து, அவரைப்பின்றொடர்ந்து போனான். போய் வழியில் மடக்கிப் போர்செய்ய, சுவாமி யொருவரே விளையாட்டிலேயே அவனுடைய சதுரங்க சேனையை நாசஞ்செய்து, முடிவில் அவனையுந்தலையெடுக்கவொட்டாம லடித்துஉயிரோடு தரையில்வீழ்த்தினார்.

இப்படியாக ஸ்ரீமதுசூதனன் ருக்குமியைவென்று ராக்ஷச விவாஹமுறையால் சேர்ந்த அந்த ருக்குமணிப் பிராட்டியை விவாகஞ் செய்தருளினார். அவள் திருவுதரத்திலே மன்மதாம்சமாய் மகாவீரியவானான பிரத்தியும்னன் உதித்தான்,

தஸ்யாம் ஜஜ்ஞே ச ப்ரத்யும்நோ மதநாம்ஶ ஸ்வீர்யவாந்।
ஜஹார ஶம்பரோ யம் வை யோ ஜகாந ச ஶம்பரம்॥

அவனைப் பூர்வஜன்மவிரோதத்தினால் சம்பராசுரன் கொண்டுபோக அந்தச்சமபராசுரனை அந்தப்பிரத்தியும்னன்சங்கரித்தான்.

இருபத்தாறும் அத்தியாயம் முற்றிற்று]

இருபத்தேழாம் அத்தியாயம்

சம்பராசுரவதம்

ஶம்பரேண ஹ்ருதோ வீர: ப்ரத்யும்ந: ஸ கதம் முநே!
ஶம்பரஶ்ச மஹாவீர்ய: ப்ரத்யும்நேந கதம் ஹத:॥

இப்படிச் சொல்லிவந்த பராசரமுனிவரை மைத்திரேயர் வினவுகிறார். "சுவாமி! அப்படிப் பிரத்தியும்னனைச் சம்பராசுரன் தூக்கிக்கொண்டுபோன பராக்கிரமசாலியான அந்தச் சம்பரனைப் பிரத்தியும்னன் சங்கரித்ததெப்படி? இதை நன்றாயறிய விரும்புகிறேன், ஆகையால் அருளிச்செய்யவேண்டும்" என்று கேட்ட மைத்திரேயருக்கு ஸ்ரீபராசரமகாரிஷி அருளிச்செய்யலாயினார்.

ஓ முனிவரேகேளும்! அந்தப்பிரத்தியும்னன்பிறந்த ஆறு நாளிலேகறுப்பான அந்தச்சம்பரன், "இவன் நம்மைக்கொல்லுகிறவன்" என்றுநினைத் தவனைக்கருவுயிர்த்த அறையிலிருந்தே கொண்டுபோய்விட்டான். கொண்டுபோய் முதலைகளினாலேபயங்கரமாயும் மகரங்களுக்கு இருப்பிடமாயும், அலைகளினாலேசுழித்துக்கொண்டு மிருக்கின்ற லவணசமுத்திரத்திலே எறிந்துவிட்டான். இப்படி எறிந்துவிட்ட அக்குழந்தையை ஒருமீன்விழுங்கிற்று. அந்தக் குழந்தையோ அம்மீனின்வயிற்று நெருப்பினால்[3] எரிக்கப்பட்டாலும் பகவானுடைய வீரியத்தினாலுண்டானதாகையால் மரணமடையாம லிருந்தது. இப்படியிருக்கச் செம்படவர் அநேக மீன்களோடு அந்தமீனையும் பிடித்து அசுரராசனான அந்தச் சம்பரனுக்குக்கொண்டு வந்து கொண்டுவந்து கொடுத்தார்கள். அந்த அசுரனுக்குப்பேரினாலே மாத்திரப் பத்தினியாயிருந்த மாயாவதி யென்பவள் சமையற்காரருக்கெல்லாம் அதிபதியாக நியமிக்கப்பட்டிருந்தவள், அந்த மீன்களையெல்லாஞ் சேதிக்குமளவில் ஒரு மீன்வயிற்றில் இக்குழந்தையிருக்கக்கண்டாள். கண்டு "இக்குழந்தை எரிந்துபோன மன்மதனாகிய மரக்கினுடையமுதல்முளைபோலே வெகு சுந்தரமா யிருக்கின்றதே? இதுயார்? எப்படி மீன்வயிற்றில்வந்தது?" என்று சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தமாயாவதியினிடத்திற்கு நாரதமுனிவர்வந்து "அடிபெண்ணே! இக் குழந்தையைக்குறித்து ஆலோசியாதே, இவன் ஜகத்தினுடையசிருஷ்டி ஸ்திதி சம்ஹாரங்களை நடத்துகின்ற ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவினுடைய குமாரன். இவனைச்சம்பரன் பிள்ளைபெற்ற அறையிலிருந்து திருடிக்கொண்டுபோய்ச் சமுத்திரத்திலே எறிந்து விட்டான், அங்கேமீன் விழுங்கிவிட்டது, அதனால் உன்னிடம்வந்து சேர்ந்தான். இந்தப் புருஷரத்தினத்தை நீ அஞ்சாமல் பரிபாலனஞ் செய்துவா" என்றுசொல்லியதைக்கேட்டு, அந்தப்பெண்கள் நாயகம் அவனை மிகவும் அன்போடு போஷித்து வந்ததுமல்லாமல், அவனுடைய சவுந்தரி யாதிசயத்தினாலே இளமையிலிருந்தே அவன்மேல் மோகக்கொண்டு மிருந்தாள். அவன் எப்போது யவ்வன விலாசங்களினாலே அலங்காரம்பொருந்தினவனானோ அப்போது, அந்தச்சுந்தரி அவன்மேல் ஆசையுற்று அவனுக்குச் சகலவிதமான மாயாவித்தைகளைத்தந்து, மனமுங்

கண்ணும் அவளைவிட்டுப் பிரியாதவளா யிருந்தாள். இவ்விதமாக அந்தக்கமலாக்ஷி தன்மேல் காமமுற்றிருப்பதை யறிந்து, அந்தக்கண்ணன் திருமகன் அவளைநோக்கி "நீ எனக்குத்தாயாயிருக்க அதைவிட்டு வேறுபாவனை என்னிடத்துச் செய்வதென்ன" என்றுவினவினான். அதற்கு அவள். "கேள் புருஷரத்தினமே! , நீ என்மகனல்லை. ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானுடைய மகன், உன்னை இந்தச் சம்பரன் திருடிக்கொண்டுபோய்க் கடலில்போட, அங்கொருமீன் உன்னை விழுங்கிற்று, அந்தமச்சியம் இங்கே உணவாக வந்தபோது அதின் வயிற்றிலிருந்து உன்னை எடுத்துப்போஷித்து வந்தேன், உன் தாய் உன்னைக் குறித்து அதிகவாச்சலியத்தோடு இன்னும் அழுதுகொண்டிருக்கிறாள், இது உன் விருத்தாந்தம்" என்றுசொன்னதைக்கேட்டு, அந்தப் பிரத்தியும்னன் கோபத்தினால் மனக்கலக்கமுற்றுச் சம்பரனைச் சண்டைக்கு அழைத்தான். அழைக்கவே அவன் சகல சேனைகளோடு சண்டைக்குவர, அவனோடு போரிட்டு, அவன்சேனைகளை யழித்து, பின்பு சம்பரன் பிரயோகித்த, ஏழுமாயைகளையுங்கடந்து, எட்டாமாயையை அவன்மேல் பிரயோகித்து அதனாலே அந்தக் காலசம்பரனைச் சங்கரித்துவிட்டான் பின்பு அவளோடுகூட அங்கிருந்து எழும்பித் தன் தந்தையின் பட்டணத்துக்குவந்து அந்தப்புரத்திலே குதித்தான்.

இவ்வண்ணம் மாயாவதியோடு கூட அந்தப்புரத்திற் குதித்த அவனைப்பார்த்து, அங்கிருந்த தேவிமாரெல்லாம் வடிவொத்திருப்பதனாலே ஸ்ரீ கிருஷ்ணனென்கிற நினைப்புள்ளவர்களாயிருந்தார்கள். அப்போது ருக்மணிப்பிராட்டி அவனைப்பார்த்து அன்புகூர்ந்து, கண்களில் நீர்த்துளும்ப "எந்தப் புண்யவதியின் புத்திரனோ இவன்? நவமான யவ்வனம் பொருந்தி விளங்குகிறானே? என் குமாரனை பிரத்யும்னன் பிழைத்திருப்பானாகில் இந்த வயதைப்பொருந்தி யிருப்பானன்றோ" என்று நினைத்து அவனைப்பார்த்து "குழந்தாய்! எந்தப்பாக்கியவதி உனக்குத் தாயென்று சொல்லப்பட்டு விளங்குகின்றாள்? குழந்தாய் ! எனக்கு உன்னிடத்திலுண்டாகிற பிரேமையையும் உன் தேகமிருக்கும் அழகையும் பார்த்தால் நீ ஸ்ரீ கிருஷ்ண சுவாமியினுடைய குமாரனா யிருக்கவேண்டுமென்று தோன்றுகிறது" என்றிப்படி பேசிக்கொண்டேயிருக்கையில், நாரதமுனிவர் கண்ணனையும் அழைத்துக் கொண்டு அங்கே எழுந்தருளி, ருக்மணித் தாயா

ரைப் பார்த்து அவளுக்கு மிகுந்த ஆனந்த முண்டாகும்படி சொன்னதாவது "ஓ பெண்ணரசே! இவன் உன்குமாரன், சூதிகாகிருகத்திலிருந்து இவனைச் சம்பரன் கொண்டுபோய் விட்டான், இப்போது இவன் அந்தச் சத்துருவைச் சங்கரித்து இங்கு வந்துசேர்ந்தான், இவள் மாயாவதி, இவனுடைய பாரியை, சம்பரனுடையபாரியை அல்லள், இதன்காரணஞ் சொல்லுகிறேன்கேள்: மன்மதன் அழிந்துபோனபோது அவனுடைய, பத்தினியான இந்த ரதிதேவி மகாபதிவிரதை யாகையாலே மறுபடி அவன் ஜனனத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டுஅதுவரையில் காலந்தள்ளும்பொருட்டுச்சம்பரனை மயக்குந்திறனுள்ள கண்களையுடையவளான, இந்த மங்கை பலவகைப்பட்ட போகங்களிலே மாயாமயமான ரூபங்களைக்காட்டித் தான்கிட்டப்போகாமலே அவனை மயக்கிக்கொண்டும், மாயாரூபத்தினாலே பத்தினிபாவனையாய் மோகிப்பித்துக்கொண்டும் இருந்தாள். அந்தமன்மதன் உனக்குப்புத்திரனா யவதரித்தான், அவனுடைய பத்தினியான ரதிதேவி யிவள், சந்தேகப்படவேண்டாம், இவன் உன் புத்திரன், இவள் உன் மருமகள்'! என்று தேவரிஷி யருளிச்செய்யக்கேட்டுப் பெருமாளும் பிராட்டியும் மற்றுமுள்ள தேவிமாரும் மிகுந்த ஆனந்தமடைந்தார்கள்.

ஹிமம் நஷ்டம் வாஸுதேவ ஸஹஸ்ரம் ரைக்ஷ்மிணி ரூ!
கவாவ விஷ்மயம் ஸமேதா ஆநந்தம் தக ஜநா:||

அந்தப்பட்டண முழுவதுமே இந்தச் செய்திகேட்டு "நன்று நன்று" என்றுசொல்லி வெகுநாளுக்கு முன்னே காணாமற்போன புத்திரனை மறுபடி யடைந்த ருக்குமணித்தாயாரைக் கண்டு ஆச்சரியத்தையும் ஆனந்தத்தையும் அடைந்தது.

இருபத்தேழாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று

இருபத்தெட்டாம் அத்தியாயம்

ருக்குமிவதம்

சாருதேஷ்ணம் ஸுதேஷ்ணஞ் ச சாருதேஹஞ் ச வீர்யவாந்।
ஸுஷேணம் சாருகுப்தஞ் ச பத்ரசாரும் ததா பரம்॥

அந்த ருக்மணிப் பிராட்டிக்குப் பிரத்தியும்னனுக்குப் பிறகு சாருதேஷ்ணன், சுஷேணன், சாருகுப்தன், பத்திரசாரு, சாருவிந்தன், சுசாரு, சாரு, என்கிற குமாரரும் சாருமதி யென்கிற குமாரியும் உதித்தார்கள். அந்தக் கண்ணனுக்கு ருக்குமணி தவிர மித்திரவிந்தை, சத்தியை, ஜாம்பவதி, ரோகிணி, சுசீலை, சத்தியபாமை, லக்ஷமணை, என்கிற எழுதேவிமாரிருந்தார்கள். இவர்களுள் மித்திரதிரவிந்தை களிந்தனென்பவனுடைய மகள், ஆதலால் அவளுக்குக் காளிந்தியென்னும் திருநாமம். சத்தியை நக்னஜித்தென்பவனுடைய மகள். ஜாம்பவதி ஜாம்பவானுடைய மகள். சுசீலை மத்திராராஜன் மகள். சத்தியபாமை சத்திராஜித்தன் மகள், ரோகிணியென்பவள் இஷ்டமான ரூபமெடுக்க வல்லவள். சுசீலை அவள் திருநாமத்தின்படி யாவரினுஞ் சிறந்த சீலமுள்ளவள். லக்ஷமணை சிரிப்பிற் சிறந்த அழகுள்ளவள். அதனால் அவளுக்குச் சாருஹாஸினீ என்கிற திருநாமமுமுண்டு. இவ்வெண்மர் தேவிமாருந்தவிர சுவாமிக்குப் பதினாயிரந் தேவிமார் வேறுமுண்டு.

அந்த மகாவீரியனான பிரத்தியும்னன், சுயம்வரத்திலே தன்மேல் காதலுற்றிருந்த ருக்குமியின் மகளைக் கலியாணஞ் செய்திருந்தான். அவள் கருப்பத்திலே மகாபராக்கிரமசாலியாயும், அளவற்ற வீரியமுடையவனாயும், யுத்தத்தில் யாவராலுந் தடைசெய்யக் கூடாதவனாயும், சத்துருக்களை யடக்குஞ் சாமர்த்திய முடையவனாயுமுள்ள அநிருத்த னென்பவன் அவதரித்தான், அவனுக்கு விவாகநிமித்தமாய் சுவாமி தன்மைத்துனனான ருக்குமியின் பேத்தியை வரித்தார். அந்த ருக்குமியும் கண்ணனிடத்துப் பகைபாராட்டிவந்தாலும் அவர்கேட்டபடி அவர் பேரனுக்குத் தன்பேர்த்தியைக் கன்னிகாதானஞ் செய்தான், கேளும் பிராமணரே! அந்தக் கலியாணத்திற்குப்

பலபத்திரர் முதலான யாதவர்களும் மற்றும் பலராஜாக்களும் போஜகடமென்கிற ருக்குமியின் பட்டணத்துக்குப் போனார்கள். அங்கே அநிருத்தனுக்கு விவாகம் நிறைவேறின்பிறகு களிங்கராஜன் முதலானவர்கள் ருக்குமியை நோக்கி, ஓ "ருக்குமி! கேள், பலராமனுக்குச் சொக்கட்டானாட்டந்தெரியாது, ஆனாலும் அதன்மேல் அவனுக்கு மிகுந்த விருப்பமுண்டு, ஆதலால் அந்த மகாபலவானை பலபத்திரனைச் சூதினாலே ஜயிப்போம், அதற்கு எத்தனஞ்செய்" என்று சொன்னதற்கு ருக்குமியும் "அப்படியே யாகட்டும்" என்று ஒத்துக்கொண்டு, சபையிலே பலதேவரோடு சொக்கட்டானாட ஆரம்பித்தான். அதில் முதலாட்டத்தில் பலராமர் பந்தயம்வைத்த ஆயிரம் வராகனையும் ருக்குமி செயித்தான். அப்படியே இரண்டாந்தரமும் ஆயிரம் வராகனையும் அவனே கெலித்துவிட்டான். பின்பு பலராமர் பதினாயிரம் வராகன் பந்தயம் வைக்க அதையும் சூதில்வல்லவனான பீஷ்மகுமாரனே கெலித்துக்கொண்டான். இப்படி மூன்றாட்டத்திலும் பலபத்திரர் தோற்கக் கண்டு களிங்காதிபதி பற்கள் நன்றாய்த் தெரியும்படி உரக்கச் சிரித்தான். அந்த ருக்குமியும் மதத்தினால் யுக்தாயுக்தந் தெரியாமற் சொன்னதாவது, "ஐயோ பாவம்! இந்தப்பலராமன் சூதாட்டந் தெரியாதவன், வீணாய் என்னோடு ஆடவந்து வெகுதிரவியம் தோற்று அவமானப்பட்டான். ஆனால் இவன் ஒரு அக்கிரமஞ் செய்திருக்கிறான், அதாவது சூதுதெரியாதவன் அந்த வித்தையில் வல்லவர்களையெல்லாம் அவமானமாய்ப் பேசினானே அதுதான்" என்று துர்வாக்கியஞ் சொன்னான். அந்த விதர்ப்பராஜனையும் பற்களைக் காட்டிச் சிரித்த களிங்கராஜனையும் பற்றிக் கண்ணனுடைய தமையனார் மிகுந்தகோபமுடையவராகி, "நல்லதாகட்டும் இந்தத்தடவை ஆடுவோம்வா" என்று கோடி வராகனைப் பந்தயமாக வைத்தார்.

ருக்குமியும் ஒன்றும் பேசாமல் அதற்காகப் பாசிகைகளையுருட்டியாடினான். அந்த ஆட்டத்தில் மூத்தநம்பி கெலித்தார். அதனாலே "நான் கெலித்தேன்" என்று கோஷித்துச் சொன்னார் ருக்குமியும், "ஓ பலனே! அந்தமட்டும் நீ பொய்சொன்னது போதும், கெலித்தவன் நானல்லவோ? எப்படியென்றால், நீ கோடிவராகன் பந்தயமென்று சொன்னதுண்டே யல்லது

நான் அதனை ஒத்துக்கொண்டேனில்லை. இப்படியிருக்க நீ ஜயித்த தாகச் சொல்லுவையே யானால் நானேன் ஜயித்தவனாக மாட்டேன்" என்று கோஷித்துச் சொன்னான். இப்படியிருக்க ஆகாசத்தில் ஒருவர்க்குமிகக்கெம்பீரமான நாதத்தோடு பலராமருக்குக் கோபம் வளரும்படி சொல்லிற்று, அதாவது. "பலராமர் தருமமாய்க் கெலித்தார், ருக்குமியோ பொய்சொன்னான், ஒரு விஷயம் வாயினாற் சொல்லாமற் போனாலும் காரியத்தை நடத்தினால் அதை யொத்துக்கொண்டதே யாகின்றது" என்றிப்படி அசரீரிவாக்கு சொன்னதைக் கேட்டு, அந்த ஹலாயுதர் கோபத்தினாற் கண்களெல்லாஞ்சிவந்து எழுந்து அச்சூதாடும் பலகையை யெடுத்து ருக்குமியை அடித்துத்தள்ளி, அதனாலேயே நடுங்கி நிற்கிற அந்தக் களிங்கராசனாகிய தந்தவக்கிரனுடைய சிரிப்புடன் வெளிப்பட்ட பற்களை யெல்லாம் உதிர்த்து அங்கிருந்த ஒரு விசித்திர ஸ்தம்பத்தைப் பிடுங்கி யெடுத்துக் கொண்டு மிகுந்த கோபத்தோடு ருக்குமியின் பக்ஷத்திலிருந்த ராஜாக்கள் யாவரையு முறித்தெறிந்தார்.

ஓ மைத்திரேயரே! இவ்வாறு அந்த லாங்கலியானவர் உக்கிரமான கோபம்பொருந்தி நடக்கக்கண்டு, அங்கிருந்த ராசமண்டலத்தில் தப்பினவரெல்லாம் ஹாஹாகாரத்தோடு வாயுவேக மனோவேகமாய் ஓடிப்பறந்தார்கள். இப்படி நடந்த போது பார்த்திருந்த இளைய நம்பி ருக்குமி வதத்தைக் குறித்து மூத்தவரை வெறுத்தால் அவருக்குத் திருவுள்ளஞ் சீறுமென்றும் அது நன்றென்று ஆமோதித்தால் தேவியாருக்குத் திருவுள்ளஞ் சீறுமென்றும் நினைத்து, யாதொன்று மருளிச் செய்யாமற் சும்மா இருந்துவிட்டார்.

> தநோ ஜநிராலஹ ராஜ்ஞாய க்ருதஜ்ராஸம் விஜோததி||
> ஹாரகா ராஜஹாரோய யதுவக்ரு ஹு கேஸவ:||

பின்பு விவாகமான தன் பேரனையும் மற்றும் வந்திருந்த யாதவரையும் அழைத்துக்கொண்டு பகவான் ஸ்ரீ துவாரகாபுரிக்கு எழுந்தருளினார்.

இருபத்தெட்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இருபத்தொன்பதாம் அத்தியாயம்

நரகாசுரவதம்

த்வாரவத்யாம் ஸ்திதே க்ருஷ்ணே ஶக்ரஸ்த்ரிபுவநேஶ்வர:|
ஆஜகாமாத மைத்ரேய! மத்தைராவதப்ருஷ்டக:||

மைத்திரேயரே கேளும், ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் சௌஸ்தமாய்த் துவாரகையில் எழுந்தருளி யிருக்கும்போது, மூவுலகங்களுக்கு மதிபதியான தேவராஜன் அயிராவதத்தின்மேல் ஏறிக்கொண்டு துவாரகைக்கு வந்தான். வந்து சுவாமி சந்நிதிக்குச்சென்று பணிந்து நரகாசுரனுடைய சரித்திரத்தை விண்ணப்பஞ் செய்யலாயினன். "மதுசூதனனே! நீ மனுஷ்யாவதாரஞ் செய்திருந்தாலும் நாதனான உன்னாலே தேவதைகளுக்குத் துன்பஞ்செய்ய ஏற்பட்ட அரிஷ்டகன் தேநுகன் கேசிமுதலான துஷ்டர்களைச் சங்கரித்தருளினாய், உலகத்தைப் பீடித்துவந்த கம்சன் குவலயாபீடம் பூதனை முதலானவர்களையும்நாசஞ் செய்தருளினாய், இப்படியாக உன் திருந்தோள் வலிமையினாலே மூன்றுலகங்களும் பாதுகாக்கப்படவே, தேவர்கள் யாகங்களிலே தங்களுக்குரிய பாகங்களைப் பெற்றுத் திருப்தி யடைந்திருக்கிறார்கள். இப்படிக்குச் சர்வரக்ஷகனான உன்சந்நிதிக்கு அடியேன் இப்போது ஒரு ஏந்தக் காரியத்துக்காக வந்தேனோ அதைக் கேட்டு அதற்குச்செய்ய வேண்டியனதச் செய்தருளவேண்டும், அஃதென்ன வெனின்: ஓ சத்துருநாசகனே! பிராக்குச் சோதிஷமென்னும் பட்டணத்திலே பூமியின் புத்திரனான நரகாசுரன் இருந்துகொண்டு சகலபிராணிகளுக்கும் உபத்திரவஞ் செய்துகொண்டிருக்கிறான், தேவர் சித்தர் கந்திருவர் முதலானவர்களுடைய கன்னிகைகளையும், ராஜாக்களுடைய கன்னிகைகளையும் வலுவில் அபகரித்துக்கொண்டுபோய்த் தன் மாளிகையிற் சிறைவைத் திருக்கிறான், எப்பொழுதுந் தண்ணீர் பொழிவதான வருணனுடைய குடையைப் பிடுங்கிக்கொண்டு போனான், மந்தர பர்வதத்தி னுடைய சிகரமான ரத்தின பர்வதத்தையும் கொண்டு போய்விட்டான். ஓ கிருஷ்ணபகவானே! இன்னுங்கேள், என்

தாயான அதிதியினுடைய அமுத மொழுகிக்கொண்டிருக்கும்படியான குண்டலங்களையுங் கவர்ந்து கொண்டுபோனான். இவ்வளவோடே நில்லாமல் என்னுடைய ஐராவதத்தையும் பிடுங்கிக்கொள்ளப்பார்க்கிறான். இப்படியாக அந்நரகாசுரனுடைய அநியாய நடக்கைகளை உன் சந்நிதியில் விண்ணப்பம் பண்ணிவிட்டேன். இனி இதற்கு எதிர்செய்யவேண்டுவதை நீயே ஆலோசிக்கக்கடவாய் என்று இந்திரன் சொல்லக்கேட்டுத் தேவகீசுதனான பகவான் புன்சிரிப்புக்கொண்டு, இந்திரனைக் கையிற் பிடித்துக்கொண்டு சிம்மாசனத்தினின்று மெழுந்தார். எழுந்திருந்து இந்திரனுக்கு விடைகொடுத்தனுப்பிக் கருடனை நினைத்தருளி, உடனேவந்த அந்தப்பெரியதிருவடியின்மேல் சத்தியபாமையை உட்காருவித்துத்தாமு முட்கார்ந்து பிராக்குச்சோதிஷ புரத்துக்கு எழுந்தருளினார்.* இந்திரனும் ஐராவதத்தின்மேலேறித் தேவலோகத்துக்குச் சென்றான்.

கண்ணனும் துவாரகையி லிருப்பவரெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டே யிருக்கக் கருடன் மேலேறி ஆகாச மார்க்கமாய் எழுந்தருளினார். அந்த நரகாசுரனுடைய மந்திரியான முரனென்பவனாலே அந்தப் பிராக்குச் சோதிஷபுரத்தைச் சுற்றி நூறு காதமளவும் சிறுகத்திகள் நுனியிலிருக்கப்பெற்ற பாசங்களைப் பரப்பி அங்கு யாவரும் பிரவேசிக்க வொண்ணாதபடி செய்யப்பட்டிருந்தது. அதைக்கண்டு சுவாமி திருவாழியைப்பிரயோகித்து அந்தப்பாசங்களனைத்தையுஞ் சேதித்தருளினார். சேதிக்கவே முரன் எழுந்து தன் பரிவாரத்தோடு யுத்தத்திற்குவர, அவனையும் அவனுடைய மக்கள் ஏழாயிரம்பேரையும் விளக்குவீட்டில் பூச்சிகளைப்போல சுதரிசனத்திரன் அங்களினுடைய அக்கினிச் சுவாலைகளினாலே யெரித்துவிட்டார். இப்படியாக செய்துவிட்டுத் துரிதமாய்ப் பிராக்குச்சோதிஷ புரத்திற் பிரவேசித்தார். அங்கே அநேகசேனைகளோடுகூட எதிர்த்துவந்த நரகாசுரனுக்கும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுக்கும் கொடூரமான பெரும்போர் உண்டாயிற்று. அந்தப்போரிலேதான் மிகவுங் கொடியவரான அநேகவாயிரமசுரர்களைச் சங்கரித்தருளினார். தன்படை ராசிராசியாய் மடிந்து போவதைக்கண்டு மகாபலவானான அந்தப்பௌமன் கண்ணன்மேல் அநேகசஸ்திராஸ்திரங்களை விடத்தலைப்பட்டான். அசுர சமூகத்தை நாசஞ்செய்ய

வல்ல சக்கிரபாணியோ அவற்றையெல்லாந் தடுத்துக்கடைசியில் சக்கிராயுதத்தைப் பிரயோகித்துச் சத்துருவை இருதுண்டங்களாக வீழ்த்தி யருளினர். இவ்வண்ணமாய் நரகாசுரன் ஹதஞ் செய்யப் பட்டவுடனே பூமிப்பிராட்டி அதிதியின் குண்டலங்களைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டுசுவாமிசந்நிதிக்கு வந்து தண்டம் சமர்ப்பித்து விண்ணப்பஞ் செய்யத்தொடங்கினள்.

"ஓ நாதனே! எப்போது நீ வராகாவதாரஞ்செய்து என்னைக்கோட்டின்மேற் கொண்டையோ அப்போது உன்பரிசத்தினலே இந்தக்குமாரன் எனக்கு உண்டானன், ஆதலால் நீயே எனக்குப் புத்திரனைக் கொடுத்தாய், நீயே அவனை நாசஞ்செய்தாய், இதோ குண்டலங்க ளிருக்கின்றன, இவற்றைத் திருவுள்ளம்பற்று, நரகனுடைய சந்ததியைப் பரிபாலனஞ் செய்தருள். ஓ சர்வேசுவரனே! என்பாரத்தை இறக்கும் பொருட்டே நீர் என்னிடத்தி லனுக்கிரகமுள்ளவராய் இந்தலோகத்தில் அவதரித்தருளினீர், நீரே ஜகத்தைச் சிருஷ்டிப்பவரும் பாலிப்பவருஞ் சங்கரிப்பவருமா யிருக்கிறீர், நீரே உற்பத்தி ஆதாரமும் லயஸ்தானமுமாய் இருக்கிறீர், நீரே சகலலோக சொரூபியாயிருக்கிறீர், ஆதலால் உன் பிரபாவம் எப்படி துதிக்கக்கூடும், நீர் வியாபித்திருப்பவனும் வியாபிக்கப் பட்டதுமாயும், செய்கையும் செய்பவனும் செய்யப்படும் பொருளுமாயிருக்கிறீர். ஆதலால் சகலபூத சரீரகனை மது பிரபாவங்களுள் எதுதான் துதிக்க எளிதாயிருக்கின்றது, மேலும் நீரே பரமாத்துமாவாயும் பூதாத்துமாவாயும் ஆத்துமாவாயும் இருப்பதனலே உன்கிறத்தில் எப்படி துதிக்கக்கூடும்? ஓ சர்வாந்தர்யாமியான எம்பெருமானே! அடியேனிடத்திற் பிரசன்னனாகவேண்டும், என்புதல்வனை நரகன்செய்த பிழைகளையெல்லாம்பொருக்கவேண்டும்,பாவங்களைப்போக்குவதற்கன்றோ உன்மகனயிருந்த நரகனை நீரேசங்கரித்தருளினீர் ஆனதனல் அதைப்பற்றி நான் சொல்லவேண்டுவது ஒன்றுமில்லை" என்று பூமிப்பிராட்டி பிரார்த்தித்ததைத் திருவுள்ளம்பற்றிச் சகலபூத கர்த்தாவான பகவான் அந்தப் பிராட்டியைக் கடாக்ஷித்து, "அப்படியே யாகட்டும்" என்று அருளிச்செய்து நரகனுடைய மாளிகையின் அந்தப்புரஸ்திரீ பதினாயிரத்தொருநூறு கன்னிகா ரத்தினங்களையும், அவனுடைய வாகன சாலைமுதலிய

விடங்களிலே நான்கு தந்தங்களுள்ள ஆறுபிரஞ் சிறந்த யானைகளையும், இருபத்தொருலக்ஷம் காம்போஜதேசத்துக் குதிரைகளையும்கண்டு, அவ்வுத்தமவஸ்துக்களை யெல்லாம்நரகனுடைய சேவகரைக்கொண்டே துவாரகையிற் சேர்ப்பித்தார்.

आरोप्य च स्वयं कृष्णः सत्यभामासहायवान्।
अदित्याः कुण्डले दातुं जगाम त्रिदशालयम्॥

அன்றியும் வருணனுடைய குடையையும் மணிபருவதத்தையுங் கண்டு அவற்றைப்பெரியதிருவடிமேலேற்றிக்கொண்டு சத்தியபாமையோடுகூடத் தாமுமேறி அதிதிக்கு அக்குண்டலங்களைக் கொடுப்பதற்காகத் தேவலோகத்துக்கு எழுந்தருளினார்.

இருபத்தோன்பதாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

முப்பதாம் அத்தியாயம்

பாரிஜாதாபஹரணம்

गरुडो वारुणं छत्रं तथैव मणिपर्वतम्।
सभार्यं च हृषीकेशं लीलयैव वहन् ययौ॥

அந்தக் கருத்மான் வருணன் கொடையையும் மணிபர்வதத்தையும்தேவியாரோடு கூடினகண்ணனையும் விளையாட்டாகவே சுமந்துகொண்டு சுவர்க்கலோகத்திற்குச்செல்ல சுவர்க்கத்தின் வாயிலினிடத்திற்சென்று இருடீகேசன் திருச்சங்கைஊதியருளினார். அதுகேட்டு அமரர் யாவரும் அர்க்கியங்கையிலேந்திச் சுவாமிசந்நிதிக்கு எதிர்கொண்டுவந்து, திருவடிதொழுதல் முதலாகச் சகலோபசாரமுஞ் செய்தார்கள். இவ்வாறுதேவர்களினாலே பூசிக்கப்பட்டபின் அந்தக்கருடத்துவசன் வெண்மையான மேகம்போல் விளங்காநின்ற தேவமாதாவின் திருமாளிகையில் எழுந்தருளி இந்திரனோடுகூட அந்த அதிதியைத்தொழுது, அக்குண்டலங்களைங் கொடுத்து, நரகாசுரனைவதைத்த சங்கதியையுந் தெரிவித்தான், பின்பு அந்த அதிதியானவள் அதிக சந்தோஷமடைந்தவளாகி லோக கர்த்தாவான கண்ணனைமிகுந்த பக்தியோடு துதிக்க வாரம்பித்தாள்.

"ஓ தாமரைக்கண்ணனே! அடியார்க்கு அபயமளிப்பவனே! நித்யமான திருமேனியுள்ளவனே! சர்வத்துக்கும் அந்தர்யாமியாயிருப்பவனே! சகலபூத சரீரகனே! சகலபூத கர்த்தாவே! உனக்குத் தண்டம் சமர்ப்பிக்கிறேன், மனம் புத்தி இந்திரியம் இவற்றிற்குக் கர்த்தாவானவனே! சமஸ்த கல்யாணகுண பூர்ணனே! முக்குணங்களைக்கடந்தவனே! சீதோஷ்ண துன்பமில்லாதவனே! சுத்தசத்துவமய மானவனே! ஞானிகளுடைய இருதயத்திலிருப்பவனே! வெண்மை முதலானநிறங்களும் நீட்சி முதலான பரிமாணங்களுமாகியசகலவிதகற்பனைகளு மில்லாதவனே! உற்பத்தி முதலிய விகாரங்களால் தீண்டப்படாதவனே! சொப்பனமுதலிய அவஸ்தைக ளில்லாதவனே! உனக்குத் தண்டம் சமர்ப்பிக்கிறேன். ஓ அச்சுதனே! சந்திரை இராத்திரி பகல் பூமி வானம் காற்று தண்ணீர் அனல் மனம் புத்தி பூதாதிகள் இவையெல்லாம் உன் விபூதிகளேயாம் ஓ பெருமானே! லோக கர்த்தாக்களான சதுர்முகன் முதலானவர்களுக்கு அதிபதியான நீயே பிரம்மாதி நாமங்களுள்ள உன் திருமேனிகளைக்கொண்டு, சிருஷ்டி திதிசங்காரங்களைச்செய்தருளுகிறாய், இவ்வளவேயன்றி தேவதைகள் அசுரர் இயக்கர் இராக்கதர் சித்தர் பன்னகர் கூசுமாண்டங்கள் பிசாசங்கள் கந்திருவர் மனிதர் மிருகங்கள் பட்சிகள் சரீஸிருபங்கள் மரம் செடிபூண்டு கொடிமற்றுமுள்ள திருணசாதிகள் ஸ்தூலங்கள் மத்திமங்கள் சூட்சுமங்கள் சூட்சுமத்துக்குஞ் சூட்சுமங்கள் இப்படிபட்டதேகங்கள் எவை யுண்டோ அவையெல்லாம் உன் திருமேனிகளே யாகின்றன, பரமார்த்தந் தெரியவொட்டாமல் மோகிப்பிக்கின்ற மாயை உனதாயிருக்கின்றது. இதனாலேதான் மூடனானவன் ஆத்துமாவல்லாததை ஆத்துமாவென்று நினைத்துப்பந்திக்கப்பட்டிருக்கிறான்.

ஓஸ்வாமி! இங்குபொருளல்லாததில் பொருளென்கிறஞானமும் நான் எனது என்கிற அகங்கார மமகாரங்களும், சம்சாரத்தின் தாயான உன் மாயையின் காரியங்களே, எவர்கள் தங்களுக்குரிய தருமத்தில்நின்று உன்னை யாராதிக்கிறார்களோ அவர்கள்தாம் மோக்ஷத்திற்காக இம்மாயையைக் கடக்கவல்லவர். பிரமன்முதலான தேவர்களும் மனுஷ்யாதிகளும் உன்னுடைய மாயையென்னும் பெருஞ்சுழலினாலாக்கப்பட்ட மோகமென்கிற அந்தகாரத்தினால் மூடப்பட்டிருக்கிறார்கள். உலகத்தார் உன்னை

யாராதித்துப்புத்திராதிகளான இஷ்டங்களை வேண்டுகிறார்களே யல்லாமல் தங்களுக்கு நேர்ந்திருக்கின்ற சம்சாரத்துக்கு நாசத்தைவேண்டாமல் இருக்கிறார்களென்பது ஓ பகவானே! உன்மாயாமகிமையேயாம். இதோ இதற்குத் திருஷ்டாந்தம் பார். நான் உன்னைப் புத்திரனுக்காகவும் சத்துருபக்ஷ க்ஷயத்திற்காகவும் ஆராதித்தேனே யல்லாமல் மோக்ஷத்துக்காக ஆராதித்தேனில்லை, இதுமாயாவிலாசமன்றி வேறென்ன? ஒருவன் கற்பக விருக்ஷத்தண்டை போய்த் தனக்குக் கௌபீனந் தரவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தானாகில், அது அவன் குற்றமேயாம், அல்லாமல் அக்கற்பகத்தின் குற்றமாகாது. ஆதலால்சகலலோகங்களையும் மாயையினால் மோகிப்பிக்கிறவனே! அவியயனே! சர்வேசுவரனே! ஞானம்போலே இருக்கிற இந்த அஞ்ஞானத்தை நீ அழிக்கவேண்டும். ஓ பகவானே! சக்கிராயுத ஹஸ்தனாகிறவுனக்குத் தண்டம் சமர்ப்பிக்கிறேன். சார்ங்கஹஸ்தனாகிய வுனக்குத் தண்டம் சமர்ப்பிக்கிறேன். கதாயுதஹஸ்தனாகிய வுனக்குத்தண்டம் சமர்ப்பித்கிறேன் ஓ சர்வோத்தமனான சுவாமீ! ஸ்தூலமான அடையாளங்களோடு கூடிய உன்னுடைய இந்த ரூபத்தைக் காண்கிறேனே யல்லது சூக்ஷுமமான ரூபத்தைக் காணமாட்டேன். ஆகிலும் என்விஷயத்தில் அனுக்கிரகித்தருளவேண்டும்" என்றிப்படி அதிதியினாலே துதிக்கப்பட்டு, ஸ்ரீபகவான், அந்தத் தேவமாதாவை நோக்கிச் சிரித்து, அம்மா! நீ எங்களுக்குத் தாய் ஆனதனாலே நீதான்எங்களுக்கு அனுக்கிரகமுள்ளவளாகி வரந்தரவேண்டும்" என்று அருளிச்செய்தான். அதுகேட்டு அதிதி "அப்படி உனக்குத் திருவுள்ளமிருந்தால் அப்படியேயாகட்டும், வரந்தருகிறேன், நீபூலோகத்தில் சுரராலும் அசுரராலும் வெல்லக்கூடாதவனாகக் கடவாய்" என்றுமங்களாசாசனஞ்செய்தாள். பின்புகண்ணனுடையதேவியான சத்தியபாமையும் அதிதிதேவியைத் தண்டமிட்டு "அம்மா! என்னை அனுக்கிரகித் தருளவேண்டும், அனுக்கிரகித்தருளவேண்டும்" என்று அடிக்கடி பிரார்த்தித்தாள். அதற்கு அந்தத் தேவமாதாவானவள், "ஓ பெருமாட்டி! உனக்கு மூப்பாகிலும் ரூபமாறுதலாகிலும் உண்டாகாதிருக்கக் கடவன, மேலும் யவ்வனமே ஸ்திரமாயிருந்து எப்போதும் குற்றமற்ற திருமேனியுடையவளா யிருக்கக்கடவாய்" இப்படியாக அதிதி மங்களாசாஸனம் பண்ணி இந்திரனுக்குக் கட்டளையிட, இந்தி

ரனும் தன் தாயின் உத்தரவுப்படி கண்ணனைத் தக்க வுபசாரங்களினாலே பூசித்தான். இந்திர பத்தினியான சசீதேவியோ சத்தியபாமைக்குப் பலவுபசாரங்களைச் செய்தாலும் பாரிஜாத புஷ்பங்களைத்தான் சூட்டிக்கொண்டாளே யல்லது, அந்தப்பிராட்டிக்குச் சமர்ப்பிக்கவில்லை. ஏனெனில் அவள் மானிடப் பெண்ணென்றும் தேவர்க்கு உரிய இப்புஷ்பம் அவளுக்குத் தகாதென்றும் நினைத்திருந்தாள்.

இவ்விதமாய் ஸ்ரீகிருஷ்ணசுவாமி ஆராதிக்கப்பட்டுச் சத்தியபாமையோடுகூட நந்தனவனமுதலான தேவோத்தியானங்களை யெல்லாம் கடாக்ஷித்தார். மேலும் அந்நந்தனவனத்தினுள்ளே மகா சுகந்தமுள்ள பூங்கொத்துகளாகிய ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப் பட்டதாயும் மாணிக்கம்போலே சிவந்த இளந்தளிர்களால் விளக்க முற்றதாயும் பொன்போன்ற மேற்பட்டைகளால் மூடப்பட்டதாயும் எப்போதும் ஆனந்தமுண்டாக்குவதாயும் பாற்கடல் கடைந்தபோது அதிலுண்டானதாயு மிருக்கிற பாரிஜாத விருக்ஷத்தையுங் கடாக்ஷித்து மிகவு முகந்தருளினர். அப்போது சத்தியபாமா வானவள் அத்தருவைக்கண்டு விருப்புற்றவளாய்ச் சுவாமியைப்பார்த்து "என் பிராணநாயகனே! நீ என்னைப்பார்த்து,நீதான்எனக்குமிகவும் பிரியையானவள்' என்று உரைத்தது மெய்யானல் இந்தப்பாரிஜாததருதுவாரகைக்குக் கொண்டுபோகப்பட வேண்டும். நீ அடிக்கடி 'சத்தியபாமாய்! ஜாம்பவதியானாலும் ருக்குமணியானாலும் என்னைப்போல்எனக்கும் பிரியமானவர்களல்லர்' ,என்று சொல்லியதெல்லாம் சும்மாஉபசாரத்துக்குச்சொன்ன தாகாமல் கருத்துறச் சொன்னதாயிருந்தால் இந்தரு என்மாளிகையின் புறக்கடைக்கொரு பூஷணம்போலேகொண்டுபோய் வைக்கப் படவேண்டும்; என்னுடைய நாதனே! நான் இதன் பூங்கொத்துகளினாலே என் கூந்தலை யலங்கரித்துக்கொண்டு என் சக்களத்திமார் நடுவில்மிகவுஞ் சிறந்திருக்கவேண்டுமென்றுவிரும்புகின்றேன்" என்று சொல்லியதைக்கண்ணன் திருச்செவிசாத்தி, நகைத்து அந்தவிருக்ஷத்தைப் பெயர்த்துப்பெரிய திருவடியின் திருத்தோளின்மேல் வைத்தருளினர்.

அப்போது அவ்வனத்துக் காவற்காரர்." ஓகிருஷ்ணா! இந்திரனுடைய பட்டமஹிஷியான சசீதேவி வைத்துக்கொண்டி

ருக்கிற இந்தப் பாரிஜாதத்தைக் கொண்டு போகத்தகாது, இது உண்டானபோதேயாவரும தேவராஜனுக்குக் கொடுத்து விட்டார்கள், அவரோ தம்முடைய காதலியான சசீதேவிக்குப் பிரீதியினாலே கொடுத்துவிட்டார், சசீதேவினுடைய அலங்காரத்துக்காகவே அமுதங்கடைந்தபோது தேவதைகள் இம்மரத்தை யுண்டாக்கினார்கள், அப்படிப்பட்ட மரத்தைநீகொண்டுபோனால் க்ஷேமமாய் உன் ஸ்தானம்போய்ச் சேரமாட்டாய், தேவராஜனே எவளுடைய முகத்தை நோக்கிக்கொண்டு சகல காரியங்களையும் நடத்துகிறானோ அப்படிப்பட்டசசீகைக்கொண்டிருக்கிற இத்தருவை நீமூடத்தனத்தினால் விரும்புகிறாய், இதைஎடுத்துக் கொண்டு எவன்தான் க்ஷேமமாய்ப் போய்ச்சேருவான்? இச் செய்தியை இந்திரன் அறிந்தால் உடனேஅவசியமாய் வச்சிராயுதத்தைக் கையிலேந்தி இதற்கு எதிரான காரியஞ்செய்யப் புறப்படுவான், அவனைச்சகல தேவதைகளும் தொடருவார்களென்றுகினே, ஆதலால் ஓ கோவிந்தனே! நீ அமரர் யாவரோடும் போரிடும்படியான சாகசத்துக்கு எத்தனித்தபோதும், புத்திசாலிகள் முடிவில் கேடுண்டாக்கும்படியான காரியத்திற் பிரவேசிக்க மாட்டார்களன்றோ" என்றுசொல்லிதைக்கேட்டுச் சத்தியபாமை வெகுண்டு சொல்லலாயினாள்.

ஓ காவற்காரரே! இந்தமரத்துக்குச் சசி யார்? இந்திரனார்? இது அமிர்தங்கடைவதிற் பிறந்ததென்றால், யாவர்க்கும் பொதுவா யிருக்கவேண்டியது. அப்படியிருக்கத் தேவராஜனொருவனே கைக்கொள்வதெப்படி? திருப்பாற் கடலிற் பிறந்த அமுதம் சந்திரன் காமதேனு முதலானவை எப்படியாவர்க்கும் பொதுவோ அப்படியே இந்தப் பாரிஜாதமும் பொதுவேயல்லது இந்திரனுடைய தென்று சொல்லக்கூடாது, ஆனால் அந்த இந்திராணியானவள் தன்கணவனுடையபுஜபலத்தைப் பற்றின செருக்கினால் இதை எடுத்துக்கொண்டு போகக்கூடாதென்று தடுக்கிறாள், நல்லது, பொறுத்திருப்பது போதும், இதைக் சத்தியபாமை எடுப்பித்தாளென்று அவளுக்குச்சொல்லுங்கள். ஓ காவலாட்களே! நீங்கள் விரைவாய் உங்கள் பெருமாட்டியண்டைக்குப் போய் "உன் பர்த்தாவுக்குப் பிரியையாயிருந்து அவன் உனக்கு வசப்பட்டவனாயிருந்தால், என்பர்த்தா இந்த விருக்ஷத்தை எடுத்துக்கொண்டு போவதை நிறுத்திவிடு,

உன்பர்த்தாஇந்திரனென்பதையும் அவன் தேவர்களுக்கு அதிபதி என்பதையும் அறிவேன், அறிந்தே மனுஷ்யஸ்திரீயாயிருக்கிற நான் இந்தஉன்விருக்ஷத்தை எடுப்பித்தேன்” என்று கண்ணனுடைய தேவியாகிய சத்தியபாமை கர்வத்தோடு சொன்னாளென்று சொல்லுங்கள் என்றுசொன்னவார்த்தைகளை அப்படி அவ்வனபாலகர் தம்மரசிக்கு அறிவிக்க, அவள்உடனே இந்திரனைத் தூண்டிவிட்டாள்.

பாரும் மைத்திரேயரே! இப்படி தூண்டவே இந்திரன் சகல-தேவசைனியங்களோடு கூடப் பாரிஜாதத்துக் காகச்சாக்ஷாத்பகவானோடு யுத்தஞ்செய்யவந்தான். வந்து சுரராஜன் வச்சிராயுதத்தைக் கையிலேந்தி நிற்கையில், வானவர்களெல்லாம் இரும்புத்தடி கத்தி குண்டாந்தடி சூலம்முதலிய ஆயுதங்களையேந்திச் சன்னத்தராய் நின்றார்கள். பின் ஐராவதத்தின் மேலேறிக் கொண்டு தேவசயினியஞ்சூழ யுத்தஞ்செய்யநிற்கின்ற வலாரியைப் பார்த்துக் கண்ணன் திசைகளெல்லாநிறையும்படி சங்கத்தொனிசெய்தருளி, அநேகவாயிரம் பாணங்களை வருஷித்தருளினார். பின்பு சுவாமியெறிந்த அம்புகளினாலே திக்குகளும் ஆகாசமும் மூடப்பட்டிருப் பதைக்கண்டு சுரரெல்லாம் அநேகமாய் அஸ்திர சஸ்திரங்களைப்பிரயோகித்தார்கள்! ஜகந்நாதனான மதுசூதனன் தேவர் விட்ட அஸ்திரசாஸ்திரங்களில் ஒவ்வொன்றையும் விளையாட்டாகவே பலதுண்டங்களாக்கிவிட்டான். அத்தருணத்திலே வருணன் தன்பாசத்தைப் பிரயோகிக்க, அதைக்கருடன் பிடித்துச் சிறியபாம்பைத் துண்டிப்பதுபோல் தமது மூக்கினாலே பல துண்டங்களாகத் துண்டித்துவிட்டார். யமன் தனது காலதண்டத்தையெறிந்தான், அதைத்தேவகிசுதனான பகவான் தமது கதாயுதத்தினாலே முறித்துக் கீழே தள்ளினார் மேலும் குபேரன் சிபிகையென்னு மாயுதத்தையெறிய அதையும் திருவாழியாலே சூர்ணமாக்கிவிட்டார். சூரியனைத் தமது திருக்கண்ணோக்கத்தினாலே ஒளியற்றவனாக்கி அக்கினியையுங் குளிர்ச்சியுள்ளவனாகப் பண்ணிவிட்டார் பின்பு வசுக்கள் எதிர்க்க அவர்களைப் பாணவர்ஷத்தினாலே திசைகளி லோடும்படி செய்தருளினார். உருத்திரர்களைச் சக்கிராயுதத்தைக்கொண்டு சூலங்களை முறித்துத் தரையிற் படுக்கும்படிசெய்தார் அந்தப் பரமபுருஷன் சார்

ங்கத்தி லேற்றிவிடுத்த பாணங்களாலே சாத்தியர் விசுவர் மருத்துக்கள்கந்திருவர்முதலானவர்களெல்லாம் இலவம்பஞ்சுபோற் பறந்துபோனார்கள். பெரியதிருவடிகயினரும் அநேக தேவர்களை வாயினால் தின்றுகொண்டும் சிறகுகளால் அடித்துக்கொண்டும் நகங்களாற் கிழித்துக்கொண்டுஞ் சஞ்சரித்து வந்தார். பின்பு தேவேந்திரனும் மதுசூதனனும் மழைத்தாரைகளை மேகங்கள் பொழிவதுபோல் ஒருவர்மேலொருவர் அநேக வாயிரஞ் சரங்களைப் பொழிந்துகொண்டார்கள். இப்படிச் சங்குலயுத்தம்நடந்தபோது கருத்துமான் ஐராவதத்தோடு போரிட்டார், சுவாமியோ இந்திரனோடும் மற்றத்தேவரோடும் போர்செய்தருளினார், அந்தப்போரிலே அஸ்திர சஸ்திரங்கள்யாவும் ஒழிந்திருக்கையில் தேவபதி வச்சிராயுதமெடுத்தான். அதுகண்டு சுவாமியும் சுதரிசனத்தைக் கையிலெடுத்தார். இப்படி வச்சிரஹஸ்தனை இந்திரனையும், சக்கரஹஸ்தனை கிருஷ்ணனையுங் கண்டு மூன்றுலோகமும் ஹாஹாகாரப் பட்டு நின்றன. இப்படியிருக்கப் புரந்தரன் வச்சிரத்தை எம்பெருமான்மீது பிரயோகித்தான். எம்பெருமானே அதைக் கையாலே பிடித்துவைத்துக்கொண்டு, தாம் சக்கரத்தைப் பிரயோகியாமல் "இந்திரா? நில்" என்று அருளிச்செய்தார். இந்திரனே வங்சிராயுதமும் போகவே ஓடிப்போக எத்தனமா யிருந்தான். இப்படியாக ஆயுதம் பறிகொடுத்துக் கருடனாலே வாகனஞ் சிதைக்கப் பெற்று ஓடப்பார்த்த இந்திரனைக் குறித்துச் சத்தியபாமை அருளிச்செய்ததாவது.

"இந்திரனே! மூன்றுலகத்துக்கும் அதிபதியாயும், சசிதேவிக்குக் கணவனாயுமுள்ள நீ ஓடுவது தகுதியன்று, அந்தச் சசிதேவி பாரிஜாதமாலைகளை மிகுதியாக அணிந்துகொண்டு உன்னைப் பணிவளன்றோ? ஓ வாசவனே! முன்போலவே பாரிஜாதமாலைகளாலே விளக்கமுற்று மிகுந்த அன்போடு உன்னிடம் வரும் அந்தத்தேவியைக் கண்குளிரப்பாராத வுன்னுடைய தேவராஜத்தனம் ஏதுக்கு? அப்பா இந்திரா! நீ வருத்தப்படுவது போதும். இனி வருந்தவேண்டாம், வெட்கப்படாதே, பாரிஜாதத்தைக் கொண்டுபோ, தேவர்கள் மனம் வருத்தப்படவேண்டுவதில்லை. அந்தச் சசியானவள் தன்புருஷன் தேவராஜன் என்கிறதைப் பற்றிச் செருக்குடையவளாய்த் தன்மாளிகைக்குவந்த என்னைகௌரவமான நோக்கத்தோடு பார்த்தாளில்லை, அதுபற்

றிப் பெண்மையாலே ஆழ்ந்திராத சித்தமுடையான் என் பர்த்தாவின் மகிமையைக் கொண்டாடினவளாய் உன்னோடு போரிடுவித்தேன், பாரிஜாதம் வேண்டிச்செய்திலேன், பிறர்பொருளை நான் அபகரித்தது போதும், பாரிஜாதத்தைக் கொண்டுபோ, புருஷன் பெருமைபற்றிக் கர்வப்படாத பெண் உலகத்திலில்லை, ஆனால் சசியோ அவ்வளவே கர்வித்தவளன்று, ரூபத்தினாலே மிகுந்த கர்வமுடையவ ளாயிருக்கிறாள்" என்றிவ்வண்ணம் சத்தியபாமை சொல்லக் கேட்டுத் தேவராஜன் ஓடாமல் திரும்பினவனாய் அந்தச் சீமாட்டியைநோக்கிச் சொன்னதாவது.

"ஓ கொடியவளே! இஷ்டனுக்குத் துக்கமுண்டாகும்படியேன் மிகப்பேசுகிறாய்? எவன் யாவற்றிற்கும் சிருஷ்டி ஸ்திதி சம்ஹாரகர்த்தாவா யிருக்கிறானோ, அப்படிப்பட்ட சர்வசரீரகனான பகவானாலே ஜயிக்கப்பட்ட எனக்கு வெட்கமுண்டாகமாட்டாது. ஓபெருமாட்டி! கேள், முதலு முடிவு மில்லாத எவனிடத்தினின்று முலகமெல்லா முண்டாகி, எவனிடத்திலேயே நிலைபெற்றிருக்கின்றதோ, சர்வசொரூபியான எவனிடத்தினின்று முண்டாவதுமில்லையோ அப்படிப்பட்ட உற்பத்திலய ஸ்திதிகளுக்குக் காரணமான எம்பெருமானாலே வெல்லப்பட்டவனுக்கு வெட்கமெப்படி யுண்டாகும்?

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

சூக்ஷ்மங்களுக்கும் சூக்ஷ்மமாய்ச் சகலத்துக்கும் பிறப்பிடமாயிருக்கிற எவனுடையசொரூபம் சகலவேத சாஸ்திரார்த்தங்களையு மறிந்தவர்களுக்கல்லது மற்றவர்களுக்கு அறியக்கூடாததா யிருக்கின்றதோ, ஒருவராலு காக்கப்படாமல் தானே ஈசுவரனாய் அஜனாய் நித்தியனாய்த் தன்திருவுள்ளத்தினாலே லோகோபகாரார்த்தம் மனுஷ்யாவதாரஞ் செய்தருளி யிருக்கிற அப்படிப்பட்ட பகவானை வெல்லவல்லவனா யிருப்பவன்யார்? ஆதலால் நான் தோல்வி யடைந்தது நியாயந்தான்" என்றான்.

முப்பதாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

முப்பத்தோராம் அத்தியாயம்

பதினாறுயிரத் தொருநூறு

கன்னிகைகளின் விவாஹம்

ஸம்ஸ்துதோ பகவாந் இத்தம் தேவராஜேந கேசவ:।
ப்ரஹஸ்ய பாவகம்பீரம் உவாசேதம் த்விஜோத்தம!॥

ஓ பிராமணோத்தமரே! இவ்விதமாய் பகவான் இந்திரனாலே துதிக்கப்பட்டவராய் கருத்து ஆழ்ந்திருக்கும்படி நகைத்து "ஓ லோகேசுரனே! நீ தேவதைகளுக்கு நாதனாயிருக்கிறாய், நாமோமனிதர், ஆதலால் எங்கள் அபராதத்தை நீயே பொறுக்கவேண்டும், இந்தப் பாரிஜாத விருக்ஷத்தையும் தகுந்தவிடத்திற்குக் கொண்டுபோகலாம், இதைநான் சத்தியபாமையின் வார்த்தையினாலே எடுத்தேனேயல்லது விருப்பத்தாலன்று, நீ பிரயோகித்த வச்சிராயுதத்தையும் கைக்கொள்ளலாம். இது உனக்குத்தான் சத்துரு சங்காரத்திற்காக ஏற்படுத்தப்பட்ட ஆயுதம்" என்று அருளிச்செய்யக்கேட்டு, இந்திரன் "ஓ எம்பெருமானே! நான் மனிதன் என்று சொல்லி என்னை என்ன மயக்குகிறாய்? உன்னை நான் அறிவேனானாலும் சூக்ஷ்மத்தை அறியேன், சகத்தின்ரக்ஷிப்பில்பிரவேசித்தவன்எவனோ அவனே நீ ஓ அசுர சங்காரகனே! இப்போது உலகத்துக்கு உபத்திரவகாரிகளாயுள்ளவர்களைக் களைந்துவருகிறாய், இந்தப்பாரிஜாதத்தைத் துவாரகைக்குக் கொண்டுபோகவேண்டும். நீ பூமியைவிட்டபின் இது அங்கிராது. ஓதேவதேவனே! ஜகந்நாதனே! ஸ்ரீ கிருஷ்ணா! ஸ்ரீ விஷ்ணுவே! மகாபுஜனே! சங்கசக்கர கதாபாணியே! அடியேனிடத்தில் கிருபைகூர்ந்து அபராதத்தை க்ஷமித்தருளவேண்டும்" என்று பிரார்த்திக்கக்கண்ணனும் "அப்படியே ஆகட்டும்" என்று திருவுள்ளம் பற்றிச் சித்த கந்திருவாதிகளாலும் தேவரிஷிகளாலும் துதிக்கப்பட்டவராய்ப் பூலோகத்துக்கு எழுந்தருளித் துவாரகைக்குமேலே நின்றுசங்கநாதஞ் செய்தருளவே, துவாரகையிலிருக்கிறவர்களெல்லாம் அளவற்றமகிழ்ச்சியடைந்தார்கள். இப்படிநகரத்தாருக்கெல்லா

மானந்தகரமாகக் கருடன் மேலிருந்து, சத்தியபாமையோடு கூட இறங்கி அந்தப் பாரிஜாததருவைப் புறக்கடையில் நாட்டியருளினார். அந்தவிருக்ஷத்தின் மகிமை சொல்லுகிறேன் கேளும். அதின்கிட்டப்போன மனிதனுக்குத் தன் பூர்வஜனனஸ்மரணமுண்டாகும். அதின் மலர்களுடைய சுகந்தம் மூன்று காதமட்டும் வீசிக்கொண்டிருக்கும். அப்படிப்பட்ட விருக்ஷத்தின் கிட்டப்போய்யாதவர்கள் அதனை எதிர் நின்று பார்த்துத் தங்களுடைய தேகங்களைத் தேவதேகங்களாகக் கண்டார்கள். பினபு ஸ்ரீகிருஷ்ணன் பிராக்குச்சோதிஷத்தினின்றுங் கொண்டுவந்த யானை குதிரை முதலான பொருள்களைச் சுற்றத்தாருக்குத் தக்கபடி பிரித்துக் கொடுத்தருளினார்.

பின்புநரகாசுரன் பலதிசைகளிலிருந்துங் கொண்டுவந்து சிறைப்படுத்தி யிருந்த அந்தக் கன்னியரை யெல்லாம் நல்ல நாளிலே நல்ல முகூர்த்தத்திலே சுவாமி அந்தப் பதினாயிரத் தொருநூறு மங்கையருக்கும், தனித்தனி ஒவ்வொருவராயிருக்கும்படி அத்தனை யாயிரந் திருமேனி யெடுத்து, அங்கங்கே விதிப்படி பாணிக்கிரகணஞ் செய்தருளினார். அந்தப் பெண்மணிகளில் ஒவ்வொருவரும் தம்தம் அஸ்தங்களையேபிடித்தார், சுவாமியென்று நினைத்திருந்தார்கள்.

ஸ்ரீராஸா வ ஜகத்ஸ்ரஷ்டா தாஸாம் கெஹெஷு கெஶவ꞉।
உவாஸவிஷ்ணு! ஸவ-ராஸாம் விஶ்வரூபவபுர்ஹரி꞉॥

அந்தலோக நாதன் திருக்கலியாண மகோச்சவத்திலே மாத்திரமன்று, இப்படிப்பல ரூபங்கொண்டருளியது, ஒவ்வோரிரவிலும் பலரூபங்களைக்கொண்டு அந்தந்தப் பாக்கியவதிகளின் மாளிகைகளி லெழுந்தருளி அவர்களை மகிழ்வித்துக் கொண்டிருந்தார்.

முப்பத்தோராம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

முப்பத்திரண்டாம் அத்தியாயம்

உஷை கனவு கண்டது

வூஷ்யூநாத்யா ஹரே: வுத்ராரக்ஷிண்யாம் கயிதா ஹவ|
ஸா நுஹளமேஸிகாத்யாம் ஸ்லுஸவுஸாகா வுஜாவத||

மைத்திரேயரே! ருக்குமணிப் பிராட்டிக்குப் பிரத்தியும்னன் முதலான குமாரர்கள் அவதரித்தார்களென்று சொன்னேனே, மற்றவர்களுக்குஞ் சொல்லுகிறேன் கேளும். சத்தியபாமைக்குப் பானுபவுமன் இரிகன் முதலான குமாரர் அவதரித்தார்கள். தீப்திமான் தாம்பிரபக்ஷன் முதலானவர்கள் ரோகிணியின்குமாரர்கள் சாம்பன்முதலான வீரர்கள் ஜாம்பவதியின் குமாரர்கள். பத்திரவிந்தாதிகள் நக்னஜிதியின் குமாரர்கள். சயிப்பியை என்பவளுக்குச் சங்கிராவஜித்து முதலானவர்கள். விருகன்முதலானோர் மாத்திருயினிடத்திலுதயமானவர்கள். காத்திரவான் முதலிய புத்திரரை லக்ஷமணை யென்னும் பிராட்டியும் சுரதன் முதலானரைக்காளிந்திப் பிராட்டியும் பெற்றார்கள். மற்றுமுள்ள தேவிமாரிடத்திலும் பலர் உதித்தார்கள். இவ்வாறு அவர்க்கு அவதரித்த குமாரர்கள் எண்பதினாயிரத்து நூற்றுவராம். இவர்கள் யாவருக்கும் சகலவிதத்திலும் முதல்வர்பிரத்தியும்னன். அவன் குமாரன்அனிருத்தன், அவனுடையகுமாரன் வச்சிரன். யுத்தத்தில் தடுக்கப்படாத அவ்வநிருத்தன் பலிச்சக்கரவர்த்தியின் பேத்தியாயும் பாணனுடையபுத்திரியாயுமுள்ள உஷைஎன்பவளைக்கலியாணஞ்செய்துகொண்டான். அதினிமித்தத்தில் ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக்கும் சங்கரனுக்கும் கொடியயுத்தமுண்டாகி, அவ்யுத்தத்தில் சுவாமி பாணனுடைய ஆயிரந் தோள்களையுந் துணித்து விட்டார் என்று பராசரப் பிரமரிஷியருளிச் செய்யக்கேட்டு, மயித்திரேயமுனிவர் வினவுகின்றார்.

ஓ ரிஷிசிரேஷ்டரே! உஷையின்நிமித்தமாக ஹரிஹரர்களுக்கு எப்படி யுத்தமுண்டாயிற்று? ஸ்ரீஹரி எப்படி பாணனுடையதோள்களைத் துணித்தார்? இதையெல்லாம்அடியேனுக்கு

நன்றாய் அருளிச்செய்யவேண்டும், இக்கதையைக்கேட்க அடியேனுக்கு மிகுந்த குதூகல முண்டாயிருக்கிறது என்று கேட்கப் பராசரமகரிஷி அருளிச்செய்யலாயினார்.

கேளும் ஐயா! பாணன் மகளான உஷையென்பவள் சிவனோடு கிரீடித்துக் கொண்டிருந்தபார்வதியைப் பார்த்துத் தானும் அப்படிக் கிரீடிக்கவேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டாள். அவளுடைய கருத்தை அந்தப்பார்வதி அறிந்து, அந்தப்பெண்ணைப்பார்த்து, "நீயேன் மனந் தவிக்கிறாய்? உன்புருஷனோடு கூடிநீயும் இப்படிக்கிரீடிப்பாய்" என்றாள். இதுகேட்டுப் பாணபுத்திரி "இந்தச் சுகம் எப்போதோ? புருஷன்தான் எவனோ? அதைத் தெரிவிக்கவேண்டும்" என்று பிரார்த்திக்கப் பார்வதி தேவி, "ஓ ராஜபுத்திரி! வைகாசிமாதத்தில் சுக்கிலபக்ஷத் துவாதசியிலே கனவில் எவன் உன்னோடு ரமிப்பானோ அவனே உனக்குப் புருஷனாவான்" என்று உரைத்தாள்.

பின்பு பார்வதிசொல்லியபடி அந்நாளில் ஒருபுருஷனோடு தான் சம்போகஞ் செய்ததாய்க் கனாக்கண்டு, அவனிடத்தில் மிகுந்த ஆசைப்பற்றினவளாய்விழித்துக்கொண்டு, அந்தப்புருஷனைக்காணாமல் "என்பிராணநாயகனே! நீ எங்கேபோனாய்?" என்று நாணமின்றிச்சொன்னாள். அதுகேட்டு அங்கிருந்தபாணனுக்குமந்திரியான கும்பாண்டனென்பவனுடையமகள் சித்திரலேகை யென்கிற பெயருடைய அவளுடைய தோழியானவள், "யாரைநோக்கிநீ இப்படிபேசினாய்" என்றாள். அதுகேட்ட அந்தவுஷைவெட்கத்தினால்ஒன்றும்பேசாதிருந்தாள். அப்போது, அந்தச் சித்திரலேகைராஜகுமாரிக்குத் தன்னிடத்தில் நம்பிக்கைவரும்படிசெய்ததனால் உஷைதான கனாக்கண்டசரித்திரத்தையும் பூர்வத்தில் தனக்குத்தேவி சொன்னதையுஞ் சொல்லி, "அடி தோழி! இவ்விதமான புருஷனை நான் பெறுவதற்கு எது உபாயமோ அதைநீசெய்யவேண்டும்" என்றுவேண்டினாள். அதற்கு அந்தத்தோழி உஷையை நோக்கி, "அடி என்னுயிரே! நீசொல்லிய சங்கதி அறிவதற்கே கஷ்டமாயிருக்கிறது, சொல்லவும் அடையவும் எவ்வளவும் இயலாது, ஆனாலும் உனக்கு நான் உபகாரஞ்செய்யவேண்டு மாதலால் முயலுகிறேன், நீ ஏழெட்டு

நாள் பொறுத்திரு" என்றுசொல்லி, உள்ளேபோய் ஒருபாயஞ் சிந்தித்து அப்படியே செய்தாள்.

அதாவது தேவதைகள் கந்திருவர், அரசர், முதலானவர்களிடம் மனிதர்களிலும் முக்கியமாயுள்ள வாலிபர்களை ஒரு படத்திலெழுதி, அந்தச் சித்திரலேகை ராஜகன்னிகைக்குக்காட்டி "இவர்களில் உன் கணவன் யார்?" என்று வினவினாள். அந்தக் கன்னிகை அப்பட்டணத்தில் தேவ தானவ கந்திருவ பன்னகாதியர் யாவரையும் விட்டு, மனிதர் வரிசையில் வந்து அவர்களுக்குள்ளும் யாதவர்களிடத்தில் கண்வைத்தாள். கண்வைத்து ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணர்களைக்கண்டு வெட்கமுற்றவள்போலாகிப், பிரத்தியும்னரைக்கண்டு நாணிக்கண்ணை யப்புறம் போக்கி, அநிருத்தனைக்கண்டு வெகுவிலாசமான பார்வையோடு நாணந்துறந்து, "இவன்தான்" என்றுசொன்னாள். அதுகேட்டு யோகவித்தியா பலத்தினால் வானத்திற் செல்லவல்ல அந்தச்சித்திரலேகைபாணகுமாரியை நோக்கி, "ஓ ஸ்திரீரத்தினமே! இவன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய பேரன், அநிருத்தனென்றும் பெயருள்ளவன், சவுந்தரிய வீரியங்களில் பிரசித்தன்தான், இவனையல்லவாதேவி உனக்குப் பர்த்தாவாக அனுக்கிரகித்தாள் அப்படியே நீ இவனைப் பெறுவாயாகில் எல்லா செல்வமும் நீ பெற்றதுபோலாம், இவன் வசமாயிருக்கிற துவாரகையோயாரும் பிரவேசிக்கக்கூடாதது. ஆனாலும் கூடுமானமட்டும் முயற்சிசெய்து உன் பிராணநாயகனைக் கொண்டுவருகிறேன்,

க்ஷிப்ர மாநயிஷ்யாமி ஸஹஸ்வ விரஹம் ஸகி।
யயள ஊாஙவதிம் வொஷாம் ஸரோஸ்லாஸ்ய தத ஸ்வீழ।

அடிபாங்கி! இந்த ரகசியம் ஒருவரோடுஞ் சொல்லாதே, விரைவிலே வருகிறேன்" என்று உஷைக்குச் சமாதானஞ் சொல்லி துவாரகைக்குச் சென்றாள்.

முப்பத்திரெண்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

முப்பத்து மூன்றும் அத்தியாயம்

பாணாசுரவிஜயம்

ஶரணாகதி ஷணிவதஸ்ரா ஶு ஶஶேதுயாஷ திரியோவ நடி
ஶஷ! ஶாஷஷஸஷ ஶஸுண நிவிபுணா ஸஸராஷவ விநா॥

இதற்கு முந்திப்பாணன் சிவனைத் தொழுது, "சுவாமி! அடியேனுக்கு ஆயிரங்கைகளிலிருப்பதனால் வெறுப்பே யுண்டாகின்றது, அவைகளுக்குத்தகுதியானயுத்தமுண்டானாலன்றோ பிரயோஜனம், இல்லாமற்போனால் வீண்சுமையான இந்தக்கைகளாலாகவேண்டுவதென்ன? ஆதலால் என்னுடைய இந்தக் கைகள் பயன்படும்படியான சண்டை நேரிடுமா" என்று கேட்டான். அதற்குச்சிவன், "அடாபாணா! உன்னுடைய மயிலடையாளமுள்ள கொடி எப்போது முறிந்துவிழுமோ அப்போது பிசாசு முதலானவை களிக்கும்படியான போர் உனக்கு நேரிடும் என்று சொன்னார். அதுகேட்டு அந்தப்பாணன் சந்தோஷமுடையவனாய் அந்தத்தேவனை மறுபடியுந் தொழுது தன்மாளிகைக்கு வந்து ஒருகாலத்தில் தன் துவஜம் முறிந்தது கண்டு மிகுந்த சந்தோஷத்தை யடைந்திருந்தான்.

இந்தக்காலத்திலே அந்தச் சித்ரலேகைதன்னுடையயோகவித்தையின் மகிமையினாலே துவாரகைக்குச் சென்று அநிருத்தனைத் தூக்கிக்கொண்டு வந்து அந்தப்புரத்திலேவிட, உஷை அவனோடு இஷ்டப்படியான போகங்களை யனுபவித்துவந்தாள். இச்செய்தியை அங்கிருக்குங் காவற்காரர் அறிந்து, அந்த அசுரராஜனிடஞ் சென்று "எங்களாண்டவனே! கன்னிகாந்தப்புரத்திலேயாரோவொரு ராஜகுமாரன் எப்படியோபிரவேசித்து, நம்முடையகன்னிகையோடு சுகித்துக்கொண்டிருக்கிறான்" என்று சொன்னார்கள். அதுகேட்டு அந்தப்பாணன் கிங்கர சைனியத்தை ஏவினான். அந்தச்சைனியம் போய் அநிருத்தனை எதிர்க்க அவன் அங்கிருந்த வாசலின் உழல் தடியையெடுத்துக்கொண்டு அந்தச் சேனையையெல்லாம் நாசஞ்செய்துவிட்டான். இப்படி அக்கிங்கரர் யாவரும் மாண்டுபோனதை அவனறிந்து, அந்தத்

தயித்தியேந்திரன் தானே தேரின் மேலேறி யவனைச் சங்கரிக்கும்படியான முயற்சியோடு வந்து, கூடுமானமட்டும் போரிடுகையில் யாதவ வீரனாலே ஜயிக்கப்பட்டான். அப்போது ஏங்கி நின்ற அந்தப்பாணனுக்கு அவன் மந்திரி மாயைக்கொண்டு யுத்தஞ்செய்யும்படி சொன்னதனால், அவனுமப்படியே மாயையினாலேயுத்தஞ்செய்து, அந்தயதுவீரனை நாகாஸ்திரத்தினாலே கட்டிப்போட்டான்.

இங்கிப்படி யிருக்க, துவாரகா புரியிலே அநிருத்தனைக் காணாமல் யாதவர்களெல்லாங் கலங்கி எங்கே போயிருப்பானென்று யோசித்துப் பாரிஜாதாபஹாரத்தினால் பகைகொண்ட தேவதைகள்தாம் இவனை யபகரித்திருப்பார்களென்று எண்ணியிருந்தார்கள். அந்தத்தருணத்தில் நாரதமகாமுனிவர் துவாரகைக்கு வந்து அநிருத்தனையோகமாயா பலத்தினாலே சித்ரலேகை பாணாசுர பட்டணத்துக்குக்கொண்டு போனது முதல் அவனை நகாஸ்திரத்தினாற் பாணன்கட்டின தீருகவுள்ளசெய்தியெல்லாம் யாதவர்களுக்கு அறிவித்தார். அதுகேட்டவுடனே யாதவர் தேவதைகளிடத்திற் சந்தேக மற்றவரானார்கள். பின்பு ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் பெரிய திருவடியினை நினைத்தருள, உடனேவந்துநின்ற அவர்தோண்மேலேறிக்கொண்டு பலராமர் பிரத்தியும்னன் முதலானாரோடுகூட பாணநகரமாகியசோணிதபுரத்துக்கு எழுந்தருளினார். எழுந்தருளும்போதே அப்பட்டணத்தின் சமீபத்தில் காவல்காத்திருந்த சிவனுடைய பரமதகணங்கள் எதிர்த்து வந்தார்கள். அவர்களை யெல்லாந் தோம்சம் செய்து, ஸ்ரீ ஜநார்த்தனன் பாணபுரத்திற்கு எழுந்தருள அங்கே சிவனாலேவப்பட்ட ஒரு ஜ்வரம் மூன்று பாதங்களும் மூன்றுதலைகளும் முள்ளதாய் வந்து பாணனைக் காப்பாற்றும்பொருட்டுச் சாரங்கபாணியோடு யுத்தஞ் செய்தது, அந்தச்சொரம் சாம்பலையே ஆயுதமாகப் பிரயோகிக்க, அதுபட்டுத்தாபம்பொறுந்தின பலபத்திரரும் கண்களை மூடிக்கொண்டு, ஸ்ரீகிருஷ்ணனைக் கட்டிக்கொண்டு ஆறுதலை யடைந்தார். அப்போது ஸ்ரீமந் நாராயணனும் ஒருஜ்வரத்தை யுண்டாக்க அதின் சக்தியினாலே அந்தச்சைவஜ்வரமானது பீடிக்கப்பட்டு, உடனே சுவாமியினுடைய தேகத்தினின்று மோடிப்போய், அந்த நாராயணனுடைய புஜதண்டங்களினாலே நசுக்கப்பட்ட

தனால் நடுங்கி நிற்கமாட்டாமல் பதபதைத்து நின்றது. அப்போதுபிரம்மாவந்து "பொறுத்தருளவேண்டும்" என்றுபிரார்த்திக்கச்சுவாமி "அப்படியே யாகட்டும், பொறுத்தேன்" என்று சொல்லி, அந்த வைஷ்ணவ ஜ்வரத்தைத் தமக்குள்ளே லயப்படுத்தி யருளினார். பின்பு அந்தச் சைவஜ்வரம் சுவாமி சன்னிதியில் நின்று, "எம்பெருமானே! அடியேனுக்குத் தேவரீரோடு நேர்ந்தயுத்தத்தை நினைக்கிற மனிதருக்கு ஜ்வரத்தினாலுண்டான துன்பமில்லாமற் போகக்கடவது" என்றுவிண்ணப்பஞ்செய்து போய் விட்டது.

பிறகு பகவான் தம்மோடு எதிர்த்துவந்த கார்கபத்தியன்' ஆகவநீயன், தக்ஷிணாக்கினி, சப்பியன், ஆவசத்தியன், அக்கினி தேவர் ஐவரையு நாசஞ்செய்து, அவர்களோடு கூடவந்த அசுரசேனைகளையும் விளையாட்டாகவே சூர்ணமாக்கியருளினார். இப்படிக்குத் தன் ஸைனியம் பங்கப்பட்டுப் போவதைக்கண்டு அந்தப் பலிச்சக்கரவர்த்தியின்குமாரன் தன்னுடைய சமஸ்த சேனைகளோடுங் கூடிக்கொண்டு போர்செய்ய வந்தான். அவனுக்குப் பலமாகச் சிவனும் சுப்பிரமணியன் முதலான பரிவாரங்களோடுகூட ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை எதிர்த்துப் போரிட்டான். இவ்வாறு ஹரிஹரர்களுக்கு மிகக்கொடிய யுத்தமுண்டாக, உலகமெல்லாம் அஸ்திரசஸ்திரங்களின் சுவாலைகளினாலே வெப்பமுற்றுக் கலங்கி நின்றன. தேவர்களோ சகல லோகங்களுக்கும் ஒரு பிரளயம் வந்துவிட்டதென்று நினைத்தார்கள். இப்படி பெரும்போர் நடக்கையில் ஸ்ரீபகவான் ஜ்வம்பணாஸ்திரத்தைத் பிரயோகம்பண்ணிச் சிவனை ஒன்றுஞ்செய்யாமற் கோட்டாவி விட்டுக்கொண்டு சோர்வடைந்து போகும்படி செய்தருளினார். அதனாலே தைத்தியரும் பிரமதகணங்களும் நாசமாய்ப் போனார்கள். சிவனோ அந்த அஸ்திரத்தினாலே அடக்கப்பட்டு உடம்பு பரவசமாய்த் தேரின் தட்டிலே உட்கார்ந்தாரே யல்லாமல் மேன்மையான செய்கைகளைச் செய்யவல்ல ஸ்ரீகிருஷ்ணனோடே போரிடச் சக்தியுள்ளவரா யிருக்கவில்லை. பின்பு தந்தைக்கு நேர்ந்த துன்பத்தைக்கண்டு சுப்பிரமணியன் யுத்தஞ்செய்யவந்தபோது சுவாமி ஒரு உங்காரஞ்செய்தார், அதனாலே அவனுடைய வேலாயுதமானது அடித்துக்கொண்டு போகப்பட்டது. பக்ஷிராஜனோ அவன் வாகனமான மயிலை யடித்துவீழ்த்தினார். இத்

தருணத்தில் பிரத்தியும்னன் அஸ்திரங்களைப் பிரயோகித்ததனாலே அமர்க்களத்தில் நிற்கமாட்டாமல் ஓடிப்போனான். சங்கரன் தளர்ந்துவிழவும், அசுரசேனை யெல்லாம்நாசமடையவும், முருகன் கெலிக்கப்பட்டிருக்கவும் பிரமதகணம் க்ஷீணித்துப் போகவுங் கண்டு, பாணாசுரன் நந்தி சாரதியாக விருக்கப்பெற்ற தேரின்மேலேறி ஸ்ரீகிருஷ்ண பிரதியும்னர்களுடைய சேனைகளோடு யுத்தஞ்செய்யும்படி வந்தான். அப்போது மகாவீரனான பலபத்திரன் பாணங்களைப் பிரயோகிக்க, அதைப்பொறுக்கமாட்டாமல் பாணாசுனுடைய படையானது யுத்ததர்மத்தினின்றும் நழுவி ஓடிப்போய்விட்டது. இப்படியாகப் பலராமனும் கிருஷ்ணனும்கலப்பையினாலும் அம்புகளினாலும்அலைத்து ஓட்டுகின்ற தன் சேனையை வாணன் கண்டு கருஷ்ணனோடு கொடிய யுத்தஞ்செய்யத் தொடங்கிக்கவசசத்தைப் பிளக்கத் தக்கவைகளாய்ச் சொலித்துக் கொண்டிருக்கிற சரங்களைப் பிரயோகித்தான்.

பாணன் விட்ட அந்த அம்புகளை யெல்லாம் கண்ணன் அம்புகளாலே துணித்துத்தள்ளினான். மறுபடியும் நாராசங்களை யெய்து பாணன் கண்ணனைப்பிளக்க, கண்ணனும் பாணனைப் பிளந்தருளினான். இவ்விதமாய்க் கிருஷ்ண பாணர்களிருவரும் ஒருவர்மேலொருவர் ஓய்வில்லாமல் அஸ்திரங்களை வருஷித்து வந்தார்கள். இப்படியாக வருஷித்த சரங்களெல்லாம் பிளக்கப் படவும், பெரும்பான்மையாய் அஸ்திரமும் அடங்கிப்போகவுங் கண்டு ஸ்ரீஹரிபகவான் பாணனைச் சங்கரிக்கத் திருவுள்ளமுடையவராய், அநேகவாயிரஞ் சூரிய சமூகத்துக்குச் சமானமான தேஜசுள்ள சுதரிசனமென்கிற சக்கரத்தை யெடுத்துப் பிரயோகித்தருளினார்.

பிரயோகிக்க வாரம்பித்தபோது கோடவீ என்கிற அசுரவித்தியா ரூபமான தேவதைதிகம்பரியாய்ச்சுவாமிக்குஎதிரிலே வந்து நின்றாள். அப்படி எதிரே அவள் நின்றமையால் சுவாமி கண்களை மூடிக்கொண்டு சத்துருவின் கைகளாகிய காட்டைச் சேதிக்கும்படிக்கு அந்தத்திருவாழியைப்பிரயோகித்தருளினார். அந்தத் திருவாழி தேவதைகள் பிரயோகித்த சஸ்திரங்களை நாசஞ்செய்யுந் திறமுடைய வைகளான அந்தச் சத்துருவின் ஆயிரந்தோள்களையும் சுவாமியின் திருவுள்ளபடி முறையே

சிதைத்துவிட்டு மீண்டும்சுவாமியின் திருக்கையைச்சேர்ந்தது. ஸ்ரீ மதுசூதனன் பாணனைச் சங்கரிக்கும்பொருட்டு அந்தச்சுதரிசனத்தை மறுபடியும் விடுக்கத் திருவுள்ளமாயிருப்பதையும், பாணன் கைகளற்றுத் தாரை தாரையாய் உதிர மொழுகத்துடித்து நிற்பதையுங்கண்டு, பார்வதிபதி உடனே சுவாமி சன்னிதிக்கு வந்துதொழுது வணக்கத்தோடு விண்ணப்பஞ் செய்யலாயினர்.

"சுவாமி கிருஷ்ணா! ஜகந்நாதா! நீ பரமேசுரனும் பரமாத்மாவும் ஆதியந்தமில்லாதவனும் புருஷோத்தமனுமான ஸ்ரீஹரி என்பதறிவேன். நீ தேவதைகள், மனுஷ்யர், திரியக்குகள் இவர்களுக்குள்ளே ஒரு திருமேனியை எடுத்துவருவதெல்லாம் உன்னுடைய திருவிளையாட்டேயாம். ஆதலால் நீ சர்வேசுவரனேயல்லாமல் மனிதனல்லை, அடியேன் விஷயத்தில் அனுக்கிரகஞ் செய்யவேண்டும். அண்டினவரையாதரிக்கும் பிரபுவே; இந்தப் பாணாசுரனுக்கு நான் அபயங்கொடுத்திருக்கிறேன்; ஆதலால்; அதை நீ பொய்யாக்காமலிருக்கும்படி வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன், இந்தப் பாணன் அடியேன் சார்பினாலே, கெர்வித்தவனாயிருப்பதனாலே இப்படிச் செய்தானே யல்லது உன் திறத்தில் விரோதத்தால் அபராதப் பட்டவனல்லன். ஆனதுபற்றி அவனுடைய அபராதத்தை நீ என்பொருட்டு க்ஷமித்தருளவேண்டுமென்று அடியேன்பிரார்த்திக்கிறேன்" என்று பிரார்த்தித்துச் சூலபாணியாய்நிற்கிற உமாபதியைச் சுவாமி பிரசன்னராய்க் கடாக்ஷித்து, அசுரன்மேலுண்டான சீற்றமாறி "ஓசங்கரனே! நீ வரங்கொடுத்திருக்கிறதினாலே இவ்வசுரன் பிழைத்திருக்கட்டும், உன்வார்த்தையில் பெருமைபாராட்டி இதோ இந்தச் சக்கரத்தை நான் பிரயோகியாமல் நிறுத்திவிட்டேன், நீ அபயங்கொடுத்தது நானபயங்கொடுத்தது போலேயாம். நீ உன்னை என்னோடு ஒற்றுமையுள்ளவனாக நினை. நீஎன் ஸ்வரூபம், தேவாசுரமனுஷ்யாதி ரூபமான பிரபஞ்சமும் என் ஸ்வரூபம், என்னையல்லாமல் ஒன்றுமில்லை, இந்த உண்மையை நீ அறிந்துகொள், லோகத்தார் மாயையினாலே பிரபஞ்சத்தை என் ஸ்வரூபமல்லாததாய்நினைத்து உன்னையும்என்ஸ்வரூபமல்லாமல் வேறுபட்டவனாக நினைக்கிறார்கள், ஓவிருஷபத்துவசனே! நீ அஞ்சாதே, நான் உன்விஷயத்தில் அனுக்கிரகமுடையவனானேன். நான் துவார

கைக்குப் போகிறேன். நீயும் உன்னிடத்துக்குப்போ" என்று சொல்லி ஸ்ரீகிருஷ்ணன் அநிருத்த னிருக்குமிடத்திற்கு எழுந்தருளினர்.

அப்போது, அநிருத்தனைக் கட்டியிருந்த சர்ப்பங்களெல்லாம் கருத்மானுடைய காற்றுப்பட்ட மாத்திரத்திலேநசித்துப் போயின. பின்பு, ஸ்ரீ ருக்குமிணீ வல்லபன் அவ்வநிருத்தனையும் அவன்பத்தினியையும் பெரியதிருவடியின்மேலேற்றிக்கொண்டு பலபத்திரன் பிரத்யும்ன னுடியரோடுகூடத் துவாரகைக்கு எழுந்தருளினன்.

வா த்ரவளமெஹ்ரூ: வரிவாுத வுஷ்த்ருமொஜ ஜநாஉுநஃ।
தெவீஹிஷூததம் விஷு! ஹூஹார தாமெணஜுயா॥

ஓ மைத்திரேயரே! இவ்விதமாய் அவ்வெம்பெருமான் பூமி பாரம் நீக்கும்பொருட்டு அந்த ஸ்ரீ துவாரகா நகரத்தில் தேவிமாரோடும் புத்திர பௌத்திராதிகளோடும் கூடி வாழ்ந்து கொண்டிருந்தார்.

முப்பத்துமூன்றும் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

முப்பத்துநாலாம் அத்தியாயம்

காசீ தகனம்

வமெக்ரூகஉுஉஹுஜளரிவிஹுராணொ ஊநாஷீம்ஷநாடி।
ஜஹாய ஶக்ரூம்ஶவும் அஷவுா தெவாம்ஶு ஷீருயா॥

மைத்திரேயர் வினவுகிறார்: "ஆசாரியரே! ஸ்ரீவிஷ்ணுவானவர் மனுஷ்யாவதாரஞ்செய்து பெருமையான காரியங்களைச் செய்தருளினர். இந்திரனையும், ருத்திரனையும், மற்றுமுள்ள தேவர்களையும் வென்றருளினர். இப்படியாகத்தேவர்களின் அக்

கிரமச்செய்கைகளைத் தடுக்கும்படியான அந்தக் கண்ணபிரான் இன்னும் வேறென்ன செய்தருளினாரோ அதையெல்லாம் அருளிச்செய்யவேண்டும்; இதைக்கேட்க அடியேனுக்குவெகு ஆவலாயிருக்கின்றது'' என்ற சிஷ்யருக்கு மகரிஷி அருளிச்செய்யத் தொடங்கினார்: "ஓ பிரமரிஷியே! கேளும், அவ்வெம்பிரான் இந்த மனுஷ்யாவதாரத்திலே காசீநகரத்தை எரித்தருளின சரித்திரஞ் சொல்லுகிறேன்.

பண்டிரக தேசாதிபதியானவன் சில அஞ்ஞான முள்ளவராலே "நீ நேரிட ஸ்ரீ வாசுதேவாவதாரம்" என்று சொல்லப்பட்டதனாலே அந்த மூட அரசன், ''இவர் சொல்வது மெய்தான்; நான் வாசுதேவன்றான்'' என்று தன்னை ஜனங்கள் அப்படியே வழங்கும்படி செய்திருந்தான். மேலும் ஸ்ரீ விஷ்ணுவின் சின்னங்களாகிய சக்கராதி ஆயுதங்களையும், வனமாலை முதலானவைகளையுஞ் செய்வித்து தரித்துக்கொண்டிருந்தான். இப்படியிருந்து கொண்டு மகாநுபாவரான அந்தக் கண்ணபிரான் சந்நிதிக்கு ஒரு தூதனையனுப்பி அவனைக்கொண்டு "அடாமூடா! கிருஷ்ணா! நீ வாசுதேவன அல்லை; நான் வாசுதேவன்; ஆதலால், இன்றுமுதல் நீ அப்பெயரையும் நீஎன் அடையாளங்களான சங்குசக்கிராதிகளையும் விட்டுவிடு, இத்தனைநாள் நீ இப்படி இருந்த அபராதத்திற்காக உன்னைநான் கொல்லவேண்டும், அப்படிக்கு நடவாமல் உன்னுயிரைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளும் பொருட்டு, என்னைச் சரணமடை'' என்று சொல்லுவித்தான், அதைக் கேட்டுக் கண்ணபிரான் திருமுறுவல் கொண்டு அத்தூதனை நோக்கி 'ஓ தூதனே! நீ உங்களரசனான பவுண்டிரகனிடஞ் சென்று, உன வாக்கியத்தின் அபிப்பிராயமறிந்தேன், எது செய்யவேண்டுமோ அதைச்செய்; நீ சொன்னபடியே நான் தடையில்லாமற்செய்கிறேன்; சமஸ்தசின்னங்களையும் தரித்துக்கொண்டு உன் பட்டணத்துக்குவந்து இந்தச் சக்கரத்தை உன்னிடமே விட்டுவிடுகிறேன்; நீகட்டளையிட்டபடி நாளைக்கே உன் சரணத்துக்குவருகிறேன்; வந்து எனக்கு இனிமேலெப்படி பயமில்லாமலிருக்குமோ அப்படிச் செய்து கொள்ளுகிறேன்; சந்தேகப்படாதே'' என்று அவன் சொல்லியனுப்பிய வாக்கியங்களுக்குச் சிலேஷையால் தந்திருவுள்ளப்படி அபிப்பிராயங்கற்

பித்துச் சொல்லியனுப்பி, அத் தூதன் போனபின்பு நினைத்த மாத்திரத்திலே எழுந்தருளினர்.

இவ்வாறு கிருஷ்ணன் எழுந்தருளினதை யறிந்துகாசிராஜ னானவன் அந்தப் பவுண்டூரகனுக்குப் பக்க பலமாகப் பெரும் படையோடுவந்து சேர்ந்தான். பவுண்டிரகன் தன் சேனையை யுங் காசிராஜன் சேனையையுங் கூட்டிக்கொண்டு சுவாமிக்கு எதிராக யுத்தத்திற்கு வந்தான். வரும்போது ஸ்ரீகிருஷ்ண சுவாமி தூரத்திலேயே அவனைக் கருடத்துவஜமிட்டிருக்கிற பெரிய ரதத்தின்மேலே உட்கார்ந்து, கையில் சக்கரம் சார்ங் கம் தண்டம முதலான ஆயுதங்களைத் தரித்து, பீதாம்பரமும் வனமாலையு மணிந்து. கிரீடகுண்டலாதி யாபரணங்களாலே விளக்கமுற்றவனாய் மார்பிலே ஸ்ரீவச்சம்போலே ஒருமறுவு ஏற் படுத்திக்கொண்டு யுத்த சன்னத்தனாய் வந்திருக்கக்கண்டார்.

இப்படியாக வேடம் போட்டுக் கொண்டிருக்கு மவனைக் கண்டு, ஸ்ரீகருடத்துவஜர் கருத்து உள்ளடங்கி யிருக்கும்படி சிரித்து, யானை குதிரைகள் மிகுத்ததும், கட்க கதாசூல சக்தி கார்முகமுதலிய ஆயுதங்கள் விளங்கப்பெற்றதுமான அவனு டைய சேனையோடே சண்டைசெய்து, சார்ங்கத்தினின்றும் விடப்பட்ட சரங்களாலும் கதை சக்ரமுதலிய ஆயுதப்பிர யோகத்தினாலும் அந்தப் பவுண்டரகனுடைய சேனையையும் காசிராஜனுடைய சேனையையும் நாசமாக்கிவிட்டார். இப்படிக் குப் படைகள் பாழாய்ப் போனதைக்கண்டு தயங்கி நின்றவனை யத் தன் சின்னங்களைத் தரித்திருக்கின்ற அப்பவுண்டிரகனை யாதவோத்தமன் நோக்கி, "ஓ பவுண்டிராக ராஜனே! நீ தூது மூலமாய் உன் சின்னங்களை விட்டு விடென்று எனக்குக் கட் டளை யிட்டாயன்றோ.

அப்படியே இதோ சக்கரத்தையுங் கதையையும் உன்னி டத்திலேயேயெறிந்துவிட்டேன்; அவைகளுக்கு நீபாத்திரமாக லாம்; இந்தக் கருடனையும் அனுப்பிவிட்டேனே; உன் துவஜத் தில் ஏற்றிக்கொள்ளலாம்" என்று சொல்லிச் சக்கரமுதலான வைகளை மேவி யருளினர். சுவாமி திருக்கையினின்றும் புறப் பட்ட திருவாழி அந்தப்பொய் வாசுதேவனை யறுக்கக் கதாயுத

முறிக்கக் கீழேவிழுந்தான். அவனுடைய கொடியும்பெரியதிருவடியாலே முறிக்கப்பட்டு அவனுடனேகூட விழுந்தது. இதைக்கண்டு அங்கிருந்தவர்களுக்கு ஒரு ஹாஹாகாரம் பிறக்க அவனுக்குப் பக்கபலமாய் வந்த மகாபலவானான காசிராஜன் சிநேகிதனுக்கு ஒரு பெருமை செய்யவேண்டுமென்று வந்து சார்ங்கியோடே யுத்தஞ்செய்தான். சுவாமி சார்ங்கத்தை வளைத்து நாணேறிட்டுக் குணத்தொனிசெய்து சரமாரிபொழிந்து அந்தக் காசிபதியின் சிரத்தையறுத்து ஜனங்களுக்கு ஒரு ஆச்சரிய முண்டாகும்படி அந்தத் தலையைக் காசிபட்டணத்தினடுத்தெருவில் விழும்படி யெறிந்தார். இவ்வகையாக ஸ்ரீயாதவபுங்கவன் பவுண்டரகனையும் காசிராஜனையும் ஸபரிவாரமாய்ச் சங்கரித்து மீண்டுந் திருத்துவாரகைக்கு எழுந்தருளி வாழ்ந்து கொண்டிருந்தார்.

காசியிலேயோ அரசன் தலைவிழக் கண்டு ஜனங்கள், "இதென்ன ஆச்சரியம்! யாரால் நம்மரசன் தலை யறுப்புண்டது? இங்கெப்படி வந்துவீழ்ந்தது?" என்று கலங்கி நிற்கையில், அவ்வரசனுடைய மகன் இது வாசுதேவன் செய்த காரியமென்று தெரிந்து கொண்டு, மிகுந்த சோகமுங் குரோதமுமுடையவனாய்த் தன்புரோகிதனோடு சேர்ந்து, அந்த மகாக்ஷேத்திரத்திலே சிவனை விசேஷமாய் ஜபதப ஹோமாதிகளாலே ஆராதித்தான். அந்த ஆராதனத்துக்கு உகந்து, சங்கரன் அவனை நோக்கி, "இஷ்டமான வரத்தை வேண்டிக்கொள்" என்ன, அந்தராஜகுமாரன், "சுவாமி! என் தகப்பனைச்சங்கரித்தவனான கிருஷ்ணனை வதைசெய்யும்பொருட்டு ஒரு கிருத்தியை (பெரும்பூதம்)யைச்சிருஷ்டித்துத்தரவேண்டும்" என்றுவேண்டினான். சம்புதேவன், அப்படியேயாகக்கடவது என்று அநுக்கிரகித்ததனாலே, உடனே தக்ஷிணாக்கினியினின்றும் அவனுக்கே நாசஹேதுவான ஒரு கிருத்தியைஉண்டாயிற்று பிறகு, அக்கினிச்சுவாலைகளினாலே சூழப்பட்டுப் பயங்கரமான முகமும் ஜொலித்துக்கொண்டிருக்கிற மயிர்களுள்ள தலையும் பொருந்திய அந்தக் கிருத்தியையானது அதிக கோபத்தோடு, "கிருஷ்ணா" என்று கூவிக்கொண்டே துவாரகைக்கு ஓடிவந்தது. அதைக்கண்டு அங்கிருந்தவர்களெல்லாம் அச்சத்தினால் கண்கள் மெருண்டலைய ஓடிவந்து சகலலோக சரண்யனான ஸ்ரீமதுசூதனனைச் சரணம புகுந்தார்கள். அப்போது சுவாமி தேவி

மாரோடு சூதாடிக்கொண்டிருந்தவர், காசிராஜனுடைய குமாரன் சிவபிரானைப் பூசித்துப் பெற்றுக்கொண்ட கிருத்தியை இது என்று திருவுள்ளம்பற்றிப் பாசிகையை உருட்டிக் கையிலே ஒரு திருவிளையாட்டாய், "அக்கினிச்சுவாலைகளாகிய ஜடாபாரமுள்ள சிரசோடு மகாவுக்கிரமாய் வருகிற இந்தக் கிருத்தியையை அழித்துவிடு" என்று திருவாழியாழ்வானுக்குநியமித்தருளினர். நியமித்தவுடனே அந்தச் சக்கரத்தாழ்வார் அனற்கொழுந்துகளைச் சடையாகக்கொண்டு கண்ணும் வாயாலும் நெருப்பை கக்கிக்கொண்டுவந்த அந்தக் கிருத்தியைப் பின்றொடர்ந்துவர அந்த சிவகிருத்தியை அந்த ஸ்ரீ விஷ்ணு சக்கிரப்பிரபாவத்தினால் தபிக்கப்பட்டதாய் அதைச் சகிக்கமாட்டாமல் வந்தவழியே ஓட ஆரம்பித்தது. திருவாழியும் விடாமல் அதைத் துரத்திக்கொண்டுபோக, அந்தக் கிருத்தியை ஸ்ரீ விஷ்ணுசக்கர ப்ரபாவத்தினாலே தன் பிரபாவமழிந்ததாகித் தான பிறந்த காசிக்கே போய்ச் சேர்ந்தது.

ஓமைத்திரேயரே! இப்படியாகக் கிருத்தியை திரும்பிஓடிவந்ததைக்கண்டு காசிராஜனுடைய பெரும்படையும் உமாபதியின் பிரதம கணப்படையும் அநேக அஸ்திர சஸ்திரங்களுள்ளவையாய் யுத்தஞ் செய்யக் கருத்துக்கொண்டு சுதரிசனாழ்வாருக்குஎதிரிலேவந்து பலஆயுதங்களையும் அஸ்திரங்களையும் பொழிந்துநிற்க அந்தச்சக்கரம அவற்றையெல்லாம் சாம்பலாக்கிவிட்டு அந்தக் கிருத்தியையோடும், அரசன் அவன் பரிவாரம் பட்டணத்தார் யானை குதிரை முதலானவைகளோடும், கொட்டில்கள் பொக்கிஷங்கள் முதலான பொருள்களோடும், அக்கினிச் சுவாலைகளினாலே அலங்கரிக்கப்பட்ட மதில்சூழ்ந்த அந்தக் காசிபட்டண முழுவதையும் எரித்துவிட்டது.

அக்ஷீணாமர்ஷ மத்யுக்ரம் ஸஸ்யஸாயந ஸஸ்ய வஸ்ஸ்ரம்।
தச்சக்ரம் ப்ரஸரத்தீப்தி விஷ்ணோ ரப்யாயயௌ கரம்॥

இவ்வாறு அந்தச் சத்துருநகரத்தை யெரித்துச் சாம்பலாக்கியும அந்தச் சுதரிசனாழ்வார் சீற்றமடங்காதவராகி இன்னும்ஆசிருதவிரோதி நிரசனரூபமான கைங்கரியத்தில் விருப்பமுள்ளவராய்ச் சுவாமி திருக்கையிலேவந்து சேர்ந்து விட்டார்.

முப்பத்துநாலாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

முப்பத்தைந்தாம் அத்தியாயம்

பலபத்திரர் சாம்பனை மீட்டது

𑌭𑍂𑌯 𑌏𑌵𑌾𑌹𑌮𑌿𑌚𑍍𑌛𑌾𑌮𑌿 𑌬𑌲𑌭𑌦𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌧𑍀𑌮𑌤𑌃 ।
𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍁𑌂 𑌪𑌰𑌾𑌕𑍍𑌰𑌮𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌨𑍍! 𑌤𑌨𑍍𑌮𑌮𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌤𑍁𑌮𑌰𑍍𑌹𑌸𑌿

மைத்திரேயர் வினவுகிறார்: "ஸ்வாமி! முனிக்கரசே! மகானுபாவரான பலராமருடைய பராக்கிரமங்களை இன்னும்கேட்க விரும்புகிறேன். யமுனாகர்ஷணாதிகளான சிலவற்றைக் கேட்டேனன்றோ? மற்றுமுள்ள மகிமையான சரித்திரங்களை அடியேனுக்குச் சாதித்தருளவேண்டும்" என்ற சிஷ்யருக்கு ஆசாரியர் அருளிச்செய்கிறார். ஓ "மைத்திரேயரே கேளும், அனந்தனும் அப்பிரமேயனும் தரணிதரனுமுள்ள ஆதிசேஷனென்பவருடைய அவதார விசேஷமான ஸ்ரீ பலபத்திரர் செய்தருளின காரியங்களைச் சொல்லுகிறேன்."

அஸ்தினா பட்டணத்திலே துரியோதனனுடைய மகளுக்குச் சுயம்வரங் கோடித்தார்கள். அந்தச் சுயம்வரத்திலேநின்ற அந்தக்கன்னிகையைச் ஜாம்பவதியின்குமாரனை ஸாம்பனென்பவன் பலாத்காரத்தால் தூக்கிக்கொண்டு போனான். போகவே மகாபராக்கிரமவான்களான கர்ண துரியோதனாதிகளும் பீஷ்ம துரோணாதிகளும் எதிர்த்துவந்து யுத்தஞ் செய்யச் சாம்பனும் நெடுநேரம்போரிட்டுக் கடைசியில் தோற்றுப்போனான். ஆனதனாலே, அந்தச்சாம்பனை அந்தக் குருவீரர் பிடித்துக்கட்டிக் காவலிலிட்டார்கள். இந்தச் செய்தி கேட்டவுடனே ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் முதலான யாதவரெல்லாம் துரியோதனாதியரிடத்து மிகுந்த கோபமுள்ளவர்களாய் அவர்களைக் கொல்லும்படி படையெடுக்கத் துணிந்தார்கள். அத்தருணத்தில் பலபத்திரர் அவர்களைத் தடுத்து, "நீங்கள் இவ்வளவு பிரயத்தனமேன்செய்ய வேண்டும்? நான் போய்ச் சொன்னால் என்பேச்சைக் கவுரவர் தடைசெய்யாமல்ஸாம்பனை விட்டுவிடுவார்கள்; ஆதலால்,நானொருவனே போய்வருகிறேன்" என்று சொல்லிப் புறப்பட்டுப் போய் அஸ்தினா பட்டணத்தினுள்ளே பிரவேசியாமல் வெளி

விருந்த ஒருதோட்டத்தில் எழுந்தருளியிருந்தார். துரியோதனாதியர் இவர் எழுந்தருளி யிருக்கிற செய்தி தெரிந்துகொண்டு, அந்தத் தோட்டத்துக்குவந்து அர்க்கியம் பாத்தியம் மதுவர்க்க முதலானவைகளாலே அவரை அர்ச்சித்தார்கள்.

அந்தச் சங்கர்ஷணபகவான் அவற்றைத் திருவுள்ளம் பற்றிப் பின்பு அக்கௌரவரை நோக்கி, ''நம்முடைய உக்கிரசேன மகாராஜன் ஒருகட்டளையிட்டிருக்கிறார். அதைக்குறித்து நான் வந்தேன்; அதாவது: நம்முடைய ஸாம்பனை விட்டுவிடவேண்டுமென்பதுதான்; அதைநீங்கள் கைக்கொண்டுஉடனே ஸாம்பனை விட்டுவிடவேண்டும்'' என்றருளிச்செய்தார். இந்தவார்த்தையைக்கேட்டுப் பீஷ்மர் முதலானவர்களும் கர்ண துரியோதனாதியரும் பாஹ்லிகன் முதலானவர்களும் மனங்கலங்கிக் கோபமூண்டு சங்கர்ஷணரை நோக்கி உரைத்ததாவது:—

''ஓய் உலக்கை யாயுதமுடைய பலபத்திரரே! இராச்சியத்திற்குத்தகாததுயதுவம்சமென்பதையறிந்து நீரேது இப்படிப் பேசினீர்? குருவம்சத்தாருக்கு எந்த யாதவன் கட்டளை யிடமாட்டுவான்? உக்கிரசேனரும்கௌரவருக்குக் கட்டளையிடுவாராகில், நமக்கு ராஜயோக்கியமான சத்திரசாமரங்களேதுக்கு? அவைகளெல்லாம் உங்கள் பரிகாசத்திற்கல்லவோ இடமாகும். உங்களுக்கு நம்முடைய சார்பினாலுண்டான சத்திரசாமராதிவிபவங்களல்லவோ இவ்வளவு பேசுவதற்கு ஏதுவாயின. இனியவைகளைப் பொறுத்திருந்தது போதும்; இதிருக்கட்டும். நீர் போனாலும் சரிதான்; இருந்தாலும் சரிதான்; துஷ்டகாரியஞ்செய்த ஸாம்பனை நாங்கள் விடமாட்டோம். இதைக்குறித்து உக்கிரசேனன் சொன்னாலும் நீர் சொன்னாலுங் காரியம் நடக்கமாட்டாது. வணங்குதற்குப் பாத்திரரான எங்களுக்கு யாதவர் வணக்கஞ் செய்யாமலிருக்கட்டும். ஏவலாள் தலைவனுக்குக் கட்டளையிடுகிறதென்றால் என்னென்று சொல்லுகிறது? இதெல்லாம் கர்வத்தின் காரியம். அந்தக் கர்வமும் உங்களுக்கு நாங்கள் கூடவுட்காருவித்துக் கொள்வதும், கூட சாப்பிடுவதுமுதலான காரியங்கள் செய்ததனால்வந்தது. ஆதலால், உங்கள்மேல் குற்றமில்லை. உங்கள் நடக்கைகளை நாங்கள் உபேக்ஷைசெய்திருந்ததனால் எங்கள் மேலே குற்றமிருக்கின்றது. ஓ பலபத்திரா! உனக்கு நாங்கள் இப்போதும் அர்க்கியாதி வுபசாரஞ்

செய்தது அன்பினாலேயன்றி மரியாதையாலன்று என்று சொல்லிக் கௌரவர் யாவரும் ஸாம்பனை விடக்கூடாதென்கிற ஒரே கட்டுப் பாடுடையவர்களாய்ச் சரேலென்று அஸ்தினாபுரிக்குச் சென்றார்கள்.

இப்படி குருகுலத்தார் இகழ்ந்து பேசினதனாலும், பான மதத்தினாலும் கலக்கமுற்றுக் கரையில்லாத கோபமுடையவராய்ப் பலபத்திரர் எழுந்திருந்து பக்கத்தில் தரையை யோங்கி இடித்தார். இடிக்கவே, அந்தத் தரை நான்குபக்கமும் அதிரும்படி பெருங்கோஷத்தோடு பிளந்துபோயிற்று. அவர் கண்சிவக்கவும் புருவநெறிந்து நெற்றியிலேறவும் சொன்னதாவது: "ஓகோ! பலஹீனராயும் துராத்மாக்களாயுமிருக்கிற இந்தக்கௌரவருக்கு என்ன மதம்? என்ன கர்வம்? நமக்குத் துரைத்தனம் இயற்கையிலில்லாமல் காலபலத்தினால் வந்ததென்று நம்மை அவமதிக்கிறார்கள். இந்த நினைப்பைக் கொண்டன்றோ உக்கிரசேன மகாராஜனுடைய ஆக்கினையை இப்போதும் உல்லங்கனஞ்செய்கிறார்கள். எப்படியிருக்கினும், அந்தச் சுதர்மையென்கிற சபா மண்டபத்திலே உட்கார்ந்திருக்கிறவர் யார்? நம்முடைய உக்கிரசேன மகாராஜர்தானே; ஆதலால், அவருக்குச் சமானரான அரசர் யாரிருக்கிறார்கள்? இந்திரன்கூட உட்காரவில்லையே. சீ இந்தகௌரவருக்கு என்ன பெருமை? அநேக மனிதர் அனுபவித்துக் கருத்த ராஜாஸனத்தை வெகுவாய்க்கொண்டாடுகிறார்கள். எவனுடைய பெண்டிர்கள் தேர்க்குரிய பாரிஜாதப் பூங்கொத்துகளைத் தரிக்கிறார்களோ அப்படிப்பட்ட வேந்தர் வேந்தன், ஊழியக்காரரான இந்த குருகுலத்தாருக்கு அரசனாகாமற் போகிறானல்லவோ? சகல ராஜாக்களுக்கும் அதிபதியான உக்கிரசேனனிருக்கட்டும். இப்போது நான் பூமியில் கவுரவப் பூண்டில்லாமற்செய்து, அப்புறம் துவாரகைக்குச் செல்வேன். இப்போது நான் கர்ணன், துரியோதனன், துரோணன், பீஷ்மன், பாஹ்லிகன் துச்சாதனாதியர் பூரி பூரிச்சிரவன் ஸோமதத்தன் சலன் பீமன் அருச்சுனன் யுதிஷ்டிரன் நகுல சகதேவர்கள் முதலான கவுரவரனைவரையும் அவருடைய சதுரங்கசேனைகளையும் நாசஞ்செய்து வீரனான நம்முடைய ஸாம்பனை அவன் வேட்ட மனைவியோடு அழைத்துக்கொண்டு துவாரகைக்குப்போய்

உக்கிரசேனுதிகளைக் காண்கிறேன். இந்த வருத்தந்தான் நமக்கேன்? கவுரவர் வாசஞ்செய்துகொண்டிருக்கிற இக்நகரத்தையே கங்கையிற் கவிழ்த்துப்போடுவோம்; இதுவே சுலபமான காரியம்'' என்றுசொல்லி மதத்தினுற் கண் சிவந்தவராய் உழுபடையைக் கீழேகொண்டிருக்கிற தமது ஆயுதத்தை மதிலின் மேற்கட்டிய அலங்கமென்னுக் துர்க்கத்தில் மாட்டியிழுத்த ர். இழுக்கவே, அப்பட்டணமுழுதும் அசைந்து நடுங்கிற்று அதைக் கண்டு கௌரவரெல்லா மனங்கலங்கி ஏக்கமுற்றுக் கோகோவென்று கதறிக்கொண்டு அந்த முசலாயுதர் சந்நிதியில் வந்து, ''ஸ்ரீ ராமபகவானே! ஸ்ரீராமபகவானே! மகாபுஜ பலமுடையவரே! பொறுத்தருளவேண்டும். பொறுத்தருளவேண்டும். கோபத்தையடக்கி அடியேங்களிடத்தில் இரங்கியருளவேண்டும். இதோ தேவரீருடைய ஸாம்பனை அவன் பத்தினியோடு கூடக் கொண்டு வந்து சமர்ப்பித்துவிட்டோம். தேவரீருடைய பிரபாவ மறியாமல் அபசாரப்பட்ட அடியேங்களைப் பொறுத்து ரட்சிக்கவேண்டும்'' என்று முறையிட்டு பீஷ்மர் துரோணர் கிருபர் முதலானவர்களெல்லாம் ஸாம்பனைப் பத்தினியோடு விரைவாய்க்கொண்டுவந்து சமர்ப்பித்துச் சாஷ்டாங்கமாய் விழுந்து பிரணுமஞ்செய்து, வேண்டிக்கொள்ள, ஸ்ரீசங்கர்ண மூர்த்தியும், ''பொறுத்தேன், பயமில்லை'' என்று அபயம்பிரசாதித்துக் கலப்பையை அலங்கத்தினின்றும் வாங்கியருளினர்.

ததஸ்து கௌரவா: ஸாம்பம் ஸம்பூஜ்ய ஹலினம் ததா ।
ப்ரேஷயாமாஸுருத்வாஹ தனபார்யாஸமன்விதம் ॥

ஓ மைத்திரேயரே! அதனுலேதான் அந்த அஸ்தினுபுரியானது இப்போதும் கொஞ்சஞ் சாய்ந்தவடிவாகக் காணப்படுகின்றது. இது ஐயா ஸ்ரீபலராமருடைய சவுரிய பிரபாவம். பின்பு, கவுரவர்கள் ஸாம்பனுக்குமருகன மரியாதைகளைச்செய்து சீதனங்களோடு தங்கள் பெண்ணையுங் கூட்டி நீலாம்பரப்பெருமாள் பின்னே அனுப்பிவிட்டார்கள்.

முப்பத்தைந்தாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

முப்பத்தாறும் அத்தியாயம்

துவிதசங்காரம்

ஸௌஹ்ருதேய தத்வம் தஸ்ய ஸஹஸ்ய வஸுஸாமிந:।
க்ருதம் யது நந்தநாஸஸ்ய விரூபஸ்ய தாம்ஸவா॥

மித்திராபுத்திரனே! கேளும், மகாபலவானான பலராமருடையபலமகிமையைச் சொன்னேனே, இன்னுமவர்செய்ததைச் சொல்லுகிறேன். நரகாசுரனென்றொரு தேவசத்துரு இருந்தானே, அவனுக்குச் சிநேகிதன் துவிதனென்று ஒருவானரசிரேஷ்டனிருந்தான். அவன்பலபராக்கிரமங்களில்சிறந்தவன். அவன் இந்திரன் ஏவினதனாலே கிருஷ்ணன் தன்சிநேகிதனான நரகனைக் கொன்றானென்று தேவர்மேற் பகைபாராட்டித், "தேவர்க்கும் மனிதருக்குந் தீங்குசெய்யக் கடவேன்" என்று நினைத்து அஞ்ஞானமோகத்தினால் யக்கியங்களையழிப்பதும் சாதுக்களுடைய மரியாதைகளை மாற்றுவதும், பிராணிகளை யழித்துக் காடுகள் தேசங்கள், பட்டணங்கள், கிராமங்கள் முதலானவைகளைக் கொளுத்துவதும், மலைகளைத் தூக்கிப்போட்டு ஊர்களை நொறுக்குவதும், மலைகளைப் பெயர்த்துக் கடலிலே போட்டுக் கடலில் நடுவேநின்று கண்டு அதனைக் கலக்கிக் கரைபுரளும்படிசெய்து கரையிலுள்ள குடியிருப்புகளை மூழ்த்துவதும், காமரூபியாகையாலே மிகவும் பெரியவொரு ரூபமெடுத்துக்கொண்டு பயிரில் விழுந்துபுரண்டு பயிர்களைப் பாழாக்குவதுமாய் லோகங்களுக்குத் தீங்குசெய்து வந்தான். அதனாலே, உலகம் வேதாத்தியயனம் யாகமுதலான வைதிகச்செய்கைகளற்று, மிகுந்த துயரமுற்றிருந்தது. இப்படியிருக்குங் காலத்திலொருநாள் மூத்தநம்பி ரேவதீதேவியோடும் மற்றுஞ்சில தேவிமாரோடும் ரைவதமென்கிற பருவதத்தின் உத்தியானவனத்திற்சென்று மத்தியபானஞ்செய்து ஸ்திரீகளினடுவிலே ஆட்டும் பாட்டுமாய் வெகு உல்லாசம்பொருந்தினந்தவனத்தில் இந்திரன் இருப்பதுபோலே மிகவுங்களித்திருந்தார். அந்தவிடத்தில்அவ்வானரவீரன்வந்து, அவருடைய ஆயுதமான கலப்பையுலக்கைகளை யெடுத்துக்கொ

ண்டு அவர்க்கெதிரில் நின்று, புருவ நெரிக்கிறதும் பற்களைக்காட்டுகிறதும் உர் என்பதுமாகிய பற்பலவிதங்களாலே பரிகாசஞ் செய்ததுமன்றி, அந்தத் தேவிமாருக்கும் எதிரில்நின்று நகைப்பதும் குதிப்பதுமாகப் பலசேஷ்டைகள்செய்து மத்தியம் நிறைத்துவைத்திருந்த பாத்திரங்களை யெடுத்துக் கவிழ்த்துமெறிந்தும் பலவகைத்துன்பங்களைச் செய்துவந்தான். அதைக்கண்டு ஹலாயுதர் கோபங்கொண்டு வெருட்ட, அதனை மதியாமல் அந்தத்துஷ்டன் மறுபடியும் கிசுகிசென்று கூவிக்கொண்டு துஷ்டகாரியங்களையே செய்துவந்தான். அதனாலே, பகவான் கொஞ்சஞ் சிரித்துத் தமது உலக்கையையெடுக்க, அந்தவானர புங்கவனும் ஒருபெரிய மலைக்கல்லைக் கையிலெடுத்து அவர்மேலெறிந்தான். அவரோ அந்தப் பெரியகல்லைத் தமது முசலத்தினாலே பலதுண்டுகளாக்கிவிட்டார். இவ்வண்ணமாய் அந்தப் பெருங்கல் சூரணமாய்க் கீழே விழுந்ததனாலே பிலவங்கமன் கோபமூண்டவனாய் முசலத்தையுந்தாண்டி யெழும்பிக் கையினால் அவர் திருமார்பிலறைந்தான். பின்பு, முதலாயுதர் அதிக கோபமடைந்து, முஷ்டியினாலே அக் குரங்கின் தலையிலடிக்க அந்தத் துவிதன் உதிரங் கக்கிக்கொண்டு உயிர்போய்த் தரையில் வீழ்ந்தான்.

ஓ முனிவரே! இந்த ஆச்சரியத்தைக்கேளும்; அந்தக் கபிபுங்கவன் கீழேவிழுந்தபோது, அவனுடைய சரீரம் பட்டமாத்திரத்திலே, அம்மலையின்கொடுமுடியொன்று இந்திரனுடையவச்சிராயுதத்தினாற்பிளக்கப்பட்டதுபோலேபல பிளவாய்ப்பிளந்து வீழ்ந்தது. இவ்வாறு அந்தக் கொடியகுரங்கு மடிந்தபோது, தேவர்கள் படுவான்மீது பூமழைபொழிந்து சந்நிதிக்கும்வந்து, "ஓ மகானுபாவனே! ஓ மகாவீரனே! நீமிகவு மேன்மையான நற்காரியஞ் செய்தருளினாய்; இந்தத்தீயமந்தி அசுரபக்ஷத்துக்கே உபகாரஞ்செய்து தேவர்களுக்கெல்லாம்அபகாரஞ்செய்துவந்ததனால்,உலகம் வெகுதுன்பமுற்றது. இப்போது உலகத்தின்பாக்கிய வசத்தினால் அவன் உம்மாலே நாசமடைந்தான்" என்று துதித்து மீண்டும் தம துலகத்துக்குச் சென்றார்கள்.

ஏவம்விதாந்யநேகாநி பலதேவஸ்ய தீமத:।
கர்மாண்யபரிமேயாநி சேஷஸ்ய தரணீப்ருத:॥

இப்படிக்கு ஞானவானும் பூமியைத்தாங்கு மாதிசேஷனுடைய திருவவதாரமாயுமுள்ள ஸ்ரீபலபத்திரபகவானுடைய திவ்விய சரித்திரங்கள் பலவுண்டு என்று பாராசரர் அருளிச் செய்தார்.

முப்பத்தாறும் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

முப்பத்தேழாம் அத்தியாயம்

சுவாமி தன்னுடைச் சோதிக்கு எழுந்தருள்வது

ஏவம் தைத்யவதம் க்ருஷ்ணோ பலதேவஸஹாயவாந்।
சக்ரே துஷ்டக்ஷிதீஶாநாம் ததைவ ஜகத꞉ க்ருதே॥

கேட்டீரோ மைத்திரேயரே! இப்படிகண்ணபிரான்மூத்த நம்பியோடு கூடி லோகரக்ஷணார்த்தமாய் அசுரரையும் துஷ்ட ராஜாக்களையும்வதைத்தருளினான். மேலும், சூதாட்டில்மோசஞ் செய்து இராச்சிய முதலானவைகளைப் பறித்துக்கொள்ளப் பட்ட பாண்டவர்களுக்குத் தூதனாகிக்கௌரவசபைக்கு எழுந் தருளிக் காரியம் பெறாமற் சண்டைமூள அந்தப் பாரதப்போ ரில் தான் அர்ச்சுனனுக்குச் சாரதியாய் நின்று அநேக ராஜாக் களையும் அவர்களுடைய அநேக அக்ஷௌகிணி சேனைகளையு மடித்துப் பூமிபாரத்தை இறக்கியருளினான். இவ்வண்ணம் சர்வேஸ்வரன் யதுகுலத்திலவதரித்துத் துஷ்டநிக்கிரக சிஷ்ட பரிபாலனங்களினாலே உலகத்தை ரக்ஷித்தருளி, முனிவர் சாப மென்கிற வியாஜத்தினாலே தாமவதரித்த குலத்தையும் உபசங் கரித்தும்பிறகு துவாரகையையும் மனுஷ்ய பாவனையையும் விட் டுத் தன்னுடைய அம்சமான சங்கர்ஷணாதிகளோடு தனது ஸ்தானமான பரமபதத்திற்கு எழுந்தருளினான், என்று அரு ளிச்செய்த மகாரிஷியை நோக்கி, மைத்திரேயர்: “ஓ முனிபுங்க வரே! அந்த ஸ்ரீபகவான் முனிசாபவியாஜத்தினாலே குலத்தை

எப்படி உபசங்கரித்தருளினார்? எப்படித் தமது மனுஷ்யத் திருமேனியை விட்டருளினார்? இவற்றை அருளிச் செய்வீர்" என்று வினவ, பிரமரிஷி யருளிச்செய்கிறார்.

கேளும் பிராமணோத்தமரே! ஒருகால் யாதவகுமாரர் பிண்டாரக மென்னும் தீர்த்தத்திலே விசுவாமித்திரர் கண்வர் நாரதர் என்கிற மகாமுநிவர்களைக் கண்டார்கள். அப்போதவர்கள் யௌவனதிகளினாலே கெர்வித்ததினாலும் பின்னாலேவிதி அப்படி வர வேண்டியிருக்கிறபடியினாலும் புத்திகெட்டு ஜாம்பவதியின் குமாரனான ஸாம்பனைப் பெண்பிள்ளைபோலே அலங்கரித்து, அம்முநிவர்களிடத்திற்கு வணக்கத்தோடு சென்று தொழுது, "சுவாமிகாள்! இந்தப் பெண் கருவுற்றிருக்கின்றாள். இவள் ஆண்பிள்ளையைப் பெறுவாளோ? பெண்பிள்ளையைப் பெறுவாளோ? அருளிச் செய்யவேண்டும்" என்றார்கள். முக்காலமுமுணர்ந்த அம்முனிவர்கள் யாதவகுமாரர் செய்த பரிகாசத்தினாலே கோபமுண்டவராகி, அக்குமாரரை நோக்கி, "இவள் ஆண்பிள்ளையுமன்று பெண்பிள்ளையையுமன்று ஓரிரும்புலக்கையைப் பெறுவள். அதனாலே, சகல யாதவகுலமும் நாசமாகும்' என்றுரைத்தார்கள். என்றிப்படி மகாரிஷிகள் சொன்னதை அவ்யாதவ குமாரர்கள் உங்கிரசேனனுக்கு அறிவித்தார்கள். உடனே சாம்பன் வயிற்றினின்று மோருலக்கை யுண்டாயிற்று. அதை உக்கிரசேனன் பொடியாக்கிக் கடலில்கொட்டிப்போடும்படி கட்டளையிட, அப்படியே செய்தார்கள். அப்பொடிகளோ கடற்கரையில் கோரைகளாக முளைத்தன. அராவின இரும்புலக்கையின் மிகுதித்துண்டொன்று அம்பின் முள்ளைப்போன்றிருந்தது. அதையும் கடலிலெறிந்தார்கள். அதை ஒருமீன் விழுங்கிற்று. அம்மீனைச் செம்படவர் பிடித்து அறுத்தபோது, அதன்வயிற்றிலிருந்த அவ்விரும்பு முள்ளை ஜரன் என்கிற ஒரு வேடன் எடுத்துத் தன்னம்பில் வைத்துக்கொண்டான். ஸ்ரீ பகவானோ இவற்றையெல்லா மறிந்திருந்தாலும், தமது சங்கற்பத்தால் சித்தமான அதைமாற்றத் திருவுள்ளம்பற்றவில்லை. இத்தருணத்தில் தேவதைகளினாலே அனுப்பப்பட்டு, வாயுதேவன்வந்து சுவாமியைத் தண்டம்சமர்ப்பித்து, ரகசியத்தில் இவ்வாறு விண்ணப்பஞ் செய்யலானான்.

“சுவாமி பகவானே! அடியேன் தேவராலே தேவரீர் சந்நிதிக்கு அனுப்பப்பட்டேன். ஓ மகாபிரபுவே! வசுக்கள் அசுவிகள் மருத்துக்கள் ஆதித்தியர் ருத்திரர் சாத்தியர் முதலானவர்களோடுகூடத் தேவேந்திரன் தேவரீர் சந்நிதியில் விண்ணப்பஞ்செய்கிறான். திருச்செவி சாற்றியருளவேண்டும் என்னவெனில், அடியேங்களுடைய பிரார்த்தனையாலே பூமிபார நீங்கும்பொருட்டுத் தேவரீர் பூமியில் அவதரித்தருளித் தேவதைகளோடுகூடவே நூறு திருநக்ஷத்திரங்களுக்கு மேலே இங்கெழுந்தருளி யிருக்கிறீர். மிகவுங் கொடுமையுடைய அசுரரையெல்லாஞ் சங்கரித்தருளிப் பூமிபாரத்தை நீக்கி யருளினீர். இனி அடியோங்கள் தேவரீரைச் சுவர்க்கலோகத்திலே சதாசேவித்துக்கொண்டிருக்கும்படி கிருபை செய்யவேண்டும். ஓ ஜகந்நாதனே! இங்கே நூறாண்டுக்குமேலும் எழுந்தருளி யிருந்தது திருவுள்ளமானால் சொர்க்கத்துக்கு எழுந்தருளவேண்டும். அல்லது இங்கேயேஎழுந்தருளியிருக்கத் திருவுள்ளமானால், அப்படியே இங்கு எழுந்தருளியிருக்கலாம். சுவாமியின் திருவுள்ளத்தின்படியன்றோ அடிமைகளிருக்கவேண்டும் என்று வாயுதேவன் விண்ணப்பஞ் செய்ததைக்கேட்டு, ஸ்ரீபகவான் அருளிச்செய்ததாவது: ஓ தேவதூதனே! நீசொன்னதெல்லாம் எனக்குத்தெரியும். யாதவர்களை நாசஞ்செய்ய ஆரம்பித்துவிட்டேன். இவ்யாதவரை மடிக்காமற்போனால் பூமிபாரம் நீங்கினதேயன்று. ஆதலால், ஏழூராத்திரிக்குள்ளே இதைத்தீர்த்துவிடுவேன். இந்தத் துவாரகா நகரத்திற்கு இடம் சமுத்திர ராஜனிடத்திலன்றோ முன்பு பெற்றுக்கொண்டேன். மறுபடியும் அவ்விடத்தை அந்தச் சமுத்திரராஜனுக்கே கொடுத்துவிட்டு, யாதவர்களையு மடித்து, உங்களிடத்துக்கு வருவேன். இந்த மனுஷ்யதேகத்தை விட்டுச் சங்கர்ஷணனோடுகூட நான்வந்துவிட்டேனென்றே இந்திரனும் தேவர்களும் நினைக்கவேண்டும். இந்நிலத்திற்குப் பாரமாயிருந்த ஜராசந்தன் முதலானோர் யார் யார் மடிந்தார்களோ அவர்களாலே ஒரு யாதவசிசுவுமன்றோ மடிக்கப்படவில்லை. ஆதலால், இம்மண்ணுலகத்துக்குப் பெரும்பாரமாகிய யாதவர்களையெல்லாமடித்துப் பிறகு உங்களுலகத்தைக் காக்கும்பொருட்டு வருவேனென்று இந்திராதியர்க்கு அறிவிக்கக்கடவாய்” என்றிப்படி எம்பெருமான் அருளிச் செய்யக்கேட்டுத் தேவதூதன் சுவாமியைத் தண்டம்சமர்ப்பித்துத் தேவர் செல்லும்வழியாலே தேவலோகஞ் சேர்ந்தான்.

பின்பு, கண்ணபிரான் இரவும்பகலும் நாசக்குறியாகிய திவியம் பவுமம் அந்தரிக்ஷஜம் என்கிற மூவகை உற்பாதங்களும் உண்டாகக்கண்டு, யாதவர்களை நோக்கி, "பார்த்தீர்களோ, இங்கே மிகவும் கொடிய பலவகை உற்பாதங்களுண்டாகின்றன; இவற்றின் தோஷம் சாந்தமாகும் பொருட்டுச் சீக்கிரமாய்ப் பிரபாஸ தீர்த்தத்திற்குப் போவோம் வாருங்கள்" என்றருளிச் செய்தான். இவ்வருளிச் செயலைக்கேட்டு யாதவர்களிற் சிறந்தவரும் பரமபாகவதருமான உத்தவர் சுவாமி சந்நிதியிலே தண்டம்சமர்ப்பித்து, "எம்பெருமானே! தேவரீர் இந்தக் குலத்தை முடிக்கத் திருவுள்ளம் பற்றினதாய்த் தோன்றுகின்றது; இப்போது அடியேன் செய்யத்தக்கதெதுவோ அதை நியமித்தருளவேண்டும்; இவ்வுற்பாதக்குறிகள் இவ் யதுகுல க்ஷயத்துக்காக உண்டாயினவென்று நினைக்கிறேன்" என்று விண்ணப்பஞ்செய்து பிரார்த்தித்தார். அவரை நோக்கி ஸ்ரீ பகவான் அருளிச்செய்ததென்னவெனில்,

"ஓ உத்தமரே! நாம் உமக்குத் தேவதாமார்க்கத்தாற் செல்லத்தக்க சக்தியைப் பிரசாதிக்கிறோம். அதைக்கொண்டு நீர் கந்தமாதன பருவதத்தினிடத்தே யிருக்கின்ற பரிசுத்தமான பதரிகாச்சிரமத்தைச் சேரு இந்தப் பூலோகத்திலே நரநாராயண ஸ்தானமாகிய அதுதான் மிகவும் பவித்திரமான க்ஷேத்திரம். அங்கே யிருந்து நீர் நம்மிடத்திலே சித்தம் நிலைநாட்டிச் சிந்தித்துக்கொண்டிருந்து, நம்முடைய கிருபையினாலேமோக்ஷ பிராப்தி ரூபமான சித்தியை யடைவீர். நாமோ நம்முடைய வமிசத்தை உபசங்கரித்துவிட்டு, உத்தம ஸ்தானத்திற்குப் போம்படி நிச்சயித்திருக்கிறோம். நாம் நீங்கினவுடனே துவாரகையைச் சமுத்திரம் மூழ்த்திவிடும். ஆனால், நம்மிடத்தி லச்சத்தினாலே நம்முடைய திருமாளிகையை மாத்திரம் மூழ்த்த மாட்டாது. நாமோ அடியார்களுக்கு இதஞ்செய்யும் கருத்தினாலே அத்திருமாளிகையிலே சான்னித்தியஞ் செய்திருக்கிறோம்" என்றிப்படி நியமித்து, அவருக்குத் தத்துவ ஞானத்தையும் ஆராதனாதி கிரமத்தையும் உபதேசித்துப் பாதுகைகளையும் பிரசாதித்தருளினார். இவ்வாறு கண்ணனுடைய அநுக்கிரகம் பெற்று, உத்தவர் அவரைத் திருவடிதொழுது ஸ்ரீகா

நாராயண ஸ்தானமான அந்தத் தபோவனத்திற்கு விரைவாய் எழுந்தருளினர்.

பின்பு யாதவர்கள் யாவரும் ஸ்ரீவாசுதேவ சங்கர்ஷணர் களோடுகூடத் தேர்களின்மேலேறிக்கொண்டு பிரபாசத்துக் குப் போனார்கள், போய்க் குகுரர் அந்தகர் விருஷ்ணிகள் என்று சொல்லப்பட்ட பலகூட்டத்தாரானயாதவர்கள் விசேஷ மாக மதுபானஞ் செய்தார்கள். செய்யவே மிகுந்த வெறியேறி னதினாலே அவர்களுக்குள்ளே ஒருவரையொருவர் மேற்கொள் ளத்தக்க அதிவாதமாகிய கட்டைகளிற் பற்றிக் கலகாக்கினி யொன்று மூண்டது.

இப்படிக்குச் சொல்லிவருகிறபோது மைத்திரேயர் கேட்கி றார், "மகரிஷியே! தந்தமக்குள் அன்னபானங்களைப் புசித்த அவர்களுக்குள்ளே கலகமெப்படியுண்டாயிற்று? மேற்கொள்ள நினைப்பினாலென்றால் அது தானே உண்டாயிற்று? அதைச் சொல்லவேண்டும்" என்ன, முனிவர் அருளிச்செய்கிறார்.

கேளுமையா,என்னுடைய அன்னம் நன்றாயிருக்கறது என் றொருவன் சொல்ல, அதைமறுத்துமற்றொருவனும் அப்படியே சொல்ல, இப்படியாவருஞ் சொல்லத்தலைப்படவே, ஒருவரை யொருவர் சாதிக்கவேண்டுமென்கிற நினைப்புண்டாகிக் கலக மூண்டது. தெய்வசங்கற்பமும் தூண்ட அவர்கள் யாவரும் கோபத்தாற் கண்சிவந்து ஒருவர்மேலொருவர் ஆயுதங்களைப் பிரயோகிக்கத்தலைப்பட்டார்கள். இப்படிக்கு மூண்ட அப்பெ ருஞ் சண்டையிலே ஆயுதங்களனைத்து முறிந்துபோனதனாலே அருகிற் கடற்கரையில் முளைத்திருந்த கோரைகளைப்பிடுங்கிக் கொள்ள, அவை வச்சிராயுதசமானமாகித் தோன்ற, அவற் றினாலே யொருவரையொருவர் அறைந்து கொண்டார்கள். அவ்வாறடித்துக் கொண்டிருந்த பிரத்தியும்னன் ஸாம்பன் முதலானவர்களையும், கிருதவர்மா சாத்யகி அநிருத்தன் முத லானவர்களையும், பிருது, விபிருது சாருவர்மா சாருகன் அக் குரூரன் முதலானவர்களையும் கண்ணன் வேண்டாமென்றுதடுக் கப்போக, அவர்கள் கண்ணனைத் தங்கள் தங்கள் எதிரிகளுக் குச் சகாயஞ்செய்பவரே எனறெண்ணி, அவரையும் அடிக்க வந்தார்கள். வரவே சுவாமியும் ஒருபிடிக் கோரையைப் பிடுங்கிக்

கொண்டு இருப்புலக்கைபோலான அதனாலே தம்மை எதிர்த்து வந்த யாதவர்களைச் சங்கரித்தருளினர். மற்ற அநேகரும் ஒருவரையொருவர் அடித்துக்கொண்டு மடிந்தார்கள். பின்பு வெற்றி பொருந்திய கண்ணன் திருத்தேரானது சாரதியான தாருகன் பார்த்துக்கொண்டேயிருக்கச் சமுத்திரத்தினடுவிலே குதிரைகளால் வகிக்கப்பட்டுச்சென்றது. அப்படியே சங்க சக்கரகதா கட்க சார்ங்கங்களாகிய பஞ்சாயுதங்களும் சுவாமியைப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து சூரியமார்க்கமாய்ப் போய்விட்டன. அப்போது அங்கே கண்ணனுந் தாருகனுந் தவிர, யாதவர்களிலெவனும் அடிபட்டு விழாதவனில்லை.

இப்படி யாதவர்களெல்லாம்மடிந்தவுடனே சுவாமியும் தாருகனும் அங்கே சஞ்சரித்து வருகையில் ஓர் மரத்தடியிலே பலராமர் எழுந்தருளியிருக்கவும், அவர் திருமுக மண்டலத்தினின்று மொரு சர்ப்பம் சொலித்துக்கொண்டு புறப்படவுங்கண்டார்கள். அந்த முகத்தினின்று முண்டாகிய மகாநாகம் சமுத்திரத்திலெழுந்தருளி அங்கே சித்தாதிகளும்நாகர்களும் வந்து துதிக்கச் சமுத்திரராஜன் அர்க்கியமெடுத்து எதிர் கொண்டுவந்து ஆராதிக்க அந்தச் சமுத்திர ஜலத்தினுள்ளேபுகுந்துவிட்டது.

அப்போது ஸ்ரீ பகவான் சாரதியை நோக்கி "ஓ தாருகா! நீ நம்முடைய பட்டணத்துக்குப்போய் யாதவரெல்லாம் மாண்டதும், பலதேவர் தன்னுடைச் சோதிக்கு எழுந்தருளினதும் வசுதேவருக்கும் உக்கிரசேனருக்குஞ் சொல்லு, நானும் யோக நிஷ்டையினால் இவ்வுடம்பை விடப்போகிறேன், மேலும் அந்தத் துவாரகையைச் சமுத்திரமும் முழுத்தப்போகிறது, இதையெல்லாம் ஆஹுகருக்கும்இன்னும்பட்டணத்திலுள்ளவர்களுக்குஞ் சொல்லி, நீங்கள் யாவரும் அர்ச்சுனனுடைய வரவை எதிர்பார்த்திருந்து அவனோடுகூடப் போகவேண்டும், துவாரகையிலிருக்கவேண்டாம் என்றுஞ்சொல்லு, இங்கிப்படிசொல்லிவிட்டு அஸ்தினபட்டணத்துக்குப்போய் அர்ச்சுனனைக்கண்டு நான் சொன்னதாக, நீ சீக்கிரம் துவாரகாபுரிக்கு வந்து என்னுடைய குடும்பங்களைக் கூடுமானவரையிலுங் காப்பாற்ற வேண்டுமென்று சொல்லி அர்ச்சுனனோடு கூட நீயுமிருந்து துவாரகையிலிருப்பவர்களை யெல்லாம் அப்புற மழைத்துப்போ" நம்முடையவச்சிரனையாதவர்க்கு அரசனாகச் செய்துகொள்ளுங்கள்" என்று நிய

மித்தருளினார். இந்த நியமனத்தைக்கேட்டுத் தாருகன் அநே கந்தரம் சுவாமியை பிரதக்ஷிணஞ்செய்து அநேகமாய்த் தண்டம் சமர்ப்பித்துத் துவாரகைக்குச்சென்று வசுதேவர்முதலானவர்க்குச் செய்திகளைச்சொல்லி, அர்ச்சுனனண்டையும் போய்ச் சொல்லி அவனையும் இட்டுக்கொண்டு துவாரகைக்குவந்து, வச்சிரனுக்குப் பட்டாபிஷேகமுஞ் செய்வித்தான்.

இதற்குள்ளே பகவானான ஸ்ரீ கோவிந்தன் சர்வபூதங்களு மிருக்கிறவாசுதேவ ஸ்வரூபமான பிரம்மம் தானென்று, நினைத்துச் சகல பிரபஞ்சாதீதமான தன்சொருபத்திலே நின்று விளையாட்டாய் அங்கேபள்ளிகொண்டான். அப்போது துர்வாசசு முதலிய முனிகளுடைய வாக்கியத்தைப் பெருமைப்படுத்தும் பொருட்டு ஒரு முழந்தாளின் மேல் மற்றொரு திருவடியை வைத்து யோக நித்திரை கண்டருளினான், அப்போது அங்கே அராவிக்கடலிற் கொட்டிப்போட்ட இருப்புலக்கையின் சிறிய துணுக்கையைத் தன்னம்புக்கு முள்ளாக வைத்துக் கொண்டவனான ஜரனென்கிற வேடன் வந்தான். தூரத்திலிருந்து சுவாமியின திருவடியை ஒரு மிருகமாக நினைத்து, அவ்வமபைஅத்திருத்தாளினடிப்புறத்தில் எய்தான். எய்தவுடனே அங்கே நான்கு திருத்தோள்களோடு ஜாஜ்வல்யமானமாய்த் தோன்றின ஒரு புருஷனைக் கண்டான். உடனே ஓடிவந்து, அவ்வேடன் அநேகமாய்த் தண்டம்சமர்ப்பித்து, "சுவாமி! அடியேன் தெரியாமல் மானென்று நினைத்துச்செய்த இப்பிழையைப் பொருத் தருளவேண்டும, இந்தமகா பாபாக்கினியால் எரிந்து போன அடியேனைக் காப்பாற்றி யருளவேண்டும்" என்றுவெகுவாய்ப் பிரார்த்தித்தான். ஸ்ரீ பகவான் அவனைக்கடாக்ஷித்து, 'வேடா! நீ கிஞ்சித்தும் அஞ்சவேண்டாம், உனக்குப் பாதகமில்லை' என்னனுக்கிரகத்தினாலே சொர்க்க மடையகடவை" என்றருளிச்செய்தார். உடனே அங்கே ஒரு திவ்வியவிமானம் வர, அவ்வேடன் பகவானுடைய கிருபையினாலே அவ்விமானமேறிச் சுவர்க்கத்திற்குச் சென்றான்.

> ஊஜந ந்ஐஹெ விஷ்ணா வஹுஜெஒய ஐவிளாதநி।
> தத்ராஜ ஊநா ஷம் ஜெஹ ஊதீத்ர திவியாம் மதிழ்॥

இவ்வாறு அவனுக்கு ஸசரீரமாகச் சொர்க்க மடையும்படி அனுக்கிரகித்து உடனே கண்ணன் அவ்யயமாயும் அசிந்திய

மாயும் அமலமாயும் ஜன்ம மரணங்களில்லாதாயும் அப்பிரமேய மாயும் சர்வாத்துமகமாயும் வியாபகமாயும் வாசுதேவஸ்வரூப மாயும் பிர்மமாயுமுள்ள தனக்குள்ளே, தன்னைச்சேர்த்து முக்குணகதியைக்கடந்த திருமேனியை விட்டருளினுன்.

முப்பத்தேழாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று

முப்பத்தெட்டாம் அத்தியாயம்

அர்ச்சுனனுக்கு

வியாசர் உண்மை யருளிச்செய்தது

𑌅𑌰𑍍𑌜𑍁𑌨𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌤𑌦𑌾𑌨𑍍𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯 𑌰𑌾𑌮𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌕𑌲𑍇𑌵𑌰𑍇।
𑌸𑌂𑌸𑍍𑌕𑌾𑌰𑌂 𑌲𑌮𑍍𑌭𑌯𑌾𑌮𑌾𑌸 𑌤𑌥𑌾𑌨𑍍𑌯𑍇𑌷𑌾𑌮𑌨𑍁𑌕𑍍𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍॥

கேளும் மைத்திரேயரே! அங்கு வந்த அருச்சுனன் * ஸ்ரீ வாசுதேவ சங்கர்ஷணர்களுடைய திருமேனிகளைத்தேடியெடுத்துச்சமுஸ்காரஞ்செய்வித்தான். அப்போது ஸ்ரீ ருக்குமிணிப்பிராட்டி முதலிய தேவிமாரெண்மரும் சுவாமியின் திருமேனியோடு அக்கினியிற் பிரவேசித்தார்கள். ரேவதியும் பலபத்திரர் திருமேனியோடு அனலி லிறங்கினுள். இச்செய்திகளை உக்கிரசேனரும் வசுதேவரும் தேவகி ரோகிணிகளும் கேட்டவுடனே அக்கினிப்பிரவேசஞ் செய்துவிட்டார்கள். பின்பு அர்ச்சுனன் யாவருக்கும் சாமக்கிரியைகளை நடத்தித் துவாரகையிலிருந்து வச்சிரனையும் கண்ணனுடைய பலதேவிமாரையும் மற்றுமுள்ளவர்களையும் அழைத்துகொண்டு இப்புறம் வந்து விட்டான்.

---

* ஸ்ரீ மத்பாகவதத்திலே ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய சரீரம் சவதேகம் போல் விடப்படவில்லை யெனக்கூறப்பட்டிருக்கிறது. இதில்விட்டதாயொப்பப்பட்டிருக்கிறது. இது கல்பந்தோறும் செய்யும் அவதாரபேதத்திற்குத் தக்கபடி என்று அறியவும். இத் தேகந்தான் இதுவரையிலும் காக்கப்பட்டு ஸ்ரீ ஜகன்னாத க்ஷேத்திரத்தில் கோயிலில் பூஜிக்கப்பட்டு வருகிறது.

ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் பூலோகத்தைத் துறந்ததனாலே சுதர்மையென்கிற தேவசபையும் பாரிசாதவிருக்ஷமும் உடனேதேவலோகம்போய்ச்சேர்ந்தன. எந்தத் தினத்திலே ஸ்ரீஹரிபகவான் பூலோகத்தைவிட்டுத் தன்னுடைச் சோதிக்கு எழுந்தருளினாரோ, அன்றைக்கே கறுத்ததேகமுள்ளவனும் பலவானுமான கலி பூமியில் நன்றாய்ப பிரவேசித்தான். இப்படியாருமில்லாமற் பாழான அந்தத் துவாரகாநகரத்தை உடனே சமுத்திரம் மூழ்த்திவிட்டது. ஆனால்சுவாமியின் திருமாளிகையோவெனில், அங்கே ஸ்ரீ பகவானான கேசவன் எப்போதும் சாந்நித்தியமாயெழுந்தருளி யிருக்கிறானன்றோ? அந்த க்ஷேத்திரம் மிகவும் புண்ணியமானது. சகல பாதகங்களையும் போக்கத்தக்கது. ஸ்ரீ விஷ்ணுதேஜசோடுகூடின அந்த க்ஷேத்திரத்தைக் கண்டமாத்திரத்திலேமனிதன் பாபங்களினின்றும் விடுபடுவான். ஆதலால் அதைக் கடக்கக் கடலுக்கு இப்போதும் சாமர்த்தியமில்லை ஆனதால் அதை மாத்திரம் மூழ்த்தவில்லை.

துவாரகாவாசிகளை அழைத்துக்கொண்டு புறப்பட்ட அர்ச்சுனன் பஞ்சநதமென்கிறதேசம் தனதானிய சம்பத்து மிகுந்ததாகையால் அங்கேயாவரையும் இருத்திக் காத்துக்கொண்டிருந்தான். அங்கு அர்ச்சுனனொருவன் கணவனில்லாத அநேகவாயிரம் பெண்டிர்களைக் கொண்டுபோகக்கண்டு சில திருடருக்கு வெகு ஆசையுண்டாயிற்று. அதனாலே அந்தப்பாபிஷ்டரான இடையர் ஒன்றாய்ச்சேர்ந்து ஆலோசித்ததாவது: "அர்ச்சுனனொரு வில்லாளி, நாதனில்லாத அநேகஸ்திரீகளை யிட்டுக்கொண்டு போகிறான், நாமிங்கே இருக்கிறோமென்பது அவனுக்குத் தோன்றவில்லை யன்றோ? நம்மை அவன் அலட்சியஞ் செய்து போவதை நாம் சகித்துக்கொண்டிருந்தால் நமது பலத்தைச் சுடவேண்டும்' இந்த அர்ச்சுனனோ பீஷ்மர் துரோணர் கர்ணன் ஜயந்திரதன் முதலானவர்களைச் சங்கரித்த கருவந்தலைக்கொண்டிருக்கிறான்' கிராமத்திலிருக்கும் நம்முடைய பலத்தை யறியான். நாம்தடியும் கையுமா யிருப்பதைக்கண்டு அவன் இவர்களுக்கு என்னதெரியும்? இவர்கள் பலவான்களல்லர், நாட்டுப் புறத்தார், என்று நம்மை அலக்ஷியஞ் செய்கிறான்' நமக்குப் பெரிய கைகளிருப்பதில் பயனென்ன?" என்று யோசித்து, அந்தத் திருடர் தடிகளையும் ஓட்டாங்குச்சுகளையும் ஆயுதமாகக்

கொண்டு, அநேகம் பெயராய் அந்தப்பெண்டிரைப் பிடிக்கவந்தார்கள். அதுகண்டுபார்த்தன் அவ்விடையரைத் திரஸ்காரஞ்செய்து, அலக்ஷியமாய் ஓ துஷ்டர்களே! நீங்கள்பிழைத்திருக்க நினைத்திருந்தால் ஓடிப்போய் விடுங்கள்" என்று சொல்ல அவர்கள் லக்ஷியஞ்செய்யாமல் அங்கிருந்த பொருள்களையும் பெண்டிர்களையுங் கவர்ந்துகொண்டு போனார்கள். பின்பு அர்ச்சுனன் அந்தப் போரிலே திவ்வியமாயும் அழியாததாயுமுள்ள காண்டீபமென்கிற தனுசைவளைத்து நாண்பூட்டஎத்தனித்து அப்படிச் செய்யத்திறனில்லாதவனானான். வருந்திப் பூட்டியும் அந்த நாண் திடமாயிராமல் தளர்ந்துபொயிற்று மேலும் அஸ்திரங்களைப் பிரயோகிக்கப்பார்த்தான். அவற்றில் ஒன்றும் நினைப்புக்கு வரவில்லை. இப்படி யெல்லாமான போது அப்பார்த்தன் மிகுந்த கோபங்கொண்டு சத்துருக்களின் மேலம்புகளையெய்தான். அவ்வம்புகளோ சத்துருக்களுடலில் பட்டுமேற்றோலைப் பெயர்த்தனவே யல்லாமல் மற்றொன்றுஞ் செய்யமாட்டவில்லை. இப்படிப்பட்டகாலத்தில் முந்தி அக்கினிபகவான் கொடுத்திருந்தஅக்ஷயதூணீரங்களில் அம்புகளும் ஒழிந்துபோய் விட்டன. இப்படிக்கு இடையரோடு பொரிடத் தலைப்பட்ட அர்ச்சுனனுக்கு எல்லா இடையூறுகளுஞ் சம்பவித்தன. அபபோது அர்ச்சுனன், "முன்பு நான் சரங்களினாலே அநேக ராஜாக்களைச் சங்கரித்தேனே, அது ஸ்ரீகிரிஷ்ணபகவானுடைய பலமேயல்லது என்னுடைய பலமன்று, என்றிப் படிசிந்தித்துப் பார்த்துக் கொண்டே யிருக்கையில், அவ் விடையர் சுவாமி பரிக்கிரகித்திருந்த அநேகமாதர்களை யிழுத்துக்கொண்டே போனார்கள். மற்று மநேக ஸ்திரீகள் அர்ச்சுனனுக்குத் திராமையில்லாமையை அறிந்துக்கொண்டு தாங்களாய் அங்கங்கே யோடிப்பொனார்கள்.

கேட்டீரோ முனிவரே! பின்பு அர்ச்சுனன் சரங்களை இல்லாமற்போக, வேறாயுதமொன்று மில்லாமையாலே அவ்வில்லையே தடிபோல் வைத்து அதின் நுனியாலே அந்தச் சோரர்களை யடித்தான். அந்த அடிகள் லேசாயிருந்த படியினாலே சத்துருக்கள் நகைத்தார்கள். இப்படி அநேக யத்தனங்களாலும் காக்கக் கூடாமற் போனதனாலே தன் கண்ணுக்கு எதிரிலேயே உத்தமரான அந்த யாதவ ஸ்திரீகளைத் திருடர்

இழுத்து கொண்டு போவதைக்கண்டு பார்த்தன் அளவில்லாத துக்கமுடையவனாகி "ஓகோ! என்னகஷ்டம்நேரிட்டது, ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் என்னைக்கொண்டுபோய் விட்டாரே, என்னசெய்வேன்" அப்படிப்பட்ட வில்லும் அப்படிப்பட்ட ஆயுதங்களும் அந்த ரதமும் அந்தக் குதிரைகளும் வேதந்தெரியாதவனுக்குக் கொடுத்த தானத்தைப்போலே ஒருக்ஷணத்திலே வீணாய் போயின, ஓகோ தெய்வமே! வலியது அந்தமகாத்துமா இல்லாமையாலே இவ்வளவு சாதனங்களும் சாமர்த்தியமும் வீணாய்ப்போனது மன்றிச் சாமர்த்தியமில்லாத நீசருக்கு வெற்றியு முண்டானதே, அந்த என் கைகளே யிருக்கின்றன, அந்த என் கைப்பிடியே யிருக்கின்றது" இடமுமதுவே, நானுமந்த அர்ச்சுனனே, புண்ணிய சொரூபியான அவனில்லாமை யாலே எல்லாம் அஸாரமாய்விட்டன, நான் அர்ச்சுனனாயிருந்ததும் பீமன் பீமனாயிருந்ததும் எல்லாம் அந்தமகானுபாவனுடையமகிமை, அவனில்லாமற்போகவே மகாரதசிரேஷ்டனான நான் இடையருக்குத் தோற்றனனன்றோ"என்றிப்படிச் சொல்லிஅழுதுகொண்டே இந்திரப் பிரஸ்தத்துக்குச்சென்று அங்கே வச்சிரனை யாதவர்களுக்கு அரசனாக ஏற்படுத்தினான்.

பின்பு அங்கிருந்து அஸ்தினாபுரிக்கு போகையில் வழியிலொரு காட்டில்ஸ்ரீவேதவியாச மகாமுனிவரைக்கண்டு திருவடி தொழுது நின்றான் அந்த வியாசபகவான் தன் பாதங்களில் வணங்கி ஒன்றும் பேசாமலிருக்கிற அர்ச்சுனனை நெடுநேரம் பார்த்து அருளிச்செய்யலாயினார்.

"ஓ அர்ச்சுனா! நீ யேனிப்போது இப்படி ஒளியற்றிருக்கிறாய், ஆடுகழுதை முதலியவைகளின் கால்களுடைய தூள்களைப் பின்சென்றையோ? பிரமஹத்தி தான் செய்தையோ? உறுதியான ஓராசைகெடத் துன்பபுற்றிருக்கிறையோ? ஏனிப்படி தேஜசு அழிந்திருக்கிறாய்? ஓபார்த்தனே! சந்தானத்திற்காகக் கலியாணஞ்செய்து கொள்ள யத்தனப்பட்டவன் முதலானவர்கள் உன்னை யாசிக்க நீ அவர்களைத் திரஸ்காரஞ் செய்தாயோ? புணரக் கூடாத ஸ்திரீயோடு புணர்ந்தாயோ? அல்லது நல்ல அன்னத்தைப் பிராமணர்க்குக் கொடாமல் நீ யொருவனே புசித்தாயோ? தரித்திரருடைய பொருளை அபகரித்தாயோ?

முறத்தின் காற்றுப்பட நின்ருயோ? கொள்ளிக் கண்ணுல் பார்க்கப்பட்டாயோ? ஏனப்பா இவ்வளவு காந்தி யிழந்திருக்கிருய்? அல்லது நகம்பட்ட தண்ணீரைப் பரிசித்தையோ? தண்ணீர்க்குடங் கொண்டுபோகையில் அதினின்றும் தளும்பித் தெறித்த தண்ணீர் மேலே விழப்பெற்றையோ? அல்லது போரில் தாழ்ந்தவர்களாலே வெல்லப்பட்டையோ? இத்தனையாய் நீ சாயை இழக்கக் காரணமென்ன?" என்று வியாசர் கேட்டதற்கு அர்ச்சுனன் பெருமூச்செறிந்து சொல்லத்தொடங்கினன்.

"சுவாமி கேட்டருளவேண்டும், அடியேன் கதியை; அடியேனுக்குப் பலம் தேஜசு பராக்கிரமம் சம்பத்து காந்தி இவையெல்லாம் யாராயிருந்தாரோ, அந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணசுவாமி அடியோங்களை விட்டு எழுந்தருளிவிட்டார்; எவர் ஒப்பற்ற மகானுயிருந்தும் சாதாரணரைப்போலே நம்மைக்கண்டு சிரித்துப் பேசிக்கொண்டிருந்தாரோ, அப்படிப்பட்டஸ்ரீபகவான் அடியோங்களைத் துறந்ததனுலே அடியோங்களெல்லாம்வைக்கோலாற்செய்யப்பட்ட மனிதரூபம்போலானோம்; அஸ்திரங்களுக்கும் பாணமுதலான ஆயுதங்களுக்கும் காண்டீவமென்கிற தனுசுக்கும் அடியேனுக்குப் மேன்மை எவராலே உண்டாயிருந்ததோ, அந்தப் புருஷோத்தமன் எழுந்தருளிவிட்டான். எவருடைய கடாக்ஷத்தினுலே செல்வமும் வெற்றியும் மேன்மையும் அடியோங்களை விடாமலிருந்தனவோ அந்த ஸ்ரீகோவிந்த பகவான் எங்களைக் கைவிட்டுப்போய்விட்டார்; பீஷ்மர் துரோணர் கர்ணன் துரியொதனன் முதலானவர்கள் எவருடைய பிரபாவத்தினுலே எரிந்துபோனுர்களோ அந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் பூலோகத்தை விட்டெழுந்தருளினர். ஐயா! அடியேன் ஒருவனே ஒளியிழந்து காணப்படுகிறேன். அந்தக் கண்ணனில்லாமையாலே அந்தப் பூமிமுழுதும் யவ்வனமும் செல்வமும் ஒளியு மிழந்ததுபோற் காணப்படுகிறது. எவருடைய சாந்நியத்தினுலே பீஷ்மர் முதலான சுத்தவீரரெல்லாம் நானுகிய நெருப்பிலே விளக்குவிட்டில் பூச்சிபோலானுர்களோ, அந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணசுவாமி யில்லாமையாலே அடியேன் கவைக்குதவாத இடையராலே வெல்லப்பட்டேன்; இந்த ஆச்சரியமும் கேட்கவேண்டும்; காண்டீவமானது எவனுடைய மகிமையினுலே மூவவுலகத்திலும் புகழ்பெற்

பெற்றிருந்ததோ, அவனில்லாமையாலே அது இடையருடைய தடிக்குத்தோற்றுப்போயிற்று; என் காவலிருந்த அநேக ஸ்திரீகளைத் திருடர் தடியுங்கையுமாய் வந்து என் முயற்சியைத்தடுத்துக்கொண்டுபோய்விட்டார்கள், அடியேன் துவாரகையினின்று மீட்டுக்கொண்டு வந்த அந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய தேவிமார்களைத் திருடர் தடிகொண் டென்பலத்தைத் தோற்கடித்து இழந்துக் கொண்டு போய்விட்டார்கள். இப்படியானபோது அடியேன் தேசிழந்திருப்பது ஆச்சரியமோ? உயிரோடு நிற்கிறேனே இதுவே ஆச்சரியம், என் பிதாமகனே! நீசர்களால் அவமானப்பட்டதாகிய களங்கத்தைவகித்துக்கொண்டு வெட்கமின்றி நிற்கிறேனன்றோ!" என்றிப்படி பரிதாபப்பட்டுச் சொன்ன அர்ச்சுனனை நோக்கி, வியாசமகரிஷி அருளிச்செய்ததாவது:—

"அப்பா, அர்ச்சுனா! வெட்கப்படாதே, விசனமும்படாதே, சகல பூதங்களிலும் காலகதி இப்படிப்பட்டதென்று நினை; காலமே பூதங்களின் உற்பத்திக்கும் நாசத்திற்கும் ஏதுவாயிருக்கின்றது; இப்படி உலகமெல்லாம் காலத்தினாலே நிகழ்வதென்று நினைத்து மனக்கலக்கமின்றி இருக்கக்கடவாய்; நதிகள் சமுத்திரங்கள் மலைகள் பூமிதேவதைகள் மனிதர் பசுக்கள் நகருஞ் ஜந்துக்கள் மரங்கள் யாவும் காலத்தினாலேயே நாசப்படுகின்றன. இப்படி சகலமும் காலத்தின் அதீனமாயிருப்பதை யறிந்து சமாதானப்படக் கடவாய்; தாமரைக் கண்ணனை கண்ணபிரானே அந்தக் காலஸ்வரூபி. ஓ தனஞ்சயனே! அந்தக் கண்ணபிரானுடைய மாகாத்மியம் நீ என்னென்ன சொன்னையோ அதுவெல்லாம் அப்படிப்பட்டதே, சந்தேகமில்லை; பூமிதேவி துஷ்டராலே பாரமுள்ளவளாய் பின்பு தேவசபைக்குப் போய்ச்சொல்ல, அந்தத் தேவர்களெல்லாம் பிரார்த்தித்தபடியினாலே காலரூபியான அந்தஜநார்த்தனை எம்பெருமான் பாரத்தை இறக்கும்பொருட்டாக இப்பூமியில் அவதரித்தான். சகலராஜாக்களுஞ் சங்கரிக்கப்பட்டார்கள்: யாதவகுலம் மடிக்கப்பட்டது; அவதரித்த காரியமும் நிறைவேற்றப்பட்டது; அந்தமகாப் பிரபுவுக்குப் பூமியில் இனி நிறைவேற்ற வேண்டுவதொன்றுமில்லை. ஆதலால் அந்தப் பகவான் தன்னுடையச் சோதிக்கு எழுந்தருளினர்.

அந்தத் தேவதேவன் சிருஷ்டி காலத்திற் சிருஷ்டியும், ஸ்திதிகாலத்தில் ஸ்திதியும் எப்படிச்செய்தானோ, அப்படியே சங்காரகாலத்திற் சங்காரத்தையுஞ் செய்யவல்லவன். ஆதலால் அர்ச்சுனா! நீ அவமானப்பட்டேனென்று பரிதாபப்படாதே: மனிதருக்குத் துதிபெறும்படியான நிலைகள் நற்காலங்களிலுண்டாகின்றன, பீஷ்மர் துரோணர் கர்ணன்முதலான மகாசூரரெல்லாம் உன்னொருவனாலே சங்கரிக்கப்பட்டார்களே, அது அவர்களுக்குத் தாழ்ந்தவர்க்குத் தோற்ற அவமானமன்றோ? அந்த ஸ்ரீவிஷ்ணுவின் பிரபாவத்தாலே அவர்களுக்கு அக்காலத்தில் அவமான நேரிட்டதுபோல உனக்கு இக்காலத்திலே திருடரால் நேரிட்டது; அந்தத் தேவநாதன் அந்தந்தச் சரீரங்களிற் புகுந்திருந்து லோகத்தின் உற்பத்தியையும் அப்படியே நாசத்தையுஞ் செய்தருளுகிறான். ஓ கௌந்தேயனே! உனக்குப் பாக்கிய முதித்த காலத்திலே அவ்வெம்பெருமான் உனக்குத் துணையாக நின்று தன்னுக்கிளைக்கு விரோதமாக நடந்தவர்களைச் சங்கரிப்பித்தான்; இல்லாமற்போனால் பீஷ்மர் முதலான கௌரவர்களை நீசங்கரிப்பாயென்று எவன் நம்புவான்? அப்படியே இப்போது உனக்கு இடையரால் அவமானம் வருமென்று எவன் நம்புவான்? பார்த்தனே! நீகௌரவரைவென்றதும் இடையருக்குத் தோற்றதும் அந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய திருவிளையாட்டேயன்றி, வேறன்று; சாக்ஷாத் பகவான் திருவுள்ளம்பற்றின அந்தப்பெண்டிர்களை அற்பர் இழுத்துக்கொண்டுபோனார்களென்று நீ விசனப்படுகிறாயன்றோ? அதற்கொரு காரணமுண்டு, அதைச் சொல்லுகிறேன் கேள்:—

"முன்னொருகாலத்தில் அஷ்டர்வக்கிரர் என்கிறமுனிவர் கழுத்துமட்டுக் தண்ணீரில் அமிழ்ந்து அநேகவருஷகாலம்பிரமத்தை ஜபஞ்செய்து கொண்டிருந்தார். தேவதைகளுக்கும் அசுரருக்கும் யுத்தம் நேரிட்டதில் அசுரக்கூட்டமெல்லாம்மடிந்தபோது மகாமேரு பருவதத்தின்மேலே தேவதைகளொரு திருவிழா நடத்தினார்கள். அந்த உச்சவத்திற்காகப் போய்க்கொண்டிருந்த ரம்பை திலோத்தமை முதலான அநேக அப்சரசுக்கள் அம்முனிவரைக்கண்டு வணங்கிப் புகழ்ந்து துதித்தார்கள். ஜலத்தில் கழுத்தளவு முழுகிச் சடாபாரந்தாங்கி விளங்கிக்கொண்டிருந்த அம்முனிவர் அவர்கள் செய்தவணக்கத்திற்குத் தோத்திரத்திற்கும் மனமுவந்தார். அவர் எவ்வளவெவ்

ளவவு உகந்தாரோ அவ்வளவவ்வளவு அத்தெய்வப் பெண்கள் தொழுது போற்றினார்கள். அப்படி அவர்கள் பணியவே அம் முனிவர் அவர்களை நோக்கி, "ஓ மகாநுபாவைகளே! நீங்கள் பணிந்ததற்குச்சந்தோஷித்தேன். உங்களுக்கு வேண்டுமான வரத்தைக் கேளுங்கள், அது பெற வரிதானாலுந் தடையின்றித் தருகிறேன்" என்று சொன்னார்.

அதுகேட்டு ரம்பை திலோத்தமை முதலான வைதிக அப்சரசுக்கள், "சுவாமி! தேவரீர் திருவுள்ள முவந்ததே போதுமானவரம்" என்றார்கள் மற்றவர்களோ, "ஓ முனிவரே! அப்படித் திருவுள்ள முவந்ததானால் ஸ்ரீபுருஷோத்தமன் எங்களுக்குக் கணவனாகும்படி வரந்தரவேண்டும்" என்றார்கள். அந்த மகாமுனிவர் "அப்படியே ஆகக்கடவது"என்று அவர்களுக்கு வரமளித்துத் தண்ணீரினின்றுக் கரையேறினார் கரையேறின போது எட்டுக் கோணலான வுடம்போடு விரூபமாயிருந்த அவரைப்பார்க்க அத்தேவ வேசிகளுக்குச் சிரிப்புண்டாயிற்று. அச்சிரிப்பை அவர்கள் அடக்கப் பார்த்தார்கள். ஆனாலும் அவர்களுள் அநேகருக்குச்சிரிப்பு அடங்காமல் வெளிப்பட்டது. யாருக்குச்சிரிப்பு வெளிப்பட்டதோ அவர்களை அம்முனிவர் மிகக்கோவத்வோடு, "ஓ பெண்களே நீங்கள் என்னை விகார ரூபமுள்ளவனென்று நினைத்துச் சிரித்து அவமானித்தீர்களா கையால், நான் முன் அநுக்கிரகித்தபடி ஸ்ரீபுருஷோத்தமனைப் பர்த்தாவாகப் பெற்றுவாழ்ந்து, கடைசியில் திருடர் வசத்திற் போகக்கடவீர்கள்" என்று சபிக்கவே, அப்பெண்கள் நடுக்கி மீண்டும் அவரைத் துதித்துவேண்ட, அவர் மனமிரங்கு அவர்களை நோக்கி, "நீங்கள் திருடர்கையிற்படடாலும், உடனே சொர்க்க மடையக்கடவீர்" என்று அனுக்கிரகித்தார்.

"கேட்டாயோ அர்ச்சுனா! இப்படி அஷ்டாவக்கிர முனிவர் அனுக்கிரகத்தினால் அத்தெய்வப் பெண்கள் கண்ணனைக் கணவனாகப்பெற்றுவாழ்ந்து, அவர் சாபத்தினாலேயே திருடர்கையிலகப்பட்டுப்போனார்கள். ஆதலால் இவ்விஷயத்தில் நீசிறிதுஞ் சோகப்படவேண்டாம் சகலேசுவரனை அவ் வெம்பெருமானாலேயே முடிக்கப்பட்டது. உங்களுக்குநம் சங்காரகாலம் கிட்டியிருக்கின்றது அவனாலே உங்களுடைய பலம் தேஜசுவீரியம் மகிமை எல்லாம் இழுத்துக்கொள்ளப்பட்டன, பிறந்தவ

னுக்கு மரணமும், உயர்ந்ததற்குத் தாழ்வும் வரவேண்டுவன. அப்படியே கூடினதற்குப் பிரிதலும், சேர்ந்ததற்குச் செலவும் நியதமாயிருக்கின்றன. ஆதலால் இவற்றை அறிந்த புத்திசாலிகள் நன்மையிற் சந்தோஷத்தையும் தீமையில் விசனத்தையும் அடைகிறதில்லை. நன்மையில் மகிழ்ச்சியும்தீமையில் துயாமுமடைபவர் அறிந்தவரல்லர். ஆனால் சில மகானுபாவர் தங்கள் மகிமையை வெளியிடாமல் அறியாதவர்போல் சந்தோஷ துக்கங்களை அபிநயித்து வருகிறார்கள். ஆதலால் நீ இதையெல்லாமறிந்து சகல லௌகிகங்களையும் விட்டுச் சகோதரரோடுகூடத் தவத்திற்காக வனம்போகக்கடவை ஓ அர்ச்சுன! இப்போது நான் சொன்னதை உன் தமையனான யுதிஷ்டிரனுக்குச் சொல்லி நாளைக்கேஉடன்பிறந்தாரோடு வனம்போகும்படியான முயற்சியைச் செய்யக்கடவாய்'' என்று வியாசர் அருளிச்செய்ததைக் கேட்டு, அர்ச்சுனன் அஸ்தினாபுரிக்குப்போய்யுதிஷ்டிரபீமசேன நகுல சகதேவர்களுக்குத்தான்கண்டு அனுபவித்தவைகளையும் வியாஸமகாமுனிவாக்கியத்தையும் சொல்லினான். இப்படி வியாசவாக்கியங் கேட்டவுடனே பாண்டவர்கள் பரீக்ஷித்துக்குக் குருராச்சிய பட்டாபிஷேகஞ்செய்து உடனேவனத்துக்குப் போனார்கள்.

யஶ்சைதச்சரிதம் தஸ்ய க்ருஷ்ணஸ்ய ஶ்ருணுயாத்ஸதா।
ஸர்வபாபவிநிர்முக்தோ விஷ்ணுலோகம் ஸ கச்சதி॥

மைத்திரேயரே! நீர் கேட்டபடி யதுவமிசத்திலே அவதரித்த ஸ்ரீவாசுதேவனுடைய சரித்திரங்களையெல்லாம் சொன்னேன். எவன் இந்த ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவானுடைய சரித்திரத்தைக்கேட்பானோ அவன் சகலபாபங்களுந் தீர்ந்து ஸ்ரீ வைகுந்தப்பதவியை பெறுவான்.

விருத்தம்.

மன்னுயி ரனைத்துமுய்ய மாநிலத் தவதரித்துப்
பொன்னுல கோரும்போற்றப் பொறைதனைத்தீர்த்தகண்ணன்
பன்னருஞ் சரிதைதன்னைப் பத்தியிற் படிப்போர்கேட்போர்
துன்னரும் போகமெய்தித் தூய்பத மேறுவாரே.

முப்பத்தெட்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்தில்

ஐந்தாம் அம்சம் ஸம்பூர்ணம்.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீ மதேவேதவியாஸாயநம:

ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம்.

ஆறும் அம்சம்.

முதல் அத்தியாயம்.

கலிதருமம்.

𑌵𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌤𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌗𑌵𑌂𑌶𑌮𑌨𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑌰𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌿𑌃॥
𑌵𑌂𑌶𑌾𑌨𑍁𑌚𑌰𑌿𑌤𑌂 𑌚𑌈𑌵 𑌵𑌿𑌸𑍍𑌤𑌰𑍇𑌣 𑌮𑌹𑌾𑌮𑍁𑌨𑍇॥

மைத்திரேய முனிவர், அடியேனுக்குக் குருவாவாகிய ஓ பராசரகுனிவரே? தேவரீர் ஸ்ருஷ்டியும் வமிசங்களும் மனுவந்தரங்களின் நிலைகளும் வமிச சரித்திரங்களும் விசதமாய் அருளிச்செய்தீர், இப்போது அடியேன்கற்பத்தின் முடிவில் மகாபிரளய மென்று பெயர் கொண்ட சங்காரத்தைக் சரியாய்க் கேட்கவிரும்புகிறேன்" என்றுகேட்க, ஆசாரியர் அருளிச்செய்கிறார். "ஓ மையித்திரேயரே! கற்பாந்தத்திலும்பிரளயம் உண்டாகும்விதம் சொல்லுகிறேன் கேளும்."

"நம்முடைய மாதம் பிதுர்க்களுக்கு ஒருநாள், நம்முடைய வருஷம் தேவர்களுக்கு ஒருநாள், இரண்டாயிரஞ்சதுர்யுகங்கள் சதுர் முகனுக்கு ஒருநாள், சதுர்யுகமாவது சிருதம் திரேதை துவாபரம் கலிஎன்கிறநான்குங் கூடியதேயாம், இந்நான்குயுகங்களும் தேவமானத்தினால் பன்னீராயிரம் வருஷங்களாம், மைத்திரேயரே! கற்பத்தின் ஆதியானகிருதயுகத்தையும் அந்தமான கலியுகத்தையுந் தவிர மற்றச் சதுர்யுகங்களெல்லாம் சமானங்களேயாம். ஆதி கிருதயுகத்திலே பிரம்மா எப்படி சிருஷ்டிக்கிறாரோ, அப்படியே கடைசிக் கலியுகத்திலே சங்காரஞ்செய்கிறார்" என்று மகரிஷி யருளிச்செய்யுமளவில் மைத்திரேயர் மற்றொருவிஷயம் வினவுகிறார்.

"ஓ குருவே! நான்கு பாதங்களால் நடக்குந் தன்மையுள்ள தருமம் அழிந்துபோகத்தக்கதான கலியுகத்தின் சொரூபத்தை நன்றாய்ச் சாதித்தருளவேண்டும்" என்ற மாணாக்கருக்கு ஆசாரியர் அருளிச்செய்ததாவது: "ஓ மைத்திரேயரே! கலியின் சொரூபத்தை விஸ்தரித்துச் சொல்லுகிறேன் கேட்பீராக. கலியுகத்தில் மனிதருக்கு வர்ணாசிரமமாசாரமுள்ள நடக்கை இராது. அதில்லாபோது இருக்கு, யஜுஸ், சாமமென்கிற வேதங்களினாலே உணர்த்தப்பட்ட யாகாதி சற்கிரியைகளும் இல்லை. மேலும் கலிகாலத்தில் தருமமான விவாகங்கள் நடக்கமாட்டா. குருசிஷ்ய கிரமமும் கிடையாது. தம்பதிகள் ஒருவருக்கொருவர் நடந்துகொள்ளவேண்டிய தருமமுமில்லை. அக்கினியிற் செய்யத்தக்க தேவயக்கியமென்று முறைமையுமில்லை. எக்குலத்தானாலும் பலவானெவனோ அவனே யாவர்க்கு மரசனாவான், சகல ஜாதிகளிலேயும் பொருளுள்ளவனே கன்னிகாதானஞ் செய்யப் பாத்திரமாவானேயல்லது, கல்வியொழுக்கங்களுடையவனாக மாட்டான். பிராமணன் எந்த வழியாலாவது தீக்ஷிதனாவனேயல்லது சாஸ்திரங்களிற் சொன்ன விதியாலே யென்கிறதில்லை; கலியில் விதிக்கப்பட்டதே பிராயச்சித்தமென்பதில்லை, எந்தக் கிரியையானாலும் பிராயச்சித்தமாக அங்கீகரிக்கப்படும். எவனுக்கு எந்த வாக்கியம் பிரியமாயிருக்கிறதோ அந்தச் சகலமும் சாஸ்திரமேயாய்விடும், காளிமுதலான எதுவும் தேவதையாகக் கொண்டாடப்படும். இன்னானுக்கு இந்த ஆச்சிரமம் தகுமென்பதில்லை. எவனுக்கும் எந்த ஆச்சிரமமும் பிரவேசிக்கலாகும். ஒருவன் தான் வேண்டியபடி பட்டினியிருப்பதும் வருந்துவதும் கொடுப்பதும் தவமும், சாஸ்திரங்களிற் சொல்லிய உபவாச கிருச்சிராதிகளைப் போலே தருமமென்று எண்ணப்படும். அன்றியும் அற்பமான திரவியமிருப்பதினாலேயே தாம் தனவான்களென்கிற செருக்குச் சனங்களுக்கு உண்டாயிருக்கும். அப்படியே பெண்பிள்ளைகளுக்குக் கூந்தல் செவ்வையாயிருப்பதினாலேயே சவுந்தரிய கருவம் உண்டாயிருக்கும். கலிமுத்த மூத்தப் பொன்னும் மணியும் நல்ல ஆடைகளும் அழிந்துபோகும்போது மங்கையர்கள் கூந்தலையே அலங்காரமாகப் பெற்றிருப்பார்கள்; மேலும் பெண்பிள்ளைகள் பொருளில்லாப்

தம்புருஷர்களைவிட்டு எவனையும் பொருளுடையவனாயிருந்தால் அவனையே புருஷனாகத்தேடிக்கொள்வார்கள், எவன் விசேஷமாய்ப் பொருள் கொடுப்பானோ அவனையே ஜனங்கள் சுவாமியென்று கொள்வார்களேயன்றி, நற்குலப் பிறப்பு முதலானவைகளைச் சுவாமியென்பதற்கு ஏதுவாகக் கொள்ளமாட்டார்கள்

இக்கக் கலியுகத்திலே புத்திக்குப் பயன் பணம், சம்பாதிப்பதேயன்றி ஆத்மாமானம் பயனாகக் கொள்ளப்படாது. அந்தப்பொருளும், வீடுமுதலானவை கட்ட உபயோகிக்கப்படுமேயல்லது யாகாதி கருமங்களுக்கு உபயோகிக்கப்படாது. அக்க வீடுமுதலானவைகளும் தன் போகத்துக்கு உரியவையாக்கப்படுமேயல்லது, அதிதி முதலானவர்க்கு எவ்வளவும் உரியவையாக்கப்படா. ஸ்திரீகளெல்லாம் * சளுக்கனையிருக்கிறவனிடத்தில் காதலுற்று விபசாரிகளாயிருப்பார்கள். புருஷரோ அநியாயத்தினாலாவது பணஞ் சம்பாதித்தவரிடத்திலேயே மனம் வைத்திருப்பார்கள் எவர்களும் சிநேகிதர் வேண்டிக்கொண்டாலும் மனமிரங்காமல் தங்கள் காரியத்தையே பெரிதாகப்பார்த்துக்கொண்டு அரைக்காற் பணத்துக்கும் ஆசைவைத்திருப்பார்கள். சூத்திரர்கள் பிராமணரைத் தங்களைப்போல் சாதாரண மனிதராக நினைப்பார்களேயல்லது விசேஷமுள்ளவர்களாக நினைக்கமாட்டார்கள் பசுமாடுகளிலும் ஜனங்களுக்குப்பால் கொடுப்பதைப்பற்றி மேன்மையான எண்ணமேயல்லது ஜாதியைப்பற்றியதாயிராது. இக்கொடிய காலத்தில் பிரசைகளெல்லாம் பெரும்பாலும் மழையில்லாமையைப் பற்றின அச்சமுள்ளவர்களாய்ப் பசிக்குப்பயந்து சோர்ந்தவராய் வானத்திலேயே கண்வைத்துக்கொண்டிருப்பார்கள். மனிதர் தவசிகளைப்போலே காய்கிழங்குகளைப் புசித்துக்கொண்டு மழையில்லாமை முதலானவைகளினாலே தாக்கப்பட்டவர்களாய்த்தங்களைத் தாங்களே கொலை செய்துகொள்வார்கள். கலிகாலத்தார் சுகமும் உல்லாசமும் அற்றவர்களாய்த் திரவியம் க்ஷீணித்தவராய் எப்போதும் பஞ்சத்தையும் பலவகைத் துன்பங்களையுமே பெற்றிருப்பார்கள். கலிவளர்க்குவருகையில் எவர்களும் அக்கினி பூஜை தேவதாபூசை அதிதிபூசைகளையும் பிண்டோதகதான

* சளுக்கன் = செம்பில் களிம்புபோல் தோஷமுள்ளவன்.

றுபமானவை பிதுரு பூஜையையுஞ் செய்யாதவராகி முழுகாம லேயுண்டு காலங்கழிப்பார்கள்.

ஸ்திரீகளும் வெகு ஆசையுங் குறுகின விடம்பு முள்ளவ ராய்ப் பேருண்டி யுண்டுகொண்டு, வெகு பிள்ளைகளைப்பெற்றுச் செல்வமில்லாதவர்களாய் வருந்துவார்கள். மேலும் இரண்டுகை களினலேயுந் தலையைச் சொறிந்துகொண்டு பர்த்தா மாமனார் முதலானவருடைய கட்டளையை மிகுந்த அனாதரத்தோடு திரஸ காரஞ்செய்து வருவார்கள். இன்னும் பெண்பிள்ளைகள் எப்படி யாவர்களென்றால் தேகசுத்தியில்லாமல் தங்களைப்போஷிப்பதி லேயே மனமூன்றி ஈனமான எண்ணங் கொண்டு கடினமாயும் பொய்யாயும் பேசுபவர்களா யிருப்பார்கள். குலஸ்திரீகள் தாங் கள் தீயொழுக்க முடையவராதலால் அப்படிப் பட்டவரிடத்தி லே சிநேகித்தவர்களாய்த் தங்கள்புருஷருக்குப் பலவகைப்பட்ட தீங்கையுஞ்செய்து வருவார்கள். பிரமசாரிகள் விரதானுஷ் டான மில்லாமலே வேதாத்தியயனஞ் செய்வார்கள். கிருகஸ் தரோசிறிதேனும் ஓமஞ் செய்யாதிருப்பது மன்றித் தக்க பெருள்களையுங் கொடார்கள். வானப்பிரஸ்தரும் ஊரிலுள்ள வைகளைப் புசித்துவருவார்கள். சந்நியாசிகள் புத்திரமித்திராதி களிடத்து அன்புடையவர்களா யிருப்பார்கள். அரசரெல்லாம் ஜனங்களைப்பரிபாலனஞ் செய்வதை முக்கியமா யெண்ணாமல் அந்தவரி இந்தவரி என்று சாக்கிட்டுக் குடிகளுடைய பொருள் களைப்பறித்து வருவார்கள். எவனெவன் யானை குதிரைமுத லான சேனைகளை மிகவைத்திருப்பனோ, அவனவனே அரசனு வான். அப்படிப்பட்ட பல சூனியனாயிருப்பவன் சேவகனுவான், வைசியர் பயிரிடுதல் வாணியஞ் செய்தல் முதலான தங்கள் தொழிலைவிட்டுச் சூத்திரர் தொழிலாகிய பல தொழில்களைச் செய்து பிழைப்பார்கள். சூத்திரரோ சந்நியாசிக்குறிகளைத் தரித்தவராய்ப் பிக்ஷைவாங்கி யுண்டுக்கொண்டு அநேகர்தங்க ளைப் பூசிக்கும்படி செய்துகொண்டு பாஷாண்ட விருத்திகளா யிருப்பார்கள். ஜனங்கள் பஞ்சத்தினலும் வரியிருப்பதினலும் துன்பமுற்ற வர்களாய்க் கோதுமை யவம் என்கிறதானியம் விளையப்பெற்ற நீசதேசங்களுக்கு போய்விடுவார்கள். இப்படி யாக வர்ணாசிரம தருமங்கள்கெட்டு வேதமார்க்கமே ஒளித்துப் போகப்பாஷண்டமதங்களக்கைக்கொண்டு ஜனங்கள் நடப்பதி

ஞலே அதர்மம் விருத்தியாவதுபற்றி ஆயுங் அற்பமாய்விடும். அரசர்களுடைய குற்றத்தினல் மனிதர் சாஸ்திரங்களுக்கு விரோதமாய் வீணன தவங்களைச்செய்துவருவதினலே பாலியத்திலேயேமரணமுண்டாகும். பெண்பிள்ளைகள் ஆறேழுவயத்துக்குள்ளாகப் பிள்ளைப்பெறுவார்கள். ஆண்பிள்ளைகளே ஒன்பதுபத்துவயதுக்குள்ளே பிள்ளையுண்டாக்குந்திறமுடையவராவார்கள். பன்னிரண்டு வயதினுள்ளே நரைமுதலியவைஉண்டாகும். ஒருவரும் இந்தக் கலிமுதிர்ச்சியில் இருபதுவருஷங்களுக்கு மேல் பிழைத்திருப்பதில்லை. கலிகாலத்தில் ஜனங்கள் அற்பஞானமுள்ளவர்களாய் வீண் தவவேடங்களைப் பூண்டு கெட்ட வினைப்புடையவர்களாயிருப்பாராதலால் கொஞ்சகாலிலேயே நசித்துப்போவார்கள்."

"ஓ மைத்திரேயரே! தருமம் எவ்வளவெவ்வளவு குறைந்து வருகின்றதோ அவ்வளவவ்வளவும் கலி விருத்தியாயிற்றென்று புத்திசாலிகள் அறிந்து கொள்ளவேண்டும். மேலும் எப்போது பாஷண்டர்விருத்தியாகிறர்களோ, எப்போதுதேவமார்க்கத்தை யனுசரித்த சற் புருஷருக்குத் தீங்கு நேரிடுகின்றதோ, எப்போது தருமவான்களுடைய எத்தனங்கள் கெட்டுப்போகின்றதோ, அப்போது கலிமுதிர்ந்து நிற்கிறதென்றறிந்து கொள்ளவேண்டும். அன்றியும் எப்போது யக்ஞயங்களுக்கு ஈசுவரனன ஸ்ரீ புருஷோத்தமனை யக்கியங்களாலே ஜனங்கள் ஆராதிப்பதில்லையோ, எப்போது வேதஞ்சொல்லுங்காரியங்களிலே பிரீதி யில்லாமற் பாஷண்ட வாக்கியங்களிற் பிரீதியுண்டாகின்றதோ அப்போது கலி மகாபலம்பொருந்தி யிருக்கிறனென்றறியவேண்டும். ஏனென்றல் கலியில் ஜனங்கள் பாஷண்டராலே கெடுக்கப்பட்டவர்களாய்ச் சர்வ சிருஷ்டிகர்த்தாவாயும் சர்வேசுவரனுயுமிருக்கிற ஸ்ரீ விஷ்ணுவை ஆராதிக்கமாட்டார்கள். இன்னமும் பாஷண்ட புத்தியுள்ளவர்களாய் "தேவதைகள் ஏதுக்கு? வேதங்கள் ஏதுக்கு? பிராமணராலென்ன? தண்ணீர்விட்டுக்கழுவுவதினலென்னசுத்தி?" என்றுபிதற்றிக்கொண்டுத்திரிவார்கள். இப்படிப்பட்ட அதர்மங்களினலே மேகம் அற்பமான மழையையே பொழியும், பயிரும் அற்பமாகவே பலிக்கும். வஸ்துக்கள் அற்பசாரங்களாகவே இருக்கும். வஸ்திரங்கள் சணற்கோணிகள் போலிருக்கும். மரங்கள் வன்னி மரங்களைப்போ

லற்பமாக விருக்கும். ஜாதிகளெல்லாம் சூத்திர ஜாதிபோலிருக்கும் மேலும் தானியங்கள் அணுக்கல் போலவும், பால் நெய்போலவும், சந்தனுதிப் பூச்செல்லாங் கோரைக் கிழங்கின் பூச்சைப்போலவு மாய்விடும். ஓ முனிவரே! கலியில் ஜனங்களுக்கு மாமனர் மாமியார் ஆசாரியர் மைத்துனர் பெண்டாட்டிகள் வேண்டுமான தொகையுள்ளவராக இருப்பார்கள். அன்றியும் மாதா பிதாக்களிடத்தில் அன்பில்லாமல் மாமியார் மாமனர்களையே பிரதானமாயனுசரித்து, "தாய் யார்? தகப்பன் யார்? எவனுக்கெவன்? அவனவன் தன்தன் கருமத்தை யல்லவோ அனுசரித்திருக்கின்ருன்" என்று பேசிவருவார்கள். இக்கலிகாலத்திலே நரர் அற்பபுத்தியுடையவர்களாய் வாக்கு மனம் காயம் இம்மூன்றுஞ் சுத்தமில்லாமல், தினந்தோறும் பாவத்தையே செய்து வருவார்கள். சத்திய மில்லாதவர்களுக்கும், சவுச மில்லாதவர்களுக்கும், வெட்க மில்லாதவர்களுக்கும் எந்தத் துக்கங்களுண்டாகுமோ, அவையெல்லாம் கலிகாலத்திலுண்டாகும். இப்படியாகக் கலிபலத்தினுலே லோகம், வேதாத்தியயன யாக பிதுர்பூஜா தேவபூஜாதிகளில்லா திருக்குமளவில் தருமம் எங்கேயோ ஒளித்துக்கொண்டிருக்கும்.

𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌲𑍍𑌪𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌯𑌤𑍍𑌨𑍇𑌨 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌸𑍍𑌕𑌨𑍍𑌧𑌮𑌨𑍁𑌤𑍍𑌤𑌮𑌮𑍍।
𑌕𑌰𑍋𑌤𑌿 𑌯𑌃 𑌕𑍃𑌤𑌯𑍁𑌗𑍇 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑍇 𑌤𑌪𑌸𑌾 𑌹𑌿 𑌸𑌃॥

இப்படிப்பட்ட கலியுகத்திலே எவனுகிலும் ஒருவன் அற்பமான தருமமத்தினஞ் செய்தால் கிருதயுகத்திற் பெருந்தவஞ் செய்து எவ்வளவு புண்ணியமடைவானே அவ்வளவு புண்ணியத்தை அடைவான்.

முதலாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று

இரண்டாம் அத்தியாயம்

கலியின் குணம்

வ்யாஸஶ்சாஹ மஹாபுத்திர் யதத்ரைவ ஹி வஸ்துநி।
தச்ச்ரூயதாம் மஹாபாக கததோ மம தத்த்வத:॥

மைத்திரேயரே! மகாபுத்திமானன வியாசரும் இந்தக்கலி விஷயத்தில் ஒருவிசேஷஞ் சொல்லியிருக்கிறார், அதை நான் சொல்லுகிறேன் கேளும்.

ஒரு காலத்தில் ரிஷிகளுக்குள்ளே ஒரு புண்ணியவாத முண்டாயிற்று. அதாவது, "எந்தகாலத்திலே தருமங் கொஞ்சஞ் செய்யப்பட்டாலும் மகாபலனைக் கொடுக்கும்? எவர் இப்படிப்பட்ட தருமத்தை எளிதிற் செய்தற்குரியது" என்பது தான். இந்தவிஷயத்தில் சந்தேகமற வுண்மை தெரிந்துகொள்ளும் பொருட்டு அந்த முநிபுங்கவரெல்லாம வேதவியாசமகா முனிவர் சந்நிதிக்குச் சென்றார்கள். சென்றவர்கள் மகாநுபாவராயும் என்குமாரனுயுமிருக்கிற அந்த வேதவியாசரைக் கங்காதீர்த்தத்திலே பாதி நீராடிக்கொண்டிருக்கையில் கண்டார்கள். கண்டு அம்முநிகள அவர் நீராட்டமாகி வருவதை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு, அந்நதிக்கரையில் மரங்களின கீழுட்கார்ந்திருந்தார்கள், அப்போது கங்காதீர்த்தத்தில் முழுகியிருந்த என்குமாரர் எழுந்து "சூத்திரன் சாது, கலி சாது" என்று அவர்களுக்குக் கேட்கும்படி சொல்லி, சாது, சூத்திரனே! நீ மகா புண்ணியவானு யிருக்கிறாய்" என்று சொல்லினர்.

மறுபடியும்முழுகியெழுந்து அம்மகாமுனிவர் "பெண்பிள்ளைகள்மிகவும புண்ணியவதிகள், அவர்களைக்காட்டிலும்புண்ணியமுடையவர்யாரிருக்கிறார்கள்!" என்றசொன்னார். பின்புநீராட்டமாகி ஆசமனுதி சகலஅனுஷ்டானங்களுஞ் செய்துவீற்றிருந்த என்குமாரனிடத்துக்கு அம்முநிவர் பணிவோடு சென்றார்கள். வந்தனஞ்செய்து நின்ற அவர்களுக்கு வியாசர் ஆசனங்கொடுத்து, "ஏதுக்காக வந்தீர்கள்?" என்று வினவ, அந்தரிஷிகள்

"சுவாமி வேதவியாசரே! நாங்கள் ஒரு சந்தேகந் தீர்த்துக் கொள்ள வந்தோம்; அதிருக்கட்டும், தேவரீர் கலி சாது என்றும், சூத்திரன் சாது என்றும், பெண்கள் சாதுக்கள் என்றும் அவர்களெல்லாம் புண்ணியவான்களென்றும், அடிக்கடி அருளிச்செய்தீரே, அந்த அபிப்பிராயத்தை முந்திக்கேட்க விரும்புகிறோம். அது மறைக்கவேண்டிய தல்லாத பக்ஷத்திலே அருளிச்செய்யவேண்டும். பின்புஎண்ணிவந்த காரியத்தைக்கேட்டுக் கொள்ளுகிறோம்" என்று சொன்னார்கள். அதுகேட்டு வியாசர் சிரித்துச் சொன்னதாவது:—

"ஓ ரிஷிகளே! சாதுசாதுஎன்று எதனாலே சொன்னேனோ அதைக்கேளுங்கள். கிருதயுகத்தில் எந்தப்புண்ணியம் பத்து வருஷங்களினாலே சித்திக்குமோ அது திரேதாயுகத்திலே ஒரு வருஷத்தினாற் சித்திக்கும், துவாபர யுகத்திலே அதுவே ஒரு மாதத்தினாற் கிடைக்கும்,கலியுகத்திலேயோ ஒருநாளிலேகிடைக்கும். இப்படித் தவத்திற்கானாலும், பிரமசரியத்திற்கானாலும், ஜபமுதலியவைகளுக் கானாலும, பயனை மனிதன் கலியுகத்திலே மற்ற மூன்றுயுகங்களிற பெறுவதிலு மிகவெளிதாய்ப் பெறுவானாகையாலே, கலிசாதுஎன்றுசொனனேன். இன்னுங் கேளுங்கள், கிருதயுகத்திலே யோகநிஷ்டையிலிருந்து தியானஞ் செய்வதனாலும், திரேதா யுகத்திலே யாகஞ்செய்வதனாலும், துவாபரயுகத்திலே அர்ச்சிப்பதனாலும், எந்தப்பயனுண்டோ அது கலியில் ஸ்ரீ கேசவனுடைய திருநாமசங்கீர்த்தனஞ் செய்வதனாலேகிடைக்கும். ஓ தரும மறிந்தவர்களே! மனிதன் இந்தக் கலியுகத்திலே அற்பமானவருத்தத்தினாலேயே தருமமிகுதியையடைவனாதலால் கலியை நான் கொண்டாடுகிறேன். இனிச்சூத்திரன் சாது என்றுசொன்னதின் விவரஞ்சொல்லுகிறேன். பிராமணாதிகள்விரதானுஷ்டானம்தப்பாமலிருந்துகொண்டு முதலில் வேதங்களை யோதவேண்டும், பின்புதருமவழியால் சம்பாதித்த திரவியங்களைக்கொண்டு விதிப்படி யாகங்களைச் செய்யவேண்டும். பிராமணாதிகளுக்குப் பகவானைப் பற்றின வார்த்தைகளைத் தவிர வீண்வார்த்தை சொல்வதும், எம்பெருமானுக்குச்சமர்ப்பியாத அன்னாதிகளைப் புசிப்பதும், டம்பத்துக்கும் லாபத்துக்கும் யாகாதிகளைச்செய்வதும் பாதக மாகுமாதலால் அவர்கள் எப்போதும்மனோவாக்குக் காயங்களைக்கட்டுப்பண்ணிக்கொண்

டிருக்கவேண்டும். அன்றியும் அந்த இருபிறப்பாளருக்கு எதையும் விதிப்படிசெய்யாவிடில் குற்றமாம். போஜனாதிகளும் இஷ்டப்படிசெய்ய வொண்ணாமல் விதிப்படி செய்யவேண்டியவைகளாயிருக்கின்றன.

இவ்வாறு அவர்களுக்குச் சகலகாரியங்களிலும் பராதீனமாயிருப்பதனாலே அவர்கள் மிகவும் வருந்திக் தாங்களடைய வேண்டிய லோகங்களை ஜயிக்கவேண்டும் சூத்திரனோ வேதாத்தியயனம் அக்கினியக்கிய முதலானவைகளில்லாமல் பாகயக்கியாதிகாரமுள்ளவனாய் முந்திய பிராமணாதிகளுக்குச்சிசுருஷை செய்வதனாலேயே அப்படிப்பட்ட வுத்தமலோகங்களை அடைவான். ஆதலால் அவனைக்காட்டிலும் புண்ணியவான் யாருண்டு. ஓமுனிபுங்கவர்களே! சூத்திரனுக்கு இன்னதுதின்னத்தக்கது இன்னது தின்னத்தகாததென்றும், இது குடிக்கத் தக்கது இது குடிக்கத்தகாததென்றும் நியமமில்லாமையாலே சூத்திரன் சாது என்று சொன்னேன். பெண்கள் சாதுக்கள் என்று சொன்ன காரணஞ் சொல்லுகிறேன். புருஷர்களுக்குரிய தருமத்தினாற் பொருள் சம்பாதிக்கவேண்டும். சம்பாதித்த பொருளைச்சற்பாத்திரத்திற் செலவுசெய்யவேண்டும். பலசத்கருமங்களை செய்யவேண்டும். இப்படியாகப் பொருளீட்டுவதிலும் அதைக் காப்பதிலும் எவ்வளவு பிரயாசமிருக்கிறது பாருங்கள். இதை நல்வழியிற் செலவழிப்பதிலோ இரட்டித்த வருத்தமிருப்பது நன்றாய்த்தெரிந்திருக்கிறது. இவ்விதங்களான பலவகைக்கிலேசங்களினாலே ஆடவர் பிராஜாபத்திய முதலானலோகங்களை வெல்லுகிறார்கள்.

பெண்டுகளோ மனோவாக்குக் காயங்களினாலே தம் பர்த்தாக்களுக்கு அநுகூலராயிருந்து கொண்டு சிசுருஷை செய்து வருவார்களாகில் அந்தப்புருஷர் அடையும் லோகங்களையே அடைவார்கள். அவ்விதமாய் அதிகவருத்தமில்லாமலே தங்கள் கணவர் வருந்திப்பெறு முலகங்களைப் பெறுவார்களாகையால், மூன்றும் தரம் ஸ்திரீகள் சாதுக்கள் என்றேன். ஓ பிராமண சிரேஷ்டர்களே! நீங்கள் கேட்டபடி நான் சொன்ன காரணங்களை யுரைத்தேன். இனி நீங்கள் வந்தகாரியத்தைச் சொல்லவேண்டும். அதற்கும் விவரமாய் உத்தரஞ் சொல்லுவோம்”

என்று வியாசர் கூறியபின்பு அந்தரிஷிகள், "ஓ முனிராஜனே! நாங்கள் கேட்கவந்த காரியம் தேவரீர், அருளிச்செய்த அர்த்தங்களி லடங்கிப்போயிற்று, இனி அடியோங்களுக்குக் கேட்க வேண்டுமென்பதம் வேறில்லை" என்று சொன்னார்கள்.

பின்பு அந்தக் கிருஷ்ணத்வைபாயனர் சிரித்து ஆச்சரியத்தினால் கண்மலர்ந்து நிற்கிற அம்முனிவரைநோக்கி 'நான் திவ்யஞானத்தினாலே உங்கள் காரியத்தை யறிந்து அதைக் குறித்துத்தான் 'கலி சாது,' 'சூத்திரன் சாது,' என்று சொன்னேன்; அற்பமான முயற்சியாரில் கலியில் தருமம் பலிக்கின்றது; தயை சாந்தி முதலான ஆத்துமகுணங்களாகிற தண்ணீரினாலே அவர்கள் சகல பாபங்களாகிய மலங்களைக் கழுவிக்கொள்ளுவார்கள்; சூத்திரர் பிராமணாதிகளுக்குச் சிசுருஷை செய்வதினாலேயே பேறுபெறுகிறார்கள், பெண்டிர்களும் பதிசிசுருஷைசெய்து ஆயாசமில்லாமலே நற்கதி யடைகிறார்கள், ஆதலால் இம்மூவரும் புண்ணியசாலிக ளென்பது என்னபிப்பிராயம் தருமஞ் சம்பாதிப்பதிலே மிகுந்த ஆயாச மிருக்கின்றது; இதைப்பற்றி நான்சொன்ன விவரத்தினாலே உங்கள் சந்தேகந் தீர்ந்துவிட்டதன்றோ? நீங்கள் வினவியதற்கு முன்பே சொல்ல வேண்டுவதைச் சொல்லிவிட்டேன்; நான் இனி உங்களுக்குச் செய்ய வேண்டுவதென்ன?" என்று வியாசர் சொன்னதைக் கேட்டு,அந்த முனீசுவரர்கள் சந்தேகமற்றவர்களாய்ச் சந்தோஷத்தோடு அவரைத் திருவடி தொழுது மிகவும் புகழ்ந்து தங்களிடம போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

"மைத்திரேயரே! இந்தரகசியத்தை உமக்கு நான் சொன்னேன். மிகவும் துஷ்டனான கலிக்கு இந்த மகாகுணமொன்றிருக்கின்றது பாரும்.

யந்மாம் த்வம் பரிப்ருஷ்டோத்ர ஜகதாம் ஸ்ம்ஹ்ருதிம்ப்ரதி।
ப்ராக்ருதாம் ப்ராஹ்மணாம் ச தாம் வக்ஷ்யாமி தே॥

நீர் முதலில் லோகஸம்ஹாரத்தைக் குறித்து என்னைக் கேட்டீரன்றோ? பிராகிருதமென்றும் அவாந்தர 'மென்றும்பிரிந்திருக்கின்ற அந்தப்பிரளய கிரமத்தையும் உமக்கு நான் சொல்லுகிறேன்.

இரண்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று

மூன்றாம் அத்தியாயம்

* நைமித்திகப்பிரளயம்

𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌚𑍈𑌵 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌵𑌿𑌧𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌸𑌞𑍍𑌚𑌰𑌃॥
𑌨𑍈𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌿𑌕𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌕𑍃𑌤𑌿𑌕 𑌸𑍍𑌤𑌥𑍈𑌵𑌾 𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿𑌕𑍋 𑌲𑌯𑌃॥

சர்வபூதங்களுக்கும் பிரளயம் மூன்றுவிதமுண்டு. அவை யாவன,—நைமித்திகம், பிராகிருதம், ஆத்தியந்திகம் என்பவையாம். கல்பத்தின் முடிவில் பிரமதேவனால் உண்டாகும் பிரளயம் நைமித்திகம் என்னப்படும். பரார்த்தப்பிரமாணமான விரிஞ்சனுடைய ஆயுசின் முடிவில் வரும்பிரளயம் பிராகிருதமென்னப்படும், மோக்ஷமே ஆத்தியந்திகமென்னப்படும்; என்றிப்படி சொன்னபோது மைத்திரேயர், "சுவாமி! பிராகிருதப்ரளயத்தை அறிந்துகொள்ளும் பொருட்டுப் பரார்த்தத்தையிரட்டிக்கவேண்டுமே, அந்தப் பரார்த்தமென்கிற கணக்கை அடியேனுக்குத் தெரிவிக்கவேண்டும்" என்ன, மகரிஷி அருளிச்செய்கிறார்.—

கேளீர் பிராமணரே! ஏகஸ்தானமுதல் ஒன்றுக்கொன்று பதின்மடங்கதிகமாய் மேலே மேலே ஸ்தானங்களுண்டன்றோ, அவைகளில் பதினெட்டாமிடம் பரார்த்தமென்று சொல்லப்படுகின்றது. அந்தப்பரார்த்தமிரட்டித்த காலத்தில் பிராகிருதபிரளயமுண்டாம். அப்போது வியக்தமெல்லாம் தன் காரணமான அவியக்தத்தில் லயப்படும். மனிதருடைய நிமிஷமென்பது யாதுண்டோ, அது ஒருமாத்திரையின் அளவுள்ளதாகையால் மாத்திரையென்று சொல்லப்படும் அந்த மாத்திரைகள் பதினைந்து சேர்ந்தது காஷ்டையாம். முப்பது காஷ்டை

* நைமித்திக = ஓர் காரணத்தைப்பற்றி உண்டாகும், பிரளயம். = நன்றாய் லயிப்பது, அதாவது ஒன்றுள் ஒன்று ஒடுங்குவது. நாசமல்ல.

ளன்] ஒரு கலையாம். பதினைந்து கலை ஒருநாழிகையாம். 0 அந்நாழிகையானது, பன்னிரண்டரைப்பலம் நிறையுள்ள தண்ணீரால் குறிக்கப்படும். அல்லது மகததேசத்தி னொருபடி நீரளவாம். அதை அறியும்வகை கேளும்.

இருபது குன்றிமணி யெடையுள்ள பொன்னினாலே நாலங்குல அளவாகச்செய்த ஊசிகளைக்கொண்டு துவாரம் இடப்பட்ட மகததேசத்துப் படியளவானவொருபாத்திரத்தைத் தண்ணீரில் மூழ்த்த, அப்பாத்திரம் எவ்வளவுகாலத்தினாலே தண்ணீரால் நிறையுமோ அவ்வளவுகாலம் ஒருநாழிகை யென் றெண்ணப்படும். அல்லது அப்பாத்திரத்தில் விட்டதண்ணீர் அந்தத் துவாரத்தினால் வெளிப்படுங்காலம் நாழிகையாம். இரண்டு நாழிகை ஒருமுகூர்த்தமாம். முப்பது முகூர்த்தம் ஒருநாளகம். முப்பதுநாள் ஒருமாதமாம். பன்னிரண்டுமாதம் ஒருவருஷமாம். இவ்வருஷம் தேவர்களுக்கு ஓரிராப்பகலாம். அப்படிப்பட்ட இராப்பகல் முந்நூற்றறுபதுசேர தேவமானத்தினால் ஓ ரு வருஷமாம். அந்த வருஷம் பன்னீராயிரஞ் சேர்ந்தால் ஒரு சதுர்யுகமாகும் அந்தச் சதுர்யுகம் ஆயிரமானால் சதுர்முகனுக்கு ஒரு தினமாம். அதற்குத்தான் கல்பமென்றுபெயர். அதின் கடைசியில்வருவதுதான்பிரம்மசம்பந்தமான நைமித்திகபிரளயமாம். மைத்திரேயரே! அதி உக்கிரமான அந்தப்பிரளயத்தின்சொரூபத்தை முந்திச் சொல்லுகிறேன் கேளும். பிறகு நைமித்திகப் பிரளயத்தைச் சொல்லுவேன்.

ஆயிரஞ் சதுர்யுகத்தின் முடிவில் பஞ்சம்முதலியகாரணங்களாலே பூலோகம் பெரும்பாலும் மெலிந்திருக்கையில் மிகவுங் கொடுமையாய் நூறாண்டளவுமழையில்லாமலிருக்கும். அதனாலே அற்பமான சத்தியுள்ளஜந்துக்களெல்லாம்மடிந்துபோம். பின்பு ஸ்ரீவிஷ்ணுபகவான் சங்கார்த்துக்காக உருத்திர ரூபம்தரித்த

0 இதன்விபரம் நாமலிங்கானு சாஸனமென்ற அமரதிற்கூட நன்கு வெளியாகும். 12½ - பலம் எடையுள்ள தண்ணீரை ஓர் வட்டிலான பாத்திரத்தில் விட்டுப்பார்த்து பிறகு தண்ணீரைக் கீழே ஒழித்துவிட்டு ஊசிபோலோட்டையிட்டு மற்றோர் வாயகன்ற பாத்திரத்தில் தண்ணீரைவிட்டு, அதில் இந்த வட்டிலைக் காலியாக இட அதுநிறம்பி முழுகினால் ஒருநாழிகை. இவ்விதமிரட்டித் திரட்டித்துக் கணக்கறியவும்.

வராய்ச் சகலபிராணிகளையும் தம்மில் லயிக்கும்படி செய்யத் திருவுள்ளம்பற்றிச் சூரியனுடைய ஏழுகிரணங்களிருந்துகொண்டு சகல ஜலங்களையும் பானஞ் செய்தருளுவர். இப்படியாகப் பிராணிகளிலும் பூமியிலுமுள்ள நீரையெல்லா முறிஞ்சிப் பூமி முழுதையும்வாட்டிப்போடுவர். இவ்வாறு சமுத்திரம் நதி அருவி முதலான தண்ணீரையெல்லாமுண்டகனாலே அந்தச் சூரியகிரணங்களேழும் மிகப்பெருக்துஏழுசூரியர்களாகிக்கீழும்மேலுஞ் சொலித்துப் பாதாளங்களுள்படமூன்றுலோகங்களையுமெரித்துவிடும் இவ்வேழுசூரியர்களாலு மெரிக்கப்படவே இக்கிலமானது மலைகடல் முதலிய எவ்விடத்திலும் பசையென்பது சுத்தமாயில்லாமல் மரம் செடி புல் பூண்டு முதலாக எரிந்துபோய் ஆமையோடுபோலாய்விடும். பின்பு பகவான் ஆதிசேஷனுடைய சுவாசத்தினின்றுமுண்டான காலாக்கினி ருத்திரனாகிப் பாதாளங்களை யெல்லாம் தகித்துக்கொண்டு பூமிக்கும் வந்து அதையுங் கொளுத்திவிடும். இப்படியாக அந்தப் பிரளய காலாக்கினி ஜ்வாலா சக்கரத்தோடு கூடியதாய் புவர்லோக சுவர்லோகங்களையும் கொளுத்திக்கொண்டு அங்கேயேசுற்றிக்கொண்டிருக்கும். அப்போது ஜ்வாலைகளால் சூழப்பட்ட இம்மூன்று லோகங்களும் சராசரங்களெல்லாம் தகித்ததாய் வறுக்கிறசட்டிப்போல் விளங்கும்.

பின்பு அதிகாரி புருஷர்களாய்ப் புவர்லோக சுவர்லோகங்களிலிருக்கிற மனுவாதிகள் மகா தாபமுற்றவர்களாகி மகர்லோகஞ்சேருவார்கள். பின்பு அங்கும் பெருந்தாபமுற்று அவ்வுலகத்தாரோடுகூட அதற்குமேலான ஜனலோகத்தை யடைவார்கள். அவர்களுக்குள்ளேயார் பரப்பிரமத்தையடைய நின்றவர்களோ அப்படிப்பட்டவர்கள் மேலுங் கீழும் பத்துதரஞ்சுற்றித் தபோலோக சத்தியலோகங்களிற் சென்று கடைசியில்பரப்பிரமத்தை யடைவார்கள். பூமி முதலான மூன்றுலோகத்திலுள்ள மற்றவர்களெல்லாம் பரமாத்துமாவில் லயப்படுவார்கள். இப்படியாகருத்திரரூபியா யிருக்கிற ஸ்ரீஜநார்த்தனன் சகலத்தையுந் தகித்துத் தன் சுவாசத்தினின்று மேகமேகங்களை யுண்டாக்குகிறான். அதனாலேயானைக்கூட்டம்போலே மகாபயங்கரங்களானமின்னலோடும் இடியோடுங்கூடிய பிரளயகால மேகங்கள் தலைப்படுகின்றன. அவற்றின் நிறங்கள் சில கருநெய்தற் பூப்போலவும்,

சில ஆம்பல்போலேயும், சிலகருஞ்சிவப்பாயும், சிலபொன்னிற மாயும், சிலகழுதை நிறமாயும், சில அரக்கு நிறமாயும், சில வைடூரியத்திறகு ஒப்பாயும், சில இந்திரநீலத்திற்கு ஒப்பாயும், மற்றுஞ் சில சங்குமுல்லைகளுக்குச் சமானங்களாயும், பிறவுஞ் சில மைக்கு நிகராயும், இன்னுஞ் சில தம்பலப்பூச்சிகள் போலவும், வேறு சிலநெருப்புப்போலவும், மற்றுஞ் சில மனச்சிலைபோலவும், சிலகூத்தற்பனைபோலவும், சிலசாஷகமன்கிறபக்ஷியின் சிறகைப் போலவும் விளங்கும். அந்தப் பெரியமேகங்களின் உருவம் சில பெரியபட்டணங்களையொத்தும், சிலமலைகளையொத்தும், வேறு சில வஞ்சனைவீட்டுபடுகுழிக்குச் சமானமாயும், மற்றுமுள்ளவை தரைக்கு நிகராயு மிருக்கும்.

இப்படியாக உண்டான அந்தமகாமேகங்கள்பயங்கரமாய்க் கர்ச்சிததுக்கொண்டு வானமுழுதும் மறைந்து நின்று பெருந் தாரைகளைப் பொழிந்து, முன்னுரைத்தபடி மூவுலகங்களிலும் பற்றிநின்ற அப்பெருந்தீயை அவிக்கின்றன அவை தீயவிந்த பின்பும் இராப்பகலோயாமல் வருஷித்து அப்பெருந்தாரைகளினாலே பூமி முழுவதையும் ஜலமயமாக்கிப் பின்பு புவர்லோகத்தையும் அதற்குமேலுலகத்தையும் அப்படியே ஜலமயமாக்கும். இவ்வாறு அந்த மேகங்கள் ஸ்தாவரஜங்கமங்கள் யாவுமற்று அந்தகாரஞ் சூழ்ந்த வுலகத்திலே நூற்றாண்டளவுக்குமேலு மழைபெய்து நிற்கும்.

> 𑌏𑌵𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌕𑌲𑍍𑌪𑌾𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌸𑌮𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌤𑌮𑌸𑌾𑌵𑍃𑌤𑌮𑍍 ।
> 𑌵𑌾𑌸𑍁𑌦𑍇𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌾𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 ॥

ஓ முனிவரே! நித்தியனும் பரமாத்துமாவாயு மிருக்கிற ஸ்ரீவாசுதேவனுடைய மகிமையினாலே கல்பகாலத்தின் முடிவில் இப்படி யெல்லாமாகின்றன.

மூன்றாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று

நாலாம் அத்தியாயம்

பிராகிருதப்பிரளயம்

ஸவுஷிூஹ்யா ந ஶாகுஷ் ஷூிதெ zஹ ஷி ஶுஷாஶுெ ந!।
ஷணகாரணவ ஸவதெதுத ஒெதுஒொகு ஶஷிஸ்ூ தத:॥

கேளீர் மைத்திரேயரே! அந்தத் தண்ணீர் சத்த ரிஷிகளுடைய ஸ்தானத்தைக் கவர்ந்து நிற்பதனுல்திரிலோகங்களும் ஏகார்ணவமாய்விடும். அப்போது ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவினுடைய திருமுகத்தினின்றும் ஒரு மூச்சுக்காற்றுண்டாகி அந்த மேகங்களையெல்லா நாசஞ்செய்துகொண்டு ஒருநூருண்டளவும் வீசிக்கொண்டிருக்கும். பிறகு சர்வபூதமயனுயும் நினைக்க வரியனுயும் அநாதியாயும் பிரபஞ்சத்துக்கு ஆதியாயும் மகாப்பிரபுவாயுமிருக்கிற ஸ்ரீஹரிபகவான் அக்காற்றை யமுதுசெய்து, பிரம்மரூபத்தோடு அந்த ஏகார்ணவத்திலே சேஷசயனத்தின் மீது, ஜனலோகத்திலுள்ள ஸனகாதியோகிகளாலும் பிரம்மலோகத்திலுள்ள முமுக்ஷுக்களாலும்தியானிக்கப்பட்டவராய்த் தமது மாயா ஸ்வரூபமான யோகநித்திரையைக் கைக்கொண்டு வாசுதேவனென்னும் திருநாமமுள்ள தம்மைச் சிந்தித்திருப்பவராய்த் திருக்கண் வளர்ந்தருளுவர். ஸ்ரீ ஹரியானவர் பிரமரூபந்தரித்து அந்தக்காலத்தில் பள்ளிகொள்வது நிமித்தமா யிருப்பதனுலே இவ்வாறுநடக்கும் பிரளயத்துக்குத்தான் நைமித்திகமென்றுபெயர். சர்வாத்துமாவான் அந்தஅச்சுதனெப்பொழுது எழுந்திருப்பரோ அப்போது இவ்வுலகமும் அசையும். அவர் யோகநித்திரை கண்டருளுவாராயின் உலகமும் கண்மூடிப்போம். ஆயிரஞ் சதுர்யுகப்பிரமாணமான பிரம்மதினம் யாதுண்டோ, அவ்வளவு காலமே இராத்திரியாகும். இவ்விராத்திரியின் முடிவில்ஸ்ரீவிஷ்ணுவிழித்துக்கொண்டு பிரம்மரூபத்தோடுமீண்டும் சிருஷ்டித்தருளுகிருரென்பதை முன்னமே உமக்குச் சொல்லியிருக்கிறேமன்றே? இந்தக்கல்பத்தின் முடிவில் செய்யுஞ் சங்காரந்தான் அவாந்தரபிரளயம்மாம். நைமித்திகப்பிரளயக் கிரமத்தை உமக்குச் சொன்னேமன்றே? இனிபிராகிருத பிரளயம் சொல்வோம் கேளும்.

முன்னுரைத்தபடி அனுவிருஷ்டி முதலானவைகளினாலே சமஸ்தலோகங்களும் பாதாளங்களும் நாசமாகி மஹத்தத்துவ முதல் விசேஷம வரையிலுள்ள விகாரமெல்லாம் நசிக்கும்படி எம்பெருமானுடைய சங்கற்பத்தினாலே பிரளயம் சம்பவிக்க முதலில் நீர், நிலத்தின் குணமாகிய கந்தத்தைக் கிரகிக்கிறது, கந்தம் கிரகிக்கப்படவே நிலமானது லயப்படத் தக்கதாகிக் கந்ததன்மாத்திரை நசித்துநீராய் விடுகின்றது. அந்தநீர்வளர்ந்து மகா வேகமும் மகாகோஷமு முள்ளதாகி எல்லாவற்றையும் நிரப்பிக்கொண்டு அலைகளுள்ள பிரவாகத்தோடு லோகங்களின் முடிவரையில் ஓடிநிற்கிறது. அந்தத் தண்ணீரின் குணமானரசத்தைச் சோதிகிரகிக்க, அத்தண்ணீர் ரச தன்மாத்திரை அற்றுச்சோதியாகின்றது, இவ்விதமாய்நீர் அக்கினியாகி மகாதேஜசு சூழ்ந்ததாய் எங்குநிறைந்து வியாபிக்கிறது. இவ்வண்ணம் நாற்புறமும் சுவாலாமயமாய்ச் சூழ்ந்துநிற்கிற அவ்வனலின் குணமாகிய ரூபத்தைக் காற்றுகிரகித்துக்கொள்ளுகிறது ரூபதன்மாத்திரை நசித்ததனாலே அனல் அற்று காற்று மிகவும் வீசுகின்றது, இதனாலே எங்கும் ஒளியற்றுக் காற்றே பேரிரைச்சலோடு வானத்தைப்பற்றி வீசிக்கொண்டிருக்க, அதன் குணமாகிய பரிசத்தை வானம் கிரகித்துக்கொள்ளுகின்றது. பின்பு வாயு நாசமாகி ஆகாசமொன்றே ஆவரணமின்றியிருக்கும், ரூபரசகந்த ஸ்பரிசங்களற்றதாய்ச் சத்தமே இலக்கணமாக வுடையதாய் அவயவமில்லாததாய் மிகவும் பெரிதாயிருக்கின்ற அந்தஆகாசமானது யாவற்றையுநிரப்பிக்கொண்டு விளங்கும் இப்படிக்குச்சுதரும் வட்டமாய் யாவுங்கொள்ளுமிடமாய் எல்லாவற்றையுஞ் சூழ்ந்து நிற்கின்ற அவ்வானத்தின்குணமாகிய சத்தத்தைப் பூதாதி கிரகிக்கின்றது. பூதங்களும் இந்திரியங்களும ஒருமிக்க அந்தப்பூதாதியில் லயப்பட்டிருக்கும். அபிமான ரூபமான இந்தப்பூதாதியானது தமஸ்ஸைப் பிரதானமாகக் கொண்டதனாலே தாமசமென்று சொல்லப்படும். இந்தப் பூதாதியென்று சொல்லப்பட்ட அகங்காரத்தைப் புத்தியே லக்ஷணமாகக்கொண்ட மகத்து கிரகிக்கிறது, இவ்வண்டத்தினுள்ளே பூமியும் மகத்தும் முதலெல்லையும் கடையெல்லையுமாயிருப்பதுபோலே வெளியிலும் அவை முதலெல்லையுங் கடையெல்லையுமா யிருக்கின்றன.

ஓ புத்திமானான மைத்திரேயரே! இப்படியே அண்டத்
துக்குப் புறத்திலுள்ள பிருதிவி முதல் மஹத்தீறாகநின்ற ஏழு
பிரகிருதிகளும் சங்கார கிரமத்திலேமுன்னுரைத்தபடி தந்தம்
முடையகாரணங்களிலே லயப்படுகின்றன. இந்தப்பிரபஞ்சத்
தை மூடிக்கொண்டிருக்கிற அண்டரூபமான பிருதிவியானது
அதைச்சூழ்ந்த அப்பிலும், அவ்வப்பு அதைச்சூழ்ந்த தேஜசி
லும், தேஜசு அதைச்சூழ்ந்திராநின்ற வாயுவிலும், அவ்வாயு
தன்னைச் சூழ்ந்த ஆகாசத்திலும், அவ்வாகாசம் அகங்காரத்
திலும், அவ்வகங்காரம் மஹத்திலும் லயமாகின்றன. இவைக
ளோடு கூடின அந்த மஹதத்துவத்தைப் பிரகிருதி கிரகிக்கின்
றது. அதிகப்படாமலும் குறைவுபடாமலும் முக்குணங்கள் சம
மாயிருப்பதுதான் பிரகிருதியென்று சொல்லப்படும், அதுதான்
லோகங்களுக்கு ஏதுவாகையால் பிரதானமும் காரணமுமாகின்
றது, இவ்வண்ணம் இந்தப்பிரகிருதி வியத்த ஸ்வரூபமாயும்
அவியக்த ஸ்வரூபமாயு மிருக்கின்றது, ஆனதால் வியத்தம்
அவ்யக் தத்தில் லயப்படுகின்றது என்று மொருவகைப்பட்டவ
னையும்சுபாவத்திற் சுத்தனையும் அக்ஷரனையும் நித்தியனையும்சூக்ஷ
மரூபியாகையாலே பிரகிருதியையும் வியாபிக்கத்தக்கவனையு
மிருக்கிறபுருஷனும் பிரகிருதிபோல் பரமாத்துமாவினுடைய
அம்சமாயிருக்கிறான். பரமாத்துமாவோ நாமம் ஜாதிமுதலான
கற்பனைகளில்லாமல் எப்போதும் இருத்தலே சுபாவமாகக்கொ
ண்டவனாய் அறியவேண்டியவனாய்ச் சர்வேசுவரனாய் ஞானசொ
ரூபியாய் ஜீவாத்துமாவுக்கு மேற்பட்டவனா யிருக்கிறவன். அப்
படி யிருக்கப்பட்ட ஸ்ரீவிஷ்ணுதான் பரபிரமம் முக்கியமான
இடமாகையாலே பரந்தாமன், எல்லாமா யிருப்பவனவனே,
யோகியானவன் அவனைச்சேர்ந்து தான் மறுபடியுந்திரும்புகிற
தில்லை. வியாக்தவியக்த சொரூபமான பிரகிருதி யாதுண்டோ
அதுவும் புருஷன் என்று சொல்லப்பட்ட ஜீவனும், இவ்விரண்
டும் அந்தப் பரமாத்துமாவிலே லயப்படுகின்றன. அந்தப் பர
மாத்துமாதான் எல்லாவற்றிற்கும் ஆதாரமான பரமேசுவரன்,
அவன் கர்மகாண்டமான வேதத்திலேயும் பிரமகாண்டமான
வேதாந்தத்திலும் விஷ்ணுமுதலிய நாமங்களினாலே துதிக்கப்
பட்டிருக்கிறான், பிரவிர்த்தி மார்க்கமென்றும், நிவர்த்தி மார்க்
கமென்றும் இருவகையான வைதிக கருமங்களினாலே சகல தே
வதாஸ்வரூபியான அந்த ஸ்ரீ விஷ்ணுவே இருக்கு" யஜுஸ்

சாமம், என்கிறபிரவிர்த்தி மார்க்கங்களினுலே யக்கியேசுவரனு யும் யக்கிய புருஷனுயும் ஆராதிக்கப்படுகிறுன். மேலும்நிவர்த்தி மார்க்கத்திலே ஞானசொரூபியாயும் ஞானமயமான திருமேனி யுள்ளவனுயுமுள்ள அந்தவிஷ்ணுவே மோக்ஷங்கொடுக்க வல்ல வனுக ஞானயக்கியத்தைக்கொண்டு யோகிகளால் யஜிக்கப்படு கிறுன். குறில் நெடில் அளபெடை இவற்ருலே சொல்லப்படும் படியான அசித்து யாதுண்டோ அதுவும், வாக்குக்கு விஷய மாகாத சித்தும் அந்த ஸ்ரீ விஷ்ணுவின் சொரூபங்களேயாம். வியக்தமும் அவியக்தமும் புருஷனும் முக்தனும் யாவும் அந்த ஸ்ரீ ஹரிபகவானே. சகல பிரபஞ்சத்தையும தமக்குச் சரீரமா கக்கொண்டு விளங்குவதனுலே அதுவும் அவனுடைய சொரூப மேயாம். விகாரமில்லாத சொரூபமுடையவனும் வியாபகனு மான அந்த ஸ்ரீ ஹரியினிடத்திலே வியக்தாவியக்த ஸ்வரூப மான பிரதானமும புருஷனும் ஒடுங்குகிறுர்களன்றே? அவ் வண்ணம் ஒடுங்குமிடமான அந்தப் பரமாத்துமாவுக்கு இரண்டு பரார்த்தகாலமென்று சொன்னது ஒரு பகலாம். வியக்தமெல் லாம் பிரகிருதியிலும் அந்தப்பிருகிருதி புருஷனிடத்திலும் அந் தப்புருஷன பரமாத்துமாவிலும் லயமாயிருக்க, அவ்வளவு காலம் இரவாம். ஓய் பிராமணேத்தமரே! நித்தியனுன அந் தப் பரமாத்துமாவுக்குப் பகலென்பதுமில்லை.

> ஊபெசாஷ தவ வெசெதெ்ய! க்ஷபி தஃ வ்ராக்ஷுபெதா ஶயஃ।
> சூதஂஷிக உயொ ஸ ஹ ந்ஜெ்பாய ஷுதிவஷுபுஂ॥

ஆனுலும் கிருஷ்டி முதலான காரியங்களைக்கொண்டு உப சாரவழக்காய் இராப்பகல் சொல்லப்படுகின்றன. இப்படியாகப் பிராகிருத பிரளயக்கிரமத்தை உமக்குச் சொன்னேன். இனி ஆத்தியந்திகப் பிரளயத்தைச் சொல்லுவேன்.

நான்காம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஐந்தாம் அத்தியாயம்

ஆத்தியந்திகபிரளயம்

ஜனனாதிதுக்க நிருபணம்.

𑌆𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌿𑌕𑌾𑌦𑌿 𑌮𑍈𑌤𑍍𑌰𑍇𑌯! 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌤𑌾𑌪𑌤𑍍𑌰𑌯𑌂 𑌬𑍁𑌧𑌃।
𑌉𑌤𑍍𑌪𑌨𑍍𑌨𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌵𑍈𑌰𑌾𑌗𑍍𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿𑌕𑌂 𑌲𑌯𑌮𑍍॥

கேளும் மைத்திரேயரே! புத்திசாலி யானவன் ஆத்தியாத்துமிக முதலிய தாபங்கள் மூன்றையு மறிந்து ஞானமும் வைராக்கியமும் உண்டாகப்பெற்று மோக்ஷமென்கிற ஆத்தியந்திக லயத்தை அடைகிறான். ஆத்தியாத்துமிக தாபமாவது தன்னாத்துமாவையும் தேகத்தையும் பற்றி யுண்டாகுந் துக்கம். அது சரீரத்தைப் பற்றினதும் மனதைப் பற்றினதும் என இருவகைப்படும் தலைநோய், பீனசம், சுரம், சூலை, பகந்தரம், குல்மம், ரத்தபேதி, சோபை, சுவாசம், வாந்தி, கண்ணோய், அதிசாரம், குஷ்டம், வாயுரோகம், இப்படிப்பட்ட அநேகங்கள் சரீரத்தைப் பற்றினவை காமம், குரோதம், பயம், துவேஷம், லோபம், மோகம், துக்கம், சோகம், அசூயை பொறாமை, அவமானம், பகைபாராட்டல் முதலாக மானசமும் பல வகையாயிருக்கும். ஆதிபௌதிகமாவதுஜந்துக்களைப்பற்றியுண்டாவது. மிருகபக்ஷி மனுஷ்ய பிசாச சர்ப்ப ராக்ஷஸாதிகளாலே யுண்டாவதானதால் அதுவும் அநேகவித முள்ளது. ஆதி தைவிக மென்பது தெய்வத்தால் வருவது. அதுவும் குளிர்காற்று வெப்பம் மழை இடி முதலானவைகளா லுண்டாவது பற்றிப்பலவிதமாம். இந்தத் தாபங்கள் மூன்றும் கருவினாலும் பிறப்பினாலும் இறப்பினாலும் மூப்பினாலும் நரகத்தினாலும் உண்டாக்கப்பட்டு அநேக வாயிரம் வகைகளாகின்றன. அவற்றை விசதப்படுத்துகிறேன் கேளும்,

ஜந்துவானது மிகவு மேன்மையான வுடம்புள்ளதாய் அநேக மலங்கள் சூழ்ந்த கருப்பத்திலே ஒருவகைத்தோலால் மூடப்பட்டு, மிகவும்வளைந்த முதுகுகழுத்துகளினெலும்புடைய

தாயிருந்துகொண்டு, தாயுண்ணுகின்ற புளிப்பு கசப்பு கரிப்பு உப்பு முதலான வுணவுகள் மேலே படும்போது அளவில்லாத வேதனைகளைப்பொருந்தி, தன்னுடம்புகளை நீட்டவும் மடக்கவுந் திறனில்லாததாய் மலமூத்திரங்களாகிய சேற்றிலே கிடந்து, எப்புறத்திலுந் துன்பமேயுற்று, மூச்சு விடமாட்டாமல் அறிவு மாத்திர முள்ளதாய்ச் சென்ற அநேக ஜனனங்களை நினைத்து மகா விசனமடைந்ததாய் இப்படித் தன்கருமத்தினால் கட்டுண்டிருக்கின்றது. பின்புபிறக்கும்போதுபிரம்மதேவனாலேவப்பட்டவொருகாற்றினா லெலும்புகளெல்லா நுறுங்கிப்போம்படி பீடிக்கப்பட்டு மலமூத்திரங்களாலும் சுக்கில சோணிதங்களாலும் பூசப்பட்ட மலமுடையதாய் மிகுந்த பலமான பிரஸவ வாயுக்களினாலே தலைகீழாத்திருப்பப்பட்டு வெகுவருத்தத்தினால் தாயின் வயிற்றினின்றும் வெளியில் வருகின்றது. பிறந்த பின்பு வெளிக்காற்று பரிசித்தவுடனே பெருமூச்சை யுற்று முன்னிருந்த ஞானத்தை யிழக்கின்றது. விழும்போது முட்களாலே குத்தப்பட்டாற் போலவும் வாட்களா லறுக்கப்பட்டாற்போலவும் துர்க்கந்தமான ரணத்திற்கொப்பான யோனித் துவாரத்தினின்றும் புழுப்போலே தரையில் விழுகின்றது பிறகு சொறிந்துகொள்ளவுந் திரும்பவுங்கூடச் சக்தியில்லாததாய்ஸ்நானபான ஆகாராதிகளைப் பிறருடைய இச்சையின்படி பெறுகின்றது மேலும் மூத்திராதிகளினாலே அசுத்தமான படுக்கையில் கிடந்து, எறும்பு கொசு முதலியவைகள் கடிக்கும்போது அவற்றைத் தடுக்கமாட்டாம லிருக்கின்றது. இப்படிபிறப்பின்துன்பங்களையும், பின்னுண்டாகும் துன்பங்களையும், ஆதிபவுதிக முதலிய துன்பங்களையும் எத்தனையோ இளமையிலே அடைகின்றது பின்பு வளர்ந்து பருவமடையும்போது மனிதன் அஞ்ஞானமாகிய அந்தகார மூடிக்கொண்டிருப்பதனாலே மூடனாகி "நான் யார்? எங்கிருந்து வந்தேன்? எங்கே போவேன்? எனக்கென்னபயன்? நான் எந்தக்கட்டினால் கட்டுண்டிருக்கிறேன்? காரணம் எது? காரண மல்லாததெது? செய்யத்தக்கதெது? செய்யத்தகாததெது? எதுசொல்லத்தக்கது? எது சொல்லத்தக்காதது? எது தருமம், எது அதருமம்? எங்கேஇருக்கிறேன்? எப்படி இருக்கிறேன்? செய்யவேண்டுவதெது? செய்யவேண்டாததெது? எது குணமுள்ளது? எது குற்றமுள்ளது?,, என்று ஒன்றையும் அறியமாட்டாதவனா யிருக்கிறான். இப்படி மிருகங்களைப்

போலவே மூடனாய் உண்பதும் புணர்வதுமே முக்கியமா
கக்கொண்டு அஞ்ஞானத்தா லுண்டான அநேக துக்கத்தை
யனுபவிக்கிறான். அஞ்ஞானமென்பது தமோகுணத்தின்
விகாரம், அதனாலே மனிதருக்குக் கெட்டகாரியங்களைச் செய்
யும்படி யாகின்றது. ஆகவே வைதிக கருமங்கள் நடவாதிருக்
கின்றன. அந்தக் கரும லோபத்தினாலே நரகமுண்டாகின்றது.
ஆதலால் அஞ்ஞானிகளுக்கு இம்மையிலு வறுமையிலும் துக்
கம் அதிகமாயிருக்கின்றது. இவ்வாறு யவ்வனம் தாண்டிமூது
மை நேரிடும்போது உடம்புமெலிந்து கட்டுத்தளர்ந்து பற்க
ளாடி யுதிர்ந்து திரைகளும் நரம்பு தோன்றுதலு முண்டாகிக்
கொஞ்ச தூரத்திலிருப்பதும் தெரியாமல் கருவிழி உள்ளே
ஆழ்ந்துபோய் மூக்கின் துவாரத்திலிருந்து மயிர்கள் உதிர
உடம்பு ஒடுங்கி எலும்புகளெல்லாம் வெளிப்பட்டுத் தெரியமுது
கெலும்பு வளைந்துபோகத்தீபனம் மந்தமானதினாலே உணவு
கன்றாய்ச் சொல்லாமற் செய்கைகள் குறுகிப்போக நடப்பதும்
எழுந்திருப்பதும் படுப்பதுங்கூட வருந்திச்செய்துகொண்டு
காது கேளாமலுங் கண்தெரியாமலு மிருக்க, வாயினின்றும்
நீர் வடிந்துகொண்டிருக்கத் தவிக்கின்றான். இப்படிச் சகல
இந்திரியங்களும் அசுவாதீனங்களாகிமரணங்கிட்டியிருக்கை
யில்.முன் தான அனுபவித்தவைகளை நினைத்து உருகிக்கொண்டு
ஒருவார்த்தைசொல்லவும் மிகுந்த வருத்தமுள்ளவனாய் சுவாச
காச முண்டாவதனாலே மிகுந்த ஆயாசமும் தூக்கமின்மையு
முடையவனாய் எழுந்திருக்கவுமுட்காரவும் பிறருதவி வேண்டு
கையாலே வேலைக்காரர் மக்கள் மனைவிகள் முதலாக யாவரும்
அவமதிக்கும்படி யானவனாய்,ஒரு சுத்தியுமில்லாமல் உண்ணவு
ம் உலாவவும் வெகு ஆசையுள்ளவனாய் ஊழியரும்பரிகாசஞ் செய்
யப்பெற்று பந்துக்கள் வெறுப்படையத் தன்னுடைய யவ்வன
னுபவத்தைப் பூர்வஜன்மத்தி னனுபவம்போல் நினைத்து மன
ஸ்தாபத்தோடு பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டிருக்கிறான். இப்படி
மூப்பில் பலதுக்கங்களை யனுபவித்து மரணமடைகிறான்.

அந்த மரணத்தில் நேரிடும் துன்பங்களைக் கேளும். கால்
கை கழுத்துகள் கட்டுவிடப்பெற்று பெருநடுக்கமுள்ளவனாய்
சுவாதீனமில்லாமல் சற்றுநேரம் அறிவும் சற்றுநேரம் அறி
வழிவு முள்ளவனாய்,இவைகள் எப்படிபோமோவென்று மக்கள்

பெண்டிர் வீடுமாடு தனம் தானியம் முதலானவற்றிலே ஒருமமதையினாலே கலங்கினவனாகி, இப்படியிருக்கையிலேயே இரம்பங்கள் போலே மிகக்கொடியவைகளான யமனுடைய சரங்கள் போன்ற மகாவியாதிகளாலே உயிர்பெயரக் கண்கள் சுழலக் கை கால்கள் யுதறிக்கொண்டு,நாக்குமுதடும் உலர்ந்து உதானவாயு எழும்பித் துன்பப் படுத்தக் கண்ட மடைத்துக் குருகுருவெனச்சப்தித்துக்கொண்டிருக்கப் பெருந்தாபமும் பெரும்பசியும் பெருந்தாகமும் பொருந்தி, யமகிங்கராலே பீடிக்கப்பட்டு, வெகு பிராயசத்தினாலே தேகத்தை விட்டுக் கிளம்புகிறான். உடனே * யாதநாதேகத்தையு மடைகிறான். இவைகளும் இன்னும் பலவிதமான துன்பங்களும் மரணத்திலுண்டாகின்றன.

இறந்தபின் மனிதர் நரகத்திற்படும்அவஸ்தைகளைக்கேளும் யமகிங்கரர் முந்திப் பாசத்தினாற் கட்டிப்பீடிப்பதும், பின்புதடியாலடிப்பதும், உக்கிரமான யமனைப்பார்ப்பதும், கொடிய வழியைக் காண்பதுமாகிய துன்பங்களை யனுபவித்துப் பிறகு காயய்ந்த மணலும் அக்கினியந்திரமும் கத்தி முதலிய ஆயுதங்களும் இவை முதலியவைகளினாலேபயங்கரமான அந்தந்தநரகத்திலே படும்பாடு மிகவுங் கொடியது. ஓ பிராமணசிரேஷ்டரே, இரம்பங்களினாலே அறுக்கப்பட்டும் 0 மூசையிற்போட்டுக் காய்ச்சப்பட்டும், கோடரிகளினாலே பிளக்கப்பட்டும், பூமியில் புதைக்கப்பட்டும், சூலங்களிலேற்றப்பட்டும், புலியினவாயிலிடப்பட்டும், கழுகுகளாலே பிடுங்கப்பட்டும், கொடியமிருகங்களாலே கடிக்

---

* கருமானுபவத்திற்கு இப்பொழுது கிடைத்திருக்கும் பாஞ்சபௌதிக தேகம் விழவே, அத்தேகத்திலிருந்த ஜீவாத்மாவிற்கு உடனே யாதனாதேகம் கிடைக்கும். அதாவது யாதனைக்கென்ற ஓர் ஸூக்ஷ்ம சரீரம். இது யாதனை முழுவதையும் மனுபவித்த பிறகுதான்அந்த ஜீவாத்மாவைவிடும், ஏற்கெனவே கரும சரீரத்திலிருந்த கைதிபோன்ற ஜீவாத்மாவே இந்த யாதனாசரீரத்திலு மடைபடுவதால் பாவ கருமம் செய்த நாமே இப்பேற்பட்ட யாதனைகளை யனுபவிக்கிறேனென்ற அனுபவ ஞானம் தொடர்ந்தே உண்டாகி அழுவான், யாதனையென்பது துன்பம், துன்பத்திற் குறியது யாதனாதேகம்.

0 மூசை=கன்னார் உலோகங்களை உருக்கவைத்துக்கொண்டிருக்கும் குவைகள்.

கப்பட்டும் எண்ணெய்க் கொப்பரையிலிட்டுப் பொறிக்கப்பட்டும், உப்புச்சேற்றிலே புரட்டப்பட்டும், உயரத்திலிருந்து தள்ளப்பட்டும்' யந்திரங்களிலேற்றி யெறியப்பட்டும், பாபபலங்களாய் மனிதர் நரகங்களிற்படும் துன்பங்கள் இவ்வளவென்று சொல்லி முடியா. ஓமுனிவரே! நரகத்திலேமாத்திர மன்று துக்கபரம்பரை; சுவர்கத்திலுமுண்டு. சுவர்கத்திற் சுகானுபவம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கையில் புண்ணியம் க்ஷயித்து இனிநாம் விழப்போகிறோ மென்கிற நினைப்பினாலே பயமுண்டாகும்போது மனதிற்கு மகா துக்கமுண்டாகும்.

இப்படி நரகாதிகளையனுபவித்து மறுபடியும் கற்பத்திற் பிரவேசித்துப் பிறக்கிறான். இவ்வாறு அநேகந்தரம் பிறப்பதுமிறப்பதுமாய் அலைகிறான். மேலும் பிறந்தவுடனேயாவது இளமையிலாவது யவ்வனத்திலாவது நடுவயதிலாவது முதுமையிலாவது திண்ணமாயிறக்கிறான். தழைத்திருக்கும்போதோ நாநாவித துக்கங்களாலசூழப்பட்டு நூலுக்குக் காரணமான பஞ்சுமொய்த்துக்கொண்டிருக்கிற பருத்திவிதைபோலேயிருக்கிறான். மேலும் பொருளைச் சம்பாதிப்பதினாலும், காப்பாற்றுவதினாலும் அதின் அழிவிலும் இஷ்டருக்குத் துன்பநேரிடுகையிலும், மனிதர்க்கு அநேக துக்கங்களே யுண்டாகின்றன.

மைத்திரேயரே! எந்தெந்தப்பொருள்புருஷர்க்கு இன்பமாயிருக்கிறதோ அதுவே துன்பமென்னுமரத்திற்கு விதையாகின்றது. களத்திரம், புத்திரர், மித்திரர், திரவியம், கிருகம், க்ஷேத்திரம் முதலானவைகளினாலே எவ்வளவு துக்கமுண்டாகின்றதோ அவ்வளவு சுகமுண்டாவதில்லை, இப்படியாகச் சம்சாரத்தின் துக்கமாகிய வெய்யிலினாலேதபிக்கப்பட்டு அலைகின்றமனிதருக்கு மோக்ஷமென்கிற விருக்ஷத்தினிழலி லில்லாமல் மற்றெங்கே சுகமுண்டாகும்? ஆதலால் கர்ப்பம் ஜனனம் வார்த்திகயம் முதலானவைகளிலே மனிதருக்கு உண்டாகும் தாபங்கள் மூன்றுக்கும் மருந்து யாதென்றால், மற்றொரு சுகத்திலும் அதிசயந்தோன்றா திருக்கும்படியான மகாசுகரூபமாயும் துக்கசம்பந்தமே யில்லாததாயும நித்தியமாயுமுள்ள பகவத்பிராப்தியே என்பது எனனபிப்பிராயம், ஆதலால் அறிவுள்ள மனிதர் ஈன

குணங்களொன்றுமில்லாமல் சகல சற்குணங்களுமுள்ளவனான பகவானை யடையும் பொருட்டு எத்தனஞ் செய்யவேண்டும்.

ஓ! முனிவரே அந்த எம்பெருமானை யடைவதற்கு ஞானமும் கருமமும் உபாயமென சாஸ்திரஞ்சொல்லுகின்றது, அந்த ஞானம் ஆகமஜமென்றும் விவேகஜமென்றும் இருவகைப்படும், சாஸ்திரங்களினு லுண்டாவது விவேகஜம். முந்தியதற்குச் சப்தப்பிரமமென்றும் பிந்தியதற்குப் பரப்பிர்மமென்றும்பெயர் இவ்விரண்டு ஞானங்களுக்குமுள்ள பேதமாவது:— அஜ்ஞானமென்பது, அந்தகாரம் வஸ்துக்களை மறைப்பதுபோலே ஜீவாத்தும பரமாத்தும ஸ்வரூபங்களை மறைக்கிறபடியால் அது அந்தகாரம்போலே யிருக்கின்றது: சப்தப் பிரமமென்கிற ஆகமஜ ஞானம் விளக்கு இருளைச் சிறிது நீக்கி ஜீவபர ஸ்வரூபங்களை யொருவாறு விளக்குவதினாலே விளக்குப்போலாகும். பரப்பிர்மமென்கிற விவேகஜஞானம் சூரியன் இருளை முற்றுமழித்துப் பொருளெல்லாவற்றையு நன்றாய் விளக்குவதுபோலே அஞ்ஞானத்தைவேரோடுபோக்கி ஸ்வரூபத்தைபிரத்தியக்ஷமாய் விளங்குவதினாலே சூரியனைப்போலாகும்.

இவ்விஷயத்தில் மறுவும் வேதார்த்தத்தையறிந்துசொல்லியிருப்பதைக்கேளும சப்தப் பிரமமென்றும். பரப்பிரமமென்றும் இரண்டு பிரமங்களுண்டென றறியவேண்டும். மனிதன்சப்தப்பிரம்மத்தில்தேறினல்பரப்ரம்மத்தையடைவான், அதர்வணசுருதியென்கிற வேதபாகமும இப்படியேசொலலுகினறது. அக்ஷரமென்று சொல்லப்படுகிற பிர்மமத்தை எந்த வித்தையா லடையலாமோ அதற்குப் பரவித்தையென்று பெயராம், கருமங்களையறிவிக்கிற இருக்குவேதாதிகள் அபரவித்தையென்று சொல்லப்படும். அந்தப் பரவித்தையின் விஷயமான பிரம்மஸ்வரூபமானது வேதாகதத்தினலல்லாமல் தோன்றுததும், தோன்றல் மறைதல் கெடுதல் வளர்தல் குறைதல் திரிதல்களாகி விகாரமில்லாததும், வாக்குக்கும் மனதிற்கும் எட்டாததும், வேத மனுஷ்யாதி ரூபங்களில்லாததும், கால்கைமுதலான வுறுப்புகளில்லாததும், யாவற்றையும் நியமிப்பதும் எங்குமுள்ளதும், பூதங்களுக்குக் காரணமானதும், தனக்கொரு காரணமில்லாததும்' எல்லாவற்றையும் வியாபித்து ஒன்றினுலும் வியாபிக்கப்

பாடாததுமா யிருக்கின்றது. மேலும் எதினின்றுமெல்லாமுண் டாகின்றதோ, ஞானிகள் எதைக்காண்கிறார்களோ அது நான் தர்மம், அதுதான் பேரானசோதி' விஷ்ணுவின் அந்த உத்தம சொரூபமென்று சுருதிகளிற் சொல்லப்பட்ட சூக்ஷமமான அந்தப் பிரம்மத்தைமோக்ஷம் பெறவேண்டுமவர்கள்தியானிக்க வேண்டும். பரமாத்துமாவின் அந்தஸ்வரூபந்தான் பகவானென் கிற சொல்லுக்குப்பொருள். இந்தப் பகவானென்னுஞ் சொல் எம்பெருமானுடைய அளவற்ற ஸ்வரூபரூபகுண விபவங்களைக் குறையறச் சொல்லத்தக்கது.

இப்படி நன்றாய் சொல்லப்பட்ட ஸ்வரூபாதிகளையுடைய அந்தப்பரமாத்துமாவின் தத்துவம் எதனாலே விளங்குமோ அப்படிப்பட்ட துவாதசாக்ஷரத்தை அங்கமாகக்கொண்டது தான் பரவித்தையாகும், மற்ற வேதபாகமெல்லாம் அபரவித்தை யேயாகும். இந்தப் பகவானென்னும் பதம் நாமரூபாதி விஷய மாகாமல் பிரம்மசமானமானமுக்தனையும் பூஜாநிமித்தமாய் உப சாரத்தாற்சொல்லும். ஆனால் தோஷங்களுக்கு விரோதியாய் மகாவிபூதிகளை யுடையதாய் சர்வகாரணங்களுக்குங் காரணமா யிருக்கிற பரப்பிரமத்தைத்தான் முக்கியமாய்ச் சொல்கின்றது. இச்சொல் பிரகிருதியைத் தூண்டுதலுமுடையனாயிருத்தலும் போஷித்தலும் காத்தலும் சங்கரித்தலும் உண்டாக்கலும் சக லத்துக்கும் இடமாயிருத்தலும் யாவற்றிலு மிருத்தலுமாகிய எழுத்துப்பொருள்களை யுடையதாதலால பரப்பிரமமாகிய வாசு தேவனுக்கேயல்லது மற்றனுக்குச்செல்லாது. இச்சொல்லைமேன் மைப் படுத்தும்படியான விடத்திலேசங்கேதமாய்ப் பிரயோகிக் கிறார்கள், அந்தச்சங்கேதத்தின்படியும் எமபெருமானையேமுக் கியமா யுணர்த்தும், மற்றவிடத்தில் உபசாரவழக்காய்ச்சொல் லும். அப்படி செல்லுதற்கும் ஞானவிசேஷம் அவ்விடத்திலிரு க்கவேண்டும். அதாவது உற்பத்தி பிரளயம்பூதங்களின்போக்கு வரவு வித்தை அவித்தை இவற்றையறிந்தவன்பகவானென்று சொல்லப்படவேண்டும். மேலும் இம்மொழிசம்பூர்ணமானஞான சக்தி பல ஐசுவரிய வீரிய தேஜசுக்களாகியசகல சற்குணங் களையும் சகல ஹீனகுணங்க ளில்லாமையையும் பதப்பொருளா கத் தருகின்றது. ஆதலால்இது சகலஹேயப்பிரத்தியநீகனையும் சமஸ்தகல்யாண குணாகரனையுமுள்ள எம்பெருமானுக்கே முக்

கியவாசகமாகின்றது. சகலாதாரமாயும்சகலாதேயமாயும் விளங்குகிற ஸ்ரீ விஷ்ணுவை வாசுதேவபதம் போதிக்கின்றது.

முன்னேகேசித்துவஜனென்பவரைக் காண்டிக்கியஜனகர் வினவ அநந்தனை ஸ்ரீ வாசுதேவனுடையதிருநாமத்தை நாமுரைத்தபடியே அவருமுரைத்தருளினர். இந்தத் திருநாமங்களின் பொருளைப் புத்தியில் நிலைக்கும்பொருட்டுச் சொல்லுகிறேன். அவ்வெம்பெருமான் அவியக்தத்தையும், மகத்து முதலிய விகாரங்களையும், முக்குணங்களையும், அவற்றின்காரியமான அஞ்ஞானதுக்காதிகளையும் கடந்தவன். சகலமறைவுகளுமெக்காலத்திலு மில்லாதவன். சகலமும்உள்ளும்புறமும் அவனாலே வியாபிக்கப்பட் டிருக்கிறபடியால் சகலஸ்வரூபியா யிருக்கிறவன். மேலும்அந்த ஸ்ரீவாசுதேவபகவான் இயற்கையால்குற்றங்களோடு கலக்காத சகலகலியாணகுணபரிபூரணன். சகலபூதங்களையும் தன்சத்தியின் ஒரு சிறுயம்சத்தால் சூழ்ந்திருப்பவன். தன்திருவுள்ளத்தின்படி அந்தந்தத் தருணத்திற்கு வேண்டுமானதிவ்வியமங்களவிக்கிரகத்தையெடுக்கின்றவன். அதனாலே சகலலோகங்களுக்கும்நன்மையைச் சாதிக்கிறவன் அளவற்ற தேஜசு பலம் ஐசுவரியம் ஞானம்வீரியம் சத்தி முதலான குணங்களின் குவியற்போன்றவன். மேலானவர்க்கெல்லாம் மேலானவன். ஒரு துர்க்குணமுமில்லாதவன் உயர்ந்தவைகளுக்குந் தாழ்ந்தவைகளுக்குமீச்சுரன், அப்படிப்பட்ட எம்பெருமான் வியூஹவிபவாதி ரூபங்களினாலே வியஷ்டிரூபனாகவும், சமஷ்டிரூபனாகவும், இந்த ரூபங்களால் விளங்குவதினாலே வியக்தனாகவும், பரரூபத்தினால் விளங்காமையாலே அவியக்தனாகவும், சகலத்தையும் சர்வகாலங்களிலும் சர்வவிதத்திலும் ஆளுகிறவனாகவும், எல்லாக்காலத்திலும் எல்லாவற்றையும் தானேஒருங்கே பிரத்தியக்ஷமாய்க் காண்கின்றவனாகவும் எல்லாவற்றையும் பொருந்தினவனாகவும் சகலசத்திகளுமுள்ளவனாகவு மிருக்கையாலே பரமேசுவரனென்னும் திருநாமமுடையவன், அப்படிச்சகலதோஷ ரகிதமாய்ச் சுத்தமாய் மேலாய் என்றும்பிரகிருதிக்குட்படாததாய் என்றுமொருபடிப்பட்டதாயுள்ள பகவத்ஸ்வரூபம் எதனாலே அறியப்படுகிறதோ அந்தஆகமஞானமும், எதனாலே காணப்படுகிறதோ அந்த விவேகஞானமும், எதனாலே அடை

யப்படுகிறதோ அந்தப் பக்திரூபமான ஞானமும், இவைதாம் ஞானமென்று சொல்லப்படும். இதற்குப்புறமா யிருப்பதெல்லாம் அஞ்ஞானமேயாம்.

ஸம்ஜ்ஞாயதே யேந தத³ஸ்ததோ³ஷம்
ஶுத்³த⁴ம் பரம் நிர்மலமேகரூபம்।
ஸந்த்³ருஶ்யதே வா(அ)ப்யவக³ம்யதே வா
தஜ்ஜ்ஞாநமஜ்ஞாநமதோ(அ)ந்யது³க்தம்॥

ஐந்தாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று

ஆரும் அத்தியாயம்

கேசித்துவஜ காண்டிக்கிய சம்வாதம்

ஸ்வாத்⁴யாயஸம்யமாப்⁴யாம் ஸ த்³ருஶ்யதே புருஷோத்தம:।
தத்ப்ராப்திகாரணம் ப்³ரஹ்ம ததே³ததி³தி பட்²யதே॥

முன் சொன்னபடி குணங்களும் விபூதிகளும் விக்கிரகமு முள்ள பகவான் தத்துவ முணர்த்துஞ் சாஸ்திரத்தினாலும் யோகத்தினாலும் காணப்படுவான். இவ்விரண்டுஞானமும்தான் அவனை யடைவதற்குச் சாதகமா யிருக்கும், ஆதலாலே பிரம்ம மென்றுஞ் சொல்லப்படும், சாஸ்திரத்தை நன்றாய் விசாரித்து யோகத்திலிழிய வேண்டும், யோகத்தி லிழிந்தபின் அந்தத் தத்துவசாஸ்திரத்தை நன்றாய்த்திடப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும். இப்படி ஸ்வத்தியாய யோகங்களிரண்டும் நன்றாய்த் தேர்ந்ததனாலே பரமாத்துமா விளங்கிக்காணப்படும். அந்தம் பரமாத்துமாவைக் காண்பதற்குச் சாஸ்திரஞானம் ஒருகண். யோகம் மேலானகண். அந்தப் பரப்பிரம்மான பகவான் இக் கண்களாலே காணக்கூடியவனே யல்லது இந்த மாமிசக்கண் களாற் காணக்கூடாதவன் என்றுரைத்த குருவை நோக்கிச் சிஷர் "ஓ பராசரபகவானே! எதனாலேசகலாதாரபூதனான பரமேசுவரனை நான் காணக்கூடுமோ அப்படிப்பட்ட யோகத்தை அறிய விரும்புகிறேனாதலால் அதை அடியேனுக்குச் சாதித் தருளவேண்டும்'' என்றுவினவ, மகாமுனிவர் சிஷ்யரை நோக்கி

"ஓ மைத்திரேயரே! பூர்வத்தில் மகாத்மாவான காண்டிக்ய ஜனகருக்குக் கேசித்துவஜர் சொன்னவிதமாய் அந்த யோகத்தை உமக்கு நான் சொல்லுகிறேன்" என்றவுடனே, மைத்திரேயரே "ஓபிரம்மரிஷி சிரேஷ்டரே! காண்டிக்கியர்யார்? கேசித்துவஜர் யார்? யோகத்தைப்பற்றி அவர்களுக்குச் சம்வாதம் நேர்ந்ததெப்படி? அருளிச்செய்யவேண்டும்" என்ன, ரிஷி அருளிச்செய்யலாயினர்.

தருமத்துஜரென்கிற ஜநகமகாராஜா இருந்தார். அவருக்கு மிதத்துவஜர் என்றும் கிருதத்துவஜர் என்றும் இருவர் குமாரிருந்தார்கள். அந்தக் கிருத்துவசர் எப்போதும் வேதாந்த விசாரணை செய்துகொண்டிருப்பார். அவருக்குக் கேசித்துவசர் என்கிற மகா கீர்த்திமானுன புத்திரர் உண்டானர். மிதத்துவசருக்கும் காண்டிக்ய ஜநகர் என்கிற புத்திரர் பிறந்தார், அந்தக் காண்டிக்யர்கருமமார்க்கத்தில் நின்று பூமியையாண்டு வந்தார். கேசித்துவசரோ ஆத்துமவித்தையிலூன்றினவராய் ராச்சிய பரிபாலனஞ் செய்துவந்தார். இப்படியிருக்கையில் அவ்விருவரும் ஒருவரை யொருவர் ஜயிக்கவேண்டுமென்றெத்தனப்பட கேசித்துவஜர் காண்டிக்கியரை இராச்சியத்தினின்றும் துரத்திவிட்டார். துரத்திவிடவே காண்டிக்கியர் அற்பமான சேனைகளை யுடையாராயிருந்ததனாலே சத்துருவை ஜயிக்கமாட்டாமல் ராச்சியத்தைவிட்டு மந்திரி புரோகிதர்களோடுகூடப் பிறர்வரக்கூடாத ஓ ஆரணியத்தில் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்தார். ராச்சியத்திலிருந்த கேசித்துவசர் ஞானத்தைப் பற்றினவராய்ப் பிரமவித்தையிலிருந்து கொண்டே உபாசனத்துக்கு இடையூறு செய்யும் பாவங்களை நிவர்த்தியாகும் பொருட்டு அநேக யாகங்களைச் செய்துவந்தார். அந்த மகாராஜா யாகஞ் செய்து கொண்டிருக்கையில் ஒருகால் பிரவர்க்கியமென்கிற சடங்கில் அவிசுக்கு வேண்டும் பால்கொடுத்துவருகிற பசுவைக் காட்டில் ஒருபுலி அடித்தது. அதைஅந்த ராஜாகேள்விப்பட்டு "இதற்குப் பிராயச்சித்த மென்ன" என்று ருத்துவிக்குகளைக் கேட்டார். அவர்களோ "நாங்க ளறியமாட்டோம், கசேருஎன்பவரைக்கேளும்" என்றூர்கள். பின்பு அரசன் கசேருவைக் கேட்க, அவர் "பார்க்கவரைக் கேளும்" என்றூர். அந்தப்பார்க்கவரும் "எனக்குத் தெரியாது, சுனகருக்குத்தெரியும், அவ

ரைக்கேளும்" என்றார் அரசன் சுனகரைக்கிட்டிக்கேட்க அவர் "அரசனே! இந்தக் காரியம் கசேருவுக்காவது இப்பூமியில்மற்றொருவருக்காவது தெரியாது, ஆனால் உம்மாலே ஜயிக்கப்பட்டு உமக்குச் சத்துருவாயிருக்கிற காண்டிக்கிய ஜனகருக்குத்தான் தெரியும்" என்று சொல்லியதைக்கேட்டுக்கேசித்துவசர் அவரை நோக்கி "ஓ முனிவரே! நல்லது இதைத்தெளியும் பொருட்டு என்சத்துருவினிடத்துக்கே போகிறேன், அவர்என்னைக்கொல்வாராயின் யாகபலன் எனக்குச் சித்திக்கிறது, இல்லையென்று நான்கேட்கும் பிராயச்சித்தத்தைச் சொல்வாராயின் யாகம் குறைவில்லாமல் நிரைவேறிப் போகின்றது" என்றுசொல்லிக் கிருஷ்ணாஜினந் தரித்தபடியே ரதத்தின்மேலேறிக்கொண்டு, அந்தப்பூபதி மகாபுத்திமானான காண்டிக்கியர் இருக்குமிடத்திற்குச் சென்றார்.

அந்தக் காண்டிக்கியர் தன்சத்துரு வருவதைக்கண்டு கோவத்தால் கண்சிவந்து வில்லை நாணேறிட்டுக்கொண்டு கேசித்துவசரைநோக்கி "அடா! நீகிருஷ்ணாஜின கவசம்போட்டுக்கொண்டுயோக்கியன்போலே இந்துவக்துஎன்னைக்கொல்லப் பார்க்கிறாய், நீமேலும் நாம் கிருஷ்ணாஜினம் தரிப்பதனால்நம்மை அவன் அடிக்கமாட்டானென்று எண்ணுகிறாய், ஓமூடா! மான்களின் முதுகில் இந்தத் தோலில்லையோ? அப்படிப்பட்ட மான்களின்மேல் நீயும்நானும் எத்தனை அம்புகளை விடுத்திருக்றோம்? ஆதலால் உன்னைப்போன்ற அயோக்கியனை அடிப்பதற்கு இந்தக் கிருஷ்ணாஜினம் தடையன்று. ஓதுர்ப்புத்தியானவனே! நீ என்ராச்சியத்தைப் பிடுங்கிக்கொண்ட சத்துருவாகையால் ஆததாயியாய் இருக்கிறாய், ஆதலால் யாகத்திலிருந்தாலும்உன்னை நான்கொல்வேன், நீ என்னிடத்தினின்றும் உயிரோடுபோகமாட்டாய்" என்றுசொல்லக் கேசித்துவசர் சொல்லுகிறார்.

"ஓ காண்டிக்கியரே! இப்போது நான் உம்மிடத்தில் ஒரு தருமசந்தேகங் கேட்கவந்தேனே யல்லது கொல்வதற்கு வரவில்லை, இதை நீர் ஆராய்ந்து கோபத்தையாகிலும் விடும், அல்லது என்மீது பாணத்தையாகிலும்விடும், என்று கேசித்துவசர் சொல்லக்கேட்டுக் காண்டிக்கியர், புரோகிதர் மந்திரிகள் முதலானாரோடு ஏகாந்தத்தில் ஆலோசிக்கையில், அவர்கள் "சத்துரு நைவசத்தில் வந்தபோது அவனை அவசியம் கொல்லவேண்டும்,

அந்தப் பகையாளி மடிந்தால் இப்பூமிமுழுதும் நம்முடைய கையில் வரும்'' என்று சொல்லக்கேட்டு, அவர்மந்திரிமுதலான வர்களைநோக்கி "நீங்கள் சொன்னது சரிதான், எதிரியைக் கொன்றால் பூமிநமக்குச் சுவாதீனமாகும், எதிரிக்கோ மேலுல கஞ் சுவாதீனமாகும், அவரைக் கொல்லாவிட்டால் நமக்கு மேலு லகஞ் சுவாதீனப்படும். அவருக்கோ பூமி கைவசத்தி லிருக்கும், இவ்வுலக ஜயத்தினும் மேலுலக ஜயமே விசேஷமென்று நான் நினைக்கிறேன், ஏனென்றால் இவ்வுலகவாழ்க்கை சிறிதுநாளுள் ளது, மேலுலக வாழ்க்கையோ நீடித்திருப்பது, ஆதலால் என் பகைவனை நான் கொல்லாமல் அவர்கேட்குங் கேள்விக்கு விடை கொடுப்பேன்'' என்றுசொல்லிக் கேசித்துவசரைஎதிர்கொண்டு வந்து "அப்படியானால் வினவ வேண்டுவதை வினவும். தெரிந்த வரையிற் சொல்லுகிறேன்'' என்றார். அதுகேட்டுக் கேசித்துவ சர் யாகத்திற்கு உபயோகமானபசு இறந்த சங்கதியைச்சொல் லிப் பிராயச் சித்தமென்ன? என்று கேட்க, அவரும் அதற்குச் சாஸ்திரத்தில் விதித்தபடி பிராயச் சித்தத்தைச் சொன்னார். பின்பு கேசித்துவசர் சந்தேகந் தீர்ந்து அவரிடத்தில் விடை பெற்று யாகபூமிக்குவந்து விதிப்படி சகலகிரியைகளையும் நிறை வேற்றி அவபிரத ஸ்நானஞ்செய்து செய்யவேண்டியவதை யெல் லாஞ் செய்தவராயிருந்தும் பின்வருமாறு சிந்திக்கலாயினர்.

"நாம் யாகசாலையில் வந்த பிராமணரையெல்லாம் பூசித் தோம், இருத்துவிக்குகளையுஞ் சம்மானித்தோம், மற்றுமுள்ள யாசகர்களுக்கும்வேண்டுமானதைக்கொடுத்தோம், இப்படியாக உலகத்துக்கு ஒப்புரவான காரியத்தைத் தகுந்தபடி நாம்செய் திருக்க நம்முடைய மனம் ஏன் செய்யவேண்டியதைச் செய்யா ததுபோலே குறைகொண்டிருக்கிறது?'' என்று சிந்தித்து, "ஓகோ நாம் எல்லாஞ்செய்தாலும் நமக்கு பிராயச்சித்தத்தை யுபதேசித்த காண்டிக்கியருக்குக் குருதக்ஷிணை கொடாமற் போனோமன்றோ'' என நினைத்துக்கொண்டு கேசித்துவசர் தேரின்மேலேறி மறுபடியும் அந்தக் காண்டிக்கியர் வாசஞ் செய்துகொண்டிருக்கின்ற துர்க்கமான வனத்திற்குச்சென்றார்.

காண்டிக்கியரும் சத்துருமறுபடியும் ரதத்தின்மேல் வரு வதைக்கண்டு ஆயுதத்தைக் கையிலேந்திநின்றார் அதுகண்டு

கேசித்துவசர் அவரைநோக்கி ‘ஓ மகானுபாவரே! நான் உமக்குத்தீங்குசெய்ய வரவில்லை, கோபியாதேயும், உமக்குக் குருதக்ஷிணைகொடுக்க வந்தேனென்று நினையும்” என்று சொன்னதைக்கேட்டுக் காண்டிக்கிய ஜனகர் மறுபடியும் தம்மந்திரிமாரோடு “எதைக்கேட்கலாம்” என்று ஆலோசிக்க, அவர்கள் “இராச்சியமுழுவதையுங் கொடுத்துவிடும்படி கேளும், புத்திசாலிகள் தருணம் வாய்த்தபோது தம்முடைய சேனைகளுக்கு வருத்தமில்லாமல் ராச்சியத்தைச் சம்பாதிப்பார்கள்” என்று சொன்னார்கள். அதுகேட்டு மஹீபதிநகைத்து, “மந்திரிமாரே! சிறிதுபொழுது நிற்கத்தக்கராச்சியத்தையா எம்போலியோர் வேண்டுவார்கள்? நீங்களெல்லாம் பொருளைச் சாதிக்கின்ற மந்திரிகளல்லவா? இந்தச்சமுசாரத்தில் பரமார்த்தமெது? என்கிற விஷயத்தில் நீங்கள் ஒன்று மறியாதவர்கள் ஆனதால் நீங்கள் சொன்னது சரிதான்” என்று சொல்லிக் கேகித்துவசரிடத்துக்கு வந்து அந்தக்காண்டிக்கியர் “ஐயா நீர் அவசியம் குருதக்ஷிணை கொடுக்க நினைக்கிறீரோ? என்ன, அவரும் “ஆம்” என்றவுடனே, அவரைநோக்கி,

யதி வேத்தீய கோஸ்யோஂ ஸவதாம ரீக்ஷிபதி|
த தேஸஸ்வஸ்தாயாஸம் யக்கோ கக்ஷீய||

“அப்படியானால் நீர் ஆத்துமஞான வித்தையில் தேறினவாதலால், எனக்கு நீர் குருதக்ஷிணையாகச் சம்சார க்லேசம் போகத்தக்க அந்த ஞானத்தைச்சொல்லவேண்டும்” என்றார்.

ஆறும் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஏழாம் அத்தியாயம்

யோகமார்க்கவுபதேசம்

நஷ்ராப்டுதம் க்வயா கஸூா ஊஸூ ராஜ்யஂ கேண்டகஂ|
ராஜ்யஸ்ரமா வினா நாநஸ் தக்ஷதி யாநா ஓதிவிஷயஂ||

கேசித்துவசர் காண்டிக்கியரை நோக்கி “ஓ காண்டிக்கியரே! நீரேன் பகைப்பூண்டற்றதான ராச்சியத்தை வேண்ட

வில்லை? க்ஷத்திரியர்களுக்கு ராச்சியம் பெருவதைக்காட்டிலும் பிரியமனது மற்றொன்று மில்லையே,, என்றுசொல்லக்காண்டிக்கியர், "ஓ கேசித்துவசரே!உம்முடைய முழுராச்சியத்தையும் நானேன் பிரார்த்திக்கவில்லையோ அதன் காரணத்தைச் சொல்லுகிறேன்கேளும் இந்தராச்சியவிஷயத்தில்தெரியாதவர் ஆசைப்படுகிறார்கள்; நீர்சொன்னபடியே பிரஜைகளைப்பாலிப்பதும், அதற்கு விரோதிகளா யிருப்பவர்களைத்தருமயுத்தஞ் செய்து வதிப்பதும க்ஷத்திரியருக்குந்தருமந்தான் ஆனாலும் ராச்சியத்தைக்காப்பதில்வல்லமையில்லாதவனையும் ஆசையற்றவனையுமிருக்கிற எனக்கு நீர் அபகரித்துக்கொண்ட ராச்சியத்தைவிரும்பாமைகுற்றமன்று; இக்கருமத்தை நடத்த சத்தியிருந்தும்நடத்தாமல் விடுவதேகுற்றமாம்; இவ்விராச்சியத்தில் எனக்குஜன்மாந்தர கருமத்தின்பலனான போகங்களை அனுபவித்துக்கழிப்பதற்காகவே ஆசையிருந்தது. மற்றவர்களுக்கோ அது போகத்திலாசையினாலேயேயிருக்கும்; ஏனென்றால் இவ்வாசைபொருளையனுசரித்திருக்கிறதே யன்றித் தருமத்தை யனுசரித்திருக்கவில்லை, மேலும க்ஷத்திரியர்யாசிப்பது தருமமென்று பெரியோர்கள் அங்கீகரிக்கமாட்டார்கள; இக் காரணங்களைபபற்றிக் கருமங்களில் சேர்ந்த இந்தராச்சியத்தைநான் யாசித்திலேன; ராச்சியத்தை வஸ்துக்களின உண்மையறியாதவராய், எனதுஎனகிற வீணபிமானத்தினாலேமனமிழுக்கப் பட்டவர்களாய், நானென்கிற அகங்காரமாகியகொடியகள்ளையுண்டு மயங்கியிருப்பவர்களேயல்லாமல், எனபோலியோர் விரும்புவதில்லை என்றுசொன்ன காண்டிக்கிய ஜனகரைப்பார்த்துக் கேசித்துவசர் "நன்றுநன்று, என்று சந்தோஷித்து அன்போடு சொல்லலானார்.

"கேளும் காண்டிக்கியரே! நீர்சொன்னது எனக்கும்சரிதான், ஆனால்நான் கருமத்தினாலே யோகவிரோதிகளானகாமக்குரோதாதிகளைப் போக்கும்பொருட்டு ராச்சியத்தையும் நானாவிதயாகங்களையுஞ்செய்துவருகிறேன், அனறியும்போகங்களினாலேபுண்ணியக்ஷயமுஞ்செய்துவருகின்றேன" நமதுகுலத்துக்கு ஆனந்தமானவரே! உமக்கு அதிருஷ்டவசத்தினால மனமானது விவேகமாகிய ஐசுவரியத்தைப் பொருந்தி யிருக்கின்றது; ஆதலால் அவித்தையின சொரூபஞ்சொல்லுகிறேன கேளும."

"ஆத்துமா வல்லாத தேகாதிகளிலே ஆத்துமாவென்கிற நினைப்பும், தனதல்லாத அந்தந்தப்பொருளிலே தனதென்கிற நினைப்பும், இவ்விரண்டுமே ஸம்ஸாரமாகியவிருக்ஷத்திற்கு விதையாயிருக்கின்றன, எப்படியென்றால் தேகியானவன் அஞ்ஞானவிருளாலே மூடப்பட்டவனாய்ப் பஞ்சபூதமயமான தேகத்திலே நானென்றும் எனதென்றும் புத்தியைப்பண்ணுகிறான், ஆகாசம் வாயு அக்கினிஜலம் பிருதிவி யெனபவைளுக்குவேறாய் ஆத்துமா இருக்க தேகத்தை ஆத்துமாவென்று எவன் நினைக்கக்கூடும்? மேலும் இந்தக் காரியத்தினாலனுபவிப்பதற் குறியவைகளான வீடு நிலமுதலியவைகளை அறிவுள்ள எவன் என்னுடைவை என்று நினைப்பான்? இப்படியானதனால் அந்தக்காரியத்தினாற் பிறந்த புத்திர பௌத்திராதிகளையும் என்னுடையவர்கள் என்று நினைக்கத்தகுமோ? உடம்பு ஆத்துமாவல்லாதிருக்க இப்படியெல்லாம் நினைப்பது அஞ்ஞான வாசனையே யல்லது வேறன்று; இவ்வாறான அஞ்ஞானத்தினாலேதான் இந்த வுடலின் போகத்துக்குரிய காரியங்களையே மனிதர் செய்கிறார்களல்லது ஆத்தும போகத்திற்காக ஒன்றுஞ்செய்கிறார்களில்லை. ஆத்துமாவுக்குத் தேகம்வேறானதனாலே இப்படிச் செய்வதெல்லாம் பந்தத்திற்கே காரணமாகின்றன. மண்வடிவமான மாளிகை மண்ணினாலும் நீரினாலும் பூசப்படுவது போலப் பிருதிவிமயமான இவ்வுடம்பும் அன்னபானங்களாகிய மண்ணீர்களினாலே பூசப்படுகின்றது.

பஞ்சபூத ரூபங்களான போகவஸ்துக்களினாலே பஞ்சபூத ரூபமான தேகம்திருப்தி பண்ணப்படுமானால் தேகத்தினவேறான ஆத்துமாவுக்கு அப்போகங்களினாலே போகமெப்படி யுண்டாகின்றது? இப்படி யிருக்க, இவ்வாத்துமா அநேகவாயிரஞ் ஜனனக்களில் ஸம்ஸாரமென்கிற வழியில் நடந்து வாசனையென்கிற புழுதிபடிந்தவனாய் மயக்கமாகிய சிரமத்தை யடைந்திருக்கிறான். இப்படிவருந்திய ஆத்துமாவுக்கு எப்போது ஞானமென்னும் வெந்நீரினாலே அப்புழுதி கழுவப்படுமோ, அப்போது மயக்கவருத்தம் தீர்ந்துபோம். அது தீர்ந்தால் புருஷன் மனம் சொஸ்தப்பட்டு வேறதிசயமில்லாததும் துக்கமில்லாததுமான மோக்ஷத்தை யடைவான். மோக்ஷபலன் கருமபலன்போல வேறால் வரவேண்டுவதல்ல அன்று. இவ்வாத்துமா நிருமல

ஞானரூபியாதலால் இயற்கையில் மோக்ஷசுகரூபமாயே யிருக்கிறது. துக்கமான அஞ்ஞானமயங்களான ராகாதிகள் பிரகிருதியின் தன்மைகளேயன்றி ஆத்தும தருமங்களல்ல, எப்படியெனில்; தண்ணீருக்கு இயற்கையாய் வெப்பமில்லாதிருக்க அக்கினியோடு சேர்ந்தபாத்திர சம்பந்தத்தினாலே தண்ணீர்வெப்பமுள்ளதாகித்தொனிஎழுச்சி முதலியவைகளைச்செய்கின்றதோ, அதுபோலத் தாபத்திரயத்தோடுகூடின பிரகிருதியின் சம்பந்தத்தினாலே தோஷமுளளவனாகி அந்தப பிரகிருதியின் தருமங்களான பசிதாகமுதலியவைகளை அடைகிறான். இவ்வாத்துமாவோ அந்தப் பிராகிருதங்களுக்குவேறாய் விகாரமில்லாதிருப்பவன. இப்படியாக அவித்தையின காரணத்தை உமக்குச் சொன்னேன். இதனால் வருங்கிலேசங்களுக்கு க்ஷயமுண்டாக்கும் படியானது யோகமேயல்லது வேறில்லை" என்றார்.

அதுகேட்டு காண்டிக்கியர், "ஓ மகாநுபாவரே! யோகமறிந்தவர்களுக்குள் சிறநதவரே! அந்தமகாயோகத்தை எனக்குச் சொல்லவேணடும, இநத நிமிசத்திலே யோகசாஸ்திரார்த்த மறிந்தவராயிருக்கிறீர்" எனறுகேட்க, கேசித்துவசர் சொல்லததொடங்கினார் "ஓ காண்டிக்கியரே! யோகஸ்வரூபஞ் சொல்லுகிறேன கேளும்,அந்தயோகத்திலிறங்கினவன * பிரமமத்தில் லயத்தையடைந்து மறுபடியும திரும்பமாட்டான். மனிதர்களுக்கு மனம விஷயங்களைப்பற்றி நின்றால பந்தத்துக்கு காரணமாகும், அவற்றைப பற்றாமலிருந்தால மோக்ஷத்துக்குக் காரணமாகும, ஆதலால பந்தத்திற்கும மோக்ஷத்திற்குமகாரணம மனமே யாகின்றது. ஆகையால் 0 பிரகிருதி புருஷேசுவர ஞானமுள்ள முனியானவன அம்மனதை விஷயங்களினின்றுந் திருப்பி, அதைக்கொண்டு பரப்பிரமமான ஸர்வேசுவரனை மோக்ஷத்திற்காகத் தியானிக்கவேணடும. இப்படியானால் தியானிக்கப்பட்ட அந்தப்பிரமம மாறுபடியான அநதயோகியை,

---

* பிரமமத்தில்=அகண்டாகாரமாய் ஞானானந்த மயமான பரவெளியில். பிரம்மமென்ற சொல்லுக்கு=பெரிய தெனப்பொருள். இங்குபரமபதமென்பது பிர்மவடிவமேயானதுபற்றி அவ்விடமுள்படபிரம்மமென்றே உபநிஷதங்கள் கூறும்.

0 பிரகிருதி=ஜடம்-அதாவதுஅசித்து. புருஷன்=ஜீவாத்மா. அதாவது சித்து, ஈசுவரன இவ்விரண்டிற்கு மதிபதி. ஆகமூன் றுதத்துவங்கள்.

அயக்காந்தமானது தன்சக்தியினாலே இரும்பைத் தன்னிலிழுக்குக் கொண்டுவருவது போலவும், அக்கினியானது அழுக்குள்ள பொன்னைத் தன்சக்தியால் சுத்தப்படுத்தித் தன்னைப்போல் விளங்கும்படி செய்வதுபோலவும், தனக்குரியதன்மையையடைவிக்கும். தன்முயற்சியை வேண்டினதாய் இடைவிடாதுநிற்றலையுடையதான யாதொரு மனோகதியுண்டோ அதனைப் பிரம்மத்திற்கூட்டுவதே யோகமாகும். இந்தப்பிரகாரமாயிருந்தகுணங்களோடு கூடின யோகமுடையவனைமுமுக்ஷு, யோகியென்று சொல்லப்படுவான். இப்படிப்பட்டயோகி முதலில் யோகத்திலிறங்கும்போது யுஞ்ஜானன் அல்லது யோகயுக் என்று சொல்லப்படுவான். பின்புபரபிரம்மஸாக்ஷாத்காரம் பெற்றபோது யுக்தன் அல்லது விசிஷ்பக்த ஸமாதி என்று சொல்லப்படுவான். இப்படி யோகிக்கு இரண்டுநிலைமையுண்டு. அப்பியாஸ தசையிலிருக்கிற முந்தினவனுக்கு அந்தராயங்களென்கிற இடையூறுகளினாலே மனங் கெடுக்கப்படுமாயின் பின்னுண்டாகும்பலஜன்மங்களில்யோகந் தலைகட்டினபோதுமுத்தியுண்டாகும் ஸமாதிகைகூடிய இரண்டாமவனுக்கோ யோகாக்கினியாலே கருமங்களெல்லாமெரிந்துபோமாகையால் அந்தச் சனனத்திலேயே முத்தியுண்டாகும். யோகியானவன் மற்றொன்றையும் விரும்பாதவனாகித் தன்மனத்திற்கு யோக்கியதை வரும்பொருட்டுப் பிரமசரியம் அஹிம்ஸைசத்தியம் திருடாமைஏற்காமை வேதாத்தியயனம் சுசியாயிருத்தல் சந்தோஷம் தவம் இவற்றைச்செய்துகொண்டு, பரப்பிரமனிடத்திலே மனதைப்பற்றச் செய்யவேண்டும் இயம நியமங்களாகிய இவை, யாதேனுமோர்பயனைக் கருதினவர்களுக்கு அப்பயனைத்தரும்.

ஒன்றும் கருதாதார்க்கு மோக்ஷ ஏதுக்களாம். இந்தஇயம நியமாதி குணங்களோடுகூடி யோகியாஸவன பத்திராஸனமுதலான ஆசனங்களில் ஏதேனுமோராசனத்தைக்கொண்டு அப்பியாசஞ் செய்யவேண்டும். பிராணனென்கிறமூச்சுக் காற்றை அப்பியாசத்தினாலே வசப்படுத்துவதே பிராணாயாம மென்னப்படும். அதுஸபீஜமென்றும் நிர்ப்பீஜமென்றும் இருவகையாம். மூர்த்தித் தியான மந்திர ஜபங்களோடு கூடியது ஸபீஜம். அதில்லாதது நிர்ப்பீஜம். மேலும் அந்தப்பிராணாயாமம் பிராணத்தில் அபானத்தைத்தடுத்தலும் அபானத்தினாற் பிரா

ணாக்கைக்கடுக்கலும். இரண்டையு மொருங்கே தடுக்கலுமாகிய பேதங்களினாலே ரேசகபூரககும்பகமென மூவகைப்படும். அப்பியாசியான யோகிசெய்கிற சபீஜம் அல்லது சாலம்பனமென்கிற பிராணாயாமத்துக்கு ஆலம்பனம் ஸ்ரீ அனந்தனுடைய ஸ்தூலரூபமென்றறியும். சப்தாதிவிஷயங்களிற் பற்றிநிற்கிற இந்திரியங்களைத் தடுத்துச் சித்தத்திற்கு இசையச்செய்வது பிரத்தியாஹாரமாம். இதனாலே மிகவுஞ் சஞ்சலங்களான இந்திரியங்கள் நன்றாய் வசப்படுகின்றன. அவைவசப்படாதபோது யோகியானவன் யோகத்தைச் சாதிக்கமாட்டான். அப்படியாகப் பிராணாயாமத்தினால் காற்றும், பிரத்தியாஹாரத்தினால் இந்திரியங்களும்வசப்பட்டபின், சுபமான ஆசிரயத்திலேமனதை நிறுத்தவேண்டும்" என்று சொல்லிக்கொண்டுவந்த கேசித்துவசரைக் காண்டிக்கியர் வினவுகிறார்.

"ஓ மகாநுபாவரே! மனதுக்கு எதுசுபாசிரயமோ அதைச் சொல்லவேண்டும், எந்தச்சுபாசிரயத்தைப்பற்றின மனமானது ராகாதிதோஷங்களா லுண்டாகுங் குற்றங்களையெல்லாம் போக்குமோ அப்படிப்பட்டதை அறியவிரும்புகிறேன்" என்றுவினவின காண்டிக்கியருக்குக் கேசித்துவசர் சொல்லுகிறார்.

"மனதிற்கு ஆசிரயம் (பிடிப்பு) பிரம்மம், அது மூர்த்தம் அமூர்த்தமென்றுசுபாவத்தில்இருவகைப்படும்; மூர்த்தமாவது சரீரத்தோடு கூடியது, அது ஹிரணியகருப்பன் முதலான பத்தஸ்வரூபம்; அமூர்த்தமாவது சரீரமில்லாதது, அது முக்தஸ்வரூபம். இந்த ஸ்வரூபம் பரமென்று சொல்லப்படும்; முந்தினதோ அபரமென்றுசொல்லப்படும் இப்படி மூர்த்தாமூர்த்தமயமான பிரபஞ்சமெல்லாம் பிரமபாவனை, கருமபாவனை, உபயபாவனை, எனமூன்று வகைப்பட்ட பாவனையாயிருக்கின்றன. பாவனையாவதுபொருள்களை இடைவிடாது நினைத்தல், பிரமபாவனையாவதுபிரமத்தைப்பாவித்தல்; கருமபாவனைகருமத்தைப் பாவித்தல். உபயபாவனையாவது இரண்டையும் பாவித்தல். சனந்தனாதியோகிகள்பிரமபாவனையோடு கூடியவர்கள். தேவர்களாதியாய்த்தாவரமந்தமாக நின்றவரெல்லாம் கருமபாவனையோடு கூடியவர்கள். இரணியகருப்பன் முதலானவர்கள்போதமும் அதிகாரமு முடையவர்களாகையால் உபயபாவனையோடு

கூடினவர்கள். விசேஷமான ஞானகருமங்கள் யாவும் க்ஷயிக்கும விருக்குமளவில் முன்சொல்லப்பட்ட விசுவரூபவானபிரமம் இருக்கின்றது. தேவமனுஷ்யாதிபேத ஞானத்தினாலே ஞானம் வேறுபட்டிருக்கிற முன்சொல்லப்பட்டரூபம் வேறாயிருக்கின்றது. அதுஜாதிமுதலான சகலபேதங்களும் இல்லாததாய் வாக்குக்கு எட்டாததாய் குறைவுமுதலான விகாரங்களின்றி என்றுமொருபடிப்பட்டதாய்ச் சுயம்பிரகாசமாயுள்ள ஞானஸ்வரூபமானவஸ்து. அதுபிரம்மமென்கிற பேருள்ளது. அதுதான் பரமாத்துமாவான ஸ்ரீவிஷ்ணுவினுடைய அமூர்த்தமான ஸ்வரூபம். முன் சொல்லப்பட்ட விசுவரூபத்தைக் காட்டிலும் விலக்ஷணமாய்ச் சர்வோத்தமமாயிருப்பது ஓ ராஜாவே! அதுவுஞ் ஜானனாலேசிந்திக்க முடியாதது. ஆகலால் அந்த ஹரியினுடைய ஸ்தூலமான விசுவரூபத்தையே சிந்திக்கவேண்டும். ஸ்ரீவாசுதேவாமிசமாய் பிரஜாபதியாயிருக்கிற இரணிய கருப்பனும், மருத்துக்களும், வசுக்களும், ருத்திரரும், சூரியரும், நக்ஷத்திரங்களும், கிரகங்களும், கந்திருவரும், இயக்ஷரும், தயித்தியர் முதலானவர்களும், சகலமான தேவயோனி விசேஷங்களும், மனுஷ்யரும், பசுக்களும், பருவதங்களும், சமுத்திரங்களும், நதிகளும், விருக்ஷங்களும், மற்றுமுள்ள சகல பூதங்களும், பூதங்களின்காரணங்களும், இப்படிப் பிரதானமுதலாக விசேஷ மீறாகநிற்பதும், சேதனாசேதன ஸ்வரூபமாய் ஏகபாதமுள்ளதும் இரண்டு பாதமுள்ளதும் அநேகபாத முள்ளதும் பாதமில்லாததுமான சகலமும் ஸ்ரீ ஹரிபகவானுடைய மூர்த்த ஸ்வரூபம்.

இது சிந்திக்கக்கூடியதானாலும் மூன்று பாவனைகளுள்ளதாகையால் சுத்தமன்று இப்படிப்பட்ட இந்த உலக மெல்லாம் பரப்பிரம்மசொரூபியான ஸ்ரீவிஷ்ணுவின் சத்தியினாலே வியாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றது முன்புசுத்தஞான பிரம்மஸ்வரூபமென்று சொல்லப்பட்டது பரமான விஷ்ணுசத்தி இரணியகருப்பன் முதலாகச் சொல்லப்பட்ட க்ஷேத்திரஞ்ஞன் என்னும் பெயருள்ள அபரமான சத்தி இவ்விரண்டு மல்லாமல் அவித்தையென்றும் கருமமென்றுஞ் சொல்லப்பட்ட மூன்றாஞ் சத்தியுமுண்டு. இதனால் சூழப்பட்டுத்தான் க்ஷேத்திரஞ்ஞனென்னுஞ் சத்தி பரவிநிற்கிற சகல சம்சாரதாபங்களையும் பெறுகின்றது. மேலும்

இதனாலே மறைக்கப்பட்டுத்தான் தாரதம்மியமுள்ளதாய்க்காணப்படுகிறது. எப்படியெனில், அசேதனங்களிலே அந்தச்சத்தி மிகவு மற்பமாயிருக்கிறது; தாவரங்களிலே அதற்குங் கொஞ்ச மதிகமாயும், ஊருஞ் ஜந்துக்களில் அதற்கு மேற்பட்டதாயும், இவ்வாறே பக்ஷிகள் மிருகங்கள் பசுக்கள் மனிதர் நாக கந்தர்வ யக்ஷாதிகள் தேவதைகள் ஆகிய இவர்களிலே இருப்பதைக் காட்டிலும் தேவேந்திரனிடத்தில் அதிகம்; பிரஜாபதியினிடத்திலோ அதிலுமதிகம்; இரணிய கர்ப்பனிடத்தில் அதிலு மேற்பட்டிருக்கின்றது."

"ஓ அரசனே! இந்தச் சகலரூபங்களும் அந்த எம்பெருமானுடைய சரீரங்கள். அவையெல்லாம் ஆகாசத்தினாலே முழுதும் வியாபிக்கப் பட்டதுபோல எம்பெருமானுடைய சத்தி சங்கல்பத்தினாலே வியாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன, யோகிகளாலே தியானிக்கத்தக்கபிரம்மான அந்த ஸ்ரீவிஷ்ணுவினுடையரூபமாவது வித்துவான்களாலே சத்தென்று சொல்லப்பட்ட அமூர்த்த ரூபமேயாம். இந்தச் சகல சத்திகளும் நிலைபெற்றிருக்கப் பெற்றதாயும் விசுவரூபவிலக்ஷணமாயும் குணநிகளினாலே பெருமையுள்ளதுமான ஸ்ரீஹரியினுடையவேறுரூப மொன்றுண்டு; சகல சத்தியுள்ள அந்தஸ்வரூபந்தான் லீலாவிசேஷத்தாலே தேவதைகள் திர்யக்குகள் மனிதர் முதலானவருடைய செய்கைகளுள் அவதார விசேஷங்களைச் செய்கின்றது. அப்பிரமேயனை அவ்வெம்பெருமானாலே அவதாரரூபவியாபாரமானது லோகோபகாரத்துக்காகத் திருவுள்ளம்பற்றப்பட்டதேயல்லது மற்றவர்களுக்குப்போலே கர்மத்தைப் பற்றியடையப்பட்டதன்று. ஆதலாலே அது சகல ஜாதிகளிலும் வியாபித்ததாயும் எவராலும் வெலப்படாததாயுமிருக்கின்றது. விசுவரூபனான அவனுடைய இந்தரூபமானது சகல பாவங்களையும் போக்கும்படியானதனாலே ஆத்மாவுக்குச் சுத்தியுண்டாகும் பொருட்டு யோகாப்பியாசஞ் செய்யப்புகுந்தவன் இந்த ஸ்வரூபத்தையே தியானிக்கவேண்டும். எப்படி அக்கினியானது காற்றுடன் கூடி மஹாச்சுவாலைகள் வளரப்பெற்று உலருபுதரைக்கொளுத்தி நாசஞ்செய்யுமோ அப்படியே யோகிகளுடைய இருதயத்திலே இருந்து ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு ஸமஸ்தபாபங்களையும் தகித்தருளுவர். ஆதலால் சமஸ்த சத்திகளுக்கும் ஆதாரமான அந்தத்திவ்வியஸ்வரூபத்திலே மனதை

நிறுத்தவேண்டும் அதுதான் சுத்தமான தாரணையென்று நினைக்கப்படும். ஓ அரசனே எங்குந்திரிந்து அலைந்த பிறகு அந்தவிஷயத்திற்பற்றி அசையாமலிருக்கும் மனதுக்கு மூவகைபட்ட பாவபாவனைகளையுங் கடந்த அந்த ஸ்வரூபந்தான் யோகிகளுக்கு மோக்ஷஹேதுவான சுபாஶ்ரயமென்றறியும். ஓ புருஷசிரேஷ்டரே! மற்றும இருதயத்துக்கு ஆஶ்ரயனான தேவாதிஸ்வரூபமெல்லாம் கரும வசப்பட்டவைகளாகையாலே அசுத்தங்களேயாம்; ஆனதுபற்றி இப்படிப்பட்ட அசுத்தமான ஆசிரயங்களையெல்லாம் விரும்பாமல் அந்த எம்பெருமானுடைய சுத்தமான மூர்த்தரூபத்தைத் தியானிப்பதே சித்தம்தரிக்கப்படுதலாலே தாரணையென்று சொல்லப்படுகின்றது. ஓ ராஜாவே! ஆதாரமின்றித் தாரணைகூடாது, ஆகையால் ஹரியினுடைய எப்படிப்பட்ட மூர்த்தரூபம் சிந்திக்கப்படவேண்டுமோ அந்தப் பகவத் ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேளும். பிரசன்னமான திருமுகமண்டலமும், அழகான தாமரையிதழ் போன்ற திருக்கண்களும், அழகான கபோலங்களும், விசாலமான பலகைபோன்ற திருநெற்றியும், சமமான திருச்செவிகளிலே தரித்த அழகிய குண்டலங்களும், வலம்புரிபோன்ற கண்டமும், பரந்ததும் ஸ்ரீயும் ஸ்ரீவச்சமென்கிற திருமறுவும் பொருந்தியதுமான திருமார்பும், மடிப்புகளாலே மூன்றுபிரிவுள்ளதும் ஆழ்ந்த கொப்பூழுள்ளதுமான திருவுதரமும், நீண்ட எண்புயங்களும், அல்லது நாற்புயங்களும், சமமாயிருக்கும் படியான திருத்தொடைகளும், நிர்மலமான பீதாம்பரமும், கிரீடஹாரகேயூரகடகாதி திவ்யாபரணங்களும் விளங்காநின்ற ஸ்ரீவிஷ்ணுவாகிய பரப்பிரமத்தைத் தியானிக்கவேண்டும். மேலும் சார்ங்கம் கதை கட்கம சக்கரம அக்ஷமாலை ஆகிய இவைகளை ஆறுதிருக்கைகளினாலே தாங்கி, மற்றவிரண்டில ஒன்று வரதஹஸ்தமும் மற்றொன்று அபயஹஸ்தமுமாய் விளங்கும்படி தியானிக்கவேண்டும். சதுர்ப்புஜபக்ஷத்தில் சங்கசக்கர கதைகளும் தாமரைமலரு மேந்தியதாய்த் தியானிக்கவேண்டும். இத்திருக்கைகளெல்லாம் திவ்ய மோதிரங்கள் பிரகாசிக்கப்பெற்றவைகளாகத் தியானிக்கவேண்டும் * இப்படிப்பட்ட இத்திவ்விய ஸ்வரூபத்

* இங்கே சொன்ன இந்தஸ்வரூபம் உபலக்ஷணம். ஆதலால் எம்பெருமானுடைய விபவாவதார ரூபங்களும் சுபாசிரயமென்று கொள்ளவேண்டும், அர்ச்சாவதாரங்களு மப்படியே.

தை நினைக்கின்ற படைதினால் தாரணை உறுதிப்படுமளவும் தியானிக்க வேண்டும். தாரணை உறுதிப்படுதலாவது, நடந்துகொண்டிருக்கையிலும் உட்கார்ந்திருக்கையிலும் இன்னும் வேறெந்தச் செய்கை செய்கையிலும் அந்த ஸ்வரூபம் மறையாமல் தோன்றிக் கொண்டிருப்பது. அப்படியானாற்றான் தாரணை சித்தியானதென்றறியலாம். இப்படித் தியானம் உறுதியான பின்பு சங்கசக்கராதி ஆயுதங்களில்லாமல் அக்ஷமாலைமாத்திரம் உள்ளதாயும் மிகவுஞ் சாந்தமாயும் அந்த ஸ்வரூபத்தைச் சிந்திக்கவேண்டும். இந்த தாரணையும் முந்திய தாரணைபோலே ஸ்திரப்பட்ட பின் கிரீடமுதலான திவ்ய பூஷணங்களை யொழித்து அந்த ரூபத்தைத் தியானிக்கவேண்டும். இப்படியாக ஆயுதங்களும் பூஷணங்களும் திருக்கை முதலிய உறுப்புகளும் நன்றாய்க்கிரகிக்கப்பட்ட பின்பு அந்த உறுப்புகளுக்குப் பிரதானமான ஒரு திருமேனியோடு கூடியவனாக அவ்வெம்பெருமானைச் சிந்திக்கவேண்டும். இவ்வண்ணம் தாரணை செய்தபின்பு முன் சொல்லப்பட்ட அவயவங்களையுடைய அவயவியி னிடத்திலே மனதைச் செலுத்தவேண்டும். அந்தத் தாரணையினாலே சித்தப்பட்டிருக்கிற சொரூபவிஷயமாய் வேறொரு தோற்றத்தைப் பற்றாததாய்நின்ற இடைவிடாத ஞானப்பிரவாகம்யாதுண்டோ அதுதான் தியானமென்று சொல்லபபடும். இது முன்னுரைத்த ஆறு அங்கங்களினாலே ஏற்படுத்தப்படும். அப்படிப்பட்ட சொரூபத்திற்கே நாமரூபாதி கற்பனைகளில்லாத சொரூபத்

☞ நான்குவிதமான தாரணைகள் சொலலப்பட்டன. அவற்றுள் ஆயுத பூஷண பிரதியங்க பிரதாநாங்கமென்கிற நான்கையும் பிரதானமாகக் கொண்டது முதலாவது; ஆயுதமின்றி மற்ற மூன்றையும் பிரதானமாகக் கொண்டது இரண்டாவது; ஆயுதபூஷணங்களை யொழித்துமற்றிரண்டையும் பிரதானமாகக்கொண்டது மூன்றாவது; மற்றெல்லாமொழித்துப் பிரதாநாங்கத்தைமாத்திரம் பிரதானமாக்கொண்டது நான்காவது; இந்நான்கிலும் அதது பிரதானமா யிருப்பதல்லது மற்றவையொழிந்தன வல்ல இப்படியே பின்பு கூறிய தியானத்திலும் இவை ஒழிந்தனவல்ல. முதலமுசத்தின் இருபத்திரண்டா மத்தியாயத்தில் சொலலியபடி தத்துவங்களே அஸ்திரபூஷணாதி ரூபமா யெம்பெருமானிடத்திலிருப்பதாலேயும் அந்த விசிஷ்டவிக்கிரகமே சாலம்பன யோகத்துக்கு விஷயமாயிருக்கிறபடியாலுமென்றறியவேண்டும். சமாதியில் திவ்வியாத்தும ஸ்வரூபம்சொல்லப்பட்டாலும் அது பிராப்பியமாகாது. ஆனது பற்றி முன்னுரைத்த விசிஷ்ட திவ்யமங்கள விக்கிரகமே பிராப்பியமாம்..

தைத் தியானங்கொண்ட மனதினாலே தரிப்பது சமாதி யென்று சொல்லப்படும்''

"ஓ காண்டிக்கியரே! அடையத்தக்கதான பரப்பிரமத்தை யடைவிப்பது இந்த விஞ்ஞானந்தான். இதைக்கொண்டு அடைவிக்கவேண்டிய மூன்று பாவனைகளையும் கடந்த ஆத்துமா மாயையால் மறைக்கப்பட்ட சொரூபமுள்ளவனா யிருந்த ஆத்துமா இந்தச் சாதனமுடையவன். இந்த ஞானமே சாதனம். இந்தஞானமானது அவனுக்கு மோக்ஷமென்கிற காரியத்தை உண்டாக்கிப் பின்பு திரும்பிவிடும். அதனாலே இவ்வாத்துமா பரப்பிரமத்தினுடைய குற்றமில்லாமை முதலிய தன்மைகள் உண்டாகப்பெற்றவனாய் அந்தப் பரமாத்துமாவோடு வாசியற நிற்கும். அவனுக்கு முன்னிருந்த * பேதமானது அஞ்ஞானத்தினால் வந்ததாம். ஞானஸ்வரூபமான ஆத்துமாவிலே தேவமனுஷ்யாதி பேதத்தை யுண்டாகும்படியான அஞ்ஞானமானது வேரோடற்றுப் போனவளவில் ஜீவாத்துமாவுக்கும பரமாத்துமாவுக்குமில்லாத வித்தியாசத்தை எவன் கற்பிக்கமாட்டுவான்.

''ஓ காண்டிக்கியரே! நீர் வினாவியபடி அஷ்டாங்கயோகத்தைச் சுருக்கியும் பெருக்கியும் உமக்குச் சொன்னேன். இன்னும் உமக்கு நான் செய்யவேண்டுவதெது?'' என்று கேசித்துவசர் சொல்லியதைக்கேட்டுக் காண்டிக்கியர் சொல்லுகிறார். ''ஓ கேசித்துவசரே! தேவரீர் யோகசொரூபம் அறியும்படி செய்த உபதேசத்தினால் சித்தத்தின்மலமுழுவதும் அழிந்துபோனதனாலேயாவும்எனக்குச் செய்யப்பட்டனவே யாயின. இப்போது 'நானும்' 'எனக்கு' என்று சொன்னது சரியானதன்று. ஆனாலும் பரமாத்தும சாக்ஷாத்காரம் பெற்றவர்களுக்கும் நான் என்பது என்கிறதைத் தவிர்ந்துபேச வகையில்லையே? நான் எனது என்பது அஞ்ஞானமென்கிற திரிபுதான். இதனாலேதான் ஆடு மாடு ஆண் பெண் முதலான வழக்கங்களுண்டா

* பேதமானது=தேவனென்றும், மனிதனென்றும், மிருகபக்ஷி யென்றும் தேகங்களைப்பற்றி ஆத்மாக்களும் பலமாதிரியான வடிவுகளை யுடையவைகளென்ற பேதபுத்தியானது. இப்பொழுது ஞானம் ஆனந்தமென்ற குணம்மாத்திரமே, யுள்ளவை ஜீவாத்மாக்களெனக் காணப்படும். அக்கால் பரமாத்மாவும் அதேதன்மையுடையதாகக் காணப்படும், இதே வாசியற வென்றதற்குக் கருத்து.

கின்றன. பரமார்த்தமான ஆத்துமஸ்வரூபமோ சொல்லுக்கு எட்டாத தாகையால் அந்தச்சொற்களாலே சொல்லப்படாது. இனிதேவரீர் தம்மிடத்துக்கு எழுந்தருளலாம். மோக்ஷகாரணமான யோகத்தை அடியேனுக்கு உபதேசித்ததனாலே அடியேனுடைய சிரேயசின் பொருட்டுச் செய்யவேண்டுவனவற்றையெல்லாஞ் செய்தருளினீர்'' என்றுசொல்லித் தக்கபடி அவருக்கு உபசாரஞ்செய்ய, அந்தக்கேசித்துவசர் தமது பட்டணத்துக்குப் போய்விட்டார்.

பிறகு காண்டிக்கியர் குமாரனை அரசனாகஏற்படுத்திவிட்டு ஸ்ரீ கோவிந்தனிடத்திலே மனம்வைத்தவராய் யோகசித்தியின் பொருட்டுத் தகுதியான ஓர்வனத்திற்சென்று ஒரேபிடிப்புள்ள புத்தியுடையவராய் இயமாதிகுணங்களோடுகூடி நின்று நிர்மலமான ஸ்ரீ விஷ்ணுவென்னுந் திருநாமத்தையுடைய பிரம்மத்தினிடத்திலே நாமரூபகர்மங்கள் வேறோடற்று நிற்பதாகிய லயத்தை யடைந்தார்.

ககுாணாவஹொமெஹு க்ஷீணவாவொ ...ஹு ஹுயா|
கவாவ வி...த்ரு ஹாம் தாவக்ஷ ,ஹமாம் ஙிஜ||

கேசித்துவசரும் மோக்ஷத்திற்காகத் தருமகருமங்களையெல்லாம் போக்கும்படியான முயற்சியிலேநின்று, இராச்சிய சம்பந்தமான விஷயங்களை அனுபவித்துக்கொண்டும், பயனைக் கருதாமற் கருமங்களைச் செய்துகொண்டு மிருந்து, கருமபலன்களைக் கழித்ததனாலே பிராரர்த்தமெல்லாம் நாசமாகப் பெற்றவராய்ச் சகலதாபங்களும் க்ஷயிப்பதாகிய பயனுள்ள மோக்ஷ ஸித்தியைப் பெற்றார்.

ஏழாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று

எட்டாம் அத்தியாயம்

பலசுருதி

இத்யேஷ கதித ஸம்யக் த்ருதீய: ப்ரதிஸஞ்சர:।
ஆத்யந்திகோ விமுக்திர்யா லயோ ப்ரஹ்மணி ஶாஶ்வதே॥

"ஓமைத்திரேயரே! சாசுவதமான பிரம்மத்தோடு சேர்வதாகிய மோக்ஷமென்று சொல்லப்படுகிற மூன்றாம் பிரளயம் யாதுண்டோ, அந்த ஆத்தியந்திகப் பிரளயத்தையும் உமக்குச் சொல்லிவிட்டேன். இப்படியாகச்சர்க்கம் பிரதிசர்க்கம் வம்சம் மனுவந்தரம் வம்சானுசரிகம் என்பவைகளைத் தெளிவாய் உமக்கு அறிவித்தேனன்றோ? இந்த ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணமானது சகலபாதகங்களையு நாசஞ்செய்யவல்லது. சகலசாஸ்திரங்களுக்கு மேம்பட்டது. புருஷார்த்தங்களை நன்றாய் விவரிக்குந்திறனுள்ளது. நீர் மிகவும் ஆதரவோடு கேட்டதனாலே இதை உமக்குமுழுவதும் நன்றாய் உரைத்தேன். இன்னும் வினவவேண்டுவது எதுவாகிலும் இருந்தால் வினைக்கடவீர், அதையும் சொல்லுகிறேன்" என்றுமிகுந்த கிருபையோடு அருளிச்செய்த ஆசாரியனை நோக்கிச்சிஷ்யன் விண்ணப்பம் பண்ணலாயினார்.—

"சுவாமீ, ஸ்ரீ பராசரபகவானே! அடியேன் கேட்டவைகளை யெல்லாம் அருளிச்செய்தீர். அடியேனும் பத்தியுடன் கேட்டேன். இனிக்கேட்க வேண்டுவதொன்றுமில்லை. சகல சந்தேகங்களும் அற்றன. மனம் நிர்மலமாயிற்று தேவரீருடைய அநுக்கிரகத்தினாலேஉற்பத்தி ஸ்திதிலயங்களை யறிந்தேன். இந்தச் சிருஷ்டியாதிகளுக்கேதுவான எம்பெருமானும், பிரம்மா தக்ஷன் முதலானவர்களும், விஷ்ணு மநுமுதலானவர்களும், ருத்திரகாலாந்தகாதிகளு மான நான்கு ராசிகளையும் அறிந்தேன். மேலும் பிரதானம் வியத்தம் காலம் என்கிற மூன்று விஷ்ணுசக்திகளையும், பிரம்மபாவனை கருமபாவனை உபயபாவனை யென்கிற மூன்று பாவனைகளையும் முழுதுமறிந்தேன். ஓ

குருசிரேஷ்டரே! தேவரீர் பிரசாதத்தினாலே முக்கியமா யறிய வேண்டியது அறிந்தேன்; அதாவது, சகலமும் ஸ்ரீ விஷ்ணுவுக்குத் திருமேனியாய் அவனில்வேறாகா திருக்கின்றது என்பதே. ஆதலால் அடியேன் சந்தேக விபரீதங்களில்லாதவனாய்க் கிருதார்த்தனானேன். மேலும் தேவரீருடைய கிருபையினாலே வர்ணாச்சிரமாதி சகல தருமங்களையும் பிரவிர்த்திதருமம் நிவிர்த்திதருமம் என்பவைகளையும் அறிந்தேன். ஓ மகாமுனிவரே! வேறு வினவ வேண்டிவ தடியேனுக்கொன்றுமில்லை. தேவரீர் என்றும் அடியேனிடத்தில் பிரசன்னரா யெழுந்தருளியிருக்கவேண்டும். அடியேனாலே சகலார்த்தங்களையும் அருளிச்செய்யும்படியான மகாப்பிரயாசத்தை அநுபவித்தீரே, அடியேன் செய்த இந்த அபசாரத்தை க்ஷமித்தருளவேண்டும் பெரியோர்கள் புத்திரனுக்கும் சிஷ்யனுக்கும் வித்தியாசத்தை யெண்ணமாட்டார்களன்றோ?" என்று மிகுந்த வணக்கத்தோடும் பத்தியோடும் விண்ணப்பஞ்செய்த மைத்திரேயரைக் கடாக்ஷித்து மகாரிஷியருளிச் செய்யலாயினர்.

"பிராமணோத்தமரே! உமக்குச் சொல்லிவந்த இந்தப்புராணம் வேதத்தோடு சமானமானது. இதைக்கேட்பதனாலே ராகாதிதோஷங்களாலுண்டான பாபராசிகள் நசித்துப்போம். இப்புராணத்திற் சொன்ன சிருஷ்டிமுதலிய ஐந்தங்கங்களினாலே தேவதைகளும் தைத்தியரும் கந்தருவரும் உரகரும் ராக்ஷசரும் யக்ஷரும் வித்தியாதரரும் சித்தரும் அப்ஸரசுக்களும் பிரமத்தியானிகளாகி மகாதவமுள்ள முனிவரும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறார்கள். மேலும் பிராமணாதிவர்ணங்கள் நான்கும், புருஷருடைய சிரேஷ்டமான சரித்திரங்களும், பூமியிலிருக்கின்ற புண்ணியமான பிரதேசங்களும், புண்ணிய நதிகளும், புண்ணிய சமுத்திரங்களும், மகாபுண்ணியங்களான பர்வதங்களும், ஞானவான்களுடைய சரித்திரங்களும், வர்ணதருமமுதலிய தருமங்களும், வேதசாஸ்திரங்களும், இப்படியாக ஸ்மரணத்தினாலே பாவநீங்கத்தக்க பலவிஷயங்களுஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்வளவே யன்று. ஜகத்தினுடைய உற்பத்திஸ்திதி நாசங்களுக்கு ஏதுவாயும், சர்வசொரூபியாயும், அவ்யயனாயும், சர்வத்துக்கும் ஆத்துமாவாயும், ஐசுவரிய முதலிய ஆறுகுணங்

களு நிறைந்தவனுயுமுள்ள ஸ்ரீ ஹரியும் இப்புராணத்தில் உரைக்கப்பட்டிருக்கிருன். எவனுடைய திருநாமத்தைத்தற் செயலாய் ஒருவனுச்சரித்தாலும் அவனுடைய சர்வபாதகங்களும் சிங்கத்தைக்கண்ட அற்பமிருகங்களைப் போலே விரைந்தோடுமோ, பத்தியுடன் செய்யப்படுகிற எவனுடைய நாமசங்கீர்த்தனத்தினுலே சகல பாபங்களும் பெரு நெருப்பில்விழுந்த தாதுக்களைப் போலே லயப்பட்டுப் போமோ, எவனை ஒருதரம் நினைத்த மாத்திரத்திலே அதி யுக்கிரமாயும்,நரகதுக்கத் கொடுக்கத்தக்கதாயுமிருக்கின்ற கலீ கல்மஷமானது உடனே அழிந்துபோமோ, பிரம்மா உருத்திரன் இந்திரன் ஆதித்தர் அசுவினிகள் வாயுக்கள் அக்கினிகள் வசுக்கள் சாத்தியர் விசுவேதேவர் முதலான தேவயோனிகளோடும் அசுவினி முதலிய நக்ஷத்திரங்களோடும் மற்றுமுள்ள தாரகங்களோடும் சூரியாதி சகல கிருகங்களோடும் அந்தந்த உலகங்களோடும் அந்தந்த உலகாதிபதிகளோடும் பிராமணுதி மனுஷியர்களோடும் பசுக்களோடும் சிங்கமுதலிய கொடிய மிருகங்களோடும் பலவகைப்பட்ட பக்ஷிகளோடும் பாம்பு முதலிய ஊர்வனவற்ருேடும் பலாசு முதலான மரங்களோடும் காடுகள் சமுத்திரங்கள் நதிகள் பாதாளங்களோடும் அவற்றிலுள்ள ஜந்துக்களோடும் சப்தாதி விஷயங்களோடும் ஆவரணங்களோடுங் கூடின இந்தப்பிம்ரமாண்டம் மேருவுக்கு ஓரணுப்போலே எவனுக்கு ஏகதேசமாயிருக்கின்றதோ, எல்லாமறிந்தவனுய் எல்லாமுள்ளவனுய் எல்லாச் சொரூபமுடையவனுய் யாதொரு சொரூபமில்லாதவனுய் சகல பாபநாசகனுயுள்ள அந்த ஸ்ரீவிஷ்ணுபகவான் இப்புராணத்தில் முக்கியமாய் துதிக்கப்பட்டிருக்கிருன். இப்படிப்பட்ட இப்புராணத்தைக் கேட்பவன் அசுவமேதயாகத்தின் அவபிரதத்தில் ஸ்நானஞ்செய்த பலனை யடைவான். மேலும் * பிரயாகத்திலேயும் குருக்ஷேத்திரத்திலேயும் சேதுபந்தன சமுத்திரத்திலேயும் உபவாசாதி விரதாநுஷ்டானஞ் செய்பவன் எந்தப்பலனை யடைவனே அந்தப்பலனை இப்புராணங் கேட்பதனுல் பெறுவான். ஓ மைத்

* பிரயாகம்=கங்கையும், யமுனையும்,ஸரஸ்வதியும் கூடும் ஸ்தலம்; இளை, பிங்கலை, ஸுஷும்னையென்ற மூன்றுயோகநாடிகள் சேர்ந்திருக்கும் மூலபாகமே பிரயாகமெனச் சில பெரியோர் கூறுவர்.

திரேயரே! ஒருவன் ஒருவருஷகாலம் அக்கினியை நன்றாய் ஓமத்தால் ஆராதித்துவத்தால் எந்தப்பலனை யடைவானோ அந்த நற்பயனை இதை ஒருகாற்கேட்டுப் பெறுவான். ஒருவன் ஜ்யேஷ்டமாதத்து சுக்கிலபக்ஷத் துவாதசியில் யமுநாநதியில் ஸ்நானஞ்செய்து ஸ்ரீமதுராபுரியில் கண்ணனை ஆராதித்தகாலுண்டாகும் பயனை ஸ்ரீ கேசவனிடத்திலே மனதைவைத்து இ புராணத்தில் ஒருஅத்தியாயங் கேட்பதனால் பெறுவான். ஆ மாதத்துச் சுக்கிலபக்ஷத் துவாதசியில் முன்பு உபவாசமிருந்த ளுகி யமுநைதீர்த்தத்தில் நீராடி மதுரையில் ஸ்ரீமாதவனை யார திப்பவனுக்கு எந்தப் பலம் வருமென்றால் குறைவற்ற அசுவமே தயாகத்தின் பலம் வரும், இப்படிப்பட்ட புண்ணியவசன் வான தங்கள் குலத்தாராலே மேன்மை யடைவிக்கப்பட சி ருடைய செல்வத்தைக்கண்டு பிதுர்க்கள் சொல்லியதாவ "நமது குலத்திற் பிறந்த எவனாகிலும் யமுனைஜலத்தில் நீரா உபவாச மிருந்து ஜ்யேஷ்ட சுக்கில துவாதசியிலே மதுரையி ஸ்ரீஜநார்த்தநனை அர்ச்சிப்பனா? அர்ச்சிப்பானாகில் நாமும் பி ரைப்போலே கரையேறினவர்களாய் மோக்ஷமென்கிற மேலா செல்வத்தைப் பெறுவோமன்றோ? ஜ்யேஷ்ட சுக்கில துவாத யில் சுவாமியை யாராதித்துப் பிதுர்க்களுக்கு யமுனையில் பி டத்தை யெவன் போடுவனென்றால், புண்ணியஞ் செய்தவர் ளுடைய குலத்திற் பிறந்தவன் போடுவன்" என்று பிதுர்க்க ஆசைப்படுகிறார்கள். இப்படி அந்தப் புண்ணியதினத்தி யமுனா ஸ்நானஞ்செய்து ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானை யர்ச்சித்து பித்ருக்களுக்குப் பிண்டமிடுவதனா லெந்தப்பயனுண்டோ அந்தப்பயனை இப்புராணத்தின் அத்தியாய சிரவணத்தினால் பெற்றுத் தன்பிதுர்க்களைக் கடைத்தேற்றுவான். இந்தப்புராணம் சமுசாரத்தை அஞ்சினார்க்கு ரக்ஷகமாயும், செவியுறத் தக்கவைகளுக்குள்ளே மேம்பட்டதாயும், பரிசுத்தங்களுக்கெல்லாம் பரிசுத்தமாயும் தீயகனவுகளையழிக்கவல்லதாயும்; சகலதோஷங்களையும் போக்கத்தக்கதாயும், மங்களங்களுக்கெல்லாம்மேலான மங்களமாயும்' புத்திர சம்பத்தைத் தாத்தக்கதாயும் விளங்குகின்றது.

ஆதியில் * ஸ்ரீமந்நாராயண மகரிஷியினால் செய்யப்பட்ட இப்புராணத்தைக் கமலோற்பவர் ருபுவென்பவருக்கு உபதேசித்தார். அந்தருபு பிரியவிரதருக்குச் சொன்னார். அந்தப்பிரியவிரதர் பாகுரிக்கும், பாகுரி ஸ்தம்பமித்திரருக்கும், ஸ்தம்பமித்திரர் ததீசருக்கும், அவர் சாரஸ்வதருக்கும், அந்தச் சாரஸ்வதர் பிருகுவுக்கும், பிருகு புருகுச்சருக்கும், அவர் நருமதைக்கும், அவள் திருதராஷ்டிரன ஆபூரணன என்கிற நாகர்களுக்கும், அவ்விருவரும் நாகராஜனான வாசுகிக்கும், வாசுகிவச்சருக்கும், அவர் அசுவதரருக்கும், அவர் கம்பளருக்கும், அவர் ஏலாபுத்திரருக்கும் சொன்னார்கள். இப்படிப் பாதாளலோகத்திலே பரவியிருந்த இப்புராணத்தைப் பாதாளலோகத்திற் சென்றிருந்த வேதசிரசு என்கிற முனிவர் பெற்றுப் பூலோகத்தில் பிரமதி யென்பவருக்குக் கொடுத்தார். அந்தப் பிரமதி ஜாதுகர்ணருக்குத் தந்தார். அந்த ஜாதுகர்ணர் மற்றப் புண்ணியவான்க ளநேகருக்குக் கூறினார். புலஸ்திய மகாமுனிவருடைய வரப்பிரசாதத்தினாலே இந்த புராணம் எனக்கும் ஞாபகத்துக்கு வந்தது. நானும் மைத்திரேயரே! உமக்கு உள்ளபடி இப்புராணத்தை யறிவித்தேன். நீரும் இதைக் கலியின்முடிவிலே சினீகரென்பவருக்கு உரைப்பீர்.''

''இந்த மகாபுராணம் பரமரகசியமாயும் கலிதோஷ நாசனமாயு மிருப்பதை எவன் பக்தியுடன் கேட்பனோ அவனுக்குப் பாவமெல்லாம் தீரும். இப்புராணத்தைத் தினந்தோறுங் கேட்பவனுக்குச் சகல தீர்த்தஸ்நான பலனும் சகலதேவதாஸ்தோத்திர பலனுங்கிடைக்கும். இதிற் பத்தத்தியாயங் கேட்டமாத்திரத்திலே காராம் பசுவைத் தானஞ்செய்வதா லுண்டாகிய அருமையான புண்ணியம் கிடைக்கும், ஐயமில்லை. எந்தப் புருஷன் சகல சரீரகனாய்ச் சர்வ வியாபியாய்ச் சகல லோகத்துக்கும் ஆதாரமாய்த் தன்னிலே தானிருப்பவனாய் ஞானத்தினாலேயே அறியத்தக்கவனாய் ஆதியந்த மில்லாதவனாய்ச் சகல தேவதைகளுக்கும் இதனாயுள்ள ஸ்ரீ அச்சுதனை நினைத்துக்கொண்டே இப்

* விஷ்ணுவே உலகசிக்ஷைக்காக நரனாகவும், நாராயணனாகவும் இரண்டு இருஷிவடிவமெடுத்து பதரிகாசிரமத்தில் தவம்புரிந்தார்களென்பது புராணவரலாறு. ஆகையால் ஸ்ரீமந் நாராயணனை மகரிஷியெனக் கூறலாயிற்று.